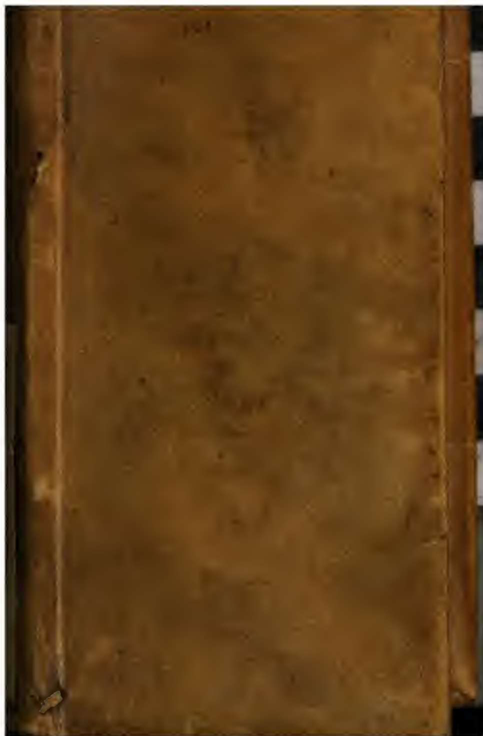
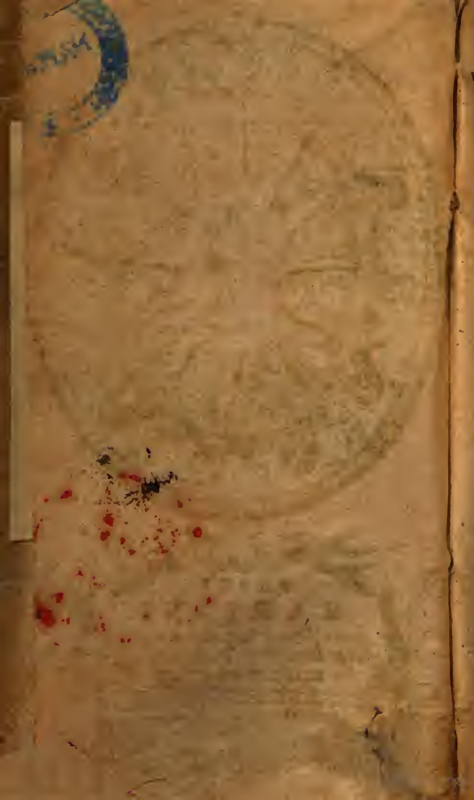

FASTI
MARIANI
cum Diuorum Elogijs in
singulos Anni dies distributis
EDITIO VLTIMA
ANTVERPIÆ
Apud HEN. AERTSSENS.
1663.

FASTI
MARIANI

CUM
DIVORUM ELOGIIS
IN SINGULOS ANNI
DIES DISRIBUTIS.

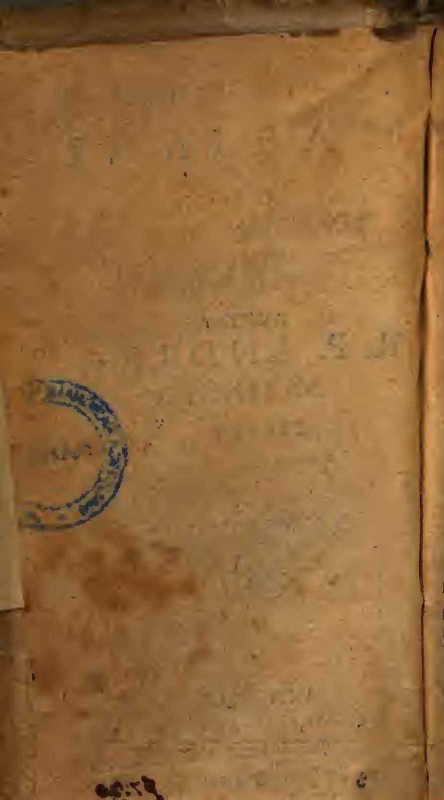
AUCTORE
R. P. ANDREA
BRUNNER
E SOCIETATE JESU

EDITIO NOVISSIMA.

ANTVERPIÆ,
Typis HENRICI AERTSSENS
Anno M. DC. LXIII.

Cum Gratia & Privilegio.

ADMODUM REVERENDO

ATQUE

AMPLISSIMO DOMINO

D. BENEDICTO BLOMMAERTS

MONASTERII B. MARIÆ

DE S. SALVATORE

ABBATI

MERITISSIMO.

PRodire denuò in Lucem, AMPLISSIME DOMINE, opuſculum hoc ſub tuis auſpiciis poſtulat, addam renaſci. An exiguum fortè, quod offerimus, munuſculum? fatemur, at modicis ſæpè delectandum. Affectum aſpice: muneris non ſpernetur exiguitas. Titulus hujus; *Faſti Maria-*

ni; atque utinam nos verè Mariani, essemus & fastis inscribendi. Id enim hic agitur, atque utinam peragatur, ut intelligant fideles, & seriò cogitent, quod in illis, quæ hoc continentur libello, totius felicitatis non modo unius aut alterius, sed prorsus omnium mortalium cujuscunque sint conditionis vel status prora & puppis sit. Verum id esse vociferatur iterata diversis in locis editio, semper laudata, ac omnium votis expetita. Excipe igitur opusculum hoc maximum re, nec voluntate minimum amoris pignus eo, quo ex æquo, & candidus candido omnia interpretaris, animo: Liceatque hoc sub tui nominis patrocinio in publicum evulgari, sibique, cui jure debetur offerri & consecrari, cui Deus, superi, tellus favent. Maximum re dixi.

Quid

Quid ni? Si nomen respicis, omen reperies. Sin meditaris sublimia, (sublimibus oculis aspici & merito suo Flagitat) sidera complectitur, sidus aliquando, & *Benedictus* cum Benedicto futurus. Sin *Flores*, mavis, *apparuerunt*, suos & cælum habet. Tu plantasti, rigasti, quos Superi tandem carpent. Profectò ex illo, quo inauguratus es, tempore, dignitatis vestræ viridarium, non desiit Frondes, Flores, fructus uberiores proferre, pro Religionis & Monasterii vestri gloria. Pedum Abbatiale, merces. Merito igitur hoc, AMPLISSIME DOMINE, Tibi contulere Superi. Applaudimus mortales: precamurque habeas jugitur ad spirantem Favonium æternæ *Spiritum veritatis*: Sicque valeas sine fine Flores germinare, quibus ver perpetuum,

ut ex iis corolla possit efformari, Sacris temporibus in æternis sæculis imponenda. Quod ex corde, animo, siinceroque amore vovemus, devovemus, Vale.

Admodum Reverendæ

ac

Amplissimæ

D. T.

Devotissimus Cliens

HENRICUS AERTSSENS.

SO-

SODALIBUS

PARTHENIIS

Antuerpienſibus S. P.

Typographus.

FAſtos Marianos *noviſſimè*, *Vobis* SODALIBUS, *præſentamus.* Nomen *vobis quadret.* Tollite: *legite.* *Stylus optimus.* *Auctoris probat ingenium, uti & veſtrum, ſi imitemini.* Eſtote imitatores, *dicit Apoſtolus.* Tempus breve eſt. *Ne nimis ſero, ut Phryges.* IESUM *quæritis? Cœlum ſavet, ite ſtella duce. Non unam, ſed plures reperietis. Lactea via hæc eſt, quæ tendit ad patriam, ubi Chriſtus cum Matre regnat.* Permanentem, *enim*, civitatem hic non habetis.

betis. *Imperium, Regnum appetitis? Qui, & quale? Imperatores, Reges docebunt. Mavultis prælia? Plura continet. Arma capeßite.* Legitimè *certate. Hostes instant : at diversimodè hos vincere poteritis. Fuga etiam sæpè causa victoriæ. Palestram amatis? En præmia!* Sic currite, ut comprehendatis. *Honores expiscamini? Superi non invidebunt. Rei estis? Ecce, advocati. Suffragia exposcitis? Tot habetis, quot Sancti unoquoque die coluntur, quos, vobis SODALIBUS, auxiliares, & ut veros patronos apprecamur. Valete.*

Ad vestrum obsequium

HENRICUS AERTSSENS.

IOAN-

IOANNES
RENTERGHEM
Præpositus Provincialis Societatis Jesu per Flandro-Belgicam.

CUm Fasti Mariani à R. P. Andrea Brunner Societatis JESU Sacerdote conscripti, & cum debitâ approbatione sæpius excusi sint, potestate ab admodum. Reverendum. Patre nostro Goswino Nikel mihi factâ, ut typis recudantur, permitto. In quorum fidem has litteras manu meâ subscriptas, officii mei sigillo munivi: Antverp. 1. Augusti 1659.

JOANNES RENTERGHEM.

AP-

APPROBATIO.

PRomotioni pietatis multùm deſerviet, ſi Compendium Vitæ Sanctorum lucem videat, & typis mandetur. Actum 26. Ianuarii 1633.

GASPAR ESTRIX
Plebanus. & librorum Cenſor Antuerpiæ.

SUMMA PRIVILEGII.

PHILIPPI *IV. Hiſpaniarum Regis Catholici, & potentiſſimi Belgarum Principis, Privilegio cautum eſt, nequis Faſtos hos Marianos, præter* Henrici Aertſſens *voluntatem, ullo modo intra novennium imprimat, aut alibi terrarum impreſſos in Germaniæ inferioris ditiones importet, venaliſve habeat. Qui secùs faxit, confiſcatione librorum, & aliâ gravi pœſâ mulctabitur, uti latiùs patet in litteris datis Bruxellæ* 5. *Junii* 1659.

Signat.

LOYENS.

FE-

FESTUM RESURRECTIONIS D. N. JESU CHRISTI.

IO triumphe! Io! Vicisti Christe amor meus! agnosco vultum victorum, & victricem, quâ hostis meus cecidit, manum? video in bono Duce victoriæ vestigia, plagas adversas! laudo trophæum nobile, Crucis arborem. Ecce ante currus triumphales commundo dæmonum; cum morte carnem. Io! cæli plaudite: aër insona: triumphum clamate litora: terra resulta: & tu Echo mille hodie ora indue. Heus! adeste quotquot estis mundi cives! quercus, imo nemora spoliate, & Servatori vestro *Civicam* ferte. Agite veris arva lætissima, rectè omne, quod vobis est, gramen suppeditatis. Nam *obsidionalem* non jam urbs, sed orbis debet obsidio dæmonis liberatus. Eia, quid moras nectitis, qui in lacrimis eratis naufragi? quin tabulas colligitis, & *Navalem* paratis illi, qui victor Stygem trajecit? Quin *Castrensi* coronâ eum, qui primus castra Phlegethontis victor transcendit! Ecce Angeli ramis suis Palladem spoliant sertumque *Oleagineum* illi, qui pacem Deum inter & homines posuit, componere. Sed tum quid *Triumphalis* obliviscemur co-

ronæ? Ecce ultrò laurus in sertum abit, æternam viriditatem sperans, si hæc tempora contigerit. Sed & tu abi in ignes omne aurum, & exi corona Triumphatori meo. At tu cape has coronas victor Amor, & si omnibus his rosæ sese immisceant, ne has repudia. Spinæ nuperæ dederunt.

Susceptis tecum aromatibus Dominicum visere cura sepulchrum. Ibi lacrimas devotionis effunde; nec usquam divertas, donec resuscitati Domini teneas vestigia, contrectes manu ac lenias osculis clavorum foramina. Illum audi loquentem, agnosce viventem, dilige diligentem. S. Laur. Iust. serm. de Resur. D.

FESTUM ASCENSIONIS D. N. JESU CHRISTI.

IO! iterum: iterum Io! iterum Triumphe! Ecce amor meus triumphans Capitolium cœleste petit! Ecce obvios omnes cæli cives! Ecce ereptos orco & servatos Patres, omnes cæli libertate pileatos! O numerum daretur horum augere! ô ultima triumphi appendix pedibus hærere possem triumphantis! Vicisti, eia Amor Christe amatum. En manus do victas. Victum eccur non etiam in triumphum ducis? Ecce sequar vel vinctus currum. Heu mihi! sine me hem jam nubes transit, hem Christus habet

habet muros! Hæc nimirum ab inferis reduci victori unica corona debetur, *Muralis*. Hanc quoque, dum primus hodie amor meus in cæli mœnia evadit, Primus tulit. Sed ne animum despondete cæteri, qui bellum cælo facitis, & vi amicâ cælum itis expugnatum. Auferet (iterum moneo) hanc etiam secundus, tertius, etiam ultimus. Imo ultimus primas feret, & quò profundius descenderit, hoc altius ascendet. Neque est, quod viam multum inquiramus quæ ad triumphum ducit. Impressit huic Christus vestigia sua, sanguine notavit. HACITUR.

Ascendamus tum Christo corde, ut cum dies ejus promissus advenerit, ascendamus & corpore. Sed cum Christo non ascendit superbia, non avaritia, non luxuria; nullum vitium nostrum ascendit cum medico nostro. Ideo si post medicum desideramus ascendere debemus vitia deponere. S. Aug. serm. 2. de Asc. Dom.

FESTUM PENTECOSTES.

NOn ego jam centum ora totidemque linguas, unam tantum ex iis opto, quas hodie cælum depluit. Jacebat e juventute studiosâ adolescens, quem in lectum non tam ægritudo quàm scelerum pondus dejecerat. Cæcus interea non videbat ante orci fores se stare,

ſurdus ne fratris quidem monita ſaluberrima audiebat. Intempeſtâ nocte virum videt majeſtate vultûs, & multâ canitie venerandum. Ego, ait hic, ille ſum, qui tuï causâ omnia, ſed te mei unius gratiâ condidi. Si nondum intelligis, omnium PATER ſum, ſed te filium degenerem abdico, abjicio, & dirum damnationis Theta jam nunc tibi denuntio. Ita attonito ſub alteram noctem vir adeſt integrâ ætate, ſpinis caput, cruce humeros inſignis, cætera nudus & ſanguine, qui ex pectore ſaucio in fontem abierat, latè humum inundans; hic, ſi neſcis, inquit, JESUS ſum, Servator olim tuus, nunc Judex: ſimul manum pectori immittit, & ſanguine plenam in vultum jaciens ægri, erubeſce, ait, vel ſic & teſſeram damnationis cape, ſalutis futuram, ſi maluiſſes. Sub hæc in cælos, æger in deſperationem abiit. Erexit tamen miſerum frater, & ut noxis expiatis ad *Amorem* SPIRITUM ſe verteret, ſuaſit. Tertia igitur nox perſonam viſa oſtendere, vultu prioribus non abſimili, ſed placido, & arridente, qualemque humero inſidens columba probabat. Atque hæc ſcelerum veniam, & mortem beatam nuntiavit. Quis jam fidem non habeat dicentibus *columbam* ſine felle eſſe? *Ex Spec. Exempl.*

Ut almus hic Spiritus vivificet te, custodi unitatem, & apud te quietus ſede, præſtolare

ſtolare ejus adventum, ut te ad ſe ſuſcipiendum paratum inveniat: Turbas ſuas & temporalium facultatum deponas negotia, quatenus amabilius Paraclitus veniat & requieſcat in te. S. L. Juſt. ſerm. de Pent.

FESTUM SS. TRINITATIS.

QUid ſolem intueris? ſi ſapis oculos claudes. Fides talpa ſit, oportet. Nimirum non poſſe in parvulam foſſam exonerari Oceanum, Auguſtine, docuiſti. Manu tamen ad tanta myſteria non ſemel nos duxit cælum. Ita quo tempore Vaſatenſes Hunni bellis, & hæreſi ſua SS. TRIADEM Ariani impetebant, Miraculum contra hos ingens pugnavit. Etenim ſub ipſis ſacris e cælo in aram tergeminæ guttæ ſe demiſerunt, invidiam cryſtallo facturæ. Has cum legere Sacerdos vellet, ecce ſuapte ſponte in unicam gemmam coivêre. Atque hoc nobiliſſimum UNIUS TRIADIS, & TRINÆ UNITATIS ſymbolum Chriſtiani cruce, hanc unionibus ornarunt. Sed quod unâ ſuâ gemma ſat dives crux eſſet, uniones omnes, velut victos ſe faterentur, longè inde exſilierunt, quo peritiori cives aureâ denique cruce, ut par erat, gemmam unicè pretioſam incluſerunt. Jam in Virginis Claræ de Monte Falco corde repertos ajunt ho-

hodieque aſſervari tres globos, qui ſinguli cum ſingulis, quin imò bini etiam cum tertio certant pondere, nec tamen ſuperant, nec ſuperantur. Oſtendit hæc Virgo nobilius aliquid quàm aurum, quo myſterium hoc claudamus, cor noſtrum. Aut enim hoc, aut nihil capit DEUM.

Quemadmodum reliquis omnibus membris caput anteponis, & cætera membra objicis, ut ictum à capite avertas; ita Sanctæ & ejuſdem eſſentiæ Trinitatis fidem ſine qua vitam, quæ vere vita ſit, vivere nemo poteſt, rebus omnibus antepone. S. Ephrem in Vit. rect. rat.

FESTUM SS. CORPORIS CHRISTI.

Juvat pompæ, quam omnis hodie orbis Chriſtianus ducit, exordia paucis denarrare. Virgo fuit non procul Leodio; nomen virgini Juliana. Hæc dum cælos, quos animo jam habitabat, oculis etiam obambulat, novam Lunam aſpicit, à quâ altera lubens lucem ſuam mendicaret: pleno tamen incremento aliquid reſtare videbatur. Subinde audit Eccleſiam hanc eſſe Chriſti ſponſam, cui porrò ad decoris ſupplementum nihil deeſſet quàm ut ſponſum ſuum ſub pane latitantem feſto die, & pompâ celebraret. Et verò ad hoc operam Julianæ cælum expetere. Diu linguam Virginis modeſtia ligatam tenuit,

dum

dum aurea denique fulvit, & detegere visum, cum aliis, unum e Canonicorum collegio uno fusit. Is tunc Io. Lanfem[illegible] post Pont. Urbanus IV. fuit. Et forte dum hic ad clavum Ecclesiæ sedet, [illegible] Sacerdoti sacrificanti mentem dubitatio subiit de Numinis in S. Eucharistiâ præsentiâ. Vulneravit hæc perfidia Christum. Nam præterquam quod remoto panis velo, in conspectum se dedit, scatere sanguine calix, & effundere se hic in altaris linteo visus est. Tum verò Urbano Pont. jubente miraculum hoc per urbem illam est circumlatum, jamque urbem [illegible] omnis [illegible]latur. Rectè porro nos faciemus, si in ferculum Deo nostro non aurum, aut argentum modò, sed quod magis amat, oculos, linguam, pectus, cor adeò commendabimus. *Ex hist. revel. Inst. vener. Sacram.*

Christiane, qui se hic tibi manducandum dedit, quid tibi denegare poterit in futurum? & qui tantum tibi viaticum paravit ad cœlum, quid in illa mansione perpetua non paravit? Manducabitis in Mensa mea: *audisti Dei convivium; [illegible] de qualitate convivii.* S. Pet. Chrys. s. 95.

FESTUM S. ANGELI CUSTODIS.

DA mihi Ange, ô Angele mi, [illegible] nam vel unam e tuis, quâ laudes ipsas

ſcribam. Sedô! unde incipiam? ubi deſinam? Nondum natus eram, & tamen jam latus ſtipabas meum, ô Cuſtos unice! Infanti ſinum, puero manum dediſti, ô Pædagoge amantiſſime! Tu verba formare, & nunc Patrem in cælis JESUM, nunc Matrem MARIAM clamare, tu nunc artes humaniores, nunc ſeveriores docuiſti, ô doctor fidiſſime! Tu in bivio vitæ dubio viam Mercurius monſtraſti, præiſti, duxiſti, inſidias detexiſti, in hoſpitium ô quale introduxiſti, dux fidiſſime! Sed vin' compendium tuarum dem laudum? morituro quotidie aurem vellicas: irati judicis timere vultum doces: mones præcipitia infera cavere, cæli ardua digito oſtendis, ad hæc expetenda cogitationibus animum adhortaris, & fatigatum manu ducis, ſuccumbentem portas, ægrum foves, impugnatum propugnas. Illud quantum eſt; quòd, niſi ego te vivus, tu etiam mortuum non es deſerturus. O mi Arge! ô Angele mi! cur ut laudes tuas ſcriberem, pennam è tuis unam aliquam non dediſti? Sed eja hanc meam cape, &, ſi placet, MAGNÆ VIRGINIS, cui uni laboravit, pedibus ſubſterne. Ut multæ aliæ tam altùm, certè altiùs nulla volaverit penna.

Noli ô homo Conditoris tui negligere munus; noli cuſtodis tui Angeli benevolentiam ſpernere, parvi pendere miniſterium,

ſuffra-

suffragium adjicere, & ignorare consilium. Sta super custodiam tuam: Tibi assistant Angeli, à dextris boni, à sinistris mali, S. Laur. Iust. de vit. sol. c. 16.

CIRCUMCISIO DOMINI.

1. *Ianuarij*.

O Ut ego te exosculor diem candidissimum! ô sidus! ô JESU Nomen! Ite jam astrorum arbitri, dicite sane fatalem hanc mihi stellam esse, horoscopum meum esse, ab hâc vitam meam, vitæ studia, mortem, omnia dependere. Recte. Quidquid igitur agam, JESU auspice agam Vigilabo? in oculis JESUS erit. Dormiam? JESUM somniabo? Ambulabo? comes JESUS ibit. Sedebo? latus claudet JESUS. Studebo? JESUS erudiet. Scribam? calamum cum manu JESUS ducet, & JESUS JESUM scribet. Orabo? verba JESUS formabit, animabit JESUS. Fessus ero? recreabit JESUS. Esuriam? sitiam? JESUS pascet, ille potabit. Ægrotabo? Amor aderit medicus, JESUS. Moriar? JESU immoriar meo. JESUS supremis labris natabit. JESUS oculos claudet. JESU sinus mihi tumulus, tumuli inscriptio JESU nomen erit. Sed, heu mihi? mi JESU! Amor meus! quid video? quod si vitæ tuæ aurora tam multo cruore jam rubet; quam largos imbres sanguinis in sero vitæ vespere dabis, ô Sol

meus! Heu iterum mihi! ô MARIA! ô Cynthia mea! an palles? dabis eheu! etiam tu hodie pluvias. Et ecce imbres lacrimarum ex utroque oculorum cælo ruentes. Time peccans adoleſcentia, tute hanc tempeſtatem dediſti. Cur enim hodie jam ad ſanguidem iretur, niſi ſceleribus tu quoque fores obnoxia. Ecce die octavo jam ſævit culter tuus verè ſaxeus! Sed diſce ad infanda ſcelera, diſce à cultro tuo erubeſcere. Diſce vulnera agnoſcere tua. Si neſcis, ibi vulnus eſt, ubi emplaſtrum eſt.

Si tentaris à Diabolo ſi ab omnibus hominibus opprimeris, ſi conficeris ægritudine, ſi doloribus fatigaris, ſi deſperationis agitaris ſpiritu, nomen JESU *edicito.* Juſtinian. ſerm. de Circumciſ.

S. BASILIUS MAGNUS. 1. *Ian.*

MAgnum eſſe BASILIUM ad ardentis columnæ facem. D. Ephrem vidit. Magnum deinde oſtendit *Chriſtus* ipſe, dum, ſacris operanti adeſſe ſpectabilis, cum ſancto Duodecim virorum cæleſtium ſenatu voluit. Sed & talem Hebræus nonnemo credidit, cui profano adhuc, ſacræ tamen menſæ accumbenti, cùm minimo in orbe magnum *Virginis Filium* è manu ſuâ propinaſſet, manus & ipſe dedit. Magnum demum ſenſerunt è maximis tyrannis duo. Horum alter Julianus

lianus (is qui nempe sibi apostatæ nomen peperit) orante contra se BASILIO, sententiam ferente Deipara *Virgine*, exequente D. Mercurio, orbi pœnas perfidiæ, quas meruit, dedit. Non felicius alter Valens, exitium Divo nostro nequicquam semel iterumque intentavit. Nam sententiam impiam ferre jam cogitanti, ipsum justius judice suo tribunal reclamavit, sella diffracta; & subscribere laboranti, penna atramentum, quod habuit, tertium negavit: ipsa manus facere officium noluit; certè ut non posset, exaruit; conjux filiusque ægri ad cogitatum scelus nolentem [illegible] ingemuerant. Et filius quidem à magno BASILII manu convaluit. Cui cum Valens pessimos superinduxisset medicos Arianos, filius continuò male mortuus est. At bene noster, sub annum Christi CCC. LXXVIII. vixit BASILIUS; vel hoc uno magnus magnique faciendus Parthenijs Sodalibus, quod virgo vixit. *Ex Surio.*

Væ tradentibus Christum ad crucifigendum; sed væ cum maligna conscientia sub Sacramento sumentibus illum. S. Remig. Super Matth.

S. ODILO ABBAS.

1. Ianuarij.

PUer Odilo in D. VIRGINIS [illegible] claudus, exivit sanus: & cum

Ire

ire jam quò vellet, poſſet, pulchrè pedibus, quos cælum donavit, uſus, è mundo abiit, & Religioſam domum iniit. Subinde Præfectus Aſceterio Cluniacenſi, oſtendit, quàm facile imitari Chriſti miracula foret illi, qui vitam vellet. Aquas quippe eunti ſibi in ſolum, aliis etiam in vinum vertit, piſcibuſque non multis bene multam pavit multitudinem: inter primas curas habuit, priorum Manibus opitulari, quos flammæ piaculares haberent. Id adeò faſſus ipſe eſt orci tortor, quem Siculæ quiſpiam eremi incola non ſemel querentem audiit atque indignantem innumeros à pœnis ſuis ODILONIS abſolvi precibus. Eos inter Benedictum numerant VIII. Pont.Max. qui opem & ipſe viri imploravit, & verò ſenſit etiam, ac gratus palàm laudavit. Atque hoc ſtimulos ſubdidit ODILONI, ut ſui quotannis diem agerent piarum animarum memoriâ inſignem; quod inſtitutum id temporis uni illi familiæ familiaré totus hodie Chriſtianus orbis amplectitur. ODILONI noſtro morienti præſto ipſe Chriſtus fuit, Stygiaſque larvas cum ſuis terriculamentis longè juſſit faceſſere. Nimirum quam opem mortuis vivi ferimus, morituri & ipſe ſentimus. *Ex Surio.*

Diſce humilitatem, quam Chriſtus verbo docuit & exemplo; diſce obedientiam, quam patri

patri suo exhibuit & Mariæ; diversitates certerum, ut vita tamen in singulari possidere; Christum sequere, Christum imitare, ut ad ipsum pervenias. B. Laur. Just. de interiore conflictu.

S. MACARIUS ALEXANDER.

2. Ianuarij.

HUnc MACARIUM nomine suo Alexandrinum imò felicior, suo ille Alexandriam beavit. 15. annis sine cocto edulio, sine omni somno dies XX. quadragintadiale jejunium sine omni cibo transegit. Satur interea cælo deliciis, & piis nunquam non lacrymis ebrius. Inter hæc Cupidinem belli sibi monstrantem aggressus, culicum prælidio corpus cinxit; quos inter cum se adeo menses nudus decertasset, horum aculeis longe hostem submovit. Quid multis? brevi tam parvo milite ingentem, & formidandum tyrannum debellavit. Pœnitentem Sacerdotem à sacrilega Venere, & qui in pœnam afflicti corpore serpebat, cancro ei lege absolvit, ut ne porro sacrificaret impurus. Nec ut homines solum pius, cæcum feræ, nescio cujus, catulum sputo suo illitum lumine donavit, ovicula ejus à grata parente vicissim donatus. Inter precandum ita se ipsum fertur adhortatus: *Macari! vide, ne te in terras è cælo demittas: ibi Deum*

& cum

& cum Deo Dei aulam omnem habes. Viderat nimirum quandoque quàm multiplici dolo astuque turbare precantium animos malus hostis niteretur. Ob hæc aliaque ejuscemodi prædicantibus verè MACARIUM, hoc est beatum, ut qui mundo tam bellè illuderet, illud responsi dedit, caverent, ne ipsis mundus illuderet. Vivere porrò desiit, cùm annum ageret centesimum, & documento sanè fuit mortalibus, frugalitate & vitæ religiosæ asperitate non minui annos, sed crescere. *Ex vit. PP.*

Quæ segnities est; capi ineptis cogitationibus, cùm Dominum deprecaris, quasi sit aliud, quod magis debeas cogitare, quàm quòd cum Deo loquaris: Quomodo te audiri à Deo postulas, cùm te ipse non audias? S. Cyprian. de Orat. Dom.

S. GORDIUS MARTYR. 3. *Ian.*

POtuisses olim eremum campanum dicere Martium, unde illi prodirent, qui bella orbi, qui tyrannis moverent. Ita GORDIUS etiam noster è nobili militum tribuno Christi tiro, ubi sat diu in antro ad eremi leges exercuisse velut ad palmum se, & piæ militiæ satis prælusisse jam visus sibi est; progressus demum festo die in medium theatri, fassusque CHRISTI se militem, corpus frustratim concidendum carnifici obtulit:

lit [illegible], plures animas habere, ut plures per mortes Duci Deo invictum ſe probaret. Scilicet ad inſolitum hoc ſpectaculum exclamârunt Chriſtiani pariter, & hoſtes numinis. Et obſtupuere hi, quod unius hominis virtus totum theatrum impleret. At illi Deo, Gordio, ſibique gratulati ſunt, cùm viderent tot inter certantes quadrigas longè omnes equos ad palmam præcurrere Chriſtianum, jamque hunc unum illo die ex merito coronandum animo perciperent. Interea Gordius monentibus amicis, qui ſervatum cupiebant, ore CHRISTUM ſuum tantiſper proſcriberet, animo coleret; *ita ne vero,* ajebat *omnem militibus aditum ad cælos præcluditis? Me quidem Longinos & Cornelios juvat æmulari. Chriſtum vobis coram ſi negem, cælo coram ille negabit.* Hæc ubi dixit, crucis ſigno armatus omnes cruciatus imperterrito & animo & vultu ſuperavit, oſtenditque, quæ militi honeſtiſſima eſſent vulnera. *Ex Surio.*

Quid prodeſt Chriſtum ſequi, ſi non contingat conſequi. Ideo Paulus ajebat, Sic currite, ut comprehendatis. Ibi tu Chriſtiane fige tui curſus profectuſque metam, ubi Chriſtus poſuit ſuam. S. Bern. Ep. 253.

S. GENO-

S. GENOVEFA VIRGO. 3.*Ian.*

NOn ego GENOVEFAM laudem, cùm vel parentes ejus, quòd talem genuissent, B. Germanus laudarit. Transibat hic Lutetiâ Parisiorum in Britannias Pelagianos oppugnaturus, cùm GENOVEFAM parvulam tunc puellam intuitus, latere in eâ ingentem virtutem vidit. Itaque blandissimis verbis vitæ religiosæ studium tenellæ suasit. At illa jam tunc annuit. Ergo mnemosynon capit nummum Cruce insignem, jubeturque è collo suspendere, nullo dehinc muliebri mundo temerando. Arrha fuit hic nummus Christi sponsæ, neque fefellit. Noluit deinceps parvula domi agere, sed sui officii identidem clamitabat esse, templa frequentare. Quare fuit, cùm lacrimis suis molestam & clamoribus mater alapâ castigaret. At continuò cæca facinus suum vidit. Lucem deinde biennio pòst à filiâ, cui dederat lucem, recepit. Cæterùm hæc velo inter virgines involuta Parisiensibus contra omnes Attilæ exercitus unicum præsidium fuit. Cibum non nisi bis in hebdomade, vinum virginitatis venenum nunquam admisit. Quoties cælum aspexit, hoc gaudiis, illa lacrimis pluere visa. Virtutem in absence Simeon Stylites laudavit, & sæpiusculè salutavit per nun-

nuntios. Apud Reges quoque Childericum & Clodoveum tantum potuit, ut à morte virgo absolveret, quos judices damnarant. Sed parum hoc est, quando idem apud DEUM potuit, & sæculo damnatos ægros passim à morbis absolvit. Quid? quod quem abstulerat jam, imperio GENOVEFÆ puerum mors reddidit; credo ut ne deesset, qui virginem Matrem clamaret. *Ex Sur. & Lippel.*

Per Baptismatis Sacramentum Spiritus S. factus es templum: noli talem habitatorem pravis de te actibus effugare, & Diaboli te iterum subjicere servituti, quia pretium tuum sanguis est Christi, qui in veritate te judicabit, qui misericorditer te redemit. S. Leo serm. 1. de Nat. Christ.

S. RIGOBERTUS EP. 4. *Ian.*

DIscite, qui alienam nobilitatem non aliter ac hereditatem editis, amplius etiam vestrâ operâ hanc condecorare; imò domi vestræ hoc est, apud animum vestrum veram nobilitatem quærere. Nos eâ in re doctorem ecce vobis RIGOBERTUM suggerimus: hic gentis suæ splendorem literis, literas pietate illustravit: hanc Rhemenses infulâ ornarunt; ille iterum hanc multis magnisque virtutibus, velut gemmis distinxit. Sacerdotes primus id loci in unum coëgit, re-

S. GENOVEFA

NOn ego GENOVE
vel parentes ejus
nuissent, B. German
sibat hic Lutetiâ Pari
nias Pelagianos oppug
NOVEFAM parvulam tu
tus, latere in eâ inge
dit. Itaque blandissim
ligiosæ studium tenel
la jam tunc annuit.
non capit nummum Cr
beturque è collo suspe
hinc muliebri mundo te
fuit hic nummus Chri
que fefellit. Noluit dei
mi agere, sed sui offic
mitabat esse, templa fr
fuit, cùm lacrimis suis
moribus mater alapâ c
tinuò cæca facinus sui
deinde biennio pòst à
lucem, recepit. Cæte
ter virgines involuta
tra omnes Attilæ exe
sidium fuit. Cibum r
domade, vinum vir
nunquam admisit. Q
xit, hoc gaudiis, illa l
Virtutem in absenc
laudavit, & sæpius

STYLITA. 5 *Ian.*

e dat *Ægyptus*; cùm in
anteâ sepeliri superbas
. Quid enim ut mortuos
e in cælum extolleret,
gloriæ humanæ scalas
At tu Lector, vide su
ui vivus cælo jam colla-
ramides sibi quatuor
non *Ægyptio* modò,
fruras. Itaque; tres ore
osti positâ in saxe mon-
rcula vixit. Verùm cum
ssima ac plurima parta-
dique accursus fierent,
columnas cœpit habi-
arta; & quæ & ultima
edes IV. & L. Hic ille
a firmior, dormire, aut
um; vix adeo unquam
, ea & agere & pati, ut
rint; Regibus denique,
is, imò orbi toti se con-
culum esse, vel asylum.
& dolis, quo domi sue
n flammantem omnium
LEONEM, sed alterum
r. Nec malè profectò
rùm, cùm altero pede
sacrum Crucis signum
ventos scilicet & orcum.

 non

meus! Heu iterum mihi! ô MARIA! ô Cynthia mea! an palles? dabis eheu! etiam tu hodie pluvias. Et ecce imbres lacrimarum ex utroque oculorum cælo ruentes. Time peccans adoleſcentia, tute hanc tempeſtatem dediſti. Cur enim hodie jam ad ſanguidem iretur, niſi ſceleribus tu quoque fores obnoxia. Ecce die octavo jam ſævit culter tuus verè ſaxeus! Sed diſce ad infanda ſcelera, diſce à cultro tuo erubeſcere. Diſce vulnera agnoſcere tua. Si neſcis, ibi vulnus eſt, ubi emplaſtrum eſt.

Si tentaris à Diabolo ſi ab omnibus hominibus opprimeris, ſi conficeris ægritudine, ſi doloribus fatigaris, ſi deſperationis agitaris ſpiritu, nomen JESU *edicito.* Juſtinian. ſerm. de Circumciſ.

S. BASILIUS MAGNUS. 1. *Ian.*

MAgnum eſſe BASILIUM ad ardentis columnæ facem. D. Ephrem vidit. Magnum deinde oſtendit *Chriſtus* ipſe, dum, ſacris operanti adeſſe ſpectabilis, cum ſancto Duodecim virorum cæleſtium ſenatu voluit. Sed & talem Hebræus nonnemo credidit, cui profano adhuc, ſacræ tamen menſæ accumbenti, cùm minimo in orbe magnum *Virginis Filium* è manu ſuâ propinaſſet, manus & ipſe dedit. Magnum demum ſenſerunt è maximis tyrannis duo. Horum alter Julianus

lianus (is qui turpe sibi apostatæ nomen peperit) orante contra se BASILIO, sententiam ferente Deiparâ *Virgine*, exequente D. Mercurio, orbi pœnas perfidiæ, quas meruit, dedit. Non felicior alter Valens, exilium Divo nostro nequicquam semel iterumque intentavit. Nam sententiam impiam ferre jam cogitanti, ipsum justitiis judice suo tribunal reclamavit, sellâ diffractâ; & subscribere laboranti, penna atramentum, quod habuit, tertium negavit: ipsa manus facere officium noluit; certe ut non posset, exaruit; conjunx filiusque ægri ad cogitatum scelus nolenter etiam ingemuerunt. Et filius quidem à magni BASILII manu convaluit. Cui cum Valens pessimos superinduxisset medicos Arianos, filius continuò male mortuus est. At bene noster, sub annum Christi [illegible] vixit BASILIUS; vel hoc uno magnus magnique faciendus Parthenii Sodalibus, quòd virgo vixit. *Ex Surio.*

Væ tradentibus Christum ad crucifigendum; sed væ cum maligna conscientia [illegible] Sacramento sumentibus illum S. Remig. Super Matth.

S. ODILO ABBAS.

1. Ianuarij.

PUer ODILO in D. VIRGINIS repetavit claudus, exivit sanus: & cum ire

ire jam quò vellet, poſſet, pulchrè pedibus, quos cælum donavit, uſus, è mundo abiit, & Religioſam domum iniit. Subinde Præfectus Aſceterio Cluniacenſi, oſtendit, quàm facile imitari Chriſti miracula foret illi, qui vitam vellet. Aquas quippe eunti ſibi in ſolum, aliis etiam in vinum vertit, piſcibuſque non multis bene multam pavit multitudinem: inter primas curas habuit, priorum Manibus opitulari, quos flammæ piaculares haberent. Id adeò faſſus ipſe eſt orci tortor, quem Siculæ quiſpiam eremi incola non ſemel querentem audiit atque indignantem innumeros à pœnis ſuis Odilonis abſolvi precibus. Eos inter Benedictum numerant VIII. Pont. Max. qui opem & ipſe viri imploravit, & verò ſenſit etiam, ac gratus palàm laudavit. Atque hoc ſtimulos ſubdidit Odiloni, ut ſui quotannis diem agerent piarum animarum memoriâ inſignem; quod inſtitutum id temporis uni illi familiæ familiaré totus hodie Chriſtianus orbis amplectitur. Odiloni noſtro morienti præſto ipſe Chriſtus fuit, Stygiaſque larvas cum ſuis terriculamentis longè juſſit faceſſere. Nimirum quam opem mortuis vivi ferimus, morituri & ipſe ſentimus. *Ex Surio.*

Diſce humilitatem, quam Chriſtus verbo docuit & exemplo; diſce obedientiam, quam

patri

patri suo exhibuit & Matri; discedentibus cæteris, ut vita tamen in terris habeas possidere, Christum sequere, Christum imitare, ut ad ipsum pervenias. B. Laur. Just. de interiore conflictu.

S. MACARIUS ALEXANDER.

2. Januarii.

HUnc MACARIUM nomine suo Alexandria (nisi fallor), suo ille Alexandriam beavit. VII. annis sine cocto edulio, sine omni somno dies XX. quadragintadiale jejunium sine ullo cibo transegit. Satur interea cæli deliciis, & piis nunquam non lacrimis ebrius. Inter hæc Cupidinem bella sibi moventem aggressus, culicum præsidio corpus cinxit; quos inter cùm sex adeo mensis nudus decertasset, horum aculeis longe hostem submovit. Quid multis? brevi tam parvo milite ingentem, & formidandum tyrannum debellavit. Pœnitentem Sacerdotem à sacrilegâ Venere, & qui in pœnam afflicti corpore serpebat, cancro eâ lege absolvit, ut ne porro sacrificaret impurus. Nec in homines solum pius, cæcum feræ, nescio cujus, partum sputo suo illitum lumine donavit, oviculæ exuviis à gratâ parente vicissim donatus. Inter precandum ita se ipsum fertur adhortatus: *Animam meam, ne te in terras è cælo demitte: ibi Deum*

& cum

& cum Deo Dei aulam omnem habes. Viderat nimirum quandoque quàm multiplici dolo astuque turbare precantium animos malus hostis niteretur. Ob hæc aliaque ejuscemodi prædicantibus verè MACARIUM, hoc est beatum, ut qui mundo tam bellè illuderet, illud responsi dedit, caverent, ne ipsis mundus illuderet. Vivere porrò desiit, cùm annum ageret centesimum, & documento sanè fuit mortalibus, frugalitate & vitæ religiosæ asperitate non minui annos, sed crescere. *Ex vit. PP.*

Quæ segnities est; capi ineptis cogitationibus, cùm Dominum deprecaris, quasi sit aliud, quod magis debeas cogitare, quàm quòd cum Deo loquaris: Quomodo te audiri à Deo postulas, cùm te ipse non audias? S. Cyprian. de Orat. Dom.

S. GORDIUS MARTYR. 3.*Ian.*

POtuisses olim eremum campanum dicere Martium, unde illi prodirent, qui bella orbi, qui tyrannis moverent. Ita GORDIUS etiam noster è nobili militum tribuno Christi tiro, ubi sat diu in antro ad eremi leges exercuisse velut ad palmum se, & piæ militiæ satis prælusisse jam visus sibi est; progressus demum festo die in medium theatri, fassusque CHRISTI se militem, corpus frustratim concidendum carnifici obtulit:

lit:

lit: id unum cupiens, plures animas habere, ut plures per mortes Dom. Deo invictum ſe probaret. Scilicet ad inſolitum hoc ſpectaculum exclamarunt Chriſtiani pariter, & hoſtes bonorum. Et obſtupuere hi, quod unius hominis virtus totum theatrum impleret. At illi Deo, Gordio, ſibique gratulati ſunt, cum viderent tot inter certantes quadrigas longe omnes equos ad palmam præcurrere Chriſtianum, iamque hunc unum illo die ex merito coronandum animo perciperent. Interea Gordius monentibus amicis, qui ſervatum cupiebant, ut CHRISTUM ſuum tantiſper proſcriberet, animo coleret; *ita ne vero, aiebat omnem militibus aditum ad cælos præcluditis? Me quidem Longinos & Cornelios juvat æmulari. Chriſtum vobis coram ſi negem, cælo coram ille negabit.* Hæc ubi dixit, crucis ſigno armatus omnes cruciatus imperterrito & animo & vultu ſuperavit, oſtenditque, quæ militi honeſtiſſima eſſent vulnera. *Ex Surio.*

Quid proteſt Chriſtum ſequi, ſi non contingat conſequi. Ideo Paulus aiebat. Sic currite, ut comprehendatis. Ibi in Chriſtiane fige tui curſus profectusque metam, ubi Chriſtus poſuit ſuum. S. Bern. Ep. 253.

S. GENO-

S. GENOVEFA VIRGO. 3. *Ian.*

NOn ego Genovefam laudem, cùm vel parentes ejus, quòd talem genuissent, B. Germanus laudarit. Transibat hic Lutetiâ Parisiorum in Britannias Pelagianos oppugnaturus, cùm Genovefam parvulam tunc puellam intuitus, latere in eâ ingentem virtutem vidit. Itaque blandissimis verbis vitæ religiosæ studium tenellæ suasit. At illa jam tunc annuit. Ergo mnemosynon capit nummum Cruce insignem, juberturque è collo suspendere, nullo dehinc muliebri mundo temerando. Arrha fuit hic nummus Christi sponsæ, neque fefellit. Noluit deinceps parvula domi agere, sed sui officii identidem clamitabat esse, templa frequentare. Quare fuit, cùm lacrimis suis molestam & clamoribus mater alapâ castigaret. At continuò cæca facinus suum vidit. Lucem deinde biennio pòst à filiâ, cui dederat lucem, recepit. Cæterùm hæc velo inter virgines involuta Parisiensibus contra omnes Attilæ exercitus unicum præsidium fuit. Cibum non nisi bis in hebdomade, vinum virginitatis venenum nunquam admisit. Quoties cælum aspexit, hoc gaudiis, illa lacrimis pluere visa. Virtutem in absence Simeon Stylites laudavit, & sæpiusculè salutavit per nun-

nuntios. Apud Reges quoque Childericum & Clodoveum tantum potuit, ut à morte virgo abſolveret, quos judices damnârant. Sed parum hoc eſt, quando idem apud DEUM potuit, & lectulo damnatos ægros paſſim à morbis abſolvit. Quid? quòd quem abſtulerat jam, imperio GENOVEFÆ puerum mors reddidit; credo ut ne deeſſet, qui virginem Matrem clamaret. *Ex Sur. & Lippel.*

Per Baptiſmatis Sacramentum Spiritus S. factus es templum: noli tantum habitatorem pravis de te actibus effugare, & Diaboli te iterum ſubjicere ſervituti, quia pretium tuum ſanguis eſt Chriſti, qui in veritate te judicabit, qui miſericorditer te redemit. S. Leo ſerm. 1. de Nat. Chriſt.

S. RIGOBERTUS EP. 4. *Ian.*

DIſcite, qui alienam nobilitatem non aliter ac hereditatem aditis, amplius etiam veſtrâ operâ hanc condecorare; imò domi veſtræ hoc eſt, apud animum veſtrum veram nobilitatem quærere. Nos eâ in re doctorem ecce vobis RIGOBERTUM ſuggerimus: hic gentis ſuæ ſplendorem literis, literas pietate illuſtravit: hanc Rhemenſes infulâ ornarunt: ille iterum hanc multis magnifique virtutibus, velut gemmis diſtinxit. Sacerdotes primus id loci in unum coegit, re-

redituſque, de quibus viverent, communes fecit. Familiariter Magiſtro equitum Pipino eſt uſus, qui xediolis, quæ Divus redeunti à venatione miſſitabat, multùm delectatus terræ tantum aliquando conceſſit, quantum RIGOBERTUS, dum ipſe dormiret, ambulando potuit circumſcribere. Ab eo tempore nuſquam alibi vel campi, vel agri lætiùs ridere, ridentibus nuſquam mitiùs cælum arridere. Aurea tempora & æternum ver diceres. Sed & filium Pipini Carolum (ab animo Martio Martellum pòſt dictum) ſacra fonti admovit RIGOBERTUS. At Carolus ingratus, quòd urbem Rhemenſem dolo aggreſſus non admiſſus eſſet, apertâ vi pòſt fratrem debellatum ingreſſus, Pontificem ſede excgit. Tulit æquo animo exilium, nec multò poſt ad Pipini dona reverſus, vitam ſanctiſſimè exegit. Ad tumulum nocte concubiâ lux ingens viſa, & voces è cælo auditæ, multùm humanâ ſuaviores. At nos ſi nunquam has audimus, quid miri obſecro eſt, quando cælo aures claudimus? *Ex Surio.*

Si tibi ſuggeratur in futurum tempus differre bonum propoſitum, conſurge & dic. Dies Domini ſicut fur, ita in nocte veniet. *Si gula deſæviens lautiores tibi commendaverit apparatus recalcitra & dic,* Non eſt Dei Regnum eſca & potus. S. Petrus Dam. in Pſ. 57.

S. SIMEON

S. SIMEON STYLITA. 5. *Jan.*

ERubeſcit hoc die Ægyptus, cùm ſe in tam parvâ chartâ ſepeliri ſuperbas moles ſuas videt. Quia enim ut mortuos ſuos, quà poſſet in cœlum extolleret, ſurgere eò velut gloriæ humanæ ſcalas Pyramides juſſit. At tu Lector, vide ſub hoc die illum, qui vivus cœlo jam cohabitavit, vivus Pyramides ſibi quatuor poſuit, invidiam non Ægypto modò, ſed orco etiam facturas. Itaque SIMEON opilio primùm, poſt præclarâ in ſuo monachos inter Angelos vixit. Verùm cùm ob mira, quæ maxima ac plurima patrabat, magni undique accurſus fierent, novo miraculo columnas cœpit habitare, quarum quarta, & quæ ei ultima fuit, alta erat pedes IV. & L. Hic ille ſtare columna ſuâ firmior, dormire, aut conſidere nunquam; vix adeo unquam quid cibi capere, ea & agere & pati, ut hominem dubitarint; Regibus denique, ac Imperatoribus, uno orbi ad ſe confluenti vel oraculum eſſe, vel aſylon. Indoluit hoſtis, & dolis, quo domi ſuæ habet, uſus, in flammantem currum non jam SIMEONEM, ſed alterum Eliam invitavit. Nec malè profectò ceſſit aſtus. Verùm, cùm altero pede jam extenſo, ſacrum Crucis ſignum efformaſſet, in ventos ſcilicet & orcum,

non in cælos, cum pessimo aurigâ abivit currus. At SIMEON, ut eâdem pœnâ & se, & hostem ultum iret, uno, ut erat tum, pede, annum solidum perstitit. Mortuus est deinde anno ab orbe restauraro CDLX. ætatis CIX. atque, ut vicisse scires, etiam post mortem stetit. *Ex Surio.*

Quid animæ prodest, hesternum diem transegisse in actione virtutis, si hodie velut desertor desciveris ab opere justitiæ? Qualem enim te invenero, ait Scriptura, talem te judicabo. S. Basil. in Epist.

S. APOLLINARIS V. 5. *Ian.*

EUnunchum specta; sed apage illum Parnassi ruborem: hunc, quem dicimus, virginitas dedit, cælum risit, vel, si mavis lacrimas, has quoque affudit cum suis ridenda Venus. Sed nunc argumentum fabulæ habe. Fuit APOLLINARIS altera Anthemii viri Consularis F. alteram dæmon malus insidebat. Illa Christum sponsum cogitabat, at hominem parentes. Quid nî etiam sanctus amor hominum oculos luderet ingeniosus? Abit Jerosolymam cum nobilissimorum parentum veniâ APOLLINARIS; comites servulos, ancillas, opes trahit. Redux ex itinere has omnes in egenos spargit, illos manu mittit, uno alteróve duntaxat retento. Hos quoque piè fallit, & silvas habitat, jam ubi

æstus

æstus cilicumque modus corpus animumque durarunt, & formam illam angustam exinanierunt, prodit e latebris monachum induta, Eunuchum se dicit, Dorotheum apud Macarium nominat. Interea adest soror, & e sorore pellendus dæmon. Pellitur à Dorotheo. Sed redit & præstigiis gravidam filiam Anthemii oculis exhibet, simul parentem Dorotheum mentitur. Ilicet hic ad patrem raptatur, inde ad crucem raptandus. At Dorotheus parentibus, & sorore in locum solum abductis, hanc iterum sanat, illis, posita tantisper personâ, filiam se probat. Mox ad scenam suam revertens eremum, pergit monachos, orcum, orbem ludere: dum denique cum omnium plausu castissimam larvam mors detraxit. *Ex Sur. & Men.*

Indicamus bella peccatis, conflictum vitiis nunciemus, securi de victoria; quia nec arma cælestia hostes poterunt superare terreni, nec divino Regi adversa poterunt contraire mundana; neque vigilantes & sobrios Diabolus perturbare suis supervenientibus poterit. S. Pet. Chrys. s. 12.

S. EDUARDUS REX. 5. *Ian.*

EDUARDUM in utero adhuc latitantem fortuna tamen Angliæ Regem legit: firmavit electionem cælum: siquidem

 in

in Regem unctus ab ipſo Apoſtolorum Principe memoratur. Conjugio porrò, ad quod invitum regni Proceres traxerunt, virginitatem copulavit, pulcherrimo matrimonio. Pater Pauperum, filius dici poterat ſummi Pontificis, ita hunc ſemper coluit: tributa liberaliter remiſit, poſtquam iis incubare cuſtodem orci Cerberum vidit. Jam nec ad vilis mendiculi poſtulata erubuit, qui membris ſuis captus promiſſem à D. Petro ſanitatem aſſeverabat, ſi bajulo ad templum Rege uteretur: quin mox in humeros ſuſtulit pium onus, ad aram portavit, ſtipemque divitem ſanitatem addidit. Sed & cæci nonnulli, quâ undâ manus Rex laverat, hac oculis ipſi tenebras eluerunt. Facienti Sacerdoti cùm adeſſet, conſpicuus ei ab arâ bene precatus eſt Chriſtus. Quidvis amore D. Joannis, quem Evangeliſtam dicimus, rogantibus, nihil viſus eſt unquam negâſſe. Hanc ille religionem præclarè obſignavit annulo ſuo, dum eum ipſi Divo mendicabulum adſimulanti dono dedit. Hic annulum Regi remiſit, ſimul de mortis horâ commonuit; quem nuncium ille toto mox regno vulgavit, quò preces undique piorum cogeret. Atque eo viatico, quamvis ſuis jam dives meritis, longum cæli iter ingreſſus eſt, anno poſt. Virginis partum M. LXVI. & quia nullum corpus animo

virgin in vita, suoes diu nullam etiam corpori in tumulo labem aspersit. *Ex Surio.*

Studeant humiles quotidie in humilitatis via ultra proficere, imitantes Regem, qui abjecto onere carnalium & regalium instrumentorum coram Domini arca saltavit exiliens & exultans uxori sibi objicienti respondit, Ludam, & vilior fiam coram Domino. S. Laur. Iust. lib. 1. de Humilitate.

EPIPHANIA DOMINI. 6. *Ian.*

SAlutaverant jam nuper, inter festivas aclamationes, & cantus festivos Principem suum cælo delapsi cives, aulamque nati Reges quotidie deinceps frequentabant. Sed & orcus rebellis hucusque metu jam suo venerabatur. Feræ ipsæ Dominum suum supplices agnoverant; ut jam aliud nil restaret, quam ut terra etiam officium suum faceret. Ergo, ut ad exemplum Regum orbis universus se componeret, tres è regnis suis exciti magi magnis itineribus Bethlemium contendunt, sacramentum Christo nato omnium nomine dicturi. Atque, ut ne aberrarent, placuit Superis ducem stellam dare, & fallere, & falli nesciam. Ita Hierolosymam ventum, seduloq; in novi Regis cunabula inquisitum. At Herodes in regno suo alium præter

ſe Regem ullum quæri indignatus, barbara animo jam tum concepit conſilia, mox ſanguinem, neces, orbaſq́ue matres paritura. Aulicis tamen artibus apprimè inſtructus dolos dolis texit, & ut noceret, amare ſe finxit, ut perimeret adoraturum ſe hoſtem etiam ipſe promiſit. Subhæc à Magis, ſidere iterum antē ambulone, Bethlemium perventum. Ibi conſidens ſtella, velut adventum gratulatura, hoſpites Reges è tecto ſalutavit. Extemplò ingrediuntur, Regumq́ue Regem in throno ſuo præſepi, ſapientiam in infante, in homine Deum adorant: addunt deinde tributa, opes peregrinas, aurum, thus, myrrham. Inde viam aliam in regna avita dux ſomnus dormientibus oſtendit: ſed ſic idem hic vigilantem Herodem deluſit. *Ex hiſt. Evang.*

Sicut Magi de theſauris ſuis Myſticas Domino munerum ſpecies obtulerunt, ita & nos de cordibus noſtris, quæ Deo ſunt digna, promamus. S. Leo ſ. 2. de Epiph.

S. ANDREAS CORSINUS.
6. *Ianuarij.*

ANDREAM CORSINUM parentibus MAGNA VIRGO donavit, cùm illi priùs eundem ex voto necdum natum eidem donaſſent. Videbatur ſibi mater utero lupum ferre, ſed qui in æde ſacrâ gratiſſimâ metamorphoſi in oviculam abiret.

abiret. Oraculum fuit non ſomnium. Corsinus ergo jam adoleſcens nonnihil liberior aliquamdiu cum mundo luſitavit, poſt tamen gravibus ac aſſiduis parentis ſuæ monitis captus, religioſæ vitæ ſe mancipavit: a quâ nequidquam eum abducere adniſus eſt veterator, callidus, quamvis nobilem mentitus vultum, quamvis opulentum oppidò conjugium pollicitus. Primum litanti auguſtiſſima cæli Regina viſenda ſe cum Angelis obtulit, atque his eum affata eſt verbis: *Meum ſponſi famulum, ad hanc à me delectus.* Poſthæc Præſul nominatus Feſulanus, cum fugâ ſe honori ſubduxiſſet, ab infante tum fante eſt proditus. Puer, neſcio quis, cùm ſacro fonte tingeretur, Andreas lacrimas frequentes affudit: rogatus cauſam, reſpondit, puerum eum familiæ ſuæ probro, patriæ exitio futurum; id quod reapſe poſteà urbs credidit, cum vidit. Cum annum deinde ageret LXXI. ipſo Chriſti naſcentis pervigilio egreſſus ſervus à Dominâ ſuâ vocatus ad libertatem eſt. Mortuum virgo ſanctitatis famâ percelebris, per ſcalas vidit cælum conſcendere: pato ne ullus Virginis amator dubitet eodem conniti, quando ſcalas habet. *Ex Surio.*

In Eccleſiam ingredere, ubi Chriſtus diſcumbit, tuumque præſtolatur adventum, atque in ſpiritu humilitatis pedibus pro-

volvere Domini Iesu; *confitere scelera, deterge vulnera, reatum accusa, sponde conversionem, pete veniam, ut plenam consequaris indulgentiam.* Laur. Iust. in sermonib.

S. LUCIANUS M. 7. *Ian.*

POssumus hodie ignoscere Samosatæ, quando maximum probrum ingenti decore obtuit, & LUCIANUM dedit, qui non jam rideret cælum, sed moreretur pro cælo. Duodennis puer poterat tamen pater dici, cùm hereditatem paternam jam tunc pauperum prædem fecisset. Mox inter cœnobitas adscriptus, & Sacerdotio initiatus, Antiochiæ ludum literarium aperuit. Minerval pauperibus cessit, libros Christianos restituit, & sacra volumina, quæ dudum superstitio corruperat, ad Hebrææ linguæ regulam censuit. Sed Maximianus non nescius pietatem Christianam non posse rectius quàm cum musarum lacte, literis inquam, instillari, ad pænas magistrum tam sancti ludi vocat; quòd tamen vel vultûs majestate meliora persuadere LUCIANUS diceretur, non nisi velatis oculis huic impius Agamemnon locutus est. Promissis primò ingentibus in martyrem pugnavit, tum in cippum injecit, pòst in testarum fragmina. Ultimò fame longâ ad deditionem com-

compellere est aggressus. Intereà sacrificare constituit LUCIANUS. Mirantibus, qui id fieri posset, discipulis, cum ara mensa abesset, Vos, inquit, in orbem me cingite, & templum eritis; sacra deinde pectori meo imponite; erit hæc viva ara. Dixit, fecit. Mox ad ingressos tortores clamat, *Christianus sum*, & subinde mortuus tacet. Funus nihilominus in mare projectum, saxo dexteræ appenso. Verum truncum primo Delphin, semper hominum, sed martyrum præcipuè amans in litus extulit. Mox dextra etiam (a Musis credo) efferri, brachioque jungi visa est. Nos etiam manum tam doctam pro meritis laudaremus, si ad nos Musæ manus illius stilum attulissent. *Surius*.

Corpora nostra aptemus in victimam Dei hostiam, ut sit fides vera, pura conscientia, cor mundum, caro casta, sanctus sensus, pius animus, vita sancta, verecundus habitus, & ad omne Christi obsequium humilitas nostrum semper comitetur incessum, S. Pet. Chrys. h. 109.

S. RAYMUNDUS CONF.
7. *Ianuarij*.

RAYMUNDUS nobili loco in Hispania natus, cum lacte MARIAM imbibit. Ea deinde pietas cum puero crevit. Nam & in mundo adhuc cum age-

ageret, sumptus non exiguos fecit, quo festus VIRGINIS ab Angelo Salutatæ dies augustiùs ageretur, & posteà in D. Dominici familiam cooptatus, ipsius DIVÆ monitu novæ societatis auctor fuit condendæ, quæ vindicandis in libertatem vinctis sese impenderet. Angelo, qui ei à puero datus est peculiaris, tam est usus familiariter, ut non raro ad statas ab eo preces excitaretur. Cæterùm cùm pro eâ, quâ erat, Christianâ libertate, in non licitos Jacobi Aragonum regis amores graviùs nequicquam invectus esset, & ex nautis regio edicto absterritis recipere eum jam nemo in navim suam vellet; novus nauta nova vela mari suspendit pallium suum, aspirante cælesti aurâ sex intra horas milliaria emensus C. LX. & Barcinonem appulsus, in cœnobium ad suos per occlusam portam ingressus est. Ibi cum è sociis unus aliquis gravibus tentationum fluctibus jactaretur, ubi primùm in manu litantis RAYMUNDI propitium illud sidus est intuitus, continuò suam menti reddi malaciam sensit. Argonauta verò noster portum cælestem tenuit anno. M. CC. LXXV. *Ex vitâ apud Bzov.*

Si nobis non est satis ad salutem, quòd virtuosem vivamus, sed oportet aliorum salutem re ipsâ desiderare; cùm neque nos rectè vivamus, neque alios hortemur,

quid

quid reſpondebimus ? quæ nobis ſpes ſalutis reliqua erit ? S. Chryſoſt. 60. in Matth.

S. LAURENTIUS JUSTINIANUS.
8. *Ianuary.*

ANnum agenti JUSTINIANO decimum nonum induta virginem Divina Sapientia amplexum tulit, & oſculum. Ab eo tempore omnis illi mundus deſipere, una ſapere religio. Ad hanc cum ſe recepiſſet, fuit qui, cum familiaritate (quæ ei cum LAURENTIO intima erat) deſtitutum ſe indigne ferret, ad ſepta monaſterii cum tota acie ſodalium veniret : cornu unum citharœdi, alterum armati tenebant. Sed utrumque perrupit LAURENTIUS, captumque verbis Sodalem in ſua jurare verba, manuſque dare religioni coegit, plaudentibus utrique Superis, quod jam Theſeus Pirithoum ſuum, non ad orcum, ſed cælum comitaretur. Poſt tamen LAURENTIUS ad inſulam extractus, pater pauperum, & hoſtis ſuperborum audiit, mirandaque egit plurima. In ore illud crebro habuit: *Eam demum eſſe veram ſapientiam, ſcire Deum omnia eſſe, at nihil, hominem,* & illud: *cælo excludendos omnes fore* opulentos, niſi ejus janitores pauperes pia manu corrumperent. Ego palmarium id puto: perituras Venetias fuiſſe,

fuisse, pessimo Sodomorum exemplo, nisi potentior apud Deum Abrahamo LAURENTIUS intercessisset. Porrò moriturus plumas respuit, memor quàm duro lectulo Christus obiisset. Et tamen sine plumis in cælos evolavit anno M. CCCC. X. cùm justa illi homines inter Angeli persolverent, funeris dicam tibicines, an virturis buccinatores? *Ex Surio.*

Utinam saperes, quæ Dei sunt! intelligeres, quæ mundi sunt! provideres, quæ inferni sunt! profectò inferna horreres, superna appeteres, quæ ad manus sunt contemneres. S. Bernard. in Ep.

S. JULIANUS M. 9. *Ian.*

JULIANUS unicus parentum clarissimorum filius primum ætatem Musis consecravit. Eæ virgines in clientis sui pectus amorem virginitatis cum literis instillarunt. Sed obstitêre votis parentes, castas aures Hymenæo identidem pulsantes. Itaque à cælo antè per somnum armatus BASILISSAM duxit. Verùm precantes thalamo cælestis primùm odor afflavit; mox de servando pudore pie sermocinantibus cum MATRE aliisque Cælitibus CHRISTUS supervenit, qui & audentibus animos addidit, & utriusque nomina vitæ libro descripta ostendit. Ita virgo obiit BASILISSA; JULIANUS verò etiam Martyr;

tyr, qui dum ad ludibrium totâ urbe vinctus circumducitur, Celsus, mali Judicis non malus filiolus, conspicatur eum non tam inter lictorum, quàm Cælitum manus inambulare. Pedes proinde martyris complexus, & Christum puer non pueriliter, & ipse fassus, cum Juliano ad ignem damnatur. Sed virtus proba è flammis splendidior nimirum exit, crescitque, matre etiam Celsi ad Christum adductâ. Caput demum omnibus sub annum Christi ccc. xi. aufertur. Sed neque sic locus coronæ defuit. *Ex Sur.*

Qui igne Christi captus fuerit, talis fit, qualis esset homo solus super terram habitans, adeò nihil curæ est ei gloria & ignominia. S. Chrys. hom. 52. in Acta.

S. MARTIANUS CONF. 10. *Januarii.*

NOvit Martianus maximæ Ædis Byzantii præpositus orationem, quò cælos & certius, & citius peteret, alatam reddere, creberrima illi jejunia & eleemosynas jungendo. Multus præterea in extruendis cœnobiis templisque fuit; monumentis, quæ fere unica in mortali homine immortalia Deus probat. Plenam, quoties foras prodiit, manum circumtulit, cum vacuâ nullum à se inopem passus abire. Veste, quàm diu vixit, non nisi unicâ semper usus, hac etiam, cùm nulli ad manum nummi essent,

essent, se exuit, & egenum induit, sed divite lucro: quippe qui deinde cùm seminudus pro arâ divinum cibum in populum partiretur, aureâ palàm à cælo veste ornari visus est, ut planè jam quæstum quæsiisse, & pro paupere togâ meliorem ambiisse videri possit. Noctu porrò vigil pius urbem obambulabat, vel quibus tunc etiam benefaceret, egenos, vel quos lotos domi curatosque terræ mandaret, mortuos quærens; ex quibus non pauci revixisse inter studia tam sancta memorantur, & alterum vitæ parentem MARTIANUM salutasse. Jam grassantem in templum suum crudeliter flammam medius ipse objecto Evangelicæ historiæ volumine stitit, precibus domuit, lacrimis extinxit. Secundùm hæc aliaque mira, templo, quod ultimùm ædificabat, & vitæ finem unà imposuit. *Ex Metaphraste apud Suriam.*

Manducat Deus in cælo panem, quem perceperit pauper in terra. Da ergo panem, da potum, da vestimentum, da tectum, si Deum debitorem non vis habere, nihil nobis nocebit in terra, si nobis in cælo misericordia sit patrona. S. Pet. Chrys. s. 42.

S. THEO-

S. THEODOSIUS ABB. 11. *Jan.*

THEODOSIUM Cappadocem antrum ajunt incoluiſſe; rectius regum dicerent: nam ad illud divertiſſe hoſpites primo itineris ſui die tres Orientis Reges memorantur. Totus illi penus palma, cella fons fuit, deliciæ dactyli, herbæque, & lacrimæ. Interim fuit, cum centum & amplius menſas paucis panibus paſceret: aliàs, cum Martiani hoſpes eſſet, illeque panem ſibi deeſſe quereretur, THEODOSIUS in barbâ Martiani granum hærere frumenti conſpicatus, qui potes, inquit, queri, qui tot panes in barbâ circumfers? ſimul granum in granarium ablatum totum hoc complevit, & veluti anguſtias hujus accuſaret, extra oſtia ſe miraculumque effudit. Aliàs magno Paſchatis die, cùm nihil in cibum ſuppeteret, Numen THEODOSIO mulum ſubmiſit inſtructiſſimum cibariis, quâ re ille impulſus ſemper deinde egenis duplicavit pium ſtipendium. Jam mortis memoriam ſuis impensè commendavit. Eum in finem ſepulchrum quandoque fieri juſſit, rogavitque ecquis eo tumulari vellet. Volens Baſilius quidem, qui mox ſuaviſſime exceſſit vitâ, nec tamen in odeo ſacro vel videri, vel audiri deſiit. Præam-

bilis matronæ filio, dum inter pueriles ludos, lapsus in fontem cadit, absens THEODOSIUS, adfuit tamen spectabilis, &, ne aquis mergeretur innocentia, cavit. Vestis ejus cilicina militum Duci vicem loricæ fuit, & victoriam peperit. Sed & tibi contra hostem intestinum victoriam spondeo, si simili utaris loricâ. *Ex Surio.*

Magnum hujus vitæ solatium est, ut habeas, cui pectus tuum aperias, cum quo arcana participes, cui committas secreta cordis tui; ut ames & sequaris eum, qui tibi paternâ pietate in tristibus compatiatur, in persecutionibus adhortetur, & in prosperis gratuletur, S. Bern. tract. de Ord. Vit.

S. ARCADIUS M. 12. *Ianuarii.*

MORE Solis virtus hoc pulchrius nitet, quò diutiùs latet. Testem ARCADIUM adduco. Hic sævientibus ubique terrarum in Christianos tyrannis, sive homo timore aliquo, sive CHRISTI mandato inductus, post habitis fidei fortunis omnibus, fugâ se subduxit, & aliquandiu latebras habitavit. Sed nimirum ut vinceret fugit ex latibulis suis velut insidiis hostem expectavit. Etenim cum irruptione in domum factâ, & non reperto ARCADIO, ad tribunal de amicis ejus quispiam raperetùr,

continuò adhuc, circumventum inexspectato tyrannum graviterque increpitum jussit omnes pœnas in se experiri: aciem tormentorum instrueret tyrannus, ingenio etiam certaret, in auxilium alios etiam tyrannos evocaret, omnes in subsidiis carnifices constitueret: sese unicum contra omnia tormenta etiam nudum statutum, solâ patientiâ pugnaturum, ostensurumque ea dimicatione, quantum inermis Christianus omnibus armis, & tormentis armato tyranno præstaret. Desperavit jam tum judex de victoriâ, & sententiam tulit, quâ manibus ac pedibus truncari ARCADIUS jubebatur. Hic fixis cœlo oculis inter divinas laudes, supplicii locum magnanimus petiit, membra ad lanienam ipse nudavit, ipse singula truncanda exhibuit; itaque sanguinis sui purpurâ splendidus, sine pedibus ad martyrum tamen partes transivit, sine manibus palmam tamen cepit. *S. Zeno Ep. Veron.*

Eius in mundo diu velle manere, quem mundus oblectat; quem sæculum blandiens atque decipiens illecebris terrenæ voluptatis invitat. Porro cum mundus oderit Christianum, quid amas eum, qui te odit? & non magis sequeris Christum, qui te redemit & diligit? S. Cypr. de mortalit.

S. GODEFRIDUS COMES. 13. *Ian.*

Duxit GODEFRIDUS Cappenbergensis Comes genus suum è Regio sanguine. Prædantium suorum militum licentiam, si quisquam alius, frenavit, gnarus militum prædam Ducis esse furtum. Arcem suam in cænobium vertit, & D Norberti familiæ transscripsit, cum omnibus fortunis, quibus præclarum auctarium unà cum fratre Ottone ipseaccessit. Viderunt hoc multò antè in somnis illi, qui de Cappenbergensi arce vel columnam flammantem, vel civitatem nive nitidiorem in cælum viderunt assurgere. Et verò multa, quò moram tam sanctis consiliis injiceret, molitus est cognatus sanguis, nunquam non DEO hæreditatem invidens; sed ille, uti alia humana omnia, ita hæc etjam insuper habuit, conjugeque inter Sanctimoniales relatâ, Norberti institutum avidissimè arripuit. In hoc acerrimus sui hostis, & gloriosissimus victor, vix quidquam cibi sumere est visus, tantùm lacrimis inebriari. Cæli cupidissimus missionem corporis accepit anno M. C. XXXVI. cùm moriturus illa audisset: *Exite obviam ei*, & venientem è cælo comitatum amicissimè salvere jussisset. Secundùm mortem nepti suæ multâ luce vestitum, & coronâ conspicuum se osten-

ostendit, quæ illa legentibus loquebatur: *Induit me Dominus vestimento salutis, & tanquam sponsam decoravit me corona.* Pulchre certe honorum cupidos alio conscendere GODEFRIDUS docet. Comitem abjecit, ut Rex esset. *Ex Surio.*

Amor æternæ vitæ & spiritualis studium sapientiæ velut in summa cordis tui constitutum arce præcellat; quatenus dum fragilem hanc vitam cum sua sapientia despicis, repleri divino spiritu, qui ad æternam te provocet gloriam, felici vicissitudine, mercaris. D. Pet. Dam. l. 8. Ep. 9.

S. FELIX NOLANUS. 14. *Ian.*

FELICI Nolano cum fratre germano ita convenit, ut ignobilior hereditatis portio, id est terra fratri, melior verò, hoc est, cælum FELICI cederet, ut qui Christo militaret, germano Imperatoris castra sequente. Ita divisis vitæ studiis FELIX sacris est initiatus, ob fidem deinde in vincula coniectus ab impiis, sed exemptus ab Angelo, iussus est emeritum Præsulem Maximum quærere. Eum in eremo repertum semianimen precipus primò, dein uvis, quas de spinis legerat, recreatum domum suam deportavit. Hinc cum denuò hostes ei imminerent, occæcati divinitus, quem auribus suis loquentem audierunt, apertis oculis non viderunt. Fugientem

porrò, & intra geminarum ædium parietinas abdentem sese, improviso opere suo aranea texit, & fuit tam tenuis tela propugnaculum tunc FILICI. Hic Gælitum manu pastus VI. menses, & alloquio divino dignus, infulâ etiam esset ornatus, nisi id dignitatis ex innatâ animi demissione in alium ipse transtulisset, quòd eum septem diebus ante se sacris initiatum diceret. Obiit tandem FELIX scilicet, tumulumque templum est nactus; quod cùm augustiis postea D. Paulinus reddere laboraret, solique rusticani duo ædes suas transcribere negarent, ecce tibi ignis nocturnus tecta rusticorum depastus amplissimam aream descripsit. Neque hoc solùm, sed & aliis deinceps miraculis FELIX luxit. *Ex Surio.*

Eò minus in hac perigrinatione deficies, quò veriùs in fontem divinæ misericordiæ per virtutem spei mentis oculos levaveris. Hæc enim virtus claritate suâ Deum nobis manifestat, & inter hostium catervas intrepide ante faciem Domini nos perducit. B. Laur. Iust. Lig. vitæ.

S. PAULUS EREMITA. 15. *Ianuarij.*

PAULUS Thebæus xv. annorum adolescens plùs Decium, quam eremum horruit. Certè hoc unum imprudens Decius boni fecit, quòd ex Christia-

nis

nis eremicolas fecit. Eos inter principes PAULUS perhibetur, cui in centesimum usque annum ac decimum spelunca tectum, una eademque arbor palma, & victum, & vestem dedit. Annus agebatur Christianus CCC. XXXIV. cum ad eum divino jussu visit Antonius, atque tunc prudens dispensator corvus, qui annos jam LX. dimensum suum PAULO quotidie afferre assolebat panem dimidium, hospitis memor duplicavit annonam. Secundum hæc, cum, ita monente PAULO, vestem sepulturæ allaturus iret Antonius, priusquam rediret, abire inter Cælites in cælos amicum videt, reperitque genibus humi adhuc fixum, passisque brachiis omnino oranti similem. Cùm ultimum proinde officium mortuo præstaret, in eo socios duos leones habuit, qui sepulchrum egestâ humo parârunt, & mœrenti Antonio crebro mœstoque rugitu, & ipsi adgemuerunt. Hic domum revertit nimium quantum gaudens, spoliis opimis, hoc est tunicâ PAULI è foliis palmæ concinnatâ. Certe non nisi maximis quibusque diebus festis in eâ visus est superbire, ut minus ego jam mirer ab Hieronymo tam palmatæ etiam Imperatorum purpuræ prælatam, quando in illâ magnus Antonius triumphavit. *Ex S. Hieron.*

Quam deliciosâ fame affligitur, qui cælestis promptuarii dapibus satiatur?

cui cœlum sit cellarium, cœlestis promus exhibet ministerium; quàm fœliciter miser est, qui dum terrenis eget impendiis angelicis fulcitur obsequiis: cui enim divinitùs mittitur, angelitùs ministratur? S. Pet. Dam. ferm. 33.

S. JOANNES CALYBITA. 15. *Ian.*

ILle JOANNES est, qui in illustri Patriciorum familiâ Romæ natus, parentes piè nos docuit fallere. Nam adolescens admodum clam his in Syriam abiit, & vestem indutus religiosam, unico, sed delicato cibo vectitavit, Angelorum pane. Pòst cùm parentes sæpenumerò ingereret hostis, ægrè illi sibique facturus Romam iter instituit. Ex itinere vestem suam cum mendicantis centonibus commutat, & his spoliis superbus ad parentes ignotus divertit, tantæque filius familiæ, tanti patrimonii hæres vix malè sartam tectamque in vestibulo ædium suarum casulam impetrat. In hac ille tres annos ad invidiam sui hostis furtivo parentum aspectu fruitur. Hinc ex tuguriolo suo ad Superûm palatia invitans, matrem advocat; mendicus ægrè impetrat; præsentem jurejurando adigit, velit jubeat in pannuceis suis se tumulari. mox sanctum Evangelii librum, quem puer ab eâ dono acceperat, in manus tradit, atque

ita oculos tandem mariti operit, ipse suos clausit. Ei marito male affecto velle hic autem filio purpuram inducere; sed ilicet manus sensit tandiu rigere, [illegible], dum præ oculis JESU voluntati est obsecuta. Claruit vero sanctior hic in casa sua Romulus circa annum Christianum CCCCLXVII. nunquam orbi tam notus futurus, nisi tam ignotus fuisset. *Ex Surio.*

Præferenda est Religio necessitudini, & pietas propinquitati. Ea enim est vera pietas quæ præponit divina humanis, perpetua temporalibus: [illegible] suis parentes, qui nihil suum [illegible], quemadmodum [illegible] omnia Deus est. S. Ambr. in Epist. ad Rom.

S. BONITUS EPISC. 15. *Jan.*

BONITI virtus detecta jam tum divinitus est, cum mater adhuc utero gravida a [illegible] lateret. Etenim cùm hæc gravida a Sacerdote postularet, bene ut sibi precari vellet, *Quin*, ille retulit, *bene precaris tu mihi precaris Domine?* Amplius [illegible] obstupescenti, *Ne*, ait, *hoc a te [illegible] me crede, sed ab eo, quem utero fers, quem ad insulam jam nunc vocari video.* Cæterum BONITUS adultior factus, cum maxima quæque munia in Gallorum Regiâ obiret, ita Regis causam egit, ut cuivis dignitati pauperum patrocinium præ-

præferret. Aſcitus inde ad Epiſcoparum Arvernenſem, dum noctè intempeſta in templo precibus vacat, adſpectabilem cum omni aulâ Reginam cæli MARIAM habet; hujus imperio rem divinam facit (homini Cælitibus inſervientibus) & in laboris præmium veſtem aufert mirè candidam, eaque ſive materiâ ſive arte, quàm mirari oculus humanus ſemper, agnoſcere potuit nunquam. Simile ſperare poſtea auſus è ſucceſſoribus unus, eòdem ſe contulit. Verùm quia merita hominis abludebant, diſſimilis pullus diſſimili modo acceptus, & arcanâ vi domum ſuam eſt deportatus. At BONITUS ſponte infulam abjecit, vel, ut rectiùs loquar, cum coronâ commutavit, quam ei cùm locos ſacros plurimos luſtraſſet, à morte (cujus ipſe ſibi vates fuit) cælum decrevit, anno poſt Servatoris adventum DC. LXXXV. *Ex Surio.*

Qui cupiunt ſtrenuè ſpirituales perſolvere laudes, repreſentent ſe coram Deo tribunali, & ipſum in ſpiritu præſentem habeant, uti eſt, nihilque inter ſe & eum habere velint, ſed tanquam amicus cum amico colloquantur Domino. B. Laur. Iuſt. de diſcip. Monaſt. Converſat.

S. FURSEUS CONF. 16. *Ianuarij.*

EX Angeliâ FURSEUM aſcivimus. Juventa ejus Prodigiis plena reliquæ vitæ

vitæ pertulit. Post hanc à Mailo transfit ad monasticen, cujus ductor sanctitatis vitæ & cœnobii conditor, in quod passim vinctos amore suo à mundo abstraxit. Interea sub initium an. [illegible] semel iterumque animo è mortali corpore exiit, ductoribus Angelis bonis, qui vel ignita malorum tela clypeis excipiebant, vel quas de minimis etiam vitæ noxiis adversarii nectebant accusationes diluebant. Jam vero è cæli speculâ orbem contemplatus, cum à quatuor ignibus scelerum flammâ (perfidiam, rerum fluxarum cupiditatem, dissensionem, atque in miseros crudelitatem Angeli dicebant) ardere omnem didicisset, cum à cælestibus Choraulis levem omnem laborem quantumvis magnum, omne tempus quantumvis longum, ad æternitatem breve esse audisset, à binis è numero Divorum Præsulibus jussus est ad corpus redire, & flagitiosos ad frugem reducere. Grave illi fuit a Cælitum societate avelli, præsertim ubi ad animæ domicilium corpus exanime ventum est. Ingressus tamen Angelis suadentibus totum jam Angliæ orbem (qualem vidit) cælumque oratione sua depinxit, annosque porro XII. sceleratis in viam reducendis impendit. Posthæc cum Romam pietatis causâ contenderet, prius vitam quam viam emensus est. Integritatis testimonium demortuo corpusculum

culum dixit quarto ab obitu anno, & ipſum integrum. Animus illuc ivit, quo aſſueverat jam ire. *Ex Surio.*

Fugiantur noxiæ voluptates, inimica gaudia, & deſideria jam jamque peritura. Quis enim fructus eſt ea indeſinenter cupere, quæ etſi non deſinant, deſeranda ſunt? Amor rerum deficientium ad incorruptibilia transferatur, & ad ſublimia vocatus animus cæleſtibus delectetur. S. Leo ſerm. 5. de Epiph.

S. ANTONIUS MAGNUS. 17. *Ian.*

ÆGyptus erat ANTONIUS, & domi ſuæ nobilis. In primo ætatis flore mundo moriturus ex aſſe pauperes hæredes ſcribit ſubinde victoriis adversùs hominum hoſtes malos genios nobilitatus; ab iis plagis aliquando peſſimè acceptus, dum JESUM ſuum familiariùs deinde rogat, ubi id temporis fuiſſet, adfuiſſe ſpectatorem pugnæ audit. Tam propè à Deo abſumus, etiam cùm longè a beſſe nos putamus. Aliàs dum mundum æquioribus animi oculis arbitratur, aream eſſe aucupis videt laqueis undique obtectam: ſcire percupidus, quis hos effugeret, reſponſum accipit, qui animo demiſſo eſſet. Subinde Martyrum pugnis cùm actor adeſſe non poſſet, ſpectator adfuit, & hortator, judiciſque ſæpe in veſte candidâ obvius

mortem.

mortem nequaquam timuit, extremo pugilem sibi deposcente. Illic cùm ageret, à Constantino filiisque Imperatoribus persæpe litteris salutatus, vicissim, eos officii sui commonefecit, & à suo ad divinum tribunal crebrò jussit advertere. Natus annos C. & V. ista suis suggessit documenta: Viverent quotidie morituri, quotidie melioris animi proposita novarent: JESUM assiduè suspirarent: hoc nomine clypeo in hostem uterentur: hæreticorum familiaritatem fugiendo effugerent. Sub hæc moritur anno à partu Virginis CCC. LVIII. vitæ præconem magnum Athanasium habuit, uti & hæredem pallioli sui laceri quidem & detriti, sed quod virtutem ipsius tegeret. *Ex S. Athanas.*

Ecce venatorum spiritualium quot sunt laquei ad capturam animarum toto orbe diffusi! hos tantummodo evadunt, qui mundum ipsum de dignantur amore, & illum discedendo spernunt, cunctisque concupiscentiis abdicatis DEO *in spiritu militare proponunt.* S. Laur. Iust. de Contemptu mundi.

S. LEOBARDUS C. 18. *Ian.*

IN ingentes opes natus LEOBARDUS ad nuptias non tam invitabatur, quam cogebatur à parentibus, quas tamen mors utriusque interturbavit. Filius spon-

ſponſus, ubi juſta his perſolvit, ad germanum proficiſcitur. Sed hic tum fortè ebrius neque agnoſcere frater fratrem velle, quin contumelioſè acceptum fide minimè germanâ hoſpitem domo exigere. Hic LEOBARDUS, dum noctem ſub dio agit, cælumque ad faces ſuas contemplatur, Certè inquit, hoc non excludet, niſi aditum ipſe mihi intercluſero. Et quouſque demum ſervitutem mundo ingrato hanc ſerviam? nunquid non mors ipſa parentum ad pileum vocat? nolentes mundo mortui mori me volentem docent. At innumeras opes numero, nempe quas pater heri, ego hodie, cras alius numerabit. Sponſa mihi eſt. Mater ſcilicet bella mihi, & lites pariet. Et ubi tunc caſtiſſimi nunc animi lilia? morientur hæc; & ego Superis tam nobilem odorem invidebo? Ergo tibi hunc mentis candorem, ô cælum, tu verò terra, res tuas tibi habe. Exulabis & tu animo noſtro. Iraſceris? prior excluſiſti. Hæc ſecum LEOBARDUS, mox rectà Aſceterium; ibi ipſos duos & viginti annos anguſtiis cellæ incluſus aditum ad ſe mundo viciſſim negâvit, neque tamen vel talis ſine prole in cælos abiit. Reliquit poſt ſe virtutem nobilem filiam & vobis, Sodales Parthenii, locandam. Cur abnuitis pauperem ducere? dabit cælum dotem. *Ex Sur.*

Non in nobis flamma libidinis æſtuet,

non

non impressa cogitatio pulchram animæ nostræ faciem Deo speciosam facit. Non eas terrenæ facultatis abundantia in superbiam erigat, non tenacitas misericordiæ viscera pauperibus claudat: Vigeat in nobis perpetua caritas. S. Pet. Dam. serm. 63.

S. LAUNOMARUS ABB. 19. *Ianuarij.*

E Galliâ est hoc lilium, quod manu tenes. Multa inde in rosaria Mariana transferemus, interea isto oculos oblecta. Nascitur ergo Launo-Marus anno post natum Servatorem vigesimo supra quingentesimum. Fures genitum suum defraudat, ut inopum ditet. Hinc Sacerdos, ex Sacerdote nobilis eremi cultor cœnobium exædificat, & silvas facit habitari. In his feræ a lupis agitatæ asylon sinum pandit, verissima aurei seculi ovis. Inde optimus orator oratione suâ suadet arbori ingenti, alibi ut migret, & persuadet. Depopulantem porro omnia flammâ uno Crucis signo exarmat: ægris sanitatem pristinam plurimis impertit. Sed non perinde avaro nescio cui facere medicinam placuit. Fuit hic oppido dives, sed lethi proximus recte pauper sibi videbatur. Mittit itaque XL. aureos LAUNOMARO, sive ut DEUM sibi per hunc propitium redderet, sive ut fortè sic avertem auro corrumperet. At vero Lau-

LAUNOMARUS ad ſeverum in arâ examen ſingulos expendere, & unico duntaxat ſervato, alios omnes remittera, gravi additâ denuntiatione, quâ & expoſtulabat, quòd furtum munus DEO obtruderet, & ſimul mortem indicebat. Et verò non huic tantùm, ſed univerſæ Galliæ vaſtitatem cladem que vaticinatus eſt; ipſe tamen ne hanc videret, morte oculos clauſit. *Ex Surio.*

Homo, mitte & præmitte theſaurum tuum in cælos, ne cæleſtem animam demergas in terram. Aurum de profundo terræ; anima ab excelſis cæli. melius proinde eſt, ad ſedem ſuum deferri aurum, quàm in ſepulchro auri anima demergatur. S. Pet. Chryſ. ſer. 22.

S. ABUNDANTIA VIRG. 19. *Ian.*

SAtis laudaſſe ABUNDANTIAM videri poſſem, ſi illud modò dicerem, & natam & mortuam laudatam ultrò ab ære campano fuiſſe. Adjiciam tamen alia pluſcula. Cùm ſacra fonte tingeretur, dicuntur lampades templi ſuâpte ſponte accenſæ, & infanti lucem & urbi infantem gratulatæ eſſe; ipſa ABUNDANTIA jam tunc in innocentis feminæ patrocinium (adulterii rea agebatur) fuiſſe facunda. Jam octennem ferunt ab icone pueruli JESU MATRIS ſinum, inſidentis pomum aureum, quod manu forte

forte piscium gestabat, petiisse & adeo impetrasse, ut ... deinde flores (ob hiemem ...) edere cœpisse, & ut acciperet persuasisse. Sed hujusque casum cum puella lusit. quæ dicam ... sunt. Itaque memorant eam cum Majore Abbate ... Jerosolymam ivisse, & cùm cætera Christi vestigia, tum illa potissimum venerabundam exosculatam fuisse, ubi ille pondere Crucis fessus obviam Matrem habuit, huic alteram tunc oculis sub crucem. Hic lacrymis diffluere voluisse Abundantiam; ... flagris ita in sese sævisse, ut sicut oculi in fontem, ita sanguis ... in rivos abire videretur. Abhinc Angelo duce in antrum Onuphrii devenisse, illicque feminam viri vitam vixisse. Ad extremum repertam à patre reductamque in patriam, omnem, hoc mortuo, hereditatem egenis cessisse; mortuam deinde etiam ipsam pro funere ab Angelis laudatam cantu fuisse. *Ex Ferrar.*

Ad cælestia regna suspiras, ut voluntatem Dei facias, imiteris Angelos super terram, adversis tentationibus repellendis confligas; & si cælestis militiæ sacramenta servaveris, non dubites te in triumphalibus Regis æterni castris coronandum. S. Leo. s. 2. de Nat. Dom.

S. SEBASTIANUS MART. 20. *Ian.*

ANno post CHRISTUM natum LXXXVI. supra CC. Marcus & Marcellianus Christiani milites ad defectionem vehementer à parentibus solicitabantur. Enim verò interponere se hic Tribunus SEBASTIANUS, turpemque à tam sanctis castris fugam omnibus viribus dissuadere. Dicenti cælum applausit, piumque oratorem lumine suo vestiit, simul vox insonuit ejuscemodi, *Nunquam non mecum eris*. Ab eo tempore non jam fictum Æsculapium Romani habuerunt. Ita omnes morbos pellere SEBASTIANUS; ita doctè, dum corpori medecinam faceret, animum quoque morbidorum ad sanam fidem adducere. Inter hos cùm jam urbi etiam Præfectus numeraretur, imperio Diocletiani malè sani medicum suum sagittis confodiunt, confossum & prope exanimem negligunt. Sed qui SEBASTIANI manu curare alios voluit, suâ SEBASTIANUM non possit? imò verò adest ille incolumis, & sub aspectum tyranni iterum se sistit; mox tamen inter fustuarium fortem animam expirat, corpusque in cloacas abjectum Lucinæ tumulandum committit. *Hæc ex Sur.* Cæterùm ejus cranio hodie Ebersperga Bojorum gloriatur, magnâ semper illuc confluentium religione, longè

gè tamen majori recondendum, ubi votorum damnati sunt, lassata.

O verè illum degenerem & animis haud expertem, qui castissimo amore non capitur; qui [illegible] hunc [illegible], ut illum postea accipere, quam [illegible] non nasci. Ex Orat. S. Sebast.

S. NEOPHYTUS M. 20. *Jan.*

ITa est, ubi sua adolescentem etiam urticam acrimonia loquitur, ita suum nobilissimum quemque flosculum, cum primum erorirus, odor terris cæloque prodit. Ita quem tibi pingimus, NEOPHYTUS Nicææ Bithyniæ civi unicus, jam inde à puero familiare spiritu visus est agi. Hic sub columbæ candore lectulum sæpenumero Divi volans ambire: hic postquam matri, quam ab eâ nascendo acceperat, vitam reddidisset, Dux ei in montem Olympum esse, speluncam hospiti monstrare, & à feris purgare. Ecquid porrò mirum, si post ipsum Nomen, Angelum etiam tutelarem tam habuit familiarem? Nam iste victum clienti suo ministrare; iste sub annum trecentesimo, cum vale jam parentibus divino jussu dixisset, opesque in pauperem turbam erogasset, ad tribunal Decii Imperatoris comes esse, testis victori clientis sui apud Superos, & præco futurus.

Ibi Martyr à flagris, flammis, ferisque innoxius, nocenti tandem carnificis ferro cecidit, monuitque non mentiri poëtas, qui ex Olympo ad cælos esse aditum canunt. *Ex Martyrol. Rom. & Menæis Græcis.*

Delectatur Dominus JESUS *in gravitate vitæ, in cordium puritate, & in perfectione virtutum servorum suorum. Propterea Angelicam conversationem tenere conentur, quotquot cælesti domino gratissimum desiderant exhibere famulatum.* B. Laur. Iust. de discip. Monast. Convers.

S. FRUCTUOSUS E. M. 21. *Ian.*

IBant ab Æmiliano Præside missi lictores, qui FRUCTUOSUM Tarraconis Episcopum in vincula abriperent. Nonfugit hic, sed bonum se pastorem probaturus obviam etiam ivit lupis. In carcere verò constitutus signum scilicet exspectavit, quo currere ad immortalitatem juberetur. Jamque feria VI. aderat, quâ Christus ipse martyribus mappam misit, cùm FRUCTUOSUS duobus stipatus comitibus ad rogum cucurrit. Ex itinere oblatum à piis haustum Christi exemplo respuit, jejunii sui etiam in morte tenax. Nudis pedibus flammis tamen insultavit, atque inde veluti pro rostris Christianos est adhortatus, oculos in æter-

temulentem derisorem, non cruciatu breves. Jam vincula flammis solutis manus solverant, cum FRUCTUOSUS, explicatis in crucem brachiis, cælum spectare, cælum precibus pulsare. Ecce panditur hoc, & Martyres (spectantibus triumphum impiis) inter flammarum globos, ad cælum evolarunt, coronis omnes insignes, indeque rident admiras necquicquam à judice machinas. Tam illustrem itaque rogum non aquâ sed mero diluendum duxerunt Christiani; sed distinguere laborantibus sacra ossa, e cælo FRUCTUOSUS adfuit, vetuitque terris disjungi, quos cælum junxisset. *Ex Surio.*

Laborare non vis, qui ultimum diem usque ad senectam nescis: quare differs operationem, virtus de mercede, inveniri de das? vide ne forte quod illi tibi dat, tibi est promittendo, tu tibi auferas differendo. Aug. serm. 56. de verb. Dom.

S. MENRADUS MART. 21. Jan.

FUit MENRADUS Suevici singularis Comes. Tirocinium melioris militiæ in Asceterio (Augiam Divitem dixere) posuit. Mox ex tirone miles, ex milite Dux castra in Eremum movit, semper inclytus victoriis ab orco reportatis: qui tam densâ quandoque acie cacodæmonum oppugnavit militis nostri, ut suam diei cum

ſole lucem eriperet: ſed ſolvit oppugnationem unicus bonus genius Cuſtos MENRADO datus, cùm aliàs ſæpè, tum precanti imprimis viſendus adfuit. Ita vitam ſolam agenti in annum XXVI. latrones gemini ſupervenerunt, quos ipſe, quamvis cogitati facinoris minimè ignarus, benignè & accepit & habuit. At illi ſecundùm ſacrificium & preces, hoſpitem ſuum necant ingratiſſimi, & ponè caput cereum, uti vivus petierat, ſtatuunt. Is ſuâpte vi accenſus, & jam decreſcens, cùm ſtipulas lectuli comprehendiſſet, veritus ſacrum caput attingere, ſponte iterum extinctus memoratur. Corvi iterim & ipſi gemini, ac diu è manu Divi diarium accipere ſoliti, pulchrè ſe & Patronum ſuum vindicarunt. Alas quippe & ungues intentando in oculos, & voce, quâ poterant, patricidas clamitando, tamdiu prædones ſunt inſecuti, quoad in vincula tandem conjecti ſunt, poſt paulum iterùm pœnas corvis daturi. *Ex Surio.*

Si quando animus tuus acceptæ injuriæ dolore exarſerit, fac tibi Chriſtus Chriſtique vulnera in mentem veniant, quantulaque pars hæc ſit eorum, quæ Dominus tuus perpeſſus eſt; hac ratione animi dolorem velut aſpersâ aquâ extinxeris. Greg. Naz. in ſen.

S. AGNES V. 21. *Jan.*

AGNES è prima Romæ nobilitate vix dum annos nata tredecim, candidum pudoris florem sanguinis sui purpurâ pinxit. Nam Agnes dudum nupta dum oblatum a filio Urbi Præfecti thalamum longè repudiat, vestibus spoliata in lustrum abripitur, sed mox ab Angelo bono, divinâ luce contra impuros armatur, & veste de cælo data ornatur. Irrumpentem exinde, de quo diximus, CHRISTI rivalem, ideoque à malo dæmone suffocatum vitâ iterum donat, & tamen ab Aspasio flammis addicitur, sed quas ad preces virginis cælestis vis illico extinxit. Gladio denique transitur nova urbis Romæ, sed virgo sed, non latro, Lucretia. Porro dum Emerentiana virgo ad AGNETIS tumulum prostratur, lapidibus obruta suoque lustrata sanguine (nam fonte sacro non erat) à parentibus AGNETIS prope filiam conditur; quibus non multò post inter candidatum virginum agmen AGNES cum AGNO sponso suo visendam se dedit vetuitque deinceps mœrere, & eam felicem thalamum, quem optime nupta invenisset, lacrimis aspergere. *Ex S. Ambr. & Brev. Rom.*

Prospectant sancti Angeli tui certaminis exitum, coronas gemmis coruscantes

tenentes in manibus, ut illas perseveranti largiantur, Pudeat te, oro pudeat in conspectu cælestis senatus & Imperatoris æterni segniter dimicare. B. Iustinian. in fascic. amoris.

S. ANASTASIUS MART.

22. Ianuarij.

OPima spolia abstulisse in Persiam se Cosrhoas putavit, cùm Crucem S. abstulit, sed nimirum quæ Persiam spoliarent. Sanè multorum fides nostra in animum, simul Crux in oculos venit, interque eos ANASTASII celebris magni filii, qui cum de Cruce Crucisque anathemate multa curiosè quæreret, jam tum gestiebat magna pati pro maxima patiente Christo. Itaque sanctissimus transfuga Ierosolimæ Christianum, mox monachum induit; nullâ re sic delectatus, uti res fortiter à Divis gestas legendo, martyribus præsertim, quibus ille tot Palmas tyro invidebat, & intereà cùm sanguinem nondum posset, lacrimas ubertim fundebat. Ut primùm ergo in privato pulvere exercuit sese, prodiit in aciem ultrò hostem lacessens. Igitur ad latomias damnatus saxa tulit, dein verbera. At ille supinus membra etiam nuda lubens pulsanda præbuit, modò vestibus sanctis parcerent. Tanti illi jam tunc fecit cucullum, quem

heri

heri natus fidei hodie hæreticus. Cæterùm collitu pedemque communibus cum nescio quo sceleratis vinculis ligatus dies noctésque velut Hilarii inter cantus solemnes traduxit, ut jam ad se Cælites vi tam raperet pontificali majestate & insolito splendore insignes, quos inter visus est unus aliquis oculis videntibus (ah! qualibus?) Martyrem venerari. Igitur post altera virgarum clavæque verbera, post tibias fractas aliaque supplicia, tandem cum XL. sociis Martyrum torque, laqueo, est donatus. *Ex Surio.*

Non interrogat homine, quæ patiens, sed quæ Christus passus est; quanti te fecit ex his, quæ pro te factum est, agnosce. Quantò enim minorem se exhibuit in humanitate, tantò majorem exhibuit in bonitate: & quantò pro me vilior, tantò mihi charior est. S. Bern. serm. 1. de Epiph.

S. CLEMENS E. M. 23. *Januar.*

TRiumphavit, CLEMENS Præsul Ancyranus sub annum CCC. III. quando sub sacrificium (ad quod alias Cælites illi panem & vinum ministrarunt) ferro cecidit. Raro tam splendidè in cælo est triumphatum. Lictores labore fessi victique innumeri præcessere. Acti ante currum tyranni, Domitianus, Dio-

Diocletianus, Maximianus, aliique non unâ Pugnâ devicti. Præferebantur virgarum, flagrorum, funium, catenarum, fustium, taurearum, securium, saxorum benè magnus numerus. Hinc culei, equuleique & obelisci sequebantur. Inde è ferro manus, galeæ, styli, subulæ, ungulæ, laminæ, pectines, rotæ, grabati, fornaces, omnia à flammis ignea. Ostendebantur adhæc picis, olei, sulphuris liquati & vivæ calcis vis ingens, major minarum tyrannicarum, multò maxima blanditiarum, opumque frustrà promissarum. Visebantur ergastulorum carcerumque simulachra. Ipsum mare captivum ducebatur, & præter alias devictas urbes Ancyra, Nicomedia, ipsa adeò Roma gerebatur & triumphato triumphos suos erubescebat. Currum leones (pedes etiam triumphantis lambere edocti) trahebant. Hunc secuta innumera turba est pileata, omnes è Deorum servitute in Christianam libertatem CLEMENTIS virtute asserti. Tot cæli cives servati totidem Servatori suo coronas porrigebant, addidit cælum triumphalem, Angeli plausum, & carmina. Nos ignavi triumphos laudamus, & pugnas hortemus. *Ex Surio.*

Quisquis gaudes fortiter egisse Martyres Christi, corripe & ipse arma inter milites Christi, desunt exteriùs hostes? verte arma in te, & multos seditiosos invenies

nus dives. Doma superbiam, jugula lividiam, extingue libidinem, crucifige carnem tuam cum vitiis & concupiscentiis. B. Pet. Damian. serm. 51.

S. JOANNES ELEEMOS. 23. *Januarii.*

CUm annum ageret XV. JOANNES, misericordia divina manifestè in luce sponsam se ei obtulit. Annuit contentus. Et ratum conjugium Superi habuerunt, dotemque addiderunt, tam opulentam; ut semper deinde haberet, quod in egenos effunderet. Archiepiscopus jam Alexandrinus lustrum cepit clientum suorum, hoc est, pauperum, numeravitque septies mille & quinquaginta, quibus omnibus deinceps in singulos dies victum subministravit. Sed nec ulli alii piam manum unquam subduxit, ut meritò id certaminis cum Deo suscepisse sit visus, plusne hic dare, an reddere illi posset. Munificentiam vel ex eo vide, quod ultimum [illegible] unicus super teruncius fuerit vix naulum morituro. Ipse in testamenti sui tabulis reperisse ingente se fatetur in ærario auri pondo octies mille, & haec decies millies, & amplius aucta dilapidasse se in pauperes gloriatur. Anno igitur D. XCII. è corporis ergastulo in palatium abiit, quod piæ ipsius munificentiæ structum in cælo Troilus vidit,

& verò

& verò invidit posteà, cùm tam bonæ prodigalitatis æmulus est factus. Venienti obviam JOANNI sua è cælo Sponsa processit cælestis aulæ cubiculario comitata, manuque peramanter prehensum ad DEI conspectum deduxit. Ipse IOANNES nec mortuus sibi dissimilis, oleo, quod è tumulo suo dedit, in miseros mitis esse perrexit. *Ex Surio.*

Nihil aliud, qui conversaris in sæculo, exigit à te Deus, quàm ut mandata illius custodias, proximum diligas, & pauperibus alimoniam præbeas: Eroga igitur inopiam patientibus, quod tibi præstitum est, ut in cælo recondas thesauros imprædabiles. B. Laur. Iustin. de compland. Christ. perfect.

S. ILDEPHONSUS EP. 23. *Ianuarij.*

DEbemus hoc sidus (ILDEPHONSUM) Hispaniæ, in quâ ortum ad nos usque (uti ferè solet virtus) radios transmisit. Juventam egit in Musarum familiaritate, quibus propiriis magnam eloquentiæ laudem sibi comparavit. Ab his in adyta sanctioris sapientiæ se penetravit, sustinuitque inter monachos repuerascere grandis discipulus. Ab his ad infulam Toletanam abstrahitur, tam orbis quàm cæli amor. Et hem tibi ejus rei unum alterumve testimonium. Precanti Angeli tumbam S. Leocadiæ reclu-

ferunt, & Deus ipsi flammeum suum obtulit; unde ille abscissam partem unà cum Regis Recceswindi cultro, & ipso tam sancti velaminis tactu jam sancto, argenteo inclusit. VIRGINEM MATREM principe semper studio coluit, ejusque SS. integritatem insigni volumine contra hæreticos edito propugnatum ivit. Nec gratis. ASSUMPTÆ siquidem in cælos die, cùm supplicabundus cum suis templo proximus jam esset, Cælitum manus fores pandit, & virgines inter VIRGO MARIA in sede Pontificali conspicua, eidem vestem mirifici candoris donavit. Et hodieque religiosè asservata docet, quo filios suos Magna Mater uti vestis, aut certè animi colore cuperet. *Ex Surio.*

Talis fuit Maria, ut unius vita omnium disciplina sit; Si igitur auctor non displicet, opus probemus; ut quicumque sibi ejus exoptat præmium, imitetur exemplum. S. Amb. de Virg.

S. BABYLAS EP. M. 24. *Januarii.*

EUm ego triumphum laudo Divorum, quem non soli ducunt in cælum, sed cui comes servata juventus ambulat. Talem hodie BABYLAS duxit. Forte templo se Antiochiæ inferre Decius properabat; cùm adventanti BABYLAS Antistes se objecit, & pro eâ, quâ

erat

erat Christianâ libertate, cani tyranno aditum interclusit. Hic in rabiem versus, templum ferro flammisque exscindi, BABYLAM jubet in carcerem abripi. Ecce autem nobilissimam vinculorum magistri appendicem tergeminos adolescentulos (URBANUM, PRILIDIANUM & EPPOLONIUM dixere) lectissimos flosculos, & quos mellitissimis verbis pridem sibi magister BABYLAS conciliârat. Poterant hi in ruborem etiam Spartam dare, tam forti animo vel alapas devorabant, vel plagas concoquebant, quæ cùm pro numero annorum singulis ingererentur, doluere scilicet, non Pyliam sibi ætatem esse. Stabat inter hæc egregius Doctor, oculosque discipulorum virtute pascebat, animisque identidem animos de suis addebat. Quid multis? ferro omnes cæsi, & magister discipulis, discipuli magistro sunt immortui. Tam mordicus, semel virtute magistrorum capta juventus lateri eorundem hæret. Cæterùm BABYLAS vincula nec mortuus dimittere, sed in tumulum asportare voluit, id quod erat ratus, nullos expeditiùs ad cælum pedes currere, quàm vinctos pro cælo. *Ex Surio.*

Si vis ad perfectionis fastigium provehi, amodo necesse est, in cunctis virtutum studiis exerceri, videlicet dum ætas tua cerea est, dum mores teneri in quamlibet

libet partem valeat indifferenter adduci; cum ipsis corporalibus incrementis [illegible] virtutum exercitia coalescunt. S. Petrus Dam. l. 6. Ep. 26.

CONVERSIO S. PAULI 25. *Januarii.*

ANnus, qui post CHRISTI ad Superos reditum erat secundus, idem secundissimus SAULO fuit. Hoc enim ille, personâ feliciter positâ, PAULUM induit, adnitente potissimum apud DEUM D. Stephano, non minus tum in cælis, quàm terris olim pro hostibus suis pie solicito. Ibat SAULUS minarum plenus, & in vincula ipsam (si Superi sinerent) fidem tracturus; cùm ecce sibi subita ab alto vis fulgorque audaciam attonito omnem excussit, & feroces humi spiritus cum domino suo affligit, simul vox istiusmodi cælo intonat: *Saule, Saule, quid me persequeris?* mox sciscitanti: *Quis es Domine?* responsum redditur: *Ego sum* JESUS *Nazarenus, quem tu persequeris.* Atque hæc demum vox illam nobilissimam expressit: *Domine quid me vis facere?* Ergo Damascum conferre se jussus, eò à comitibus, & ipsis rerum gestarum miraculo stupentibus abducitur. Ibi triduum apertis oculis cæcus ac jejunus ab Anania demum & oculorum, &, quod caput est, fidei donatur lumine. Hoc ille deinceps per-

per omnes provincias circumferens tot gentibus accendit, ut rem mihi attentiùs consideranti unus quidem hodie cecidisse PAULUS, cæterùm surrexisse cum PAULO totus orbis videatur. *Ex Act. Apost.*

Sicut modò nemo est, qui reconciliari non possit, ita post paulùlum nemo, qui possit. Noli ergo contemnere Dei misericordiam, si non sentire vis justitiam. S. Bernard. serm. 1. in Epiph. Dom.

S. POPPO CONF. 25. *Ianuarij.*

VIdetur POPPO ad gloriam paternam bellicasque laudes ab ipso matris utero properasse. Etenim jam tunc latere respuens septimo statim mense in lucem, mox ubi per ætatem licuit, ad bellum prodiit. Pietatem tamen comitem secum traxit, & subinde ad vestigia Christi Ierosolymam, aliàs Romam ad Principum Apostolorum limina invisit. Redux, dum nuptias easque illustres cogitat, jamque ad has equo properat, cælesti luce se animumque atque adeò hastam etiam suam fulgere animadvertit. Inde omen auspiciumque melioris militiæ capit, & sacramentum apud monachos dicit. Inter tyrocinii tempora cùm fletu alios inundari, ipse pumex, videret; saxo è pectore fontem oculis statuit petere, quod factum

postea tam abunde, ut pavimenta, & vestes sacrificantis fletu maderent, interque cœnulam plus videretur lacrymarum quam aquæ bibere. Magnatibus etiam familiaris pacem inter Conradum Imp. & Henricum Regem sancit. Venenum non semel innoxius bibit, illis morientibus, qui miscuerant. Pastorem à lupo laniatum vitæ, & gregi reddidit: dæmonem ludicrâ alapâ fugavit. Moritur denique cilicio incumbens, terramque matrem prono pectore deosculans. Mortuum sex dies odor mirissimus laudavit suavissimusque; tumularunt inter homines visi Angeli, sepulchrum verò ingentia miracula ornarunt. *Ex Surio.*

Ornari abs te Diabolus quærit, si calicem aureum invenisses in terra, donares illum Ecclesiæ Dei: accepisti à Deo ingenium spiritualiter aureum, & ministras inde libidinibus, & in illo Sathanæ propinas teipsum. S. Aug. Ep. 41.

B. HENRICUS SUSO C. 25. *Ian.*

HENRICUS Suso Constantiæ in Dominici familiam adlectus simulque à JESU in adyta amoris inductus, JESU nomen pectori insculpsit ingeniosus cælator. Digitales erant literæ, quæque ad cordis motum, & ipsæ movebantur, ut cum hoc dudum conspirasse idem-

idemque utrobique agiſcires. Intereà inter dolores deficientem alterum, & è cœlo lapſum nomen JESU è cruce auro gemmiſque rutilans recreavit. Et cur à Filio Mater abeſſet? MARIAM ſalutare ante ſolem geſtiebat, tunc præſertim, cùm idem faceret Angelos audiiſſet, illis verbis, *Stella* MARIA *maris hodie proceſſit ad ortum*: quandoque etjam ad cantus illos ſocius admiſſus. Iam Kal Ian. & Maii, quibus Suevia vel Xeniis vel cantu certat, ille totos dies JESUM & MARIAM ſonare, flores Cruci dare, hanc oſculis fatigare; ut poſt tot amores manifeſtus iterùm JESUS HENRICI nomen in AMANDI mutarit, & MARIA (cujus ſolo nomine in fugam orcum dabat) humana nauſeanti cæleſtem liquorum propinarit. Cæterùm (mecum mirare) hucuſque in primo gradu virtutis conſiſtere AMANDUM ſuum Chriſtus docuit, & Seraphinum alatum in cruce ſuâ indutus docuit per adverſa non ire, ſed volare in cælum. Abhinc ſcortator, ſacrorum fur, impoſtor, veneficus audiit AMANDUS, ut ſuccumbere potuiſſet, niſi JESUS & MARIA Angelique colloquiis ſuis identidem firmaſſent. His ſuccolantibus in cælos evaſit, anno M. CCC. LXV. qui ſequi volunt, legant ſcandantque *Rupes*, quas ſcripſit. *Ex Ann. Ordin. Præd.*

Tri-

Tristatur aliquis? veniat in cor ejus JESUS *& inde saliat in os, & ecce ad exortum nominis lumen, nubilum omne diffugit, & redit serenum. Labitur quis in crimen, currit ad laqueum mortis, nonne si invocet nomen vitæ, respirabit ad vitam?* S. Bern. serm. 15. Cant.

S. POLYCARPUS EP. M. 26. *Ian.*

ANtistes Smyrnensibus POLYCARPUS à Divo Joanne Apostolo datus est, eâ apud omnes fuisse auctoritate memoratur, ut subinde sperare ausi sint Judæi, Christianos, misso Christo, POLYCARPUM secuturos. Libertate quàm Christianâ in dicendo fuerit, argumento ejus cum Marcione hæretico congressus, qui cùm ad conspectum suum exhorrescere Divum videret, audaciâ linguam armante, *Noscenes*, ait *amabo.* At POLICARPUS, vultu ad severitatem composito, id tantum respondit, *Novi equidem primogenitum Sathanæ.* Cæterùm Romæ cùm degeret, divinitùs de morte suâ edoctus, lictoribus obviam progreditur. Sub pugnæ initium voce è cælo animatur, jamque Christo malè jussus dicere: Quî, inquit, male illi possum dicere, qui ipsos LXXX. annos famulanti sibi mali nil fecit unquàm? Ergo ad rogum damnatur. Sed virtutem ipse absolvit ignis, dum tangere

veritus ſtructâ velut è flammis porticu ambit innocentem, nec jam lædit, ſed tegit, ſuaviſſimum interim in adſtantes odorem ejaculatus. Ad extremum gladio confoſſus ſanguine ignem extinxit, nobili nimbo, & quem vel ſuis imbribus cælum præfert. *Ex Surio.*

Quando tu hodie in mundo conſtitutus & cras tribunali Dei præſentandus audes blaſphemiam proloqui? & non metuis ne fortè ignis de cælo deſcendat & te devoret; tuum os adversùs omnipotentem aperis, neque vereris ne terra ſub te diſrumpatur & te abſorbeat? S. Ephrem paræn. 83.

S. JOANNES CHRYSOST. EPISC.
27. Ianuarij.

CHRYSOSTOMUM laudibus ſuis pingat alter Chryſoſtomus; nos umbram damus. Nondum Pontifex Byzantinus erat JOANNES, cùm in ejus conſpectum ſe dedit Apoſtolórum Princeps D. Joanne Evang. comite, & ſanctioris poteſtatis ac magiſterii indices claves illi ac librum obtulit. Et verò quid mirum, ſi hoc Doctore etiamnum orbis gaudeat, qui præceptorem magnum Paulum, imò eundem cum Paulo magiſtrum Spiritum S. habuit? Nam hunc obvolitantem capiti ſuo, dum ſacris operaretur, conſpexit ipſe; illum dum ad men-

menſam ſcribere, aſſiſtere dictanti ſimilem alii etiam viderunt. Talis itaque JOANNES cùm urbe ſuâ hæreticos, & cum his vitia alia, ac blaſphemiam imprimis proſcriberet, ſanctæ libertatis vindex acerrimus, æqui inſignis unicus amator in odium Auguſtæ Eudoxiæ incidit: nam JOANNES imperii ſui etiam in Reges memo, templi aditu gravibus ex cauſis profanam prohibuerat, & in ſtatuam ejus, quæ propter templum choreis ludiſque non ſanctis colebatur, graviter detonuerat; jamque ſecundùm exul in meliorem patriam cælum abiit, ad id a geminis, quos ſuprà memoravimus, Apoſtolis & D. Mart. Baſiliſco invitatus. Siluit itaque aureum hoc os anno poſt reparatam ſalutem ſeptimo ſupra quadringenteſimum. *Ex Surio.*

Tene ſobriam religioſis virtutibus diſciplinam; ſit tibi vel oratio aſſidua, vel lectio; nunc cum Deo loquere, nunc Deus tecum; ille te præceptis ſuis inſtruat, ille diſponat: quem ille divitem fecerit, nemo pauperem faciet. S. Cypr. Ep. 2. ad Don.

S. JACOBUS POENITENS.

28. *Ianuarii.*

Hominis, mi lector, ſpeculum cape & peccantis & pœnitentis,

 JA-

Jacobum inſpice. Hic poſtquàm Anachoretes XL. omnino annos, Deo militavit, miranda maxima patravit, trophæa de hoſte inferno ſtatuit plurima! id ætatis vir à feminâ demum triumphatur, & ab eâ feminâ, in tuâ ipſum cacodæmona non hortuerat, imò è quâ victum ejecerat. Huic itaque infelix primò pudorem, mox vitam extorquet. Et verò tertium ſcelus accumulaſſet deſperabundus, & victum ſe mundo dediſſet, niſi à tam turpi fugâ ſanctiſſimi viri operâ Deus retraxiſſet. Tum enimverò ad ſe redire Jacobus, ſepulchrum vivus ſubire, mortem ſuam vivus deflere in decimum annum uſque: cælo interim oculos nunquam attollere, vix ſemel aut iterum in hebdomade de herbulis veſci, quæ ad oſtium conditorii creviſſent. Ipſe certè Apoſtolus peccato mortuum dixiſſet. Sed nunquam pulchrius ille vixit, quàm ſic mortuus. Nam ſuppliciis hic ſpontaneis placatum Numen diſertis verbis ex Epiſcopis nonnemini ſignificavit, beatum imbrem, quem tam anxiè, ſed nec quicquam poſtulabant, non niſi ad preces Jacobi concedendum. Atque hoc aliiſque ejuſmodi miris cùm iterum orbi innotuiſſet, mori denique deſiit annos natus LXXV. habuitque novo more unum idem & domicilium & ſepulchrum. *Ex Surio.*

Cur

Cur pudet peccatum tuum dicere, quem non pudet facere? aut cur erubescis Deo confiteri, cujus oculis non potes abscondi? Quod si pudor tibi est, uni homini & peccatori peccatum tuum exponere, quid facturus es in die judicii, ubi omnibus exposita tua conscientia patebis? S. Bern. in sent.

S. CONSTANTIUS EPISC. M.

29. *Ianuarij.*

NObilissimis parentibus ortus est CONSTANTIUS, opulentam hæreditatem his demortuis aditurus, nisi alios succedere sibi hæredes viros voluisset; inopes scilicet assem CONSTANTII abstulêre. At hic infulam Perusinam paulò pòst tulit. Quia verò geminis cæcis curatis oculos multorum Ethnicorum, M. Antonini ævo, aperuit; post crudeles verborum cruciatus in bulliente ab ignibus balneo plagas scilicet jubetur abluere. Verùm sub noctem illuc quoque de cælo lumen affulget, fideique lucem custodibus accendit. Iis auctoribus fugam capit, sed retractus, qui priùs aquas, nunc in prunis ignem triumphat. Amissus proinde, sed tertiùm jam captus atrocissimè cæditur, mollissimè curatur ab Angelis, à tyranno denique capite plectitur. Funus ejus Cælites curarunt, cantuque tamdiu cele-

brarunt, dum Leucianus divino monitu eam curam in ſe reciperet. Id dum fit, & duo à fide alieni funus rident, oculos amittunt, dum lugent, recipiunt. Sed & aliis duobus pulsâ oculis nocte lux rediit, ut ſuum jam omnes in CONSTANTIO ſolem agnoſcerent, qui diem oculis, ut luberet, vel auferret, vel ferret. *Ex Surio.*

Si non vales pro Deo mortem ſubire, vales tamen vitam Deo placabilem ducere. Magnum quippe eſt mori pro Chriſto; ſed non eſt inferius, vivere Chriſto. Non potes ſanguinum fundere, potes temetipſum pœnitentiæ telo percutere, & in cordis contritione mactare. B. Pet. Dam. ſerm. 33.

S. ALDEGUNDIS V. 30. *Ian.*

ET ſi Numen amore omnes omninò animas depereat, fatendum tamen eſt, non raro etiam illuſtres ceras apud homines quæſiiſſe. Ita ADELGUNDEM è regia Gallorum ſtirpe oriundam vox cælo allapſa juſſit uni Agno caſtum thalamum ſervare; palmâ interim & veſte longè nitidiſſimâ arrhæ loco datis. Ad id ipſum cùm Angelus etiam Tutelaris palàm viſus hortaretur, mater interim jam telam in ſindones nuptiales offerret, eâ Neophytos illa veſtiit: mox à morte matris, concubiâ nocte,

ad

ad ſuas nuptias in eremum evolavit, caſtoque flammeo ab Amando Epiſcopo (quem magno pòſt coruſcum ſplendore cælo inter Cælites vidit ſubire) involuta eſt. Cæterùm quo die nova nupta dotem ſuam, vel in templa vel pauperes diſpertivit, etiam has nuptias probaturum, Numen aquam bibenti in vinum vertit. Sed illa, ut pulchriorem ſe ſponſo ſuo probaret, multis precibus carcinoma, velut formæ pigmentum, a cælo extorſit. Ultimùm ægra cum è manu D. Petri manna guſtaſſet, nauſeavit abhinc omne, humanos cibos. Eò igitur à Cælitibus adventantibus, & inter hos auguſtiſſima cæli Regina deducta eſt, ubi illis delitiis quotidiè frueretur. *Ex Surio & Lippeloo.*

Expergiſcere ô homo & dignitatem tuæ cognoſce naturæ; recordare te factum ad Imaginem Dei; utere quomodo utendum eſt viſibilibus creaturis, & quidquid in eis pulchrum & mirabile eſt, refer ad laudem & gloriam Conditoris. S. Leo ſerm. 7. de Nat.

S. MARCELLA VIDUA. 31.*Ian.*

CHorum in Januario claudat mulier, ſed quæ virtute vitæque conſtantiâ certare & invidiam facere viris poſſit quamque ſanctior Roma profanæ illi unicam contra omnes Heroides

possit opponere. MARCELLA est Romani sanguinis, & patricini matróna, eodem anno, quo nupta, etiam vidua, exhorruit deinceps tam mortalibus nubere. Nec tamen mater non fuit. Certè filios multos numeravit, quamvis pauperes. In hos prodiga ex auro, & fortunis omnibus unum sibi reliquum annulum fecit. Domo pedem aut nunquam, aut in templum extulit. Religiosæ vitæ viam suo in sexu princeps præivit Romanus; tam illustre exemplum innumerâ exinde multitudine sequente. Porrò precibus assiduè vacabat; vistitu utebatur modesto admodum; corpus perquàm duriter habebat, tota in divinis commentandis. Irrumpentem, qui Romam obsederat, hostem, imperterrita domo suâ accepit, verberaque ac flagra Spartanâ tulit nobilitate, id unum sollicita, quî virginis Principiæ, quam secum habebat, pudori consuleret. Is ubi extra periculum jam stetit, lubens ac volens, imò læta à militibus ad D. Pauli abduci se passa est. Ibi paucos post dies mortem, quam cæteroquin viri etiam horrent, femina risu excepit. *Ex S. Hier.*

Quando te à lectione rerum spiritualium abhorrere videris, admonitionesque spirituales fastidire, tum animam tuam in gravem morbum incidisse noveris. B. Ephrem t. 1. con. de vita spirituali.

S. IGNATIUS EPISC. M.

1. Februarij.

IGNATIUS ex Joannis Apoſtoli ſcholâ docilis oppido diſcipulus tam altè in pectus ſuum demiſit JESU amorem, ut hunc unum loqui lingua, hunc unum dictare animus ſciret, illum unum denique in deliciis ei verbum eſſet, *Amor meus crucifixus eſt*. Certè quòd hunc ubique præ ſe ferret, glorioſam Theophori nomen reportavit. Illud quantum amantis animi robur fuit, cùm ſanctè audax omnia tormenta, omnes mortuus unus unicus provocare in certamen non dubitavit; cùm ad beſtias damnatus, laborantibus ex hoſtili manu eripere Præſulem ſuum Chriſtianis, ſolus nimirum ipſe interceſſit, DEI amore obteſtatus, ne ad coronam currenti obſiſterent. Et verò prægustaſſe, cùm Romam iret, ferarum rabiem ſibi ipſe viſus eſt, in X. militibus, qui cuſtodiæ causâ additi, uſque adeò hominem exuerant, ut familiari joco leopardos eos vocitârit. Jam caveis emiſſi leones horrendo rugitu theatrum compleverant, & ecce IGNATIO piè adhuc ludere placuit. Frumentum CHRISTI ſe dictitabat, geſtire moralibus beſtiarum commoli, quò delicatus panis Superûm menſæ apponeretur. Sed hem

majus

majus tibi miraculum! Elidunt fauces JESUM ſuum inclamanti ora crudelia: tacere lingua cogitur *amores* ſuos; qui expectas? fruſtrè ſilentium linguæ imperatur, ubi cor eſt eloquens. In hoc ſiquidem diſertis literis exaratum repererunt familiare illud linguæ JESU nomen; breve quidem tam anguſti monumenti, ſed longè pulcherrimum Epitaphium. *Ex Sur. & Metaphr.*

Electuarium habes reconditum in vaſculo vocabuli hujus, quod eſt JESUS, *ſalutiferum, certè, quodque nulli unquam peſti tuæ inveniatur ineſſicax. Semper tibi in ſinu ſit, ſemper in manu; quò tui omnes in* JESUM *ſenſus dirigantur & actus.* S. Bern. ſerm. 15. in Cant.

S. EPHREM SYRUS. 1. Feb.

FOrtè fortunâ Ephrem puer in buculam offendit fœtu gravidam. Hanc ubi crebrâ lapidatione confecit, dominum inſuper ejus obvium; & perquàm amicè de bove rogitantem convitiis oneratum dimiſit. Haud multò pòſt cùm eandem viam relegeret, deprehenſus à tenebris, mapalibus vicinis ſucceſſit; noctu cùm lupi gregem diripuiſſent, paſtores damnum furibus adſcripſerunt, & Ephremum velut proditorem vinctum ad Prætorem abduxerunt. Hîc ille inter longam carceris mortum cùm menſes ali-
quot

quot exegisset, à tutelari demum Angelo, revocatâ in memoriam buculâ, edoctus est, errare quidem hominum subsellia posse, sed non DEI etiam tribunal; ut quod de vero crimine justissimas quandoque sub alienæ culpæ nomine poenas exigat. Itaque cùm exiturum se mundo vovisset, si carcere liceret, paulò pòst voti damnatus in eremum contendit; illic cùm protriti pudoris femina insidias castitati ejus tenderet, & innocentem animum ad infanda pelliceret; EPHREM piè callidus non difficilem se fore adsimulavit, si in frequenti foro facinus patrare animus ei esset. Erubuit quamvis impudens prostibulum, & an, inquit, in oculis omnium peccare non vereberis? Tum enimverò ille; & tu adeò frontem exues, &, ubi ubi fueris, illum omnia vident cæli *Oculum* non exhorresces? Audivit, resipuit, & oculum DEI deinceps semper in oculis suis mulier habuit. Utinam cum illâ nos etiam! minus anguli peccarent. *Ex Metaph. & Baron.*

Si Deus tecum non est per gratiam, adest per vindictam: sed væ tibi si ita tecum est; Imò væ tibi, si itá tecum non est; illi namque irascitur Deus, quem peccantem non flagellat: nam quem flagellando non emendat, in futuro damnat. S. Bern. in medit. c. 6.

S. BRI-

S. BRIGITTA V. 1 *Feb.*

UNum ſed maximum miraculum BRIGITTÆ tota vita fuit. Omnia cùm in miſeros erogaret, nihil tamen ex omnibus deſiderabat. Sed neque poſt furta quidquam decedere viſum eſt de grege, quam paſcebat; imò huic aper ferus accedere, & innoxius inter armenta agere. Vulpes quoque feritatem ponere juſſa, ut eandem Rex poneret, qui homini, quòd aulæ delicias vulpem alteram imprudens occidiſſet, necem parabat. Jam aqua in cerviſiam, lapis in ſalem verſa, pauperum ſubſidio. Porrò oculos procorum ut virgo effugeret, id lacrymis à Deo impetravit, ut oculi fœdum effluerent. Sed ſic Chriſti oculis illa placuit, in cujus manum cum inter velatas virgines conveniret ad Aram, Ara, quò florem BRIGITTæ laudaret, frondere viſa, oculiſque decor ſuus redire. Sed & aliis oculos reſtituit. Ex his virgini ita volenti cæcitatem denuò exoravit; cum ſupplicium hæc crederet non videnda videre, diceretque tunc etiam cum videret, nihil ſe in totô orbe vidiſſe. Felicius linguam aliis ſolvit. Ita mutam ad eum diem uſque virgunculam manu molliter prehenſam tam diû rogavit, num Chriſto nubere vellet; dum velle ſe reſpondit,

rectiſ-

rectiſſimè primum linguâ uſa. Cùm deinde femina infamis infantem edidiſſet, parentem Epiſcopum Broonem mentita; linguam crucis ſigno à BRIGITTA ſignatam in patrocinium ipſe infans ſolvit, & contra matrem teſtimonium dixit. Tacebimus igitur nos. BRIGITTAM rectiùs hic infans laudabit. *Ex Sur. & Lippeloo.*

Ira vincitur lenitate; manſuetudine extinguitur furor; malitia bonitate palpatur; crudelitas pietate proſternitur; impatientia patientiâ punitur; contentio ſuperatur injuriis; ſuperbiam humilitas ſternit: qui ergo vult vitia vincere, pietatis arma teneat, non furoris. S. Pet. Chryſol. ſerm. 38.

PURIFICATIO B. M. V. 2.*Februarij.*

IBat dies à partu VIRGINEO quadrageſimus, primus quo terra dignum aliquando cælo donum offerret. Geſtabat hoc præ pectore Virgo nuper, nunc geminâ felicitate Mater Virgo: latus Joſephus claudebat, virgo virginis virginem geſtantis comes. Gerebat illa munus in ſinu, iſte in oculis; arridebat euntibus cælum; & ſpectatores cives ſuos plenis agminibus effuderat; exiliebat lætitiâ tellus, & ad ſingula pedum veſtigia ſingula fundere lilia geſtiebat: cum interim jam Hieroſolymam, jam tem-

templum pompa ingreditur, & obvius adest felix ille longâ ætate senex, felicior aspectu Servatoris futurus, felicissimè in vitæ amplexu vitam positurus. Ergo in genua procumbit Virgo purissima, donumque cælo dicat, quo nec terra dare, nec cælum expetere majus poterat. Quid hîc dicam? parce nimium Mater prodiga. Poteras charum pignus à pectore avellere? poteras alienis manibus unicum Filium concedere? & talem Filium? & tu, ô Puer JESU suavissime, poteras abire sinu tam dulci? poteras aliis ulnis quàm Matris in ulnis delitescere? Ite nunc parentes avari, qui DEO negatis prolem, orco datis: ite molles filii, qui pluris avocantem patrem, quàm DEUM vocantem, pluris unam matris lacrimam, quàm omnem JESU sanguinem facitis ingrati. Ite & utrique ætatis florem discite non mundo, sed templis, sed aris, sed Deo dicare. *Ex Histor. Evangel.*

Mariam ô fidelis anima imitare; ut enim spiritualiter purificeris, & à delictorum valeas emundari contagiis, in templum cordis tui ingredere, & Deo per orationes studium ac contemplationis otium vacare contende. S. Laur. Iust. serm. de Purific.

S. BLA-

S. BLASIUS EP. ET. M. 3. *Feb.*

BLASIUS Sebaſtenus Epiſcopus in montem Argæum ſeceſſit, inde velut ex ſpeculâ gregi ſuo advigilaturus; ubi feras ad omne genus officii obſequentes habuit; fuitque tam ſedulæ ſervitutis ſtipendium benè precari ſtato tempore confluentibus. Subinde cum indagine mons cingeretur, nobile venationis auctariem BLASIUS acceſſit. Dum ad quæſtionem rapitur, non paucis ſalutem attulit, interquos filium memorant unicum unicè matri ſuæ dilectum, cui de piſce ſpina fauces obſidens loquelam jam eripuerat, vitam etjam eruptura, niſi prior eam e gutture BLASIUS rapuiſſet. Atque hoc eſt, quod à majoribus edocti ſimili in periculo ſimilem Divi opem hodieque imploramus. Cæterùm ab hominibus ad feras, non à feris ad homines diceres migraſſe, ita barbarè ab Agricolao ſudibus ſecundùm acceptus eſt. Ejus ſanguinem cùm ſeptem matronæ legiſſent, ipſæ quoque verberibus laceratæ, in candidiſſimæ innocentiæ teſtimonium non niſi lac per vulnera egeſſerunt, quod tamen ipſum mox capite truncatæ pulchrè ſanguine miſcuerunt. At BLASIUS undis, quibus mergendus erat, ancillantibus uſus, lacum primò non aliter

ac pontem perambulavit, dein velut fessus molliter in medio aquarum consedit; haustis interim vortice LXVIII. viris, qui Deorum suorum fiduciâ idem agere tentârant. Tandem cum geminis unius ex septem, de quibus dixeramus, matronæ filiolis, lictori cervicem præbuit. Quibus è vulneribus plus gloriæ quàm sanguinis manavit. *Ex Surio.*

Sine ferro Martyr esse poteris, si patientiam in animo veraciter conservaveris: Non pacificus consortium non merebitur Angelorum; Lividus & iracundus erit particeps Dæmoniorum. S. Bern. Mod. bene viv. c. 40.

S. REMBERTUS EP. 4. Februarij.

TAntum REMBERTUS apud Deum poterat, ut Sacerdos piacularibus flaminis addictus eum patronum expeteret: ut minùs mirêre, si, quod in infernos ignes habuit imperium; Antistes Bremensis factus in eorum etiam inquilinum malum genium exercuit. Insederat hic Carolum Crassum posteà Imperatorem, universoque regno & Ludovico patri luctuosum dederat spectaculum. Frustrà per Divorum tumulos circumducebatur, frustrà carmina devotoriâ adhibita, donec REMBERTUS larvis filium, & patrem solicitudine liberavit. Carolus memor bello nuper

pa-

patrem ſe petiiſſe, faſſus ingenuè eſt, non tunc primùm ſe diris eſſe agitatum, ſed quoties infeſtandi patris conſilia cepiſſet; ut intelligant, qui in parentes inſurgunt, quo conſiliario rem gerant, quin imò jam animos orcino hoſpite poſſideri, quibus amor in parentes eſt pulſus. Cæterùm REMBERTUM patrem pauperes ſuum jam dudum vocabant, ut qui in eorum uſum loculos ſemper circumferret. Certè in captivos non ſuos modò, ſed etiam ſacros theſauros dilapidavit, præclaram mercaturam exiſtimans, auro animas emere. Victoriam contra Nortmannos precibus ſuis alter Moſes impetravit, fuitque deinceps locus ille, in quo oraverat, ſemper ceſpite virenti lætus: puto ne unquam civibus obſidione liberatis deeſſet unde coronam ſoſpitatori ſuo necterent. *Ex Surio.*

Avelle à Sole Solis radium, & non lucet; membrum à corpore, & putreſcit: ſepara filium à devotione paterna, & jam non eſt filius, ſed frater & collega illorum de quibus dicitur: Vos ex patre diabolo eſtis. S. Pet. Chryſol. in ſerm.

S. THEOPHILUS CONF. 4. Febru.

O Semper insidiosa demissis animis ambitio! THEOPHILUS ille, qui infulam ultrò oblatam ultrò rejecerat, mox officio œconomi ab æmulis se dejici usque adeò indignatus est, ut excire in auxilium orcum non vereretur. Ergo ad magum, cum hoc ad juratum humani generis hostem curritur: Deum Deique Matrem ejurare non titubat lingua impudens, non erubescit scripto firmare calamus impius, sustinet obsignare fœdus infandum gemma perfida: verbo, JESU ac MARIÆ nuper libertus, dæmonis abit mancipium. Sed sequitur & nocentem conscientia flagellat; quin honori jam suo restitutum acrius etiam torquet. Quid faceret? quò fugeret impius transfuga? ad magnæ matris ubera, per quæ Filium sauciarat? ad vulnera Filii, per quæ Matrem impetierat? & tamen ad Matrem ausus est confugere; memor semper Matrem facilius flecti, quàm judicem. Itaque ad Marianæ ædis limina quadraginta ipsos dies noctesque perstare, sed longè magis ipsam cæli portam Virginem ambire hanc lacrymis mollire, hanc gemitibus pulsare, hanc jejuniis denique frangere. Cedit itaque vim facienti facilis aliàs janua. Admittitur per Matrem ad Filii

gra-

gratiam THEOPHILUS, extortoſque infames hoſti codicillos aufert. Hos ubi palàm igni dedit, poſt triduanam febriculam per notam ſibi, & jam apertam portam cælum ingreditur. Agnoſcite felicitatem veſtram in THEOPHILO Mariophili. Sit omnibus aliis anguſta cæli porta, certè vos laxam amplamque habetis. *Ex Surio.*

Maria peccatorem à deſperationis barathro piâ manu retrahit, ſpei medicamen aſpirat, fovet, non deſpicit, quouſque horrendo Iudici miſerum reconciliet. Famoſum hujus benignitatis teſtimonium eſt Theophilus per Mariam reſtauratus gratia. S. Bern. in deprec. ad Mariam.

S. CHRISTIANUS CONF. 4. *Febr.*

NUlli minùs ſapiunt, quàm qui maximè, cum intereà Superi iis fere colludant, qui ſanctam ſimplicitatem præ ſe ferunt. Ad teſtem CHRISTIANUM provoco. Is cùm adoleſcens noctu non ſat modeſtè tectus ædes perambularet, inſultantem nudo tergo ſub mulieris larvà orcum tulit, eumque improbum totam noctem circumtulit. Sacris initiatus Comitis natum ſub exuviis urſi terrorum ſibi injicientem cultro tantum jugulavit, mox errore intellecto perſanavit. Ad ejus preces cum defunctus è feretro reſurgeret, inter fugientiam

ab eo ſpectaculo turbam ipſum quoque vidiſſes. Fluvium cùm trajicere non poſſet, in alteram ripam D. Magdalena unà cum equo tranſportavit. Eadem facienti adfuit, hominumque abſentiam ſatis unica penſavit. Jam inter monachos mori ſibi viſus, & manibus MARIÆ ac Friderici Cæſ. tumulari, flammas habuit arbitrari piaculares, Genios item bonos maloſque, hos corvi exuviis horridos, illos cygneis (aut quaſcunque alias demùm miramur & amamus) pennis ſuperbos. Porrò ſacrificaturo menſam & veſtes Cælites miniſtrarunt. Cantantibus benedicere vidit ab alto DEI manum. Jam ad ægrum ſeptem continuos dies Chriſtus Chriſtique Mater (utique optimi medici) inviſerunt. Cùm morituro verò horas precarias iidem viſi percurrere, & quidem cucallum etiam ipſi induti. Superi vos comœdias & riſum nobis datis mortalibus. Nos ſcilicet tragœdias & lacrimas reddimus. *Ex Cæſar. l. 7. c. 16.*

Quia Chriſti nomine vocatus es Chriſtianus, petendum tibi eſt, ut actu tuo nomen hoc ſanctificetur & honoretur in te: quia ſicut virtutum fama nominis tanti reſplendet ad gloriam, ita malè converſantis infamia ad ejuſdem nominis redundat injuriam. S. Pet. Chryſ. ſerm. 69.

S. AGA-

S. AGATHA. V. M. 5. Februarii.

ANno CC. LIV. Agatha Catanensis ad Quintianum Prætorem abducitur. Deperibat hic Christi sponsam. Quare eam Aphrodisiæ lenæ commendat; facilè ratus fidei castrum evertere, ubi prodita pudoris arx conflagrasset. Ambulavit illa per omnes fraudes; sed cæcam ad munera, surdam ad blanditias & minas invênit. Itaque Prætor amorem vertit in odium, martyrique ubera auferri imperat. Tulit facilè eam jacturam virgo, gnata Ecclesiæ sobolem non tam lacte matrum, quàm sanguine martyrum ali: sed nec uberibus diu caruit, medicinam D. Petro faciente. Quintianus, ex amatore jam carnifex, dum nudam in testarum fragminibus prunisque volutari mandat, ecce mota insolitè terra, cùm duos supplicii auctores oppresisset, populum etiam ita commovit, ut re ad seditionem spectante, ad carcerem virgo reduceretur. Ibi inter vota animam in sinum ac amplexus Sponsi sui expiravit. Tumulum sepultæ Cælites marmore ornarunt cum hâc epigraphe: *Mentem sanctam; spontaneum honorem Deo, & patriæ liberationem.* Quintianus dum Panormum fortunas virginis direpturus trajicit, equorum calcibus in undas exturbatur, libi-

dinis & avaritiæ sitim positurus. Ajunt corpus ejus nunquam repertum sepulchro caruisse. Nimirum, ut castitas ab Angelis, ita impuritas ne ab homine quidem meretur tumulari. *Ex Surio.*

Christi exemplo vivendum est tibi, ô pudicitiæ amator, si Sanctorum cupis habere consortium. Ab immunditiæ & turpitudinis cogitatu pectus emunda, quoniam nullos nisi sanctos & justos, simplices & continentes cælestis aula suspiciet. S. Laur. justin. Lign. Vitæ cap. 3.

BB. XXVI. JAPONES MM.
5. Februarij.

NUllam Oriens tam nobilem, quàm Martyrum mittit purpuram. Eam anno M. D. XCVII. sanguine suo Japones tinxerunt. VI. erant supra XX. qui Meaci auriculâ mulctati, Nangasaci in crucem acti ac lanceis sunt confossi. Erant inter hos sex è D. Francisci, tres è S. Ignatii familiâ; quorum constantiam ex discipulis, iisque pueris disce. Tres erant Saterdotum nuper ad aram ministri, nunc ad crucem socii, ipsi mox futuri Sacerdotes victimæ. Ex his LUDOVICUS annorum XI. & emittendus è vinculis, si fidem fecisset missam, respondit nolle se stultum mercatorem agere, & momentum immortalitate mutare; in loco supplicii suam

ſibi crucem monſtrari voluit, ad eamque velut ad cupedias curſu contendit. Cælo denique in cruce jam propior, oculis totoque corpore geſtiente, illuc videbatur evolaturus niſi vincula prohibuiſſent. Geminus huic ANTONIUS cantu invitavit ad mortem ſocios, & Davidis verba (*Laudate pueri Dominum*) melior cygnus inſonuit. Idem omnium fuit ad cruces currentium certamen, eadem è crucis cathedrâ conciones, una morientium vox Ieſum ac Mariam inclamantium, quæ cum a Chriſtianis aſtantibus redderetur, non potuit jucoudior Dei auribus Echo accidere. Victoribus URBANUS VIII pontifex triumphum decrevit, & beatos pronunciavit. *Ex Ioan. Hayo.*

An non meritò coronabitur, qui ſic certaverit, mundum abjiciens promittentem, irridens inimicum tentantem, &, quod glorioſius eſt, de ſemetipſo triumphans, & crucifigens concupiſcentiam prurientem? S. Bernard. ſerm. 1. de Omn. SS.

S. BERTULPHUS CONF.
5. Februarij.

DIVO BERTULPHO vitam dedit Germania, Gallia fidem ſanam. Hic & juventæ omnibus ornamentis cultiſſimus adoleſcens facilè in Comitis Wam-

berti amicitiam, tum deinde familiam, denique filium est cooptatus. Mox cum omnia unus administraret, quò rem familiarem augeret, non pauca iis, qui cum fœnore olim redderent, miseris dedit. Et profectò quò plura in hos dispensabat foris, hoc amplius domi opes crescebant. Neque id Herum Comitem piissimum latebat, sed tamen aures hujus obsidebant obtrectatores, qui etiam hodie in aulis, quidquid accedere pauperibus vident, sibi putant decedere. Et fortè foras prodire ad Nummularios suos BERTULPHUS properabat vino & pane oneratus, cum obvius rogat Herus quid rerum gerat? Aquam, ait ille, & ligna; simul (Superis piam fraudem juvantibus) pallio revoluto aquam monstrat & ligna. Alio item ostento virtutem BERTULPHI DEUS prodidit. Româ, quò religionis causâ cum conjuge iverat, reducem Comitem exceperat, utque sua famulis fatigatis à viâ quies esset, ipse ad pascua equos egerat, custos id noctis futurus. Verùm cùm ingentes cælo imbres ruerent, missus qui BERTULPHUM domum revocaret puer primò, ipse deinde Wambertus evocatus ad miraculum, spectavit miræ magnitudinis aquilam supra caput BERTULPHI pendere, & aquas arcere, ponè verò à cælo luculentam facem ministra-

rij

ri; ad quam otiosus scilicet librum nescio quem legabat. Atque ad hoc denique lumen perspicere viri virtutem sese etiam invidia fassa est. *Ex Surio.*

Præmittamus thesauros nostros in Cælum; sint vectores pauperes, qui possunt sinu suo, quæ nostra sunt, ad superna portare. Nemo de fraude dubitet bajulorum; tuta est ista transvectio, per quam nostra ad Deum, Deo fidejussore, portantur. S. Pet. Chrys. ser. 7.

S. GELASIUS CONF. 5.*Februarij.*

GELASIUM habes, sed unà OPILIUM fratrem, pietate ita germanos, ut ex eodem ovo pronatos dicere posses, si non utrumque per nos liceret spectare. Utrumque igitur Placentia genuit, utrumque extulit, hodieque etjam velut lucidissimum cæli sidus, & morbidis propitium suspicit. Et OPILIUM in cælo lucere quid mirum, quando in cælum inter preces oculo, animo abire, imò cum lucem oculorum mors extinxit, radiare tamen visus est? Jam innocentiæ & reliquarum virtutem choro dum vivit, vitæ austeritate velut munimento quodam cavit. Itaque totos dies jejunus agere, cœnamque à matre submissam rogatoribus in ponte præbere, ipse satis sacrarum literarum lectione pastus cæliquе delitiis ebrius.

Pari

Pari passu cum OPILIO GELASIUS incessit, in omnibus fratri cedens præterquàm virtutis palæstrâ, nihil invidens quàm vitæ sanctimoniam. Sed juverit nosse, quibus artibus invidiam hanc in oculis GELASII cælum accenderit. OPILIUM solùm inter præces agere putabat: sed cubiculum ingressus socios illi assistere innumeros Angelos vidit, mox Christi vocem illam audivit: *Sinite parvulos venire ad me, talium est regnum cælorum.* Hoc inquam spectaculum, hæc verba animum sauciarunt; hæc alas addiderunt GELASIO parvulo, ut ad Christum curreret. Non jam nescius in sinum parentis se currere. Nunc cur aliò festinare cernimus pueritiam? Au fortè Christus non clamat? ah! ecce hodie iterum clamat. Sed non audit pueritia. Aures Ulysses mundus obturavit. *Ex Ferrar.*

Intellige esse tibi genus è cælo cujus pater habetur in cælo; Age ut sanctè vivendo sancto respondeas patri Dei Filium ille se probat, qui vitiis non obscuratur humanis, qui divinis virtutibus elucescit. S. P. Chrys. s. 68.

S. DOROTHEA V. M. 6. *Februarij.*

DOROTHEA Cæsareæ pro Christo paptiva captivos in triumphum Cupidinem & Tyrannum duxit. Expugnan-

pugnanda enim binis ſororibus tradita, quæ datam Deo fidem prodiderant, tam fortiter decertavit, ut ambas ab impiis caſtris ad antiquam fidei ſtationem redire compulerit: atque hæ quidem proditionis crimen ſanguine eluerunt; ipſa verò victorias victoriis perrexit nectere, cruentas illas quidem, ſed gloriæ plenas, ut quæ ſciret nullam tam ſponſo Chriſto placere virginem, quàm quæ ſuâ, non alienâ ruberet purpurâ. Itaque cùm faces lateri admoverentur, has illa nuptiales tædas credere; cùm ad gladium citaretur, velut ad thalamum properare; inter lictores quaſi paranymphos obambulare; ad ſupplicii denique locum, ut ad melioris cæli hortos ridere. Irriſit tam innocentem riſum Theophilus quiſpiam, & è ſponſi viridariis aut roſam ſibi vernam, aut autumni munus pomum virginem popoſcit. Promiſit utrumque DOROTHEA, fidemque vix impreſſa Elyſios campos exemplo liberando. Adeſt lectiſſimus cælo Ephæſium & promiſſum. Theophilo eodem in calatho ver & autumnum offert. Miratur ille in hyeme roſas non flaccidas, miratur poma non marcida, miratur certantem cum munere ſuo muneris bajulum, & jam non contentus vidiſſe horti munera, ad ipſos hortos Chriſtianus per omnia tormenta penetrare contendit, quæ quidem ille,

ille, ut ſpinas generosè calcavit, dum animo volverit, quales roſas quæreret. *Ex Surio.*

Quid iſtud negligentiæ, quid pigritiæ, imò quid vecordiæ eſt, ut non crebris ſuſpiriis & ferventiſſimâ affectione abrumpere hinc, & in illa tam felicia agmina jaculari animos ſtudeamus? S. Bern. ſerm. 5. de om. SS.

S. AMANDUS EPISC. 6. *Februarij.*

QUid juventus, quid ætas virilis facis? Mundum & cum mundo patrem AMANDUS puer vicit, & cùm Religioſo negaturum ſe ille hæreditatem migiaretur, amplam ſibi hæreditatem ſuppetere in cælo reſpondit; caveret ipſe parens, ne hâc excideret. Romam deinde ad D. Petri ſupplex ivit. Hunc ibi in ſomnis vidit, & auctorem habuit Galliæ repetendæ. Sed & in puppi eundem tempeſtate jactatus patronum conſpexit. Jam Trajectenſi infulâ condecoratus cùm reo, cui laqueo gula frangenda erat, ſervare precando apud immitem judicem non poſſet, vitam ablatam certè precando apud Deum reſtituere potuit. Regis Dagoberti filium (Sigebertus fuit) cùm fonti luſtrico admoveret, precibuſque Divi nemo verbum ſolemne *Amen* ſubjiceret, id ipſe infans XL. tunc dies natus ſubjecit, unico verbo,

verbo, & in AMANDI, & ſuas laudes facundus. Non nemo quòd famam AMANDI laceraſſet, carnificem dæmonem ſenſit, ſuiſque manibus laceratus oppetiit. Alii qui mortem Divo machinabantur, oculis amiſſis facinus ſuum, & cum hoc, poſt preces illius, diem iterum viderunt. Feminæ quoque lucem reſtituit, cùm primùm arborem illa aggreſſà eſt exſcindere, quam divinis ante honoribus (cæca utique) coluerat. Mortuum Aldegundis virgo in cælum vidit deduci ab obviâ candidatorum turbâ, audiitque eos hos eſſe, quos verbis vitæque exemplis prior ipſe cælo tranſmiſiſſet. Nimirum hæc denique generoſa indoles eſt, hi digni homine ſpiritus, nolle ſolum, ſed cum comitatu, & clientelis cælum ingredi. *Ex Milo. Monacho.*

· *Qui ſperat in Deum, ac toto corde in ejus gloriam luminum ſuorum defigit aſpectum, ad inſaniſſimas vanitates conſecratos ſemel Deo non debet oculos retorquere.* S. Max. hom. de Circumciſ.

S. BRYNOLPHUS EP. 6.*Febr.*

NAtales BRYNOLPHUS domi nobiles foris amplius nobilitavit. Lutetiam Pariſiorum profectus egit Muſas inter ipſos duodeviginti annos, nec invito Apolline. Siquidem hic doctrinam ejus Scarenſi infulâ coronavit.

Tan-

Tantùm abest, ut generis splendori officiat Musarum commercium. Quin imò literatæ huic infulæ armatam coronam Rex Magnus Ladelos submisit, quando BRYNOLPHO ad genua supplex palàm descendit, & mensæ adhibuit. Sed quid virtutis testem hominem adduco, cùm cælum habeam. Precantem ad tumbam BRYNOLPHI D. Brigittam suavissimi odores afflarunt. Miranti supervenit cum ipso BRYNOLPHO FILIOQUE MAXIMO MATER MAGNA, & HIS, (simul oculis digitoque BRYNOLPHUM loquebatur) *hic est, dixit, qui me dum vixit, vitâ chariorem habuit, Flosculum hunc tu ex odorum reliquiis; quas in terris reliquit, æstima. Et tamen* (ad Filium hæc dicebat) *gemma hæc tumulo ignobili abdita pulchriùs nitere prohibetur. Quin amplius colis, qui tantùm te, tantùm me coluit?* Quid Matri Filius negaret? promisit tunc ossibus sacris eum honorem, quem posteà ab altero Episcopo tulerunt. Ego quid hîc exclamem? utinam me omnes audiretis MARIÆ Sodales! O quam pulchrum est digito Virginis monstrari! quàm pulchrum dicier: HIC EST! *Ex Vite Aquilon. Ioan Vastov.*

Celestis Pater probat muneribus charitatem: Filium se nescit, visceribus caret, naturam negat, ingratus est patri, qui auctorem vitæ suæ non placat obsequiis,

[illegible].
S. Pet. Chrys. serm. [illegible]

S. THEODORUS M.

7. Februarii.

UNâ virtute Christianâ armatus THEODORUS Centurio purum terrorem draconem confecit. Et erat hoc pugnis majoribus præludere: monstrum alterum majusque Licinius Imp. imminebat. Hic sive quòd eam fortitudinem in milite amaret, sive, quòd invideret Christiano, ad se THEODORUM evocavit. Quin, cùm hic nuntiasset, si ad se ipse Imp. cum Diis suis accederet, fore ut hos merito honore coleret, non dubitavit Licinius, ut superstitiosum virum tantum adderet, iter ad illum instituere. Interea cælum pandi videbatur THEODORO, atque inde prodire, qui telis igneis dormientem configerent, vox quoque ejusmodi allapsa: *Macte animo Theodore; quando ego tibi adsto.* Facilè sibi ipse THEODORUS hæc somnia, sine alio augure, explicuit, vocemque cæli classici instar habuit. Itaque cùm manè Deorum signa è suo larario obtulisset Imp. velut adoraturus hæc in adyta abstulit. Ibi ille & Jovis fulmen, & Martis Palladisque hastas, & Veneris faces Cupidinisq; arcus omnibus gigantibus fortior solus fregit, & quia aurea

G erant

erant omnia aut argentea, ridiculos Deos pauperum prædam fecit. Hi cùm ulcisci non possent ipse sese, Lucinius & se, & illos ulturus, in crucem agit THEODORUM, ferro transadigit. Inde puerile agmen sagittis suis scopum geminum, geminum Divi oculum accipit. Sed reddidit hos ocello suo Angelus, & è cruce exsolvit. Mox ad gladium damnatur. Hunc ubi forti jugulo excepit, rude Superi donarunt. *Ex Metaphr.*

Si dignum Dominus pati duxit, pati servum quomodo videtur indignum? Erramus, erramus: qui non facit quod jussit Dominus, gratis sperat, quod Dominus promisit. S. Pet. Chrys. serm. 28.

S. PARTHENIUS EP.
7. Februarij.

PUer PARTHENIUS piscatum exercuit, & lucrum pauperibus cessit. Sed neque piscator desiit esse Sacerdos & Pontifex inauguratus, nisi quòd prædam jam nobiliorem (animos) Deo transcriberet. Porro Stygi jam inde ab anno octavo decimo fuit metuendus. Et profecto vix alius fuit, qui sæpiùs orcum expugnavit; ut quocumque jam pedem suum ferre PARTHENIUM, inde referre suum malum dæmonem cerneres, etiam è sedibus, quas olim & multus insederat. Et fortè eum ex homine nescio

quo

quo posse capere [illegible], cum multus ali-
quamdiu in suo cœno porcorum cor-
pora hic regavit. Plus etiam indulsit
PARTHENIUS, &c., si fine mundi ce-
deret, hospitium alienum in homine o-
stensurum se appromisit. Ille verò in
has leges libens lubensque migravit,
fidemque mox pacti fœderis cepit. Hic
PARTHENIUS potestatem sui facto-
rus, aperto ore illic [illegible] invitavit.
Nec tulit modestiam superbus, abiit po-
tiùs ad veteres lares patriaque regna, in-
feros. Jam verò [illegible], [illegible]
lacrimis pluviæ, [illegible] in agro sterili,
ovæ in deploratis jam [illegible], redditi [illegible]-
bus suis oculi, pulsi morbi, & reducti
ad vitam mortui librum non pagellam in
libro desiderant. Omnia tamen hæc vel
oleo fecit sacro, vel aquâ, vel sale, ex quo
si vel micam haberent hæretici, non equi-
dem hæc riderent. *Ex Surio.*

*Quando moriuntur virtutes, nascuntur vi-
tia: illa militant adversùs militem Christi;
istæ sunt Sathanæ cohortes, istæ Diaboli
legiones, ista sunt quæ Mundum [illegible]
obsederunt; debellarunt populos, vastarunt
gentes, orbem duxere captivum.* S. Pet.
Chrys. serm. 12.

erant omnia aut argentea, ridiculos Deos pauperum prædam fecit. Hi cùm ulcisci non possent ipse sese, Lucinius & se, & illos ulturus, in crucem agit THEODORUM, ferro transadigit. Inde puerile agmen sagittis suis scopum geminum, geminum Divi oculum accipit. Sed reddidit hos ocello suo Angelus, & è cruce exsolvit. Mox ad gladium damnatur. Hunc ubi forti jugulo excepit, rude Superi donarunt. *Ex Metaphr.*

Si dignum Dominus pati duxit, pati servum quomodo videtur indignum? Erramus, erramus: qui non facit quod jussit Dominus, gratis sperat, quod Dominus promisit. S. Pet. Chrys. serm. 28.

S. PARTHENIUS EP.
7. Februarij.

PUer PARTHENIUS piscatum exercuit, & lucrum pauperibus cessit. Sed neque piscator desiit esse Sacerdos & Pontifex inauguratus, nisi quòd prædam jam nobiliorem (animos) Deo transcriberet. Porro Stygi jam inde ab anno octavo decimo fuit metuendus. Et profectò vix alius fuit, qui sæpiùs orcum expugnavit; ut quocumque jam pedem suum ferre PARTHENIUM, inde referre suum malum dæmonem cerneres, etiam è sedibus, quas olim & multus insederat. Et fortè cum ex homine nescio

quo proscriptum ibat, cum miscuit aliquantum [illegible], porcorum corpora hic rogavit. [illegible] PARTHENIUS, &, si hoc modo cederet, hospitium alterum in homine ostensurum se [illegible]. Ille vero in has leges lubens [illegible] migravit, fidemque mox pacti fœderis [illegible]. Hic PARTHENIUS potestatem sui facturus, aperto oris ostio hospitem invitavit. Nec tulit modestiam superbus, abiit potius ad veteres lares [illegible] regna, inferos. Jam vero [illegible], lacrimis pluviæ, messis in agro sterili, ovæ in deplorata jam vinea, redditi [illegible] bus suis oculi, pulsi morbi, & reducti ad vitam mortui librum non pagellam in libro desiderant. Omnia tamen hæc vel oleo fecit sacro, vel aqua, vel sale, ex quo si vel micam haberent hæretici, non equidem hæc riderent. *Ex S*[illegible]

Quando moriuntur virtutes, [illegible] tia: illa militant adversus militem Christi, istæ sunt Sathanæ cohortes, istæ Diaboli legiones, ista sunt quæ Mundum [illegible] obsederunt; debellarunt populos, [illegible] gentes, orbem duxere captivum. S. Pet. Chrys. serm. 12.

S. MARINA. V. 8. *Febr.*

MUlierem ſub togâ, imò virum ſub mulieris ſimulachro oſtendimus. Rectè dixeris, ſive MARINAM, ſive MARINUM dixeris. Nam MARINÆ quidem nomen parens dedit, cùm nata eſt, ubi verò ad Aſceterium ſecum abduxit, cùm veſte nomen viri indidit, juſſitque MARINUM eſſe, metamorphoſin cælo ridente. Patre ergo magiſtro Aſceticen edocta, hoc mortuo, ægerrimè ſcilicet orco fecit; cum mulier improba tela virili veſte repelleret, & per ſantiſſimam larvam cæcum puerum Amorem rideret, unica virgo tot inter viros jam tutior quàm inter virginum nuper choros. Nempe ubi vulneri locus non eſt, invidiæ eſt. Cùm vitium virgini non poſſet hoſtis facere, fecit famæ. Puella, ad cujus parentes divertere ſolebat MARINUS, cum res cœnobii curaret, corrupta à milite parentem hunc mentitur, itaque malum ingens cœnobitis parit. Accuſata virago peccaſſe utique ſe fatetur, factumque fletu uberi damnat & gemitu. Ergo extra ſepta ſancta ejicitur, & ſubinde filius etiam adducitur buccâ alendus, quam mendicanti aſcetæ miniſtrabant. Sic jam ſub alterâ larvâ ſpectatorem orbem fallit, dum quinto abhinc anno, cùm verùm

etiam

etiam scelus potuisset eluere, unà cum filio inter claustra recipitur. Mox moritur MARTINUS & MARINA deprehenditur. Adest mendax mulier cum filio hospite orco agnato, & scelus mendax fatetur. Quid faceret hic calamus, post actam bellissime fabulam, nisi plausum? *Ex Herb. Rosweidi.*

Conscientia bona titulus est Religionis. Templum Salomonis, Ager benedictionis, hortus deliciarum, aureum reclinatorium, gaudium Angelorum, arca Fœderis, thesaurus regis, aula Dei, habitaculum Spiritus S. liber signatus & clausus, & in die judicii aperiendus. S. Bern. l. de int. dom.

S. APOLONIA. V. M. 9. Februarii.

NEcdum in flammas eruperat furor Decianus, cum anno ab incunabulis Servatoris L. supra CC. Decio imperante Alexandriæ nescio cujus hominis insania. Arrogavit ille sibi Vatis nomen, & fictis ad populum criminibus id repentè excitavit incendium, quod non nisi multo Christianorum sanguine extingueretur; quos inter facilè princeps fuit APOLONIA Virgo, quæ invalescente vulgi furore, cum jam tota urbe eadem omnium vox audiretur, flammis addicendum, quisquis Christo non maledixisset, in virtutis scenam pro-

protracta est. Et sane præclare personam sustinuit Christianam, quippe cui ore citiùs omnes, quibus ætas provecta in eum diem pepercerat, dentes, quam Christus, evulsi. Quid agitis manus carnificum? fortem esse APOLLONIAM excussi dentes, & fractæ malæ loquuntur; ad majora tormenta provocate, nihil humile tam alta spondent principia. Ecce rogus ingens succenditur, crepant flammæ, furit populus, minantur lictores aut Christum abjice, aut in ignem abjiciêre APOLLONIA. Quid hic illa? paululum apud animum suum, quasi consultans, subsistit, mox bulliente jam sanctiore sub præcordiis igne, non morata tortores, generoso ausu ipsa involat in flammas, è flammis ad cælum evolat. I. nunc Scævola fortissime Romuli nepotum: Manus tuæ miraculum rogus hujus virginis extinxit. *Ex Surio.*

Si quis hoc dictum corde frequentaret, O Domine quando te diligam! *citiùs se sentiret experimentaliter inflammari, quam si de secretissimis celestibus, & æterna generatione, vel processione millies cogitaret.* S. Bonavent. in Theol. Myst. Q. ult.

S. ANSBERTUS EPISC. 9. *Februarii.*

NOn vidit splendidiorem gemmam Clotarii regia, quàm ANSBERTUM adolescentem Superis juxtà & hominibus

bus clarum. Et vero invidia jam tum Clotario Epiſcopum Deus, & in ſuam traducere aulam laboravit. Sed & hoc pulchrius regia cælum ardebat. Quare ſponſam, quam habebat nobiliſſimam, lubens volens, cùm ita ipſa etiam vellet, Chriſto ceſſit, ipſe, caſtiſſimo miraculo, monachus in aula vixit, & his ipſis, quibus periro alios videas, ad meliora ſanctè abuſus eſt. Certè cùm cantus regiam perſtreperent, interque modulos dulces dulciores luderent tibiæ, ab his animum ANSBERTUS advertiſſe ad cæleſtem muſicam perhibetur haud paulò meliorem. Itaque aliis levi pede terram obeuntibus, ipſe cælos rectius obibat. Illud modo dices: ergo pietas etiam aulam habitat? Rectè quod tamen minus frequens hanc habitet, *Ansbertus* deinceps ſalutare cœnobium inſtituit, Abbaſque, mox Epiſcopus Rothomagenſis, potius inter mendicabula degere. In eum finem Xenodochia complura ædificavit, lectulum ipſe ſtravit, convivis ſuis contra aliedit, eodem diſco, & cibo uſus. Jam ne dubites virtuti hoſtem aulam eſſe, à Pipino in exilium eſt pulſus, & maluit ille revocatus morte patriam prævenire. In defuncti brachio Crux viſa eſt rubere, ipſe etiam, cùm velum inficeretur, oculos aperuiſſe, ut jam orbis virium virtutis exemplar etiam in mortuo haberet. *Ser. & Mol.*

Pias aures Domini ad te flecte; lacrymis & suspiriis pro tuis excessibus illum clementer exora; atque canticis spiritualibus illum glorifica: nihil enim magis supernis civibus spectare libet, nihil Regi summo jucundius exhibetur. S. Bern. l. med. c. 6.

S. GUILIELMUS CONF. 10. *Febr.*

INgentia scelera GUILIELMUS pari pœnitentiâ plectere instituit. Conjugio fraternæ conjugis Herodi non impar cœnabat unus; quod octionis in cibum sufficiebat. Ad duella non invitabat sed cogebat obvios, neque jam Ducem se Aquitaniæ putabat, nisi factionis quoque quæ contra Innon. Pont. pugnabat, dux esset. Mellea verba Bernardus ingesserat; fel merum retulit, minas addiderat; majores audivit. Ergo secundùm divina, Numine manum armatus ad præstolantem pro templi foribus progreditur, & voce plus quam humana, *Hoc*, ait *etiam temnes improbe?* Non erat hoc loqui, sed fulminare. Corruit humi ferox, & qui nulli ante hac victas manus dederat, Bernardo dedit, jamque dum omnis casum populus miratur, unus GUILIELMUS negat se cecidisse, sed stare denique se credit. Mox Anachoretæ consilio nudum corpus & caput loricâ & galeâ abscondit, longè maximum hostem se expugnaturus. Talis ad Innoc. Pont. inde

de Hierosolymam tendit, ubi antrum lachrimis implet & gemitibus, qui cælo repulsi audirentur. Sub hæc patriam repetens, dum ex itinere castris expugnando operam vult locare, à via falsus penè exerrat cæcus. Tamen eâdem nocte in viam redit, recipitque quos iterum lachrimis det oculos. Mox solitudinis montesque init, & à cacodæmone, qui patrem nuntians frustrà ad vitam veterem revocabat, verberibus immanibus cæditur. Medicinam tamen fecit Virgo Magna, ut tanti jam vulneris fieret GUILIELMUS. Ultimo in stabulo Rhodis obiit, felicius utique, quàm in palatiis vixerat. *Ex Surio.*

Unde superbit Homo, cujus conceptio culpa,
Nasci pœna, labor vita, necesse mori?

Cur carnem tuam pretiosis rebus impinguas & adornas, quam post paucos dies vermes devoraturi sunt in sepulchro? animam verò non adornas, quæ Deo et Angelis præsentanda est in cælis? S. Bernard. in Medit.

S. AUSTREBERTA VIRG.
10. Februarii.

UNdas puella AUSTREBERTA cùm intueretur, sacro flammeo caput suum vidit involvi. Placuit ea forma su-

ſuperbæ; laudavit ſpeculum; imò ab eo tempore nihil, quàm Partheonem cogitavit. Quare nuptias cum aliter non poſſet, fugâ eluſit, fugæ comitem parvulum germanum trahens. Ventum erat iterum ad aquas, ſed quæ ripas egreſſæ mare fecerant. At illa aquis ſancti propoſiti olim auctoribus non diffidens, non aliter has quàm pratum caſto pede caſcavit: ita non repugnantibus jam parentibus Agno deſponſa promiſſum multò antè flammeum accepit Neque prole etſi virgo caruit. Paulò pòſt in cœnobio Pauliacenſi matrem virgines ſalutarunt. Ex his fuit, cui ſub noctem vox è cælo accidit, moneret Antiſtitam, omnes, ut è lectulo ſe proriperent, juberet. Dictum, factum. In templum ubi convenere, cubiculum corruit, & pro dormiente virginitate vigilare cælum oſtendit. Ampliorem etiam hoc curam pro moriturâ AUSTREBERTA habuit. Jam enim animam cum ageret, aliique in auxilium Cælites excirent, vidit ipſa omnes eo ordine, quo compellabantur, obvios ſibi venire. Quid agimus homunciones? dubitamus pronos in vota noſtra Superos eſſe, quando per nomina citati adſunt? *Ex Sur. & Lippelo.*

Hæc eſt Chriſti magna, larga, ſola miſericordia, quæ Judicium omne in diem ſervavit unum, & homini totum tempus

ad

ad pœnitentiæ [illegible] inducias: ad quod de omni festinans [illegible], capite Adolescentia [illegible], [illegible] gat [illegible]. S. Pet. Chryſ. Ser. 41.

S. VICTORIA VIRG. ET MART.

11. Februarii.

GEminum VICTORIA triumphum duxit: de Amore unum, de Tyranno alterum. Uter pulchrior fuerit, tute arbiter eſto. Anno igitur ſalutis trecenteſimo tertio, quod Chriſtiani & cœtus pietatis causâ agerent, & ſacros Codices profano judici tradere recuſarent, Diocletianus & Maximianus Imperatores omnibus tormentis in hos pugnarunt. Sed quidni vincerent Chriſtiani, quando feliciſſimum omen ex horum parte VICTORIA ſtetit, virgo in ipſis cunis magna, magnique ſignis jam tunc futuræ ſanctitati præludens? Illud unum quantum facinus fuit, cum obſtrepente auribus caſtiſſimis Hymenæo, ſponſo mortali in amplexus ruente, ut hos eluderet, quando alas non habuit, animos ſumpſit, & e ſummo tecto præceps abiit, innoxia templum petiit, verbiſque conceptis ſponſam Deo ſe devovit, fruſtra homine interea [illegible] ſperante, quas illa cum rebus aliis humanis dudum reliquerat. Igitur merito de Victoriâ judex deſperavit, & ne a feminâ telum-

triumpharetur, incolumem cum fratre domum ire à tribunali justit. Sed negavit illa pedem è pugnâ referre, negavit fratrem se agnoscere, qui non eundem patrem (Deorum cultui abdictissimus erat) Christum clamaret. Itaque latâ mortis sententiâ virgini palmam invitus judex cessit. Intereà nunquam sæpiùs Superi VICTORIAM clamarunt. *Ex Surio.*

Nos qui ad incerta consurgimus, qui inter insidias diem ducimus, qui horarum varietates, momentorum motus, verborum lapsus, actuum pericula sustinemus, quid est, quòd matutinâ prece totius diei custodiam nolumus postulare? quid est, quòd homini toto tempore astare libet, Deo nec puncto aßistere libet? S. Pet. Chrys. serm. 34.

S. ANTONIUS EP. 12. *Februarij.*

INvidebis juventus suum ANTONIO puerulo Doctorem. Hic, si nescis, S. Spiritus erat. Hoc, neque alio magistro primas ille literas didicit. Et verò Minerval cælo dignum persolvit; sive cum ludentis pueritiæ societatem aversatus viro digna puer egit, aras struxit, aris thura, & quæ thure suavius olent apud Superos, preces dedit; sive cum postea mundo totum sese surripuit. Numinisque cultui inter monachos mancipavit.

pavit. In hac quoque virtutis schola paro profecit ANTONIUS, ut in suam deinde sententiam mirabiliter contemtum etiam parentem pelliceret. Et vidisses tunc mirandorum parentem sub filii disciplinâ adolescere, vitæ rationem à filio discere, atque in filio parentem agnoscere. Sed hoc quoque mortuus ANTONIUS in hereditatem miseros evocavit. At cùm in tot heredes non sufficeret illa, ingentem auri vim Angelus auctarium adjecit. Tiara deinde, Episcopatus Constantinopolitanus suggessit, ne infula jam non tam ANTONIUM quàm miseros tegeret. A morte mulierem, quæ crus fregerat, ut funus comitari posset, in pedes erexit, & ut heredes suos neque mortuus videretur neglexisse, crescere, quæ tunc erogabantur, inter manus stipem fecit. Odor denique mirus etiam in cadavere virtutem laudavit. *Ex Niceph. apud Sur.*

Esto homo, esto & Dei sacrificium & sacerdos: induere sanctitatis stolam, præcingere baltheum castitatis, sit in velamento capitis tui Christus, crux in fronte munimine: in odorem thymiama orationis semper accende, altare cor tuum pone. S. Pet. Chrys. ser. 108.

S. JULIANUS CONF. 12. Feb.

QUoties dum hostem petit, se sauciat & suos ira! Domo aberat JULIANUS, familiam conjuge curânte. Intereà parentes adsunt, &, quem puerum amiserant, filium quærunt. Heu quam præstabat nunquam invenire! At conjux gratulata sibi, quòd benefacere etjam absenti JULIANO in parentibus posset, humanissimis verbis hospites salutat, epulo lautissimo excipit, ab epulo in suo thalamo molliter locat, nescios funebrem se lectum conscendere. Et fortè jam filium somniabant: cum ecce adest hic, & ubi primum à geminis premi lectum videt, sive nox, sive thori violati suspitio oculos fascinaverat, præcipiti vindictâ utrumque ferro trajicit, lectumque dum ab adulterio purgare parat, ah! paricidio maculat. Mox uxor superveniens, & dies facinus monstrant. Hic demum JULIANUS non longius fugisse se parentes ingemiscere; accusare paricidas manus; ultrò omnes culeos advocare, denique cogitare, quî nefas tantum seriò in se castigaret. Longum supplicium placuit. Xenodochium propter fluminis ripâs construxit, rectius in hoc hospites pauperes accepturus, omniumque ipse bajulus per undas futurus. Et fuit cum leprosi formam Chri-

Christum induit. Hunc cum JULIANUS transportatum fuisse [illegible] gementem, [illegible], & [illegible] dormiturientem, [illegible] manifestus, vel [illegible], vel [illegible] nuntiavit. Petrus tamen illic [illegible] suam eò studiosius probare, quod [illegible] bus nobilioribus [illegible] frequentius [illegible] videbat. *Ex Petr. de Natal.*

Ille viam Domini præparat, qui luxuriantis carnis [illegible], toto mentis suæ [illegible] ad Deum rigore se castitatis [illegible] Domino viam qui cogitationes suas avaritiæ fluctibus æstuantes [illegible] tranquillitate compescit. S. Max. [illegible] de S. Joan.

S. MARTINIANUS C. 13. Feb.

VItam solam MARTINIANUS agere cœpit octo & decem annorum adolescens. Dæmon malus ejecturus illusione suâ militem, veteris serpentis exuvias induit. Sed nihil nisi risum retulit, quo meritò humi eum repere post casum tam altum dixit. Quid ageret victus serpens? ut virum decipiat, iterum mulierem subornat. Adest hæc panniculis involuta, & velut à viâ exerrasset, magnis ejulatibus, ne in pabulum feris cedat, id noctis hospitium orat; aperit MARTINIANUS à feris feminam defen-

defensurus, se lupæ objecturus; penitioribus tamen adytis clausus pernoctat. Sed manè mulierem ecce tibi mundo omni ad miraculum superbam! Videt hanc, & basiliscum videt. Audit, & Sirenem audit, & dæmonis victorem penè mulier vincit. Experrectus tamen veluti à somno ignes fecit ingentes, pedibusque insultans, age dixit, lubeat peccare, si vel has flammas lubet ferre. Extinxit hic rogus Veneris ardorem, tuum præcipuè cùm lacrimas meretricula etjam, damnatâ jam Venere, affudit. Cæterùm MARTINIANUS in rupem è medio mari eminentem secessit. Hîc quoque dum Charybdim fugit, in Scyllam minimo minus incidit, & Venerem planè regnare in mari discit. Ecce enim naufraga puella, & ad perniciem oculorum pulchra in rupem enatat. Hîc Verò MARTINIANUS ignes præventurus in mare se abjicit. Quid expectas, lector? Delphines tergo excipiunt, & littori salvum reddunt. Vides, puto, nunc, quid in homine hi ament. *Ex Metaphr.*

Multi Diaboli fluctus sunt in hoc mundo, tentationum multa naufragia; à quibus ita liberari possumus, si clamantibus manum suam Salvator extenderit: Nos ergo clamare ad Dominum non cessemus, ille auxilium solitum non negabit. S. Maxim. hom. Hyem. ult.

S. JORDANUS CONF. 13. *Feb.*

QUem nudus in cruce Christus movet, ille tegere hunc a Jordano discat, qui cum pauperi, quando ad manum nummi non erant, baltheum argenteum dedisset, templum mox ingressus exornatum eo Christum crucifixum advertit. Pulchre locatum credidit: quin ut totum jam Christum tegeret, omnibus se nudavit, & ad D. Dominici paupertatem nudus confugit. Subinde toti familiæ illi præfuit. Mira in eo adolescentum animos ab humanis avellendi, & thrahendi ad æterna illi dexteritas. Eloquentiâ suâ quocumque voluit totam concionem impellere novit, multum eam ob rem ab æmulis infestatus. Interea tamen Cælites, & ex his præcipue Cælitum REGINA favebant JORDANI. Quare ad hunc sceleribus oppressos velut ad doctissimum medicum non semel ipsa misit. Visa est deinde inter maximum Divorum comitatum, sub preces divinas, e manu JORDANI librum accipere: alias cubicula dormientium alumnorum lustrare, quin ipse Divus, festo, quo Lustratam VIRGINEM colimus, die, vidit hanc e summa arâ, ad illa cantantium verba (*Gloria Patri*, &c.) prehensâ filioli manu omnibus benedicere. Poterat hoc credo ad cantum

Angelos provocare. Cæterum dum Terram ſanctam petit JORDANUS, naufragus in medio mari portum reperit, appulſusque ad beatiorem eſt Solymam. *Ex Surio.*

Debemus ſurgentes gratias Chriſto agere & omne diei opus in ſigno facere Salvatoris, Nam in uno ſigno Chriſti omnium rerum eſt tuta proſperitas: Qui in hoc ſigno ſeminare cœperit; vitæ fructum conſequetur æternæ, S. Max. de carn. hoſt. non timend.

S. AUXENTIUS ABB. 14. Feb.

AUXENTIUS, cùm eodem in contubernio non convenire Marti & vitæ innocentiæ perſpiceret, ut DEO vacaret, vacationem a militiâ ſibi impetravit. Neque arma tantùm poſuit, ſed ut miſerum contra frigus armaret, tunicam ex mendicabuli humeris ſuſpendit. Alias quò pauperibus ſtipendia numeraret, operam ſuam inter opifices locavit. Oxeam deinde montem conſcendit, atque iterum, ſed melior miles ſub pellibus vixit, omni aliâ veſte abjectâ. His horridum pueri Paſtores, cùm gregem amiſſum quærerent, feram putarunt. Sed ille, quâ erat in juventutem humanitate, facilè ſe hominem probavit, imò homine majorem oſtendit, cùm vates pueris abſens edixit, quò greges aberraſ-

rassent. Inter hæc celebrari ab accolis concurrentibus cœpit, cum passim ægri venirent, sani redirent. Ipse Imp. Marcianus familiariter usus viro fuit, & ad Chalcedonense Concilium evocavit. Ibi dum Patres præstolatur, & veluti impostor habetur, à columbâ cibum accepit. Verbis deinde & miraculis Christi divinitatem & virginitatem Christi Matris propugnat. Obit denique longâ patientiâ clarus, & vermes, cum è putrido vulnere excidissent, loco suo reponere solitus. Nos delicati vermium nomen horremus, sed mortui baculo scilicet (ut ille canes) abigemus. *Ex Metaphr.*

Quid est parare viam Domini, *nisi advenienti de cœlo Judici, purgatâ omni pectore, simplicis cordis habitaculum præparare? Quid est* rectas facere semitas ejus, *nisi ut tales actuum morum tibi munias vias, quas perambulans præveniens ad te Dominus delectetur?* S. Maxim. hom. 1. de S. Joan. Bapt.

SS. FAUSTINUS ET JOVITAM M.
15. *Februarii.*

SUb annum Christianum C. XXXII. cùm Brixiensis Pontifex Apollonius motu tyrannidis fugâ subduxisset sese, ne barbaro furori lacerandus Christi grex pateret, meliores in locum Pastores FAUSTINUS Sacerdos & JOVITA

Diaconus ſucceſſere. Certè animas ſuas non multò pòſt impendere gregi ſuo non dubitarunt, cùm memorabiles priùs pugnas edidiſſent, quibus non modò Italicum Comitem ſed Adrianum ipſum Imp. quin imò ipſos Deos triumpharunt. Solis enim Coloſſum adorare juſſi, hunc primò in carbones, deinde in favillas redegerunt, filio ſuo Phaëthonti poſthac ſimilem. Jam leones, leopardi, urſique virtutem in Paſtoribus noſtris horruerunt, & cùm priùs carnifices, interque hos ſacrificulum Saturni, Comitemque Italicum] laceraſſent, imperio Martyrum in ſilvas, & nemora ſua emigrarunt. Poſt tot victorias etiam inter flammas cantare Pæana placuit. Denique ubi per omnem Italiam circumducti omnia theatra ſanguine ſuo pinxerunt, patria rurſus excepit, & gladio cæſos coronavit. Fama obtinuit Angelos cælo ad vinctos devolaſſe in carcerem, & ſacram Euchariſtiam præbentibus Miniſtros adſtitiſſe. Videtis Mariani, in quorum officium involetis, cùm ad aram ſervitis? Profectò aut muneris hujus vos non pudebit, aut Angelis ſimiles eſſe pigebit. *Ex Surio.*

Cùm Eccleſiaſticis officiis ritè credatur Angelorum ſemper adeſſe præſentiam, noſtramque vigilantiam ſive deſidiam non modò diligenter attendere, ſed & ſuperno Judici cuncta per ordinem nunciare; quan-

gaudii [illegible] tur, [illegible] ſſtantis S. Pet. Dam. l. [illegible] Ep. 8.

S. SIGEFRIDUS EP. 15. Feb.

LIceat exclamare, ô mores! ô tempora! Quos nunc pellis Anglia fidei Doctores, hos olim velut Colonias meliores in orbem omnem mittebat, ea demum fœdera cum regibus ſancta eſſe cenſens, quæ fides, quæ, quos dicimus, feciales pepigiſſent. Ita Olaus Suecorum & Gothorum Rex præconem verbi divini SIGEFRIDUM impetravit ab Angliâ, quem hodie rectius ipſa acciperet. Socios ille traxit Unamannum, Sunamannum & Vivamannum nepotes ſuos. Poterat Inſula deinceps Fortunata dici, poſtquàm hi heroes ad illam appulſi ſunt. Certè beatum ſe putavit, qui Inſulæ præfectus erat, cum inter ſacra à SIGEFRIDO tolli in altum non jam panis umbram, ſed auguſtâ ſpecie puerum vidit; moxque pueri hujus manibus manus dedit. Non incruenta tamen victoria SIGEFRIDO fuit. Cæſi tres nepotes mœrore temperarunt triumphum. Ceterum dum ponè ſtagnum obambulat, tergeminum lumen videt; hoc indice urnam & in urnâ capita tergemina. Hic vero vindictam clamanti SIGEFRIDO, vin-

vindicabit, è capitibus unum respondit. Mox altero *quandonam?* roganti, tertium caput, *in filios filiorum*, subjicit. His aliisque prodigiis illustris SIGFRIDUS tumulum accepit in templo, quod Vexione Angelorum jussu exædificarat. Nunc inter Anglos Angelosque quàm rarum commercium? quàm magnum, ô Magne Gregori, discrimen? *Ex Vit. Aquilon. Joan. Vastivit.*

Gemina dulcedo suavitatis exuberat in pectore Domini JESU, *longanimitas videlicet in expectando, & in donando facilitas: ad hoc autem diu suspendit sententiam ultionis à contemnente, ut quandoque gratiam remissionis præstet in pœnitente.* S. Bern. ser. 9. sup. Cant.

S. SEVERUS. C. 15. Feb.

EST quod in Sacerdote SEVERO speculentur ii, non animarum, sed rem suam qui curant Sacram ædem, & in hâc, ne Marianum fuisse dubites VIRGINIS aram curabat SEVERUS, vitæ integritate, & miraculis multùm illustris. Fortè putandis vitibus insistebat, cùm supervenit, qui ægrum, nescio quem, opem afflagitare ultimam nuntiat, cæterum sacris munitum non adhorrere ab ultimâ luctâ Respondet SEVERUS, & affuturum se illico spondet. Ut tamen operi finem imponat (perpauxillum supe-

peteret) moram aliquantulam facit. Inde celeri gressu dum ad morituram contendit, ecce mortuum audit. Hic enim verò palam SEVERUS se incusare, veniam suam ut narraret. Domini vineam neglexisse, nunc interfectorem se fuisse illius, corpus peremisse, se & animi latronem esse. Igitur humi affusus non priùs à precibus lacrimisque, quàm à morte defunctus surrexit. Et narravit hic jam se ad ignea & tenebris infesta loca abductum pœnas ultimas daturum fuisse, nisi Ephebus intercessisset candore insignis, lucemque donatum SEVERI tantisper nuntiasset, dum noxas animi expiaret. Expiavit igitur has, & septimo post die feliciter obiit. Quid hic illi, quos morituri non à vineâ, sed vini tabernâ vocant, & sæpè heu! frustra vocant, qui tamen ab inferis revocare animos non possunt, sequi possunt? *Ex Dialog. S. Greg.* l. 1. c. 12.

Totus mundus ad unius animæ pretium æstimari non potest; non enim pro toto mundo Deus animam suam dare voluit, quam pro anima humana dedit: sublimius est ergo animæ pretium, quæ non nisi sanguine Christi redimi potuit. S. Bern. l. Med.

B. NICEPHORUS MART. 16. Feb.

NICEPHORUM Martyrem dicimus. Si iræ non cedis, Lector, martyrem alte-

alterum te dicimus. Fuit NICEPHORI familiaritas cum Sapritio Sacerdote à teneris contracta. Ea cum pueris crescere, adolescere cum adolescentibus visa, demum præter spem omnium in fatale odium vertit. NICEPHORUS quod minus fellis animo gerebat, & majestati Sacerdotum oppidò faveret, de resar, ciendâ amicitiâ cogitare, eaque super re per internuntios agere. Sed aures Sapritii ira obsessas tenebat. Intereà gravis in Christianos tempestas Antiochiæ exorta turbine suo etiam Sapritium involuit. Nihil tamen in tormentis, aut dixit, aut fecit Christiano indignum. Jamque ad palmam vocabatur, cùm semel iterumque NICEPHORUS ad genua euntis accidit, lacrimansque veniam rogat. daret hanc moriturus pro Christo, si non sibi, certè ipsi Christo mortuo inter preces pro hostibus fusas. Audiebat hæc Spiritus, neque tamen vel verbis, vel oculo dignatus NICEPHORUM est. Ergo non placuit cælo palmam illi dare, qui se ipsum nollet triumphare. Cervicem præbere jussus, mortem turpi vitâ redimit, & Christi Sacerdos facere. eheu! Iovi promittit. necquicquam per omnes Superos obstante NICEPHORO, non referret, quem cælo jam posuisset pedem, non dimitteret, quam jam jam prehendisset palmam. Ne tamen gratis lictor gladium strinxisset,

ſet, accurrit ipſe NICEPHORUS, & ſuccedaneam victimam ſe obtulit. quid multis? in alterius palmam invenavit. Ex Metaphr.

Diſcordans & diſſidens nec ſi pro nomine Chriſti occiſus fuerit, crimen diſſenſionis poterit evadere; quia ſcriptum eſt, qui fratrem odit, homicida eſt; *quale ergo delictum eſt, quod nec Martyrio ſanguinis poteſt ablui?* S. Cypr. ſerm. 6. de Orat. Dom.

S. JULIANA V. M. 16. Feb.

PUlcherrimâ formâ JULIANA pulcherrime eſt uſa. In hac enim veluti ſpeculo opificem hujus DEUM cœpit intueri. Chriſto igitur addictam parentes Eleuſio deſponderunt, viro nobili & urbi Nicomediæ Præfecto. Sed quia ſuperſtitioni hic deditus erat, negavit JULIANA ſibi fœdera nuptialia cum illo fore, qui animum hoſtilem in thorum ferret. Ab hoc propoſito ut dimoveret parens, arietes admovit, minas; repulit virtus. Egit cuniculos, blanditias; eluſit. Incluſit carceri; thoro illa hunc prætulit. Tandem Eleuſius, ille nuper ſponſus, fit ſponſæ judex. Mox in carnificem abiit. Cædit verberibus, quod nuper laudabat corpus. Suſpendit, quibus nuper captum ſe fatebatur, capillis. Urit ferro ardores ſuos, artus caſtiſſimos. Et has de-

deinum illa blanditias in sponso laudavit. Intereà boni Angeli vultum indutus malus, satis ait virtuti datum esse. Dissimularet posthac pietatem. Superis cordi cor fore, quod pervium utique illis esset. At JULIANA, fraude inter preces cognitâ, vincula sua exuit, & consiliario pessimo induit. Vincto verbera etiam addit. Tunc sub virginis manu gemuit orcus, & malum Angelum bonus risit. Porrò martyr flammas ad quas damnata erat, lacrimis extinxit, lebetem ab igne ferventem precibus rupit, denique priùs quàm manum judici proco daret, caput dedit. Mox tamen etjam pœnas hic. Undis enim haustus, & in littus ejectus in cibum canibus cessit, dignum nactus tyranno sepulchrum. *Ex Metaphr.*

Dæmonum est, malas cogitationes suggerere; nostrum est, illicò eas expellere. Voluntate suâ cadit, qui cadit: & voluntate Dei stat, qui stat. Cogitatio tamen immundamentem non inquinat, cùm pulsat, nisi cùm hanc sibi per delectationem subjugat. S. Bern. de Int. Dom.

S. SABINUS EP. 17. *Feb.*

QUis fidem habeat? Plura Pont. SABINUS vidit, cùm oculos senex amisit, quàm priùs cùm utrumque circumtulit. Certè, quæ nulli oculo pervia sunt,

fuit, mentem lumine, & longe absen-
tiâ, perspexisse memorant. Et ecce ac-
dest hoc ipsum scilicet experturus Toti-
la. Invitatus ad cœnam frugalem, assi-
det, principem tamen locum Episcopo
Rex cedit. Paulo post mittit puer vinum,
& SABINO porrigit. Hic Totila præhen-
sum clam manu poculum regiâ manu mi-
nistrat, nec tamen fallit oculatissimum
cæcum. Capit hic & doctam fraudem
beneficio ingenii pensaturus inter risum
Vivat, ait *hæc manus*. Præmium igitur
nobilis pocillator valet, sed malum adest
maximum, qui audebat esse puero non
dubitavit; ut merum veneno temperare-
ret. Erat hic SABINO in sacris Diaconus
& longævo seni infulam invidebat,
suam (ut ipse quidem putabat) immaturi-
tatem, sed contrà factum. Hoc enim
etiam prævidens SABINUS egregium
Ganymedem prælibare jubet. deprehen-
sus ille, & mortem longam, quam me-
ruisse se viderat, alter à morte, sed bre-
vi præoccupaturus impigrè ori poculum
admovet, Sed rapit e manu Episcopus,
&, ii potiùs inquit, & Diacono nuncia
venenum me bibere, cæterùm Episco-
pum illum minime futurum. Simul cru-
ce ducta poculum siccat. Non SABI-
NUM, sed Diaconum bibisse dixisses.
Valuit enim hic, ille occidit. Sanitatem
vulgo alienam se bibere ajunt, Id verum
an sit, nescio. Alienam certe SABINUS
mor-

mortem bibit. *Ex Dial. S. Greg. lib. 3. cap. 5.*

Semper Diabolis nostris saturatur ex culpis: Ille cibum nostrum deducit in crapulam, potum nostrum inebrietatem diffundit, ut mentem faciat amentem, carnem luteum reddat, corpus animi domicilium, animæ vas, murum spiritus, virtuten scholam, Dei templum in scenam criminum, in vitiorum pompam, in voluptatum redigat theatrum. S. Pet. Chrys. serm. 12.

S. HELLADIUS CONF. 18.*Feb.*

PRimam ætatem maximamque vitæ aulicus HELLADIUS, alteram monachus, ultimam Pontifex egit; omnem ita, ut dubitem, quam sanctius. Rempublicam cùm adhuc administraret, latere jam tum sub purpurâ monachum deprehendisses, ita modestia hanc ornabat. Ergo igitur quoties via ad monasterium Agaliense ferebat, descendere HELLADIUS ex equo, amissoque famulorum & clientem grege, Dei servis operam suam locare, furnoque instruendo ligna comportare iis humeris, quibus regni onera solebat. Quantum Superi! refert, quibuscum familiaritatem ineas. Consuetudo hæc sancta paullatim omnem mundi pulchritudinem ex animo HELLADII delevit, & id denique potuit, ut

ut sanctissimus [illegible] ga pro pileo [illegible] jam Sodales quæreret. Deserit & hanc & monasterii præfecturam insuper. Mox Toletana quoque infula [illegible]. In hac maxima gemma eminebat ultima modestia, quâ [illegible] societatem purpuratorum [illegible]. Atque hos quidem ita fugere ab illo vidisses, ut spiritum illum ex honorum pondere crederes. Obiit annis meritisque gravis, cùm literis mandare nihil voluisset, pluris faciens scribenda facere, quàm scribere facienda. *Ex Hungb. & [illegible] Rom. Mart.*

Quomodo non vere humiliabitur anima in cognitione sui, cùm se perceperit oneratam peccatis, mole mortalis corporis aggravatam, terrenis intricatam curis, carnalium desideriorum fæce infectam, proclivem ad vitia, invalidam ad virtutes? S. Bern. serm. 36. sup. Cant.

S. AUXIBIUS E. *19. Feb.*

AUXIBIO patria Roma fuit; natales & census patritii; indoles à primis annis in Christianam religionem prona. Tam nobilem civem in exilium, qui minimè debebant, parentes egerunt. Cum enim nuptias, ad quas hi pro imperio cogere velle videbantur, non posset aliter quàm fugâ declinare, in Cyprum

prum abiit feliciſſimus exul. Nam fauſto pede cùm in Marcum Barnabamque offendiſſet, ab illo fonte ſancto tinctus & Chriſtianis junctus eſt. Mox doctor pietatis ex diſcipulo factus, cùm primitias Deo ſacrificulum Iovis peperiſſet, à Paulo magno Epiſcopus Soluntis eſt creatus. Mira dictures. Unicus Chriſti miles Auxibius totam ſub jugum Evangelii urbem miſit, & ne Auxibio careret, alterum, Auxibium accivit, & ſucceſſorem in munere legit, conſilium Deo probante. Nam fuit cùm ſub arbore ſomnum cepit hic Auxibius, & noſter ſuperveniens ſpectavit ingens formicarum agmen à latebris ſuis ad dormientem iter inſtituere, vateſque futuræ dignitatis caput ejus in coronæ formam ambire. Itaque Auxibio inſulam reliquit Auxibius moriens. Tumulum ejus aſylon ajunt fuiſſe morbidorum. Quin cùm ad hunc è Papho accurrerent XL. ab orco inſeſſi, obvius ipſe Auxibius his prodit, & cedere ſibi, ut æquum erat, è viâ dæmones fecit. *Ex Surio.*

Quid cum terrâ illi, qui poßidet cælum? quid illi cum humanis, qui adeptus eſt divina? niſi fortè placent gemitus, eliguntur labores, amantur pericula, peßima mors delectat, & illata mala bonis ſunt gratiora collatis, S. Pet. Chryſ. ſerm. 25.

B. CON-

B. CONRADUS PLACENTINUS C.
19. Februarii.

DUm feras venatur Conradus, ipſe venator cælo fit præda. Etenim cum, quòd feræ dumetis ſe abdidiſſent, ira ſuccenſus ſilvas quoque ſuccenderet, facinuſque in neſcio quis pauperculus laqueo jam jam lueret, accurrit Conradus, & innocentem confeſſione ſuâ, damnum nummis redemit. Subinde iterum ſilvas ſaltuſque, ſed ſanctius jam amavit, & in loco, quem hodie etiam nomine ſuo nobilitat, vitam ſolam agere inſtituit, jamque cælum captare, cælo retia ponere. Verum cum viciſſim retia illi Cupido strueret, artes fugiendi nuper à feris edoctus in vepres ſe nudum abjecit, indeque iterum ſaucium Cupidinem ſibi. Porrò adoleſcenti ſcelerato, & jam jam haſtâ è cælo transfigendo clypeum preces ſuas objecit. Hoſpitem Epiſcop. Syracuſanum cum haberet, quatuor in ſymbolam à cælo placentas accepit, alias pro operis pannes recentes. Alii cum carnem illi ſuillam feriâ VI. appoſuiſſent, juſſit hanc in piſcem abire, calumniamque impactam oſtenſis ſpinis, ſquamiſque eluſit. Mortuus in genibus tamen deprehenſus eſt ſtationem ſuam tenere. Funus ultro luxit ſive laudavit potius [illegible] cam-

campanum Neti & Hyblæ. utraque civitas cùm ſibi corpus vindicaret, Hyblenſes neque movere, Netini facili negotio loculum auferre potuerunt, puro quod propior Netinis jam aſſueverat cum illis habitare. *Ex Ferrar.*

Cum ſpes miſericordiæ eſt, cum tempus eſt veniæ, confiteamur patri, ne Judicem ſentiamus: prodamus quæ fecimus pietati, ne ſeveritati cogamur exoluere, quæ ta ſcemus; dicamus indulgentiæ tempore deliĉta noſtra, ne ad excipiendam ſententiam defleamus: S. Pet. Chryſ. ſerm. 42.

S. EUCHERIUS EP. 20. *Feb.*

EUCHERIO naſcituro infulam Aurelianenſem Angelus promiſit; dedit deinde hanc Carolus Martellus; ſed idem, cùm aures calumniatoribus præberet, peſſimo conſilio ademit. Excepit Colonia exulem parum jam morantem, quà in parte exilii potiſſimùm viveret, cùm exilium eſſe totum orbem non malè jam tunc credidiſſet, cùm Monachum priùs quam Epiſcopum induit. At verò gravius jam erit Carolo cælo exulare. Certè EUCHERIUS dum inter preces inferorum ergaſtula contemplatus eſt, vidit hunc ipſum Carolum non jam purpurâ, ſed ignibus ardere, didicitq́ue ob manus ſacris injeĉtas ſpoliiſq́ue pauperum ditatos milites (time ætas noſtra) cor-

pore quoque jam potuit dare. Atque EUCHERIO si fidem non dedit Gallis, certè tumulo potuit dare, qui apertus præter ignium vestigia vacuumque tumbæ custodem draconem, nihil ostendit. Itaque, qui exulare viventem regno jusserat, tumulo etiam exul fuit, cum interim EUCHERIUS cælo receptus rideat illos, qui patriam in terris quærunt, neque vacuum Gallis tumulum ostendat, quando in illo cæci oculos suos, claudi pedes, miseri passim omnes salutem reperiunt. *Ex Surio.*

Quid profuit mortuis inanis gloria, brevis lætitia, mundi potentia, carnis voluptas, falsæ divitiæ, magna familia & mala concupiscentia? Ubi risus? ubi jocus? ubi jactantia? de tanta lætitia quanta tristitia? post tantam voluptatem quam gravis miseria? S. Bern. in Med.

SS. MAURITIUS ET SOC. MM.
21. *Februarii.*

NUnquam tam fortiter pro sua urbe Romanus miles, quàm pro fide Romanâ MAURITIUS cum sociis depugnavit, Thebææ Legionis Antesignano ut nomine, ita virtute par, & cum eodem Religionis hoste Maximiano Apameæ compositus, quem prior ille Agauni in Galliâ superavit. Pugnabat tyrannus impium agmen vinculis, flagris,

uncis, equuleo, ferro ac flammis; ingerebat quidquid telorum carnificum turbæ ſuggerebant. Sed ſtabat immota ad hæc omnia fortiſſima Martyrum phalanx: gaudebat in vinculis, ridebat ad flagra, hebetabat uncos ac ferrum, ovabat in equuleo, in flammis triumphabat etiam. Quare ad dolos confugere coactus Imperator, cuniculis invictum MAURITII animum tentare aggreſſus eſt. Addicitur proinde morti filius Photinus, & per hujus jugulum parentis cor petitur; ſed repulit affectum paternum facilè Chriſti amor, & vicit iterum in filio parens. Locus erat medius paludem inter & flumen, muſcis, veſpis, & id genus animalculorum examinibus infeſſus. Hìc ultimum committit Maximianus. Pendet in oculis paternis filii corpus, ſcopus omnium militum jaculis ac ſagittis; & quot mortuum accipit vulnera, tot vivo parenti reddit. Stat interim nudus in acie cum ſuis MAURITIUS, palo alligatus, melle illitus, innumeris veſparum aculeis confoſſus, & tamen vel ſic etiam victor triumphat in parvis beſtiolis maximum tyrannum; mortemque demum obit melle, quo manabat, dulciorem. *Ex Men.*

Nemo dicat, quòd temporibus noſtris Martyrum certamina eſſe non poſſint: Habet enim & pax noſtra Martyres ſuos: Nam iracundiam mitigare, libidinem fugere, juſtitiam

juſtitiam cuſtodire, avaritiam contemnere, ſuperbiam humiliare, pars magna Martyrii eſt. S. Aug. ſerm. 250. de Temp.

S. PETRUS DAMIANI.

22. *Februarii.*

DUbites magiſne primùm fortuna PETRUM, an PETRUS deinde fortunam fugerit. Infans fame ſitique periiſſet, niſi ubera, quæ mater dicam an noverca? morituro negaverat, aliena nutrix præbuiſſet. A fratre natu maximo porcis paſcendis præfectus cùm nummum reperiſſet argenteum, cogitanti in quas potius illecebras eum expenderet, ſanctior cogitatio perſuaſit Sacerdoti dare ſacra facturo. A Damiano denique fratre, cujus velut patroni nomen poſtea tulit, literis admotus, eas primò celeriter didicit, mox etiam applaudente Italiâ docuit; ſed memor injuriarum, quibus mundus eum exercuerat, blandientem jam & ipſe averſatus, inter ſummos honores, corpus cœpit duriter habere, æſtum libidinis rigentibus aquæ mergere, ſub veſte ſplendidâ cilicium occultans; denique inter Anachoretas ſe abdere, ibique è diſcipulo magiſter ſanctioris vitæ miraculis coruſcare. Tantam virtutem Pontifex purpurâ ornavit; quam

cùm nemo unquam digniùs, & majore Ecclesiæ bono tulisset, anno M. LXXII. cum vitâ posuit; vel eo solo nomine, quòd Officium Horarium D. Virgini sacrum in memoriam & usum pristinum revocavit, omnibus Sodalibus memorandus, ex cujus divinissimis scriptis, vel hos versiculos, quos suo tumulo inscripsit, recoluisse operæ pretium sit:

Vive memor mortis, quò semper vivere possis: (ecce venit.
Quidquid adest, transit; quod manet,
Quam benè providit, qui te malè munde reliquit, (mori.
Mente priùs carni, quàm tibi carne
Ex Surio & Baron.

Ei, qui omnia elargitus est, universas opes dato; nunquam Dei liberalitatem vinces, quamvis omnium tuarum facultatem jacturam feceris, quamvis te etiam facultatibus adjunxeris; Nam hoc quoque ipsum accipere est, Deo aliquid donare. S. Nazianzen. Orat. de amor. pauperum.

S. MARGARITA POENITENS.
22. *Februarij.*

MARGARITAM hanc in Perusino agro invenimus: nitorem ejus in juventa Amor turpis extinxit, restituit deinde D. Francisci disciplina. Viro nobili olim, imò Veneri serviebat. Is

domo quandoque abiit, cane comite. Hæc post dies non multos lacinia prehensam MARGARITAM ad struem lignorum deducit, ostendit, latratuque rogare visa, ut ligna amoveret. Amovet, Dominum agnoscit, sed jam morte larvam. Horum visu exhorruit, & in alieno vultu suum contemplans, formam, mundum, & ante omnia vitam priorem lacrimis damnat. Et abluerunt hæ brevi latentem in cœno MARGARITAM; vitæ rigor velut scalpellum pulcherrimam reddidit, ut jam prodigiis splenderet. Et primo, ne VIRGINIS immemorem putes vixisse, id precibus exoravit, ut dolores, quos stans illa penè crucem pertulerat, etiam ipsa persentisceret. Sensit, & sub horam tertiam inter manus multorum collapsa, unde horâ nonâ morienti Christo commori, nec nisi sub vesperam redire in vitam visa est. Aliàs Crucifixo inhærens multis gemitibus rogabat, cùm e cruce Christus: *Quid vis misera?* Illa, *Nihil aliud præter te Domine.* Ignosce MARGARITA, avara nimium es. aut vero dic, poteras ne amplius exigere? *Ex Ann. Minorum.*

Ecce qualiter malum mittit, qualia præmia honorat suum diabolus servitutem, ut simul & finiat vitam & inducat perpetuam: at qui Christo serviunt, illo de morte, cum stipendiis sanctitatis perpetuam transferuntur ad vitam. S. Pet. Chrys. serm. 114.

S. LAZARUS CONF. 23. *Februarij.*

PIctorem pingimus, utinam suis coloribus & tam bonis, quàm bonis ille alios Divos depinxit! LAZARUS est, monachus idem & Appelles, sed sanctior illo altero, ut qui non jam Veneres Cupidinesque (oculorum laqueos) sed *Virginem* & in *Virginis* sinu *Virginem Amorem*, aliosque cæli indigetes animare penicillo solitus est, eoque studiosius, quòd sub eadem tempora Theophilus Imp. sublata è medio omnia Divorum monumenta vellet, omnibusque pœnis in eos sæviret, qui non conspuerent hæc pedibusque calcarent. Pugnabat ergo contra barbarum furorem doctâ manu LAZARUS, & penicula reparabat, quidquid ferro ille in templis vel deleverat, vel deformarat. Captus igitur & ultimis tormentis excarnificatus in ipso tamen carcere tot trophæa de Theophilo posuit, quot iconas Divorum (plurimæ erant) pinxit. Tunc enimverò excanduit irâ tyrannus, ferroque & ipso candenti patronas Divorum manus eò usque fœdum in modum adussit, dum exanime corpus dolori succumberet. Neque sic tamen afflictus manus victas dedit LAZARUS, sed precibus Imperatricis vitâ donatus continuò in fano D. Baptistæ ejusdem imaginem exornare aggres-

aggreſſus eſt. Idem pſalmis templis, ſublato à viris Theophilo, facitavit, felici ſemper manu, etſi non haberet jam manum. *Ex Compil. & aliis.*

Quicumque ſpretam animæ cuſtodire deſiderat, perattendat atque malorum atque peccandi ſummo ſtudio declinquat. Quid enim ſit ſordat animam, Dei quam deformat imaginem, quemadmodum ſcitis? Quæ delicta, tot maculæ afflantur in animam. S. Laur. Iuſt. de caſto Conn. c. 23.

B. NICOLAUS CONF. 23. *Februarij.*

NEſciunt, qui ſibi ſtruunt ornantque, quam prope abſint ab eo, cui ſtruunt, cui ornant. At ſcire poterunt, ſi velint. Audierat jam vocantem Deum NICOLAUS, & monachum indutus aram curabat, cum Chriſtus talem illi ſe objecit, qualis inter Apoſtolos ambulare terras viſus eſt, & iteratò ad ſe per ſua illis verbis invitavit: NICOLAE, *ſequere me.* Nimirum erat hoc currenti ſtimulos addere, contra quos toties hodie (cùm DEUS à mundi illecebris avocat) ignavi cunctatores calcitramus etiam. Nec adeò multum temporis abiit, cùm NICOLAO facienti ſacrum Chriſtus non jam poſt cancellos, hoc eſt panis nubem, ſed qualem Angelorum oculis homines invidemus, perſpicuè viſus eſt, ut poſt tantos Numinis favo-

res minùs jam mirer familiarem NICO-LAI cum beatis Alitibus consuetudinem; qui, cùm dæmon malus Divum per fenestram jam jam in præceps ageret, auxilio officiosi advolarunt, territumque in geminos choros divisi animarunt, mox etiam oculis omnem, quæ in ipsis amatur, spectandam elegantiam propinarunt. S. Dorothea etiam animo inter insultus dæmonis fluctuanti præsentem opem tulit. Sed ego modestiam miror animi in NICOLAO. Prior omnibus in monasterio cùm esset, ut postremus esset, frustrà diu supplicarat; tandem orando undecies millies Dominicam, toties Angelicam precationem, cælum exoravit. Ergo tanti putavit honores vendere, quanti hodie emerent alii. *Ex ligno vitæ Arn. Wion.*

Per Christum sensibus innovatus, abjectâ sæculi hujus figurâ formam tuam in formam tui reduc Salvatoris; ut novitas sensuum tuorum in tuis actibus elucescat, & cælestis homo cælesti habitu jam gradiatur in terra. S. Pet. Chrys. hom. 120.

S. MATTHIAS APOST. 24.*Februarij.*

QUem locum scelere infando & morte infami vacuum Judas fecit, eum hodie MATTHIÆ virtus occupavit, numerumque numero suo carentem felicissimè instauravit, cùm nobilissimo Candidato cæli etiam vota suffragarentur.

Ergo postquam inito bellum mittere placuit, MATTHIÆ provincia decreta est Iudæa, ob infestissima populi in Christum odia, longe id temporis difficillima. Sed magno animo hanc aggressus MATTHIAS facile debellavit. In Æthiopiam quoque excurrit. Ibi pugnatum verbis ac prodigiis persæpe, & expugnati multorum animi Christo, & MATTHIÆ deditionem fecerunt. Interea successu rerum felicissimarum urgebantur Pontifices, ut populi, ita odium in Christianos principes. Neque tamen aliud, quam triumphum ambiebat invictus. Hunc concessit Pseudopontifex, cum mortem indixit. Magnum deinde fuit populi concurrentis furor. Cernuntur præ reliquis testes duo mendaces, iidemque carnifices, ut qui primi MATTHIAM lapidibus petierunt. Hos ille velut acclamantium symbola accepit, vestemque triumphi sui decora tumulo secum inferri præcepit. Denique ut integer sibi pompæ honor constaret, secures, quæ præferri alias solebant, ipse triumphator tulit. *Ex Ioach. Perionio.*

Primatum adeptus est sortitione S. Matthias, quia prius sibimet didicit principari. Sic namque ad cæterorum conscenditur cathedram, ut ante quis sibi, deinde dominetur & cæteris. Nunquam aliis bene præerit, qui sibi extiterit nequam. B. Laur. Iust. serm. de S. Matth.

res minùs jam mirer familiarem NICOLAI cum beatis Alitibus consuetudinem; qui, cùm dæmon malus Divum per fenestram jam jam in præceps ageret, auxilio officiosi advolarunt, territumque in geminos choros divisi animarunt, mox etiam oculis omnem, quæ in ipsis amatur, spectandam elegantiam propinarunt. S. Dorothea etiam animo inter insultus dæmonis fluctuanti præsentem opem tulit. Sed ego modestiam miror animi in NICOLAO. Prior omnibus in monasterio cùm esset, ut postremus esset, frustrà diu supplicarat; tandem orando undecies millies Dominicam, toties Angelicam precationem, cælum exoravit. Ergo tanti putavit honores vendere, quanti hodie emerent alii. *Ex ligno vitæ Arn. Wion.*

Per Christum sensibus innovatus, abjectâ sæculi hujus figurâ formam tuam in formam tui reduc Salvatoris; ut novitas sensuum tuorum in tuis actibus elucescat, & cælestis homo cælesti habitu jam gradiatur in terra. S. Pet. Chryſ. hom. 120.

S. MATTHIAS APOST. 24. *Februarij.*

Quem locum scelere infando & morte infami vacuum Judas fecit, eum hodie MATTHIÆ virtus occupavit, numerumque numero suo carentem felicissimè instauravit, cùm nobilissimo Candidato cæli etiam vota suffragarentur.

Ergo

Ergo postquam eum bellum movere placuit, MATTHIAE prouincia decreta est Iudæa, ob infensissima populi in Christum odia, longe [illegible] difficillima. Sed magnis animi [illegible] hanc aggressus MATTHIAS facile debellauit. In Æthiopiam quoque excurrit. Ibi pugnauit verbis ac prodigiis persæpe, & expugnauit multorum animos Christo, & MATTHIAE deditionem fecerunt. Interea successu rerum felicissimorum [illegible] bantur Pontifices, [illegible] populi, [illegible] in Christianos principes. Saepe tamen aliud, quam triumphum parabat inuidia. Hunc concessit Pseudo[illegible] mortem indixit. Magnum deinde [illegible] populi concurrentis furor. [illegible] reliquis testes duo mendaces iidemque carnifices, ut qui primi MATTHIAM lapidibus petierunt. Hos ille velut adamantium symbola accepit, [illegible] triumphi sui decora tumulo secum inferri præcepit. Denique ut integer suus pompæ honor constaret, securem, quæ præferri alias solebant, ipse triumphator tulit. *Ex Ioach. Perionio.*

Primatum adeptus est [illegible] S. Matthias, quia prius sibimet didicerat principari. Sic namque ad [illegible] honoris conscendi[illegible]tur cathedram, ut ante quis sibi, deinde dominetur & ceteris. Nunquam aliis bene præ erit, qui sibi extiterit nequam. S. Laur. Iust. serm. de S. Matth.

S. TARASIUS EP. 25. *Februarij.*

PEr gradus honorum, ex quibus alii præcipites ire ſolent, ad aſtra TARASIUS evaſit. Conſul principiò, tum inter eos qui ab arcanis literis Imperatoribus erant, Princeps; demum Archiepiſcopus Conſtantinopolitanus infulam, quam alii gemmis ornant, ipſe virtutibus ornavit. Has inter eaſque multas & pulcherrimas potiſſimùm emicabat animi demiſſio, quâ TARASIUS pauperibus, quos multos & alebat & veſtiebat, quotidie cibos ex ſuâ menſâ ſubmittebat, ipſe carptor & perſæpe (ſub feſta Paſchalia præcipuè) ipſe dapifer. Atque hâc ille virtute tantum abeſt, ut auctoritatem ſuam, quâ erat, imminutum iret, ut talis etiam Imperatoribus fuerit formidandus. Supplicem certè ad Aram, quem regiæ cohortes par vim ab ſtraxerant, reddi ſibi ſuus ipſe Fecialis fecit. Conſtantino Imperatori, auctore amore vago, repudium me ditanti facientique unus ferè ſeſe oppoſuit, purpuramque purpuræ, coronam coronæ, ſeptroque auguſtius pedum objicere non dubitavit. Quid? quod vel mortuus vivo Leoni Imperatori terrori fuit. Cùm enim hic nomine etiam ſuo crudelior templa paſſim, & in his imagines Dei Divorumque vaſtaret, ſomniavit TA-

RASII

[illegible] imperii [illegible] quo Michaele se confessum. Et illis [illegible] mortem, cum vigil vivere se vidit, sed die sexto Michaele Italio [illegible] dehinc sine superstitione somnia [illegible]. *Ex Surio.*

Heu quam [illegible], quando desperati apud homines [illegible] divinam; & [illegible] cælestibus fraudabuntur: & hic [illegible] saurus, qui cor hominis aut per [illegible]nam levat in cælum, aut per avaritiam dimergit in terram. S. Io. Chrys. Serm. 22.

S. PORPHYRIUS EP. 26 *Februarii.*

PORPHYRIUS Hierosolymis æger quotidie loca sacra cum pedibus non posset, genibus obambulabat, expeditissimam viam ad cælum credens, Christi vestigia. Et fuit cum ad pedem Calvariæ montis triste oculis spectaculum, jucundum tamen animo objectum est, Christus cruci affixus, & pone felicem e geminis latro. Igitur cum latronis verbis etiam PORPHYRIUS Salvatorem compellasset, jussit hic descendere latronem è cruce & opem ægro ferre. Descendit, osculum tulit, manuque [illegible] prehensum ad Christum ut secum itaret, invitavit. Interea properanti obvius ipse in amplexu Servator fuit, jussitque

que

que dulce onus crucem suam ferre. Tulit lubens & verò laboris pretium sanitatem abstulit. Proinde sacris initiatus PORPHYRIUS, & custodiæ sanctissimæ Crucis præfectus est. Ultimò Pontifex Gazæ inauguratus signo crucis pluviam è cælo supplex evocavit, infamem Veneris statuam dejecit, & Manichæam mulierem elinguem reddidit; probavitque hunc in crucem amorem ipsum Numen, quando lapsos in puteum tergeminos pueros salvos parentibus reddidit, & miraculosâ cruce insignitos. Illud ad posteros memorabile, cùm fana Gazæ nobilissima superstitioni paterent, neque demolitionem horum impetrare jam ab Arcadio posset, supplicasse PORPHYRIUM vix nato Theodosio, & cùm hic alieno nutu assensum præbuisset, votorum tandem potitum omnia Deorum templa destruxisse, Deo deinde aliud in Crucis formam ædificasse, & cineri suo, & famæ monumentum. *Ex Metaphr.*

Memento te etsi de nihilo factum, non tamen de nihilo redemptum: sex diebus condidit Deus omnia, & te inter omnia: at verò per totos triginta annos operatus est salutem tuam in medio terræ. O quantum laboravit sustinens carnis necessitatem, hostis tentationes! S. Bern. serm. 11. sup. Cant.

S. ATHA-

S. ATHANASIA. 27. Februarii.

ATHANASIAM ANDRONICO suum jungimus, injuriam facturi utrique si nunc demum divortium inter eos fecissemus, quos tot miracula junxerunt. Igitur Antiochiæ agebant sanctissimi conjuges, opesque, quæ multæ illis erant, cum cælo communes habebant. Trientem primum miseris, alterum viri religiosi auferebant, alterum domesticis usibus cedebat. Heredes cum binos sustulissent, placuit eisdem castitati potius, quam liberis operam dare. Interea illos etiam uno die cælum rapuit. ATHANASIA, ut impotens solet matrum dolor esse, immoderato mœrore videbatur; sed Julianus martyr, in cujus templo liberorum manibus parentabat, docuit liberis cælum non invidere. Quin imo invidit, sed recte, utrique parenti; &, ut eodem connitierentur, toto affectu in miseros abjecto, in diversa cœnobia abiit. Iam anni iverant XII. cum una ambos cupido incessit ad sacra Solymæ loca visendi. Itaque iidem paulo post iter jungunt, & agnoscit ATHANASIA incognitum (virum, quo tutius peregrinaretur, pudor induerat) ANDRONICUM suum. Salute datâ acceptaque iter silentio transigitur. Inde regressos excipit eadem cella, alterosque XII. annos ANDRONICUS cum

cum ATHANASIA habitat nescius novi conjugii. Virum nempe crediderat. Et erat: mulierem tamen mors & schediasma ponè caput repertum prodidit. Igitur corpus palmis coronatum, & elatum triumphi speciem non funeris præbuit, diuque nihil aliud in ore omnium quàm *Femina monachus & monachus conjux* fuit. *Ex Surio.*

Ideo nudi in seculo nascimur, nudi etjam ad Baptismi lavacrum accedimus, ut nudi quoque & expediti ad cæli januam properemus. incongruum verò & absurdum est, ut quem nudum mater genuit, nudum suscipit Ecclesia, dives velit intrare in cælum. S. Max. serm. de S. Mich.

SS. LUPICINUS ET ROMANUS CC. 28. *Februarij.*

EAdem studia, & vitæ rationem eandem audies in LUPICINO, & ROMANO, ut meritò fratres credamus germanos fuisse. Ambo siquidem virginitatem à teneris coluere, ambo hostes, qui ad nuptias impellebant, heu! nimium fortes, parentes habuere. Pugnavit tamen pro filiis fortior in hos mors, & illi pudorem in eremum extulerunt. Hîc etiam cum solos se crederent, soli non erant. Aderat hostis orcus, & crebrâ lapidatione tyrones animos terrebat, jamque in eam desperatio-
nem

nem [illegible], ut in [illegible] repudiarent; [illegible] pia de turpi fuga [illegible] viri animos a femina [illegible], &, ut [illegible] dedecus [illegible], [illegible] Cru-cis signa in hostem [illegible] totaque victoria [illegible] fugarunt. Tum denique cum ad signa [illegible] mi, qui contra [illegible] nomen darent, concurrerent, terna castra, terna cœnobia sunt metati, more [illegible] unde mulierem profitentes. Stipendium insuper cælum dedit, cum LVPICINO defossas opes ostendit. [illegible] hic, & delitias ciborum severa disciplina damnavit, eamque ob causam fratres duodeni turpiter deserverunt. Sed his quoque reditum ad stationem suam ROMANUS precibus suis impetravit. Idem cum apud leprosos divertisset, sordes pedum aquâ, tactu vero suo omnem in corpore lepram abstergens, divitem hospes symbolam sanitatem reliquit. *Ex S. Greg. Turon.*

Demus Deo aliquod tempus vitæ nostræ, ne totum diem infelix ista vanitas & felicitudo miseranda consumat: ut noctem totam perniciosus somnus & inania somnia expendat, sed itidem pars diei ut noctis ipsi temporum deputetur Auctori. S. Petri Chrysol. serm. 21.

S. SWI-

S. SWIBERTUS EPISC. 1.*Martii.*

HUjus etiam ſplendorem multò antè quàm naſceretur, ſtella nuntiavit, in matris lectulum viſa delabi. Propitium certè ſidus in SWIBERTO Hollandi, Daci, Lotharingi, Brunovicenſes, Friſones, Weſtphali, Saxones, Colonienſes aliique agnoſcunt, ut quibus omnibus fidem ille in ſuperſtitionis nocte prælucere cœpit, cùm primum anno quinto decimo inter viros religioſos ad lectus fuit, multò magis poſteà, cùm facere hoc impoſitum munus Epiſcopi juſſit. Sed & Nomen calculo ſuo Apoſtoli officium confirmavit, quando vinctum à Germanis, miſſo genio bono, è carcere eduxit. Teſtes porrò dicenti acceſſerunt præter alios cæci, ſurdi, muti, dæmones adeò ipſi & tres demortui; illi ſani omnes à Divi manu, hi vel pulſi, vel in vitam revocati. Atque hos inter adoleſcentem memorant, cui vocabulum Splinterus erat. Hic SWIBERTO templum amni ſuperſtructum ſacrante, dum cymbâ ludit incautus, excidit & aquis hauſtus mœrore Feſtum diem contaminat. Parentes alieni à divino cultu defunctum in fanum proximum inferunt, & fruſtra omnibus precibus armatas. Martis aures pulſant. Nimirum vitam ille redderet, qui aufert omnibus. Quod

tamen

tamen hujus non potuit, JESU Nomen invocatum a SWIBERTO potuit, & puer in vitam revocatus plures à superstitione revocavit. Denique stella nobilis SWIBERTUS cum diu in terris egisset, locum suum, ex quo venerat, repetiit. *Ex Sur.*

Etiam infidelis totum se ei debere non ignorat, quem sui totius non ignorat auctorem: quid ergo ego qui Deum meum teneo vitæ meæ non solum gratuitum largitorem sed insuper etiam copiosissimum Redemptorem, æternum conservatorem? S. Bern. de Dilig. Deo.

S. CEADDA EPISC. 2. *Martii.*

MOrtem ut ne timeas, time Lector: neque enim illi olim timent, qui nunc timent; id quod CEADDA Merciorum & Lindisfanorum in Angliâ Episcopus manifestum faciet. Obiit ille anno post orbem restauratum Septuagesimo secundo supra sexcentesimum. Gremium mortuo MARIÆ templum præbuit, ipse ægris asylon tumulum suum, cujus pulvis haustus morbidis quamplurimis saluti fuit. Cæterum solitus est, dum vixit, quoties vehementior cælo ventus insurgeret, humi se, abjicere magnisque vocibus *Misericordiam* DEI implorare: jam cælo gravius succensente, & fulgura tonitruaque miscente,

cente, ad templum fugere & aram; neque ibi priùs ſibi à lacrimis temperare, quàm iterum Sol rideret. Cauſam interrogatus, reſpondit, ex his veluti præludiis æſtimare ſe illum ſupremum ac decretorium diemt. Utique minùs tunc hominem fulgurantes judicis oculos, & fatalem ab arcu ſententiam detonantem laturum. Sed talis CEADDA nunquam magis ſerenum cælum quàm moriens aſpexit. Siquidem ſeptem continuis diebus aſpectabiles è cælo Angelos habuit, qui ad cæli gaudia invitarunt emeritum, utque aures faciles impetrarent? ah! quali muſicâ has demulſerunt. Utimò cum iiſdem frater CEADDæ adfuit, qui cùm nuper adeò in cælum iviſſet, viam ſcilicet nunc germano monſtravit. *Ex Bedâ Hiſtor. Eccl. Gent. Angl.*

Time, ô homo quòd in terribili Iudicio ei præſentandus es, in cujus manus horrendum eſt incidere, & eo exanimante, quem nihil latet. Si inventa fuerit in te iniquitas, alienandus es ab univerſitate quietis & gloriæ, & ſegregandus à numero Beatorum. S. Bernard. ſerm. de Noviſſ.

S. WINWALOCUS C. 3. *Martij.*

EX regio ſanguine Angelorum ſe ortum WINWALOCUS vel ex hoc oſtendit,

dit, quòd parvulus jam omnia præ se despexit, id demum regium ratus non terræ particulam aliquam, sed omnem omnino pedibus mundum subdere. Sed religionem cogitanti obstitit pater, magnum apud filios nomen, & pietatis hodie etiam remora. Disjecit tamen etiam hoc obstaculum fulmen, quod deprehensum in campis patrem tam diu humi afflixit, dum filium cælo, & religioni non invideret. In hanc receptus magnis statim ostentis cœpit eminere. Illud, puto, multis non lectu minus, quàm scriptu nobis jucundum erit. Sorocula WINWALOCI anserem domi habebat familiarem. Huic dum incautiùs (ut ferè fit) colludit, ecce in vultum delitias facientis hic involat, serratoque osculo oculum exsculpit deglutitque, heu! nimis delicatum nequam stomacho cibum. Lusca puella alterum etiam oculum plorando videbatur amissura, cùm cælestis Alitis monitu WINWALOCUS supervenit, prædonem oculi anserem medium secat, erutumque oculum loco suo reponit, ipsum etiam anserem ad gregem suum mittit, nimis miti in improbum animal supplicio. Sed quid anseres reprehendimus? libentius audiemur WINWALOCUM laudare, qui centies & nocte, & die in genua se abjicere solitus, cùm obitum suum pridie ab Angelo didicisset, fecit

mane, & ad aram ipse quoque victima placidissimâ morte procubuit. *Ex Surio.*

Magna & rara virtus est, ut magna liceat operantem magnum te nescias, & manifestum omnibus tuam te solum latere sanctitatem; mirabilem te apparere, & contemptibilem tereputare. hoc ego ipsis virtutibus mirabilius judico. S. Bern. serm. 13. in Cant.

S. KUNEGUNDIS AUGUSTA V.
3. *Martij.*

NUlla tam in diademate KUNEGUNDIS gemma, quàm in ipsâ KUNEGUNDE virginitas splenduit; quæ ut cæli oculos mirè recreavit, ita Cacodæmonis usque adeò perstrinxit, ut, quando extinguere non poterat, offuscare saltem sinistris apud animum HENRICI suspicionibus sit adnisus: sed provocavit ad flammas judices innocentia, & innoxius à ferro candenti pes egregium inculpato animo testimonium dixit. Porrò cùm tori castissimi custodem mors abstulisset, verita KUNEGUNDIS tantum thesaurum mundo concredere, in Caufungensem, quem ipsa struxerat, Parthenonem cum eo se abdidit; cujus disciplinam cùm Uta neptis ejus laxaret, verbis sæpiùs nequidquam increpitam, tandem etiam manu objurgavit & digitorum luculentas notas in genâ ictæ reli-

reliquit, nulla deinceps arte confuſas vel deletas. Morituræ de cælo Henricus obviam iit, ad ſiſtendum ludicri orbis miraculum, Imperatores conjuges ſed virgines: ad tumulum ejus multis vita reddita; qui cùm KUNEGUNDEM matrem ſuam ſalutarent, probarunt immeritò virginitati ſterilitatem objici; quid? quòd nec ipſa gleba, ſub quâ virgo cubat, infecunda fuit, ſæpe in thus & far converſa, perſuaſura mortalibus, nec fragrantiorem eſſe caſtimoniâ virtutem, neque felicius ullum germen. *Ex vitâ apud Gretſerum.*

Si aliqui de nobis vel malè fingendo, vel malè credendo famam noſtram decolorare conantur, adſit conſcientiæ ſolatium, quòd merces noſtra magna eſt in cælis, etiam cùm dicunt homines multa mala de nobis piè tamen juſteque viventibus. Aug. de bon. Viduit.

S. CASIMIRUS CONF. *4. Martij.*

CASIMIRUS Caſimiri Regis Poloniæ F. necdum ephebis egreſſus in ipſa jam adyta ſanctitatis eſt ingreſſus. Coronam Ungariæ quanto alii ſtudio vel ambire vel rapere ſolent, tanto ille repellere à capite ſuo adlaboravit. Summâ hyeme nudis pedibus noctu templa obibat; purpurâ non corpus, ſed cilicium tegebat: ſomnum humi capiebat,

gnarus nusquam alibi tam securos castitatem somnos dormire. His studiis occupatum morbus invadit. Lamentantur parentes; illacrimatur aula; adgemiscunt regna. Circumstant intereà lectulum medicorum turbæ, medicinam facilem nuptias suadent, concessam ægro voluptatem. Sed noluit ille vivere, nobilissimâ animæ parte virginitate emortuâ. Itaque ne non virgo moreretur, juvenis moritur, dignus qui in omnium ore ac calamis vivat. Et verò vivere etiam post mortem Poloni compererunt, cùm candidissimo equo invectus contra Moschos moventibus Dux adfuit, & traductis per aquas compendium ad nobilissimam victoriam monstravit. Quin cùm anno obiisset à pariente VIRGINE M. CCCC. LXXIII. anno deinde M. DC. IV. corpusculum virgineum unà cum versibus, quos in laudem VIRGINIS panxerat, secumque tumulo inferri mandaverat, integerrimum est repertum. Legant hoc ii, qui insuper habent mactare quotidie castitatem; cui tamen mors ipsa non nisi volenti vim facit, quin mortuæ etjam timet manus inferre. *Ex vitâ.*

Quousque caro misera, insipiens, cæca, demens, ac prorsus insana transitorias & caducas quærit consolationes, imò desolationes; si fortè contingat repelli & indignum judicari cælesti gloriâ, & æternâ cruciari pœnâ? S. Bern. serm. 6. de Adv.

S. CO-

S. CONON M. 5. *Martij.*

INter primos Ecclesiæ flosculos CONONEM etiam numerabis, ut quem ætate Apostolorum floruisse scribunt. Huic etiam nepotum magis, quam virtutis cupidi parentes uxorem obtruserunt. Sed CONON è sponso Paranymphus factus virgini auctor fuit, in Christum potiùs amores suos transferret. Ita virgo uterque conjux vixit. Ut tamen non steriles fuisse autumes, Christo parentes suos genuit CONON, magnamque aliam, & nunquam morituram posteritatem miracula post se reliquit. Ipse Angelorum primipilus Michaël visus edocuit CONONEM, qui ritè sacris undis tingendum se præberet, epuloque sacro scitè hospes accumberet. Dolebis credo, qui hæc legis, juventuti similem magistrum deesse. At cælum id ingemiscit potiùs, magistro huic similes hodie discipulus, Conones deesse. Sed quid discipulum voco, qui doctor sanioris doctrinæ parentibus, quemadmodum diximus extitit, eosque non nasci modò Christo, sed mori pro Christo docuit; ipse quoque flagris ad columnam religatus, & ad internecionem flagellandus, ni invitum tormentis Christiani eripuissent? Superstitionis hostis maximus palàm orcum fateri coëgit, nihil

Numinis sibi inesse, fueruntque mali dæmones ludus CONONI. Certè pro imperio suo in illos, alios agris custodes addidit, alios testis clausos terrâ abdidit, & orbe terrarum vel mirante vel ridente, ædes inædificavit pessimis fundamentis. *Ex Menæis.*

Fides vivida & catholica est, quæ velut quoddam Æternitatis exemplar præterita simul & præsentia & futura sinu quodam vastissimo comprehendit; ut nihil ei prætercat, nihil pereat, nihil præcat. S. Bern. serm. 6. de Vig. Nat. Christ.

S. FRIDOLINUS C. 6. *Martij.*

FElices exules, qui ut patriam quærant, exeunt patriâ! His FRIDOLINUM jure accenseas. Hibernus domo ex primâ nobilitate, tunc gentilitia decora se aucturum credidit, si superstitionem expugnatum iret, patriamque fidem extra patriam proferret. Igitur fidei signa Rauracis aliisque Rheni accolis intulit, & rebelles nuper cælo animos longè plurimos debellavit. Sub hæc visum est rei Christianæ tutandæ munitionem cœnobium exædificare. Id, quod hodie videmus, Sæckingense est, cui condendo Ursus vir apprimè nobilis patrimonium suum devovit. At invidia etiam hic cælo divitias suas invidit. Doluit frater Ursi Landulphus in hereditatem pa-

ternam

ternam ſecum DEUM venire, & homo, fratre demortuo, auſus eſt DEO ſua eripere. Magis FRIDOLINUS indoluit; &, quia teſtis e vivis nemo unus ſuppetebat, ad mortuos provocavit. Audit in tumulo Urſus, prodit & cum FRIDOLINO millia paſſuum V. Ranckurchium (ibi enim forte jus Prætor dicebat) contendit, teſtis utique omni exceptione major. Nempe minimè placere Landulpho judicio cum morte contendere; ultrò etiam ſuam portionem heredi DEO cedere, & aſſem jam promittere, qui ſemiſſem nuper negaverat. Quid ad iſta vos, quibus hodie hereditate ſuâ cælum excludere familiare jam eſt imò vos, quid? qui donatam a Majoribus veſtris ereptum iterum itis. Ad illos, ad mortuos inquam provocant ſacra & ſacri homines. Non ſurgunt, dictis? at timete. Surgent. *Ex vitâ.*

Conſidera quàm multi nunc moriuntur, quibus ſi una hora ad pœnitentiam concederetur, quæ tibi conceſſa eſt, quomodo per Altaria & quàm feſtinanter tamdiu ſuſpirarent, donec peccatorum veniam à Deo conſequi mererentur. S. Bern. l. de Int. Dom. c. 1.

S. COLETA U. 6. *Martij.*

COLETA in vivis jam ea ſpectacula meruit, quæ puris mentibus CHRI-

STUS olim promiſit, ut quæ hunc & Cælites alios familiares quotidie in oculis habuit. Quare vaticiniis ac miraculis clara, & à D. Ioanne Apoſtolo, annulo CHRISTO deſponſa, ab hoc ipſo tandem in cælos deduci viſa eſt. Epulum Euchariſticum ingenti fame appetiit; & hinc, favore in paucis memorando, eundem convivatorem & cibum quandoque nacta, CHRISTUM è CHRISTI manu accepit. Aſpera quæque ferre ejus amore ita avebat, ut omnes Martyrum cruciatus lubens volens perſenſerit, toties prope Martyr dicenda, quot Martyres cælum numerat. Sed ad id impulit nimirum Servator, qui ei tormenta, quæ exantlaſſet, quibuſque membris, ſingula ipſe omnia enarravit. Addo, quod primò omnium loco erat ponendum. Precanti in conſpectum MAGNA MATER ſe & FILIOLUM ſuum dederat; ſed non eum, qui è ſinu vel MATRI vel COLETÆ arrideret, ſed qui unum jam toto vulnus corpuſculo, lacrimis ſuis commiſerationem videretur atque opem expoſcere. Adjecit FILIO adgemiſcens MATER, illam etiam hodie facinoroſorum crudelitatem eſſe: utique pueritiæ cum primis, quæ vix natum CHRISTUM, vix ipſa nata, non jam uno concîdit vulnere. Quin quod placet prævenire Iudæorum manus: puerum CHRISTUM in crucem pueri agunt,

agunt, nec semel agunt. Superi! quid gigantes facient, quando bellum cælo pumiliones inferunt? *Ex Steph. Iul.*

Vide & considera, quanta sit erga te dignatio Dei tui, & obliviscere populum tuum & domum patris tui: desere carnales affectus, seculares mores dedisce, à prioribus vitiis abstine, consuetudines noxias obliviscere. S. Bern. serm. de Mut. Aquæ in Vin.

S. THOMAS AQUINAS C. 7. *Martij.*

THOMAS Aquinatium Comitum sanguis, infans oblata forte in schedâ verba, quibus MARIAM salutamus, illico devoravit, bellaria omni infantiæ danda. Puer in bullâ suâ mundum agnovit, eoque ad D. Dominici castra confugit; sed retractus à tam generosâ fugâ egregiam pugnam edidit, Veneremque ab inimicis domesticis subornatam, & faces sibi admoventem, raptis è foco armis, in fugam agens novo stratagemate ignes ignibus elusit. Ita ubi debellatum est, victoriam gratulati Angeli, balteo virginitatis victorem exornarunt. Ille posteà doctrinam virtuti socians, ita de Republ. Christianâ meruit, ut inter Doctores sanctiores Princeps habeatur. Certè præclaram censuram CHRISTUS è cruce tulit illis verbis: *Bene de me scripsisti Thoma; merces tua quæ erit?* Supe-

Superi, quibus ſtudiis veteres verbum illud BENE emendicarunt! De ſtipendo quid dicâm? dum præter ipſum, de quo ſcripſerat, petiit nullum, majus non potuit petere. Ad aram porrò cum feciſſet, ſolemne habuit facienti deinde alteri pro miniſterio aſſiſtere, ut qui idem amant facere in pietate diſcipuli, illud facere ſe ſciant, quod prior Angelicus Doctor fecit. Denique in unam DEI gloriam conjecit oculos; atque hinc à morte ſtellâ pectus inſignis, dixit eam purâ animi intentione ſe meruiſſe. Itaque aſtra in quæ collimavit, facilè obtinuit? nos quia oculo non cælum ampliſſimum, ſed ſcopum terram puſillam ſtatuimus, toto cælo erramus. *Ex Surio.*

Neſcit vincere vitia corporis, que deponit cingulum virtutis. Chriſti ergo caſtitatis baltheo, quod eſt inſigne militiæ Chriſtianæ, fluxam carnis detruncemus ignaviam, & regis noſtri exſpectatione vigiles, inſomnem ſæculi ſomnum neſciamus. Pet. Chryſol. ſerm. 22.

S. EQUITIUS C. 7. *Martij.*

QUod paucis datum eſt, caſtitatis donum EQUITIUS Angelorum beneficio conſecutus eſt, qui omnem libidinis fomitem auferte à dormiente ſunt viſi. Quī noſſe cupit, quî ſibi Angelos tam demetuerit, noverit precibus id feciſſe

ciſſe caſtis, quas ſi in carnis luctâ cum Equitio plures funderent, plures etiam hoſtem funderent. Cæterùm rude donatus miles noſter, nihilominus pro caſtitate ſedulus vigilavit. Quare cùm Baſilium Magum recipere inter monachos cogeretur, palam edixit dæmonem ſub monachi larvâ latere, quem illi tunc detraxit, cùm virgo e velatis febri correpta unius Baſilii opem inclamavit. Rectius enim Equitius hanc curavit, Baſilio medico extra ſepta monaſterii ejecto. Alterum dæmonem ex alterâ virgine proſcripſit. Sed ille bellè ſe purgavit, cùm otioſum lactucæ inſediſſe, & guloſæ dentibus ultro petitum ſe & devoratum dixit, utique levi manu, quæ crucem duceret, abigendum. Porro alterum donum ab Angelo tunc tulit, cùm linguam ejus hic ferro tetigit, ut jam, etſi vellet, tacere de Deo non poſſet. Quòd tamen ſui contemptum in moribus etiam & veſtibus præ ſe ferret, obſiſtere dicenti ad populum Pont. per nuntium cogitabat. Sed uterque aliter monitus à cælo, cœptis deſtitit. Mortuus deinde Equitius tamen ſuos à Longobardorum vi defendit. Cùm enim hi trucidandos monachos à tumulo Divi abſtraherent, hoſtibus hic alios hoſtes dæmones malos immiſit. Ab his infeſſi Longobardi obſidionem ſcilicet cœnobii ſolverunt. *Ex Dial. S. Greg. l.* 1. *c.* 4.

Non

Non debet fidelis anima, quæ Angelorum consortia concupiscit, dæmoniorum lusibus delectari: quicunque vel est Templum Dei, vel esse desiderat, solicitè caveat, ne vana sectando desinens esse templum Dei fiat habitatio tenebrarum, fiat Dæmonis monimentum. S. Max. de Circumcis.

S. PHILEMON M. 8. *Martij.*

DEdit hodie cælo risum PHILEMON, cùm terris tantum pararet nimis doctus minus. Apollonius Christianus sacrificare Diis jussus, cùm & scelus facere, &, nî faceret, pœnas dare metueret, auro PHILEMONEM corrumpit, jubetque ut *Apollonium* interim induat, dum sacrificet. Ille dum *Apollonium* veste, vultu gestuque mentitus omnium oculos, &, quod mirêre, suos adeò fallit, repentè advertit non vestem modò, sed animum etiam Christianum se induisse. Crucis signo (ipse se miratus) armat. Negat dæmonibus litaturum. Denique jam non agere Christianum, sed esse talis videtur. Nempe furere Apollonium exclamat Præses Arrianus, jubet tibicinem PHILEMONEM adesse, qui mulceret insanientem. Mox re omni intellecta cachinnum tollit, acclamat, plaudit, bellissimam fabulam multis laudat, nimisque bene simulasse PHILEMONEM Christianam religionem ait. At PHILE-

MON serius jam soccos exuerat, & cothurnos induerat. Quare ad preces ejus tibiæ igne cælesti exustæ; ipse, cum manus admovere, & aquam nemo auderet, à cælesti manu è nube aquâ primùm, mox sanguine suo, flagris cæsis, lustratus est. Inde unà cum vero Apollonio trajectis ferro pedibus per urbem raptatus. Ultimò ad arboris truncum religatus, & sagittis impetitus est. Sed hæ omnes vel in aëre steterunt, vel in arborem exerrarunt. Una etiam viam relegit, oculoque judicis Arriani hæsit. Vidit tamen hic etiam, quam antè non viderat, fidei lucem, injecto (contrà, quàm fieri amat) in oculum è PHILEMONIS tumulo pulvere. *Ex Metaphr.*

Spirituales piratæ metuendi sunt, qui non solùm corpora hominum, sed & animas spoliare consueverunt; qui non tam aurum mundi quàm aurum fidei auferre nituntur; qui non seculi substantiam, quàm Christi sapientiam deprædantur. S. Max. hom. de non timend. host. Carn.

SS. XL. MM. SEBASTENI. 9. *Martij.*

AMbulaverat per omnes cruciatus impietas, & exausta tellus nulla jam reliqua tormenta habuit; cùm ecce ad aquas, & aërem est itum. Nudi sub frigidissimo cælo XL. Heroes Sebasteni in lacu collocantur gelu rigente. Sed thermas putasses, ita nunquam aliàs

major in omnibus ardor eluxit; si unum modò excipias, qui ex Martyre transfuga factus, ad balnea, quæ crudelis impietas, ut virtuti insidias faceret, ponè littus statuerat, sese recepit. Sed invenit ibi continuò mortem, qui vitam quæsierat, victurus, si mortem non fugisset. Intereà cælo coronæ XL. delabuntur, & singulorum martyrum capita ambiunt, dumque unam de custodibus aliquis vacare spectat, non negligenda regna, quæ cælo venirent, existimans, simul Christianum se clamat, simul in aquas insiliens numerum felicissimum restaurat. Hunc generosum unius saltum omnes tibiis fractis luêre: quasi verò in cælum pedum passibus, & non animi iretur. Inde, ut nullum non elementum triumpharent, ad rogum rapiuntur. Sed dum Melithon negligitur natu minimus, ecce tibi mater adest Spartana, sublatumque in humeros ad cumulum reliquorum asportat, eo animo, ut superesset, unde animos morienti filio adderet. Exuisse hanc alii matrem dicent; ego meliùs meruisse de filio puto, cùm sic ad rogum humeris, quàm cùm olim utero ad vitam ferret. *Ex S. Bas. hom.* 20.

Vani in spectores sumus, & laudatores improbi, cùm Sancti coronantur & accipiunt palmas, eò quod in agone legitimè certaverint, si non & ipsi pro modulo nostro ad ea pertingere laboramus. S. Hildeph. ser. de assumpt. beatæ Mariæ Virg.

S. FRAN-

S. FRANCISCA ROMANA 9. *Mart.*

CÆlum non terram habitasse FRANCISCAM credo. Ita semper aut cælum cum FRANCISCA aut FRANCISCA in cælo fuit. Ægræ medicus D. Alexius astitit; Assisium pergens iteneris comitem ipsum Franciscum habuit. Gabriël modo inferos ei, modo cælos monstravit. Tutelaris quoque; cum filio Evangelistâ nuper mortuo superveniens Archangelum se esse prodidit; nempe semper deinde aspectabilem habuit, invidiam Soli etiam sereno facturum. Certè ad ejus vultum recitare *Virginis* officium (& recitabat a primis annis quotidie) etiam nocte poterat; ipse concussâ solum cæsarie (fulmina prodire videbantur) orci larvas fugabat. Idem cùm perperam aliquid gestum erat, erubescere visus, imò quandoque subducere se. Semel etiam *Franciscæ*, quòd aurem profanis sermonibus licet invita præbuisset, pugnum impegit, quem quidem (audaces nos!) etiam cum accersimus prætextata verba, non metuimus. Jam sub ultimos vitæ dies hic nobiliori Angelo locum cessit. Ipsa cæli *Regina* sæpe sæpius aspectu suo *Franciscam* recreavit *Filiumque* ad amplexus & oscula propinavit. Hic ipse quoties decumbenti assedit, dictisque animum demulsit, vel mutus solatio futu-

rus? quoties ſe cibum præbuit? quoties, ut in amantis oculis luderet, in omnes formas ſe mutavit, & nunc naſci iterum, agereque quæ puer egit, nunc pugnas veteres pugnare mortemque obire iterum, triumphare iterum viſus eſt? Sed & Agnum iterum induere, & ex lateris fonte illud nectar fundere ſitienti voluit, quod omnes olim biberemus, niſi mundi lacunas ſitiremus. *Ex vitâ.*

Solent Angeli aſtare orantibus & delectari in his, quos vident levare puras manus in oratione: holocauſtum ſanctæ devotionis gaudent ſe offerre Deo in odorem ſuavitatis. S. Bern. hom. 3. ſuper Miſſus.

S. CODRATUS M. 10. *Martij.*

ADeſte & aures advertite, qui matrem, qui ubera matris, & ſinum clamantis molliculi: ſuum etiam Superis lac eſt. Matrem CODRATUS in cunis amiſit, neque tamen non molliter eſt educatus. Et enim nube miraculosâ implicitum Numen fovit, & ambroſiâ ſcilicet enutrivit delicatum. O pluribus cæli hanc inſtillate, plures ut CODRATOS habeamus! Nimirum à cælo lactatus cælum ſapuit, cælum ſpiravit CODRATUS, & cæli amore, etſi medicus aliorum prolongaret, ſuam ipſe tamen vitam imò mortem contempſit. Ecce enim verberant crudelem in morem CODRATUM

TUM tortores. Aetem, non CODRATUM, verberant. Nunc minas Jason Præfectus, nunc blanditias ingerit & promissa. Surdus est Martyr. Rapiatur cum sociis ad supplicii locum. Ad epulum ire sibi visi sunt, atque ut scires, quanto gaudio imbuti, cum cantu ivere, & illo, si judices vel Cælitum aures rogasses, longe suavissimo. Jam verò cum capite sunt truncati, gaudio demum diceres exsiliisse. Terra quoque applaudens eo in loco, quem sanguine pinxerunt, fontem reddidit, sed qui Christianorum pro Christo mori volentium non pelleret, sed accenderet sitim. *Ex Surio.*

Si vis habere ministeria Angelorum, fuge consortia seculi, & tentationibus resiste Diaboli. Renuat consolari anima tua in aliis, si vis in Dei memoria delectari. S. Bern. serm. 4. in Ps. Qui habitat.

SS. MARTYRES ANTIOCHENÆ.
11. Martij.

ANno partæ salutis CCC. VI. eò furor Imp. Maximini barbarus Antiochiæ pervasit, ut neque famem crudelem extensi per craticulas Christiani lentoque igne assati exsaturare; neque sitim cruentam flumina jam sanguinis possent sedare. Tantum verò abfuit, ut ad hæc exhorresceret Christiana Philosophia, ut sponte suâ Numine utique

invitante) ad mortem per præcipitia & undas ruerent, promptiores ad excipiendam mortem, quàm ad inferendam tyrannus. Inter hos jure ſuo laudem hodie fert Matrona (Pelagiam Ambroſius dicit) cum filiabus geminis. Hæ Antiochiam ducendæ pulcherrimè ſe exornarunt; iterque feminæ pede ac animo virili ſunt ingreſſæ. Ex itinere mater non quidem vitæ, ſed tamen pudori virginum timere cœpit, non ignara quoties hic ludibrio tyrannis fuiſſet. Etiam è geminis tyrannis plus puer Amor. Maximino terrebat, cum Numen animos addidit, ut è ripâ in ſubjectum flumen generoſo ſaltu ſe abjicerent, Venerem in regno ſuo expugnaturæ. Diu, veluti luſitabundæ choreas ducerent, ſecundo flumine deſcenderunt. Tamdem hauſtas inter preces vortex placidè recepit. Corpora undæ neque exanima disjunxerunt, imò ut favere Nymphis noſtris ſcires, veſtibus ſuis quàm decentiſſimè tectas ad littus expoſuerunt, cum littus æternum meliuſque dudum animæ tenerent. *Ex Ambroſ. & Euſeb. Chron.*

Cui in periculis palpitanti & trepidanti invocatum JESU *Nomen non ſtatim fiduciam præſtitit, depulit metum? Cui in adverſis diffidendi jam jamque deficienti, ſi Nomen adjutorii ſonuit, deſuis fortitudo?* S. Bernard. ſerm. 15. ſub. Cant.

S. GRE-

S. GREGORIUS M. DOCT. ECCL.
12. *Martij.*

ULtro mendicabulis januæ paterent, si latitantem in iis CHRISTUM, vel Angelum cerneremus. Tales hospites GREGORIUS habuit, & ob eam pietatem summum Pontificatum tulit. Ad hunc evectus inter primas curas habuit medicinam gregi suo quærere, quem pestilentia totâ passim Italiâ, sed Romæ potissimum lacerabat. Placuit, morte tam atrociter grassante, ad *Matrem Viventium* confugere. Hujus proinde effigiem cum totâ urbe supplicabundus circumtulisset, Angelum vidit, qui iratum jam diu capitibus ensem vaginæ redderet; & aërem noxium purgari vel inde animadvertit, quòd in eo cælestes voces, gratantes *Cæli Reginæ* de morte victoriam, audiit. Ita servatis domi civibus, foris etiam Christianum Imperium amplificavit, adjecto Anglorum regno. Libros deinde lucubrare est aggressus, qui etiam hodie Doctorem suum *Spiritum* S. probant, quem quidem specie columbæ obvolitantem capiti ejus non unus vidit. Sed & ad preces illius Angelorum panis in carnem abiit, & hæsitanti feminæ fidem mysteriorum fecit. Tale columen Christiani orbis subruere tamen Mauritius Imp.

 cogi-

Superi, quibus ſtudiis veteres verbum illud BENE emendicarunt! De ſtipendo quid dicâm? dum præter ipſum, de quo ſcripſerat, petiit nullum, majus non potuit petere. Ad aram porrò cum feciſſet, ſolemne habuit facienti deinde alteri pro miniſterio aſſiſtere, ut qui idem amant facere in pietate diſcipuli, illud facere ſe ſciant, quod prior Angelicus Doctor fecit. Denique in unam DEI gloriam conjecit oculos; atque hinc à morte ſtellâ pectus inſignis, dixit eam purâ animi intentione ſe meruiſſe. Itaque aſtra in quæ collimavit, facilè obtinuit? nos quia oculo non cælum ampliſſimum, ſed ſcopum terram puſillam ſtatuimus, toto cælo erramus. *Ex Surio.*

Neſcit vincere vitia corporis, que deponit cingulum virtutis. Chriſti ergo caſtitatis baltheo, quod eſt inſigne militiæ Chriſtianæ, fluxam carnis detruncemus ignaviam, & regis noſtri exſpectatione vigiles, inſomnem ſæculi ſomnum neſciamus. Pet. Chryſol. ſerm. 22.

S. EQUITIUS C. 7. *Martij.*

QUod paucis datum eſt, caſtitatis donum EQUITIUS Angelorum beneficio conſecutus eſt, qui omnem libidinis fomitem auferte à dormiente ſunt viſi. Quî noſſe cupit, quî ſibi Angelos tam demeruerit, noverit precibus id feciſſe

cisse castis, quas si in carnis luctâ cum EQUITIO plures funderent, plures etiam hostem funderent. Ceterùm rude donatus miles noster, nihilominus pro castitate sedulus vigilavit. Quare cùm Basilium Magum recipere inter monachos cogeretur, palàm edixit dæmonem sub monachi larvâ latere, quam illi tunc detraxit, cùm virgo è velatis febri correpta unius Basilii opem inclamavit. Rectius enim EQUITIUS hanc curavit, Basilio medico extra septa monasterii ejecto. Alterum dæmonem ex alterâ virgine proscripsit. Sed ille bellè se purgavit, cùm otiosum lactucæ insedisse, & gulosæ dentibus ultro petitum se & devoratum dixit, utique levi manu, quæ crucem duceret, abigendum. Porro alterum donum ab Angelo tunc tulit, cùm linguam ejus hic ferro tetigit, ut jam, etsi vellet, tacere de Deo non posset. Quòd tamen sui contemptum in moribus etiam & vestibus præ se ferret, obsistere dicenti ad populum Pont. per nuntium cogitabat. Sed uterque aliter monitus à cælo, cœptis destitit. Mortuus deinde EQUITIUS tamen suos à Longobardorum vi defendit. Cùm enim hi trucidandos monachos à tumulo Divi abstraherent, hostibus hic alios hostes dæmones malos immisit. Ab his infessi Longobardi obsidionem scilicet cœnobii solverunt. *Ex Dial. S. Greg. l.* 1. *c.* 4.

Non

Non debet fidelis anima, quæ Angelorum consortia concupiscit, dæmoniorum lusibus delectari: quicunque vel est Templum Dei, vel esse desiderat, solicitè caveat, ne vana sectando desinens esse templum Dei fiat habitatio tenebrarum, fiat Dæmonis monimentum. S. Max. de Circumcis.

S. PHILEMON M. 8. *Martij.*

DEdit hodie cælo risum PHILEMON, cùm terris tantum pararet nimis doctus minus. Apollonius Christianus sacrificare Diis jussus, cùm & scelus facere, &, nî faceret, pœnas dare metueret, auro PHILEMONEM corrumpit, jubetque ut *Apollonium* interim induat, dum sacrificet. Ille dum *Apollonium* veste, vultu gestuque mentitus omnium oculos, &, quod mirêre, suos adeò fallit, repentè advertit non vestem modò, sed animum etiam Christianum se induisse. Crucis signo (ipse se miratus) armat. Negat dæmonibus litaturum. Denique jam non agere Christianum, sed esse talis videtur. Nempe furere Apollonium exclamat Præses Arrianus, jubet tibicinem PHILEMONEM adesse, qui mulceret insanientem. Mox re omni intellecta cachinnum tollit, acclamat, plaudit, bellissimam fabulam multis laudat, nimisque bene simulasse PHILEMONEM Christianam religionem ait. At PHILE-

MON iterum jam soccos exuerat, & cothurnos induerat. Quare ad preces ejus tibiæ igne cælesti crustæ; ipse, cum manus admovere, & aquam nemo auderet, à cælesti manu e nube aquâ perfuso, mox sanguine suo, flagris cæsus, lustratus est. Inde una cum vero Apollonio trajectis ferro pedibus per urbem raptatus. Ultimò ad arboris truncum religatus, & sagittis impetitus est. Sed hæ omnes vel in aëre steterunt, vel in arborem exerrarunt. Una etiam viam relegit, oculoque judicis Arriani hæsit. Vidit tamen hic etiam, quam antè non viderat, fidei lucem, injecto (contrà, quam fieri amat) in oculum è PHILEMONIS tumulo pulvere. *Ex Metaphr.*

Spirituales piratæ metuendi sunt, qui non solùm corpora hominum, sed & animas spoliare consueverunt; qui non tam aurum mundi quàm aurum fidei auferre nituntur; qui non seculi substantiam, quàm Christi sapientiam deprædantur. S. Max. hom. de non timend. host. Carn.

SS. XL. MM. SEBASTENI. 9. *Martij.*

AMbulaverat per omnes cruciatus impietas, & exausta tellus nulla jam reliqua tormenta habuit; cùm ecce ad aquas, & aërem est itum. Nudi sub frigidissimo cælo XL. Heroes Sebasteni in lacu collocantur gelu rigente. Sed thermas putasses, ita nunquam aliàs

majos

major in omnibus ardor eluxit; si unum modò excipias, qui ex Martyre transfuga factus, ad balnea, quæ crudelis impietas, ut virtuti insidias faceret, ponè littus statuerat, sese recepit. Sed invenit ibi continuò mortem, qui vitam quæsierat, victurus, si mortem non fugisset. Intereà cælo coronæ XL. delabuntur, & singulorum martyrum capita ambiunt, dumque unam de custodibus aliquis vacare spectat, non negligenda regna, quæ cælo venirent, existimans, simul Christianum se clamat, simul in aquas insiliens numerum felicissimum restaurat. Hunc generosum unius saltum omnes tibiis fractis luêre: quasi verò in cælum pedum passibus, & non animi iretur. Inde, ut nullum non elementum triumpharent, ad rogum rapiuntur. Sed dum Melithon negligitur natu minimus, ecce tibi mater adest Spartana, sublatumque in humeros ad cumulum reliquorum asportat, eo animo, ut superesset, unde animos morienti filio adderet. Exuisse hanc alii matrem dicent; ego meliùs meruisse de filio puto, cùm sic ad rogum humeris, quàm cùm olim utero ad vitam ferret. *Ex S. Bas. hom.* 20.

Vani in spectores sumus, & laudatores improbi, cùm Sancti coronantur & accipiunt palmas, eò quod in agone legitimè certaverint, si non & ipsi pro modulo nostro ad ea pertingere laboramus. S. Hildeph. ser. de assumpt. beatæ Mariæ Virg.

S. FRAN-

S. FRANCISCA ROMANA. 9. *Mart.*

CÆlum non terram habitasse FRANCISCAM credo. Ita semper aut cælum cum FRANCISCA aut FRANCISCA in cælo fuit. Ægræ medicus D. Alexius astitit; Assisium pergens iteneris comitem ipsum Franciscum habuit. Gabriël modò inferos ei, modò cælos monstravit. Tutelaris quoque; cum filio Evangelistâ nuper mortuo superveniens Archangelum se esse prodidit; nempe semper deinde aspectabilem habuit, invidiam Soli etiam sereno facturum. Certè ad ejus vultum recitare *Virginis* officium (& recitabat à primis annis quotidie) etiam nocte poterat; ipse concussâ solum cæsarie (fulmina prodire videbantur) orci larvas fugabat. Idem cùm perperam aliquid gestum erat, erubescere visus, imò quandoque subducere se. Semel etiam *Franciscæ*, quòd aurem profanis sermonibus licet invita præbuisset, pugnum impegit, quem quidem (audaces nos!) etiam cum accersimus prætextata verba, non metuimus. Jam sub ultimos vitæ dies hic nobiliori Angelo locum cessit. Ipsa cæli *Regina* sæpe sæpius aspectu suo *Franciscam* recreavit *Filiumque* ad amplexus & oscula propinavit. Hic ipse quoties decumbenti assedit, dictisque animum demulsit, vel mutus solatio futu-

rus? quoties ſe cibum præbuit? quoties, ut in amantis oculis luderet, in omnes formas ſe mutavit, & nunc naſci iterum, agereq́ue quæ puer egit, nunc pugnas veteres pugnare mortemq́ue obire iterum, triumphare iterum viſus eſt? Sed & Agnum iterum induere, & ex lateris fonte illud nectar fundere ſitienti voluit, quod omnes olim biberemus, niſi mundi lacunas ſitiremus. *Ex vitâ.*

Solent Angeli aſtare orantibus & delectari in his, quos vident levare puras manus in oratione: holocauſtum ſanctæ devotionis gaudent ſe offerre Deo in odorem ſuavitatis. S. Bern. hom. 3. ſuper Miſſus.

S. CODRATUS M. 10. *Martij.*

ADeſte & aures advertite, qui matrem, qui ubera matris, & ſinum clamantis molliculi: ſuum etiam Superis lac eſt. Matrem CODRATUS in cunis amiſit, neque tamen non molliter eſt educatus. Et enim nube miraculoſâ implicitum Numen fovit, & ambroſiâ ſcilicet enutrivit delicatum. O pluribus cæli hanc inſtillate, plures ut CODRATOS habeamus! Nimirum à cælo lactatus cælum ſapuit, cælum ſpiravit CODRATUS, & cæli amore, etſi medicus aliorum prolongaret, ſuam ipſe tamen vitam imò mortem contempſit. Ecce enim verberant crudelem in morem CODRATUM

TUM tortores. Aërem, non CODRATUM, verberant. Nunc m nas Jaſon Præfectus, nunc blanditias ingerit & promiſſa. Surdus eſt Martyr. Raptatur cum ſociis ad ſupplicii locum. Ad epulum ire ſibi viſi ſunt, atque ut ſeires, quanto gaudio imbuti, cum cantu ivere, & illo, ſi judices vel Cælitum aures rogaſſes, longè ſuaviſſimo. Jam verò cum capite ſunt truncati, gaudio demum diceres exſiliiſſe. Terra quoque applaudens eo in loco, quem ſanguine pinxerunt, fontem reddidit, ſed qui Chriſtianorum pro Chriſto mori volentium non pelleret, ſed accenderet ſitim. *Ex Surio.*

Si vis habere miniſteria Angelorum, fuge conſortia ſeculi, & tentationibus reſiſte Diaboli. Renuat conſolari anima tua in aliis, ſi vis in Dei memoria delectari. S. Bern. ſerm. 4. in Pſ. Qui habitat.

SS. MARTYRES ANTIOCHENÆ.
11. *Martij.*

ANno partæ ſalutis CCC. VI. eò furor Imp. Maximini barbarus Antiochiæ pervaſit, ut neque famem crudelem extenſi per craticulas Chriſtiani lentoque igne aſſati exſaturare; neque ſitim cruentam flumina jam ſanguinis poſſent ſedare. Tantum verò abfuit, ut ad hæc exhorreſceret Chriſtiana Philoſophia, ut ſponte ſuâ Numine utique

invitante) ad mortem per præcipitia & undas ruerent, promptiores ad excipiendam mortem, quàm ad inferendam tyrannus. Inter hos jure ſuo laudem hodie fert Matrona (Pelagiam Ambroſius dicit) cum filiabus geminis. Hæ Antiochiam ducendæ pulcherrimè ſe exornarunt; iterque feminæ pede ac animo virili ſunt ingreſſæ. Ex itinere mater non quidem vitæ, ſed tamen pudori virginum timere cœpit, non ignara quoties hic ludibrio tyrannis fuiſſet. Etiam è geminis tyrannis plus puer Amor. Maximino terrebat, cum Numen animos addidit, ut è ripâ in ſubjectum flumen generoſo ſaltu ſe abjicerent, Venerem in regno ſuo expugnaturæ. Diu, veluti luſitabundæ choreas ducerent, ſecundo flumine deſcenderunt. Tamdem hauſtas inter preces vortex placidè recepit. Corpora undæ neque exanima disjunxerunt, imò ut favere Nymphis noſtris ſcires, veſtibus ſuis quàm decentiſſimè tectas ad littus expoſuerunt, cum littus æternum meliuſque dudum animæ tenerent. *Ex Ambroſ. & Euſeb. Chron.*

Cui in periculis palpitanti & trepidanti invocatum JESU *Nomen non ſtatim fiduciam præſtitit, depulit metum? Cui in adverſis diffidendi jam jamque deficienti, ſi Nomen adjutorii ſonuit, defuis fortitudo?* S. Bernard. ſerm. 15. ſub. Cant.

S. GRE-

S. GREGORIUS M. DOCT. ECCL.
12. *Martij.*

ULtro mendicabulis januæ paterent, si latitantem in iis CHRISTUM, vel Angelum cerneremus. Tales hoſpites GREGORIUS habuit, & ob eam pietatem ſummum Pontificatum tulit. Ad hunc evectus inter primas curas habuit medicinam gregi ſuo quærere, quem peſtilentia totâ paſſim Italiâ, ſed Romæ potiſſimum lacerabat. Placuit, morte tam atrociter graſſante, ad *Matrem Viventium* confugere. Hujus proinde effigiem cum totâ urbe ſupplicabundus circumtuliſſet, Angelum vidit, qui iratum jam diu capitibus enſem vaginæ redderet; & aërem noxium purgari vel inde animadvertit, quòd in eo cæleſtes voces, gratantes *Cæli Reginæ* de morte victoriam, audiit. Ita ſervatis domi civibus, foris etiam Chriſtianum Imperium amplificavit, adjecto Anglorum regno. Libros deinde lucubrare eſt aggreſſus, qui etiam hodie Doctorem ſuum *Spiritum* S. probant, quem quidem ſpecie columbæ obvolitantem capiti ejus non unus vidit. Sed & ad preces illius Angelorum panis in carnem abiit, & hæſitanti feminæ fidem myſteriorum fecit. Tale columen Chriſtiani orbis ſubruere tamen Mauritius Imp.

cogitavit. Sed mox impiæ mortis consilium morte ipse non unâ luit, toties mortuus priusquàm moreretur, quot sub securi filios vidit mori. Ipse idem fatum cum conjuge contra omnium parentum voca ultimus subiit. GREGORIUM verò mortuum ferunt anno DC. IV. sed rectiùs vivere illum etiamnum, & immortalem vivere in suis libris dicemus. *Ex Surio.*

Totis medullis cordium, totis præcordiorum affectibus, & votis omnibus MARIAM *veneremur, quia sic est voluntas ejus, qui totum nos habere voluit per* MARIAM. S. Bern. serm. de Natib. B. M. V.

S. ISIDORUS CONF. 12. *Martij.*

ISIDORUM rusticum virtus nobilitavit. Invidete vos, quibus honorum titulos vel cunæ alienæ donarunt, vel nummi turpiter mercati sunt. Quòd si ridere serico cachinno terræ filios lubet, cur non eodem risu excipitis Angelos, quos ISIDORI vicem, dum hic precatur, sulcare non jam aërem pennis, sed aratro terram, custodire non jam homines, sed hominis mulos, & baculo in lupos pugnare conspicitis? Nimirum, quorum conspectum vos horrorem, præsentiam nauseam ducitis, cum his nobiles cæli cives esse delitias suas putant; vos hircum interim his oletis; vobis

cùm

cùm omnia adſunt, omnia deſunt; at *Iſidoro* cùm libuit, olla pultes dedit, & pauper menſa pauculis ſtructa, hoſpites eadem totos pauperum manipulos admiſit ſaturoſque dimiſit. Ite jam & ſceptro imperate homunculis timidis. Opilio noſter baculo rudi toti naturæ imperat, & nunc aquas jubet ire, ubi non ſunt aquæ; nunc quos vos timetis morbos, &, quam vos fugitis mortem fugat. Vos generoſos terræ vermiculos, ne in prædam cedatis ignobilioribus vermibus, fruſtra myrrhæ armant, fruſtra balſama propugnant. At *Iſidorum* annos ab obitu CCCC. & L. integrum ſervavit virtutis odor, quando laudes illius pleno ore campana æra ſuopte motu impulſa cantarunt. Rectè igitur nobilitatem hanc anno M. DC. XXIII. Greg. Pon. Max. Cælitum honoribus condecoravit. Vos quoque qui largo pulmone nequicquam nobiles ſpiritus ſpumatis, è viâ cedite; Ruſticus noſter in cælo etiam reges præit. *Ex actis Canon.*

Si in hac vitâ dolet eſſe pauperem, & inhonorum, quale eſt in perpetuâ patriâ de contemptu dolorem, de ignobilitate penam, de nuditate opprobrium ſuſtinere? & tunc addici pænis; quando pauper ducitur ad conſeſſum Dei, & dives trahitur ad ſupplicium punitorum? S. Pet. Chryſ. ſerm. 22.

S. THEOPHANES C. 12. *Martij.*

PAtria THEOPHANI urbs regia Conſtantinopolis, parentes Iſacius & Theodota fuerunt, è principe ambo familiâ. In locum patris demortui ipſe Imperator ſubiit, trimulumque in aulâ ſuâ omnibus diſciplinis erudiri fecit. Sed animus etiam his altiora ſpectabat. Quare cum nuptias, matre ita volente, effugere non poſſet, domum quidem ſponſam deduxit: cæterum cum Hymenæus in thalamum ſe penetrare vellet, clauſas fores ſtratumque non ſibi ſed virginitati reperit. Nempe ſponſæ perſuaſerat jam, ut alterius nuptiis virginitatem conjugio copularet. Id verò graviter tulit ſocer, ut qui dulce nepotis nomen amabat. Igitur velut degenerem à patriâ virtute apud *Leonem* Imperatorem ignaviæ accuſavit THEOPHANEM. Idemque, ni veſtigiis Majorum inſiſteret, oculos effoſſurum ſe minitatus, ut vinctum mundo teneret (nam ſolitudinem cogitabat) novis honorum dignitatibus oneravit. Sed mortuo Leone, cum rectius Irene mulier Imperium adminiſtraret, THEOPHANES inter Monachos, conjux inter Virgines velatas ſe abdidit. Fugit tamen ille Abbatis honores, ne in alteros ſcopulos vix ſubductam ratem impelleret. Poſt hæc Synodi Nicænæ

pars

pars magna fuit. Sed & Leoni alteri Iconomacho fortiter se opposuit. Neque hic virum aut carceris obsidione aut fame longâ expugnare potuit. Victor igitur THEOPHANES cælum subiit, duxitque in triumpho duo ingentia monstra, Leones duos. *Ex Surio.*

Perspice ô homo quantum valeas, & perpende quantum debeas; ut tandem tibi vilis esse desinas, ut vel per hoc erubescendis subjacere vitiis dedigneris dum generositatem tuam de Creatoris ac Redemptoris dignitate metiris. S. Maxim. hom. 1. de Resurr.

S. EUPHRASIA V. 13. *Martii.*

NOn facilè ulla alia Virgo splendorem generis sui ut EUPHRASIA novit æstimare; quippe quæ alios quantumvis nobiles toros alto animo despexit omnes, unum CHRISTI ambitiosa experiit. Fortè in hunc fixum cruci oculos defixerat; cùm ut amor facilè omnia sibi fingit, quæ arrident, passis brachiis amplexum offerri sibi interpretata illico in crucem involavit, & amatum complexa etiam ipsa, æternùm illi suos amores devovit; quin mox futurarum nuptiarum flammeum inter sacras Virgines accepit. Intereà literæ adsunt à Theodosio Imp. quem sanguine contingebat. Is quòd quinquennem Ordinis

Senatorii Principi viro desponderat, jubebat nunc in ejus manus venire EUPHRASIAM. Sed pulchrè illa se jam in alterius manus venisse rescripsit, nec ex re suâ, nec verò ex familiæ dignitate fore, immortali sponso mortalem anteponere. Itaque jam liberè amori suo vacans, sub dio cibi suique aliquando in trigesimum diem, sæpius in septimum oblita, ab inferno rivali in puteum præceps acta, ferventi perfusa, aliaque perpessa, cùm satis jam Sponso se probasset, ad nuptias est evocata. Illas splendidissimè adornari vidit in cælo, quæ Asceterio Magistra præerat, eoque abductam EUPHRASIAM à Sponsi *Matre* corollâ nuptiali, & dote in singulas virtutes donari. Quis jam dubitet pulchram EUPHRASIAM fuisse, quam tanto studio matrum longè pulcherrima multò pulcherrimo filio conciliabat? *Ex Surio.*

Vide quibus brachiis vicariæ charitatis redamandus & amplectendus sit, qui tanti æstimavit, imò qui tanti te fecit: De latere enim suo te reformavit, quando propter te obdormivit in Cruce, & somnum mortis excepit. S. Bern. serm. 2. de Mut. aquæ in Vin.

B. HENRICUS CONF. 13. *Martij.*

NOn ablusit indoles HENRICI à stirpe suâ. Regius puer mammæ & matris,

tris, & mundi lallare generoſus recuſavit, & ad magni Franciſci ubera, vulnera, animum appulit. Intereà parente mortuo Daniæ Rege, viduum regni ſceptrum & corona caput HENRICI & manum ipſa ambiebat, ingerebant hæc regni proceres, ſponſa invitabat, & denique mater impellebat. Per tot tamen obſtacula evadit HENRICUS in ſolitudinis, ſuuſque ipſe Rex ſibi imperat. Sed honor, quo nemo alius fugitivos citiùs prehendit. HENRICUM quoque in ſuis latebris invenit, gemmeiſque vinculis ligatum cum publicâ regni lætitiâ ad ſolium reducit. At mater, (quis credat?) illa mater, quæ nuper amore filium deperibat, in novercam ecce abit, & , ſive quòd imperandi dulcedine capta, ſocium regni nec filium vellet ſive quòd filii vultum jam minimè *Henricus* præ ſe ferret (auſtera vivendi ratio deformârat) in rogum hunc conjicit. Induit tamen, quam mater exuit, ignis pietatem, & incolumem reddidit, pulchriùs inter flammas quàm purpuram ſplendentem. Minus verò jam fidendum regno videns, in Italiam religionis causâ contendit, ſed mors aliò ex itinere abduxit. In cælum ubi venit, hoc denique ei regnum placuit. *Ex Ferrar.*

Deſcendamus pèr viam humilitatis, ponaturque nobis primus gradus ejus, *id*

id est primus profectus, Nolle dominari: *secundus*, Velle subjici : *Tertius*, *in ipsa subjectione quaslibet contumelias & injurias illatas æquanimiter* Pati. S. Bern. in sent.

S. PETRUS ABBAS. 14. *Martij.*

QUàm Alites beati familiares PETRO, & PETRUS vicissim illis fuerit, ex iis quæ narrabimus, perspicies. Tyro in religiosâ Claræ Vallis disciplinâ cùm esset, obdormiscentis inter preces Matutinas latus vellicavit Ales unus aliquis ex illis, de quibus diximus, gratissimus PETRO monitor. Aliàs cùm avocante capitis dolore è sociis abitum è templo pararet, illa repentè verba à Cæli choraulis cani audivit: *Laudans invocabo* DEUM, atque his voculis delinitus, facilè dolorum oblitus est, perrexitque etjam ipse cœptas preces decantare, etsi inter olores illos non malè anserem se putaret. Illud amœnissimum spectaculum oculis PETRI accidit, videre, cùm messis tempore labori cum suis intentus esset, Virginum Reginam MARIAM geminâ alterâ Mariâ (è Solymis altera, altera ex Ægypto erat) per segetes ambulare, sociisque & laborantibus solamen addere, & fatigatis sudorem abstergere illâ manu, quâ, cùm lubet, nubes abstergit, & celum serenat. Certè tanti esse
PETRUS

PETRUS credidit *Virginem* vidiſſe, ut cùm ex ægritudine alterum deinde oculorum amiſiſſet, minimè agrè hoc ferret, memor, in quali oculo oculum ſuum abſcondiſſet. Imò gratulatus ſibi luſcus eſt, è duobus hoſtibus (ſic enim ille oculos indigitabat) unum ſaltem amiſiſſe. Lubens igitur etiam alterum beatâ morte clauſit. *Ex Petro de Natal.*

Reverà illud verum & ſolum eſt gaudium, quod non de creatura ſed de Creatore concipitur, cui comparata omnis aliunde jucunditas mœror eſt, omnis ſuavitas dolor eſt; omne dulce amarum, omne decorum fœdum, omne poſtremò quodcumque aliud delectare poteſt, moleſtum. S. Bern. in Epiſt.

S. LONGINUS M. 15. *Martij.*

LONGINUM ajunt Centionem ejus cohortis fuiſſe, quæ Servatori, & è cruce pendenti, & tumulo condito, cuſtodiæ causâ fuit addita; Eundem lanceâ latus hauſiſſe ſacratiſſimum, geminoſque amoris fontes ſanguinis & aquæ nobis dediſſe, autori etiam ſuo ſalutares, quippe cujus oculis medicinam feciſſe liquor illapſus memoratur. Id certè nemo negaverit tot miraculorum ſpectatori mentis oculos apertos eſſe, & cùm facinus jam ſuum, ac Judæorum videret, pectus planxiſſe, & teſtimo-

monium divinitatis Crucifixo dedisse. Id cùm & tunc & in publico pòst concilio fecisset, odiumque ingens sibi conflasset, Cappadociam gemino cum comìte petiit. Sed & invidia comes ivit Judæorum, & missi à Pilato, qui caput LONGINI referrent. In hos dum fortè offendit, ipse cognitos incognitus domo excipit habetque perliberaliter. Postridie LONGINUS LONGINUM prodit, mirante & tesseram hospitii frangere ipso hoste renuente. Sed animos addit LONGINUS, jamque Martyrum purpuram ambiens vestes candidas induit, animamque cælo, caput Pilato dat ferendum. Hic nobile spolium in fimetum abjecit. Prodidit tamen iterum se Divus, &, ut sepulchro caput cum filii cadavere conderet matronam oculis destitutam monuit. Itaque tantum thesaurum repetit cæca. Sed & oculos unâ reperit. *Ex Metaphr. & vitâ Christi Germ.*

Dominus meus JESUS, *post cetera inæstimabilis suæ erga me beneficia pietatis, etiam dextrum sibi propter me passus est latus fodi; quod videlicet non nisi de dextra propinare mihi vellet, non nisi in dextra locum parare refugii; utinam merear esse columba, quæ in foramine lateris dextri habitet?* S. Bern. serm. 7. Qui hab.

S. A-

S. ABRAMIUS ER. 16. *Martij.*

ABRAMIUS nobili loco natus, ipſo feſto nuptiarum ſuarum die, cùm domum ſponſa ducenda eſſet, damnato thalamo, & ſponſæ & mundo ſe ſubducens, in loca ſola aufugit. Inde ſacris initiatus, efferam gentem longâ patientiâ, & ſupra quàm credi poteſt, magno labore Chriſto ſubegit. ſub hæc Maria neptis ex fratre, quam ille à teneris, moribus optimis ac ſummâ pietate imbuerat, cùm ſemel lapſa eſſet, per omnia deinde vitia voluta, ex eremo demum in mundum (hoc eſt ex cælo in orcum) præceps ivit. Jam publica infamia & ſcopulus audiebat caſtitatis, cùm oſtento divinitus objecto ABRAMIUS draconem vidit immani rictu columbam incautam deglutire, qui tamen mox medius ruptus aëri & libertati pavidam redderet. Hoc viſo animatus, cùm & fugam lapſæ, & reditum reſipiſcentis non malus vates ominatus eſſet ingenium ecce exerit, & id ætatis ſenex militem induit atque urbem petit. Hic qui L. ipſos annos vinum nec libaverat, convivium inſtruit, menſæ neptem adhibet, quæque ad hilaritatem faciunt, omnia facit pius auceps. Mox tamen captâ in tempore occaſione, quis ſit? aperit. cur venerit? exponit. Tum verò verbis DEO plenis aggredi-

greditur, & primò mirari, deinde nutare, tum cedere, demum manus dare Mariam cogit. quid multis? ad columbaria Eremi reducit. Quid ibi, ais, columba capta? nempe gemuit. *Ex vitis PP.*

Deus ob ineffabilem miſericordiam, Crucem propter nos ſuſtinuit; cur non & nos erga proximos juſtiſimus, & agnoſcentes eos ut membra noſtra, & eripientes ex Diaboli faucibus in viam virtutis reducamus? S. Chryſ. in Gen. hom. 3.

B. TORRELLUS C. 16. *Martij.*

PEttum videre te alterum puta, cùm TORRELLUM vides. Nam & hic forte fortunâ gallum in humeros involantem, tertioque cantantem audivit, flevit, reſipuit, & ex Veneris, cui meliorem ætatem devoverat, mancipio cæli delicium factus, quidquid pauculis annis in urbe peccavit, LX. omnino annis inter ſilvas damnavit. In his civium illi frequentia arbores, tectum cælum, veſtis ſeorſum porci corium, arma, quibus in ſe utebatur, catena ferrea, deliciæ panis & fons, cubile terra, plumæ ſarmenta, cervical lapis fuêre. Sic quoque non niſi tres horas ſomno, reliquum omne noctis lacrimis tranſcripſit, tunc etjam credo à gallo expergefactus. Veneris flammas vel vepribus ſuffocavit, vel gelidâ extinxit. Sportulam lautam

unctam-

unctamque cùm Papienſis Comes in Bacchanalia ſubmiſiſſet, hoſpiti eam ſervaturum ſe promiſit; is urſus fuit, qui è manu Divi cœnavit, digniſſimus Bacchanalibus hoſpes. Atque huic prædam cùm lubens volens conceſſit, ſed non perinde lupo puerum. Eripuit enim hunc, pœnamque lupis omnibus illic morantibus exilium indixit. Atque hoc eſt, cur exuli Senenſi (cui reditum in patriam impetravit cælo jam receptus) cum Divi effigiem penes ſe habere hic percuperet, viſendum ſe cum lupo gremium premente præbuerit. Porrò TORRELLUS moriturus Angelum habuit monitorem. Scio habere eum tu quoque percuperes. Et verò niſi aures claudis, hodie habes. *Ex Ferrar. & Chron. Min.*

Væ tibi, qui poſt lapſum fortiorem te nobis exhibes! Ut quid tam rigidus es in tuam ipſius perniciem? Inclinare potiùs, ut melius erigaris, & ne prohibeas frangi, quod diſtortum eſt, ut poſſit meliùs ſolidari. Quid indignaris increpanti galio? tibi potiùs indignare. S. Bern. in F. SS. Pet. & Pauli.

S. HERIBERTUS EP. 16. *Martij.*

SPlendorem D. HERIBERTI, quo ſive in aulâ Otton. Imp. III. ſive Pontificatu deinde Colonienſi conſpicuum orbi ſe fecit, indicavit ingens, quæ matrem parientem lux ambivit. Illuſtriorem

fecerunt radii; qui precantem persæpè cinxerunt, aliaque cum admiratione facta. Et fortè cælum imbres suos terris subduxerat, cùm ecce HERIBERTUS, supplex ad Divorum pulvinaria factus, vix oculis pluit, cùm cælo DEUS. Tunc etiam euntem columba comitari visa est, & ad extremum in cælos sublimis abire. Eò per infima quæque munera charitates tendere HERIBERTUS. Itaque pauperculæ filium ipse sacro fonte voluit mergere, alterum tollere mersum, pauperisque cœnæ eo die conviva esse, docturus nostram ætatem, parvo (si velint) opsonare etiam infulas posse. Jam monasterio construendo cùm locum circumspiceret, hunc Deipara ipsa signavit, ut viderent Mariani, quæ maximè ædificia VIRGO probaret. Sub hæc cùm infensus HERIBERTO S. Henr. Imp. esset, castigatus à cælo non dubitavit cum hostili animo purpuram exuere, & ad ipsos Pontificis pedes descendere, veniam osculis lacrimisque rogantibus. Jam moriturus hic heredes scripsit (adeste testamento Pontifices) fratres suos, non quos caro sed pauper Christus germanos fecerat, quosque ille non fratres modò dicere, sed Dominos etiam est solitus. Tum demum in cælum abiit, non aberraturus, quia & Divorum choros obvios habuit, & columba illi jam olim viam monstravit. *Ex Surio.*

Manus

Manus pauperis est Gazophylacium Christi; Da ergo homo pauperi terram, ut accipias cælum: da nummum, ut accipias regnum; da micam, ut accipias totum: Da pauperi, ut des tibi; quia quicquid pauperi dederis, tu habebis, quod non dederis, habebit alter. S. Petr. Chrys. serm. 8.

S. PATRICIUS EP. 17. *Martij.*

PATRICIUS puer servitutem serviit Hibernis, magno horum bono: è servitute enim dominos suos servus eripuit. Id hoc modo factum. Parvulum è Musatum sinu latrunculi in Hiberniam abduxerunt. Ibi suos pascere jussus est nobilis pusio. Agnosceres sanè margaritam ad pedes porcorum abjectam. Ceterùm è scrobe, quem porci fecerant, lytrum egerere Angelus jussit. Ergo in patriam redux in disciplinam SS. Martini & Germani Antisiodorensis se dedit. Post hæc, ut Hibernos Christo adjungerit, suaserunt somnia, in quibus & accipere ex Hiberniâ epistolas supplices, & necdum natorum Hibernorum voces plorantium opem audire sibi videbatur. Euntem igitur in provinciam suam, infulâ Cælestinus Pont. donavit. Anachoretes baculo quem, quòd ex manu JESU accepisset, jussusque PATRICIO dare fuisset, ab eodem, JESU baculum dixit. Ita armatus in Hiberniam venit, & æquis auribus tam diu auditus à pluribus est, quoad de inferorum suppliciis dicere

cœpit. Hæc enim, velut fabella, risu excepta. At PATRICIUS locum, ubi dicebat, scipione suo cùm signasset, amplum terræ hiatum aperuit, jussitque non fictis vocibus inferos ipsos concionari. Tunc verò inferos esse inferis creditum est, locusque is Purgatorium *Patricii* appellatus, qui cùm omnem eam gentem in libertatem filiorum *Dei* asseruisset, annos natos C. XXII. ex corpore, alterà servitute, abiit. Pilei loco Superi coronam donarunt. *Ex Lippeloo & Pet. de Natal.*

Propterea rectum fecit Deus hominem etiam corpore ipso, & os homini sublime dedit, cùm prona utique spectent animantia cætera terram; ut, attollens ad sidera vultus illicò suspiret, ubi tam beatam & perennem conspicit mansionem. S. Bernard. serm. de SS. Mart.

S. GERTRUDIS. V. 17. *Mart.*

GERTRUDEM quoque ob sanguinem, quem nobilissimum inter Gallos habebat, sanctè superbam vidisses. Quare cùm eam juvenis (è principe & ipse familiâ) sponsam sibi à parente Pipino peteret, ipsumque adeò Regem Dagobertum, qui tum fortè epulo hospes aderat, oratorem haberet, contempsit tamen mortalem sponsum GERTRUDIS, & jurejurando palàm firmavit, non nisi immortali nupturam se, nec aliam dotem

tem præter cælum admiſſuram. In has deinde leges à morte Pipini Virginem D. Amandus Chriſto deſpondit. Mox cæli prodigia caſtiſſimam ſponſam honorarunt, Nam precantem ignea & è cælo delapſa ſphæra viſa eſt coronare, & ejus ope ſervati nautæ à mortis periculo, quod immanis cetus jam jam minabatur. Sed vel nomen *Gertrudis* pro ſcuto fuit, merſitque ſubitò, quod navim jam mergere videbatur, monſtrum. Jam diem ultimũ quem, quidem ut nuptialem *Gertrudis* amavit, monachus illi prædixit Ultanus, commeatum è cælo D. Patritium, & beatos Angelos ſpopondit. Virtutis odorem etiam à morte tumba, quam longè antè fieri ipſa mandaverat, ſuaviſſimum ſpiravit. Ipſa, ne vivere etiam mortuam dubitares, diverſorum oculis ſe objecit cæleſti luce circumfuſa. Viſa etiam ignes graſſantes à monaſterio illo velo avertere, quo impuras olim flammas ſuffocaverat. Tam facilè etiam indomitum Vulcanum eſt vincere illi, qui Venerem vicit. *Ex Surio.*

Qui Chriſtum videre quærit, cælum, unde Chriſtus eſt, non terram, de qua aurum eſt, intueatur. Dives, qui ſurſum eſt, non portat ſed proculcat divitias, nec incurvatur divitiis, ſed levatur, Divitiarum ſervus, non dominus eſt avarus: at miſericors tot ſervos habet, quot nummos. S. Pet. Chryſ. ſerm. 4.

S. EDUARDUS M. 18.*Martij.*

SUstulerat Edgarus Angliæ Rex binos filios: ex Elfedâ, lectissimâ matronâ, EDUARDUM nostrum? ex Elfridâ improbissimâ muliere, Ethelredum. Illi utpote natu majori regnum Edgarus, & quæ major regno hereditas est, virtutem reliquit. Non hanc, sed illud invidit noverca improba, &, quò purpuram Ethelredo suo pingeret, sanguinem statuit EDUARDI fundere; quin si fieri aliter jam non posset, cum diademate caput auferre. Commodum impiis consiliis accidit, ut quanto regni suo anno illic venaretur EDUARDUS, ubi pessima fera noverca stabulabatur. Nimirum hæc venatori laqueos ponit, rogat tectis hospes filius succedat. Abnuentem, haustum certè è manibus parentis accipiat, obtestatur. Heu! ut nunquam magis odit noverca, quàm dum amat! Dum bibit, subornatus ad scelus servulus, cultro necem domino fert, vinumque sanguine miscuit; corpus exanime in proximâ casâ occultatum: sed scelus Elfridæ unaque virtutem EDUARDI prodidit etiam in nocte lux insolita, casam omnem illustrans, lucemque adeò mulierculæ inhabitantis oculis ferens, quam nunquam priùs videre. Iterum in paludes abjectum cælum ostendit indice columnâ igneâ.

Ergo

Ergo extractum omnique honore tumulatum Martyris corpus fontem prope dedit, ex quo passim sanitatem ægri bibebant. Noverca etiam veniam oratura illuc contendit, sed neque eques, neque pedes progredi unquam potuit, semper vi, nescio, quâ arcanâ repulsa. Dixisses neque supplici novercæ jam manes fidere. *Ex Surio.*

Plantare pacem radicitus, Dei est: evellere penitus, inimici. Nam sicut amor Fraternitatis ex Deo est, ita odium ex Diabolo: qua propter damnanda sunt odia, quoniam scriptum est, qui odit fratrem suum, homicida est. S. Pet. Chrys. serm. 53.

S. JOSEPHUS SPONSUS B. M. V. 19. *Martij.*

COmpendium laudum JOSEPHI dedero, si convixisse JESU & MARIÆ dixero; huic Sponsum integerrimum, illi nutritorem sedulum. Arcanorum ergo conscius omnium, multa gravisus est gaudia, multa dolenda doluit. Utraque VII. fuisse binis è D. Francisci cœtu ipse voluit manifestum. Et gaudio quidem primus omnium delinivit animum nuntius, quo non nisi Deo plenam Mariam intellexerat, tum deinde aures recrearunt ad cunas magni infantis choraulæ nobiles; sed longè demulsit suavius nomen, quod ipse indidit, dulcissimum.

Jam vaticinia Simeonis, quæ Servatorem puerum; dejecta in Ægypto simulachra Dæmonum, quæ *Deum* loquebantur, & Angelus, qui patriam exules revocabat, aliis atque aliis gaudiis cumularunt. Illud demum delitiis inundavit, cùm quod charissimum habuit pignus, amissum reperit. Et hæc gaudiorum materia; illa dolorum fuêre: tristis primò, quem à *Virgine* parabat, secessus; tum paupe-res cunæ, & prima, quæ imbribus prælusit, sanguinis pluvia; mox gladius Simeonis, cor Sponsæ non nisi per præcordia Sponsi petiturus; pòst fuga præpropera & Archelai tyrannis; demum amissa in uno. Puero omnia bona; hæc inquam, tot mœroris argumenta, quot antè lætitiæ, dubiam utrinque victoriam fecere. Ego, si fas sit, octavum & dolorem & gaudium addidero, mortem inter JESU ac MARIÆ amplexus. Quid enim acerbius, quàm hos ex oculis dimittere? quid dulcius, quàm ab his oculos claudi? *Ex lib. 3. Carthag.*

Disce homo obedire, disce terra subdi, disce pulvis obtemperare: Erubesce superbe cinis: Deus se humiliat, & tu te exaltas; Deus se hominibus subdit, & tu dominari gestiens hominibus, tuo te præponis Auctori. S. Bernard. hom. 1. super Missus.

S. PANCHARIUS M. 19. *Mart.*

NEmo, ô juventus! nemo rectè duobus Dominis unus servit. Nempe duos nec amabis, nec amaberis à duobus. Si fidem Christo non habes, ah saltem tibi habe, juventutis habe Principi PANCHARIO. Quid non huic nomen suum promisit? unus Diocletiani furor, qui patriam infestabat, terrebat. Ergo Romam itur. Ah PANCHARI sequeris, non fugis hostem! Aula tamen accipit, opes stipant, honores aulæ. Prefectum salutant, ipse Diocletianus amat. Fidem juro PANCHARI, odit tyrannus qui amat. Eheu! vates fui, blanditiis expugnatur cereus animus, & dum fidus regi laborat esse, cælo fit perfidus, Christum, prô? cum Iove mutat. Ite nunc aulæ mancipia, ite Principes, fidem aulæ habere utrique, quæ fidem frangit *Deo*. Nunquid rectè iterum illud clamabo: *Exeat aulâ, qui pius esse cupit?* Exit ecce *Pancharius* aulâ, à matre & sorore Christianis castigatus, & pius est iterum, iterum Christum amplectitur, Iovemque damnat, spectante & audiente Diocletiano. Furit hic & verberibus sævit. Hæc tu *Panchari*, amoris divini in te principia crede. In theatrum abriperis: Spectatores Superos habebis. Exul Nicomediam abduceris. Gaude vel sic aulâ exiisse. Se-

curi feriunt; ſanguini innatas. O factum bene! hanc demum purpuram altera, ad quam tendis, Aula probat. *Ex Menæis.*

Sapientia eſt in pœnitudine peccatorum, in contemptu præſentium commodorum, in deſiderio futurorum præmiorum. Inveniſti ſapientiam, ſi prioris vitæ peccata defleas, ſi ſæculi deſideria parvipendas, ſi æternam beatitudinem toto deſiderio concupiſcas.

S. SIBYLLINA V. 19. *Martij.*

NAta SIBILLINA Papiæ in Biſcoſsâ nobili familiâ D. Dominici tertium Ordinem nobilitavit. A teneris ſcelus ingens credidit eſſe, quem ſibi horarum Canonicarum vicem numerum precum præfixerat, vel ſemel omittere. Loco ſolo cùm ſe incluſiſſet, non niſi ſemel ad Virginem velatam, ſemel epulo Euchariſtico reficienda ſponſo obviam proceſſit. Gaudiis tunc inudabat, cùm ſanguini, quem ipſa flagris ſeptem annis quotidie fundebat. Pudorem unicâ veſte & contra æſtum, & frigora tegebat. Nudo indormiebat ligno, ſuaviſſimo caſtitati thalamo. Annum XII. egreſſa, cùm oculos corporis amiſiſſet, animi invenit, & D. Dominicum manifeſtâ in luce conſpicuum habuit, tantis gaudiis delibuta, ut jam nollet non fuiſſe cæca. Et verò quis unquam plura vel Argus vidit,

vidit, quando longe post futura vidit, prædixit; conscios lethalis noxæ animos inspexit; è ligno, quo Christus pependit, reliquias, cordis tactu veras esse pervidit, eoque oculis jam penetravit, ut quo Christus sub panis orbe, quo non lateret, perspiceret. Sed illa oculis carenti jucundissima spectacula fuêre: videre non semel festo Pentecostes die sacrum Pneuma supra caput suum descendere. Denique cùm precabunda beatissimum illum pusionem JESUM, illum illum solem potuit intueri, an non oculos habuisse jam probos putemus? Enimverò si oculis tunc non vidit, ac certè charius aliquid oculis vidit. *Ex tom.* 14. *Bzovii.*

Præoccupatum secularibus desideriis animum delectatio sancta declinat, nec misceri poterunt vera vanis, æterna caducis, spiritualia corporalibus, summa imis; ut pariter sapias quæ sursum sunt, & quæ super terram. S. Bern. hom. 5. de Ascens.

S. JOACHIMUS PATER B. M. V.
20. *Martij.*

JOACHIMUS è regiâ Davidis stirpe assem suum trifariam divisit. Partem templo sacram, alteram egenis & peregrinis communem, ultimam sibi & familiæ voluit reliquam; testamento, quod vel cælũ probavit. Nam cùm in ipsam senectam usque

uſque ſine hærede vixiſſet (probro id ætatis ac loci tanto, ut cum ſacrificio ſuo etiam repulſam ab arâ tulerit) precibus ſuis apud Numen hoc queſtus, candidiſſimum nuntium certæ prolis accepit. Et verò ſpem ipſe etiam rei eventus longè maximè ſuperavit. Nata enim MARIA, & cum MARIA, renatus orbis eſt. Et penſavit profectò partus tam ſerus, quidquid morarum traxerat. Potuit ignoſci tempori tam magna parturienti: potuit JOACHIMUS hâc unâ filiâ beatus ridere populos alios filiorum. Proinde officium patris facturus, cælo filiam, cui debebat, vix trimulam dicat, & templo jam tum ancillam ſacrat, nullam cum hoc ſacrificio repulſam ab arâ extimeſcens. Ipſe certus de Servatore ſinum Arahæ petit, inde paucis pòſt annis triumphantem CHRISTUM ovans ſequitur in cæli arces. Ibi ille olim ſterilis ſenex omnium parentum gloriam nunc exæquat. Summa ejus eſt, genuiſſe talem filiam, quæ talem illi nepotem peperit. *Ex S. Io. Damaſc. l. 4. de Fide Orth. & orat. de Nat. Mariæ.*

Si primò non exaudiris, ab oratione non deficias, imò precibus & clamori inſiſtas; vult Deus rogari, vult cogi, vult quadam importunitate vinci. Ideo tibi dicit: Regnum cælorum vim patitur, & violenti rapiunt illud. S. Greg. in pſalm. 6. Pœnit.

S. CUTH-

S. CUTHBERTUS EP. 20. *Mart.*

Exultabat puer CUTHBERTUS insolentius inter æquales suos, victor cum omnibus aliis in ludis, tum in luctâ præcipuè. Intereà puero Pædagogum submisit cælum trium annorum pusionem, qui gravibus verbis castigavit leviculum, jussitque mores assumere, qui insulam, quâ olim insigniendus esset, exornarent. Et audiit *Cuthbertus* Deum in infante loquentem, & jam tum abire ad partes religiosorum hominum cogitavit. Quod ut posset facilius, ægrotantis genu Medicus Angelus, equo candido insignis, curavit. Homines deinde ut pascere olim sciret, pascere pecora instituit, & vigil inter preces in illustri nocte Aidanum Episcopum cælo vidit subire. Posthæc inter Religiosos cùm hospitum curam haberet, inter hos aliquando Angelum numeravit. Nocturnas Veneris faces sæpius rigentibus aquis mersus collo tenus extinxit. Episcopus Lindisfarnensis, altero statim anno libentius insulam posuit, quàm sumpsit. Mira quę patravit plurima alia narrant, & inter hæc feras abactas à pascuis, ab agris aves, ex corporibus tortores dæmonas, corpus quoque ejus post annos quadringentos decemque & octo integrum mirantur. At me judice majus miraculum

lum tu facies juventus, si vel pauculos illos annos, quibus vives, integrum corpusculum servabis. *Ex Bedâ.*

O quàm compositum reddit omnem corporis statum, nec non & mentis habitum disciplina! cervicem submittit, ponit supercilia, componit vultum, ligat oculos, cachinnos cohibet, gulam frenat, iram sedat, format incessum. S. Bern. in Ep. ad Soph. V.

S. WULPHRANNUS EP. 20. *Martij.*

WULPHRANNUS est Senonum Pont. idemque Frisiorum Apostolus. Ad hos cùm mari contenderet, & Ministro sacer calicis orbis imprudenti in undas excidisset, jussit brachium hunc in aquas tendere. Tendenti continuò orbis, spectatores Christo adhæserunt. Morem vel Gente suâ barbarum magis, quo victima Diis improbis juventus innocens cadebat, non uno miraculo antiquavit. Nam & suspensum puerum à laqueo absolvit, &, ut geminis aliis, qui mari exæstuanti præda expositi fuerunt, succurreret, sicco pede nudas perambulavit, & dextrâ hunc, illum sinistrâ molliter prehensos ad litus eduxit, mox meliore aquâ, & Christiano ex more mersos matri restituit incolumes. Atque his miris filium etiam Ducis Radbodi ad Christum pertraxit, sed non Radbodum ipsum. Nimirum jam sacris un-

dis

dis etiam iste admovendus, cùm ex WULPHRANNO intellexisset, Majores suos, Ducesque Frisonum omnes (qui quidem superstitioni dediti fuissent) inferis damnatos esse, exclamavit improbo joco, malle se cum pluribus & Majoribus suis etiam apud inferos, quam sine his, & cum pauculis aliis apud Superos degere. In hâc sententiâ ludibria dæmonis mali firmarunt, qui aureos illi montes, certè aurea palatia pollicitus est. Et jam iverat legatus à Radbodo missus, qui Deorum munera inspiceret: jam inspecta probaverat oculus fascinatus, cum socius, quem WULPHRANNUS addidit, vana ædificia unico signo crucis omnia destruxit. Radbodus intereà priùs, quàm nuntii redirent, ad illos suos plures abiit. *Ex Lippeloo.*

Renovetur corâ carnalibus desideriis, ut exclusis illis introducatur amor Dei & amor patriæ cælestis: recedant ab ore arrogantia & derogatio, & succedant peccatorum confessio & bona de proximis æstimatio; assumatur continentia & innocentia, ut contrariis virtutibus contraria vitia depellantur. S. Bern. sent.

B. AMBROSIUS SANSEDONIUS C. 20. *Martij.*

SEnis ortus AMBROSIUS SANSEDONIUS natalem noctem communem cũ D. Thoma & Jacobo Mevaniensi ha-

habuit. Eam ne candidam orbis dubitaret, tergemina calculo suo Luna notavit; manè deinde vox probavit pueruli *ad scholas, ad scholas* conclamantis, qui quidem causam clamoris rogatus, tres Principes Doctores natos respondit. Porrò AMBROSIUS infans manibus captus pedibusque ea vincula in æde D. Dominici rupit. Viros Religiosos in nutricum brachiis risu salutabat, nec alio magis quàm imaginum aspectu delectabatur, profanas longè repellens, sacras osculis fatigans. Jam septennis VIRGINIS officium quotidie solitus est persolvere: novennis verò jejunia pane & aquâ sancta habere: insuper quot hebdomadis, die *Matri Virgini* dicato, Ut egentes hospitio exciperet, ut illud etiam Angeli ambirent, & modulos suos adderent. Fugam è mundo meditanti, & declinanti, nescio quod, epulum geniale, Proteus Orci eremicolam mentitus suadere cœpit, primam ætatem suo exemplo voluptati libaret, senectutem DEO litaret. At improbum consiliarium AMBROSIUS signo crucis pepulit. Jamque D. Dominici, jam Alb. M. discipulus, mox ipse Doctor sacrarum literarum Lutetiæ, tum Coloniæ fuit. Atque ut sciremus unde doctrinam suam haberet, visa est palam Divina columba in aures loqui AMBROSIO, quæ ille ad concionem clamaret. *Ex Ann. Dominic.*

O se-

O seculum nequam! quod tuos sic soles beare amicos, ut Dei facias inimicos! planè enim qui amicus esse vult tuus, inimicus Dei constituitur: Amicus itaque mundi excluditur à consilio amicorum Dei. S. Bern. in Epist.

S. BENEDICTUS ABBAS.
21. Martij.

BENEDICTUS puer ludum cùm eremo mutavit, satis jam magnus Philosophus, qui terrena contemnere didicerat. Ibi multò pòst malus Orci pullus merulam mentitus, ingens sub animo libidinis incendium excitavit: sed ille nudus in spinas abjectus sanguine id extinxit; ut quando Poëtæ rosas olim omnes candidas volunt fuisse, ex his spinis primùm credam erubuisse. Secundùm hæc cùm socios legeret, multa admiratione digna fecit, multa passus est. Illud lepidum etiam memoratu. Discipulum, qui à divinis ante finem subducere se amabat, attentioribus oculis arbitratus, vidit à Stygii coloris nano vestis orâ prehensum è templo trahi. Castigavit virgis vagum, & ecce parvulus etiam ille è Styge Maurus tergum, ne virgis daret, fugæ dedit. At BENEDICTUS castra sanctissima in monte Cassinate locavit: illic everso Apollinis fano, postquàm veriora cùm aliis multis, tum Totilæ

 im-

imprimis oracula dedisset, famâ, & discipulis orbem implesset, sibi etiam denique vates sepulchrum parari jussit, & inter suorum manus, ut Ducem decebat, stans oppetiit. Mox duo Magistrum capere viderunt in cælos viam, amplam illam & veste pulcherrimâ stratam, multisque luminibus coruscam. Eam tunc nescio quis Cælitum viam Benedicti; D. Bernardus illius leges dixit; ut jam mirum non sit, si eandem tot Pontifices & Reges calcarunt. Nam viam ad cælum expeditam & jucundam quærebant, vel mundo Doctore. *Ex S. Greg. M.*

Illud Sathanæ opus est, ut cogitationes orantis in infinita jaculetur, nec sinat hominem in ea persistere postulatione, quam impetrare contendit. Novit quippe, quòd si perseveret deprecans, exaudiet eum, qui fecit illum, etsi innumerabilia peccata admiserit. S. Ephrem in Pan.

S. CATHARINA SUECA V. 22.*Mart.*

INfans CATHARINA respuit impurarum nutricum ubera, castarum ambiit, Veneris jam in cunis hostis. Puella pupas tractavit; sed cùm pupas induti dæmones verberarent dormientem, etjam has sibi Venerem jussit habere. Viro nupta dotem virginitatem attulit, & arrham virginitatem vicissim ab ipso accepit; quæ ut tuta in thalamo etiam dormi-

miret, humi hunc stravit, vilibusque panniculis, licèt e principe familiâ esset, involvit. Quæ virtus ita cæli Reginam cœpit, ut vultu blandissimo CATHARINAM intueri sit visa, at torvis oculis socrum, quòd vestium luxum hæc amaret. Interim centonibus CATHARINÆ DEUS purpuræ splendorem non semel addidit. Romæ cum ageret, pudicitiæ custodem B. Sebastianum sibi legit, opemque sæpius ejus præsentem sensit. Gravius nihil aggressa est vel facere ipsa vel alteri suadere, quàm VIRGINEM Angeli verbis salutasset. Castigavit tamen MATER MAGNA clientem suam, cum præter Brigittæ matris & virorum Religiosorum voluntatem, patriam cogitaret. Visa est enim sibi CATHARINA inter mundi laborantis incendia frustra opem à VIRGINE rogare, nî Majorum voluntati pareret, & patriam cælo posthaberet. Mortua est pridie VIRGINIS ANNUNTIATÆ, cum plures annos quotidie animum confessione expiasset. Funus Ericus Rex suis humeris extulit. Cælum stellam legavit, quæ funus comitaretur. Miraris nobiles funeris curatores? Nobiliores anima habuit, Angelos. *Ex Surio.*

Vitam tuam quotidianâ discußione examina; attende diligenter, quantum proficias, vel quantum deficias: qualis sis in moribus, & qualis in affectibus: quam

 similis

similis sis Deo, vel quàm dissimilis, quàm propè vel quàm longè, non locorum intervallis, sed morum affectibus. S. Bern. l. Med. c. 5.

S. OTHO CONF. 23. *Martij.*

ROmæ natus OTHO Palladi primam ætatem devovit. A Pallade deinde ad Matrem transiit, utroque propitio. Nam & literis excultus, & armis præstans Lothario Imp. cùm hic Innocentio III. Pont. contra Pseudopontificem auxilium ferret, ita volente, veteri Majorum gloriæ Equitis etiam titulos adjecit. Nimirum nulla adæquè calcaria virtutem extimulant, uti aurea. Quòd tamen DEUS sub suis signis militare vellet OTHONEM, ostendit quæ mundus suis stipendia numeraret. Proin dum pro Alexandro III. Pont. contra Frid. Imp. arma gerit, speratque palmas & triumphos, captivus carcerem ab hoc aufert & vincula. Adest tamen D. Bernardus precibus vocatus, & dormientem ex hostium manibus non vano somnio educit. Squalor carceris & fames longa alium vultum OTHONI induerant, ut facilè omnes falleret. Liber ergo arma in se vertit, sibi bellum indixit. Locus castris metandis placuit Beneventum inter & Asculum. Sed & propugnaculum ingens extruxit cellam humilem: tela preces e-

rant:

rant: vulnera ab hoſtili manu nulla, honeſtiſſima à ſuâ manu tulit. Ita ſeſe ſubjugato, Arianenſium quoque ſuperſtitionem aggreſſus expugnare, effecit, ut qui ad id tempus Jani bifrontis imaginem, quà publicis, quà privatis ædificiis præfigebant, Chriſtiani Chriſtum potiùs præ ſe ferrent, quàm Deos ridiculos. Iiſdem imminentem ob ſcelera non modò ab Agarenis, ſed Chriſtianis etiam vaſtitatem, & ruinam prædixit; cui tamen ipſe morte ſubduxit ſeſe. *Ex Ferrar.*

Quæ nos agit veſania vitiorum? ſitire abſynthium, hujus mundi ſequi naufragium, vitæ labentis pati infortunium, impiæ Tyrannidis ferre dominium, & non magis convolare ad Sanctorum felicitatem & ad Angelorum ſocietatem? S. Bern. in Medit.

S. SIMON TRIDENTIN. M. 24. *Martij.*

ITerum hodie impietas odiis ſuis ſanguine innocenti litavit, & cùm Chriſti non potuit ampliùs, Chriſtiani certè ſanguinem fudit crudelis. Tridentum tragœdiam ſpectavit. Egere Iudæi, & principem Chriſti perſonam SIMON ſuſtinuit; puerulus vix dum menſes viginti novem natus. Matres omnes Tridentinæ illacrymarunt. Porrò nomina præcipuorum carnificum ſunt Moyſes, Samuël, & Tobias, ſancta nomina, ſed

improbiſſimi homines. Ex his Tobias, fortè luſitabundum ad ædes paternas SIMONEM, & blanditiis captum pullum in domum Samuëlis nequam vultur aſportavit. Tum verò convolavit cum Moyſe reliquum corvorum agmen: uvæ, poma, & id genus illecebræ primò objecta lacrymanti. Tum denudatum corpuſculum & injectum, quod vagitum ſtrangularet, collo ſtrophium. Mox ſceleris auctor Moyſes è genis particulam carnis forficibus princeps aufert, inde alii atque alii ſuccedunt. Idem in dextrâ tibiâ factitatum. Tum denique in formam Crucis extenſa victima omnium ſtilis ac cultris præda ceſſit, & ſanguis ſitim cruentam reſtincturus cratere exceptus eſt. Horam carnificina durarat, cùm SIMON è manibus tortorum in cælos evaſit. Hodie meritò illi plaudit juventus, ut qui maxima patientem Chriſtum tantillus nobis retulit. *Ex Ioan. Matth. Tiber.*

Sit tibi JESUS *ſemper in corde, & nunquam imago Crucifixi ab animo tuo recedat: hic tibi ſit cibus & potus, dulcedo & conſolatio tua, mel tuum, deſiderium tuum; lectio tua & meditatio tua; vita, & mors, & reſurrectio tua.* S. Bern. in Form. Vit.

A N-

ANNUNTIATIO B. M. V. 25. *Martij.*

HIc ille dies eſt, quo non tam VIRGINI, quàm mortalibus omnibus ſalutem Cælum nuntiavit. Nam cum homini conſulere in humanâ imagine DEUS ſtatuiſſet, eamque in rem jam olim præ omnibus ſibi in matrem MARIAM legiſſet; ad illam legatum Gabriëlem miſit, qui poſtulata exponeret, & VIRGINIS Cælitum nomine aſſenſum peteret. Fecit hic imperata, & lætiſſimum illud Ave lætus MARIÆ tulit, aliaque in laudem addidit, quæ Angelum imitantes homines meritò quotidie gaudemus iterare. Sed numquam pulchrius illa erubuit, quàm ad tot laudes ſuas; mirante nimirum honorem ſuum modeſtiâ: quâ nemo unquam minùs agnoſcit dotes ſuas: nemo minùs libenter extolli audit. Itaque aggreſſus timorem adimere beatus Nuntius, matrem fore vaticinatur DEI; inde nomen adjicit filii, ſceptra item & regna (omnia æter natura) promittit. MARIA, vel quòd quînam virgo paritura eſſet neſciret, vel quòd mater ſine virgine eſſe nollet, longè magis hæſitare, & de pudore, quem DEO voverat, anxia, quî id fieri poſſet, rogare. Mox tamen, ut ille arcanum rei ordinem enarravit, ANCILLAM modeſtiſſime ſe præfata annuit, & verbum illud expectatiſſimum,

Fiat, pronuntiavit. Tunc Homo Deus & Deus Homo potuit dici. Tunc Virgo quod Deus fecit, & unico verbo, quo hic orbem antè creavit, illa recreavit. *Ex S. Luca & Ioan.*

Inter gratias Virginis præcipuè redolebat Myrrha Castitatis & Thus Pietatis. Odor iste super omnia aromata, Dominum Majestatis de Excelsis attrahit & invitat, ut inclinet cælos & descendat. Guerric. f. 1. de Annunc.

S. LUDGERUS EPISC. 26. *Martij.*

CÆlo priùs quàm lucem aspiceret, charum esse Ludgerum apparuit. Palus enim per cadentis matris latus egressus, cùm mortem illaturus utrique crederetur, obstetricis instar fuit. Vix verba fingere blæsa, vix gressum firmare scivit, cùm magnam in parvulo indolem studia prodiderunt. Neque enim ille, ut amet ea ætas, ludicris delectari, sed jam tum seria agere, & vel cortices in libros concinnare, vel lectitanti similis aut scriptitanti assidere. Quare compellatus à nutrice, quî diem transegisset, vel libros, respondit, scribendo vel legendo scriptos. Iterum quo magistro usus esset, rogatus, Deo, subjecit. Talem in familiaritatem suam Musæ, & in ipsa adyta sapientiæ admiserunt, quam ut in alios effunderet, ad Frisones Saxonesque

que contendit: Episcopus Monasterii primus Cœnobium etiam Werdense exstruxit, & cùm nemora densa obsisterent, ad hæc exscindenda famulis ventis est usus, qui noctu eversis latè arbustis, aream amplam ædificio pararunt, unâ tantùm arbore relictâ, quæ precantem LUDGERUM texerat. Illud etiam memorabile. Carolum M: cui imprimis charus erat, tertiò vocatus, dum preces, quas Canonicas dicimus, recitaret, neglexit adire, & appellatus eâ de re, respondit cum majore Principe sibi colloquium fuisse. Atque hæc, quæ offenderet delicatiorem ætatem nostram, libertas, chariorem etiam Carolo fecit, meruitque hic, dum astra, Alcuino doctore usus, comtemplatur, novam stellam in cælo videre, LUDGERUM mortuum. Ex *Surio & Lippeloo.*

Verè breve est omnino tempus. Infelix proinde qui in vitæ hujus lubrico fidens perituram insumit operam, nec advertit, quoniam vapor est admodicum parens, & vanitas vanitatum. S. Bern. in sent.

S. RUPERTUS EP. 27. *Martij.*

SAnguinem suum, quem ad Franciæ Reges Ducesque Hiberniæ referebat RUPERTUS, tum nobilem esse probavit, quando Vangionum Episcopus virgis servilem in modum per urbem cæsus;

& in exilium eſt actus. Sed nobiliſſimo exuli dignum domicilium patuit, Bojaria. Huc evocatus in exilium inde ſuperſtitionem miſit, & primus ferè Boiis patriam ſuam cælum ipſe exul oſtendit, regemque primò Theodonem, tum procères, mox populum magno numero ſacro fonte luſtravit. Abhinc ſedem & arcem ſacrorum Iuvaviæ (quæ hodie Salisburgum eſt) poſuit, mox Cœnobium hîc templumque D. Petro, alterum dein montibus, idque D. Maximiliano ſacrum; velut præſidium ſanctæ religionis impoſuit, prodigioſis ignibus tunc nobile. Sub hæc in patriam magnis itineribus contendit, novaſque auxiliares copias viros XII. adduxit, ſui planè, ut aliud nihil dicam, ſimillimos. His adjuvantibus bellum ſanctum, totam penè Bojariam Chriſto ſubegit, templaque velut propugnacula pietatis plurima paſſim extruxit. Inter hæc utique & pulcherrimum ornamentum patriæ, & firmiſſimum munimentum Ædes veteris Oetingæ numeratur, Deiparæ ſacra; ut quando huic omnia ſe debere Boii fatentur, multum profectò etiam Ruperto debeant, qui Regionis tutelam, eam Virginem inquam, princeps conciliavit. Obiit anno DC. XXVIII. fati ſui certus & diei. Parentare lacrimis omnes Boii, ſed Angeli cantu feſtivo viſi: illi ſordidati, hi candidati: ut noſ-

nosses illos funeri, hos animi triumpho adesse. *Ex Surio.*

Ad omnem tentationem, ad omnem tribulationem, ad omnem denique cujusque modi necessitatem aperta est nobis urbs confugii; sinus Matris expansus est, parata sunt foramina petræ, patent viscera misericordiæ Dei nostri. S. Bern. serm. 7. Qui habit.

S. GUNTRAMUS C. 28. *Martij.*

QUi Reges salvam majestatem, & regna sua volunt, rectè arces ædificant, & propugnacula; sed rectiùs iidem aras struunt templaque, & ad stipendia optimos præsidiarios, egentes evocant. Inter hos meritò Regem GUNTRAMUM numeramus, pulcherrimum Galliæ lilium, & meritò in Marianum hortum transplantandum. Regias hic gazas omnes, vel in sinum pauperum, vel templorum adyta prodigus sparsit. Certavit verò cum GUNTRAMO DEUS, nunquam non victor, si de liberalitate cum homine certamen sit. Et forte fortunâ somno, ad quem à venatione fessum perstrepentis rivuli susurrus invitaverat, aliquantum indulgebat. Hic qui pro dormiente vigilabat, armiger, vidit Dominum cum somno nescio quod animalculum proflare; ei cùm pontem ense regio fluxisset, aquas superavit, & pro-

proximo ſpelæo ſucceſſit, paulò pòſt viam eandem relegens ore denuò Regis ſe abdidit. Subinde hic evigilat, & ſomnium de reperto theſauro narrat. Sed & armiger ſubjicit, quæ vigilans ſomniaverat. Ergo in ſpecum itur, & ingens auri vis eruitur, ſed omnis iterum cælo, hoc eſt templis, & egenis tranſcribenda. Quo factum, ut ſicam eorum, qui parricidas manus afferre regi vel epulo ſacro accumbenti, vel ad matutinas preces eunti parabant, ſemper Numen excuſſerit prodideritque. Tàm firma, ô Reges, munimenta templa ſunt, tam fidi, ſi admittitis, corporum veſtrorum cuſtodes pauperum ſunt cohors. *Ex Paul. Diac. & Greg. Turon.*

Uſura mundi centum ad unum: Deus unum accipit ad centum: & tamen homines cum Deo nolunt habere contractum. Sunt forſan de cautione ſoliciti? Quare? homo homini exiguæ chartulæ obligatione conſtringitur? Deus tot & tantis voluminibus cavet, & debitor non tenetur. S. Chryſ. ſerm. 25.

SS. ARMOGASTUS ET SATYRUS. 29. *Martij.*

AMbos Geiſerici Arriani Regis furor afflixit, etſi SATYRUS regiæ domûs Procurator, ARMOGASTUS Comes eſſet. Et SATYRO quidem, ni ad per-

perfidiam regis mores ſuos etiam ipſe componeret, ob oculos ponebantur officii, bonorum, & liberorum ſpoliationes, magna ſemper apud aulicos momenta: ipſa adeò conjunx ultimæ ſortis homini, & qui camelos agebat, ad ludibrium jam fuerat deſtinata. Sed facilè deſpicere hæc omnia poterat SATYRUS, qui oculos cælo defixerat. Illa expugnare ferreum poterant animum: ſupplex mariro conjunx & juncta matri liberorum cohors firmiſſima acies; ſtructæ deinde ante pedes inſidiæ, infans, inquam, abjectus, minimus ille, ſed maximus apud patrem orator; confuſæ denique omnium in unum lacrymæ gemituſque, potentiſſima apud domeſticos tela. Perſtitit tamen inconcuſſus SATYRUS, & objurgavit etiam intempeſtivam ſuorum pietatem, & quæ impium in DEUM eſſe juberet. Ita ab officio dejectus omnibuſque exutus in exilium nihil præter innocentiam extulit fidemque DEO ſervatam. Jam ARMOGASTUS cùm nervis tibiæ & frons torquerentur, nervo altero hos & fortiori (cruce) non ſemel rupit. E pedibus ſuſpenſus dormire poterat videri. Ad ſabulum eruendum damnatus virum in arenâ ſe præſtitit. Bubus paſcendis præfectus dignum hunc Martyre magiſtratum cenſuit eſſe. Mortuus quoque tumulari, tamen non niſi ſub arbore voluit. Sed egeſta ſub hâc hu-

humus sarcophagum è marmore ostendit tam splendidum magnificumque, ut invidere tumulum pastori Reges potuerint. *Ex Vict. Uticen.*

Si paupertatem vix ferre possumus temporalem, in æternum fieri mendicus quis durabit? Cur ergo Christianus, cui militare est id quod vivit sæculo, non cogitat, ut pericula terrena otiis cælestibus consoletur? S. Pet. Chrys. serm. 54.

S. EUSTASIUS ABB. 29. *Martii.*

COlumbani discipulus fuit EUSTASIUS, ejusque in Luxoviensis Cœnobii præfecturâ successor. Pœnitentium dolori ita semper condoluit, ut prior ipse lacrimas daret, imò suis illorum proliceret lacrimas, optimam semper peccantibus medicinam. Etsi igitur lacrimis oculos suos corrumpere videretur, geminis tamen virginibus restituit amissos. Has inter Burgundophora fuit Chagnerici viri nobilis filia, & Deo jam olim desponsa; quæ cùm posteà, parente auctore, hominis thalamum cogitaret, vindicavit febris cogitatum adulterium, &, ut patri dolerent oculi, filiæ suos eripuit. At EUSTASIUS primò patrem facinus suum videre, tum filiam etiam diem fecit. Jam inter eos, qui principes facem Christianæ legis in Boicam intulerunt, numeres EUSTA-

SIUM licet. Et tulit ille operæ pretium suæ, non item Agrestinus, homo temerarius ac vafer, nihilque monachi præter nomen vestemque præ se ferens. Hic malus in eum diem discipulus, religionis tamen magisterium affectavit, & cum minùs ex sententiâ cederet, instituit magistrum EUSTASIUM totumque Columbani gregem calumniis petere, eamque in rem socios cogere. Sed ex his aliis lupus, aliis fulmen, morbus aliis, ipsi Agrestino silentium securis imposuit à servulo impacta; cùm eum non multò antè accusatorem expertus EUSTASIUS, ad divinum tribunal vocasset. Secutus hic paulò pòst, prævisâ (quò minùs timeret) morte, rectiùs accusaturus Magister discipulum ingratum. *Ex Surio.*

O si velimus omnem mentis nostræ paralysin pervidere, animam nostram virtutibus destitutam jacere in vitiorum stratis videremus: luceret nobis quemadmodum Christus & nostras quotidie maximas respicit voluntates, & ad salutaria nos remedia pertrahit & perurget invitos. S. Pet. Chrys. serm. 50.

S. MECHTILDIS V. 29. *Martii.*

CEras alii avitas in MECHTILDE easque Principum & Imperatorum numerant; at nos virtutes, quas si non omnes enumerare poterimus, aliquas certè

certè advocabimus. Et primò quidem, quod ferè amat in illustribus puellis fieri, in cunis desponsa videtur, sed nimirum Christo. Certè quinto ætatis anno è parentis in *Dei* abiit Parthenonem, qui Diessæ tunc fuit. Ab hominis thalamo quàm abhorruerit, inde æstimes, quòd omni lecto abstinuerit, carnem quàm oderit carnisque illecebras, inde, quod ab hâc semper, dum vixit, abstinuerit; sed nec vinum admiserit unquam, nisi Ratisponæ ex aquâ factum; si tamen id vinum fuit & non nectar potiùs, quod cælum inuitæ tertiò tunc miscuit. Jam virginem adultam illam, sed elinguem, & ab orco obsessam unâ operâ & linguæ vinculis & obsidione tam gravi liberavit. Plura alia mira, quæ vel cùm Antistita esset Edelstettæ in Sueviâ, vel Diessæ (nam huc sub vitæ finem rediit) à morte ipsius sunt prodita, quòd morbos reduces non silentibus minaretur. Capilli domortuæ fulmina exarmarunt. Pagum Diengensem cùm dotem monasterio impetrasset, partem redituum devovit sanctioribus panibus pinsendis, qui sacrificantium usui cederent. Atque hoc est credo, cur ultimùm ægrotanti solatia è cælo tulit VIRGO MARIA, & cibum divinum Angeli ministrarunt. quando nec epulum, nec epuli spectacula, nec structores, nec convivæ nobiliores potuerunt esse. *Ex tom. 4. ant. lect. Canisii.*

Con-

Confitere peccatum, ut Christi possis venire ad mensam, ut sit tibi panis Christus, & panis ipse frangatur in tuorum veniam peccatorum: ut fiat tibi poculum Christus, qui in tuorum delictorum remissionem funditur. Agnosce te peccatorem, ut tecum prandeat Christus. S. Pet. Chryſ. ſerm. 30.

S. REGULUS EPISC. 30. *Martij.*

ITer in Gallias D. Dionyſio cum gemino comite in ſtituenti tertius comes REGULUS acceſſit, non infelicibus auſpiciis. Etenim cùm illi ſanguine ſuo ſterile etiamnum ſolum rigaſſent, inter divina REGULUS ejus rei nuntias ternas columbas habuit, quæ ſingulæ ſingulorum Martyrum nominatim ſchedâ ferebant deſcripta. His ille auſpiciis fretus bellum omni ſuperſtitioni indixit, templa paſſim Deorum evertit, DEO poſuit. Cùm ex humano hoſpitio Stygis incolam exigeret, voluit hic in muſum REGULI migrare. Atquò virtutem crucis vel ab hoc magiſtro doceantur noſtri hæritici, mulus pede priore in pulvere crucem ſcripſit, itaque longè hoſtem proſcripſit. Divus verò, qui aditum hunc orco negavit, exitum è carceribus Chriſtianis facilè indulſit. Nam cùm permulti inter vincula agerent, REGULUS ſcipione clavis vicem uſus, oſtium

pulſavit, aperuit, vinctos omnes dimiſit; cumque urbi Præfectus unam pro omnibus vicariam victimam REGULUM morti diſtinaſſet, in ſomnis Dionyſius adfuit, mortemque, quam REGULO parabat, ipſi judici intentavit. Illud ſimul lepidum, ſimul mirandum. Ad concionem dicebat; ſed dicentem garrula animalia ranæ ſæpè ſæpius interpellabant. Imperavit REGULUS ſilentium immorigeris, & ecce continuò tacitæ audiverunt declamantem. Dixiſſes tunc illas in homines iterum, hodie verò homines in ranas iterum abiiſſe. *Ex Petro de Nat.*

Si amor Dei tenere te non poteſt, ſaltem teneat & arceat timor Judicii, metus gehennæ, laquei mortis, dolores inferni, ignis urens, vermis corrodens; ſulphur fœtens, tartarea & omnia mala. S. Bern. de Int. dom. c. 63.

S. BALBINA V. 31. Martij.

PUellis aliis ſponſum forma, BALBINÆ deformitas conciliavit. Id in hunc modum accidit. Ad miraculum primò formoſa fuit, obque id parenti Quirino Tribuno unicè chara. Sed quia hic Alexandrum Pont. itemque Hermetem Præfectum ob fidem in vinculis habebat, Numen vindicare impietatem patris in filiâ (oculo parentis) ſtatuit, colloque virginis ingens onus, & quod omnem

pul-

pulchritudinem extingueret, ſtrumam appendit. Cum hâc dote cum nulli jam placeret BALBINAM ducere, & parens deſperandum ſibi de nuptiis filiæ videret, Alexandrum in vinculis acceſſit, promiſitque, ſi ſtrumam filiæ collo pelleret, ſuperſtitionem ſe cum hâc animo pulſurum. Facilè utrimque convenit. Vix admovit Alexander filiæ vincula ſua, quæ Quirinus injecerat, cum illa ſtrumam, uterque ſuperſtitionem poſuit. Itaque jam nuptiæ ſplendidè parabantur. Sed puer elegantiſſimus adſtitit virgini, face armatus. Is ſive Amor ſive Hymenæus ſanctior facile melioris Sponſi amore accendit, JESUque ut nuberet, induxit. Intereà creberrima oſcula ſalutis auctoribus vinculis Alexandri fixit. Idem præſtitit monita ab Alexandro D. Petri vinculis. Mortui deinde pro Chriſto & Alexander & pater; virgo longius ſupervixit, utriuſque heres virtutis. *Ex Ferrario.*

Sit ſuavis & dulcis affectui tuo Dominus JESUS *contra malè utique dulces vitæ carnalis illecebras, & vincat dulcedo dulcedinem quemadmodum clavus clavum expellit. Sit etiam fortis & conſtans amor tuus, nec cedens terroribus, nec ſuccumbens laboribus.* S. Bern. ſerm 20. in Cant.

S. WALERICUS AB. 1. *April.*

IMaginem Davidis in WALERICO agnosces: nam & hic puer pastoritiam exercuit, & oris testudine totum Psalterium canere nullo didicit magistro, dignus & ipse, qui è caulâ in aulam, vel aulâ dignius Cænobium assumeretur, ubi nullam Saulis lanceam timeret. Tantum apud Deum potuit, ut plantaria colenti nulla unquam eruca sata & brassicas læderet; neque vermiculos solùm, sed aves etiam ita obsequentes habuit, ut ex manu ejus pranderent cœnarentque. Rigente brumâ ædes Sacerdotis foco fovendus subierat, quem aliis, quàm vellet, calere ignibus sensit. Sacerdos enim & loci Præfectus unà tum fortè prandentes, Venerem prætextatis verbis nominare ausi, cor WALERICI dolore exussère. Abeunte Divo, mox Dei vindicta subiit: Sacerdos oculis captus est, Præfectus lentâ fœdâque morte contabuit, longas ambo linguæ lascivæ pœnas daturi. Eâ sub arbore tumulari denique WALERICUS voluit, sub quâ Deo supplicare vivus consuêsset, ratus benè ibi corpus quiescere, ubi benè vixisset. Et verò cubare se molliter manifestè ostendit; ne in Aram quidem à sancto Bernardo invitatus migrare sustinuit. *Ex Surio.*

Facts.

Facessat ab ore Militis Christi omnis vani rumoris ineptia, & lingua, quæ immaculati Agni, imò summi Verbi rubet sanguine, dedignetur otiosi sermonis sese fæcibus inquinare. S. P. Damian. l. 6. Ep. 26.

S. FRANCISCUS DE PAULA.

2. *Aprilis.*

FRANCISCUS DE PAULA decimo tertio ætatis anno, à parentibus ex voto sancto Francisco consecratus, monente Deo, novam Religionis familiam Minimorum nuncupandam condidit. Piorum ope ædiculam sacram molientem sanctus Franciscus monuit, ut angustiis illis prolatis, ampliorem faceret: impensas causantem fidere Deo jussit; muris ergo dejectis, mox ab homine copioso magnam vim auri in opus accepit. Cùm virtutibus omnibus abundaret, ardebat tamen charitate maximè, quæ ad illum cælo defluxit globo igneo inscripta, ejus tessera futura & Ordinis insigne. Ea flamma cùm totum hominem corripuisset, nihil mirum est, ardentes deinde titiones impunè tractasse, subiisse caminos, cibos quin adeò absque foco solâ Charitatis flammâ percoxisse: sed animos hominum eodem incendio ambussit, & extremis odiis diffidentes non alio ferrumine colligavit, artificiosus in miracula sancti Amoris.

Ut cum fratribus duobus pomiferæ arboris causâ inimicitias inter se alentibus, arborem dissilire mediam jussit, neuter ut uno pomo esset ditior; vel cum pauperum caussam apud Regem aucturus, nummum aureum inter digitos diffregit, ex quo cum sanguis copiosè manaret, inopum eum esse dixit, qui acerbis exactionibus exigerentur. Hâc denique virtute ad cælum subvectus est anno M. D. VII. eâdem fiduciâ aërem transvolans, quâ olim mare pallio suo instratum enavigavit. *Ex vitâ.*

Quàm pulchrum est, quàm decorum, vulnus à Charitate accipere. Alius jaculum carnei amoris accepit, alius terreno cupidine vulneratus est; nuda pectus tuum, & præba te jaculo formoso; siquidem DEUS *sagittarius est.* Orig. hom. 2. in Cant.

S. GENOFEFA PALATINA. 2. *April.*

GENOFEFA Brabantiæ Ducis F. Sifridi Comitis Palatini conjux, post votum DEIPARÆ factum filium enixa est, id temporis Sifrido in Syriâ agente. Interea Golo, qui pro Duca Rempub. administrabat, cùm pudicitiam sæpe sæpiùs GENOFEFÆ necquicquam tentasset, ut scelus scelere tegeret, apud reducem Principem in suspicionem eam adduxit, ac si alieno ex toro filium sustulisset. Maritus continuò crimen cum matre & puero

ro aquis jubet margi. Sed mitiores domi-no famuli, cùm in ſilvas utrumque expoſuiſſent, domi ſe imperata peregiſſe adſimularunt. Nec defuit etiam inter ſilvas afflictis miſerorum MATER, ſed cervam miſit, quæ ſtatâ horâ quotidie infanti ubera præberet. Annus agebatur orbis reſtaurati DCCL. exilii GENOFEFÆ V. cùm Sifridus, dum feras quærit in homines offendit, in iis conjugem & natum, in utroque crimen ſuum agnoſcit, VIRGINI verò SOSPITATRICI id loci templum ſtruit: ut ſi ejus beneficia urbes taceant, vel ſilvæ loquantur. *Ex Molano.*

In quacunque hominum verſeris frequentiâ, cave alienæ converſationis eſſe aut curioſus explorator, aut temerarius judex: & ſi actum quid deprehendes, nec ſic judices proximum, magis autem excuſa. Bern. de duod. grad. Hum.

S. MUSA VIRGO. 2. *Aprilis.*

ERat MUSA virgo Romana, rarum, at breve teneræ ætatis miraculum, cujus lecto nomine, cave citharam choroſve cogites, nullæ occurrant Pierides; vitæ ſeveritatem, verborum moderationem, animi receſſum diſce. Quieſcenti olim Deipara, denſo virginum ſacrarum agmine cincta, ſe obtulit; omnibus in vultu nitor ſolis, in veſte

candor nivis. Et Regina quidem eam affata: Comites, inquit, meas dote virginitatis filii mei connubium promeritas vides? augebis tu numerum, si moribus matronam potiùs quàm puellam præstiteris, & infantiæ senilem miscueris temperationem. Nihil, quo pares leviter exultant, amabis. Religioni risum, jocum sceleri duces. Ad honesta oculis, ad interrogata verbis. Ad necessaria manum, ad jussa gradum movebis. Sic efficiam ut trigesimo die voti compos fias. Sub hæc ita mutata est *Musa*, ut solicito parentum oculo non indigeret, ex quâ tot gravitatis peti argumenta poterant. Itaque interrogare subiit novi moris causam: quam filia nocturni visi commemoratione attonitis indicavit. Quinto inde ac vicesimo die febri corripitur: trigesimo Deiparâ *Musam* evocante, illa gestiens iterat, *Ecce Domina venio*, & cum voce hinc abiit; vobis quoque, qui *Musas* colitis, Ducem præbitura se, monituraque cælum ambientibus morum levitatem oneri esse. *Ex l. 4. Dial. S. Greg.*

Ut Deum contempleris factus es; non ut humi errepat vita tua; non ut pecudum ritu voluptate perfruaris: veriùs ut ad normam & institutum cælestis vitæ tuam ipsius componas. S. Basil. hom. 11. in Hexem.

S. RI-

S. RICHARDUS EP. 3. *Aprilis.*

RICHARDUS natione Anglus fratris inopiam ſervilibus miniſteriis voluntate ſuſceptis, levavit, eidemque paternâ hæreditate, pactoque nobilis & opulentæ virginis matrimonio ceſſit. Dum litteris navaret operam, nullo certo vivendi præſidio, communi cum Sodalibus duobus pallio, viviſſim ſcholas aditurus utebatur. In Epiſcopatûs faſtigium evectus, cum honore, ut aſſolet, non mutavit morem, paupertatē à ſe fugientem velut elapſam bonam fortunam inſecutus: aureis quippe argenteiſque vaſis in pauperum annonam expenſis, præſtare dictitabat, fictilibus, more parentis, cœnare, quàm Chriſtum egenorum turbâ repræſentatum eſurire. Uno pane mille homines ſaturavit, Deo voluntati benefaciendi facultatem ſuggerente. Aliquot ſuarum domorū incendium reſtrictæ ad largiendum manus vindictā eſt interpretatus; & quos multi convicio à ſe manuque rejiciunt inopes, tanquam accepturus, non daturus beneficium, ad petendū blando affatu excitabat: cujus facti rationem poſtulatus, illud ex divinis literis protulit: *Domine prævenisti eum in benedictionibus dulcedinis.* Sub mortem notum Deiparæ cultoribus carmen à Sacerdotibus lectulo adſtantibus iterari voluit:

Maria mater gratiæ, Mater misericordiæ, Tu nos ab hoste protege, Et horâ mortis suscipe.

Immortuus est sacræ crucis complexibus ad annum M. CC. XLV. *Ex Surio.*

Dic mihi, ubi nunc amatores mundi, qui ante pauca tempora nobiscum erant? quid ex eis remansit, nisi cineres & vermes? Attende quid sunt, quid fuerunt? homines fuerunt, sicut tu, comederunt, biberunt, riserunt & in puncto ad inferna descenderunt. Bern. l. Med. c. 2.

S. JOSEPHUS POETA C.
3. *Aprilis.*

JOSEPHUS ævi sui Poëta clarissimus Thessalonicæ & Byzantii vitam egit, qualem agere Musæ amant, à mundi turbis semotam. Parnassus ei cella, lectus terra: cibus panis, potus aqua fuit nam hâc, & non mero fluere Hippocrenen noverat. Hîc ille sacrorum vatum monumenta lectitare, in vota non vana Poëtarum nomina, Sed Numen vocare, atque ita demum pleno ore Cælites canere. Porrò in D. Bartholomæi laudes iturus, cùm evocare omnes ex Helicone Musas gestiret, meditabundo ipse Divus adesse, & libro pectori admoto benè precari visus est. Non è Parnasso, sed cælo hoc fuit somnium. Nam deinceps versus JOSEPHUS non fecit, sed fudit,

ut qui exciperent, jam olim ad omnes ungues examinatos, nunc e memoriâ tantùm promi autumarent. Itaque Imperatoribus etiam gratus, non potuit tamen, quin in exilium ſecundo pelleretur. Sed quia cauſſam habebat cum DEO communem, etiam hic Poetarum ingenioſiſſimum vicit, locoque ac muneri ſuo ſemper reſtitutus, demum immortali laureâ donandus ad Mecænates ſuos abivit Superos. Hos omnes, quos quidem verſu laudavit, ad exequias Poëtæ ſui confluxiſſe, S. Theodorus ab iis ipſis rediens cuidam ad tumbam ſuam ſupplici narravit. Tantum refert, ſcire quos laudes. Nuncdum non laudanda in mundo laudant Poëtæ, quod pretium ferunt, niſi ut ſplendidè diu mentientibus mundus ſplendidiùs mentiatur, & poſt multas fabulas ultima & longiſſima fabula ipſimet fiant? *Ex Menæis.*

Sicut ignis in lignis viridibus ſuffocatur, ita ſapientia in adoleſcentiâ tentationibus & libidine impedita non explicat ſuum fulgorem, niſi labore, & ſtudio, & oratione incentiva juventutis repellantur. S. Hier. ad Nep.

S. JOSEPHUS-HERMANNUS. C.
4. *Aprilis.*

HERMANNUS ſeptem annorum puerulus cœpit inter ultimam rerum

rerum omnium inopiam Musas, sed præ Musis impensè MARIAM colere. Eam cùm in templi odeo ludentem cum *Filiolo* & D. Joanne vidisset, dextrâ *Virginis* in societatem accitus, homo Superis collusit: puto ut cælum ostenderet, quis maximè ludus studiosum adolescentem deceret. A ludo saxum monstravit *Patrona:* unde quoties egeret, nummos promerer. Ita Mecænate cælo usus, simul annum XIII. fuit ingressus, mundo est egressus, & candidum Præmonstrati Ordinis habitum Steinfeldiæ suscepit; ratus longum cæli iter adolescentiæ maturè ineundum esse. Inter religiosæ vitæ studia tam amor in HERMANNO MARIÆ, quàm HERMANNI in MARIA crevit, ut eum primum amantissimo JOSEPHI nomine donaret, tum deinde in Sponsum deligeret, dotemque in manus omnes cæli devitias *Filium* daret. Ægritudinis illius complures suâ manu abstersit. Tristi orem, quòd muniis aliis distractus precibus vacare non posset, monuit, plus apud Superos solicita in alios studia quàm quieta inter preces suspiria mereri. Quoties genii supplex MARIÆ nomen venerabatur, toties omnibus perfundi sibi odoribus visus est. Cælo hiemante litantis manus, ne à frigore offenderentur, JESUS & MARIA fovebant, duo utique calidissima sidera. Corpusculum mortui ut supra

pra terram ſemper, ita etiam ſub terrâ diu integrum miſit; an quia odoribus, quos memoravimus, illud condivit? *Ex Surio.*

Ecce parvulus in medio ſtatuitur: ſtudeamus effici, ſicut parvulus iſte: diſcamus ab eo, quia mitis eſt & humilis corde? ne magnus videlicet Deus ſine cauſſa ſit factus homo parvus, ne gratis mortuus, ne in vacuum crucifixus. S. Bern. ſer. 3. ſup. Miſſus.

SS. THEODULUS & AGATHOPUS MM. 4. *Aprilis.*

NEmo vel citò vel ſerò nimis cæli viam ingreditur, ſi quidem ingreditur. Juvenis ætate THEODULUS, ſenex AGATHOPUS, parili tamen curſu per Martyrum ſtadium cucurrerunt, anno à Chriſti ortu quarto ſupra trecenteſimum. Et THEODULUS quidem ante curſum, bravium (certè arrham bravii) ſcribitur è cœlo annulum accepiſſe, qui artificis cæli manum crebris miraculis, quibus omnes paſſim morbos pellebat, laudavit. Porrò cùm intra carceres ambo adhuc conſiſterent, in ſomnis ab ipſo Numine ſunt animati, ipſi verò ad fidem exemplo ſuo adductos alios animarunt. Poſtridie ad virtutis theatrum (tribunal tyranni) tracti in ruborem hunc, in laſſitudinem tortores dederunt. Eâ, quæ ſecuta eſt, nocte, iterum

rum carceribus clausi, idem uterque in somnis somnium viderunt. Naufragium sibi facere videbantur, sed auspicatum illud, & nimiùm fortunatum: quòd cæteris quidem, quorum longè plurimi erant, fluctu haustis, ipsi nescio in quem montem cælo contiguum evasissent, candidus ibi vestibus ornati. Somnium hoc dies explicuit. In mare cum saxis appendisibus abjecti ipsissimum Olympum subjerunt. THEODULUS deinde multâ luce candidus, inde ad suos revisit, quòd testamentum facere esset oblitus. Dixit ergo heredes omnium pauperes, & te quoque inter hujus testamenti executores hodie cupit habere. *Ex Metaphr. apud Surium.*

Navicula Christi nunc tollitur ad cælum, nunc in trepidationum ima descendit: nunc Christi regitur viribus, nunc formidine jactatur: nunc operitur fluctibus passionum, nunc confessionum remigiis enatat. Sed nos iterum atque iterum clamemus Domine salva nos; Perimus. S. Chrysol. serm. 20.

S. VINCENTIUS C. 5. *Aprilis.*

SAnctus VINCENTIUS antiquâ Ferreriorum familiâ in Hispaniâ natus, primis statim annis documenta edidit Magisterii pietatis, quod vir exercuit, jam puer inter pueros Magnos Orator.

Ea initia egregiâ indole ac literarum eximio profectu fecit auctiora, omnem libertatem pertæsus, quæ levitatem oleret. Ingressus S. Dominici familiam, & Christi aspectu, morbo levatus, ejus imperio populos ad pœnitentiam evocare institit, tam strenuè quidem, ut satis constet Judæorum viginti quinque millia, totidem ferè Saracenorum, Christo ejus operâ conciliatâ; Christianorum centum viginti millia eidem reconciliata: publicis flagitiis infamium quadraginta millia ad innocentiam reducta. Ardorem dicentis inde intelligas, quòd capitalia ausos cùm ad furcam comitaretur, oratione primùm effervescere, mox colliquescere, denique in cinerem exarescere coëgerit felicissimo supplicio amoris extinctos. Tot spoliis Orco abactis triumphantem mirum non est, si Styx odit, & spoliare castitatis gemmâ contendit, quantumvis irrito conatu, quod in Magnæ Matris tutelâ esset, quæ suo pugili adstitit, & victorem rude donavit, in nos quoque exemplum repetitura, si cum *Vincentio* vincere vellemus. Acta olim furiis mater, ac proli suæ iniqua infantem in multas partes secuerat: has collectas vir sanctus integritati vitæque restituit, post dæmonem etiam de morte triumphans, quæ proinde obstruere viam huic sideri non potuit, quo minus ad cælum anno M. DC. XVIII. ferretur. *Ex Sur.*

Ad

Ad evitandas diabolicæ pugnæ molestias valenter assurgemus, si necessitatis ultimæ periculum providè pertractemus: nam si repentinus ille atque terribilis adventus Christi perpenditur, quid erit in mundo, ubi mens humana delectetur? S. P. Dam. l. 1. ep. 19.

S. IRENE V. M. 5. *Aprilis.*

IRENE S. Anastasiæ famulabatur, conditione, non item virtutibus Heræ impar. Unà cum duabus sororibus ad tribunal rapta est immitis Dulcitii, quodque magis timendum fuit, etiam lascivi. profuit innocentibus, quòd amor in furorem abiit, qui Dulcitium ad dissuaviandas ollas impulit, quarum fuligine deformatus cæcus amator, bacchatusque per urbem populo ludos præbuit. Sed neque cùm denudari virgines mandasset, vestes corporibus eripi ullâ vi potuêre; Pugnante pro iis, & togas retinente mordicus pudore. Fornace deinde (Babylonicam dixisses) conclusæ IRENES sorores, inter flammarum blanditias veriùs quàm tormenta, mortem somni similem, illæsis corporibus, oppetierunt. IRENE verò ardentiores etiam ignes evasit; in lupanar quippe Veneris fornacem per vim intrusa, ab Angelis sub militari habitu latentibus, illibatâ virginitate, inde educta est, & in montem ablata,

ablata, extra teli quidem Cupidinis jactum, non æquè tamen furentis adhuc Dulcitii posita; ab hoc enim celeriter insequente, eminus sagittâ transfixa est volens lubensque, & amorem suum Numini saucio pectore testatura, mox in ejus complexum à cælestibus Paranymphis domum, id est cælum, deducta; anno salutis CCC IV. *Ex Actis S. Anastasiæ.*

Mox ut germinare inceperint fœdæ cogitationes, compunctionis gladio interimat ipsas, qui cordis sui JESUM *cupit habere possessorem, virilem super se adhibeat custodiam, quâ nec seducatur nec alliciatur.* S. Laur. Iust. de Cast. Conn. c. 33.

S. GUILIELMUS C. 6. *April.*

GUILIELMUS domi nobilis, Hugoni Abbati, apud Parisienses, à parentibus ad omnem pietatem informandus traditus est. Nec abhorrebat à disciplinâ pius animus, quâ comite feliciter in literis progressus, facilè superabat æmulos, quibus ob morum integritatem fastidio fuerat. Patebat multorum invidiæ, quam ille æquo animo perferens, nihil alienum à virtute patrabat, quæ sedem firmam in pectore ipsius jam fixisset. Dubius quo vitæ genere virtutis studia decurreret, monente tandem serveriùs Odone abbate, & objectâ Christi crucifixi in vitreâ fenestrâ depicti

 pecie,

pecie, pectori ejus faces subdente, in religiosam se familiam recepit, in quâ cælestibus promissis ascensus, ita probavit aliis, ut Roschildensibus peræficeretur Abbas. Et quia pii omnes adversis exercentur, nequaquam ab iis vir sanctus eximius fuit, cæli nihilominus deliciis sustentatus. Gravius decumbenti S. Genovefa virgo solamen & morbo medicinam attulit. Morituro denique. Reparator noster, Sanctis comitatus, conspicuum se fecit, scilicet ne mortis larvâ terreretur. Cælum Anno M. CC. II. subituro paratum solium ejus discipulus vidit, coronamque, rarum opus & Angelorum manibus elaboratum; sed gemmas GUILIELMUS suppeditavit, virtutes suas, quarum nos nomina fortasse scimus, & subinde de pretio disputamus, sed subterfugimus patientiæ scalpellum, sine quo nulla gemma cælatur. *Ex Surio.*

Christus sit confabulator tuus: Christus sit contubernalis tuus & conviva; imò Christus ipse sit tuæ deliciæ, ipse quotidianæ refectionis epulum, ipse cibi sit intimæ dulcedinis alimentum S. Pet. Dam. l. 7. Ep. 6.

S. CALLIOPIUS MART. 7. *Aprilis.*

CALLIOPIUS eximiâ sanctitate juvenis ad agenda Liberalia ab impiis invitatus, liberè abnuit, nefas esse

Chri-

Christianis dictitans, insanire cum ratione. Præfectus urbis Maximus extrema primùm comminatus, cùm nihil objectis terroribus profecisset, versus ad blanditias, velut in dotem invitamentumque sceleris filiæ matrimonium promisit. Eam conditionem generosiùs etjam respuentem plumbatis contundi nervisque crudis fœdè laceratum, in rotam jubet innecti, curvaturâ cultris obarmatâ, rogoque juxtà validè flammante. Utriusque tamen metum discussit Angelus, qui & ignem oppressit, & rotæ volubilitatem conversionesque stitit. Theoclia mater, audito filii casu, in carcerem ad filium penetrat, vulnera obligat, gratisque vocibus prædicat, quòd Martyrem peperisset. Noctu inter precandum cælesti voce confirmantur. Damnato denique ad crucem *Calliopio*, mater pretio lictores obstrinxit, ut situ inverso statuerent crucem. Mira feminæ virtus in comparationem Machabææ vocanda. Ad supplicium velut triumphantem prosequitur, in cruce tanquam solio filium spectatura. Pendentem cælestis nuncius ad æternitatis gloriam evocavit mater amplexu stringens exanimum, pignus præmissum ad Superos filium è vestigio est insecuta. *Ex Metaphr. & Baron. in Not.*

Perpende & invicem confer tribulationem & gloriam; momentaneum & æternum; leve & pondus; gaude & exulta,

quia quod tribulationis sustinens, momentaneum est, quod gloriæ præstolaris, æternum est; leve est, quod toleras, pondus, quod exspectas. S. Petr. Dam. l. 8. ep. 6.

S. AIBERTUS C. 7. *Aprilis.*

AIBERTUS statis à puero precationibus somnum distinguebat. Terram, originis memor, frequenter osculabatur: finemque respiciens, modico alimento moriturus utebatur. Cùm vitam S. Theobaldi Poëticis vinctam numeris à vano homine demisisset altius in pectus, in loca primùm sola recessit: Aquilæ deinde specie cucullum sibi offerentis excitatus, ad Monasticen se vocari intellexit; demum in solitudinem rediit finemque arctioris vitæ initiis æquavit. Ibi cùm, aditu aquarum eluvionibus obsesso, vitæ necessariis arceretur, Deipara virginum choro cincta buccеam panis in os AIBERTI indidit, quâ exindecibi inopiam annis duobus & viginti, duobus minùs bibendi desiderium sustentavit. Cilicio corpus, imò innocentiam tegebat; neque enim castitas tutiùs habet involucrum. Centies quotidie procumbens, verba divinæ ad Deiparam legationis iterabat. Scamno solóve somnum excipiebat, ingratum naturæ exactorem & pretiosi temporis furem mulctandum, non mulcendum

exi-

exiſtimans. Multos à devio in ſemitam virtutis, hiſtrionem adeò, cujus quondam odæ mutandi ſtatûs occaſionem præbuerant, revocavit; facilis audiendis pœnitentium criminibus, pluſque patris quàm judicis adferens ad tribunal. Vitâ ad hunc modum in annum quinquageſimum prolatâ, rebus humanis eximitur anno M. C. XXIV. & nunc quoque non niſi uno cibo paſcitur, ASPECTU DEI. *Ex Sur. & Lippel.*

Inter preſſuras & ærumnas ad illum ſemper oculos erige, qui te paratus eſt, poſt flagella, dulcedinis ſuæ gremio confovere; qui te poſt turbines & procellas in ſupernæ quietis amœnitate conſtituet, & ab oculis tuis lacrymas linteo conſolationis abſterget. S. Dam. l. 8. ep. 6.

S. WICTERPUS EPISC. 8. *Aprilis.*

DE WICTERPO Gallia contendit & Bojaria. ſed cælum pridem litem diremet, cùm ſibi illum vindicavit verior patria. Pontifex Auguſtæ, fundum, quem ad Julias fauces habebat, Eptaticum, DD. VIRGINI & Laurentio donavit, locumque eum velut ad ſanctiores ferias Tuſculum habuit, fruſtra Henrico Antiſtite etiam mortuum inde auferre adnitente, cum vel MARIA WICTERPUM ſuum nollet dimittere, vel WICTERPUS à MARIA ſuâ

nollet recedere. Templum quoque D. Afræ, quæ inter Hungarorum populationes alteras penè flammas passa est, è cineribus in pristinum splendorem erexit. Vos qui sacra manibus tractatis, unum audite & exhorrescite. D. Herlucæ virgini à morte tam fuit familiaris, ut quoties ferè ad epulum sacrum iret, comes iret aut dux WICTERPUS. Fortè solam Herluca se credidit inter preces. Sed sola non fuit. Adfuit cum WICTERPO CHRISTUS, triste oculo amantis spectaculum & verbo ipsissima Pilati scena. Nihil hic, tantùm lacrimæ & gemitus loquebantur, & nimirum tot ora quot vulnera clamabant. Illud etiam WICTERPUS ad Herlucam addidit: *Ad hanc formam Sponsi expallescis soror?* illa; *emorior.* Ille iterum: *Cupis ab oculis theatrum crudelitatis hoc amotum?* illa iterum: *ah! percupio.* Ergo, subjicit WICTERPUS, oculos nega Richardo sacrificanti, cujus impuritas carnifex est sponsi tui. Audiit, abstinuit ab impuri sacris, idemque ut vulgus faceret, auctor fuit. O ætas nostra! ô sacra! ô Sacerdotes! eja dicite; oculos hominum à vobis si abducunt Superi, quibus ipsi vos aspicient, nisi iratis? *Ex Bav. S.*

Si non solùm anima, sed & corpus nostrum templum est Spiritûs S. quomodo is, cui prohibetur carnale commercium, non violat templum Dei, dum semetipsum petulanti

lanti luxuriæ prostibulum constituit, Spiritum S. in quo signatus fuerat abjicit, spiritum libidinis in se introducit? S. P. Damian. l. 4. Ep. 3.

S. MARIA ÆGYPTIACA. 9. *Aprilis.*

AUdite omnes apud divinum tribunal rei. Patronam si *Matrem* Judicis habetis, caussam peractam habetis. Certè causâ laboravit illa MARIA, cui nomen Ægyptus dedit, & tamen hâc non cecidit, ubi melior MARIA peroravit. Quid enim? nominis illa sui oblita, ut voluptati litaret, pudorem non venalem, sed gratis omnium libidini exposuit: quin festo Exaltatæ Crucis die, cum Hierosolymam Orbis conflueret, ausa est velle ibi infanda Veneris sacra publicare. Sed molientem ter pedem impurum templo inferre, ter repulit vis arcana. Quid MARIA? ad MARIAM? abit. quid agis misera? Veneri patrocinari vis Virginem? O quid apud *Matrem* non possunt lacrimæ? quid non lac *Matris* apud sanguinem potest FILII? orat illa; exorat iste: absolvit Judex admissam, quam absentem damnaverat. Sed audite pœnitentem, qui peccantem inspicitis. VI. annis supra XL. eluit lacrimis feras inter, quidquid inter homines peccaverat, semper oppugnata ab Orco, semper victrix, *Virginis* auxilio,

nulli hominum nisi Zosimo visa. Is divino ductu ad eam venit, & vitæ seriem, quam dedimus, audivit; cum sacro dein epulo revisit, quod ut caperet MARIA, per Jordanem sicco vestigio advolavit. Ita puram cùm undæ jam probassent, secundò redux defunctam in arena offendit: anxio verò de sepultura leo supervenit, & fossam unguibus dedit, æternum non tam pœnitentis, quàm miserantis MARIÆ monumentum. *Ex vit. PP.*

Si criminum immanitate turbatus, si conscientiæ fœditate confusus, si judicii horrore perterritus, si baratho desperationis absorptus es, Mariam cogita, Mariam invoca: non recedat à corde, non recedat ab ore. S. Bern. serm. sup. Missus.

S. MACARIUS PATRIARCHA.
10. *Aprilis.*

MACARIUS Armenus Patriarcha Antiochenam sedes beavit, sed multò magis pauperes, quos unos illi domini Palatinos, foris anteambulones habuit. Ob id, & quæ jam tunc patrabat mira, ne in ore omnium esset, omnium oculos fugit, &, sub quo lateret ignobilis, sepulchrum Christi petiit. Sed Saracenorum scelere ad ipsa ossa usque lacera virtus, & tribus clavis pavimento affixa, pressaque pectus ignito saxo, ut ferè solet, se ipsa prodidit: prodidere Angeli in

auxi-

auxilium missi, ipsique jam hostes MACARIUM, & quod caput est, in MACARIO DEUM agnoverunt. Intereà parentes suum esse dedecus arbitrati, orbam filii infulam filiumque exulem videre, mittunt, qui aut verbis, aut vi adducant. Et jam parabant hanc illi. Sed cælo pugnante capi oculis manibusque, quas ad facinus extenderant, MACARIO se dediderunt. Hic cruce, quæ illi scipionis loco serviebat, oculos & manus reddidit, itaque expeditus exul orbem deinde pererravit, Bojariæ quoque hospes, demum Gandavum in Flandriam pervenit, relictis ubique symbolæ loco ingentibus miraculis, quæ unico suo scipione dedit cruce insignito. Flandriam cùm ditissima lues popularetur, sese cum gemino socio vicariam urbis victimam morti objecit, A morte geminum circulum cæli ostenderunt & crucem in altero, ut sciremus, quò crux scipio illum abduxisset. Sed nùmne MARIAM amavit? Non nisi in cryptâ eidem dicatâ sepeliri voluit. Et verò ubi molliùs ossa nostra jacerent, quàm in sinu MARIÆ? *Ex Sur. & Rav. S.*

Bonum mihi Domine tribulari, dummodo ipse sit mecum, quàm regnare sine te, opulari sine te, sine te gloriari. Bonum in tribulatione magis amplecti te, in camino habere te mecum, quàm esse sine te vel in cælo. S. Bern. serm. 17. Qui habit.

S. STANISLAUS EP. M. 11. Apriles.

IUstitia præsides multos habet, Patronos paucos. STANISLAUS adeo Cracoviensis Antistes mortuum citare testẽ coactus est, ne optimâ causâ caderet. Prædium à Petro viro nobili emptum, fraude amicorum ejusdem propè perdiderat; nisi illum ipsum Petrum, triennio antè defunctum, ad Iudices ridivivum adduxisset, quem nemo vel intestabilem ausus est dicere, vel refutare. Vitiorum severus vindex semper audiit, ignarus regulam flectere, seu pauperum tabernas, seu regum palatia metiretur. In omnem peccandi licentiam Boleslaus Rex proruerat, quem nequicquam admonitum STANISLAUS piorum tribu movit. Non erat Rex huic probro concoquendo; sed vindictam spirans, satellitibus ad aram stantem, victimam objicit, iisque tertiùm divinâ virtute vim afferre prohibitis, ipse carnificis munus occupat, & laniati à-se Antistitis membra dispergit. Damnarunt crudelitatem quatuor Aquilæ perpetuis excubiis reliquias tutatæ; donec miraculo cælestique luce exciti mortales eas in urnam componendas legerunt. Juvit pietatem divina manus, lacerosque inter se artus ica colligavit, ut nullum crudelitatis vestigium superesset. Non sustinent impius

Rex

Rex tam luculentam inſaniæ ſuæ exprobrationem; ſed regnum exilio mutavit, omnium hominum odium; cùm STANISLAI triumphum etiam Aquilæ augerent. *Ex Surio.*

Nunc dum mundus arridet, dum carnis ſanitas ſervet, dum proſperitas terrena demulcet, quæ poſt iſta ſequantur, excogita, & quæcunque tranſitoria ſunt, altiori conſilio jam tranſiſſe decerne, & velut ludificatoriæ illuſinonis ſomminum deputa. S. Dam. l. 8. ep. 8.

S. GUTHLACUS C. 11. *Aprilis.*

GUTHLACUS regio ſatu nobilis, circa ſalutis annum DCC. VI. caſtra ſolitudine, ſagumque ſacco mutavit. Sedem ſibi legerat expertem humani cultûs Inſulam, quam perpetuis turbis ita infeſtam dæmones reddidere, ut conſilium fuerit, ſtatione decedere, niſi opportunis auxiliis D. Bartholomæus patronus ac tutor confirmaſſet. Correptum aliquando ad inferos abſtraxerant iidem turbatores, ubi oculis objectâ æternorum ignium atrocitate, minati ſunt, niſi Inſulâ faceſſere vellet, continuò præcipitandum. Gnarus GUTHLACUS nihil ultra minas poſſe, auſus eſt vel in hoſtico abnuere. Ex eo tempore quod diebus ab Angelo tutelari ſub diei noctiſque crepuſculum viſebatur, novaſque

contra

contra increbescentem hostium impetum vires accipiebat. Discipulo, qui ei necem moliebatur, mentis arcanum aperuit: pro quo preces ad Deum fundere non destitit, quoad certam ei salutem impetravit. Eidemque triumphum suum ostendit mortuus, cujus pompæ pars fuit ignea turris à terrâ in cælum pertinens. Ethelbado Regi exuli per speciem objectus regni restituendi nuncius fuit. Qui receptis potestatis insignibus, cœnobium sui vatis monumento superstruxit, in quo corpus ejus quiescenti quàm mortuo similius, inventum est. *Ex Surio. & Lipp.*

Necesse est, ut illic dentibus strideant, qui hîc edacitate gaudebant: illic ab iis irremediabiliter plangitur, à quibus hîc voluptuosè ridetur; quique hîc olfaciunt nidores aromatum, illic eos sulphureus lætor excruciat, & tetra piceì fumi caligo circumdat. S. Dam. l. 8. ep. 6.

S. ALFERUS ABB. 12. *Aprilis.*

PAtria ALFERO Salernum, schola Principis idlic aula fuit. Ex hac ad regem Germanorum Legatus feliciter è viâ aberravit, & ad Regem Regum in cœnobium Cluniacense deflexit. Inde melior jam ad patriam Legatus monachis illic præfuit, & Cavense Asceterium condidit. Ibi mali dæmonis invidiâ ex altis-

altiſſimo monte præceps dejectus, riſit incolumis veteratorem, altiùs olim nectam impunè cadentem. Incolam ſaxo obtritum à ſociis in oratorio ſuo id noctis voluit deponi; mane deinde veſpillònibus funus quærentibus hominem reſtituit. Quina ova cùm eſſent, ſed ſeptem hoſpites, ſine fraude, ſed non ſine miraculo, & fortè cum riſu ſingula ſingulis attribuit. Vates plurimis aliis fuit; ipſe mortis ſuæ vatem longè nobiliſſimum Chriſtum habuit, qui ſexto die priùs quàm obiret, ALFERUM ad cœnam invitavit: condixit lubens, & quò famem opſonaret, jejunus venit. Miracula mortuus continuavit, ex multis unum illis narrabimus, qui ex Veneris harâ ad Numinis aram accedunt, &, heu! impurati epulo divino inter virgines mentes Angelos accumbunt. Fuit qui quoties ſacram menſam frequentare parabat, ſomniorum intemperie abſterreretur. Eam maculam etſi nullâ ſua culpâ contractam, cùm precibus, jejuniis, confeſſione ſemper elueret, redibat tamen ad invitum illa, & etſi ſcelus non eſſet, videbatur tamen eſſe. Tandem dormienti adſiſtere ALFERUS viſus eſt, & fonti admotum ſanctioribus undis luſtrare, jamque contra Stygis ejuſcemodi vulnera eximium facere. O ſimilis, inquis, fons mihi curreret! At ſi oculos habes, binos domi habes.

Al-

Altaria Domini non alienum sed divini duntaxat, Amoris ignem accipiunt. Quisquis igitur carnalis illecebræ ignibus æstuat, & sacris assistere mysteriis non formidat, sicut nunc æstuantis luxuriæ flammâ decoquitur, ita postmodum gehennæ incendiis consumetur. S. Pet. Dam. l. 1. ep. 6.

S. JUSTINUS M. 23. *Aprilis.*

JUSTINUS Philosophus Palestinâ oriundus literarum amator, varias in Philosophiâ sectas amplexus, Platoni tandem auscultare cœpit. Declinaverat fortè populi turbam, cùm nescio quid ad mare secum meditatus, in hominem incidit, à quo immortalitatem & supplicia animorum edoctus, Christianam veritatem aspexit, eandemque adversùs hostes accerrimè tutatus est, sanguinis & vitæ prodigus. Multa Judæi Gentesque adversùs Christi cultores machinabantur, quorum causam apud Cæsarum subsellia māgnâ dicendi libertate tutātus, illud impetravit, ut Christiani deinceps, nisi maleficii convicti essent, innoxii viverent. Nobilis ingenii monimentum hodieque legitur; gloriæque est bonis literis hanc piam operam Christo Romæ impendisse, ubi melior numquam causa acta est, etsi optimo ejus Patrono sanguine stetit. Nam cùm cres-

crescentem vitâ & disciplinâ Cynicum, ignorantiâ hominis multoque magis caninâ impudentiâ offensus, publicis congressibus vicisset, ea res scilicet canem illum ad vindictam inflammavit. Nulla ratio perdendi JUSTINI aptior visa, quàm si ut Christianum allatrasset. Exosum id nomen iterum esse cœperat & capitale. Ergo structæ D. JUSTINO insidiæ haud sanè nolenti, captus rogatusque Christianúsne esset; affirmavit. desereréte sua sacra; renuit, Mortem subiret; voluit; id Christo mortalium severo judici gratum, sibi utilissimum fore affirmans; ac mox cervice securi subjectâ, vitam perdidit, perditurus, nisi perdidisset. *Ex Surio & Baron.*

Si unus omnium ad vitam introitus & similis exitus diligenter attenditur, varietas illa, quæ versatur in medio, necesse est, ut tanquam volax fugacis somnii vanitas contemnatur. B. Dam. l. 7. Ep. 5.

S. HERMENEGILDUS M.
13. *April.*

OStendit HERMENEGILDUS, quando tandem negare obedientiam parentibus, etiam cælo arridente, liceat. Cùm enim patrem haberet Leovigildum Wisigothorum Regem, & hæresi Arrianæ oppidò addictum, ipse saniorem fidem à Præsule Leandro didicit. Sed

Sed veritas etiam apud parentem odium peperit. Hic enim cùm laudibus debuisset, ferro filium oneravit, & anno libertatis Christianæ D. LXXXIV. in carcerem dedit. HERMENEGILDUS, ut monstraret; quàm non pensi regnum haberet, humanis rebus omnibus se abdicavit, purpuram cum cilicio mutavit, tempus omne inter vota ac supplicia transegit, demum è carcere templum fecit. Subinde ipsâ sacri Paschatis nocte captivum à parente subornatus Pseudo episcopus adit, & ad sacerrimam scilicet mensam invitat: sed HERMENEGILDUS fidenter negat se in potestate futurum, etiam in vinculis Catholicæ libertatis memor. Eapropter irâ succensus Leovigildus, cum religione patrem etiam exuit, ejusque imperio cadit filius securi caput diminutus, pulcherrima Paschæ victima, sed non à parente danda. Cæterùm Martyrem continuò è cælo voces laudârunt, & delapsæ indidem lampades exornarunt. Mox etiam piis manibus parens impius morte suâ parentavit, adductis pòst ad Catholicam Fidem omnibus Wisigothis. Ita pietas quam decollasse in HERMENEGILDO impia hæresis putavit, toto regnò caput extulit. *Ex S. Greg. M. l. 3. Dial.*

Melius est contristare parentes, quam contristare Dominum JESUM. *Hic enim nos creavit & salvavit; illi sæpe suos*

suos amando perdiderunt. Ne te moveant tuorum lacrymæ, ne tu tibi ipsi æternas lacrymas parias. S. Clim. Grad. 3.

S. THOMAIS M. 14. *Aprilis.*

NAta est THOMAIS Alexandriæ, à parentibus benè ac pudicè educata, & demum nuptui tradita, ut antè Virginibus, sic Matronis posteà præluxit. Sed rarò castitas inter multos habitat tuta. Ausus est socer, cujus in domo cum marito degebat, omnis juris atque adeò pietatis in filium oblitus, conjugalem in nuru fidem tentare. Cohorruit illa ad tam infanda, & monitis preces, precibus lacrymas addidit. At ille, cui pudorem non potest, vitam extorquet, mediamque, non auditâ crudelitate, secat. Enimverò non tulit vindex Numen, sed parricipium extemplò cæcitate multavit. Intereà adsunt, qui maritum castissimæ volunt conventum; vident sanguini suo innatare pudicitiam; videns cæco vestigio muris oberrantem Susanneum senem; quis tragœdiam hanc dederit? rogant. Non ausus est diffiteri auctorem se esse amens Oedipus; sed cùm atrocitatem criminis, quam videns non viderat, nunc cæcus vel sole clariorem aspiceret, non dubitavit ultrò mortem orare, & capitis in se sententiam ipse pronuntiare. Et verò hunc facilè judi-

ces audiverunt, cæcumque duci ſcilicet juſſerunt: Thomaidis verò tumulus ceu Martyris cultus à Cœnobitis Scetanis, Aſylon deinceps fuit eorum, qui hoſtem Cupidinem fugerent. Nimirum jam antè cæcutiens puer oculis ſuis timet. *Ex Menæis.*

Quoties te ſentis turpibus cogitationibus pulſari, toties pone ante mentis oculos, quomodo Chriſtus crucifixus eſt pro te. Redemptor tuus moritur pro te, & tu neſcis cujuſmodi ſordidâ cogitatione ſordidaris in mente. Hug. l. 3. de Ani.

S. LYDWINA V. 14. *Aprilis.*

LYDWINA formam obeſſe caſtitati videns, dignum virgine rata eſt votum, deformitatem à cælo petere. Audiit hoc, & omnia morborum examina miſit: iis ita omnis gratia defluxit, ut nemini jam placeret cadaver domum ducere. Sed ſic illa demum formoſa CHRISTO viſa eſt. Hic ex amantibus ſolus jam ægræ cum MATRE aſſidere; ſolus amoris ſui & patientiæ ſymbola per Angelos lectulum ambientes oſtentare: quorum certè unâ recordatione LYDWINA cruciatus ſuprà quàm dici aut credi poteſt, graves, facilè tamen omnes redimebat. Genium tutelarem ducem ad ea loca, quæ CHRISTUS olim præſentiâ ſuâ nobilitavit, ad purgantes inter flammas & beatas ſedes habuit. Ab eodem

donum

donum è primi parentis horto lignum tulit odore nobile: ut inde una jam vel virginitas vel patientia ſperare quid poſſe videatur. In ſubſidium pauperum ipſa pauperrima peculium tamen corrogabat, & JESU *crumenam* dictitabat, cui profectò omnes, cùm audient, avari invidebunt, quippe quæ exhauriri nunquam potuit. Homini facinoroſo ſuaſit, plumis in unum latus noctem incumberet. Riſit ille, ſed cùm hoc in plumis non poſſet, ne in flammis olim poſſe cogeretur, flevit deinceps. At LYDWINA anno Chriſti M. CCCC. XXX. ægritudinis aſſiduæ ac multiplicis XXXVIII. cùm id dolorum incrementum impetraſſet, ut ignibus nihil ſupereſſet piandum, mortua tandem eſt, vel, ut rectiùs loquar, tandem deſiit mori. *Ex Io. Bruggmano.*

Corporea omnia, & quidquid fluxum eſt & caducum aſpernans, totum te cæleſti Patri addicas, nec præſenti tempori, ſed futuro ævo vivas, mortiſque meditationem, ut Plato ait, hanc vitam exiſtimes. S. Greg. Naz. ad Philagr.

S. FRONTO ABBAS. 14. *Aprilis.*

RIdiculi homines, morituri ne moriamur fame, extimeſcimus. Commeatum in annos comportamus, diem victuri: horrea ſtruimus, ſepulchrum ſubituri, formicæ dicam an homines?

Nimirum qui vitam dedit, victum vitæ extra urbis fora non poterit dare? Quasi verò si ille velit, etiam inter medias epulas non Midæ, inter aquas non Tantali simus? contrà, ubi ille velit, non aëre seges exurgat, in fonte vinea? Certè rupem aquam dedisse memini, cumquè terra negaret panes cælo pluisse etiam in deserto: Ite Reges, castra culinarum struite, aciem coquorum ducite, famem oppugnaturi. Vincam ego vestram superbiam, aut nemo, aut cælum mihi opponabit. Hæc aut similia his cum animo suo FRONTO; hæc ad pulcherrimi propositi socios LXX. quos omnes secum ex urbe in loca deserta ab hominibus sed non DEO etiam eduxit. Nec fefellit ingens animus, & spes tam generosa. Providit Numen, & alienam avaritiam paupertati jussit FRONTONIS servire. Ergo Angelus ad dormientem nescio quem divitem: tu equidem in rerum omnium affluentiâ jam copiam etiam fastidis, at Christus interim in servis suis cum inopiâ & adeò fame conflictatur. Non audiit hæc Euclio, sed iterum in utramque aurem dormivit. Ergo aures aliter vellicavit, plagasque, ut somno crederet, addidit. Tum demum quid sibi cælum vellet, penitus visus intelligere, & cibariis LXX. mulos onustos, cùm nesciret ubi FRONTO ageret, sine ductore in incertum dimisit. At illi rectà inde ad

ad FRONTONEM, inde exonerati ad divitem iterum, qui miraculo motus anniverſariam deinde eam liberalitatem eſſe voluit. *Ex vit. PP.*

Avare fac tibi ſacculos, & fac jubente Deo; ſed fac erogando; quia quidquid pauper acceperit, Pater cæleſtis ſuſcipit: & ubi recondit? In cœlo, & ne fortè perdidiſſe te doleas vel uſuram, centuplum percipies, quidquid in cælum paupere præmiſeris perferente. S. Chryſol. ſ. 25.

S. EUTYCHIUS M. 15. *Aprilis.*

HOc die Ferentinates EUTHYCHIUM Martyrem colunt, etſi ubi, aut quando animam poſuerit, neſciant Annales. Sed hæc Faſti olim cæleſtes loquentur; nam iſtis ſua commendare, hoc demum ego æternum famæ monumentum credo. Et nos quidem etiam olim facta neſcimus, at EUTYCHIUS etiam poſt mortem vates futura ſcivit, & ut ſcirent alii, è tumulo monuit. Etenim Redemptus Pont. fortè templa ſua obibat, ſacra & ſacrorum curatores non (quod hodie fit) alienis, ſed ſuis oculis inſpecturus, Ventum eſt. Ferentinum Hic feſſus lectulum ſibi adornari propter tumulum Martyris imperat, rectè humana æſtimans, tantumque cenſens à ſepulchro lectum diſtare, quantum mors & mortis germanus frater ſomnus diſtant.

Tunc quoque inter curas insomnem ferè noctem agenti EUTYCHIUS visus adstare, & quærere num vigilaret? affirmanti deinde illa verba tertiùm inclamare: *finis venit universæ carnis*, simul vaticinium ipse quoque finire. Atque hæc noctis prodigia diei portenta exceperunt. Visa & audita cælo arma quassari, & vento Aquilone duce castra ignea & ignea acies imminere. Hæc verò omnia explicarunt non multò pòst Langobardi, cum è Septentrione Italiæ se infuderunt, sacra humanis, humana sacris miscuerunt, clademque patriæ intulerunt. Inter hos ipsos tamen armorum strepitus suaviter Redemptus obdormivit. Obdormivit inquam, nam parum differre mortem à somno ostendit vivus cum mortuis dormiens. *Ex Ferrar. & Greg. Mag. Dial.*

Petendum nobis est, ut Deus nos à Diabolo liberet, qui Christum terris, ut diabolum vinceret, commodavit. Clamet homo, clamet ad Deum, clamet, Libera nos à malo; *ut à tanto malo, solo Christo vincente, liberemur.* S. Pet. Chrys. serm. 70.

S. JOACHIMUS CONF. 16. *Aprilis.*

FElices Senex! vel ideò quòd inter tot mundi hodie libertos, ipsæ *servos* tot VIRGINIS numerant. Ex his JOACHIMO nostro pileum hodie in cælo

Domina dedit. Vir fuit obsequendi studio, sui contemptu, sed præcipuè charitatis æstu in ægros mirandus. Exemplo fidem habe in paucis memorando. Iter illi Arretium, ex itinere obvius fuit, qui epilepsi, sed multò magis impatientiâ laborabat. Noster verbis, consilio, operâ suâ solatur: sed necquicquam gravius jam animo quàm corpore periclitante. Hic JOACHIMUS post preces DEO fusas, in se novus medicus morbum omnem transfert. Igitur Arretii ipso DOMINÆ ASSUMPTÆ die, dum sacrificanti servit, cereumque elatæ in sublime Eucharistiæ manu prælucet, cadit morbo impellente: cereus tamen stationem in medio aëre servat, gaudente utique Angelo in hominis officium involare. Sub hæc Senis vi morbi iterum cadit, mensamque secum instructam trahit. Nihil tamen fractum, nihil confusum. Sed & alia prodigia clarum fecerunt, ut apertâ ad preces portâ, radii precantis in odeo (quò sæpiùs assuevit concedere) caput visi cingere. Cæterum morbo omni superior, illud etiam velut vitæ rectè actæ præmium à cælo emendicavit, ut viventis carnes vermium agmen popularetur. Fatum obiit, quale expetiit ac prævidit, ipso Christi morientis die, cum illa verba socii legerent: *& inclinato capite emisit spiritum.* Sed apud mortuum quoque medicinam morbidi

quæsiverunt, & verò repererunt, Epileptici præcipuè, non ignari expertum mali hujus medicum se accedere. *Ex Ferrar.*

Quid infirmius homine, quem sensus fallit, ignorantia decipit, circumvenit judicium, pompa lædit, tempus defert, mutat ætas, hebetat infantia, juventus præcipitat, senectus frangit? S. Pet. Chrys. serm. 45.

S. HELENUS C. 17. *Aprilis.*

Fugiendum est citò, quod nocet citò. Sapuit isto maturè HELENUS consilio, & è mundo priùs quàm pueritiâ exiit, tutiùs inter feras, quàm homines victurus. Jejunia producenti cacodæmon escas obtrusit; sed HELENUS & cocum & dapiferum aspernatus cum Cælo quàm Orco prandere maluit; mox enim Angeli, ut Christo quondam dapes esurienti ministrarunt. Tanto deinde promptiùs ipse quoque per longa itinerum spatia aliis prandia ferre, &, si oneri succubuisset, onagris ea imponere, nil repugnantibus pigerrimis alioquin animantium. Neque jam solùm onera illius asini, sed ipsum etiam HELENUM, cùm Mystam sacrificii caussâ accerseret, per amnem crocodilus transuexit; adeò sanctitati obtemperant omnia. Discipulo ejus cùm Orci minister libidinis faces admoveret, incendiarium HELENUS ad tantas

tas redegit anguſtias, ut extra circulum, quem in arenâ ſcipione deſcripſerat, ne latum quidem unguem aut ungulam ponere ſit auſus, donec turpe incendium extingueret. Illud etiam memorabile, quòd illæſus ignem calcârit, Ut Zaream Hæreticum falſitatis argueret, qui perfidiam ſuam per flammas probare non auſus, Catholicæ Religionis, ut veri auri, pretium auxit. His facinoribus HELENUS Heliopolitanam primùm mitram, deinde æternitatis coronam meruit. *Ex vitis P P.*

Si vis animam tuam in ſuæ virginitatis integritate perſiſtere, aures & oculos à negotiorum ſecularium vanitate firmiter obſtrue, carnalium hominum colloquia deſtructioni magis quàm ædificationi profutura contemne; nam qui tangit picem, inquinabitur ab eâ S. Pet. Dam. Op. XII.

S. URSMARUS C. 18. *Aprilis.*

QUo tempore mater gravem URSMARO ferebat uterum, venerandâ fortè canitie ſenex per viſum aſtitit, puerulumque, manu geſtatum ejus curæ commendavit. Excuſanti annonæ difficultatem panem candidum porrexit, novo mox inter manus auctu grandeſcentem; prodigiique rationem ad naſcituræ prolis doctrinam retulit, cum annis ad multorum mortalium emolumenta amplificandam.

dam. Simul monstravit enitentem in sublime filiolum per scalam cælo insertam. Præsagio fidem adstruxit vita cælitibus quàm hominibus propior: nam Episcopus tempore succedente creatus, novem annis à pane humano temperavit, reliqui cibi tam modicus, ut validæ membrorum vocisque vires haud immeritò miraculi instar obtinerent. Dæmones frequenter injustâ corporum humanorum possessione dejecit: metu lemurum infestas ædes aquâ lustrali solvit: morbos curationum fines egressos divinâ sanatione depulit. Porrò charitas servandorumque mortalium studium in eminentissimum virtutis fastigium assurrexit, cùm esset quotidie cujusvis hominis salutem sanguine vitâque recuperare paratus. Rerum adversarum patientia in Iobi comparationem evixit. Obiit anno Christi D. CC. XIII. de cælo obtinendo solicitus imprimis, ut qui jam scalas admoverat, antequam nasceretur. *Ex Rather. Versnense.*

Multi simplices & humiles cælos penetrant. Nullus verò arrogans, quamvis omnium liberalium polleat scientiâ, ad cæleste admittetur convivium, tantoque gravioribus cruciabitur pœnis, quanto nequiùs donum Dei tractaverit. S. Laur. de Casto Connub. c. 14.

S. THEO-

S. THEODORUS M. 19. *Aprilis.*

THEODORUS cùm ſacramentum, quod CHRISTO dederat, Marti negaſſet, poſt fuſtuarium craticulæ injectus, pice ac ſulphure perfunditur. Sed cùm crudelitate hac tellus commota è ſinu aquas, quæ rogum extinguerent, effudiſſet: THEODORUS incolumis ad Marti devotos provocavit: iret ex omnibus unus aliquis in rogum, Deumque ſuum etiam ipſe probaret. Illi cauſæ diffiſiorem ad ſacrificulos rejecerunt. Ex his etiam DIOSCORUS adductus, palàm Jovis patrocinium reſpuit, ſuaſitque ipſe è flammis cauſam Jupiter dicere juberetur; ſe diem ei dicturum, ſe ex fano obtorto colle ad judices ignes rapturum, cæloque, pulcherrimo, quod unquam feciſſet, ſacrificio ipſum Iovem immolaturum: probaret ille fulmine ſe Deum, pictoſque ſuos ignes, & unà hos in caput ſacrificantis, ſi poſſet, congereret. In doluit Iovem, ludos fieri Proconſul, & *Dioſcorum* jam Chriſtianum flammis, THEODORUM verò quadrigis raptandum dedit. Hic verò abeuntibus in præcipitium equis, alio è cælo curru-triumphans in Prætorium venit. In ſuccenſan exinde cum militibus, quibus hæc miracula fidem fecerant, in fornacem conjectus, altero mane

loqui

loqui reperitur PHILIPPæ matri, quæ triennio antè captiva abducta, ad preces filii per Angelum tum erat reducta. Advolat igitur tyrannus, milites hastâ transfigit, matrem capite multat, THEODORUM ipsum in crucem agit. Sed ille post tot victorias, non petiisset aliud trophæum. *Ex Menæis.*

Non est patiendum, ut aßidua de Deo cogitatio ex animis nostris elabatur; agendumque aßiduè, ut ex perpetuâ recordatione impressam cordibus nostris piam de Deo cogitationem, velut indelebile signum circumferamus. S. Bas. in Reg. fus. disput.

S. WERNHERUS M. 19. *April.*

WERNHERUS rustica, ex Treverensi agro, progenies, egenis comparabat paratum diurno labore obsonium: vitrici asperitatem, ipse tam miti ingenio, fugere coactus, in opiliones haud paullò mansuetiores incidit; nam & mapalibus fugientem, & esurientem cœnulâ exceperunt, quibus ne oneri foret hospes asymbolus, defixo humi bacillo, novum è terra fontem salire jussit: à Pastoribus digressus in feras incidit; annum enim agentem XIV. Iudæi adhuc Christi in Christianis sanguinem sitientes, capite prono columnæ alligarunt, S. Hostiam ab ore repetituri: loris deinde ac ferro per omnia membra crudelissimè gras-

grassati, satis docuerunt quàm longè Apellæ omnem humanitatis sensum abjecerint: nam etsi triduo inter tormenta exacto, omnium opem ac commiserationem exposceret, eam tamen neque apud judicem argento corruptum reperit, inter acerbissimos cruciatus id unum habiturus solatii, quòd pendens demum ad exemplum Christi animam efflavit. Cadaver ejus in speluncam abjectum est, ne à Judæis, sed feris laniatum credi posset; justa nihilominus ei Cælum persolvit, multâ face circum cadaver accensâ, quæ WERNHERI innocentiam & Judæorum crudelitatem detexit. *Ex Surio.*

Ad cælum respice, brevissimæ hujus vitæ terminum tibi ante oculos pone; & cum quo de villicatione tuâ rationem ponere debeas, solicitus meditare. Quid enim proderit hodie auro & gemmis contegi, si cras contingat nudum & reum ad inferni supplicia pertrahi? S. Pet. Damian. l. 7. Ep. 15.

SS. SULPITIUS ET SERVILIANUS MM. 20. *Aprilis.*

RUrsum te ad nuptias invitamus, sed (quemadmodum semper factum est) Agni; quin imò, si lubet, ad choreas etiam, non quidem ut ducas, sed ut spectes, simulq; illud etiam fatearis, verum dixisse, qui ferè ebrios & insanos

nos ſaltare dixit. Ecce SULPITIO Euphroſyna, SERVILIANO Theodora deſpondetur, & Aureliano Conſulis filio Domitilba promittitur. Iam quatit Hymenæus faces, jam locus, jam amor ridet, mox lacrymas daturi. Nam intereà Domitilla Euphroſynam & Theodoram familiares ſuas Chriſto conciliat; hæ verò eidem ſponſos etiam ſuos, adnitente iterum Domitillâ, dum ejus operâ Chriſtum videt cæcus, & mutus loquitur. At nimirum intereà ſolus Aurelianus cæcutit, ſolus hic non ſana loquitur. Quin adeò tibicines jam ſolus conducit, & pede frequenti terram pulſans in exitium ſuum jam pridem Orcum laborat evocare. Iamque duos omnino dies totidemque noctes aſſiduas ſaltando ſe exercuerat, cùm quieſcit tandem morte ſubitâ proſtratus, nec jam ille domum Domitillam, ſed illum domum Proſerpina ducit. Porrò SERVILIANUS & SULPITIUS, firmati his miraculis, non dubitarunt poſteà pro Deo & caſtitate cervices præbere ſecuri ſecandas, rectius capite, quàm Aurelianus pede ſaltaturi. *Ex geſtis SS. Nerei & Achillei apud Sur.*

Debet bene conſciæ mentis eſſe lætitia non inconditis comeſſationibus, non nuptialibus excitata ſymphoniis; ibi enim intuta verecundia, illecebra ſuſpecta eſt, ubi comes deliciarum extrema eſt ſaltatio, Nemo enim, ut dixit quidam ſecularium

Do-

Doctor, saltat sobrius nisi qui insanit. S. Ambr. l. 3. de Virg.

S. AGNES POLITIANA V. 20. *Aprilis.*

NAtale solum AGNETI mons Politianus est. Quo die in lucem prodiit, multis vicinus æther facibus stellans illustris vitæ primordia celebravit. Nono ætatis anno, quo virgines aliæ totæ pendent à matribus, D. Dominici institutum in sacro Parthenone complectitur. Quindecim annis pane & aquâ victitavit; sæpeque cælesti pluviâ, qualis Hebræis per desertos Arabiæ campos moventibus annona fuit, inter precandum est operta. Tres aliquando gemmulas ei Deipara dono dederat, vaticináta, suo honori aliquot ab AGNETI templa constituenda. Iesulum aliàs in sinum ejus infuderat: cujus è collo crucem eam abstraxit, quæ in hæc usque tempora ad facti memoriam piorumque venerationem conservatur. Sæpè ab Angelo divinam hostiam accepit. Balneum, quo valetudinis causâ utebatur, cælesti manna instratum eoque loco fons medicâ salubritate præditus erupit. Et quemadmodum sæpè divinos genios vivens habebat hospites, ita moriens eosdem adepta comites, in cælum evolavit, anno salutis M. CCC. XVII.

Mor-

Mortem multi infantes à ſuis cunis, quà ſermone, quà cantu celebrarunt. Corpus putredine taboque intactum virtutum ac præcipuè caſtimoniæ luculentam præbuit teſtificationem. *Ex Bullâ Canonizat.*

Ut ſancta anima Chriſti charactere utrobique ſignetur, eum in corde ſuo ſignaculum ponat, ut amoris ejus facibus medullitus inardeſcat; ponat etiam in brachio, ut piis operibus valenter inſiſtat. S. Pet. Damian. l. 7. ep. 9.

S. ANSELMUS EP. 21. *Aprilis.*

FAcilè mundum deſpicit, quiſquis æquis oculis aſpicit. Teſtis luculentus Anselmus eſt. Vidit hic (nebulam ab oculis Deo removente) quem nos mundum dicimus, immundam, quà patet, paludem eſſe, cœni omnis ac ſordium colluviem: in hâc volutari miſeros homunculos; hinc delitias ſuas haurire delicatulos, hîc gemmas quærere avaros, hîc triumphare ambitioſos. Miratus Anselmus poſſe tam ſordidâ lacunâ piſces gaudere tam nobiles, oculum ad religioſorum ſepta tranſtulit, & ædes ſibi videre viſus eſt regio opere ſtructas, & omnibus delitiis affluentes. Has itaque ingreſſus, ex Monacho Cœnobiarcha, ex Cœnobiarcha Pontifex Cantuariæ mortuus memoratur, anno M. C. IX. vir qui è minimis quibuſque rebus maxima

maxima dare documenta scivit. Nam, ut alia silentio prætermittam, cùm lepusculum sub equum suum fugientem à canibus undique cingi conspexisset, eam morientis conditionem esse exclamavit ab atris geniis obsessi. Jam puerum conspicatus cum aviculâ lusitantem filo alligatâ, peccantis hominis typum esse dixit, qui libertate suâ spoliatus, ad arbitrium Stygii aucupis viveret. Itaque qui jam nos circumspicimus, si ANSELMO credimus, mali dæmonis ludus, lepusculi, & aviculæ captivæ sumus. Nec tamen stulti lepores fugimus, nec aviculæ filium rumpimus: quin quod omnem stultitiam exsuperat, cantitare etiam in tantis miseriis juvat. *Ex Edinero.*

Cùm semel anima adhæserit cupiditatibus demersa terrenis, difficilè in altum potest, inde descendit, sine Dei favore, evolare, Actuum enim suorum vincta laqueis, & secularium deliciarum illecebris obnoxia tenetur, Ambros. in c. 4. Lucæ.

S. THEODORUS C. 22. *Aprilis.*

THEODORUM sexennem mater ad omnem licentiam informabat, cùm S. Georgius, ne filium Cæli Imperatori autoratum vitæ corruptelis effeminaret, præsens admonuit, pueri deinceps in sanctitate magister. Eunte ad Ædem sacram dux adfuit viam præstigiis

Orci præceptam & impeditam aperiens ; matri quoque , si à pietate filium avocaret , stricto mucrone exitium minatus. Prope interitum THEODORUS erat, quando decantatus ille Proteus , assumptâ contubernalis formâ , incautum in præcipitium intulit præsultor ipsius factus , eumque exemplo tracturus , nisi custodis cura prævaluisset. In templo Christum cum Virgine matre præsentem aspexit , à quo ad sanctiorem militam invitatus , ilicò stipendia facere cœpit. Gigantem credidisses vim cælô illaturum , si labores spectasses. Miraculis morborumque medelâ clarus , quos aliis absterſit , sibi gratulatus est dolores , eos divinæ in se voluntatis argumenta dictitans. Venenum impiorum invidiâ mistum Reginæ cælorum benevolentiâ superavit , quæ piorem mensis securitatem affert , certiorem utique quàm ii , qui periculosas Principum epulas gustu explorant. Huic Reginæ Cælitibusque tam charum quid mirum est , si Reges nostri orbis suspexerunt , neque passi sunt *Theodorum* voto suo potiri , qui cùm probra sitiret , vel invitus honoribus mactatus est ? *Ex Surio.*

O quàm suave commercium , imò quàm inenarrabilis dulcedo in humanis visceribus oritur , cùm Creator & Creatura alternis in se invicem affectibus delectantur ! sicut per prophetam dicitur , Suavis sit ei lau-

laudatio mea, ego verò delectabor in Domino. *S. P. Dam. l.7. Ep.* 19.

B. ÆGIDIUS C. 23. *Aprilis.*

ÆGIDIUS tertius Assisiatis Francisci assecla ingenuo sanctoque mentis candore ad insigne virtutis culmen pervenit. Virum, è S. Dominici familiâ, eximiâ doctrinâ, de perpetua Deiparæ virginitate dubium sibique difficilè consentientem; tali prodigio contra ancipitem cogitationem confirmavit. Ter scipione terram impulit, dicto singulos ictus prosecutus, hoc ordine: *Maria Virgo ante partum: Maria Virgo in partu: Maria Virgo post partum:* & mox lilia totidem ad scipionis impulsum Ægidiique vocem solo emerserunt. Tertio ante suum natalem die, Christus ei spectabilis adfuit, reditu per consequentes quindecim dies instaurato. Ex quo tempore tam concitatis in cælum desideriis rapiebatur, ut audito vel à pueris per plateas Paradisi nomine, rerum omnium sensu destitueretur. Septem in eo eminebant virtutes, credendi constantia, pietas erga Deum, reverentia, commiseratio, cura officii, obedientia, grata beneficii memoria. Quinquaginta duobus annis in sacrâ militiâ meruit. Post mortem magnum luentium agmen è lustralibus flammis in cælum eve-

evexit. Obiit Perusii anno M. CC. LXXXIII. *Ex Surio.*

Si invenis aliquid melius, quàm videre faciem Dei, illuc te præpara: Væ tali amori tuo, si vel suspicaris aliquid pulchrius quàm est ille, à quo est omne pulchrum, quod te teneat, ne illum cogitare merearis. S. August. in psal. 43.

S. GEORGIUS M. 23. *Aprilis.*

ANno post natum Servatorem XC. supra CC. GEORGIUS fortissimus CHRISTI miles & ob virtutem inter Tribunos adlectus; tum Comitis etiam titulo à Diocletiano ornatus, cùm hujus nihilominus efferam in Chistianos tyrannidem propalam damnasset, in vincula & ipse tractus, saxum primò ingens pectori injectum supinus fortiùs, quàm cælum Herculus tulit; ad machinam deinde mucronibus omni ex parte armatam, ut antè ad gladios in acie, risit. Hinc calce tres dies sepultus, cùm illustrior surrexisset, ferreos & ab igne candentes calceos indutus, nempe ad Olympicam coronam cucurrit. Cæsus iterum immaniter, ac alapis contusus, in ruborem languoremque ipsos carnifices dedit, & testem fidei suæ mortuum è tumulo produxit. Tandem post tot egregiè pugnatas pugnas coronatum pridie in carcere ab ipsomet Imperatore CHRI-

CHRISTO, caput iterum coronandum ſecuri ſubdidit; cùm priùs ad ejus imperium corruiſſent omnia Numinum ſimulachra, & cacodæmones ſe eſſe, non Deos, ultrò edixiſſent, veriſſimo omnium, quod unquam dederunt, oraculo. *Ex Metaphr.*

Deus ipſe omnium rector ac Dominus cum omni Angelorum militiâ certamen tuum expectat, tibique contra Diabolum dimicanti parat æternitatis coronam. S. Amb. in Epiſt.

S. BONA VIRGO. 24. *April.*

AGe virgo animo, hæ tibi leges feruntur. Lecto pudico cubato Veſtes cilicium eſto. Ut latrones domeſticos effugias, pudorem peregrè ad Divûm templa circumferto. Nempe duras, ais, & verè æreas leges fixiſti. Quid vis dicam? Tu non potes quod iſti & iſtæ? addo quod virguncula Bona potuit, cui vix ſeptenni has leges ipſe ſummus Legiſlator Chriſtus tulit, annuente & probante virgine animo. quid? quòd ultrò non lecto, ſed ſtramine involvit pudorem, ſi non tam molliter, certè ſecuriùs dormiturum? quòd non ſemel, ſed decies ex Italiâ ad S. Jacobi ſepulchrum in Galæciam abiit? quòd tres omnibus ſeptimanis dies non niſi pane & aquâ traduxit, & reliquis, quibus opiparè vixit,

leguminibus vixit, etiam tunc, cum ab Hierosolymitano itinere & longâ Saracenorum captivitate redux continuâ febri laboravit? Superi! quis nostrûm ægro corpusculo facit tam ægrè? Nimirum Virgo facit, ut periclitanti pudicitiæ medicinam faciat. Et arrisit his studiis Christus ipse, qui Jerosolymæ ad sepulchrum suum orantis Bonæ capiti ter manum suam imposuit, & post quadragintadiale jejunium traductum, in eâdem eremo à Virgine, in quâ ipse traduxerat olim, annulo sibi visendus desponsavit, multisque aliis miraculis ornavit. Ultimò è vitâ BONA inter risum cantusque abiit. Quid miraris lector? dum vixit, flevit. *Ex Bzovio 13. tom. ann. Eccl.*

Fidelis & religiosus animus ea, quæ sunt cælestia, concupiscat, & divinarum promissionum avidus in amorem se incorruptibilis boni & in spem veræ lucis attollat. S. Leo Papa in Ann. Assump. suæ serm. 2.

S. MARCUS. 25. *Aprilis.*

MARCUS ut primùm res Christi gestas litteris consignavit, à Petro Alexandriam legatus est: cum ipso etiam Evangelium in urbem penetravit. Cum enim sub portâ Anianus cerdo detritas Apostoli soleas reficeret, subulâque in lævam exerrante, Deum, ut

fit in adverſis, inclamaret, MARCUS vulneri remedium fecit, & Anianum magno operæ pretio ad Chriſti Religionem traduxit. Sed cum ob quotidiana fidei incrementa MARCUS inſidiis appeteretur, Anianum pro ſe urbi Epiſcopum dedit, ipſe Pentapolim abiit. Indidem biennio pòſt Alexandriam rediit, ubi ad aram ipſe Dominicæ Reſurrectionis feſto die captus raptatuſque per urbem, Paſchalis pro Chriſto factus eſt victima. Eâ nocte Angelus nomen ſuum Marco albo Cæli inſcriptum monſtravit, & Chriſtus ipſe magno præſens fuit ſolatio: poſterâ luce cùm laqueo gula implicaretur, tam citò conſtringi non potuit, quin celerior anima ad Superos evolaret. Cadaver ne tortores exurerent, coorta repentè tempeſtas rogum omnem cum buſtuariis disjecit. Nunc de illius tumulo Italia Germaniaque certant, ut de Homeri cunis Græciæ urbes, lite tantò ſanctiore, quantò dignior eſt, qui Chriſti, quàm qui Achillis prælia ſcripſit. *Ex Brev. Rom. & S. Hieron.*

Sic eſt vita noſtra, quaſi homo in domo alienâ; neſciens quâ horâ vel die dominus domûs dicat: vade foras, quia non eſt domus tua, in qua es. O ſæculum vanum! quid nobis tanta promittis, dum decipis? Auctor. ſerm. ad Fr. in Eremo.

S. BASILEUS EP. MART. 26. *April.*

SCelus heu! ingens, juventus. Tuis manibus tuam occidis, eheu! toties castitatem, cùm olim viri sancti occidere pro alienâ non dubitarint. Prodeat BASILEUS, & dum pro alienâ pudicitiâ pugnat, pugnare pro nostrâ nos doceat. Erat Licinio Imperatori in Parthenone virgo, virgini nomen Glaphyra, addictissima Christo & castitati. Huic insidias tyrannus Cupido per alterum tyrannum Licinium moliebatur. Glaphyra ab amore docta fugere, ipsa quoque alas assumit, & ad Episcopum BASILEUM abit. Sed nihil latet cæcum licet Amorem. Proditur virgo apud Imperatorem, & unà virginis custos Pontifex, & jubet utrumque vinctum adduci Licinius. Commodùm Glaphyra morte beatâ vincula effugit, sed subit BASILEUS vas pretiosi pudoris. mox jubetur aut fidem aut caput ponere. Nec multùm ille apud animum suum deliberat, abjicit caput, ut fidem servet. Utrumque & caput & truncum corpus seorsim in mare proturbant carnifices. Sed quî aut corpus aut caput Martyris periret, si neque unus ex hoc capillus est periturus? Angelus Elpidophoro viro Christiano in cælis animum BASILEI, in undis corpus monstrat. Ergo illi cum

cum piscatoribus ita convenit, ut quidquid demum prehensum id loci verriculo esset, suum esset. Mox BASILEUS extrahitur, non jam minutus capite, sed planè integer. Una tantum & illa rubea linea ornabat, non inficiebat cervicem, ut Glaphyra è Servatoris sui collo præmium, monile hoc videatur suspendisse. *Ex Surio.*

Habet acies Christiana potentes munitiones & arma victricia; Deo scilicet instruente milites suos, ut spiritu veritatis mansuetudo iram, largitas avaritiam, benignitas extinguat invidiam. S. Leo serm. 7. de Jejun. 10. Mens.

S. SITA VIRGO. 27. *Aprilis.*

PRope Lucam in Hetruriâ nata SITA servitutem Fatinellorum familiæ, imò veriùs egenis servivit. Nam his ferè suum victum cessit, & quod unum in servâ superarat opis, pro mendicis quotidie apud dominos mendicavit, præclaram mercaturam dictitans (& mercatores erant) ingens cælum tantillo emere. Et verò liberali dextræ, cùm nihil aliunde suppeteret, Numen suggessit. Ita sitienti rogatori cum aquam se porrexisse crederet, vinum propinavit. Alteri cùm fabas vendendas gratis dedisset, nihil tamen dominus superveniens abesse comperit, mensuram cælo, ut promi-

 serat,

ferat, remetiente. Veſtem quoque pellibus ſubductam, & commodatam ab hero, nudo ipſa commodavit. Nec fefellit. Retulit hic cùm iraſceretur herus SITÆ, & ex oculis diſparens docuit, nulli ſecuriùs rem credi, quàm cælo. Aliàs deprehenſa panis reliquias miſeris ferre, quò oculos dominorum falleret; tantiſper in flores vertit, gratiſſimos deinde eſurientibus odore. Suum verò, hoc eſt, virginitatis florem, quem à teneris intactum in tumulum etiam ſalvum intulit, precibus & jejuniis fovit, lacrymis rigavit, nec lecto, ſed quæ floribus amica eſt, terrâ depoſuit, nec dubitavit quandoque procacem ſervuli petulantiam unguibus notare, itaque vel invitum verecundum facere. Nudis pedibus ad ſacrata loca euntem multa miracula comitata. Quid? quòd domum redeunti ſub noctem comes è cælo delapſa MARIA ivit, & pontis urbiſque portas recluſit. An dubitabimus ergo *Cæli januam* viventi Sitæ tam propitiam morienti patuiſſe? *Ex Bzovio*, 13. *tom. Ann. Eccl.*

Succincti lumbos mentis caſtam & ſobriam vitam in Dei timore ducamus, nec concupiſcentiis carnis mens principatûs ſui oblita conſentiat. Brevia & caduca ſunt terrenarum gaudia voluptatum, quæ ad æternitatem vocatos à ſemitis vitæ conantur avertere. S. Leo. ſer. 2. de Ann. Aſſ. ſuæ.

SS. THEO-

SS. THEODORA ET DIDYMUS MM. 28. *Aprilis.*

FAbulam damus, dum vivimus, alius alio pulchriorem: pulcherrimam DIDYMUS & THEODORA dederunt. Hæc dum parvulum tyrannum Amorem fugit, in majorem alterum Maximinum Imp. incidit. Jubetur aut fidem, aut virginem ponere. Quid ageret? Martyr moreretur, non virgo? Virgo viveret, non Martyr? placuit virgini Martyrem sociare. Abripitur in cellam infamem: sed primus DIDYMUS irruit in militis personâ vultum amantis præferens: instruitur elegantissima scena: mutantur vestes: sub milite evadit virgo: sub virgine miles deprehenditur. Sed nunquam magis illa virgo, quàm cùm sic miles; nunquam magis iste vir, quàm cùm sic femina fuit. Dum enim hic ad supplicium ducitur, adest illa, & litem ecce de morte movet. Vadem ait se pudoris, non mortis legisse; hanc vel fugâ meruisse; esse certè in virgine ferro locum, si injuriæ non fuerit; sed nec animos deesse, quos cum armis sumpsisset; demum si THEODORA addicta sit morti, THEODORAM se esse; si DIDYMUS, etiam hunc induisse. Contrà querebatur ille, ingratam benefactori præmium invidere; arma se exuisse, non militem, stolam

lam induisse, non feminam; turpe fore viro tergum vertere, si sic mulier pugnaret; illi plus lactis, sibi plus sanguinis naturam dedisse; se denique (sive DIDYMUS jam esset, sive THEODORA) se ad mortem damnatum clamabat. Quid multis? duo pugnarunt, & cernentibus causam lictoribus, ambo vicerunt. *Ex D. Ambr. l. 2. de Virg.*

Virginitas fastigium est omniumque consummatio virtutum; ad quam si quis eniti potuerit, hunc servum Dominus, hunc discipulum Magister agnoscet, hic terram triumphabit, hic erit consimilis Deo, quia virtutem Dei cepit. Lactant. l. 6. de vero cult.

S. PAPHNUTIUS M. 28. *April.*

PAPHNUTIUS Eremita, detectis à tutelari genio gentilium insidiis, facto divino sacrificiò, ultrò in jus atque judicis conspectum ambulavit. Quem Sanguinarius canis tam fœdâ verberum lanienâ concerpsit, ut patefactis lateribus exta in terram effunderentur, quæ sacer custos suis denuò receptaculis abdidit, vulnerumque hiatus obsepsit. Cùm in vinculis mirâ luce micaret, XL. senatores veritatis claritate præstricti, unum ac verum Numen sunt professi, eamque ob causam flammis absumpti. Non multò pòst sedecim pueros senatorum

torum filios ad tribunal addixit, hæsitque alienato à sensibus in Deum animo: pueri in proposito constantes extincti. Piscatores octo supra quadraginta sic amore Christianorum sacrorum accendit, ut unà ad supplicium contenderint, jugulumque ferro subjecerint. PAPHNUTIUS quadrifariàm distractus, membraque in templi tectum jactata hominibus ludibrium, pabulumque fœdis avibus futura. At disjectas corporis partes Angelus conflavit, Christusque vitalem spiritum restituit. Cujus prodigii magnitudine multi ad Ecclesiam adjuncti, fidem sanguine consignarunt. Ad extremum, molâ ad collum deligatâ, in undas præcipitatur PAPHNUTIUS. Sed pondere lapidis divinâ manu sustentato, cùm mergi volens non posset, in crucem actus eximiorum certaminum in ea arbore, quæ fortes omnes coronat, palmam tulit. *Ex Metaphr.*

Si sapis, in viâ, quâ numquam ambulasti, non ipse tibi doctor aut ductor eris, sed aurem Magistris inclinabis & increpationibus eorum acquiesces & consiliis; & operam scientiæ & lectioni dabis, ne serò pœnitens dicas: Cur detestatus sum disciplinam? Guerr. s. de Advent.

S. PE-

S. PETRUS M. 29. *Aprilis.*

PETRUS Veronæ parentibus hæreticis ortus, ſeptimo ætatis anno duodena credendi capita in ſcholis perdidicerat, itaque fixa animo retinebat, ut nullis unquam imperiis ad eorum veritatem improbandam compelli poſſet. Inſtitutionem deinceps D. Dominici per vitam ſectatus, ſpecioſum Prædicatoris nomen rebus æquavit: quippe tanto populi ſtudio frequentiaque concionabatur, ut ægrè per confertam multitudinem ſellâ geſtatus evaderet in ſuggeſtum. Dicta factis & prodigiis affirmavit, ut validiſſimâ perſuadendi ratione. Valuit præcipuè adversùs devios ab Eccleſiæ fide, vim contrariam paternæ prefidiæ ſortitus. Fuit, cùm à Deiparâ, quod olim à Servatore cognominis Apoſtolus audivit: *Ego pro te rogavi Petre, ut non deficiat fides tua.* Quo patrocinio conſtantiam tenuit uſque ad ſanguinis vitæque jacturam: etenim lethalibus aliquot illatis ab hæretico vulneribus, repetens Catholicæ veritatis à magiſtro inſtillatæ confeſſionem, unam mortem plurimis de ſacrilegâ ſectâ palmis repenſavit, ad annum Chriſti M. CC. LII. Subinde conſpectus eſt in cælo, Mariæ, cujus ope illuc evectus erat, lateri adjunctus: quodque viventi jam conceſſerat Deus, poſt fata

fata insigni miraculorum famâ illuxit. Tantum interest à teneris cum recto verum combibisse, quibus semel imbuta mens, ut vasa recentia, odorem primum servabit. *Ex Surio.*

Nullæ sunt majores divitiæ, nulli thesauri, nulli honores, nulla mundi hujus major substantia, quàm est fides Catholica, quæ peccatores homines salvat, cæcos illuminat, infirmos curat, catechumenos baptizat, fideles justificat, pœnitentes reparat, justos augmentat, Martyres coronat. S. Aug. ser. 1. de Verb. Apost.

S. HUGO ABB. 29. *April.*

HUGONEM Ecclesiæ Burgundia, principe natum familiâ, protulit. Hic, adversis parentibus, eò perfugit, ubi splendorem à Majoribus tractum humilis familiæ consortio celaret. Capiti divinus spiritus, columbæ specie conspicuus imminere visus: unde vim ad mira perpetranda singularem hausisse persuasum. Nam & in secreto humanorum pectorum mentis obtutum figebat, & morbis cujuscunque generis medicinam de cælo parabat. Habebat Sanctius in vinculis Alphonsum fratrem Hispaniæ regem, cujus libertatem cum Hugo supplex à fratre postulasset, D. Petrus cœnobitæ cuipiam indicavit, HUGONIS apud Deum preces momentum habuisse,

buisse, Sanctioque deinde conspicuus Alphonsi dimittendi mandatum dedit. Episcopo linguæ ad petulantiam sermonis expeditæ vaticinatus est, post mortem tumente ac obsito pustulis ore Manes ejus levitatis confessionem edituros. Spectro deinde effatum probante, indicto in dies septenos monachis silentio, constitutâ ex contrario medicinâ, flammis purgantibus reum exemit. Sub exitum Deipara cum D. Petro HUGONI adfuit. Eodemque tempore Fulgentius Abbas duos Angelos vivit in astra geminum lectulum molientes, quorum alterum HUGONI, alterum Anselmo Cantuariensi Pontifici dicerent stratum. Et nunc ambo quàm molliter cubant! ridentque nos, qui, ut S. Augustinus loquitur, volutari malumus in carne & sanguine. *Ex Hug. Clun.*

Si de omni vel otioso verbo, quodcunque locuti fuerint homines, Deo sunt reddituri rationem in die judicii, quantò districtius de verbo mendaci, mordaci, injurioso, de elato vel lascivo, de adulatorio vel detractorio judicabuntur? S. Bern. l. de tripl. Cust.

S. CATHARINA SENENSIS V. 29. *Aprilis.*

CATHARINA ut primum fari potuit, scalas perreptans ad singulos-

los gradus Angeli verbis MARIAM salutavit. Quid jam mirum, si his gradibus ipsum sanctitatis culmen conscendit? Anno ætatis septimo CHRISTO, quem supra D. Dominici ædem conspicuum habuit, se sponsam, ille, conciliante Matre aliisque Cælitibus, Sponsum se obtulit CATHARINÆ. Itaque sæpiusculè jam ad eam invisere, non rarò personatus mendicus amorem probare, & stipem deinde datam è cælo multis laudare. Addixerat se feminæ fœdo carcinomate laboranti, nec jam stipendium alium præter calumnias ferebat. Subtristi eam obj causam nonnihil ecce CHRISTUS adest, geminam manu coronam prætendens, hanc auro, illam spinis rigentem, jubetque optionem facere. illa non nescia, quâ Sponsus corollâ ornatus esset, spinas invadit, jamque meliùs animata impensius pergit servitutem ingratæ servire; quin, ut Sponso se probaret, ex ipso ulcere pus exugit. Meruit hæc sitis alterum haustum, quem ex latere suo dilectæ CHRISTUS propinavit. Illa ab hâc ambrosiâ jam ebria porrò ausa est petere, cor amans sibi haberet. Superi, quis fidem daret! nisi amori hominum tam obnoxios vos sciremus? Aufert CATHARINÆ cor CHRISTUS, & suum reponit. Tunc profectò expleto amantium voto, CHRISTUM CATHIRINA cor suum: suum

CHRISTUS CATHARINAM vocare potuit. *Ex Surio.*

Difficile imò impoßibile eſt, ut & præſentibus, quis & futuris, fruatur bonis; ut & hic ventrem & ibi mentem impleat; ut de deliciis tranſeat ad delicias; ut in utroque ſeculo primus ſit: ut & in cælo & in terrâ appareat glorioſus. S. Hieron. Epiſt. 14.

S. ROBERTUS ABB. 29. *Aprilis.*

ROBERTUS gente Campanus natalium decus virtute ad immortalem memoriam illuſtravit. Nondum erat editus in lucem, cùm Ermgardi matri per quietem objecta Deipara annulum obtulit, eoque ſibi clauſum utero infantem deſpondit. Quem natum ſic Ermgardis eduxit, ut ſacro pactæ virginis connubio dignus redderetur. In Cellenſi Aſceterio Monachum indutus, diverſis cum ſupremâ poteſtate cœnobiis præſedit, religioſæ potius diſciplinæ, quàm cumulandis opibus intentus. Accidit, ut ad portas duo ſacris initiati, ſed egentes, ab ROBERTO ſtipem præſtolarentur. Negabat penoris præfectus vel unum panem reliquum eſſe. Ad prandium ſigno excitis domeſticis, Abbas, conſpectis in menſâ panibus, unde illati eſſent, rogavit. Oeconomo reſpondente, ſe Fratrum numero æquatos panes reſervaſſe, omnes tolli juſſit, ad Educiam & obe-

obedientiam anxias suorum cogitationes revocaturus. Ex humanis abiit octogenario major, die jam prospecto atque indicato. Curam suorum ne à morte quidem potuit, increpare somnolentos solitus, excitareque ad divinas laudes, mirâ benevolentiâ, quâ tamen erga nos Angeli quotidie utuntur, exiguo operæ pretio. Quid vis? Deus ipse ad ostium stat & pulsat; neque tamen expergisceris. *Ex Lippeloo.*

Christus per Mysterium suum tibi videatur in ore, & Christus per sui amoris incendium tibi vivat semper in corde, ut congruat etiam tibi, quod sponsa dicit in Canticis. Fasciculus Myrrhæ dilectus meus mihi. *S. P. Dam. l. 7. Ep.* 19.

SS. MARIANUS & JACOBUS MM. 30. *Aprilis.*

ANnus ducentesimus sexagesimus secundus par nobile Martyrum habuit: MARIANUS alter, alter JACOBUS fuit. Et illum quidem pollice suspensum pondera talis annexa tentissimis nervis ad ima retrahebant; sed ad carceres reducti, animus in cælum abiit, æterni convivii promulside recreandus, quam in pulcherrimum inducto triclinium, S. Cyprianus propinavit, haud gravate pro unâ illius guttulâ omnem sanguinem daturo. JACOBUM interea

proprio Martyrum baltheo Angelus cinxit. Ita hic robur ſuum induit, alter bibit. Nec multò pòſt novus cælq uuntius mittitur de venuſtioribus ephebis, qui ſerto vice torquis indutus, & palmam ventilans (nam & ipſe nuper unà cum matre & gemello trucidatus fuerat) MARIANUM & JACOBUM ad martyrum condicere convivium jubet. Nec illi tam lautas epulas aſpernari, aut morari diutiùs auſi, poſterâ die dederunt ſymbolum ambo capite plexi. Nihilominùs equites toto duffuſi cælo malum minari carnificibus viſi, qui tam candida innocentiæ lilia demeſſuiſſent. *Ex Surio.*

Dies noſter ultimus, certiſſimum eſt, nobis quòd veniat; incertiſſimum eſt, quando, vel ubi, vel unde nobis adveniat: niſi quòd ſenibus eſt in januis, qui juvenibus eſt in inſidiis. Guerr. ſer. 3. de Advent.

B. FRANCISCUS SENENSIS. 30. *Aprilis.*

ETiam FRANCISCUM viderunt Senæ libertatem mundi repudiare, & ſervis VIRGINIS accedere. Quamquam non tunc primùm tranſiit in ſervitutem VIRGINIS; natus in hanc eſt. Siquidem mater FRANCISCO plena lilium ſibi parere eſt viſa, ex quo alia atque alia pullularent, quibus MATREM VIRGINEM coronaret. Videbatur deinde

de nescio quis, Pontificiâ majestate insignis sceptro uterum tangere, spondereque, lilii quod ferret, candori nihil obfuturas mundi spinas. FRANCISCUS denique lustrico fonti admotus, plus quàm pueriliter exultare est visus, oculosque suos in jam tunc suum ocellum, MARIÆ iconem defigere. Jam pueritiam ingressus, quotidie quingenties *Ave* DOMINÆ suæ dixit, orationi extra tempora Musis dicata tam deditus, ut non in domo paternâ, sed templis habitaret. Asellum (ita quam nos ad instar catelli Melitensis habemus, carnem appellitabat) saxo & flagris exercebat. Pro concione omnium animos incendebat, ut fidem habeam virginibus, quæ volantem supra dicentis caput igneum globum se vidisse affirmarunt. Adversus obtrectatores opem flagitanti PATRONA VIRGO auditum abstulit, ut surdis auribus præteriret calumniantes. Sub mortem ante dicentis vultum Angeli librum explicarunt. Librum vitæ credidero fuisse, & in illo FRANCISCUM nomen suum legisse; tam hilaris pòst obiit, & quidem die, quo Christo cælum patuit. Ex demortui ore lilium ajunt natum esse, scilicet ut vobis, Sodales, pietatis in VIRGINEM semen esset. *Ex Bzovio to. 13. Ann. Eccl.*

Imitare minutissimas aves, mane & vesperi Creatori gratias referendo. Et si es devotior, imitare Luscinam, cui quo-

niam ad dicendum laudes dies sola non sufficit, nocturna spatia pervigili cantilenâ decurrit. S. Max. serm. de Carn. host. non timend.

SS. PHILIPPUS & JACOBUS APOST. 1.*Maii.*

GEmino dies hic sole nitet. PHILIPPUS alter, alter JACOBUS est. ille vix inter hominum piscatores adlectus, captum illico ad CHRISTUM Nathanaelem adduxit, laudatam ab ipso Servatore prædam. Sed & ii, qui à veri Numinis cultu alieni erant, ad JESUM aditum sibi per PHILIPPUM quærebant. Illum in consilio Magister habuit, cùm ingenti multitudini commeatum pararet: illo rogante discipulis in filio patrem ostendit. Hinc cùm in sortem paucorum totus orbis veniret, provinciam ipse nactus Scythiam, eam facilè CHRISTO subegit, victorque sub annum IV. & L. Hierapoli urbe Phrygiæ in cruce triumphavit; cùm lapides viles jactantibus, sed pretiosi PHILIPPO triumphalem coronam multò pulcherrimè exornarent. Et hujus quidem triumphus de Barbaris; de Judæis JACOBI fuit. Hic carne & vino à teneris sibi interdixit: longâ precandi consuetudine genibus callum obduxit, qui vel Camelo certaret: eâ famâ sanctitatis fuit, ut in-

ingredi in ſanctiora templi adyta uni illi liceret; & vel oram veſtis ejus prehendere, partem felicitatis ducerent. Ita rem Hieroſolymæ Chriſtianam cum XXX. annos adminiſtraſſet, anno partæ ſalutis LXIII. vitæ XCVI. e templi veſtigio dejectus, & inter preces, quas pro hoſtibus ſuis faciebat, fuſte fullonis excuſus eſt: ut jam me dubium utrque hic Sol faciat, orbi ne luxerit, an Cælo occiderit pulchrior. *Ex Brev. Rom.*

Nos quoque timore Domini crucifixos oportet hîc omnibus non ſolum carnalibus vitiis, verùm etiam ipſis elementis mortuos eſſe; illuc habentes oculos animæ noſtræ defixos, quò nos ſperamus momentis ſingulis migraturos. Caſſian. l. 4. de Inſt. Renunc. cap. 35.

S. SIGISMUNDUS REX.
1. *Maii.*

QUoties noverca ex patre vitricum fecit: Sanè SIGISMUNDUM Burgundionum Regem eò artibus ſuis impulit, ut filium Sigericum, quaſi patrem regno exuere cogitaſſet, vitâ ipſe exueret. Verùm aſperſas filii cruore manus tam multis lavit lacrymis, ut quem ſic pœniteret, pene innocens dici poſſet. Monitus tamen ab ignoto neſcio quo ſene, & ſuam potiùs vitam, quàm filii (qui cælo frueretur) mortem deflere

juſſus, ad D. Mauritii tumulum abiit, cauſamque illi commendavit; ageret hanc, ut ſuam olim apud DEUM: adeſſe fatentem reum: ſupplicia precari, non deprecari: ſæviret nunc etiam pater Deus, modò olim judex parceret: quam pœnam tam nocens filius meruiſſet, tum ſe monſtraſſe, cùm innocentem occideret. Lacrymis non poſſe ſatis elui manus; ſanguine poſſe, ſed ſuo; huic fundendo jam ſe initium dediſſe, cùm filii funderet: quem malè libaſſet, rectiùs litaturum ſeſe. Et verò damnatus voti eſt: bello enim in annum D. XXVI. à Clodomiro Gallorum Rege petitus, captuſque, & capite plexus, in puteum eſt abjectus. Sed tam ignobile ſepulchrum pœnitentis illuſtrius cantu ſuo luminibuſque cælum fecit; quin ægri magno numero morti jam proximi ſanitatem inde ſuam hauſerunt, itaque quam uni eripuit vitam, longè plurimis SIGISMUNDUS reſtituit. *Ex Gregor. Turon.*

Aſcendat homo adverſùm ſe tribunal mentis ſuæ: & conſtituto in corde judicio, adſit accuſatrix cogitatio, teſtis conſcientia, carnifex timor, & ſanguis animæ confitentis per lacrymas profluat. S. Aug. lib. 50. Hom.

S. ATHANASIUS EP. 2. *Maii.*

NOn rarò pueritia toti vitæ præludit. Ita ATHANASIUS Alexandriæ inter

inter lusus adolescentiæ puer a pueris in Episcopum lectus, natu deinde grandior ab ipsomet cælo est confirmatus. Difficile est dictu, quæ bella jam Pontifex cum Arianis gesserit. Producta in medium concilium muliercula, vim pudori suo illatam mentiebatur ab ATHANASIO, quem ne noverat quidem. Hic alius non nemo suppetias laturus innocentiæ, ideoque ATHANASIUM sese assimulans; heus, inquit, egone vitium tibi feci? mox illa: tu vero ipsissimus. Ita cùm & se & impietatem omnium risui exposuisset, exclamant Ariani occisum ab ATHANASIO Arsenium (quem eam obrem longe illi amandaverant) proferuntque manum velut incantationibus ab eodem devotam. Sed in tempore amici innocentis reduxerant Arsenium. Is itaque in templum progressus, vitæque suæ luculentis ipse testis ostendit, se quidem utramque manum, ceterùm accusationem nec caput, nec pedes habere. Exul nihilominùs sæpe ATHANASIUS totum pæne orbem pererravit. Annos in cisternâ quâdam latitavit quinque, indeque in impios calamo egregie pugnavit. Fugienti cùm hostis instaret, navim vertit, jamque obvius quærentinum ATHANASIUM vidisset, respondit, non longe illum abesse. Ita rectâ Alexandriam reversus, in patrio conditorio inter mortuos quatuor

juſſus, ad D. Mauritii tumulum abiit, cauſamque illi commendavit; ageret hanc, ut ſuam olim apud DEUM: adeſſe fatentem reum: ſupplicia precari, non deprecari: ſæviret nunc etiam pater Deus, modò olim judex parceret: quam pœnam tam nocens filius meruiſſet, tum ſe monſtraſſe, cùm innocentem occideret. Lacrymis non poſſe ſatis elui manus; ſanguine poſſe, ſed ſuo; huic fundendo jam ſe initium dediſſe, cùm filii funderet: quem malè libaſſet, rectiùs litaturum ſeſe. Et verò damnatus voti eſt: bello enim in annum D.XXVI. à Clodomiro Gallorum Rege petitus, captuſque, & capite plexus, in puteum eſt abjectus. Sed tam ignobile ſepulchrum pœnitentis illuſtrius cantu ſuo luminibuſque cælum fecit; quin ægri magno numero morti jam proximi ſanitatem inde ſuam hauſerunt, itaque quam uni eripuit vitam, longè plurimis SIGISMUNDUS reſtituit. *Ex Gregor. Turon.*

Aſcendat homo adverſùm ſe tribunal mentis ſuæ: & conſtituto in corde judicio, adſit accuſatrix cogitatio, teſtis conſcientia, carnifex timor, & ſanguis animæ confitentis per lacrymas profluat. S. Aug. lib. 50. Hom.

S. ATHANASIUS EP 2. *Maii.*

NOn raro pueritia toti vitæ præludit. Ita ATHANASIUS Alexandriæ inter

inter lusus adolescentiæ puer a pueris in Episcopum lectus, natu deinde grandior ab ipsomet cælo est confirmatus. Difficile est dictu, quæ bella jam Pontifex cum Arianis gesserit. Producta in medium concilium muliercula, vim pudori suo illatam mentiebatur ab ATHANASIO, quem ne noverat quidem. Hic alius non nemo suppetias laturus innocentiæ, ideoque ATHANASIUM sese assimulans; heus, inquit, egone vitium tibi feci? mox illa: tu verò ipsissimus. Ita cùm & se & impietatem omnium risui exposuisset, exclamant Ariani occisum ab ATHANASIO Arsenium (quem eam obrem longè illi amandaverant) proferuntque manum velut incantationibus ab eodem devotam. Sed in tempore amici innocentis reduxerant Arsenium. Is itaque in templum progressus, vitæque suæ luculentis ipse testis ostendit, se quidem utramque manum, ceterùm accusationem nec caput, nec pedes habere. Exul nihilominùs sæpè ATHANASIUS totum pænè orbem pererravit. Annos in cisternâ quâdam latitavit quinque, indeque in impios calamo egregie pugnavit. Fugienti cùm hostis instaret, navim vertit, jamque obvius quærentinum ATHANASIUM vidisset, respondit, non longe illum abesse. Ita rectâ Alexandriam reversus, in patrio conditorio inter mortuos quatuor

menſes vixit, inter vivos deinde mortuus anno CCC. LXXII. nunc inter mortuos iterum vivit. *Ex Baron.*

Sicut fructus non invenitur in arbore, in qua flos prius non apparuit; ſic in ſenectute honorem legitimum conſequi non poterit, qui in adoleſcentia diſciplinâ alicujus exercitatione non laboravit. S. Cypr. de 12. Abuſ.

S. ANTONINUS EP. 2. *Maii.*

ANTONINUS Florentinorum Præſul. ad CHRISTI in cruce imaginem ſublimis raptus, mellitiſſimis vulnerum oſculis aliquandiu inhæſit. Atque ex his illum uberibus hauſiſſe amorem crede, quem in omnes poſteà pauperes diſpenſavit, tum ratus præclare ſe rem adminiſtraſſe domeſticam, ſi domi nec ſupplex, nec penus eſſet. Viderat ædibus Cælites inſidere; ingreſſus cùm duas ingenuas, ſed pauperes virgines operi cum matre intentas reperiſſet, liberali manu paupertatem ſublevavit. Verùm cùm illæ ſe luxui deinceps dediſſent, pulſiſque è tecto bonis geniis mali ſucceſſiſſent, ut meliores iterum hoſpites in ædes immigrarent, emigrare otium juſſit. Illud jucundum dictu. Ruſticellus caniſtrum pomis onuſtum Divo donarat. Hic gratias habuit. At cùm ille referri ſibi maluiſſet, ANTONINUS pomis

mis in unam laucem, solennibus vero illis & in charta descriptis verbis, *Deo gratias*, in alteram injectis, rem examini permisit; & ecce duo verba pondere suo omnia poma superarunt: ut planè decipi egenos à divitibus videamus, dum hi pro tam exigua stipe tam multum accipiunt. Obiit porro an. M. CCCC. LIX. Ægrotantis verba illa feruntur: *Servire Deo regnare est*, & illa morientis: *Sancta & immaculata Virginitas, quibus te laudibus efferam, nescio.* Imò verò ANTONINE, egregiè servisti: Virgo moriens eam in cælum usque extulisti. *Ex Vinc. Mainard.*

Ne simus hîc negligentes, ut non per infinita secula postmodum pœnitentiam agere cogamur, ubi nihil proderunt lacrymæ. In studiis atque laboribus gaudent Angeli atque Archangeli sicut contrà in torpore ac negligentiâ gaudet inimicus S. Eph. tom. 1.

INVENTIO S. CRUCIS. 3. *Maii.*

GAudent alii crucem, quam cælum mittit, missam amittere; at amissam olim Christi crucem invenisse hodie se gaudet Helena, triumphat. Rei gestæ ordinem hîc habes. Latebat crux terrâ, plus odiis Judæorum sepulta. At Helena, cum primum filius Constantinus Maxentium debellavit crucis sanctissimæ auspiciis, quo grata foret, omni ingenio viri-

viribusque eruere defossam, orbique adorandam proponere contendit; tunc demum credens thesaurum se reperturam, si crucem. Ita locus à superstitione primùm purgatur; & infame Veneris stabulum statuaque dejicitur: mox humus altè egeritur, tandem tergeminæ cruces parent, & ponè titulus crucis refixus. In ipsissimas auri venas offendisse Helenam credidisses. Minuebat tamen lætitiam publicam illud, quòd quænam ex tribus Servatoris crux foret, sic nondum constaret. Sed opportunum consilium Macarius urbis Episcopus suggessit, jussitque ordine singulas morienti fortè tunc mulieri imponi. Pergebat illa ad primæ contactum mori, itemque ad secundæ, ad tertiæ denique incolumes revixit. Huic Helena templum struere dignum magnificentiâ suâ, crucemque, hoc est aurum, argento includere, partem quoque unà cum auctario (clavis ejusdem) ad filium Imp. transmittere, regium utique donum. Agnovit ille signa victoriarum suarum, & summè veneratus toto imperio edixit, ne, quæ tessera salutis foret omnibus, posthac improborum foret supplicium. Clavorum altero diadematis frontem, altero frenos Imperatorios ornavit, certus majores nobilioresque uniones neque Indiam posse submitttere. *Ex Brev.*

Quisquis desiderat ab omni vinculo maledi-

ledictionis absolvi, & plenam novæ gratiæ benedictionem consequi, Crucem diligat, ex qua omnis plenitudo benedictionis emanat; per Crucem se Dei mandatis astringat; per Crucem effrenis Carnis incentiva cohibeat. S.P. Dam. de Invent. Cruc.

S. FLORIANUS M. 4. *Maii.*

FLORIANUM, quem adversus ignium injurias patronum invocamus, aquæ ad Superos transmiserunt. Diocletiano Cæsare, in Norico Ripario Tribunus militaris agebat, cùm institutâ de Christianis quæstione, nomen suum ultrò detulit. Aquilinus loci præfectus frustuario primùm ejus constantiam tentavit; deinde ubi Christi nomen extundi ei posse desperavit, in Anassum flumen præcipitem egit. Impii mandati obedientiam carnifex repentinâ cæcitate luit. Corpus exanime appulsum in scopulos aquila tutata est, Iovis olim, nunc FLORIANI satelles. Ipse Valeriam religiosam feminam ad justa persolvenda corpori suo excitavit, & pietati mercedem persolvit, salubrium aquarum scaturigine, quas ægris bibisse profuit. Igne periclitantibus propitium esse primus omnium carbonarius experimento didicit; suis, quas ipse sufflaverat, involutus flammis FLORIANUM appellavit, & integro corpore a rogo emersit. Beneficium luculentius fuit, quàm ut il-

lud

lud obſcurare invidia vel oblivio poſſet. Inde poſteris quoque mos traditus eſt FLORIANI imaginem cum urnâ aquariâ in fronte ædium dedicandi. Vos illam, ô juvenes, etiam animis tutelam adſciſcite, adversùs multò triſtiora incendia, quibus libido faces ſubdit, & perenne pabulum omnes corporis ſenſus ſubvehunt. Lingua, manus, aures, oculi, fatendum eſt, incendiarii ſunt animæ. *Ex Surio.*

O Ignis infernalis luxuria, cujus materia gula, cujus flamma ſuperbia, cujus ſcintillæ prava colloquia, cujus fumus infamia, cujus cinis immunditia, cujus finis gehenna. S. Hieron. in Ep.

S. PELAGIA V. & M. 4. *Maii.*

PELAGIUM Tharſenſem Diocletiani Deique filius ſponſam ambierunt, illi corporis, hic animi pulchritudine captus. Reſpuit motalem procum Virgo, & cæleſte conjugium præoptavit. Paranymphus Clino fuit Epiſcopus, quem divinitus ſibi oſtenſum inter montium latebras reperit, ubi edocta eſt, qualis dos afferenda ad ſponſum eſſet. Ea uno verbo innocentia appellatur, quam beati Genii domum PELAGIÆ tulere, cùm luſtrico fonte, qui ad Clinonis preces è ripe profluxit, tingeretur. Auguſta præterea Virgo duplici diademate cincta,

ut vel hinc terrarum Cælique Dominam intelligas, palam visendam se dedit, velut sanctorum sponsalium Antistes. Non fuit deinde difficile PELAGIÆ hoc virginali mundo excultæ, bombycum fila contemnere. Nimirum non Cæsaris sed Numinis oculis se compsit, cui in sponsâ cilicium præ purpurâ placet. Sed neque rivalem diu sustinuit Christus; hunc enim antelatum sibi indignatus Cæsaris filius, versusque ex amorem furorem, gladio pectus transfixit. Diocletianus tamen filium ulturus non fuerat, si Pelagia amorem à Christo ad se transtulisset. Abhorrentem ab eâ conditionem novus Phalaris bovi æreo candenti inclusit, in quo illa, amore veriùs, quàm igne liquefacta est. Exuvias corporis in Linarum montem projectas quatuor leones tutati sunt; Clino in urnam composuit, & monti congregationis nomen indidit. Vos Sodales, qui tituli jure reliquiarum hæredes estis, quod in Pelagiâ pulcherrimum fuit, innocentiæ vestem, primo loco votoque poscite. *Ex Metaphrast.*

Si luxuriæ flamma in ossibus æstuat, protinus illam memoria æterni ignis extinguat: si callidus insidiator lubricam carnis speciem objicit, illico mens ad mortuorum sepulchra oculum dirigat, & quid illic suave tactu, quid delectabile visu reperiatur, solerter attendat. S. Pet. Dam. op. 7. c. 13.

S. MO-

S. MONICA VIDUA 4. Maii.

HÆc est illa MONICA, quæ Augustinum bis genuit, orbi primum, deinde cælo, secundo quàm primo partu felicior, dum filio pietatem, alteram hominis animam, quam cum lacte instillare non potuit, plorando infudit. Heresi Manichæâ mortalissimâ humani generis peste perierat Augustinus; mater sic mortuo affundere lacrymas non antè destitit, quàm Episcopi oraculo recreata est spondentis: *Fieri non posse, ut filius istarum lacrymarum periret.* Vim nimirum faciebat Deo (uti Augustinus posteà jam renatus loquebatur) *cor contritum & humiliatum viduæ castæ ac sobriæ, petentisque ab eo non aurum & argentum, sed salutem animæ filii sui.* Cujus illud primum indicium fuit, quòd Ambrosio acquiesceret, & destillante ab illius viriore ambrosiâ pasceretur, quem proinde non immeritò ut Angelum Dei Monica diligebat; quando verè idem est boni præceptoris, quod Angeli officium, etsi non eadem utrique dignatio impenditur. Compos tandem facta voti sui, & Augustino in tantas succrescente spes, negavit longiore sibi viâ opus esse, desiderium cæli ad Ostia Tiberina filio professa, cùm diceret: *Fili, quantum ad me attinet, nullâ re jam delector in hâc vitâ:* im-

immorari cupiebam, ut te Catholicum viderem, &c. Neque multò pòst terris excessit, hoc unum precata à filiis, ut ad Domini altare sui meminissent. Nos illam suspiriis repetimus normam & exemplar matrum omnium; nam hodie pleræque non pereuntibus filiis, sed ad Deum abeuntibus lacrymantur, eosque diligendo occidunt. *Ex operib. S. August.*

Primus gradus pietatis est iste, ut quos auctores tibi voluit esse Deus, honores obsequiis, abstineas contumeliis: sed nec vultu lædenda est pietas parentum; meretur cæcitatis subire supplicium, qui parentum vultus torvo vultu despexerit. S. Hieronym.

CONVERSIO S. AUGUSTINI.

5. *Maii.*

HOc die Monicæ lacrymæ AUGUSTINUM orbi secundùm pepererunt; nam hoc Manichæorum erroribus se demum expedivit. Ad id plurimùm, ut dixeramus, momenti mater attulit, quæ filium pessum euntem ex Africâ in Italiam usque secuta lacrymis, pro ejus salute tantùm non exoculavit sese. Monstravit certè parentibus, quàm parum sit filium mundo peperisse, nisi in spem cæli educetur. Jam duo illi ex Imperatoris aulâ, qui lectâ Magni Antonii vitâ, nuntium mundo remiserant, tantum apud AUGUSTINUM potuerunt, ut e-

clamaret: *Quid hoc? quid audisti? surgunt indocti & cælum rapiunt: & nos cum doctrinis nostris volutamur in carne & sanguine?* Sub hæc luctanti cum animo suo in conspectum se castitas dedit, ingenti omnium ordinum ac ætatum coronâ cincta, digitoque nunc senes aut viros, nunc pueros aut puellas signans, *Et tu*, ajebat, *non poteris quod isti aut istæ?* mox è cælo etiam vox istiusmodi allapsa: *Tolle lege.* Sustulit ille, legitque: *non in commessationibus & ebrietatibus, non in cubilibus & impudicitiis, non in contentione & æmulatione: sed induimini Jesum Christum.* Legit inquam hæc, & ex Manicheo Catholicus, ex Rhetore Ecclesiæ Doctor, ex mundi amatore summo summus contemptor evasit. At nos qui eadem & audimus & legimus, moras moris nectimus, dicitq; è cælo nobis ipse Divus, quæ sibi olim dicebat: *An quia præcesserunt, pudet sequi? & non pudet nec saltem sequi? Ex ipsius D. August. Confess.*

Si aurum tibi offeram, non mihi dicis: Cras veniam; sed jam exigis; nemo differt, nemo excusat. Redemptio animæ promittitur, & nemo festinat. S. Amb. in serm. de Iejun. & Eleemos.

S. ANGELUS CARMELITA. 5. *Maii.*

Rosam è spinis habe, ANGELUM, inquam, è parente utroque Judæo Je-

Jerosolymis natum. Sed quid dico? ipsæ hæ spinæ in rosas abierunt, cum Cæli *Regina* Magistram his in fide se præbuit, geminamque iliis prolem Joannem Patriarcham, ANGELUMque nostrum Martyrem est vaticinata. Ergò cùm ad templum Christianorum se recepissent, ibique in sublimi hostiâ talem Christum, qualis olim à cruce pendebat, non dubiis jam oculis vidissent, Christo geniti Joannem primum, tum ANGELUM genuerunt. Hic altioris vitæ rudimenta in monte posuit Carmelo, qui & nomen illi dedit. Abhinc in seipsum primò, deinde in eremum descendit, ubi cùm solum se crederet, adesse sibi vidit *Jesum*, multo maximo SS. agmine stipatum, & jubentem, victorias suas Alexandriam ferret, inde ad palmam in Siciliam contenderet. Huc priusquam Româ iret, DD. Franciscum & Dominicum felici pede offendit. Nam Franciscus repentè plenus Numine fatidico ad pedes ANGELI accidit, osculoque his fixo, martyrem voce gratulabundâ salutavit. Sed & hunc vati suo vatem fuisse ajunt, & jam tum cæli nomine promisisse Francisco illa vulnera honestissima, alterū haud dubie nec minùs nobile martyrium. Cæterùm in Siciliam appulsus, cùm Berengarium Comitem incestâ cum sorore cōsuetudine multis jam annis infamem clam primò; tum

palàm caſtigaſſet, immiſsâ hæreticorum manu, in ipſo templo, plura vulnera pro concione interque hæc lethale accepit. Atque ex hoc paulò pòſt mortuus, ad cognomines abiit ANGELUS. *Ex Brev. 13. tom. Ann. Eccl. & Ferr.*

Quid ultra debuit facere Chriſtus & non fecit? Cujus vel ſaxeum pectus tanta & talis, à tanto & tali collata multitudo beneficiorum non emolliat? quidquid igitur es, quidquid potes, debis creanti, redimenti, vocanti. S. Bern. ſuper illud, Regnum Dei, &c.

S. JUTTA VIDUA. 5. *Maii.*

QUi JUTTAM legis, legentem lege. Nam & illeà teneris vitas legere Divorum gaudebat; ſed &, quod pauci facimus, facere gaudebat, quæ legerat. Nubilem jam & fugam è mundo meditantem, nuptiæ illuſtres implicarunt, neque tamen manus virtuti ligarunt. Mundum omnem muliebrem, quem à parentibus & ipſis illuſtribus nobiliſſimum acceperat, ad veſtienda ornandaque menducabula omnem contulit, rectè non pulchriùs micare gemmas & uniones rata, quàm in pauperis Chriſti centonibus. Jamque eò devenerat, ut decoctâ ingenti dote, neceſſaria ad vitam mendicare ipſa non ſine riſu improborum cogeretur. Sed laudavit Chriſtus hanc

hanc prodigalitatem conſpicuus, & iterum ditavit illis verbis: *Omnia mea tua ſunt, & tua mea.* Enimverò tam opulentam ſe ubi circumſpexit JUTTA, effuſior etiam dehinc vixit. Neque tamen redigi ad incitas potuit liberalis dextera. Iterum Chriſtus illi viſus poteſtatem fecit ex divite cordis ſui ærario quas luberet opes depromendi. Illa Sapientiæ ſanctioris theſauros deprompſit, ut jam ſine alio Doctore arcana fidei calleret, & in ipſa adita ſanctiſſimæ Triadis mulier ſe penetraret. Nimirum neque jam ſupremùm ægram à Chriſto ad notas delitias invitatam miror, neque dubito animum membris ſolutum rectâ in cælos abiiſſe, cùm verſus hos in aërem abiiſſe inter preces, etiam cum corporis pondere legam. *Ex Bzov. tom.* 13. *Ann. Eccl.*

Suſcipiat fidelis anima Auctoris ſui atque Rectoris immarceſſibilem charitatem totamque ſe ejus ſubjiciat voluntati, in cujus operibus atque judiciis nihil vacat à veritate Iuſtitiæ, nihil à miſeratione Clementiæ. S. Leo ſerm. de Jejun.

S. JOANNES DAMASCENUS.
6. *Maii.*

ETiam hic JOANNES, cui à patriâ DAMASCENO nomen fecit, inter *Virginis* cultores in paucis eſt numerandus. Cùm enim Sarracenorum Duci à conſi-

lius esset, calamum interim in Leonem sacrarum imaginum hostem strinxit, pulchrum existimans, pro *Matris* capite manum suam objicere. Nam cùm literas commentus impius esset Imperator velut ab ipso JOANNE scriptas, quibus Damascum prodere cogitaret, easque Sarraceno transmisisset, dextram hic scilicet detruncavit innocenti. Sed precanti & ante icona *Deiparæ* familiariùs querenti, quòd ad pugnandum pro ipsius & Filii honore inermis jam esset, ecce tibi auxiliatricem manum *Virgo* porrigens, dextram integerrimam restituit, relictâ solum in miraculi vestigium lineâ rubente, quam rectius armillam nos dicemus. Huic JOANNES sapientiæ sanctioris rudimenta inter Anachoretas discere aggressus, magnos brevi progressus fecit. Fiscellas enim in patria jussus vendere, risui scilicet fuit, qui nuper omnium admirationi erat. Jam sordes omnes cœnobio illa, illa non tam suâ quàm *Virginis* manu jussus purgare, non dubitavit imperio obsequi. Quare manum tam nobili victoriâ splendidam calamo denuò ipsa cæli Imperatrix *Maria* armavit, scripsitque illa quæ hodieque orbis omnis miratur. Sed nimirum quæ reddidit, etiam rexit dexteram. *Ex Io. Patri Hier.*

Nostram memoriam repositorium Deiparæ faciamus. Hoc verò quomodo erit?

Ea fuit Virgo, & amatrix Virginum: Si ergo cum corpore mentemquoque caſtam habuerimus, inhabitantem ejus gratiam poſſidebimus. S. Io. Damaſc. ſerm. de Aſſ. B. M. V.

S. FLAVIA DOMITILLA V. & M.
7. *Maii.*

ADornabat in centeſimum *Chriſti* annum FLAVIA Aurelio deſponſa nuptias, & ad nuptias ſeſe imprimis: cum Nereus & Archilleus, qui à cubiculis illi erant, ſolicitam moverunt, ut eam in comendo curam cælo impenderet, ita fore, uti ſponſum *Chriſtum* nanciſceretur. Audiit illa tam ſalubria monentes, repudiatoque mortali ſponſo, immortali nubentem Clemens Pont. Max. ex more Chriſtiano, flammeo involvit. Conſilium hoc optimum etiam ipſis auctoribus fuit. Nam duo egregii illi Paranymphi mox Martyres coronam primi nuptialem abſtulerunt: at FLAVIA in exilium miſſa, dura atque aſpera multa perpeſſa eſt. Poſt cum Theodoram atque Euphroſynam, quæ ad Aurelii amores iterum illam abſtrahere nitebantur, in ſuam etiam ſententiam pertraxiſſet, & ipſe Aurelius dum choreas ductaret, ſubito fato corruens, mortuales feciſſet, quas nuptiales putaverat; ira ardens hujus germanus Luxærius, ædi-

bus, in quibus DOMITILLA cum geminis, quas memoravimus; Virginibus agebat, ignem subjecit. Sed nempe tam sanctis nuptiis ille sic tædas præluxit; sponsarum verò postridie corpora, ut à Cupidinis, sic à tyranni etiam ignibus integra fuerunt, & à tam sanctis flammarum spoliis hodie Eluacum Germaniæ civitas splendet. *Ex Surio.*

Despiciendus à nobis hic mundus fuerat, etiamsi rebus prosperis demulceret animum. At postquam tot flagellis premitur, tot nobis quotidie dolores ingeminat, quid nobis aliud, quàm, ne diligatur, clamat? S. Greg. l. 3. Dial.

S. AMATUS CONF. 8. *Maii.*

AMATO Saludecium patria fuit. Parentibus in tenerâ ætate amissis, multa tulit, fecitque puer & adolescens, etiam viris imitanda. Amor castitatis prima illi bella excitavit, feminâ classic.. in cantante, proprio sexûs sui genio. Ea fratri AMATI nupta, filiam, quam priore conjugio tulerat, cum AMATO sponsam obtruderet, repulsam ultimis odiis ulta est, quibus etiam fratres collisi sunt, exiguo tamen AMATI incommodo, deputantis in lucro, si virtutis causâ nomen suum amitteret, fieretque exosus. Numinis tamen benevolentiam omnibus officiis captavit, in paupe-

res

res tam prodigus, nihil ut ſibi relinqueret, ſed locatâ promiſcue operâ, famem ſuſtentaret: in emaciato nihilominus corpore flagro ferreo non modò memoriam ſed imaginem Chriſti patientis renovabat; hoc quoque illius aſſecutus, ut pro maleſano habitus publica civium ſuorum fabula fieret. Sed deſpectum orbi cælum ad ſe rapuit, tam familiariter quidem, ut inter caſtas preces evolantem ad Superos animum etiam corpus ſequeretur. Creſcentem eo miraculo AMATI famem frater fœdo crimine ſugillavit, ſtupri commercium ei cum Clarâ ſorore Deo ſacratâ affingere auſus. Sed ambulantem in jus ſol abſolvit abollam ejus intercipiens, ſuiſque radiis ſuſtentans. Iiſdem illuſtrata AMATI eſt ſanctitas, ſed ille proditorem ſuum fugiens, inter ſacras peregrinationes conſenuit, in hoſpitali denique pauperum domo, quam ſuis impenſis erexerat, mortuus. Corpus nondum extabuit, ſuaque integritate fratris calumniam etiam in tumulo refutat. *Ex Phil. Ferrar.*

Qui orationi vacare deſiderat, ſuaſque poſtulationes offerre altiſſimo, ſic ſe componat intus coram oculis Domini, ut non minùs ipſe, quàm ejus acceptabilis fiat deprecatio. Non placet Deo orationis ſacrificium, niſi placeat prius ipſe, qui offert. B. Laurent. Juſtinian. Faſciſc. Amoris cap. 15.

S. GREGORIUS NAZIANZENUS.
9. *Maii.*

GREGORIUS à patriâ NAZIANZENUS, ab eruditione posteà THEOLOGUS dictus, cum studiorum caussâ Athenas peteret, gravi tempestate jactatus, proximè ultimum vitæ discrimen fuit. Quis credat? quò felicitatis venti secundi nunquam tulisset, adversi tulerunt. Cum enim vovisset, si ex his undis emergeret, sanctioribus Baptismi aquis caput mersurum, & vitam inter Religiosos acturum, illico cælum arrisit, & damnatus voti GREGORIUS navim non tam ad terram, quam ad cælum appulit. Porrò Athenis commoranti uno eodemque tempore & castitas & sapientia visendam se dederunt, & amanti ambæ lubentes nupserunt, puto ut arguerent juventutem nostram, quæ sine animi puritate sapientiam ducere necquicquam allaborat. Exinde ut in studiis, & legibus monachorum condendis, ita etiam in bello contra Arianos Magno Basilio socius fuit; ausus in ipsum Julianum, in quo adolescente etjamnum Athenis tyrannum latere edixerat, palàm & scribere, & dicere, sævientis vulgi & saxa in se conjicientis clamores velut plausum accipiens. Sed & Pontifex jam Byzantinus sicario, ab hære-

re-

reticis in necem suam subornato, facilis veniam cedit: pòst tamen gravibus iterum seditionum fluctibus agitatus, missa urbe ac insula, in villula patria malaciam, in morte denique anno CCC. LXXXIX. portum reperit. *Ex Greg. Presb. apud Sur.*

Cordis contritio optimum est ad percipiendam munditiam medicamentum. Mox ut germinare inchoaverint fœdæ cogitationes, compunctionis gladio interimat ipsas, qui cordis sui Christum cupit habere possessorem. S. Laur. l. de cast. Connub. c. 13.

SS. GLYCERIA & LAODICIUS MM.

10. *Maii.*

GLYCERIA Macarii III. Consulis F. sexûs sui miraculum, utriusque exemplum, Antonini imperio Trajanopoli & Heracleæ triumphavit. Lampodophoria celebrantibus impiis, ipsa frontem cruce insignita in publicum prodiit, negavitque alia lampade sibi opus esse, cum crucis radios nec ipse quidem Jupiter marmoreis oculis laturus sit. Fecit dictis fidem comminuta extemplò statua, neque ad vindicandam injuriam satis potens, cum frustillatim in GLYCERIAM jactaretur, trepidantibus fragmentis munitam cruce Heroidem contingere. Ferocior tamen Jove suo Sabinus præses fuit; & è coma pendu-

lam

Iam lancerari ungulis jussit, temperante cruciatus Angelo, & sua in carnifices tormenta regerente: qui deinde etiam in carcerem abreptæ compedes dempsit, mensam epulis instruxit, fornacis incendium extinxit, detractam capiti cutem restituit; quam cùm LAODICIUS carceris custos iterum tribunali sistendam non agnosceret, ejusque fugam luere ferro pararet, revocatum à scelere GLYCERIA Christo asseruit, sponte deinde manus pedesque iis vinculis astringentem, quæ virgo tulerat. Et ille quidem securi addictus ad cælum per compen[illegible]um abiit. GLYCERIA, Diis hominibusque victis, etiam belluas triumphavit. Stetit inter leones agna, neque exhorruit contubernium. Ipsis adeò feris tradidit mores suos, & genuinam rabiem circuravit; vix cùm voce de cælo lapsâ excedere circo victrix juberetur, morsiunculam à leænâ impetravit, quæ animæ viam faceret. E corpore oleum fluxit, ne athletis pro innocentiâ pugnaturis ceroma deesset. *Ex Surio.*

Spiritus subjectam carnem disciplinæ freno coërceat, & ad supernam Hierusalem quotidie ferventis desiderii gradibus festinet. Promissa castitati præmia incessanter aspiciat, quorum dulcedine provocatus; quidquid versutiâ callidi insidiatoris opponitur, libero fidei pede transcendat. S. Pet. Dam. ep. 7. c. 24.

S. GAN-

S. GANGULPHUS C. 11. *Maii.*

GANGULPHO Dynaſtæ Burgundo corporis, animi, quæque fortunæ propriè imputamus, bonis feliciſſimo, nihilominùs cum malorem omnium extremo malâ uxore confli&andum fuit. Ea præter cæterâm morum perverſitatem etiam fœdis amoribus indulſit, quos deniquefons prodidit, & hoc & aliis prodigiis illuſtris. GANGULPHO in Campaniâ prandenti ſimpliciſſima ad ſpeciem quæſtio excidit, quanti fontanam, cui aſſidebat, hoſpes æſtimaret; ſibi enim opidò allubeſcere. hoſpes delirium interpretatus, pretium tamen ſtatuit. GANGULPHUS aquam, quanti indicata erat, emit, & ſe dat in viam; fons, inaudito miraculo, eum ſequitur, & Varennis, ubi domicilium habebat, novo ortu erumpit, ſeriò jam damnante mercimonium ſuum Campano. Ex hoc ergo fonte calculum levare GANGULPHUS uxorem juſſit, abſoluturus eam, ſi id impune feciſſet. Accipit conditionem cum riſu adultera; ſed brachium velut ex Vulcani ollâ fœdè uſtulatum retulit; nullo tamen, præter divortium, incommodo affecta, ad ingenium rediit, & denique adulterio parricidium conjunxit. Ibi ubi amator illius (prô pudor! Clericus erat) perpetratum ad proſtibulum retu-

retulit, infelicem animam cum alvo dejecit. GANGULPHUM miracula divis exæquarunt; quæ cùm adultera traduceret, infami per omnem vitam supplicio est exercita, quod prodere verecundiores, quàm illa fuit, literæ erubescunt. *Ex Sur.*

Mentiri & jurare lingua tua prorsus ignoret, tantusquè in te sit veri amor, ut quidquid dixeris juratum putes. De quo Salvator ad discipulos ait. Non juratę omnino: Sit autem sermo vester. Est Est, Non Non; quod autem his abundantius est, à malo est. S. Hieron. ep. 14.

S. PANCRATIUS M. 12. *Maii.*

NOn omnes serò sapere Phryges, PANCRATIUS ipse quoque Phryx ostendet. Quatuordecim non ampliùs natus annos vitâ quàm Christum maluit perdere, quæ quidem summa est sapientia. Principe familia, Cledonio patre ortus, eoque mortuo, Dionysio patruo in tutelam commendatus Romam cum eo commigravit, quo tempore Diocletianus, Christiani sanguinis gurges, totius Imperii viribus ad exscindendam innocentiam abutebatur, commodùm accidit, ut in eâdem regione urbis Romanus Pontifex latitaret, in quâ PANCRATIUS domicilium collocarat, nimirum ut dignissimâ manu hoc lilium Numini consecraretur:
cujus

cujus impulſu PANCRATIUS ultro cum patruo illis ab eo tingi aquis petiit, quibus omnes cæli flores rigantur. Voto potitus tam ſuavem pietatis halare odorem cœpit, ut venaticos Diocletiani canes, omnia Sanctorum veſtigia odorantes, non potuerit latere. Raptus ad tribunal quantumvis ſanguinarios Cæſaris oculos rapuit qui tamen præter oris formam nihil intuebatur. Ergo blanditias primùm admovit, infantulum appellitans; & filii nomen offerens, ſi ſe patrem, & Iovem habere Deum voluiſſet. Utrumque contempſit, & Jovem quidem generoſiſſimè, negans tam puerum eſſe ſe, ut adulterum, & ſororis ſuæ maritum ſibi putet adorandum. Diocletianus ne plura audiret æquè erubeſcenda, juſſit hunc omnis elegantiæ flores demeti, cujus ſanguine utinam Mariani rigentur horti; ô quales naſcentur Narciſſi? *Ex Surio & Brev. Rom.*

Qui differt in futuram & forſitan non futuram ætatem ſuam vitam corrigere, certum bonum dimittit procul dubio; & contemnendo, quod perdit, probat ſe non amare, quod expectat, & meretur non accipere. S. Anſelm. ep. 1.

S. EPIPHANIUS EP. 12. *Maii.*

IUvat ſuavitatem divinæ circa teneram ætatem providentiæ in EPHIPHANIO agnoſ-

agnoſcere. Is Phœnix gente, ſectâ Judæus, patrem decennis amiſit. Accedente ab orbitatem egeſtare, equum indomitum à matre juſſus vendere, vitium ejus clam non habuit; donatus ob candorem liberaliter etiam in Chriſtianum incidit Cleobium nomine, cujus aſpectu efferatus equus EPIPHANIUM excuſſit, felici caſu; Cleobius enim, invocato Chriſti nomine, afflictum erexit, calcitronem occidit: ea prima ſcintilla pectori incidit *Jeſu* olim amore arſuro; ſed nimirum eam facilem Tryphon ſuffocaſſet Hebræorum anteſignanus, qui EPIPHANIO adoptato, eundem ſibi generum deſponderat, ægrè ex his pedicis extricandum, niſi eas Tryphonis & filiæ mors incidiſſet. Commodùm deinde equitanti Lucianus Monachus ſe obtulit, qui ad pauperis preces, veſte ſe expolians, extemplò togam puram è cælo accipit. Et cauſa EPIPHANIO fuit, ut ſe homini imbuendum permitteret, Numine tam propitio, ut Epiſcopus ad luſtricum fontem properantis vultum radiare, coronamque imminere capiti cerneret. Lætis initiis vita omnis conſentanea fuit. Famem, ſitim, morbos, dæmones, mortem, cæteraque orbis mala nemo eo potentiùs coërcuit. Hæreſes peſtem his omnibus capitaliorem ſtilo confixit. Miretur viventis miracula juventus, unum modò, quod jam exanimis edidit,

imi-

imitetur. Improbum hominem, nudum corpus inſpicere tentantem, calce à ſe repulit, verecundiæ etiam poſt mortem retinens, quæ hodie fere omnium virtutum prima moritur. *Ex Metaphr.*

Averſum ab omni voluptate mundi oportet eſſe animum, nunquam deſinente corpus titillare noxiis illecebris, quas experimento conſtat appropinquantis dæmonis eſſe ante ambulones, quos tamen, ſi mens ſobria Dei memoriam nunquam depoſuerit, nullo negotio proſternemus. Ex Teſtamento S. Epiphan.

S. ALEXANDER M. 13.*Maii.*

NOs, quâ te voce poſſumus, Chriſtiane miles excitamus; ALEXANDRUM enim ad certamen profide ſubeundum Angelus animavit, & adverſus Maximiani tormenta invictum præſtitit. Sed & Pæmenia mater raro in feminâ exemplo, cæleſti hortatori ſuccinuit, ex Italiâ in Thraciam abducti, & iter omne ſuo ſanguine nobilitantis filii comes. Præconio illius ad illuſtriora paſſim tribunalia Chriſtum prædicantis, quidquid inter Italiam Aſiamque intereſt, revixit, & relangueſcentes Chriſtianorum animos fortiſſimi juvenis ſanguis ad pares auſus accendit. Diu pulchrius hominibus Angeliſque ſpectaculum præbitum non fuerat, neque contineri

vel hi vel illi potuêre quin identidem applauderent certanti. Omnia passum, quæ Tiberiano Præsidi furoris ingenium dictavit, caput à Cælestino carnifice abscissum est, sed ferrum stringere non antè auso, quàm Angeli beati Martyris satellites, ipsomet deprecante; paulò longius ab ejus latere secederent. Corpus in flumen projectum canes extraxere; bini ex iis matri obviàm progressi nobilis thesauri indicium fecerunt. Functam ultimo pietate officio de cælo filius est allocutus paratæ mercedis sponsor. Dolendum ALEXANDRI hujus verè magni virtutibus parem scriptorem non obtigisse, sed illud amplius, tam paucos habere imitatores. *Ex Metaphr.*

Cùm fallax hujus mundi felicitas tot calamitatibus sit obnoxia, cùm potentia temporalis tot casibus varianda subjaceat, & rerum ordo sese velut scenicæ vertiginis alternitate confundat, quis sanæ mentis à rebus tã frivolis tamque fugacibus animum non avertat? S. Pet. Dam. lib. 7. ep. 5.

S. IOANNES SILENTIARIUS. 13. *Maii.*

DIceres idem jam esse Ioannem & MARIÆ amatorem. Certè talis ille fuit IOANNES, qui à taciturnitate nomen habet. Etenim magnarum opum hæres

hæres earum hæredum esse MARIAM vivus voluit, nobilissimo in ejus honorem templo extructo; ipse vitam cum aliis DEO DEIque MATRI devotam egit, tantâ animi integritate, ut nudum, quoad vixit, numquam se aspexerit, vel hac una sanè verecundia *Virgini* charus. Ad insulam subinde omnium votis præterquam suis vocatus, Hierosolymam abiit: ibi cum stellam cruce insignem vidisset, audissetque vocem, qua præeuntem sequi jubebatur, memor quàm bona dux Stella jam olim fuisset, extemplò in viam se dedit. Nec aberravit profectò, nam rectà in cœnobium amplissimum venit, in eoque VII. annos; in spelæo deinde IX. alios silentio traduxit. Hinc egressus & viarum anfractibus implicitus, à Cælitibus eò iterum reportatus, & contra incursiones Saracenorum à leone est defensus. Tandem ad cœnobium reversus, & post multos annos ab Angelo proditus, Caryotam in petram abjecit Et ecce continuò hæc simul radices simul germen agere, tum frondes tota ædicula explicare, & post tertium denique diem fructum ferre. Abiit deinde IOANNES ex humanis anno M.LVIII. ætatis C.IX. vir qui vel tacendo meruit, ut omnis de illo ætas loquatur. *Ex Metaphr.*

Loquere sanè, si quid silentio melius & excellentius habes; at ubi silere præstat.

quàm loqui, silentio acquiesce. Nosti enim laudatum illud, ordinem labiis constituere, atque alia dicere, alia audire. S. Greg. Naz. S. Moder. in disp. servan.

S. PACHOMIUS ABB. 14. *Maii.*

DAbit Christianus adolescens victas Stygi manus? cùm PACHOMIUS nondum Christianus dæmonibus fuerit formidini, ut præsente eo vocem mittere non sint ausi, obstupefacti indole ad nutum Niminis apertâ: cujus notitiam simul atque hausit, continuò carni bellum indixit, quam ut generosiùs sperneret, cælesti ambrosiâ, quâ Christo nomen dedit nocte, est pastus. Monastices Tyrocinio profito, jussus est divinitus cœtus cogere ex formulâ, quam exaratam ab Angelo accepit, erudiendos. Quos inter celeberrima Theodori est memoria, qui clarâ stirpe genitus, totâ in epulas effusâ domo, hâc cogitatione ictus est, mundi fabularum quàm tristis sit catastrophe, & cùm personatis gaudiis larva detrahitur, quàm non juverit ad tempus insanisse. Secutæ sint lacrymæ, quas mater conata abstergere, ne fugæ quidem consilium filio eripere potuit. Quin adeò cùm diu perquisitum delitescere apud PACHOMIUM inaudisset, armata Episcoporum Epistolis irrupit in dicata sancto illius

lius otio nemora, & ad ſuas admitti delitias propè cum convitio poſtulavit. PACHOMIUS Theodoro copia facit ſalutandæ matris, quâ ſe ille uſurum negavit, nî ſpopondiſſet PACHOMIUS, eum ſibi congreſſum olim fraudi non fore: quam in rem cautus ſenex fidem dare non ſuſtinuit. Priuſquam quieti ſe daret, feſſa diurno labore membra ſigillatim ſolabatur; quantillum enim ſupereſſe jam jam in beatitatis roſa collocandis? Quid ad hæc ſuaviludii noſtri, qui nunquã in Dei causâ ſe meminere fatigatos? *Ex Metaphr.*

Si æterna bona ſub aſpectum caderent, itemque ſupplicia veritatis agnitæ deſertoribus parata, nullius alterius rei deſiderium teneret jam terra ſublimiores, & præteriti temporis acta recolentes cum lacrymis, donec Dei gratiâ cæleſti nos ſponſo jungeret. Ex dictis S. Pachomii.

S. BONIFACIUS EP.
14. *Maii.*

PUlchrè BONIFACIUS omnes nominis ſui numeros implevit, puer jam multorum pater, nunc ſine prætextâ, nunc etiam ſine interulâ ad matris ſinum redux, & verò jactabundus etiam, quòd tam exiguis panniculis totum CHRISTUM potuiſſet tegere. Furtum tamen jam tum vel maximè damnavit, eoque vulpes, quæ ſubducere matri gallinas ama-

amabat, ad precantis pedes redire coacta, & rapta reddidit, & facinus morte sponte luit. Iam domi sive messem sive vindemiam habere illi cum libuit, licuit. Inde cum ditiores annonam flagellarent, matris omne frumentum in pauperes sparsit. Sed sementem hoc erat facere. Nam cum mater irasceretur tam prodigo, ad ejus preces subita seges totum horreum complevit. Sub hæc cum spem vindemiæ ditioris grando dejecisset, Antistes jam Ferentinus pauxillum vini, quod legerat, in omnes testas, ac dolia divisit, precando deinde tantum non exundare fecit. Certè vasculum mero plenum Gothi duo ex itinere accepisse se putaverant cœnæ fortè unius illecebram. Sed nimirum cellam illi promptuariam circumferebant, non minùs etiam, cum viam relegissent, divitem. Fuit cum bene egenis facturus ipse egeret, & duodecim aureos, nepotis peculium, prodigeret. Verum cum ei nepos vehementius succenseret, ab imagine DEIPARÆ totidem alios tulit. Recepit itaque suum nepos, plus utique accepturus, si fœnori moram dedisset. *Ex Dial. S. Greg.*

Magna res homo, & pretiosa vir misericors. Hæc major gratia, quam mortuos resuscitare: multò namque majus est, esurientem pascere Christum, quàm in nomine JESU *mortuos suscitare; nam illic tu de Christo bene mereris; hîc autem ipse de te.* S. Chrys. hom. 36. ad Pop.

S. PON-

S. PONTIUS M. 14. *Maii.*

PONTIUM vides, cujus opera factum est, ne millesimus Romanæ urbis annus dæmonibus consecraretur; quod futurum iidem, PONTIO adhuc matris ventre abdito, permissu Numinis, agnoverunt. Iulia, id mulieri nomen fuit, Marci senatoris Rom. uxor, eo gravida, delubrum subierat, cum repentè Flamen furiis incitatus, concerpta mitra, hostem Deorum adesse exclamavit, uterum detestans in perniciem Iovis fœcundum. Iulia vaticinatione perculsa, fœtum necquidquam depellere abortu institit, nato etiam vim allatura, nisi pater vetuisset; utique enim Diis ad unum puerum perdendum satis fore virium. Contigit deinde, PONTIUM, audito Christianorum carmine, quo Deorum vanitas irridebatur, Religionis amore capi; haustum etjam patri instillavit, purgataque à Deorum larvis domo, primum id formidatæ à dæmonibus indolis specimen dedit. Patris mortui dignitate adita, Philippis Imp. familiari usu conjunctus est, qui cum in millesimum urbis annum sacrificium Diis pararent, ab ea mente PONTII oratione deducti, Christo nomina dederunt, ejusque Numini Romanum Imp. dedicarunt. Valeriano & Gallieno imperantibus, accusatus impietatis

Pontius, & equuleo impositus, machinam precibus rupit. Ursos in se incitatos cicuravit, rogum extinxit, gladio denique cervices subjecit, usitatâ Sanctorum modestiâ, quorum pleriqúe capite imminuti sunt, superbis puto instituendis hac potissimùm parte indomitis. *Ex Surio.*

Cùm homines quotidie immature præventi rapiantur interitu, quid restat, nisi ut hoc brevi puncto, quo vivimus, lapsura quæque velut jam lapsa despicere, & ad ea, quæ permanent, pleno fervidæ mentis studeamus desiderio festinare? S. Petr. Dam. op. 12. cap. 13.

SS. VICTOR & CORONA MM. 14. *Maii.*

Auspicatissima nomina suosq; triumphos loquentia, Victorem & Coronam damus. Qui tamen sortitò hæc accipis, laboriosæ felicitatis omen accipere te memento; nam cum Victore quis Hercules se componat? Age numeremus Magni Herois labores. I. Digitos articulatim elidendos sine gemitu præbuit. II. In Fornace accensâ triduum desedit. III. Carnes veneno adipatas concoxit. IV. Nervos distendi, solviqúe compagem corporis ridens tulit. V. Oleum fervefactum eodem quo gelidam vultu hausit. VI. Suspensus facibus ardentibus ustu-

ustulatus est. VII. Venenum aceto temperatum pro melle bibit. VIII. Configendam utriusque oculi pupillam obtulit. IX. Pedibus tractatus prono capite triduum pependit. X. Cùm degluberetur, tyranno tamen insultavit. Hæc invictâ patientiâ perpesso quid mirum est bissenos Angelos cælo coronam attulisse, & minorem insuper alteram pro CORONA militari femina, quæ sic excarnificatum felicem tamen beatumque ausa dicere digna Deo visa est, quæ non agones tantùm illius, sed præmia etiam aspiceret. Annum conjugii alterum, vitæ decimum sextum agebat, quo propiùs miraculo fuit non trepidasse, cum bina palmarum cacumina ad terram ingenti depressa nisu cerneret, quæ à se invicem iterum discessura mediam distraherent. Alligari tamen se sustinuit, & lacerato corpore, integrum animum cælo intulit. VICTOR gladio cæsus eam secutus est: sic olim ad astra itum. Nunc coronæ viliùs veneunt. Nullæ nos palmæ distrahunt; animum à mundo avelle, Coronam spondeo, & victorem appellabo. *Ex Sur.*

Mundo se extraneum homo reddat, ut Deo propensioris gratiæ largitate familiaris adhæreat. Mundo mortuus vivat, à terrenis vexationibus se subtrahat, ac velut in sepulchro jam positus in solo Creatoris sui desiderio suaviter requiescat. S. Pet. Dam. op. 12. c. 32.

SS. PETR. PAUL. ANDREAS, DIONYSIA MM. 15. *Maii.*

ITerum triumphantem adoleſcentiam damus, ne quis magnam virtutem annis metiatur. Imperante Decio, Lampſaci, in ipſâ turpitudinis patriâ, PETRUS adoleſcens adorare Venerem juſſus; Ego illam, inquit, cujus vita perpetuum probrum fuit? quæ ex lupâ facta Dea eſt, neque aliâ gratiâ templis à vobis recepta eſt, quàm quòd omnium mortalium inverecundiſſimè peccârit? Hujus dicti libertatem PETRUS in rotâ juſſus luere, omnibus confractis oſſibus nec vultum nec animum mutavit; donec gladio ejus patientia finita eſt. Troadem deinde properanti Proconſuli Nicomachus, audacior quàm fortior, ſuam in Chriſtum fidem jactavit, ſed ſublimis abreptus tormenta non tulit, turpiſque transfugâ, ejurato Chriſto, vix horulam ſupervixit, quâ in rabiem actus commantam dentibus linguam cum infelici animâ evomuit. Ejus caſum miſerata DIONYSIA, ſedecim annos nata, illicò ad quæſtionem, deinde ad lupanar abripitur: ſed eam ANDREAS & PAULUS adoleſcentes Chriſtiani, & utroque fortior cæleſtis genius multâ circumfuſus luce, à vitutati ſunt; illis poſtridie lapidum jactu obrutis, invidit DIONYSIA tam ſuavem

vem sub hâc grandine mortem, inque mediam se procellam inferens, suosque amplexa servatores, popularis insaniæ reliquias exhausit. Vixit tamen etiam cùm detonuisset, & ultimum gladio spiritum impendit. Sed nimirum saxa & sanguinem loquimur: Beatuli nostri ire ad cælum viâ lacteâ, & calcare rosas volunt. *Ex Surio.*

Noli vitæ hujus felicitatem pravis hominibus invidere, sed condole. Imò quia ipsi non dolent, potiùs ingemisce: qui nimirum velut bruta animalia ad macellum edendo properant, & ad gladium lasciviendo festinant. S. Pet. Dam. lib. 8. ep. 6.

S. DYMPNA V. M. 15. *Maii.*

NIsi frontem unà cum oculis amisit improbus amor, erubescet ad infamiam facinoris, quod ipso auctore, sub annum sexcentesimum gestum est. Regebat eo tempore Hibernos rex barbarus, nullâ re nisi amore odioque filiæ nobilis. Viduatus conjuge filiam in thorum pellexit, eâ quidem formâ, cui comparari eo ævo nulla poterat, sed iis moribus, ut non modò incestos amores abominaretur; sed præter Deum nubere omnino nemini in animum induceret. Vim tamē verita ab insano amatore, cum Gereberno sacerdote fugam ultra mare capessit, & in agro Antverpiensi sanctioribus se curis addicit. Pater eodem paulò pòst ap-

appulsus, cùm illa ipsa imagine signatum argentum exponeret, quâ obsonator filiæ hospiti satisfecerat, ejusdem indicio filia prodita est. Fœda omnia sunt, quæ deinde procus dixit, vel carnifex fecit; malumus tamen spectare sanguinem, quàm audire verba improba & lenonia; quibus cùm nihil moveretur, Gerebernus primùm tutor pudicitiæ illius, ferro obtruncatus est; Virgo deinde parentis ense cecidit nobilissima castitatis victima. Funus cælum curavit, neque puduit Angelos vespillonum officium occupare, allatis è candido marmore urnis. Virginis honori hoc ampliùs datum, ut nomen ejus gemmæ Angelus inscriberet; eo argumento agnovit posteritas DYMPNAM vocatam fuisse. Ite nunc Alexandri, & manus quibus pingi fingique velitis, quærite: Castitas cælatores Angelos habet, & tamen heu! quàm pauci cupiunt hoc calculo notari! *Ex Surio.*

Eant nunc luxuriæ dediti, & ad propriæ carnis arbitrium vivant; ut animâ postmodum & carne simul intereant: nunc medullas mundanæ dulcedinis sorbeant, ut repleti tunc perpetui cruciatus absinthiototis visceribus amarescant. S. Pet. Dam. lib. 7. ep. 19.

S. UBAL-

S. UBALDUS EP. 16. *Maii.*

UBALDUS insulam unam alterámve fugâ declinavit, tertiam eamque Eugubii in patriâ non potuit effugere, Summi Pont. auctoritate captus. Geminis cæcis cùm oculos restituisset, tertium idem roganti, docuit libenter oculis carere, qui animum excæcaturi essent. Hostes innumeros patriam obsidentes omnes egit in fugam, cum unicum ipse signum crucis explicasset. Pacis ingeniosissimus artifex, contra injurias cautes inexpugnabilis fuit. Sed utriusque documentum cape. Scissa in factiones geminas urbs, pugnabat in viscera sua. Adest UBALDUS medius inter saxorum & telorum ictus, cadit deinde. Hic verò omnes arma abjicere, damnare discordiam, quæ parricidas cives fecisset. Tum denique à piè simulatâ morte surgere UBALDUS, & partam unius eaque ludicrâ morte pacem civibus gratulari. Ultimæ sortis homo, & unico suo cæmento memorandus, Pontificem in calcis scrobem dejecerat, non tam cœno quàm ignominia aspersum. Ilicet amini civesq; scelus urbe exigere, & ipsas improbi domini ædes velle demoliri. At ajebat *Ubaldus*, graviori supplicio vindictæ litandũ. Sese vindicem sui exemplum editurum, quod urbs, quod orbis miraretur. Intereà pro

pro tribunali ſedet : adeſt reus, vel ſe judice nullâ non morte dignus. Ergo ſententiam profert UBALDUS, & inaudito ſupplicio reum damnat AD OSCULUM. Non multo ſanguine, ais, ſe vindicavit, ſed certè, ut nonnemo inquit, rubore multo. *Ex Brev. Rom. Pet. de Nat. & Surio.*

Obediamus Chriſto, & furentium fratrum morſus, verbera, onera, pietatis Virtute portemus : ut & fratres noſtros liberemur à pœna, & patientiæ præmium conſequamur : nec dedignetur ſervus hoc accipere à conſervis, quod Dominus à ſervis & pro ſervis dignanter accepit. S. Pet. Chryſ. ſerm. 28.

S. TORPES MART. 17. *Maii.*

RAram avem vides, & albo ſimillimam corvo, aulicum, inquam, pium ex aulâ Neronis impii. TORPES eſt D. Paulo familiaris, & in fide, quemadmodum fertur, Angeli diſcipulus. Hic tyranni æmulam cælo machinam, & quâ ille mortalibus velut alter in terris Iupiter illudebat, ſolis precibus deſtruxit, flumineque cælos vaniſſimos & orco merſit. Ilicet Nero Jupiter hoc damno multatus graviter detonuit, omnibuſque pœnis in TORPETEM fulminavit, ſed ex pelvi. Nam alapam primò Sabellici judicis generosè devoravit. Columnæ deinde alligatus, tortuſque crudeliter, Samſon ipſiſ-

ipſiſſimus fuit. Quid! quod corruens columna exitium attulit Sabellico, ſalvo & incolumi noſtro Samſone? Ergo Silvius Sabellici filius, hereſque idem crudelitatis, rotæ radiis lacerandum illigavit, beſtiis objecit, ſemper illæſum; quæ res Evellio conſiliario Imperatoris perſuaſit, ut ſibi conſuleret, fidemque Chriſti amplecteretur tot miraculis probatam. Ambo itaque cæſi ſecuri ſunt. Porrò TORPETIS corpus fatiſcenti naviculæ impoſitum, addituſque gallus & canis, ut illud vel his, vel cum his piſcibus foret eſca. Sed Angelo remige in Hiſpaniam appulſum excepit Celerina honeſtiſſima matrona, non aliter quàm opes ex divite Indiâ appulſas, tumuloque auguſtiſſimo donavit. Addidit deinde pietas Chriſtiana templum. Nam cælum nuper jam Superi dederant, ex quo ille hodie etiam ridet mimicum Neronis cælum. *Ex Bar. Pet. de Nat. & tom. 6. ant. lect. Can.*

Quatuor ſunt, quorum in hâc vitâ obſequiis deſervimus: Caro, Mundus, Diabolus, Deus. Caro largitur ſervitoribus ſuis momentaneam voluptatem; Mundus tranſitoriam ſublimitatem; Diabolus perpetuam captivitatem; Deus interminabilem felicitatem. S. Bern. ſerm. 3. Epiph.

S. ERI-

S. ERICUS M. 18. *Maii*.

SUeciæ Rex ERICUS vivorum Regum imagines ante oculos ſuos velut ſpeculum poſuit, ipſe Regum oculis hodie proponendus. Patriæ & pauperum præcipuè pater, libidinis æſtus glaciali aquâ ſuffocavit. Multæ pecuniariæ tertiam partem, quamvis ultrò oblatam, noluit tamen ærario inferri, ne, quod amat fieri, ſibi potiùs conſulere, quàm juſtitiæ videretur. Bella gerebat non tam ut ſuum, quàm ut Chriſti regnum amplificaret. Itaque cùm Finlandiæ fidem victor intuliſſet, cæſis hoſtibus lacrymis fertur parentaſſe, quòd victis aliter via ad ſalutem non potuiſſet ſterni, quàm per ſociorum ſtragem. Sed vide obfirmatum ad divina animum. Sacrificanti aderat die Chriſto triumphanti ſacro. Intereà cum omnibus copiis imminet Henricus Suenonis filius Daniæ Regis. Arma conclamant alii, & ſive pugnæ Ducem, ſive fugæ Regem expoſcunt. At hic, *Sinite*, inquit, *militare, reliquum obſequii alibi* DEO *perſolvemus Pœana in cælis cantaturi*. Itaque ſacris ad finem pertinax immoratur. Tum demum cruce frontem armatus, aciem ſubit & pugnam, Numineque ita volente, cadit etiam. Cæterùm quo loco ſanguinem fudit, fons continuò exortus aquas fudit paſ-

ſim

ſim ægris ſalutares. Illud penè excidit: Cilicinum ejus thoracem aſſervari regii ſanguinis purpurâ etiam hodie rubentem, loricam, qualem hodie in Principum armamentariis raro videas. *Ex Vita Aquiloniâ Joannis Vaſtovii.*

Paratus eſt Deus & cadentem ſuſcipere & eripere fugientem; ut videri poſſit relictis omnibus aliis ei ſoli operam dare: propterea expedit omni animæ Deum ſemper attendere tamquam proprium non modo adjutorem, ſed etiam inſpectorem. S. Bern. ſer. 5. ſuper. Qui Hab.

S. IVO CONF. 19. *Maii.*

HIc ille inter Juriſconſultos Phœnix, Ivo eſt, pauperum advocatus. His ille linguam ſuam non vendere, ſed eorum cauſſam beneficiis ſibi emere. Hinc quotidie hoſpitio eos ſuſcipere, pedibus aquam affundere, menſæ ſuæ convivas adhibere; de victu ac veſtitu, quò illis adderet, ſibi demere, & ne deeſſent, qui patrem vocarent, binos conjuges unà cum IV. liberis domi ſuæ in IX. annum alere: ut planè penum Ivonis pauperum poſſes ſinum appellare. Ipſe interim tam in ſe durus, quam in alios benignus, corpus cilicio affligere, ſomnum humi capere, inter preces ſeptem ipſos dies ſine cibo perſiſtere, jejunia legibus Chriſtianis imperata pane &

 aquâ

aquâ transigere. Talis igitur Advocatus quid mirum si orationi suæ semper Cælites habuit faventes? Hi certè panem, qui unus suppetebat, inpauperes dispensanti, tres alios submisere: hi excrescere sæpè stipem exiguam fecerunt, ut bene multis sufficeret. Ipse *Christus*, mendicum præseferens, mensæ illius (Superi, qualis hospes!) assidere, & abiturus bene precari voluit. Inde ille jam medicus etiam omnes passim morbos pellere, flammas precibus extinguere, crucis signo per aquas sibi viam facere, demum fati sui non ignarus, stramentis incubare, & morienti, quem manu tenebat, *Christo* immori, ut ante hominum semper, ita etiam tunc ante Dei tribunal victor. Tam bona, ô Iurisconsulti, pauperum est caussa! *Ex Surio.*

Non memini me legisse malâ morte mortuum, qui libenter opera charitatis exercuit: habet enim multos intercessores, & impossibile est multorum preces non exaudiri. S. Hier. Ep. ad Nepot.

S. DUNSTANUS EP. 19. Maii.

INter Angelos, quos Anglia genuit, etiam DUNSTANUM numera, cui serum fuit, miracula in cunis inchoare; nosci prius, quàm nasci voluit. Mater eo gravida Purificatæ Virginis die Numini supplicabat: cum repentè extinctis occul-

occulta vi templi facibus, tota urbs cohorruit. Paulò post divinior ignis, recta ad DUNSTANI parentem delapsus, ejus cereum accendit, unde reliqui lumen mutuati matrem novi sideris consalutarunt. Confirmavit postea omen Angelus, qui delatum in templum puellum ad omnes Aras circumduxit, futurum pollicitus, uti ejus opera Religio reflorescceret. Eas spes paulò pòst morbus labefactavit. Adstabant amici animam agenti, cum ille repentè lectulo exiliens, ad templum intempesta nocte properavit. Eam pietatem cum Stygii canes allatrarent, puer audaciam Cerberorum virgula compescuit. Templo exclusum Angeli ad aram subvexerunt, ubi postridie sopitum familiares reperêre. Hæc piæ ludia fuere crescentium cum ætate virtutum, quarum reliquas usu, castitatem etiam voto firmavit, quæ illum Reginæ virginum ita conciliavit, ut eidem jam Episcopo cum choro virginum obviàm processerit Jam ipse Dei Filius DUNSTANI acta probavit. Nam cum ejus de Monachis in Canonicorum locum sufficiendis sanctioni intercedere ut, Crucifixi imago palàm hanc vocem misit: Non fiet: Judicastis bene, mutaretis non bene. Ad cælum vocatus negavit, se, nisi populum allocutus esset, iturum. Idcirco rapi cum necesse fuit; tertium certè cum lectulo in altum subvolavit.

Tanta eſt boni viri in cælo expectatio. *Ex Sur.*

Et nobis pro modulo noſtro pennæ ſunt inſitæ, virtutes ſcilicet ſpirituales, quibus ſi viriliter utimur, ad cæleſtia ſublevamur; ſin autem ex deſidia torpore deponimus, neceſſe eſt, ut in ſurripientium vitiorum profunda mergamur. S. Pet. Dam. lib. 2. Ep. 18.

S. PETRUS CÆLESTINUS. 19. *Maii.*

UNicum modeſtiæ miraculum PETRUM CÆLESTINUM vides, qui exemplo antehac inviſo, poſte à numquam repetito, ſummo ſe Pontificatu ſponte abdicavit, immortali memoriâ dignus, etſi eo facinore ſolo inclaruiſſet: ſed idem tenor totius vitæ fuit, cujus quia partem longè maximam in locis ſolis exegit, non revocabimus ad illam normam mores delicatæ juventutis, contenti ſi ſe cum puero patientur componi. Simul ac fari potuit, illud aureum matri promiſſum inculcabat, *Volo eſſe bonus ſervus Dei*; quod ipſum mater jam tum ſpe præceperat, cùm in recens nato multa Religioſi inſignia deprehendiſſet. Ergo quantumvis arctis domi rebus, in ludum eum literarium miſit, patre nuper mortuo conſilium de cælo probante, ut totius terrarum orbis bono ſuſceptum. Incidêre tamen remoræ permultæ, qui-

quibus omnibus perruptis, mater in filioli oraculo acquievit, tum quidem constantissime, cùm pædagogum discenti se Christus offerret, visus nonnunquam de cruce ad eum descendere; ut mirandum non sit, Angelos eam operam non dedignatos; & hi quidem etiam morum ab eo rationem exigebant, nunquam impunè delinquere eum passi. Jam virgo Deipara curam valetudinis ejus egit, & altero oculo lippientem recreavit. In hoc contubernio educatus, homines penitus deseruit, uno ejusdem propositi socio comitatus, cui tamen constantia defuit. Petri studiis Angeli applauserunt, quos hodie rariùs audimus, quia aures nostræ Sirenum sibilis occupatæ, Angelis non parent. *Ex Surio.*

Christum tanquam signaculum in corde nostro debemus imprimere, ut nulla hoc valeat hostilis irruptio violare: Christum etiam operibus nostris debemus insculpere, ut per omne, quod agimus, Crucifixi nos Præceptoris discipulos demonstremus. S. Pet. Dam. serm. 67.

S. BERNARDINUS SENENSIS.
20. *Maii.*

BERNARDINO puero aras extruere, quæ ad populum dici pro concione audierat, ad pueros dicere, ludus erant. Qualem nunc serium putas fuisse?

Verecundiâ tantâ fuit, ut cùm mimicæ castis auribus voces baccharentur, ad quamcunque coronam accederet, illud statim audiretur: *Missa ist hæc nunc facite; siquidem* BERNARDINUS *adest.* Tantum apud viros potest puer verecundus! Certè puer ejusmodi verba pretexata in viro alapâ castigavit, docuitque frontem effrontem vel invitam erubescere: in alium ejusdem culpæ reum totum puerorum globum coëgit, qui lapidibus scelus urbe proscriberent. Feminas verò ex animo omnes, præter *Mariam*, delevetat. Hanc unam ille unicè amare, ad hujus effigiem pro portâ urbis vigilantem quotidie in genua accidere; irridente necquicquam proterviore pueritiâ, cùm VIRGO attideret. Jam ubi inter discipulos magni Francisci annumeratus est, ea fuit dicentis pro virtutibus contra vitia libertas, is ardor, ut ad eum aleas flammis ustulandas omnis urbs comportaret: adeò ut illi, qui his conficiendis vitam sustentarant, ultima paupertas immineret, nisi eidem auctor BERNARDINUS fuisset nomen JESU deinceps tabellis insculpendi, quo factum brevi est, ut ditesceret etiam. Ipse Divus cùm de nomine JESU sæpè sæpiùs diceret, supra caput suum id ipsum quandoque conspicuum habuit sole splendidius. Superi! quis unquam clarior extitit concionator? *Ex Surio.*

Quid

Quid amabilius verecundo adolescente? quàm pulchra hæc gemma morum in vita & vultu illius? quam vera & minimè dubia bona nuncia spei, bona indolis index? Quid ita turpiloquii & omnis turpitudinis fugitans? soror continentiæ est. S. Bern. serm. 86. in Cant.

S. AUSTREGISILUS C. 20. *Maii.*

PUrpuratum è Regiâ Francicâ Magistrum dabimus stantibus in bivio, & de devinitatis erga se consilio incertis. AUSTREGISILUS is est, qui à parentibus ad curam posteritatis impulsus, post longam frustrationem, trium Dynastarum nomina totidem membranis inscripta aræ imposuit, ad quam trinoctio pervigilaturum se spopondit, cum deinde socerum optaturus, cujus sibi nomen sortitò obtigisset. Verùm altera ei nocte somnus obrepsit, sed qualis esse solet divina patientium: vidére enim sibi visus est Cælites duos de suo cum Justi judicis filiâ conjugio colloquentes. Eum judicem dum vigil postea inquirit, vocari ad sacerdotium se, curamque Ecclesiæ intelligit, quæ scilicet ipsissima Justi judicis filia est. Neque displicebat conditio à re uxoriâ abhorrenti: injectâ tamen, mali dæmonis invidiâ, aliquantilla properanti mora est. Betellinus quidam repetundarum postulatus AUSTREGISILI

 GISILI

GISILI nomen apud Guntramum Regem detulit, calumnia tam speciosa, ut duello purganda fuerit. Ad id diversis se luctatores studiis præparabant. AUSTREGISILUS placare precibus Numen, argentum omne in pauperes effundere, suis se virtutibus magis, quàm armis involvere. Calumniator generosissimo confisus equo, dum divinâ vi obtorpescentem fodit calcaribus, ab eodem efferato effusus animam exhalavit. Nemo dubitavit AUSTREGISILO eum pœnas dedisse; qui eâ cura liber, à sponsæ suæ (Bituricensis Ecclesia fuit) ex voto Episcopus obtigit. Pro dote cælum accepit an. DC. XI. nobis quoque apertum, si exemplo ejus non tam diu, quàm cum Deo deliberaverimus, quod statuendum est semel. *Ex Surio.*

Si voci Dei tui præparas aurem interiorem, fuge curam exteriorem, ut expedito & vacante interno sensu dicas cum Samuele, Loquere Domine, quia audit servus tuus. *Vox hæc non sonat in foro, nec auditur in publico; secretum consilium secretum quærit auditum.* S. Bern. Ep. 107.

S. HOSPITIUS C. 21. Maii.

HOSPITIUM qui videsset, omnibus coopertum sceleribus crederet; qui nosset, simulachrum esse virtutis pronunciaret. Tanti est, bonum virum ex

cultu corporis, an animi æstimes. Apud Nicensem Gallorum urbem altâ abditus turri, onustus ferro omnique reorum squalore deformis, raro cum hominibus commercio, cum superis æterno agebat, quibus monentibus, iratum Gallis Numen, & Longobardorum irruptione scelera vindicanda esse intellexit. Aliis autor fugæ factus, ipse ergæstulo non excessit, & barbaris per urbem grassantibus in conspectum se dedit: Ii pro maleficio habitum ad cædem deposcunt; jamque ferrum supra caput erat, cùm repentè percussoris brachium obriguit, quod HOSPITIUS signo crucis contrà edito correxit. Secuta inde viri æstimatio, hausta ab eo præcepta salutis, quæ qui in aures duntaxat admisere, diro omnes lethi genere periere. Ultimo ante mortem triduo demi sibi vincula passus est: quem cùm toto corpore à vermibus depastum nonnemo miseraretur, negavit illos sibi convivas graves fuisse: eorum morsiunculis excitatum se ad amandum Deum, non debuisse suis monitoribus cibum invidere. Simul tamen atque beatum cælo spiritum reddidit, totum examen disparuit, mirâ erga mortuum reverentiâ, ut appareret, in vivum ex ejusdem imperio peccasse. Sed condonemus hoc morti jus, & tantâ nutritum curâ corpus cedat in vermium potestatem. Illum vermem time, qui in

animo nidulatur, & inter æternas flammas, omni Salamandrâ vivacior, numquam moritur. *Ex Greg. Turon.*

Perpende, quia caro, quæ nunc accuratis dapibus nutritur, paulo pòst vermibus scatere compelletur, ipsa sue tunc fit esca rodentium, quæ nunc saginatur jucunditate ciborum, ac tantò graviorem exhalat putrefacta fœtorem, quantò suaviorem sibi procurabit educata molliciem. S. Pet. Dam. l. 7. ep. 19.

S. BASILISCUS M. 22. *Maii.*

LAtuit subinde etiam sub militari sago magna virtus, & castra theatrum præbuere Christianæ sanctitati. Nunc BASILISCUM inde producimus plurium palmarum militem, quem afflictum mœrore ferunt, quòd acceptis pro Maximiano impio Cæsare vulneribus, guttam sanguinis pro Christo nullam fudisset; cùm tamen Theodorum martyrem proximâ necessitudine contingeret, cujus pro fide prælia convitium suæ ignaviæ facerent, utique, si virtuti suæ Christus confideret, ejus experimentum pridem capturum fuisse. Rarò ita cum Superis expostulatum est; neque sustinuit cæli Imperator tam pia militis sui desideria perire; ultrò eum allocutione dignatus, memorem esse voti sui jussit, & dignos tantâ sponsione animos af-

afferre in imminentem pugnam; cujus ei copiam Agrippa impius Prætor fecit, qui ferro ſoleatum, clavis plantam penetrantibus, curſu nihilominus æquare citatam quadrigam coëgit. Subinde à Trajanâ hoſpitio acceptus aridæ arbori, ſub quâ recubuerat, vitam reddidit frondeſque; credo ne capiti coronæ deeſſent: frons etiam ad pedes martyris ſcaturiit, hanc vicem reddente terrâ, cùm ſanguinem ejus bibiſſet: eo prodigio non ſitis tantùm comitum ejus, ſed perfidia etiam extincta eſt. Paulò pòſt etiam alteri elemento imperavit, devocatoque de cælo igne, Deorum delubrum exuſſit: ipſe capite imminutus, & in proximum flumen ſparſus, maximo & ultimo miraculo nihilominus ad beatitatis littus enatavit. *Ex Menæis.*

Quid faciemus ſub æterni judicis majeſtate? quæ nobis ſubventura eſt pœnitentia, quam in hac carne contempſimus? quæ nos defenſura ſunt opera bona, quæ in vitâ non egimus? ad quos ſanctos confugiemus, quorum exempla ſimul & verba deſpeximus? S. Pet. Dam. l. 1. Ep. 6.

S. BOBO CONF. 23. *Maii.*

Quo tempore Mauri Hiſpaniâ potiti, Galliam etiam Narbonenſem mali vicini terrebant, fuit Bobo noſter patriæ ſuæ propugnaculi inſtar, homo nobilis

lis cæterà & militaris, sed qui sub sago tegere sciret virtutem, raram inter milites armaturam. Fortè hostis Fraxinetum insulam insederat, & crebris inde excursionibus multùm rem Christianam vexabat. Hic Bobo ducibus Apostolorum Petro ac Paulo spolia opima vovet, arma non hostis, sed sua: positurum se ista, nec Ducem jam militum, sed pipullorum patronum fore. Ad hæc gratum se quotannis Romam iturum, & liminibus victricibus osculum laturum. Annuêre Divi, & per quietem visi animos addiderunt Boboni; ille mox militibus; quibuscum per medios hostium cuneos arcem ingressus, non modò obsidione hanc liberavit, sed barbarum regem insulâ exuit, itaque terrorem à Galliâ longè amovit. Et hic triumphus Bobonis de hostibus fuit; alter de ipso Bobone. Fratricidæ obvius, nutante aliquandiu in vindictam animi acie, sui tandem egregius victor, spolium ex inimici vultu osculum suspendit. Porrò arma exuit; & orphanorum jam Dux annis singulis pedes triumphum suum Romam duxit, dum ex itinere denique mortuus in cæleste Capitolium est invectus. Mortui tumulum quotquot animalia calcarunt, in vestigio mortua monuerunt incolas, ut eum cancellis à profanâ terrâ secernerent, & templo honorarent. Ossa denique Ticinum
trans-

translata memorant, pompæque, quò augustior hæc foret, lumina e cælo, & stellam adfuisse. *Ex Ferrar.*

Confirma amicitiam cum SS. Angelis; intra in civitatem Dei; Apostolis Martyribusque sociare; unde illi gaudent, inde gaudeto. Horum divitias conpupiscito, & per bonam emulationem illorum suffragia ambito: cum quibus enim fuerit consortium devotionis, erit & communio dignitatis. S. Leo serm. 5. de Epiph.

S. SIMEON STYLITES JUNIOR.
24. *Maii.*

HOminem cælestem, an terrestrem Angelum SIMEONEM malis dicere, tanto magis dubitabis, quantò rectiùs noveris. Voti parentum concessus futuræ sanctitatis vatem Christi ante ambulonem Joannem habuit, qui ne quid in victus parsimoniâ concederet, jejunia in cunis inchoavit, lævo matris ubere, velut ominis causâ semper abstinens. Sexto ætatis anno ab hominum consortio in loca sola secessit, nunquam tamen solus, cælitibus easdem cum eo casas habitantibus. Ex quo tempore incommoda naturæ vel non sensit, vel inusitatis fomentis sustentavit, nectare, vel quocumque nomine appellari lubet delicias divinitatis, pastus. Exacto in hunc modum sexennio in cœnobium immigravit, magnâ

magnâ Religiosæ vitæ commendatione, quam Angelorum contubernio eo facto videbatur antetulisse. Sed nimirum illic quoque Angelos reperit; haustamque eorum usu innocentiam magnis prodigiis affirmavit; ut, cùm leopardum pro fele domestico circumduxit, aut cùm ad ejus imperium lea puerum à comitibus desertum, tergo ad sociossubvexit, quæ magistro SIMEONIS ansam præbuere, eum ad perpetuam in columnis stationem invitandi. Paruit SIMEON, atque corpore juxtà animoque supra terram eminens, ex communi illius ævi sensu colunna fuit sustentans orbem terrarum. Nos cùm hæreamus in luto, digito tamen paramus cælum contingere. *Ex Monæis & Evagrio.*

Qui non potest sanguinem fundere, potest semetipsum pœnitentiæ velo percutere, & in cordis contritione mactare. Preparetur ad feriendum, jugulum, non deerit remunerator, etsi defuerit gladius. Deest carnifex, qui cervicem exteriùs feriat, adest judex, qui bonæ voluntatis præmium reddat. S. Pet. Dam. f. 65.

S. ZENOBIUS EP. 25. *Maii.*

ZENOBII pueritiam, vivam honestatis imaginem dicas, in quâ neque Dei oculus quidquam reprehenderet: nullus ei unquam cachinnus, nullum

lum verbum insolens excidit; neque eam venustatem insequens ætas violavit, quin corroboravit veriùs, ut priscæ etiam sanctitatis Antistites Damascus, Ambrosius, Paulinusque ZENOBIUM suspicerent. Mirandorum ejus operum hoc juventus specimen habeat. Florentiæ, quæ ZENOBII patria, & Pontificalis sedes fuit, fratres gemini è flore nobilitatis parentū indulgentiâ corrupti iñ proterviam, occalluerant ad sera matris imperia, non atrocia tantùm dicta, sed calces etiam ingerere bene monenti ausi; quâ impietata exasperata ultra maternum morem mulier, dira imprecatione furias in filiorum caput incitavit. Valuêre vota: degeneres illi extemplo infernis obsideri larvis, & impias manus a matre in sese vertere; laniare ora mordicus, & canino invicem duelle grassari. Fœditas spectaculi parentis iram misericordiâ mutavit, lamentantis tantum precibus fuisse pondus; nulla erat nisi ZENOBII pietate spes, qui horas duas affusus Cruci, furentes absolvit. Idem beneficium an. DC.XXIV. cælo receptus in ægrum repetivit, sed eo longè digniorum. Mater nocturnis ejus obsaturata querelis, potum identidem flagitandi, dæmonem simili voto propinavit, sed ZENOBIUS pepulit; utinam & fœdum morem vocantium tam immanes hospites, quasi non invocati in nos irruerent. *Ex Surio.*

So-

Solerter animus ante actionis suæ primordia cuncta debet adversa meditari, ut semper hæc cogitans semper contra hæc thorace patientiæ munitus, & quidquid acciderit, superet, & quidquid non accesserit, lucrum putet. S. Greg. 5. Mor. c. 33.

S. MUTIUS C. 25. Maii.

Agite mortales, & vel latronem ducem ad cælum sequimini. MUTIUS hic est, qui apparatu compilandi sacri Parthenonis somno oppressus, rapi ad divinum tribunal ibi visus, supplicias suis facinoribus parata intellexit, nisi celeri pœnitentiâ ipse sibi jus dixisset. MUTIUS rectà ad sacratos profectus viros, animæ vulnerum medicinam eos poposcit. Tres primùm ex odis Davidicis strophæ ei præscriptæ; quam ad amussum cùm vitam exigeret, Superi posteà ejus erudiendi provinciam sibi depoposcerunt. In eorum contubernio expolitus, scholam denique aperuit ex latrone magister factus virtutis. Eum sol reveritus est, inaudito post Josue factum exemplo, ita cursum moderans, ut non antè occumberet, quàm ille tugurio discipuli succesſisset; quem præter spem defunctum cùm invenisset, rogavit familiariter, an redire in vitam vellet. Abnuentem valere jussit, & tumulo composuit; quod ille officium tam studiosè suis impendit,

pendit, ut homicidio e sepulchro parcere eum sumptui operæque jusserit. Alteri ad mortem imperato vitæ triennium impetravit. Ne curâ corporis à Deo avocaretur, mensam illi Dominicis diebus Angelus instruxit, cæteros impransus, & incœnatus egit. Hunc tamen tam vicinum cælo avocare, ad nescio quos Pharaonis thesauros dæmon institit. Sed ille Nilum calcare solitus, & clausis foribus, quoquò libuisset, penetrare, viam denique etiam ad Cælites reperit, violentus scilicet homo, atque uti olim ædibus, ita cælo quoque vim facturus, nisi spontè patuisset. *Ex vit. PP.*

Nemo diffidat, nemo veterum conscius peccatorum præmia divina desperet: novit Dominus mutare sententiam, si tu noveris mutare delictum. S. Aug. ps. 50.

S. CARPUS EP. 26. *Maii.*

NOn est cordi Deo regida pietas, & justitia misericordiæ oleo non temperata. Id CARPUS te docebit, qui à Paulo Apostolo Christianâ Philosophiâ imbutus, hujus tam præclari & necessarii axiomatis aliquando visus est oblivisci. Compererat Christianæ militiæ tyronem, ad deserenda crucis signa, à dæmonis cultore esse inductum, quâ injuriâ ad Deum Opt. Max. pertinente, ita est exacerbatus, ut impia ex æquo

capita Orco devoverit, quòd mediocri supplicio nullo vindicari posse scelus manifestarium & ultimæ perfidiæ persuasum haberet: & verò gestiebat animo, cùm dehiscente sub utriusque pedibus terrâ, inferni ignis fumum ferri in ora, ipsósque stantes in præcipitio similes ruituris aspiceret, impulsurus etiam, si copia fuisset. Subinde etiam aperiri cælum, & Servator generis humani offerre se conspicuum, horrorique Carpum, si ita ei videretur, ageret miseros illos præcipites, pro quibus ipse sanguinem suum fudisset. Sibi quidem tanto pretio assertos in libertatem, certum esse non deserere, & porrigere manum velle perituris: quin adeò, si necesse foret, non detrectaturum redire ad initium miseriarum, quibus in Cruce moriens finem imposuisset. Plura dici necesse non fuit. Tam mellea verba Carpo bilem absterserunt: & nimirum hodie quoque animorum æstus & inconsulta odia defervescerent, si in sanguine Christi intingerentur. *Ex Dion. Areop. in Patric.*

Par est, ut quisque nostrûm non minùs gratias agat Christo, quàm si ob ipsum solum advenisset; neque enim recusaturus erat vel ob unum solum tantam exhibere misericordiam; adeò singulos homines pari charitatis mensurâ diligit, quâ diligit orbem universum. S. Chrys. in c. 2. ad Galat.

S. RE-

S. RESTITUTA V. M. 27. Maii.

Romæ nata Restituta, deinde Soræ nobiles natales nobilissimâ morte illustravit. Nubilis domi tamen clausa egit, & formam, quâ passim juventus nobilis deperibat, velut ignem custodiit, non jam Vestæ, sed Christi virgo. Hujus illa unius thalamum suspirabat, & aliter etiam nuptæ nomen refugiebat. Intereà invidit Deo sponsam suam, ut solet, orcus, adfuitque minas spirans & ignes. At Restituta nuper jam boni Angeli aspectu exhilarata, risit rivalem deformem, & tam formidandum monstrum in fugam puella egit. Secundùm hæc, Christo auctore, ædibus paternis excessit virgo Soram abitura, nec tamen sine comite. Nam ad Lateranum Angelum invenit, qui toto itinere latus euntis stipavit, dolentis credo cùm urbem aspiceret, quòd iter longius non fuisset. Jam sub ingressum, cùm miraculo prodita esset (morbum nescio à quo removerat) nobilem hospitem, nobile hospitium carcer martyrum excepit, ita Agathio Procos. jubente. Exin scorpionibus cæsa cecinit. VII. dies noctesque sine victe clausa cum Angelis vixit, oblita jam cibi, aspectu satiata. Denique capite unà cum Cyrillo Episcopo aliisque truncata, cælum subiit, cum carceris

custodes, & adeò carnifices miraculis captos eâdem viâ nuper jam præmisisset. *Ex Ferrar.*

Non est injustus Deus, ut obliviscatur operis boni: vivit apud eum memoria beneficii semel accepti. Beatus, apud quem Deus vel semel requiem invenerit; in cujus tabernaculo vel horâ unâ requieverit. Guerric. serm. 3. de Ass. B. M. V.

S. GERMANUS PARIS. EP.
28. *Maii.*

GERMANO mors nondum nato, ab ipsâ, quod obomineris, matre; nato ab a viâ propinata est; nihilominus inter domestica latrocinia adolevit, veneno priore maternis visceribus, sine noxâ fœtûs, diffuso, altero ad aviæ filium delato, æquissimo sine dubio errore, ut, cui Germani hæreditas quærebatur, idem paratam innocenti pestem biberet. GERMANUM contrà Parisiensis mitra expectabat, & in omnes morbos jus, benevolentiâ Numinis maleficia mortalium in ejus gloriam vertente. Saliva ejus vestium lacinia, stramen, quod in cubitu pressisset, vim medicam habuere. Hæc alexipharmaca etiam Reges ambiebant. Clotharius, quòd virum sanctum parum civili pro foribus morâ fatigasset, injuriam febri luit, quâ modestior factus, postridie S. viri palliolum os-

osculis trivit, eoque intestinum ignem extinxit. Unicam literulam chirographi ejus delinxisse, monacho biennium ægro saluti fuit. Fugientem maritum illustris femina filo de viri veste rapto retraxit. Alteri jam exanimi cum frigida vitam infudit. Unicâ voce flammas sopivit, Crucis signo compedes solvit, populatores agrotum ursos extinxit, totas dæmonum catervas fugavit. Et tamen hic morborum, & ipsius adeo mortis triumphator, obitûs sui diem non animo modò, sed oculis etiam ingerere non destitit; hoc ad lecti spondam epigrammate affixo, V. KAL. JUNIAS: id quò spectaret non ante intellectum est, quàm eodem die octogenario proximus decederet. Tu, si sapis, ne incerta hora te mortis fallat.

Omnem crede diem tibi illuxisse supremum.

Ex Surio.

Homo lenocinantem mundi gloriam sub judicii sui calcibus deprimat, virorem carnis aridum jam pulverem credat, diem suæ vocationis tanquam speculum suis obtutibus semper anteponat; districtum ultimæ discussionis judicium contremiscat. S. Pet. Dam. l. 1. ep. 17.

S. CO-

S. CONON MART. 29. *Maii*.

NObilitatem CONONIS inde æstimo, quòd totis elementis imperavit. Nam & ruentis fluvii impetum tam diu suspendit, dum homines otiosi transirent; & aliàs latè campos inundantem ad modestiam revocavit veteresque riparum leges. Sed adeste & parentes, & filii, & officium vestrum discite. Ecce XII. annorum filium pater secum ad tyrannum ducit, idque orat, quod pauci orant parentes: *Liceret secũ mori filium videre, vel ante se etiam; suave sibi fore etiam contra aliorum parentum vota, filio oculos claudere. Sciret judex totum* CONONEM *non moriturum, si in filio, hoc est, in dimidio sui, viveret. Itaque simul filium neci daret, si totum occisum patrem vellet.* Nec verò non lubens comes iverat ad mortem patri filius utiq; sic scipio fessæ, & morientis ætatis. Sed & facili aure preces tyrannus audivit. Quare utrumque in craticulam abjicit, igne subjecto formidandam; in plumis diceres moliter decumbere, Oleo bulliente à flammis perfundit; inungi ad luctam crederes. In succensam fornacem immittit; ut inter hortos cum patre filius deambulat. Suspendit patrem, appendit dulcem appendicem filium; flammas iterum subdit, manus invictas malleis frangit. Interea

terea cancellis arctis, vix nosse quam ſuaviter; non dubitavit vocem illis ſuam Angelus jungere, quam ut primum illi audierunt, non placuit jam morari in vitâ, illuc abjerunt ubi canere Angelos nunquam non audirent. *Ex Baron. & Pet. de Natal.*

Fruſtra appellamur Chriſtiani, ſi imitatores non ſumus Chriſti, qui ideo ſe viam dixit eſſe, ut converſatio Magiſtri forma eſſet Diſcipuli, & illam humilitatem eligeret ſervus, quam ſectatus eſt Dominus. S. Leo ſerm. 5. de Nat. D.

B. ANDREAS DE CHIO M.
29. *Maii.*

ANDREAM habes *Mariæ*, ut paucis dicam, corculum. Juvenis annos natus XXVII. cùm febri æſtuaret, vovit, ſi *Virgo* ſalutem donaret, ſeſe ei invicem caſtitatis florem donaturum. Voti damnatus integritatis propoſitum palàm candidâ veſte profeſſus eſt, ut orbis ſciret *Virginis* eum candidatum eſſe, & veſtium nives virginis animi eſſent indices. Et quidni ſic candidatus martyrum etiam honores prenſaret? Enimvero Conſtantinopolim abiit eo ipſo tempore, quo fidem Chriſti prodidit, neſcio quis, philoſophus. Quiſquis fuerit, hoc etiam nomine indignus fuit. Certè potuit barbatus hiſtrio à juvene

Andrea discere, primum in Christianâ philosophiâ dogma esse, mortem pro Christo contemnere. Captus enim blanditias & aurea promissa risit. Sævientium verò impetus velut cautes in mari fluctus excepit. IX. omnino dies carnificina duravit. Inter quos potuêre Mahumetani flagellis, & uncis lacerare corpus, sed non animum: locis suis artus ejicere distrahereque, sed non in suam sententiam trahere: gladiis humeros secare, membra singula per singulas carnificinas carne spoliare, sed non fide perinde ac constantia Andream, qui inter tot dolores oblitus tamen dolorum, unius *Mariæ* recordabatur, illud unum semper inclamans: *Maria juva me, Maria juva me.* Et verò juvit illa, integrum quotidie corpus ad pugnam suggerens, necquidquam barbaris hoc medicinæ suæ ascribentibus. Demum omnibus cruciatibus superior, capite minutus est. Corpus templum *Mariæ*, animum quidni sinus *Mariæ* excepit? *Ex Surio tom.* 8.

In hac lacrymarum exulantes valle clamemus ad Virginem, quatenus agnoscat Mater filios, liberet captivos, deliciis cælestibus impinguata famelicos, convertat misericordes obtutus suos ad miseros, & offensi Filii justitiam flectat ad gratiam. S. Laur. Just. serm. de Ass. B. M. V.

S. ISA-

S. ISACIUS C. 30. Maii.

MOvebat in hostem Imperator Valens ipse DEI longe maximus hostis; ut qui pro Arianis pugnabat, templisque Catholicos arcebat. Occurrit eunti ISACIUS noster plenus fatidico spiritu, & libertate Christianâ armatus, monuit, *si pacem in Imperio exoptaret, ne bellum cælo faceret: sique belli portas claudere per cuperet, Catholicorum templa prius aperiret; aliter crederet cum Superis sibi bellum fore, nec nisi sanguine suo, & interitu litaturum Marti.* Hæc inquam, & similia non semel ISACIUS occinebat Valenti. At hic molestum monitorem in obvia dumeta jussit abjici. Scilicet, si spinæ illæ nunquam aliàs, tunc certe rosas tulerunt, sanguinemque biberunt, quo rectè erubescerent. Et verò ad formosa spectacula tres Cœlites advolarunt, gestieruntque a spinis ISACIUM (hoc est rosam) tollere, qui eadem mox oracula tyranni auribus ingessit. Tum verò eum asservari inter vincula jussit Valens, dum redux è bello lictorque otiosè rideret vatem suum. At hic abeunti illa alterius vatis verba dixit, *Si reversus fueris in pace, non locutus est in me Dominus.* Enimverò Valens acie victus est, & qui fumos vendenti Ario crediderat, fumo igneq; in fugâ periit: at ISACIUS vatis honores tulit.

Illi urbis portæ ad preces, quoties libuit, patuerunt: illum mortuum omnis Constantinopolis tam luxit, ut unicum hominem omnium humeris crederes efferri. *Ex Metaphr. & Menol.*

Cooperatores simus gratiæ Dei: non enim dormientibus provenit regnum cælorum, nec otio desidiaque torpentibus beatitudo æternitatis ingeritur: sed, quia si compatimur, conglorificabimur, illa nobis currenda est via, quam ipse Dominus se esse testatus est. S. Leo serm. 5. de Epiph.

B. JACOBUS VENETUS. 31. *Maii.*

QUid matrem crepas pueritia, quid patrem, scopulos sæpè filiorum? Si cælo digna es, nunquam orba eris, cælum te adoptabit. Ecce JACOBUS cum patre matrem puer amisit. At avia ejus, lectissima matrona, matrem illi dulciorem *Mariam* ostendit, cujus si horarias preces tantisper recitaret (& tempus definiebat) præmia cupido pollicita est: quæ etsi illa non persolvit, perrexit tamen JACOBUS officium suum facere, & horas Marianas quotidie decurrere. Ita filius *Mariæ* in. D. Dominicii familiâ patrem etiam *Iesum* invenit, cujus uti nuper *Mariæ*, nomen ita animo infixum gestabat, uti tunc oblivisci horum posse videretur, si patris & matris posset. Ex Divis præterea præcipuâ veneratione

cole-

colebat Acisclum, & Victoriam MM. quorum officium dum ad XVII. Novemb. in horto recitat, vernum præmium rosam recentem abstulit, anniversariam postea, quemadmodum ajunt, miraculum. Romæ quoque D. Sebastiani porta clausa aliis, pietati Jacobi ultrò patuit. Linguæ petulantiam si quisquam alius, ille odit. Itaque illud Augustini ex eo crebrò audivisse, *Felix lingua, quæ non novit, nisi de divinis texere sermonem.* Obiit anno M. CCC. XIV. cùm carcinomate IV. annos laborans egregia patientiæ documenta edidisset, certus antè de fato, & hora fati. Reliquit post se, præter binos mortuos in vitam reductos, alia CCC. XXXVIII. miracula, familiarem Divis hereditatem. *Ex Bzovio, 14. tom. Annal. Eccl.*

Securum jam habet homo accessum ad Deum, ubi mediatorem causæ suæ Filium habet ante Patrem, & ante Filium Matrem. Christus Patri ostendit latus & vulnera, Maria Christo pectus & ubera: nec potest esse repulsa, ubi concurrunt & orante omni linguâ disertiùs hæc clementiæ monumenta, & charitatis insignia. B. Arn. Car. L. de B. M. V.

S. SI-

S. SIMEON CONF. 1. *Iunii.*

SIMEON Siculus, adoratis, quas Dei Filius ſacravit, regionibus, ad amorem paupertatis, quam omnia ejus v ſtigia ſpirant, exarſit. Jura ſanctitatis cum Anachoretes docuit, vel ſemel exerrantem in feminas oculum gravi oratione ad officium revocaturus. Ab eo denique manumiſſus loca plura magnis virtutibus nobilitavit. Subinde in piratas incidit, nihilo mitiora comitibus occiſis paſſurus, nî ſalientem de puppe petitumque telis divinior vis texiſſet. Tandem delatus Treviros, ſpeculam ſibi in turris faſtigio elegit, quam expugnare orcus aggreſſus, ſuas in Chriſtianum Herculem hydras, & omne monſtrorum genus nequidquam armavit. Stultius ſtrategema fuit, cùm perditi tenebriones, neſcio quos, fatuos ignes radioſque tugurio ejus infunderent; ſed ille fanaticam lucem oculis non admiſit, ſolem ſuum mortuo ſibi oriturum dictitans: dæmones, eluſis artibus ſuis, auxilium ab hominum malevolentiâ petunt, qui noxiam aquarum inundationem ſceleribus ejus imputare auſi, convitiis ſaxiſque in caput innocentis ſunt graſſati. Stationem tamen non antè deſeruit, quàm illum cæli Imperator evocaret an. M. XXXV. Corpus ejus exanime prodigioſo ſudore immaduit. Quis arduam.

arduam neget ad cælum viam, in qua etjam hi cursores, & quidem post mortem, sudant. *Ex Surio.*

Beatus, qui omni spe rerum hujus mundi seipsum orbavit, ac in solo Deo omnem spem fixit atque locavit suam: sicut enim execrandus est ille homo, qui spem suam positam habet in homine, ita omni laude dignus, qui ex Deo totus pendet. S. Bas. Orat. 7.

SS. MARCELLINUS & PETRUS MM. 2. *Junii.*

NIhil agis impietas; Christi servus etjam inter vincula liber est; insultabat Arthemius PETRO compedibus onerato, experiretur Dei sui vires: & rumperet catenarum nexum, si tantum in JESU nomine confideret. PETRUS non id modò præstitit, sed Paulinam insuper ejus filiam diaboli mancipium, expulso improbissimo tyranno, in libertatem asservit, unaque Arthemio persuasit, Deo anteà subsannato, cum omnibus carceris incolis, sacramentum dicere. MARCELLINUS, qui eos Christiano ritu abluerat, nudus vitri fragmentis impositus, non antè quàm ab Angelo jussus, ex illo se lecto proripuit; & cælesti veste excultus cum PETRO, quem idem Angelus cippo exemerat, Christianorum se cœtui reddidit; quibus animandis cùm septem ipsos dies impendisset, pleno

tan-

tandem agmine Arthemium cum uxore & filia ad supplicium euntes comitatus est. Ipsi denique in silva, cui Nigræ cognomentum fuit, inter senticeta, capite plexi sunt. Nihilominùs vel invito tyranno, abscondi inter spinas lilia non potuêre, & sanctitatis odor rubentes suo sanguine rosas prodidit. Lucilla & Firmina castis illas manibus legerunt, & in communi SS. Martyrum viridario collocarunt. Silvæ quoque nomen immutatum est; pro Nigra, Candida posthac audiit. Esto & tu lilium inter orbis spinas, & cæli candidatum te appellabo. *Ex Sur.*

Parati simus semper irruentes vitiorum cuneos ac frementes bestias de agro cordis nostri ejicere, nullumque eis in ea, quæ juris nostri sunt, permittamus locum perversæ dominationis habere: non videant nos inimici nostri cedere, ne de nostris valeant recessibus exultare. S. Pet. Damian. serm. 75.

S. NICOLAUS STAUROPHORUS. 2. *Iunii.*

ALtiùs in animum NICOLAUS verba *Christi* demisit, quàm nos passim solemus. Vix enim illa audierat, quibus ad fortiter ferendam Crucem mortales extimulat, cùm illicò melioris fortunæ, si quisquam alius, sibi ipse faber crucem ingentem paravit, & cum hac in annum

Christi

Christi M. LXXXVIII. in Italiam venit. Ibi excalceatus, & pannis obsitus pueros cogere; dux his ad templum esse; solemnia, quibus misericordiam Numinis provocamus, verba præire, ante solis occasum nihil in victum admittere; sed & tunc non nisi pane cibario famem, & undâ sitim domare; à precibus intereà nunquam desistere; Crucem, quam nos ultrò abjicimus, nunquam deponere. Visum est hoc genus vitæ loci Antistiti primò insolens: sed re melius inspectâ, laudavit viri studium, & ad mensam insuper suam perquàm liberaliter invitavit. At NICOLAUS febri correptus, ad signa sua prætextatum agmen convocavit, moriensque, inter faustas apprecationes, Crucem illi suam testamento legavit, magnam tam parvulis, & opulentam oppidò, si æstimare norunt, hæreditatem. *Ex Pet. de Natalib.*

Auctor pietatis in Cruce pendens testamentum condidit: Apostolis persecutionem, Judæis corpus, Patri Spiritum, Virgini Paranymphum, Latroni Paradisum, peccatori infernum, Christianis Crucem commendavit. S. Ambros. serm. de Pass.

SS. PER-

SS. PERGENTINUS ET LAURENTINUS MM. 3. *Iunii.*

NOn minùs ſanctum quàm nobile par fratrum PERGENTINUM & LAURENTINUM aſpicis, quorum nomen Aretini cives ad Tiburtium pietatis hoſtem delaturi, hæc accuſationis capita habuere; ludum literarium eos quotidie frequentare: rimari arcana Philoſophiæ Chriſtianæ; & jam privatim exercere magiſterium ejuſdem ſectæ; id ſi publicè audeant, neminem fore, quem non eloquentiâ ſint corrupturi. Tiburtius propriâ confeſſione convictos, inviolatos tamen abire paſſus eſt, tantò nequior, quantò blandior. Nihil deinde de more ſuo remittentes, cædi fuſtibus juſſit, plagiſque obſaturatos inediâ plecti. Tridui jejunio maceratis Angelus menſam ſtruxit de cæleſti penu cellaque; cujus delicias qui guſtet, ſentiat profectò, obſonare famem tanti fuiſſe. Allapſa ſimul cælo lux, & ſponte laxatis carceris foribus, Chriſtianis cum Pergentinâ ſorore ad captivos via patuit: ſed ii cæli nectare ebriis fugam ſuadere aggreſſi fruſtra fuerunt. Carnificum contrà ad mortem eos evocantium ſuaviſſimæ voces viſæ, quam priuſquam oppeterent, ſaxeam Jovis ſtatuam ardore precum ſuarum in modum ceræ coëgerunt liqueſ-

liquefcere. Illuftre miraculum, inquies; mirabile tamen: potes tu quoque Bacchum, Venerem, aliaque improbæ mentis idola precibus extinguere. *Ex Surio.*

Quæcumque vitia habemus, quotcumque peccata, tot recentes habemus Deos. Iratus sum; ira mihi Deus eft. Vidi mulierem & concupivi; libido mihi Deus eft. Unusquisque enim quod cupit & veneratur, hoc illi Deus eft. S. Hieron. in pf. 108.

S. GUALTERIUS C. 4. *Iunii.*

Dubitabit aliquis GUALTERIUM mundi fidus dicere; cùm humerum ftellâ infignitus in lucem prodierit, divino munere parentibus conceffus, Numini Bafilicam invicem fpondentibus. Gratiarum domicilium diceres, tanta erat oris venuftas, tanta morum elegantia. Magnis pro eo ftudiis certamen eft, cælo terraque tantum decus ad fe rapientibus. Præfecti urbis filia oculos in eum conjecerat, optabatque fponfum, fpe tantò certiore, quantò inter Romanas Nympha eminebat: & fanè, fi quid mortale amandum fuerat, tuliffet primas. Jam parentum vota confenferant, gratulabaturque pari, & pulcherrimo conjugio Romæ, cùm GUALTERIUS generofo faftu conditionem afpernatus, negavit feminam ullam toto orbe dignam fe marito: tranflatifque in cælum

desideriis, castarum mentium sponsum virginitatis sibi voto devinxit. Id tamen consilium parentes insaniam vocarunt, & extorquere filio non verbis tantum, sed verberibus etiam sunt conati: ut neutris flecteretur, vox allapsa cælo fugam adolescenti suasit, quam cum Armeno Sacerdote in Picenum instituit; ubi deinceps eo virtutum splendore vixit, ut palàm fecerit, æquum fuisse eum stellatum nasci. Parentes diu perquisitum denique reperere, sed jam inediâ squalidum, alioque, quem Roma suspexerat, vultu. Ille tamen Deo plenus factum iis suum non approbavit tantum, sed ut imitarentur, induxit; quem finem utinam omnia parentum cum filiis certamina habeant, juvaret acies committere, & cantare classicum. *Ex Phil. Ferr.*

Despiciendus à nobis hic mundus fuerat, etiamsi blandiretur, etiamsi rebus prosperis demulceret animum. At postquam tot flagellis premitur, tantâ adversitate fatigatur, tot nobis quotidie dolores ingeminat, quid nobis aliud, quàm ne diligatur, clamat? S. Greg. 3. Dial. c. ult.

S. BONIFACIUS E. M. 5.*Iunii.*

BONIFACIO, & hoc, & Apostoli nomen Germania peperit, cùm Winfridus olim vocaretur, Monasticen

puer amplexus eſt, multum adverſante patre, donec immiſſo divinitus morbo, pertinacia ejus eſt domita. Sacris initiatus Friſones Chriſtianâ diſciplinâ imbuendos, Pontificum deinde juſſu, Germaniam univerſam excolendam ſuſcepit; adoleſcentulis etiam in partem pii operis adſcitis. In Boicâ S. Sturmionem, Treveris Gregorium ſibi junxit XIV. annorum adoleſcentulum, cum Anagnoſten in triclinio peritè agenti aures dediſſet: capto enim egregiæ indolis experimento, unius congreſsûs ſuavitate ad ſui eum imitationem attraxit, ut palàm dictitaret, ſuis ſe pedibus cum BONIFACIO orbem terrarum peragraturum, ſi equi copiam avari amici negaſſent. BONIFACII labores, & arduum LV. annorum à Sacerdotio ad martyrium uſque actorum curſum quis explicet? in tanta ſæpè neceſſarii victûs inopia, ut cælo commeatum ei ſubmitti avium miniſterio fuerit neceſſe. Friſonibus Chriſto nuper additis diem dixerat, quâ ſacro Chriſmate frontes inungeret: ii ex diſcipulis latrones facti, optimè de ſe meritum cum LI. ſociis peremerunt. Irruenti in ſe barbaro. Evangelii codicem BONIFACIUS objecit, qui etſi diſciſſus eſt, negant tamen ullam literulam eâ plagâ vitiatam. Omnia ipſius facta dictaque admiranda ſunt; illud ſæpe ſæpiùs repetitum, noſtra ætas multò veriùs

quàm *Bonifaciana* audiat: olim Sacerdotes aureos cum ligneis calicibus fuisse; nunc aureos esse calices, sed ligneos Sacerdotes. *Ex vitâ apud Nicol. Serrar.*

Nemo in Ecclesiâ amplius nocet, quam qui perversè agens nomen vel ordinem sanctitatis vel Sacerdotis habet; delinquentem namque hunc redarguere nemo præsumit, & in exemplum culpa vehementer extenditur, quando pro reverentiâ ordinis peccator honoratur. S. Greg. in Pastorali.

S. NORBERTUS EP. 6. *Iunii.*

NORBERTUS Dux ejus familiæ, quam Præmonstratensem indigitant, summis aulæ Imperatoriæ honoribus perfunctus, cùm mundo se abdicasset, suorum progressus atque incrementa ab ipsomet *Christo* in cruce pendente est edoctus. Nocentissimam Tanchelini hæresin Antverpiæ tum grassantem, introductâ è suis coloniâ, jugulavit. Archiepiscopus pòst Parthenopoli, quia in corruptos civitatis mores liberè pro *Deo*, & dicebat, & agebat, multorum in se odia convertit, ut jam essent qui necem ipsi, sociis verò exilium minitarentur: sed eorum insidias semper cælum elusit; tametsi NORBERTUS, Servatorem æmulatus, obvius nonnunquam hostibus iverit. *Mariam* cultui se suos-

ſuoſque æternum devovit; unde è *Virginis* manu veſtem candidam (quâ mores ſuos tota hæc familia etiamnum monſtrat,) ab Auguſtino verò Leges aureis literis exaratas accepiſſe memoratur. Ita candidatus cùm cælum diu ambiviſſet, anno demũ CXXXIV. ſupra M. obtinuit, & in victoriæ ſignum olivam manu præferre viſus eſt. Nonnemo eundem ſub lilii imagine tranſportari in cælum conſpexit. An non gratulari ſibi terra tunc potuit, cùm flores habuit, quos in ſua roſaria transferre Superi amabant? Sed & nunc tales daret, ſi non ungue infeſto invidus cælo heu! mundus præriperet. *Ex Surio.*

Bona mors juſti propter requiem, melior propter novitatem; optima propter ſecuritatem. E contrà mors peccatorum peſſima: mala in mundi omiſſione, pejor in carnis ſeparatione, peſſima in vermis igniſque contritione. S. Bern. in Epiſt.

S. ROBERTUS ABB. 7. *Iunii.*

ROBERTUM alterum D. Bernardi oculum imitandum proponimus, eâ frugalitate virum, ut heluari ſibi videretur, ſi ipſis Paſchalibus avenaceum panem bytyro adipatum guſtaſſet. Genium ergo ſuum defraudans, intactum pauperibus remiſit. Sed debebatur cælo tam delicatum Apophoretum, tantaque virtute conditum. Angelus ſub centonibus latitans eo donatus eſt, argumentis aliis plu-

ribus, & illo maximè agnitus, quòd discum invisus omnibus in mensam retulit, & paulò post, quasi vicem relatus, læto ROBERTUM nuncio beavit, nomina discipulorum ejus albo cæli inserta esse, duos duntaxat eâ felicitate exidisse; ex quibus alterum credibile est eum ipsum fuisse, quem è medio orantium cœtu dæmonis furcâ abstractum, auferri ab eo sportâ aspexit spolium orco. Aliàs globo juvenum immixtum Cacodæmonem & singulorũ auribus sua venena insusurrantem à magni sceleris apparatu abduxit, fatentem posteà certum sibi fuisse, nuptuales ludos jurgiis, & multâ cæde finire, nisi à ROBERTO esset interpellatus. Sed annum M. D. LIX. mortuum Godricus familiaris ejus ignei globi specie à tribus Angelis inferri cælo vidit, allatrantibus ponè stygiis larvis. Plusquam caninâ impudentiâ, utique si talis prædæ spem neque illo rerum articulo deposuerunt. Nobis quid fiet, qui nunc his beluis colludimus, & neque fuscinam satis, neque sportam prædatoriam timemus? *Ex Surio.*

Cogitatio omnis sæcularis & carnalis tempore orationis abscedat; nec quidquam animus, quàm id solùm cogitet, quod precatur. Claudatur contra adversarium pectus, & soli Deo patens nec ad se hostem Dei tempore orationis patiatur accedere. S. Cyprian. de orat. Dom.

S. VIC-

S. VICTORINUS CONF. 8. *Iunii.*

RECtè olim pronunciatum eſt, utcumque rara ſit inter homines innocentia, plures eſſe, qui ab eâ nunquam diverterint, quàm qui ſeriò reverterint. His tamen tam paucis VICTORINUM accenſeas licet magnum pœnitentiæ miraculum. Romæ natus cum Severino fratre Camerinum diſceſſerat, tutiſſimum vitæ genus, vitato omni humano conſortio, aggreſſus: ſed quod mihi aſylum dabis, quod non dæmonis improbitas perrumpat? Is vultum habitumque feminæ mentitus noctè intempeſtâ VICTORINI tugurium aureſque lamentis opplevit, dignaretur tecto ultima pericula metuentem, neque prædam ſe feris objiceret. Peccaturus in humanitatem ſibi VICTORINUS videbatur, ſi ad has preces obſurduiſſet. Recepit ergo dæmonem hoſpitio, ſed ſub larva tam bella latentem, ut ille hominum oſor hujus amore captus ſit. Conflagrantem facibus fœdæ cupiditatis perſonata lena deſeruit, intellexitque miſerrimus amator, qualis illecebra Deum ſibi mentemque eripuiſſet. Jus deinde ſibimet dixit, immiſſaque intra diffiſſæ arboris rimas manu, revulſis cuneis, arctè iterum coëunte trunco inuſitato cippo miſerabilis ſe captivus induit; ſtetitque ſic affixus

triennium integrum; Dominicis duntaxat diebus panem & aquam è Severini manibus libare solitus; cùm demum jubente Camerinensi Episcopo, emortuam ab inaudito carcere manum, utique conciliato Numine, recepit. Audite peccatores. VICTORINUS momentum unum trienni supplicio vindicavit; nos ævo continuò peccamus, & vix momento resipiscimus. *Ex Phil. Ferrar.*

Inanis est pœnitentia, quam sequens culpa coinquinat: nihil prosunt lamenta, si replicentur peccata. Nihil valet de malis veniam poscere & mala de novo iterare. S. August. in soliloq.

S. MEDARDUS EP. 8. *Junii.*

NOlit fortasse à Gildardó gemello suo se jungi MEDARDUS, cum quo ita communia habuit omnia, ut eodem die ambo nati, ambo denati, ambo sacris infulis induti sint: leges tamen hic seorsim de MEDARDI pueritiâ paucula, de Gildardo paria cogitabis. In splendidas opes natus unicum earum usum noverat, liberalitatem. Prætextam suam cæco largitus, ad matrem propè nudus recurrit, gestiens quòd tantillâ veste Christum induisset. Equorum custodiam cum ultrò sibi depoposcisset, unius abducendi copiam egedo viatori fecit; cujus jacturam cùm pater acerbè ferret, gregem recen-
sen-

ſentibus numerus nullo capite imminutus apparuit. Ipſe nihilominùs pietatis ſuæ fructum præſentem tulit, aquilæ alis à pluviarum injuriâ defenſus. De agrorum limitibus exarſerat inter vicinos certamen, ſpectabatque res ad arma, nî puer litem finiſſet. Saxum enim medio repertum campo pede contigit, ſuumque velut in molli cerâ veſtigium impreſſit, eoque prodigio limitem vel oſtendit, vel fecit. Eleutherio contubernali ſuo de mitrâ olim indipiſcendâ oraculum dedit, cui poſteà vates ipſe ſucceſſit. Defuncto cælum faces funebres ſuppeditavit. Clotharius Rex Sandapilæ ſuccollavit. Cùm tumulo inferretur, cælum diduci pandique viſum, nempe ut melior MEDARDI pars eò cum triumpho inveheretur, geminæ columbæ itineris duces futuræ obviàm profectæ ſunt: quibus tertia, quæ de Sanctiore egreſſa eſt, ſeſe junxit. Has alas animæ ſimplicitas & modeſtia affixerunt: nos in Pavoninis ſuperbimus. *Ex Surio.*

Felix promiſſio, ut poſtmodum in divino liberetur examine, qui nunc ſubvenit egentibus in mœrore. Glorioſè mercatur, qui pro miſericordia, quam pro pauperibus exhibet, totius Chriſtianitatis continuam orationem promeretur. S. Pet. Dam. Opuſc. 9. de Eleem.

SS. PRIMUS & FELICIANUS. MM. 9. *Iunii.*

PRIMUS & FELICIANUS cum Iove & Hercule falſis Diis, Diocletiano & Maximiano crudeliſſimis Imperatoribus decertarunt, ſolâ adverſus illos pietate, adverſus hos patientiâ armati: cujus ut inſignia documenta darent, Angelorum beneficio viam ſibi ad fugam aperientium noluerunt uti. Bellaria tamen, quæ acerrimè verberatis allata cælo ſunt, libarunt, ne viribus ſuccumbentibus, levioribus, quam vellent, ſuppliciis defungerentur. FELICIANUS octogenario major cæſtus, & ſuffixas unguibus ſubulas vulti immoto tulit: mentiente nihilominus, ut PRIMO fucus fieret, Præſide, Felicianum tormentis ceſſiſſe: ſtultâ impudentiâ: cùm Angeli nihil eorum, quæ acta fuerant, Primum ignorare paterentur. Ergo is quoque faces ardentes ſuo ſanguine extinxit: liquatum plumbum (tanta erat patiendi ſitis) velut fontanam bibit. Leones & urſi cum illis compoſiti nec animorum, nec corporum vim imminuerunt. Etiam ſecuri cæſos muſcæ caneſque non auſi ſunt contingere; tanta eſt virtutis etiam apud animantes æſtimatio. Utinam homines, qui ſoli tanti capaces boni ſunt, & præmia noverunt, ſuis hæc animi decora momentis

tis expenderent ! Sed eheu ! quàm vili venditur innocenti ? *Ex Surio.*

In hâc vitâ virtus non est, nisi diligere quod diligendum est : id eligere prudentia est : nullis inde averti molestiis, fortitudo est : nulis illecebris, temperantia est ; nullâ superbiâ, justitia est. S. Aug. Epist. ad Maced.

S. SYLVESTER CONF. , 9. *Iunii.*

VEntura (namque hoc primùm SYLVESTRO nomen erat) quo tempore Florentia à B. Jordanis ore tota pendebat, fulloniam illic exercuit, ipse etiam candidissimæ mentis. Quare facilè locum in hoc Jordanis verba invenerunt. Sed rectiùs illi eodem tempore vissis in cruce Christus concionatus est, plagis suis semper ad misericordiam concitandam facundis. Certè semel illi visus cælestis Agnus nunquam posteà mente excidit, sed velut semper eadem spectacula expeteret, illa crebrò inter lacrymas, & singultus verba jaculari ad cælos auditus est : *Ad te levavi oculos meos, qui habitas in cælis.* Ad quæ verba mirabatur ille, non ad instar ceræ liquescere hominum corda. Hæc itaque eremeticam vitam persuasere viro, mutato Venturæ in Vincentii tunc nomine. Insidiantem castitati suæ amorem cùm sentiret, urticis tergum suum armavit ; ecce fugit ille,

ille, & dum flagra timuit, puerum ſcilicet ſe probavit eſſe. Sub hæc, ut tutior inter plures *Deo* militaret, Camaldulenſium cœtui ſe junxit, & SYLVESTER deinceps dictus, culinam primò, tum triclinium curavit, utrumque magno modeſtiæ, & obedientiæ exemplo. Orationis intereà perquàm ſtudioſus, eam imbibit ſapientiam, ut jam Fullonem noſtrum velut Apollinem doctiſſimi quique fidei Doctores adirent. Sub extremum morbum iterum Chriſtum aſpectabilem habuit. Et cur non oculos SYLVESTRO ille clauderet, ad quem ſemper illi levavit oculos? *Ex Chron. Camaldul.*

Tibi quondam abjecto, tibi extruſo à Paradiſi ſedibus, tibi in pulverem & cinerem diſſoluto poteſtas data eſt, ut de longinquo ad tuum revertaris auctorem, libertus efficiaris ex ſervo, de extraneo provehari in filium. S. Leo ſerm. 2. de Nat.

S. MARGARITA REGINA. 10. *Iunii.*

CApe has è *Margarita* Scotorum Reginæ muliebri mundo geminas, nulli ſexui, nulli ætati indecores. Malcolino Regi nupta, omniumque titulorum particeps, nullum cupidiùs, quàm matris pauperum affectavit, meruitque non in ſuo tantùm regno, quod liberalitatem ejus non cepit; quemadmodum neq; dies in pietatis operà ei ſuffecit, ſingulis noctibus

bus Matutinum, quem vocant curſum de SS. Triade, tum de Cruce, denique de Virgine Deiparâ abſolvit. Annexuit his votivas pro mortuis preces, & Davidis Odaria: quid poſt hoc penſum ſomno relictum eſt? quem tamen ne tum quidem admiſit, priuſquàm ſex pauperum pedes abluiſſet. Diem ſic auſpicata eſt. Novem infantulos, quos à ſuis neglectos matribus educabat pro ſuis, nutricularum occupato officio, paſcebat cibos ori ingerens, & quidem genibus nixa, ut reverentiùs haberi non poſſent, ſi vel cælo lapſi fuiſſent. Trecentis aliis, ſed adultioribus, partito cum rege miniſterio, cibum inferebat. Tum repetitæ preces utique penetraturæ cælum, cùm tot pauperum apprecationibus ſublevarentur. Iidem publicè prodeuntem ſtipabant catervatim, vile ſatellitium, ſed ad Superos profecturæ percommodum. In cujus itineris procinctu cùm ſemper ſtetiſſet, edocta tandem divinitus eſt, quando migrandum eſſet. Mortua toto vultu erubit. Senſiſſe plauſus diceres, quibus tam rara virtus in cælo accepta eſt. *Ex Surio.*

Septem horarum Canonicarum officia, quaſi ſeptem baptiſmatum lavacra in Eccleſiæ ſunt gremio conſtituta; ut ſeptem offenſionum maculas, quas ex quotidiana vitæ hujus converſatione contrahimus, totidem orationis quotidianæ fluentis expiare conemur. S. P. Dam. op. 10.

SS. BA-

SS. BASILIDES & SOCII MM. 10. *Iunii.*

OFfenduntur delicati, cùm viam iis regiam, quæ ad cælum ducit, ſtratam crucibus oſtendimus; cùm per vepreta, quæ Chriſtus calcavit, per cruenta Martyrum ſanguine veſtigia ducimus inſuetos laborum; monſtrabimus ergo nauſeabundis compendium, quo Basilides, Tripus & Mandales extra ordinem ad cælum ſunt perducti. Basilides operam ſuam Platoni viro primario, ſed impiæ ſuperſtitioni dedito locabat, ſtudiosè argumenta omnia celans, ex quibus agnoſci Chriſtianus poſſet. Non placebat Chriſto, quòd tam doctè uteretur foro, & tempori peritus quàm cònſcientiæ velificaretur, adversùs præceptum ſuum duobus dominis emancipatus. Basilides nihil moratus, Platonem deſerit, & cum ſociis rectà ad littus profectus, in navem incidit, quâ inſtructiorem nulla unquam aqua tulit. Chriſtus ad clavum ſedebat, Angeli remigum officium occupabant, nimis profectò familiariter officioſi. Quid metuerent feliciſſimi vectores? Syrtéſne? an ventos? an fluctus? equidem credam optaſſe omnia pontum eſſe, & deeſſe littora ponto: nam certè in portu denique trepidare cœperunt, ad-

versâ

versâ de Aureliani sævitie famâ perculsi. Ausi ergo rogare Christum sunt, liceret sibi siccâ morte, & incruentâ defungi. Datum id quoque, placitâ compositos quiete Angelorum manus cælo intulerunt. Nihil audies suavius: & tamen frontem contraxisti, cùm his quoque negatum audires duobus dominis servire. *Ex Mombrit. & P. de Natal.*

Esto humilis, & pacificus & erit tecum Jesus: sis devotus & quietus, & manebit tecum Jesus. Potes citò fugare Jesum & gratiam ejus perdere, si volueris ad exteriora declinare: & si illum effugaveris & perdideris, ad quem fugies, & quem tunc quæres amicum? Thom. à Kemp. l. 2. c. 8.

S. OLIVA VIRG. MART. 10. *Iunii.*

NObilis virgo fuit OLIVA. Id si cunis avitis non crederem, monilibus crederem, vinculis inquam, quæ anno ætatis tertio decimo pro Christo gestavit, multùm hoc muliebri mundo, & quantùm nulla alia virgo, superba. At mors, sive ætati hoc, sive generis splendori dabat, noluit tam pulchram OLIVAM immaturo fato decerpere. Tyrannus tamen ex oculis patriæ (Panormum erat) in exilium transtulit. Nihil minus in hoc florere visa OLIVA. quid? quòd cæco eidemque pedibus capto cum luce Christum ostendit, & ad partes Christanorum

norum docuit ambulare; cùm alius interea, quòd fidem nollet aſpicere, oculos amitteret. Hos tamen etiam reſipiſcenti reſtituit, & utrumque ad martyrii curſum præmiſit, cùm ipſa ad eandem gloriam ſeriùs, & ingentibus triumphis graſſaretur. Etenim flagris cæſa in ſilvas eſt relegata. Gratulatæ ſunt ſcilicet ſibi hæ de Oliva, ſub cujus umbrâ etiam effera animalia manſueſcere, & cum virgine innoxiâ totum ſeptennium agere viſa. Intereà homines in feras migrarunt. Nobilis enim juventus dum feras captat, visâ virgine in retia Veneris ſe induit. At virgo, *An*, ait, *dubitatis parcere virginitati homines, cui vim inferre beſtiæ verentur? aut, qui contra feras me defendit*, Deum *pugnaturum pro me inferos homines, dubitatis?* Dixit, & naſſis expeditos turpibus, mox martyres cælo tranſmiſit. Ipſa etiam ſuperatis denuò flagris & equuleo: oleoque ab igne bulliente triumphans ſecuta, gladio ſecandam cervicem, caput coronandum cælo dedit. Nunquam pulchriùs laurus Olivæ ſe junxit. *Ex Ferrario.*

Nec cedendum nec recedendum, etiamſi gravis tentationum fervor utriuſque hominis ſtatum afflixerit: eligamus potiùs armari, quàm cedere. S. Bern. ſerm. 3. de Vig. Nativ.

S. BAR-

S. BARNABAS APOST. 11. *Iunii.*

HAbuit Barnabas patriam Cyprum; magiſtrum in lege Iudaica Gamalielem; in Chriſtianâ ipſum Chriſtum. Apud hunc virtus illum in collegium diſcipulorum LXXII. adlegit; & melior deinde fortuna orbem perambulanti Paulo aliquamdiu comitem addidit. Lyſtris poſtquam Paulus claudum in pedes erexit, urbs utrumque velut cælo delapſa Numina excepit; jamque aras, & victimas, & geniales coronas paravit, in Paulo Mercurium, in Barnaba Iovem venerata. Et profectò, etſi, ut par erat, divinum honorem longè illi repudiarunt, officio tamen tunc melioris Mercurii functi ſunt; *Deumque* civibus nunciarunt. Supervenientes quoque Iudæi plauſum lapidibus excitarunt, & his tantùm non ſepultum Paulum, facilè hominem, non *Deum* eſſe probarunt. Barnabas etiam Salaminæ à Iudæis multis tormentis exercitus, ſaxis ultimò obrutus, & in ignem conjectus eſt. Sed ex hoc etiam rogo ſuum cælo Phœnicem vidiſſes prodire, integro etiam corpuſculo, quod D. Marcus terrâ compoſuit. Multò pòſt, cùm in ſedem Antiochenam invaſiſſet neſcio quis hæreſi peſtilenti afflatus, vigilavit pro re Catholicâ etiam mortuus Barnabas, & Anthimo Sala-

minæ Episcopo tertiùm visus monuit, uti communis causæ patrocinium Constantinopoli apud Imp. susciperet; simul etjam indicavit, quo loco ossa sua, & unà volumen, in quo D. Matthæi Evangelium exaraverat (nobilissima cimelia) reperiret. Et verò utrumque in honore habuit Zeno Imp. & corpus templo augusto honoravit, volumen verò auro inclusit, rectè gemmam esse ratus. *Ex act. Apost. Baron. & Lipp.*

Agnosce dignitatem tuam, & divinæ consors factus naturæ, noli in veterem vilitatem degeneri conversatione redire: memento cujus capitis & corporis sis membrum, & quia erutus de potestate tenebrarum translatus es in Dei regnum & lumen. S. Leo. serm. de Nat. Dom.

S. ONUPHRIUS CONF. 12. *Iunii.*

ONUPHRIUM toto hirsutum corpore, & rara humani cultùs retinentem vestigia, poterat sanè silvarum monstris, & Satyrorum generi accensere Paphnutius, si in externâ specie substitisset. At ubi congressus vitæ genus moresque didicit, dubitavit hominémne potiùs an Angelum diceret. In Thebanâ regione monachum indutus, cùm de Anachoretis fando accepisset, egressus in loca sola Angelum viæ comitem habuit. Nactus deinde novi instituti magistrum, in

in tugurium palmâ inumbratum deductus est. Inde illi cibus, menstruo proventu; panem & aquam Angelus afferebat quotidianus minister. Octavo quoque die, ut delicatius vesceretur, is quoque, quem propriè Angelorum panem appellamus, majore pompâ, & debitâ Numini est advectus. Et potuit credo ONUPHRIUS hâc Cælitum amicitiâ beatus hominum oblivisci: certè septuaginta totos annos mortalem non vidit, donec, quem nominavi, Paphnutius Dei jussu moriturum invisit, ut è silvarum latebris tam rara virtus eo præcone protraheretur in lucem. Mortuo Angeli cecinere lessum: palma & casa quasi desiderio viri, & alium quemcumque dominum indignantes procubuerunt. Quid ad hæc nostra juventus, moribus juxtà capillisque luxuriantibus in Nabuchodonosorem citius, quàm ONUPHRIUM degeneratura? *Ex vit. PP.*

Comas aut vestes supervacuas curare, vel infelicium est, vel injustorum. Nam quidest talibus expectandum aut suspicandum, nisi ut lascivus ille ornatus feminas prætereuntes invitet, aut alienis matrimoniis insidietur? S. Bas. de Leg. lib. Gent.

S. PEREGRINUS EP. M. 13. *Iunii.*

CETHEUM in cunis, in tumulo PEREGRINUM dixere. Aternensium Pontifex fuit, cùm è Longobardis in urbe tyrannidem Alais & Umblo obtinerent. Horum ille sævitiem detestatus, Romam ad commune orbis asylon D. Greg. Pont. Max. transfugit. Sed populus Aternensis PEREGRINUM jure optimo jam olim suum repetiit, & verò judice Gregorio etiam obtinuit. Intereà cùm nec ista regna socium ferrent, tyranni duo armis inter se collisi sunt, & Alais in suum præsidium, sed exitium urbis tertium hostem Vitalianum Comitem introduxit. Tunc verò, auctore *Cetheo*, cives arma capiunt victumque Alaim, & vinctum Umbloni tradunt. Mox tamen adest *Cetheus*, & vitam capto ōrat. Sed quæ alteri prodesse studuit, sibi etiam nocuit misericordia. Umblo Alais factioni *Cetheum* favere credidit. Quare utrumque ad gladium damnat. Cæso Alai cùm carnifex Pontifici instaret, omnes ad officium vires amisit; at non consilia tyrannus. Ex ponte in Aternum. Fluvium jubet præcipitari. Enatanti saxum jubet appendi ingens, iterumque mergi. Sed vel mortui virtus supra aquas se extulit, docuitque etiam saxa natare. Tumulum deinde primum ignoto Arria-

nen-

nenſes dederunt, unaque PEREGRINI nomen. Illum facibus ſuis cælum nobilitavit; quod ipſum miraculum teſtis, & ipſe miraculoſus (cæcus) vidit. *Ex Ferrar.*

Si æterni Patris inhabitare domum, ſi rei cæleſtis parricidii teneri nolumus, terris invidiæ excludamus inſidias: invidiam armorum cæleſtium viribus comprimamus: quia ſicut nos Deo jungit charitas, ſic à Deo invidia ſe jungit. S. Chryſol. ſerm. 4.

S. ANTONIUS DE PADUA C. 13. *Iunii.*

ANTONIUS, quem vulgò Patavinum dicunt, S. Franciſci diſcipulus, ſuis ad concionem verbis à flagitioſâ vitâ quam plurimos revocavit. Eam ob rem cùm oculi dolerent inferno hoſti, decumbentis in lectulum ſpiritum elidere faucibus interceptis aggreſſus eſt: ſed ille unico *Mariæ* nomine ſimul viam loquelæ fecit, ſimul inſidiatorem in fugam dedit. Hæreticum, qui ſacræ Euchariſtiæ cultum negaverat, ad ſaniorem mentem & ipſum reduxit. Cùm enim mulus impii à negato aliquàm multis diebus, ſed præbito demùm lautè pabulo, ad ANTONIUM vocatus accurriſſet, ſanctiuſque epulum pronus in pedes adoraſſet, ſapere à jumento ſuo etiam dominus didicit. Pro concione

funebri lucrionis cujuſdam, palam edixit, illum æternis inferorum flammis addictum eſſe, ejuſque adeò rei indicium fore cor illius non pectore, ſed arcâ cum nummis ſuis clauſum. Præter alia multa, quæ fecit admiratione digniſſima, puerum demortuum vitæ reddidit, quo is parentem ANTONII de homicidio accuſatum innocentem abſolveret. Supremum ægrotantem CHRISTUS inviſit, obitum verò ejus per urbem fando infantes vulgarunt, quò minori eloquio, hoc majore virtutis præconio. *Ex Surio.*

Toto mentis affectu beatiſſimæ Virginis nos interceſſionibus committamus, ejus patrocinia omni niſu imploremus; ut dum ſupplici obſequio eam frequentamus in terris, ipſa nos ſedulâ prece commendare dignetur in cælis. S. Aug. in F. Aſſ. B. V. hom. 3.

S. HELISEUS PROPHETA.
14. *Iunii.*

PRofuerit juventuti HELISEI Circenſes lados ſpectare; redeat inde modeſtior, & reverentior canæ ætatis. Bethelenſis pueritiæ grex calvitium ſancti ſenis vernaculis jocis proſcindebat. Eam dicacitatem urſi duo, quadragenis binis è toto numero concerptis, caſtigarunt: ne ferulas tantùm, ſed & feras puerilis laſcivia ſibi metuendas exiſtimet. Cætera illius viri prodigia quis memo-

moret? aquarum curſum ſtitit, amarorem correxit, oleum auxit, lepram detersit, infœcundis conjugibus prolem dedit, orbis reddidit; gentiſuæ inſignes victorias, eidem fame laboranti gratuitam annonam præbuit. Illud æterna memoriâ dignum, & identidem parum fidentibus Deo ſuggerendum. Obſeſſus à Syris, jamque pro deſperato à familiari ſervulo defletus, paventum hoc promiſſo erexit: *Noli timere: plures enim nobiſcum ſunt, quam cum illis.* Trepidanti nihilominus oculos prece aperuit, & diffuſa toto monte auxilia igniraſque acies oſtentavit. Hoſtibus viciſſim ſuis offuſâ oculis animuſque caligine, torpentibus ducem ſe obtulit, eoque deduxit, unde ſi jure in eos agere libuiſſet, pedem nunquam erant relaturi. Hoc tu robur animi pallio Eliæ imputabis. rectè: ſed cur times, qui in baptiſmo *Jeſum* Chriſtum induiſti? *Ex 4. Regum.*

Sit in geſtu tuo gravitas, in inceſſu honeſtas: nihil dedecoris, nihil laſciviæ, nihil petulantiæ, nihil inſolentiæ, nihil levitatis in te appareat: animus enim in corporis geſtu apparet: & ſpecies corporis ſimulacrum eſt mentis, figuraque probitatis. Iſid. l. 2. Soliloq.

S. VITUS MARTYR. 15. Iunii.

LIberalius cælum Româ etiam pueris triumphum non negat. Certe VITUS adolescentulus duodecim annos natus plures jam tyrannos, eosque inter parentem triumphavit. Flagra enim primò Christianâ fortitudine concoxit, & poterant videri aërem verberasse, non VITUM tortores, nisi & his, & unà Valeriano Proconsuli manus diriguisset. Restituit tamen hanc martyr tyranno, ne quem vinceret, deesset. Hinc aulâ est inclusus à mulierculis, & ceteris illecebris instructâ, quò blandiore, hoc periculosiore scilicet carcere. Sed præIianti Cælites adfuere tantâ luce corusci, ut lucem curiosi parentis oculis eriperent. Et hos tamen, quò filium sæpius victorem vel invitus videret, ingrato reddidit; ipse, attrociora patre supplicia meditante, Angelo remige usus, in alias terras trajecit. Decrevere nimirum cæli, ut Romæ etiam triumpharet hæc virtus. Huc itaque evocatus, è Diocletiani filio malum hospitem orcum pepulit; sed stipendia tulit vincula. Ad bestias deinde damnatus, etiam has citiùs cicures, quàm tyrannum reddidit. In ollas porrò injectus, igne ac pice timendas præthermis suis has Diocletiano laudavit. Ad extremum ex equuleo à genio

genio tutelari ad ripas Silari asportatus, placidè inter umbras arboris animam victricem cælo transmisit, puer, si annos; senex, si triumphos numeremus. *Ex Surio.*

Neganda sunt terrena omnia, ut melioribus abundemus, & contemptu universorum Christus sequendus est, & spiritualium Æternitas terrenorum est damno comparanda. S. Hilarius in Evang.

S. LANDELINUS CONF. 15. *Iunii.*

IN latrones incidisti, quisquis è bonorum sodalitio in malorum contubernium transisti. Hoc adeò LANDELINO crede. Hic è prima Gallorum nobilitate, & à puero inter literarum & pietatis studia educatus, dum aures vocanti DEO claudit, aperit avocantibus; dum amicis esse amicus ad aram studet, penè ad inferos fuit. Certe quam inter religiosorum hominum cohortes militare cognati noluerunt, inter publicos prædonum manipulos mereri viderunt. I nunc sanguis, & aspergi maculam generis splendori querere, cùm in DEI servitium abeunti tui; at tu adolescentia audi, quantum custodi Angelo debeas! Diripiendis cujusdam ædibus nox erat dicta à LANDELINO. Sed fortior mors LANDELINI familiam prior diripuit, socium subitò auferendo, quem in paucis ille

charum habebat. Ob id triſtiori in ſomnis bonus genius aſtitit, & malum ſocium à pejoribus geniis ad inferorum flammas abripi monſtrans, *Heus*, ajebat, *an & nunc ſocius huic eris?* Enimverò non placuit jam Theſeum eſſe, Pirithoo ad orcum abeunte. Damnat proinde vitam priſtinam, ter ſupplex ad DD. Apoſtolorum it limina, & poſt extructa compluria cœnobia, & *Magnæ Matri* templum, poſt edita miracula, ſub annum DC. L. cilicio, & cineri incubans, ſanctè emoritur. Ubi tunc ſocii olim peccantis? crede iterum *Landelino*, quiſquis cum pluribus peccas, aut ſolus flebis, aut ſerò flebis. *Ex Surio.*

Melius eſt habere malorum odium, quàm conſortium: ſicut bona multa habet communis vita Sanctorum; ſic plurima mala ſocietas affert malorum. Iſidor. lib. 2. ſoliloq.

S. BENNO EPISC. 16. *Iunii.*

BENNO ex illuſtri Saxonum ſanguine monachus, ex monacho Miſnenſium Pontifex, Slavos ſub Chriſti jugum egit. Captus bello Saxonico ab Henrico IV. Imp. & libertati reſtitutus, Romam abiit, pars magna illic Concilii futurus: inde redux templi ſui claves, quas in Albim, cùm iter ingrederetur, abjecerat, in piſce recepit: pedo aquam è terrâ,

râ, precibus ex aquâ vinum dedit; ſibi per undas viam ſtravit: manibus Cælitum non ſemel ad ſuos per magna itinerum ſpatia compendio eſt tranſportatus. Miſniæ Marchionem, quo die alapam ab eo acceperat, hoc eodem, anno vertente, moriturum dixit, & vatem fuiſſe mors minimè mendax oſtendit. Claruit innumeris ſemper miraculis, tum præcipuè, poſtquam Monachium Bojorum caput tranſlatus eſt. Ibi ille pugnantem in ſe populi pietatem beneficiis quotidianis certat vincere, certamine hoc etiam jucundiore, quòd clientes vel victi triumphant. *Ex Hieron. Emſero.*

Cogita peregrinationis tuæ miſeriam, cogita vitæ humanæ pericula, cogita fragilitatem propriam; & ejuſmodi cogitatione, ſi perſeveraris, parum ſenties quicquid foris videtur moleſtum. S. Bern. ſerm. de om. SS.

S. TYCHO EPISC. 16. *Junii*.

DAmus Euclionibus mancipiis pecuniæ rei augendæ magiſtrum doctoremque gratiſſimæ artis, qua granaria frumento ſtipentur, numulque in arcâ creſcat. TYCHOIS eſt, ætate puer, ſed cano ſenſu; avari parentis filius, multò tamen peritior pecuniariæ venationis, quod vel hinc intelligas. Pater oneratum panibus in forum miſerat. Puer indigna-

dignatus unciarium quæſtum iis venditis rediturum, è merce ſtipem facit, eamque in obvios pauperes effundit. Patri æs repoſcenti artificium ſuum aperit; panes apud Chriſtum in fœnore poſitos, & quidem centuplicato, eam in rem ſe ſyngrapham accepiſſe. Pater nulli rei præterquam oculis ſuis crediturus, puerilis fidei experimentum in horreis quæſivit: & ecce tibi quæ pridie vacuefecerat, importatum divinitus frumentum ægrè ceperunt. Eâdem facilitate cellas replevit. Aridum vitis ſurculum & pridem exſuccum humi depanxit, neque vitam illi modò, & germinandi vim, ſed perpetui etiam gloriam miraculi contulit. Unus enim ille palmes, quo die anniverſaria TYCHONIS memoria peragitur, ſub initium rei divinæ liventes uvas oſtentabat, quæ ante ſacrificium finitum ad maturitatem percoquerentur, præcocem ſuo ſatori vindemiam præbituræ. Quid ad hæc avari? In ſcholâ Pluti negant recepta eſſe paradoxa Chriſti. *Ex Menæis.*

Quid vereris fluxum & fragile bonum facere ſempiternum? aut theſauros tuos cuſtodi Deo credere? ubi non furem prædonemque timeas, non rubiginem, non tyrannum? qui apud Deum dives eſt, pauper eſſe nunquam poteſt. Lactant. in Epit. Inſtit. c. 12.

SS. QUI-

SS. QUIRICUS & JULITTA MM.
16. *Iunii.*

DAtur optio; exempla Christianâ fortitudinis a trienni puero, an feminâ malis petere: hujus sexûs, illius ætas convitium facient ignaviæ tuæ, & detrectas vel desperas sequi hos duces; & audies sanè quod olim Augustinus: *An non quod iste & ista?* Exercebat Tarsi quæstionem de Christianis Alexander. IULITTA QUIRICUM filiolum ultrò ad tribunal non duxit, sed tulit, puto ne unicum Abrahæ in hanc rem facinus ostendi generi humano posset. Alexander in disparem prædam non eodem affectu grassatus, matrem atrocissimè, filium blandissimè excepit, haud scias in leoninâ an vulpinâ pelle nequior. Certè QUIRICUS illius receptus sinu, appetitus osculis, inescatus promissis, nullum, neque plorandi, neque quiritandi finem fecit; cùm IULITTA contrà pendens in equuleo, & taureis conscissa, gemitum nullum ederet, ut propriâ amborum confessione constaret, utrius conditio esset iniquior. Consumptis lacrymis, imbellia etiam arma expedivit triennis heros, & nuper natos dentes tenerosque ungues strinxit in adulatorem suum, luctando effecturus, ne mitior in se, quàm in matrem esset. Et potitus est voto

voto suo; Alexander ad tribunalis gradus victori animam elisit. Quid mater? nunquam lætiore vultu suum pignus aspexit, idemque beneficium poposcit, ut quàm citissimè eum assequeretur. Impetravit: laniata ungulis, perfusa pice cervicem securi subdidit: sed quantumque properaret, filius cælum subeunti jam coronatus occurrit. *Ex Sur.*

Non solùm effusio sanguinis in confessione reputatur, sed devotæ quoque mentis servitus immaculata quotidianum Martyrium est. Illa corona de rosis & violis plectitur, ista de liliis. S. Hieron. in Epitaph. Paulæ.

S. LUDGARDIS VIRG. 16. *Iunii.*

NUlla pulchrior virginitate est virtus, quæ *Deum* etiam hominis facit rivalem. Ambierant LUDGARDUS thalamum complures, nec ignobiles tetræ filii, & ex his familiariùs uni fortè loquebatur, cùm ei sanctior sponsus *Christus* pectus suum, & in pectore cor saucium ostendit, & extra non nihil deinceps jussit quærere. Inde videlicet humana omnia usque adeò illi jam vilescere, ut præter crucifixi nullos amores sciret, præsertim ubi ab ejusdem vulneris nectare ebria, tota jam ubi habitabat, ubi sanctior amor degit. Deposuerat *Dei* Mater apud LUDGARDEM que-

querelas suas, quibus filium ab Albigensibus hæreticis iterum in crucem agi dolebat. Hic ut luctum virgo suum testaretur, VII. annorum sibi jejunium indixit, alterumque æquè longum pro peccantium salute adjecit, & subinde *Sponsum* irato *Patri* vidit supplicem, & vulnera velut clypeum pro orbe perituro objicientem. Martyrii desiderio tam bulliebat in amante sanguis, ut arteriam aliquando ruperit, cælumque idem præmium, quod martyribus spoponderit. Satrem epulum adire inter Angelos non semel, quandoque etiam inter *Mariæ* & D. Ioannis comitatum visa est. Ante obitum oculis orbata, numquam tamen magis cælestia, quàm tum vidit. Morienti enim cum *Matre*, & aliis Cælitibus obvius *Sponsus* venit: quibus ducibus in cælos abiens, errare etiam cæca non potuit. *Ex Surio & Lippeloo.*

Putásne Filium Dei reputat Iesum, *quisquis ille est homo, qui ipsius nec terretur comminationibus, nec attrahitur promißionibus, nec præceptis obtemperat; nec consiliis acquiescit?* S.Bern. in Serm.

S. RAINERIUS C. 17. *Iunii.*

RAINERIUS Pisanus cupiditatum æstu abreptus, ad infames adolescentiæ scopulos naufragium innocentiæ fecit: enatavit tamen arreptâ pœniten-

nitentiæ tabulâ, & Sacerdoti expiandum se ſtitit. Sed obſtitit noxius pudor, ne omnia probra detegeret, donec Angeli voce ſilentium increpantis animatus bonâ fide ſe reum peregit. Judex confeſſo mulctam nullam impoſuit, profeſſus ejus arbitrium cæleſte ſibi numen reſervaſſe: ex eo tempore cùm finem flendi nullum faceret, oculi cum lacrymis extillarunt, tanto parentis dolore, ut vitam abrupturus ſibi fuerit, niſi Deus precanti lumen reddidiſſet. Publicùs deinde pœnitentiæ præco factus, reverſuſque Hieroſolymis inuſitatam in paternis ædibus Mephitim eſt odoratus, Cauſam indaganti, ita olere opes, Chriſtus reſpondit, cæterumque luxus apparatum. Ergo iis quoque abdicatis, Hieroſolymitanum iter rudi ſago indutus repetiit, ad duriſſimas leges vitam omnem exigens, maximè poſtquam ſobriè cum viro ſacrato prandentis linguam veſpa aculeo fodit, velut temperantiæ vindex. Poſthac enim ad panem & aquam obſonium nullum adhibuit: condimenta tamen cælo petebat, ſæpè Chriſtum cum Matre habere convivas ſolitus, quod prodigiis omnibus, quæ plurima patravit, illuſtrius fuit. Hoc illum contubernium ſanctum fecit, miracula probarunt. Mortem an. M. C. LXI. obiit. Nos ejus virtutes taceremus, ſi ſua olim ſcelera tacuiſſet. *Ex Phil. Fer.*

Heu!

Heu! cur erubeſcis confiteri, quod facere nequaquam erubuiſti? Melius eſt coram uno aliquantulum ruboris tolerare, quàm in die judicii coram tot millibus hominum gravi repulsâ denotatum tabeſcere. S. Aug. de Viſit. Inſi.

S. AVITUS CONF. 17. *Iunii.*

Oſtendi utique AVITUM Deus mundo voluit, cui tantam naſcenti lucem circumfudit, quantam humani oculi ægrè paterentur. Ipſe tamen latebras quæſivit Mictianenſi monaſterio abditus, magni nominis famam adeò non affectans, ut nullo ſe libentiùs quàm bruti vocabulo compellari audiret, præter ſpem votumque ad honoratiora munia productus, fugam iteratò iniit, & inter nemorum avia mapale molitus, ſibi Deoque vixit. Sed illum nocte intempeſtâ cæleſti radiantem luce ſubulcus reperit, nullo magno viri incommodo, niſi in eam uſque diem elingui, & muto ſigno crucis loquendi facultatem dediſſet: quid enim ille prolixiùs poſteà, quàm ſui medici laudes loqueretur? Ejus præconio proditus, tertiam fugam parabat, niſi Præſulum auctoritate motus, boni publici rationem privatis commodis potiorem habuiſſet. Ex inter vallo cœco lumen, mortuo vitam reddidit, quibus rebus adeò populorum adversùs

eum accensa studia sunt, ut Aurelianenses Dunensesque mortui exuviis inhiantes, propè ad arma venerint. Jam castra castris opposita stabant, concursumque fuisset, ni Leusus quispiam summo genere vir furentes monuisset, ne crudeli pietate Divum offenderent. Utinam pari studio pro virtutibus certaretur, quas in medio positas nulli invidet nobilissimas sine dubio omnium Reliquiarum. *Ex Surio.*

Uberiorem fructum præbet audientibus Sanctorum vita, quàm miracula: Illa exigit imitationem, ista ingerunt admirationem: miracula docent quàm sancti fuerunt; vita verò insinuat, qualiter & nunc homines fieri valeant sancti. S. Pet. Dam. l. 1. ep. 19.

S. LEONTIUS M. 18. *Junii.*

VEspasiani ævo, LEONTIUS militiæ artibus clarus Christianæ pietatis pœnas dedit, Arcadio mite Cæsaris ingenium in virtutum excidium incitante. Datur Hypatio negotium hominis comprehendendi; is in procinctu febre corripitur; quâ se non antè levandum, Angelo docente, intelligit, quàm Deum LEONTII supplex inclamasset. Dictum, factum: etsi ne sic quidem crudele ministerium deseruit; sed cum Theodulo Tripolim LEONTIO imminens abiit. Enimverò non refugit cap-

tatores

tatores nobilis præda; quin imò domum deductis, comiterque acceptis, ultrò sese aperuit, sed jam attonitis inauditâ humanitate, & imperii oblitis. Tum demum Hypatius suspicere LEONTII Deum, qui suis cultoribus hos mores, talem indolem daret; eundem Theodulus deprædicare, unaque poscere tam sancto utrumque Numini initiaret. Favit cælum votis, & roscida nubes in imbrem soluta capitibus superfunditur. LEONTIUS tinctos Deo consecrat. Adrianus re intellectà furere, & nihil profecturis sævitiæ artibus tentare veterani pariter & tyronum constantiam; & hi quidem, post equuleum, nucum & verbera, capite imminuti sunt. LEONTIUS longâ patientiâ præsidis ingenium lassavit, & totum carnificinæ apparatum exhausit; donec pendenti continuâ verberatione anima extorta est. Utinam, quemadmodum Themistocli trophæa Miltiadis, ita nobis LEONTII triumphus somnum excuteret! *Ex Surio.*

Quem bene vivere omniaque ad Dei cultum referre intelliges, etsi semper in carcere vixerit, vel pauper sepulchro revulsus combustusque fuerit, si tractim perdendum corpus præbuerit, nihilominus hunc beare, hunc felicem dicere, hunc ad sidera collere memineris. S. Christ. ser. de Virt. & Vit.

S. OSANNA V. 18. *Iunii.*

INter Deum & OSANNAM Mantuanam continuum certamen amoris fuit. Data utrinque acceptaque pignora, quibus neque Deus charius quidquam, nec pretiosius mortales habent. Virgo illibatum pudicitiæ florem Deo sacravit: ille vicissim arborem suæ crucis orantis humeris imposuit, ex vero deinceps dicturæ: *Amormeus Pondusmeum.* Omnes certè OSANNÆ cogitationes eò ferebantur: iis maximè diebus, quos amor ejus in cruce pendens fecit sanctiores: cui tamen satis non fuit animo sauciam aspicere, nisi corpori etiam stigmata infigeret, non nisi paucissimis, & in omnia familiaria jura receptis, ut tesseram amicitiæ concessa. His ditata characteribus satis utique literata fuit, potuitque in hâc sancti amoris scripturâ acquiescere. Accessit tamen auctarium, & sub Deiparæ disciplinâ nostrum etiam Alphabetum dedici: ut his quoque humanæ ruditatis elementis proficeret ad magisterium vertutis: neque enim quemquam psteà puduit tot cœlestis sapientiæ insignia circumferentem, prospicientem futura, familiarem Angelis consulere, aut audire monentem. Viri Principes agendas illi suas apud Superos causas detulère, certa spe victoriæ, si patrocini-

trocinium suscepisset. Et hoc tantum orbis miraculum anno M. D.V. terras deseruit, ne queri quisquam possit, nullam nostro ævo magnam virtutem gigni. Quidvis? a nulli Deus invidet suam crucem? sed nos delicati humeros subducimus. *Ex Phil. Fer.*

Tolle Crucem tuam, & sequere Iesum, & ibis in vitam æternam: præcessit ille bajulans sibi Crucem, & mortuus est pro te in Cruce; ut & tu tuam portes Crucem, & mori affectes in Cruce. Thom. à Kemp. l. 2. c. ult.

S. BONIFACIUS EP. MART.
19. *Iunii.*

FUit BONIFACIUS Ottoni Imp. sanguine, plus amicitià junctus, quæ quidem tanta inter illos erat, ut cùm familiariter illum hic compellaret, animam suam identidem diceret. Liberalibus artibus omnibus, musicis præcipuè instructus, dum modulos in æde cognominis sibi D. BONIFACII instruit, cælesti Numine repentè afflatus, *Heus!* exclamat, *quid vanam ego nominis umbram gero? quid Martyris titulum circumfero, si non victorias etiam & palmas? Superos testor, & cognominem Divum, aut non dicar* BONIFACIUS, *aut ero.* simul ad monasterium abiit Martyrii tyrocinia positurus. Avelli Ottoni animam suam vidisses.

At ille bis tantùm in ſeptimanâ cibum capiens, crebrò interim corpus in vepres abjiciens ad martyrum patientiam ſe durabat. Pòſt Romam profectus, & Archiepiſcopatus honore mactatus, & jam ad purpuram aſpirare auſus, in Ruſſiam abiit. Ibi poſt multa ludibria rex cum Divo ita paciſcitur: Si rogos geminos, qui juncti flammas ſociarent, illæſus per ambularet, tum ſeſe etiam in Chriſtianorum ſententiam pedibus ambulaturum. Dictum factum. BONIFACIUS per rogum, rex ad partes Catholicorum tranſit. Ad regis porrò exemplum innumera multitudo confluxit. Mox ſua laborem præmia ſecuta. BONIFACIUS à germano Regis capite truncatus, nomini denique ſuo ſatisfecit. *Ex Pet. Damiano ap. Sur. in vitâ S. Romualdi.*

Univerſi Chriſtiani agnoſcant ſe regii generis, & ſacerdotalis officii conſortes: quid enim tam regium, quàm ſubditum Deo animum corporis ſui eſſe rectorem? quid tam ſacerdotale, quàm vovere Domino conſcientiam puram, & pietatis hoſtias de altari cordis offerre? S. Leo ſerm. 3. in ann. Aſſ. ſuæ.

S. ROMUALDUS AB. 19. *Iunii.*

SPectator fortè ROMUALDUS adfuit, cùm parens duello germanum ſuum ſuſtulit. Itaque cùm animo ſuo putans cen-

censuit, quod pater manu, hoc se oculis parricidium perpetrasse. Quare ad noxam expiandam, concedere ad aliquod tempus in cœnobium statuit. Sed familiaritate cœnobitæ, nescio cujus, & aspectu è cælo semel iterumque ad se venientis D. Apollinaris captus, pedem, ne sæpiùs offenderet, nunquam jam referre in mundum statuit. Quare fundamenta Ordinis illius jecit, quem hodie Camaldulensem dicimus; qui quidem in quantum brevi fastigium assurrecturus esset, scalæ indicarunt ROMUALDO per quietam visæ, in quibus suos pulchro ordine ad cælum vidit conniti. Neque dubitarunt nobilissimi quique proceres ex aulâ Ott. III. Imp. hâc viâ cælum petere. Ipse Imp. Romam abiturus, post reditum iiscem accessurum se spopondit. Sed ROMUALDUS illa subjecit: *Si Romam videbis, Ravennam ultimùm vidisti.* Nec fefellit. Redeuntem mors ex itinere insidiis suis excepit, documento futurum iis, qui cùm mundo exire laborant, iter tamen differunt, aut viatum ambages quærunt, cùm compendia haberent. Ad Cæsarem quoque Henricum cùm venisset ROMUALDUS, velut ad prædam accurrit aula, vestemque ejus pelliciam diripiens, ostendit quanti virum faceret; è cujus veste unicum pilum tanti fecit. Henricus ipse in eam vocem erumpere auditus est: *O anima hæc mea do-*

micilium tuum haberet corpus! Audi orbis. Cæsaris anima non credidit augustiùs se posse habitare, quàm in religiosi hominis corpusculo. *Ex Brev. Rom. & Sur.*

Mors non miseratur inopiam, non divitias reveretur: non generi cujuslibet, non moribus, non ipse denique parcit ætati: nisi quòd senibus in januis, adolescentibus in insidiis est. S. Bern. l. de Perf. sustin. c. 4.

S. IULIANA VIRG. 19. *Iunii.*

NImirum etiam hæc rosa Florentiæ debebatur, ubi ordo Servorum VIRGINIS floret. O aulæ mancipia! quid ad hæc VIRGINIS servitia vos? eja discite saltem honestam servitutem servire, neque Virginem erubescite Magistram in eâ arte habere, qui Palladem *Mariam* salutatis. Fuit IULIANA è nobili familia (Falconeriam dixere) sed in servitium *Mariæ* à teneris abducta. Hebdomas illi sic agebatur, ut feriâ IV. itemque VI. ob Christi patientis memoriam nihil omnino cibi; sabbatho panem tantùm, & fontanam admitteret. Intereà tamen animum cælesti pane pascebat, pincernis oculis meras lacrymas affundentibus; Christi tormenta quàm altè animo infixa gestarit, mors probavit, quæ in adverso pectore manifestam Servatoris à cruce pendentis imaginem ostendit, utique illi similem, quam vidisses,

disses, si cor inspexisses. Cæterùm multis jejuniis exhausta stomachi dolores contraxit ingentes, & ultimam ciborum nauseam. Et verò terrena, ut quæ nunquam illi sapiebant, facilè neglexit; at divinum cibum cùm sic ægra non posset accipere, fame scilicet crecebatur ante mortem moritura. Voluit tamen in conspectum afferri Angelorum ferculum, saltem ut oculos familica pasceret. Nec contenta jussit pectori applicari. Tum denique inter risum blandum expiravit, & ut scires saturam abiisse à mensa sacra, nihil ex epulo sacro reliquum esse visum est. *Ex Ferrar.*

Scit quicunque sensum Christi habet, quantum pietati Christianæ expedeat, quantum Dei servum & servum Redemptionis Christi deceat, unâ saltem aliquâ diei horâ Passionis & Redemptionis ipsius recolere beneficia. S. Bern. l. de Vit. solit.

S. MICHELINA. 19. *Iunii.*

LAborabat MICHELINA Pisaurensis eodem, quo matres pleræque, morbo, impotenti erga unicam prolem affectu: ei medicinam facere Syriana piissima femina cùm vellet, totumque contubernalis amorem Creatori affigere, diu frustra fuit: donec inter preces MICHELINA immutata, animo ausa est cùm Deo pacisci, si filii curam in se recepisset, nihil

nihil in humanis sibi tanti fore; ævo vel ad momentum temporis ab ejus servitio avocaretur. Acceptavit conditionē Christus, eique de cruce pollicitus est, obicem pietatis illius sese amoturum. Regressa domum filium exanimem reperit; cum quo simul ac supervacuas curas tumulavit, opes quoque, & cætera malorum irritamenta sine gemitu abdicavit, omnia vicissim sancti amoris insignia assumpsit: vestem setis horridam cinctu ferreo corpori astrinxit; flagro ferreo concisum corpus nuda humus excepit: pulvilli vicem truncus fuit: stipe ferè vixit, aut mercedulis sui laboris. Quò quisque à morbis deformior fuit, eò impensius MECHELINæ charitate sublevabatur: satisque constat exesum elephantiasi ejus osculis persanatum, quibus singula ægri ulcera libaverat. Ad cælum an M. CCC. LVI. abiit. Flagrum ejus, cilicium, zonaque ferrea in Virginis Salutatæ templo asservantur, sacræ militiæ tyronibus monstranda. His armis cælum expugnavit femina. Sperabitis molliora viri? *Ex Chron. Minor.*

Sic propinquos sicut nosmetipsos odio habere præcipimur; ut hos ad æterna rapientes, eorumque carnalem gratiam, cùm præpedit, post ponentes, discamus, temperata eos discretionis arte, & convenienter diligere, & salubriter odio habere. S. Greg. 7. Mar. c. 14.

S. NO-

S. NOVATUS PRESBYTER.

20.*Iunii.*

NOn jam Priamum aut Nioben Græcus Parnassus cantet in funera sua fœcundos. At nos *Pudenti* Senatorii ordinis Romæ viro NOVATUM & TIMOTHEUM filios geminos, totidemque filias *Pudentianam* & *Praxedem* gratulamur, omnes cum ipso patre cælo insertos. Et felicitatem hanc tam sancta familia ducibus Apostolorum DD. Petro & Paulo debet, qui post hospitii tesserant *Pudentem* sacris undis admoverunt, & uti animũ, ita animi socium corpus candidâ veste induerunt. Et servavit ille utramque ab omni labe eximiam, ædesque suas commune miseris hospitium fecit. Demortui virtutes hereditario jure sibi debitas liberi certatim involarunt, quamvis vivente, & arridente patre, idem jam fecerant. Ædes in templum versæ; patrimonium in pauperes dilapidatum; tota familia (capita numerabat XCVI.) omnis sacro fonte lustrata; latebræ afflictis Christianis datæ; firmati nutantes; roborati morientes; mortui terrâ tumulati. Sacra à NOVATO & TIMOTHEO fratre omnibus ministrata. Denique non jam in tempulum tantùm, sed cælum migrasse domum tam sanctam dixisses. Certè cælo digna ab ipso

cælo

cælo judicata eſt nobiliſſima hæc familia; in quam utinam more veteri tranſire ignobiles nos terræ filii aliquando poſſimus! *Ex Ferrar.*

Voca Deum Patrem, & da operam, quatenus tibi ſit cæleſtis vita, divini mores, & forma Deitatis tota tua præferatur in forma; quia cæleſtis Pater reſpondentes generi ſuo filios muneribus ditat divinis; degenerantes ad pœnalem revocat ſervitutem. S. Chryſol. ſerm. 71.

S. HEMMINGUS EP.

21. *Iunii.*

IN HEMMINGO Aboënſi Pont. à primis annis jam ex morum gemmæ emicuerunt, quæ infulæ olim majeſtatem decerent; ita jam tum in puero nihil puerile præter ætatem erat. A ludis omnibus alienus, totus ſtudiis ſeriis jam tunc occupabatur, & in his ipſis unius *Dei* gloriam quærebat, ſemper in cælum collimans unicum ſcopum ſuum, ſed Chriſtiano homini, ut non aberret, ſatis magnum. Et talis ille etiam duravit, poſtquam Collegio Canonicorum adſcriptus fuit, niſi quòd tunc, ut alii numorum, ille virtutum potiùs cen-
ſum

ſum augeret. Dignum ergo tunc, Superi judicarunt, cui D. Brigittæ ortum non ſine miraculo nuntiarent. Viſa enim eſt precante HUMMINGO puella è nube lucidâ librum apertum orbi porrigere, & vox ad aures ejuſcemodi allapſa: *Nata eſt Birgero filia, cujus admirabili voce univerſus mundus perſonabit.* Sed & ipſe HEMMINGUS pro concione ſaxa mollire, & ad *Deum* feros animos voce ſuâ trahere, & jam Regibus etiam ac Pontificibus reprehenſione aures vellicare; omnes interea orationes incipere à *Virginis* laudibus, & ſuis ſcilicet finire. Temporis avarus ad verba atioſa mutus adfuit, ad epulas verò Tantalus. Pro oculorum portis excubabat, ne has ulla femina viſa ſubiret, erantque tam ſanctis vigiliis teſſera illa verba è ſacris noſtris: *Averte oculos meos, ne videant vanitatem.* Inter preces ſæpè aliò, moriens denique inter eaſdem in cælum eſt abreptus. *Ex Vite Aquil. Vaſtovii.*

Deus te, qui cæleſtem tibi Patrem vocas, ad cæleſtem vult tendere naturam, ut generi tanta vita reſpondeat; ut terreni mores degenerent, quos cæleſtis donavit & contulit natura. S. Pet. Chryſ. ſerm. 69.

B. ALOY-

B. ALOYSUS GONZAGA Soc. I. C. 21. *Junii.*

MOriturus ALOYSIUS nascendo erat, si non patienti matri mater *Maria* affuisset. Inter prima ejus verba *Jesus* & *Maria* feruntur, boni ominis Puerulus etiamnum in singulis scalarum gradibus scalam cœli *Mariam* salutavit. Hujus horas quotidie, Sabbatho etiam jejunus dixit. Ad hujus effigiem, quam Florentia *Annuntiatæ* titulo colit, florem virginitatis consecravit, semper, dum vixit, intactum, quia *Horto Concluso* commiserat. Interim catenas flagelli, calcaria cilicii loco, quamvis currenti sponte, corpusculo admovebat, victus vix unicam appendebat, feminarum & chorearum hostis, Imperatricem, quam tres annos quotidie adibat, nunquam aspexit, precibus tam ubique addictus, ut loqui eum angulis dicerent, rectiùs Angelis dicturi. Ajebat frequenter, *non videre se, cur non mortales omnes religionise manciparent.* Et certè Senis cùm ad Sodales Marianos diceret, bene multis id persuasit. Ipse, cùm *Assumptæ Virginis* die illa è cælo audisset, *Societatem Jesu ingredere*; post longas cum patre pugnas, *Mariæ Jesum* junxit. Hunc quotidie studeret, in genua provolutus vocare; hunc sub panis velo la-

titantem ante & poſt ludum literarium ſalutare; ſacrificiis quinis ſeniſque miniſter aſſiſtere, ad conſpectum *Hoſtiæ* lacrymis manare; cùm verò eo epulo frueretur: inundare etiam. Itaque nullius noxæ gravioris ſibi conſcius Angeli nomen meruit; ut terra cælum dici poſſet, ſi plures Aloyſios haberet. *Ex Virg. Cepario.*

Perſuaſum habe, perinde te Angeli ductum ſequi oportere, atque cæcum quempiam, qui viarum diſcrimina ignorans, ejus, qui baculo greſſum illius regit, providentiæ in omnibus confidit. Ex dict. B. Alo.

SS. ACHATIUS & SOC. MM.
22. *Iunii.*

QUale illud cælo ſpectaculum fuit, cùm dena hominum millia, pro optimâ causâ & amplificando crucifixi nomine, crucibus penderent? Dux feliciſſimæ multitudinis ACHATIUS fuit, cui contra innumerabilem hoſtium vim pugnaturo Angelus victoriam proſpondit, ſi Chriſtiana ſacra, à quibus alienus tum erat, cum ſociis ſuſcepiſſet. Placita conditio eſt, Chriſtum adoravit, pugnavit, vicit: utque Deum deinceps ritè coleret, cum victore exercitu in Ararathem montem ſeceſſit, ubi, Angelis magiſtris, omnes Deum amandi rationes feliciſſimis tyronibus ſunt infuſæ. Quantum profeciſſent patiendo, quod nobi-

liſſimum Chriſtianæ ſcholæ experimentum eſt, demonſtrarunt. Quinque in eos reges armati ſunt; qui cùm procellam lapidum primùm effunderent, ii Chriſti Athletas non auſi contingere, in funditores rediere. Flagris cùm ſecarentur, terra immanitatem non tulit, totaque intremuit. Quo miraculo permotus Theodorus, cum millenaria cohorte Martyribus acceſſit, in præacutas ſudes muriceſque impulſi, viam complanantibus Angelis, nihil cladis acceperunt. Eò denique ventum, ut quæ Chriſtus tormenta tulit, in iis repererentur. Ergo ſpinis redimiti, actique in crucem, per igens montis ſpatium pependere optimi maximique teſtes injuriam cruci fieri, cùm mala res, & infelix arbor vocatur: periiſſent, niſi pependiſſent. *Ex Lippel. & Mart. Rom.*

Signum Crucis erit in cælo, cùm Dominus ad judicandum venerit: Tunc omnes ſervi Crucis, qui ſe Crucifixo conformaverunt in vitâ, accedent ad Chriſtum judicem cum magnâ fiduciâ. Quid igitur times tollere Crucem, per quam itur ad regnum? Thom. à Kemp. l. 2. c. ult.

S. PAU-

S. PAULINUS EPISC. 22 *Iunii.*

NOvam artem PAULINUS docuit; etiam cùm nihil est, egenis tamen aliquid dare. Cùm enim in amplissimâ natus familiâ atque ditissimâ, quam vocem CHRISTI adolescens Evangelicus non audiit, hic audisset, & in pauperes omnes opes erogasset, Antistes dein Nolanus etiam, cùm Wandalorum incursionibus Italia infestaretur, omnes reditus captivis in libertatim asserendis contulisset, jamque nihil suppetere videretur, unde unam spem viduæ filium redimeret; ingeniosiùs se ipsum servum feminæ addixit, quæ abductum in Africam cum filio scilicet permutavit. Ibi Regis socerum, cujus hortos curabat, de morte regis commonuit. Hic accersitum ubi primùm vidit, illum ipsum esse exclamavit, quem nuper inter cæli tribunalia conspicuum habuisset, quique flagellum, quod ad castiganda orbis scelera quondam acceperat, è manu rapuisset; quare & ipsum, & cum eo omnes vinctos Nolanos manu-misit, navesque in donum frumentarias complures addidit. Nolam igitur ingressus, pulchrum de servitute triumphum egit, pluribus eum civibus, quam Scipionum pileatis sequentibus. Sed liber animus corporis adhuc ergastulo clausus tenebatur. Tandem

anno CCCC. XXXI. hic etiam vindicias ſecundum libertatem à morte accepit. At tunc Nola, imò Italia iterum captam ſe putavit, libertatis ſuæ auctore amiſſo. *Ex Dial. S. Greg.*

Nihil tam divinum homo habet, quàm de aliis bene mereri, tametſi ille majora, hic minora beneficia conferat; uterque nimirum pro ſuis viribus. Fac calamitoſo ſis Deus, Dei miſericordiam imitando. S. Greg. Naz. de amore Pauper.

S. MARIA DE OEGNIES. 23. *Iunii.*

EX ampliſſimo virtutum MARIÆ OEGNIACENSIS viridario flores omnes præter virginitatis lilium licet carpere. Hoc enim illi parentum importunitas invidit, qui invitam nuptiis illigarunt; quarum vix libato uſu, marito continentiam perſuaſit, magnâ Chriſti approbatione, cujus crucem nunquam ſine lacrymis, nunquam abſque ſuo aliorúmve bono odoravit. Militem genere, quàm moribus nobiliorem ſuis præceptionibus perductum ad frugem, malus dæmon ad infames naufragiis ejus ſcopulos retraxerat. Id *Maria* longè abſens vidit tamen, & Crucifixi affuſa pedibus, precum finem non antè fecit, quàm infelici avulſum contubernio, Deo ſiſteret transfugam. Eandem ſibi apud Deum patronam animæ piacula-

cularibus ardentes flammis optarunt, ſupplices nonnunquam ad eam manus tendere viſæ: & verò quid illi cælum negaret, centies per diem flexo poplite ſupplicanti, trecentis plagis laceranti corpus, atro pane vexanti veriùs, quàm extinguenti famen; & ſanè non duraturæ inter hæc ſupplicia, niſi Angelorum præſentiâ foveretur, & familiari cum Dei Filio uſu, qui ſubinde ſuâ infantiâ amabilis, aliàs agni aut columbæ ſpecie decorus, ei delicias faciebat. Ab hoc illi mira in divinas laudes eloquentia, vires adversùs inferni larvas ſuppeditatæ, quarum cum ſe una morienti ingereret, hoc ejus convitio fugata eſt: *Diſcede ſanies, & turpitudo.* Id quâ fronte dicent, qui per omnem vitam ſe tam cupidè in hujus belluæ fimeto volutarunt? *Ex Surio.*

Quid aliud Purgatorius ignis devorabit, niſi peccata tua? Quantò amplius tibi ipſi nunc parcis & carnem ſequeris; tantò duriùs poſtea lues, & majorem materiam comburendi ſervas. In quibus homo peccavit in illis graviùs punietur. Thom. à Kemp. l. 1. c. 24.

S. IOANNES BAPTISTA. 24. *Iunii.*

IOANNES melioris Solis melior Phoſphorus ortûs ſui nuntium Angelum habuit. Ipſe in matre jam ſanctus, vix

natus est, cùm mutum parentem loqui oracula infans fecit. Patriam domum cum eremo mutavit, & cibum locustas ac mel agreste, vestem cameli exuvias habuit. In anno Tiberii imperantis XV. viam CHRISTO munire exorsus, non tam verbis, quàm vitâ ad pœnitentiam scelerum hortatus mortales, animorum lavacro initium dedit, quod ipsum Servator sanctius tactu suo reddidit. Hunc ille itaque mundo Agnum ostentare, ad hunc è scholâ suâ discipulos rectiùs erudiendos amittere, & jam indignum se putare ad cujus vel ultimùm servitium descenderet. Sed nimirum se ipso major, factis etiam vatibus omnibus prælatus, & secundus à CHRISTO ab ipsomet CHRISTO est proclamatus. Et tamen tam charum cælo caput Herodes saltatriculæ filiæ pedibus donavit, & crudelibus oculis pascendis mensæ etiam inferri voluit. Itaque tunc, si unquam aliàs, lautè cœnavit gula. Quæ enim mensa tam nobile caput habuit? *Ex Hist. Evan.*

Ioannes sanctus homo missus à Deo, imò Angelus Dei innocentissimum illud corpus sic castigat, sic extenuat sic affligit; vos indui festinatis bysso & purpurâ, & splendidè opulari. S. Bern. serm. de Nat. S. Ioan.

S. IUAN

S. IUAN CONF. 24. *Iunii.*

MInùs multi à cælo aberrarent, si ducem bonum Angelum suum sequerentur. Secutus hunc præeuntem IUAN Regis Dalmatiæ filius, ne salutatis quidem parentibus, anno LVII. supra DCCC. in Bohemiæ silvas venit, & in his speluncam patriæ aulæ antehabuit. Cùm verò locum eum infestum à malis dæmonibus deserere pararet, obvius CHRISTI Prodromus Ioannes cedenti animos addidit, & cruce datâ armavit. Hæc itaque signa ubi iterum in hostem vertit, victoriam illi eripuit, & quia maternas delitias aspernatus erat, nutricem *Deus* cervam submisit, à cujus lacte & ambrosiâ cælo depluente satur, facilè ex animo matris ubera delevit. Cæterùm in pias latebras tandem Borivojus Bohemorum Dux devenit, ducem cervam, quam diximus, secutus, telo trajectam. Multùm igitur lætus tam felici venatione, hortatu Ludmillæ conjugis lectissimæ matronæ, Tetinam arcem suam abduxit IVANEM. Sed hic exosus aulas, non multò pòst in spelæum suum iterum concessit, ubi posteaquàm annos II. & XL. egit, tandem lubens aliquando exivit ad aulam, sed cæléstem illam, & in quâ nulli magis, quàm silvicolarũ istiusmodi mores probantur. *Ex Nicolao Salio.*

Dole, quia Creatorem offendisti, cujus legem cælestia & terrestria, præter te, indefessâ statione conservant; & in tantâ Republicâ Dei tu solus peregrinus es, & Imperatoriæ Majestatis decreta non servas. S. Pet. Dam. serm. de S. And.

S. GALLICANUS M. 25. *Junii.*

GALLICANI victorias de Persis Scythisque relatas admirandi, illam, quâ seipsum triumphavit, imitandi jus esto. Eò gloriæ venerat, ut Constantiæ conjugium præmium militiæ poscenti Constantinus pater negare nihil sit ausus, modò Scythas Romanis finibus ejecisset. In eo dum est, milites panico perculsi metu, magnam partem dilapsi infrequentia signa reliquêre. Anxio eâ re Gallicano Joannes & Paulus Constantiæ familiares, voti Deo nuncupandi consilium suggessêre. Obtemperantem cælestis strategus crucem præferens, eo fretum signo, cinctumque, quos ipsi adduxisset, stipatoribus, sequi se è vestigio jussit. Ita per attonitos hostes ad ipsum Scytharum regem penetravit. Neque ille ausus hiscere adversus tantam vim, vitam pactus se suaque Gallicano permisit. Inde illi veri Numinis admiratio, ejusque ritè colendi ardor injectus. Romam deportato exercitu, abdicatâ conjugii spe, rebusque humanis valere jussis, seip-

seipsum Christianæ modestiæ finibus circumscripsit. Ille orbis terror, & secundus à Constantino Dux, pater pauperum, peregrinorum hospes factus, pedum sordes abluere, ægrorum lectulos sternere, inferre convivantibus cibos, obstupescente orbe terrarum, visus est. Iulianus denique pestis pietatis hanc tantam virtutem proscripsit, & gladio addixit. Decuit nimirum ut toties victor cælum laureatus ingrederetur, triumphalem currum manibus pauperum trahentibus. *Ex Surio.*

Non est periculum quantumque te humilies; est autem grande periculum, si vel modicè plus vero te extollas; si velunt te præferas, quem fortè parem tibi veritas indicat, aut etiam superiorum. Quapropter noli te comparare majoribus, noli minoribus, noli aliquibus, noli uni. S. Bern. serm. 37. in Cant.

S. VIGILIUS EP. M. 26. *Iunii.*

VIGILIUM Pontificem Tridento Roma submisit annos non nisi XX. natum, sed jam tunc, si virtutes numerasses, grandævum. Ergo ab hæresi urbem, à superstitione deinde omnem latè viciniam purgavit. Eâdem operâ morbos, dæmonesque hospites è corporibus proscripsit, fana diruit Deorum, & solo Veronensium & Brixiensium agro templa Deo extruxit triginta. Felicem se

etiam credidit: cùm hoſpes hoſpitem D. Remedium excepit; ſed magis oculos recrearunt homines mille & ampliùs, quos omnes à fide aberrantes in viam reduxit Remedius, & ad VIGILIUM adduxit. Cæterùm cœpta inter eos familiaritas ſemper deinde duravit; & ad morientem in ſolitudine Remedium accurrit VIGILIUS, ære campano ex pacto ſuâpte ſponte monente. Iuſtis deinde perſolutis, cùm ædiculam Remedii in templum vellet conſecrare, præviniri ſe ab Angelis per quietem lubens volens vidit. Porrò ab Annaniæ etiam populos Legatos miſit ſuos, quos cùm impii adorti neci dediſſent, ipſe in illos movit, debellataque ſuperſtitione, ubique locorum torphæum Chriſto victori Crucem fixit. Et jam reliqua vallis unica Randena erat. In hâc illi Superi triumphum decrevêre. Nam cùm unus unicus in hoſtium cuneos irrupiſſet, & æreum Saturnum rectiùs cælo quàm Iupiter pulſurus. dejectum fractumque in præterfluentem abjeceſſit, ipſeque jam baſi ſtatuæ deinceps inſiſtens, ad concionem diceret, denſiſſimo lapidum imbre petitus, ipſoque triumpho ſuo eſt obrutus. *Ex Ferrar. & to. 3. Bav. S.*

Dilectio fraterna omnibus deſideriis amplectenda eſt, quæ tot bona poteſt habere, quot præmia: cuſtodienda præ omnibus Virtutibus pax eſt, quoniam Deus ſemper

per

per in pace est. Locum non demus inimico, ne inter mella venena felle amariora confundat. S. Pet. Chrysol. serm. 53.

S. LADISLAUS C. 27. *Iunii.*

LADISLAUM Belæ primi Regis Ungarorum filium, imò *Mariæ* vides; ita totus ab hujus uberibus, dum vixit, pependit, sed neque mortuus, ut audies, dimisit. Cæterùm vix alius regum tot virtutibus aut purpuram ornavit, aut coronam distinxit; ut minùs mirer, si legam aulam ejus ab Angelis frequentatam esse. Certè ipse ab Angelo germanum suum vidit coronari, sed & Angelum sub cervi schemate ignitis cornibus locum vidit signare, quo promissam *Matri Magnæ* ædem conderet. Eorundem Cœlitum ope, cùm in multis aliis pugnis, tum in duello contra patruum suum Regem Salomonem victor evasit. Etenim cùm hic cum uno rem sibi LADISLAO crederet esse, conspexit sub congressum, contra duos prætereà Angelos sibi certamen esse, qui gladio jam jam Salomoni graves imminebant. Noluit igitur, etsi Hercules sibi ipse videretur, in tot tantosque pugnare; sed abjecit arma, pacem coluit. Toties victor LADISLAUS coronam tamen ferre Ungariæ semper respuit, nobiliorem & immortalem ambiens, quam ut faciliùs

obtineret, facere fortiter pro terrâ sanctâ constituit. In eâ proinde expeditione, cùm Dux lectus esset omnium copiarum, ecce in ipso belli apparatu pulcherrimâ morte occubuit. Mortuus porrò, & currui impositus, sine jumentorum hominumque ope in Templum, quod ab eo VIRGINI structum memoravimus, non tam vehi, quàm currere visus est. Obstupuit ad miraculum orbis; at non ego etiam: nam cur filium mirer ad Matrem suam decurrere? *Ex Ant. Bonfin.*

Omnis delectatio hujus mundi, universa ejus gloria, quidquid denique in eo concupiscitur, prorsus modicum est, in illius beatitudinis comparatione; si tamen vel modicum dici debet, & non potiùs nihilum, & vapor ad modicum parens. S. Bern. serm. de S. Clem.

S. POTAMIOENA V. M. 28. *Iunii.*

FElices nos bona si nostra, si quæstum virtutis & certa pietatis vectigalia noverimus: quantillo possumus ditescere! POTAMIOENA Alexandrina virgo formæ causâ cum multis conflictata procis, & in illo certamine superior, ex amoris palæstrâ in scenam crudelitatis transiit, ut ad pudoris lilia constantiæ laurum adjungeret. Aquila homo sanguinarius carnificinæ præerat, cujus in POTAMIOENAM omnem atrocitatem effudit,

dit, certus fidem illi vel vitam eripere: jactatam per omnia tormenta, denique ad rogum cum Marcellâ matre damnavit. Virginis ducendæ cura Basilidi demandata non omnino experti humanitatis, & mitiori ingenio, quàm pro tam barbaris ministeriis. Is ergo insultantem virgini multitudinem compescuit, magisque fidei custodis, quàm lictoris munus explevit. Hoc tantillum officium ne suo auctori periret, curæ sibi fore, moritura virgo promisit. Neque defuit dicto fides. Triduo à morte exacto, ad Basilidem revisit, eique coronam civicam velut servatori suo imposuit. Ille ex donativo benevolentiam Numinis æstimans, statuit integrum stipendium mereri, & confestim auctoratus Christo, fidem illi abscisso capite probavit. Ii, dic magno constare cælum: quantulum dedit Basilides, ut ex lictore Martyr fieret? *Ex Euseb. Hist. Eccl. lib.* 6. *cap.* 4.

Sanctorum Martyrum esto discipulus: Hi ardentem rogum virtute Dei & fide vicerunt: vince igitur & tu ardentes concupiscentiæ flammas. Cruciatus superarunt, spe, quæ est in Christo, subnixi; tu quoque turpes passiones pudicitiâ & cogitatione pietatis superare contende. S. Ephr. de Laudib. SS. MM.

SS. PE-

SS. PETRUS & PAULUS. 29. *Iunii.*

RECtiùs hodie Roma, misso cum Remo Romulo, conditores suos PETRUM & PAULUM salutát, quando huic melioris orbis imperium capite suo pepererunt. Et PETRUS quidem, qui pro *Christo* in terris rem Christianam administravit, quæ ad ignem peccaverat, semper oculorum imbre plectens, cùm captus, & in vincula datus ab Herode, ab Angelo exemptus esset, morbos passim omnes vel umbrâ suâ fugasset; demum orbem in Urbe adortus, *Christi* signa primus Romæ intulit. Hîc ubi præstigiatorem Simonem in cælos (ut ipse quidem ajebat) volantem humi dedit præcipitem, Neronis furori cedens, *Christum* obvium habuit, qui rogatus quò iret, Romam ire se ad alteram crucem respondit. Implevit vaticinium *Christi* continuò PETRUS; sed ut Magistro honorem cederet, inverso corpore tolli in crucem voluit, quò capite terris hoc pedibus cælo jam propior. Jam PAULUS ille cæli etiam ante fata civis, ille nominis *Jesu* per omnem urbem præco, post edita miracula, & literarum oracula quàm plurima, hoc ipso die PETRO triumphanti collega additus, securi percussus est. Caput sanguinis loco primò lac, deinde tergeminos fontes totidem salti-

saltibus dedit, oleum interim effusum, *Jesu* nomen clamando immiscens. Agnosceres tam pretiosis liquoribus refertum Electionis Vas esse. *Ex Hist. Eccl.*

Pro nobis facit Apostolorum vita, & doctrina, & mors ipsa. Etenim in conversatione continentiam, in prædicatione sapientiam, in passione suâ patientiam nobis contulerunt. S. Bern. serm. 3. de SS. Apost. Petro & Paulo.

S. ERENDRUDIS ABBATISSA. 30. *Iunii.*

ERat ERENDRUDIS D. Ruperti Noricorum Apostoli neptis, non tam sanguine huic, quàm virtute propinqua. Itaque magisterium in DEO devotas virgines jam tunc, cum in Galliâ adhuc ageret, exercuit. Sed uti Rupertum virorum, ita ERENDRUDEM mulierum nec minus potens invidia cedere è Galliâ coëgit. Itaque inter auxiliares copias, quas fidei bono in Boicas terras induxit Rupertus, etiam hanc numeravit, & exædificato ad Iuvaviam Deiparæ honori Parthenone, illic collocavit virginem, matremque aliarum virginum voluit esse: quod officium illa sic implevit, ut non harum modò, sed pauperum omnium mater audiret, quibus tectum victumque nunquam non præbuit.

Pedes etiam eorum lavare, ulceraque velut gemmas gaudens tractare. Ipsa mensæ accumbens, non tam corpus cibo, quàm animum piis de *Deo* colloquiis reficiebat, quo ut frueretur, dici non potest, quàm abire è vita properârit. Tumulum ejus ingentia miracula coronarunt: unum alterúmve denarro. Monachus in hereditatem D. ERENDRUDIS invaserat, ausus partem salinarii montis sibi asserere: & occupavit ille terram, quam petiit, sed subito fato in ipso loco, & perjurio extinctus. Aliam expertus est Henr. S. Cæsar, qui morbo tentatus, amuletum è collo suspendit anulum aureum, reliquiis virginis (gemmis utique grandibus) gravem. Atque hunc cùm amisisset ille, & ab infesto morbo iterum oppugnaretur; præsentem iterum medicinam ad tumbam ERENDRUDIS reperit, ut qui se Henrico tunc debebat orbis, idem ipsum Henricum ERENDRUDI deberet. *Ex tom. 6. lect. ant. Canis.*

De terrâ es, & de terrâ vivis, & in terram reverteris. Certum est, quia morieris; sed incertum, quando, & quomodo, aut ubi: quoniam ubique mors te expectat, tu quoque, si sapiens fueris, ubique eam expectabis. S. Bern. l. Med. c. 3.

S. RU-

S. RUMOLDUS EP. MART.
1. *Iulii*.

QUid mirum, ô parentes, ſi quos vobis DEUS tantiſper concedit filios, cùm lubet, aufert iterum? Suum ille repetit, & quas vos in liberis delicias quæritis, amore, ſi fas eſt dicere, etiam ille deperit. Ita RUMOLDUM Davidis Scotorum Regis filium, non niſi precibus extortum, in tempore ſibi iterum vindicavit. Angelo miſſo, qui juvenem edocuit, quantum æternatura regna perituris antiſtarent. Quare RUMOLDUS cælo jam tum oculos circumferens facilè ſponſam, ſceptrum patrium & adeò humana omnia deſpexit. Sed & Pontificatum Dublinenſem, cùm patre demortuo ad regni gubernacula abſtrahere illum cives vellent, fugâ deſeruit, iterum ad hoc optimo conſiliario Angelo uſus. Hoc tam bono Duce Romam, inde in Brabantiam profectus, Adoni Comiti precibus ſuis apud *Deum* filium impetravit, & hunc ipſum, ut bis ſe RUMOLDO deberet, aquis hauſtum invitam reſtituit. Inter hæc dum templum alienâ liberalitate, ſed ſuis curis, ædificat, geminæ operæ conſilium viri è medio tollendi ceperunt, opum, quas ingentes penes ipſum credebant, hereditatem parricidio adituri. At tanti ſceleris merces fuit

num-

nummus tergeminus repertus. Corpus in fluvium abjectum cæleste prodidit lumen, quod omnem ab eo locu noctem fugabat. Extraxere igitur piscatores *Rumoldum* mortuum, ingentem tamen vel talem Adoni comiti prædam. *Ex Lippeloo.*

Expecta quotidie finem vitæ, & ad iter illud te para; quâ enim horâ miminè putas, mandatum afferetur: væ autem illis, quos tunc imprudentes opprimet & imparatos. Cordis compunctio est curandis hominum animis medicina. S. Ephrem de Vitâ spirit.

S. EBERHARDUS EPISC. 1. *Julii.*

EBERHARDUS gente Bojus, genere Comes, cùm è Collegio Bambergensium Canonicorum ad Religiosorum se juvenis transtulisset, à suis inde nolens extractus & in Gallias est amandatus; ut (quod hodie etiam amat fieri) cum veste mores sanctos & sanctiora proposita poneret. Sed non præpotuêre Numini amicorum inimica consilia. Redux enim in idem monasterium se abdidit; Biburgensi dein Asceterio, mox etiam Salisburgensi Episcopatui jussus præesse, in miseros; si quisquam alius, pius fuit. Itaque Promum Condum etsi seniculum insequi hospitem Biburgo Ratisponam usque compulit, &, quem transeunti negaverat, vini haustum deferre:.

re. ipse, cùm Italiam peteret, ægræ mulierculæ equum cessit, & pedes Apennium conscendit. Elephantiacorum cùm & corpora & animos curaret, reddente ex his uno cum vomitu Divinum Epulum; ore suo omnia excepit, nec multò pòst cognovit, sub ægro illo *Christum* latitasse virtutis suæ exploratorem. Dum vixit, nulli unquam quidquam *Mariæ* nomine petenti denegavit, ideóque mortuum nonnemo sinu *Magnæ Matris* velut infantem foveri vidit, & nectare, quod ipsa illi *Virgo* libavit, inebriari. Quid hic agitis Sodales Mariani? Matrem esse vestram *Mariam* vultis? pauperum patres este. Et profectò aut filii *Mariæ* non estis, aut Fratri EBERHARDO sinum invidetis. *Ex tom. 2. Henric. Canis. & tom. 1. Bav. S.*

Utinam sapiamus ad præsentis vitæ moderationem! utinam intelligamus ad præteritæ correptionem! utinam devotâ in Deum fide provideamus, ut felicem habeamus, ipso miserante, consummationem! S. Bernard. in serm. 2. de SS. Pet. & Paul.

S. SIMEON SALUS CONF. 1. *Julii.*

QUisquis vestium splendorem quæris, cum SIMEONE, si oculos habes, videbis; si animum etiam indues. Nempe cœnobium ingresso cùm adolescentulus nuper religiosâ veste indutus

 oc-

occurrisset, vidit cælestem inter comitatum multo lumine insignem & Angelico habitu regiaque coronâ exornatum incedere. Quare eandem dignitatem cum *Ioanne* fratre tam diu ambivit, dum uterque est potitus. Sed & Philosophum videsis in uno SIMEONE geminum; Heraclitum inquam & Democritum, sed Christianum. Nemo alius tam docte aut flendo risit, aut ridendo deflevit mundi insaniam. Nempe Emesam urbem ingressus mortuumque canem fune trahens omnes pueros post se, mox omnem civitatem traxit, fuitque Sapientiæ Magistro risus, plausus; convitia & verbera, merces, & ingens quidem nihil aliud querenti. Interea risum comitata sunt compluria miracula. dæmones mali alapâ pulsi, cantu proscripti; carbones sive in pallio, sive in manu, innoxii splendorem virtutis prodidere. oculi sinapi, aceto, allioque curati, hæretici & in fames mulierculæ sapere à Stulto docti, qui scilicet jam oracula etiam dabat. Et fuit cum flagello urbis columnas aliquammultas castigavit, illud addens: *State: saltandum vobis est.* & ecce saltarunt illæ terrâ movente, sed steterunt cadentibus aliis. Pueros alio tempore quamplurimos perbenignè salutans in ludo supplicavit pro his Magistro, ne cæderentur, quod longum illis iter instaret. Et hoc eis nimirum mors indixit paulò

pòst

pòst per urbem grassata. SIMEONIS quoque funus cùm pauculi homines curarent, adfuere Angeli, &c, lessum an epinicium? cantarunt totius orbis Mimo. *Sur.*

Per Christum sensibus invocatus abjectâ seculi hujus figurâ, formam tuam in formam tui reduc Salvatoris, ut novitas sensuum tuorum in tuis actibus elùcescat, & cælestis homo cælesti habitu, jam gradiatur in terrâ. S. Pet. Chrysol. serm. 120.

VISITATIO B. MARIÆ V. 2. *Iulii.*

R*Edibat* in astra Numinis ad MARIAM legatus, quem venturum terris nuntiaverat, cælo venisse nuntiaturus. At *Virgo Deo* jam plena visendi ad cognatam Elisabetham studio in viam se dedit. Hanc monstravit, qui sub utero ivit comes, ingens MATRI, sed dulcis sarcina. Hic viæ laborem temperabat, hic properantibus pedibus alas addebat, ut expeditior nunquam iverit MARIA, quàm sic onerata. Jam sub aspectum mutuum venerant geminæ cognatæ, jam in amoris vincula brachia coiverant, cum gaudio gestiens in Elisabetha infans *Verbum* in utero latens ex utero prodidit, jam tum vox clamantis. Tunc novo prodigio virginitas sterelitati, & sterilitas virginitati fœcunditatem est gratulata: tunc, quas texere Angelus cœperat MARIÆ laudes, pertexere Elisa-

betha, Domini Matrem salutare, quæ Ancilla venerat, super omnes illam mulieres efferre, ipsum cum primis laudibus in cælum tam sancti uteri hospitem tollere. Itaque oraculis domus personare, *Virgo* lætitiâ etiam ipsa exultans, quo *Deum* magnificaret, canere carmen, cui omnem palmam vates concedent. Certè ut Superi delicati sint (quippe dulci semper Musicæ assueti) tunc tamen terræ cantus probarunt: nec hodie puto facilius aures Marianis præbent, quàm MARIAM MARIM verbis laudantibus, tunc præsertim, si vox Virgo accedat, quam dicere ausim tam libenter audiunt Angeli, quàm nos Angelorum audimus. *Ex Hist. Evang.*

Sit in singulis Mariæ anima, ut magnificet Dominum; sit in singulis spiritus Mariæ, ut exultet in Deo: nam etsi secundùm carnem una mater est Christi, secundùm fidem tamen omnium fructus est Christus. S. Amb. l. 2. Com. in Luc.

S. OTHO EP. POMERAN. APOST. 2. *Iulii.*

OTHONEM Pont. Bambergæ Suevia donavit. Præter Xenodochia, structaque vel reparata templa quamplurima, monasteria exædificavit XXI. Hominum *Deo* sacratorum aspectu præcipuè delectatus, gaudebat his sive sacrifica-

ficaturis, five ad menfam accubituris miniftrare & fercula ofculo condire. In Pomeraniam cùm moviffet fuperftitionem expugnaturus, multæ illi pugnæ fuere, fed victor, etiam cùm vapularet, abivit. Tandem manus dedit Regio, poftquàm Pont. verbis blandis & munufculis captos duos adolefcentulos, illi alios, hi alii iterum alios & parentes denique ipfos ad facra noftra induxerunt. Ita poft OTHONEM Apoftolos Pomerania pueros habuit, quos, ubi facro fonte luftrati funt, à profanorum focietate remotiffimos voluit, ut neque jam lufus illis communis effet, quorum mores diffimiles effe oportebat. Bambergam redux vitam reliquam egenorum fubfidio porrò impendit, magno operæ pretio. Nam vidit nonnemo in altiffimo monte (Olympum diceres) ab omnis ætatis & fexûs hominibus palatium OTHONI è folidis gemmis adornari. Quid igitur fuperbia architectos toto orbe conquiris, ut cælum tibi in terris ftruas, quando obvios hos quotidie habes? Si nefcis, cæci funt, qui aream rectè defignabunt: claudi funt, qui tam pulchra faxa convehent; manci debilefque rectè abfolvent, & in cælum tam nobile ædificium educent. *Ex DD. Bamberg. Gretferi.*

Dulcis Domini JESU *memoria, ô juvenis! fixa femper inhæreat in mente tuâ: ut exercitationis tuæ curfus palmæ coronam*

betha, Domini Matrem salutare, quæ Ancilla venerat, super omnes illam mulieres efferre, ipsum cum primis laudibus in cælum tam sancti uteri hospitem tollere. Itaque oraculis domus personare, *Virgo* lætitiâ etiam ipsa exultans, quo *Deum* magnificaret, canere carmen, cui omnem palmam vates concedent. Certè ut Superi delicati sint (quippe dulci semper Musicæ assueti) tunc tamen terræ cantus probarunt: nec hodie puto facilius aures Marianis præbent, quàm MARIAM MARIÆ verbis laudantibus, tunc præsertim, si vox Virgo accedat, quam dicere ausim tam libenter audiunt Angeli, quàm nos Angelorum audimus. *Ex Hist. Evang.*

Sit in singulis Mariæ anima, ut magnificet Dominum; sit in singulis spiritus Mariæ, ut exultet in Deo: nam etsi secundùm carnem una mater est Christi, secundùm fidem tamen omnium fructus est Christus. S. Amb. l. 2. Com. in Luc.

S. OTHO EP. POMERAN. APOST.
2. *Iulii.*

OTHONEM Pont. Bambergæ Suevia donavit. Præter Xenodochia, structaque vel reparata templa quamplurima, monasteria exædificavit XXI. Hominum *Deo* sacratorum aspectu præcipuè delectatus, gaudebat his sive sacrifica-

ficaturis, ſive ad menſam accubituris miniſtrare & fercula oſculo condire. In Pomeraniam cùm moviſſet ſuperſtitionem expugnaturus, multæ illi pugnæ fuere, ſed victor, etiam cùm vapularet, abivit. Tandem manus dedit Regio, poſtquàm Pont. verbis blandis & munuſculis captos duos adoleſcentulos, illi alios, hi alii iterum alios & parentes denique ipſos ad ſacra noſtra induxerunt. Ita poſt OTHONEM Apoſtolos Pomerania pueros habuit, quos, ubi ſacro fonte luſtrati ſunt, à profanorum ſocietate remotiſſimos voluit, ut neque jam luſus illis communis eſſet, quorum mores diſſimiles eſſe oportebat. Bambergam redux vitam reliquam egenorum ſubſidio porrò impendit, magno operæ pretio. Nam vidit nonnemo in altiſſimo monte (Olympum diceres) ab omnis ætatis & ſexûs hominibus palatium OTHONI è ſolidis gemmis adornari. Quid igitur ſuperbia architectos toto orbe conquiris, ut cælum tibi in terris ſtruas, quando obvios hos quotidie habes? Si neſcis, cæci ſunt, qui aream rectè deſignabunt: claudi ſunt, qui tam pulchra ſaxa convehent; manci debileſque rectè abſolvent, & in cælum tam nobile ædificium educent. *Ex DD. Bamberg. Gretſeri.*

Dulcis Domini JESU *memoria, ô juvenis! fixa ſemper inhæreat in mente tuâ: ut exercitationis tuæ curſus palmæ coro-*

nam accipiat. Tempus enim instat, in quo strenui præmia, ignavi ignominiam accipiant. S. Ephrem de Exercitatione.

S. LANDFRANCUS EP. 3. *Iulii.*

NObiles cunas LANDFRANCUS Papiæ Italiæ urbe habuit nobiliores nutrices, Musas. Harum in sinu non profanam modò, sed & sanctiorem sapientiam imbibit, ut *Lumen Magisterque* Theologorum jam tum audiret. Sed poterat hic Magister amplius in fortunæ ludo quid discere. Ecce enim dum Gallias petit, in uno omnes captivæ bonæ artes ab ducuntur. Tulit ægrè ab initio servitutem tam liberaliter educatus; obstrepentibus puto in vinculis, liberioribus, è novem, Sororibus. At rectiùs severiores monuere. *Et, nimirum, ajebant, hoc tu fortunæ didactrum etiam Magister debebas; discipulus sanè hujus, si in captivo liberum errare animum nescias. Si poëta, absolves fabulam: si orator, persuadebis animo deditionem. Iam Philosophus Orbem, etiam in hoc angusto carcere perambulabis; denique si Lumen es, si Magister, pulchrius in tenebris lucebis, & Deum è vinculis laudabis.* Ad hæc LANDFRANCUS tam cæpit amare servitutem, ut amissus ex hac continuo cœnobio se mancipaverit, inque in scholâ

tam

tam sanctâ rectius proficeret, illiteratus videri voluerit. Sed Itali institores, quibus iter illàc erat, aperuere, quàm doctæ merces sub rudi cucullo laterent. Itaque primò scholis, mox a ceteriis, tum etiam Cantuariensi Ecclesiæ præfectus, anno M. LIX. nobilem hæreticum Berengarium, spectante & applaudente Româ, devicit. Triumphum tamen illi mors in annum LXXXIX. distulit. *Ex Arnoldo Wion.*

Hujus vitæ dulcedinem relinquentes, jam nunc de futuris sæculis quotidie cogitando etiam in hoc corpore prægustare conemur; & exclusâ de sensibus nostris sæcularium desideriorum amaritudine, quendam beatitudinis saporem cordibus nostris attrahamus. B. Cæsar hom. 26.

S. UDALRICUS EPISC. 4. *Iulii.*

Multum ætas tenera nutricibus debet, quæ lac dederunt; plus illis, quæ pietatem instillarunt. Ipse è cælo UDALRICUS adstipulabitur. Hunc puerum Wiborada sanctissima virgo leviculè fortè cinctum castiore de lino cingulo donavit, jussitque primò liberioribus sermonibus nec linguam daret nec aurem; tum, quos mundus socios dictitat, hostes duceret; mollem Cupidinem cilicio absterreret, ejus flammis sub pectore grassantibus, verbis Ecclesiæ

in adjutorium *Deum* exciret, ſimul digito in focum immiſſo incendiis incendia opponeret; feminas denique, vel ſe feminâ auctore, fugeret. His monitis velut lacte virtus UDALRICI crevit ridentis irridentium coævorum turbam, qui cum ludibrio, ſed ſine mendacio, Sanctum jam tum clamabant. Sed graviora teſtimonia jam Pontifici cælum dedit, è quo manus delapſa ſacrificare cum UDALRICI manu eſt viſa. Fluvium nunc in perforatâ navi, nunc ſine illâ ſiccus trajecit. Contra Barbaros Auguſtam Vindelicorum obſidentes Ottoni Imp. præſentiâ ſuâ nobilem victoriam peperit: *Virginis* Auguſtanæ bona adversùs rapaces manus tutatus commilites Cælites habuit, qui variis pœnis in prædones pugnarunt. Multis aliis miraculis illuſtris, faſſus tamen eſt pœnas ſe Numini debere, quòd ſucceſſorem ſibi nepotem (ceterà dignum) legiſſet. Proinde non nepotes, ſed pauperes fecit hæredes, in quos moriens etiam ſupellectilem ſparſit. Sed nimirum ſic vaſa colligunt Pontifices in cælum migraturi. *Ex vitâ.*

Quid tibi neceſſe eſt, in eâ verſari domo, in quâ neceſſe habes quotidie aut perire aut vincere? Quis juxta viperam ſecuros ſomnos traxit? quæ etſi non percutiat, certè ſolicitat. Securius eſt, perire non poſſe, quàm juxta periculum non periſſe. S. Hier. Ep. 47.

S. WIL-

S. WILHELMUS ABB. 5. *Iulii.*

BOjariæ hic WILHELMUS debetur, ex qua oriundus Monachum Ratisbonæ induit. Hic omnibus omnino artibus excultus, Mathesin tamen præ cæteris coluit, quod multa atque præclara monumenta ipsius loquuntur literis consignata. Eloquentiæ tantæ erat, ut sanctiorem Orpheum diceres, qui saxa etiam traheret. Præsul Hirsaugiensis in miseros tam pius fuit, ut his vestiendis non semel pænè seipsum nudarit. Sed nimirum fœnus à nullis majus, quàm ab his ipsis, qui reddere nihil possunt, avarus speret. Hoc certè WILHELMUS tunc tulit, cum in suorum usus pondo argenti V. ab ignotâ terris, sed non etiam cælo manu abstulit. Quid jam horrea memorem, quæ, quòd WILHELMI liberalitas exhausisset, subitam miramque messem; quid cellam, quæ effuso per negligentiam vino, novam in dolio vindemiam viderunt; quid piscatum felicissimum? cum missum sæpiùs in aquas rete præter laborem inanem diu nihil, pòst imperio Divi Christique nomine immissum ingentem piscium prædam retulit. Taceo hæc aliaque à morte miracula; & revocatam per WILHELMUM ad primas leges D. Benedicti per omnem ferè Galliam & Germaniam familiam, &

ad Religiosæ vitæ amorem vilissimaque in hac munia excitos nobilissimos juvenes laudo, piscatum priori longè præferendum. Cæterùm astra sua WILHELMUS propioribus oculis aspexit anno Christiano M. XCI. *Ex Trithemio.*

Eleemosynam, quantum possumus, & quamdiu vivimus, & ipsi habere, & aliis impendere festinemus, ut securi possimus in die Iudicii dicere: Da Domine, quia dedimus: nos fecimus quod jussisti, tu imple quod promisisti. B. Cæsar. hom. 15.

S. GOAR. CONF. 6. *Iulii.*

Iure meritissimo inter Apostolos suos GOAREM numerant Treverenses, ut quibus ille superstitione implicitis inter primos DEUM nuntiavit. Sed dum illum æquis auribus vel maximè audivit populus, iniquus invidia oculis spectavit. Quare more suo subornavit, qui apud Archiepiscopum innocentiam ejus insimularent. Gemini erant è fraudibus & mendaciis compositi. Eos GOAR ad se venientes, ut vindictam Chrstianam sumeret, amicè accepit & ad mensam invitavit. Sed eadem invidia, quæ non nisi infelicitate GOARIS pasci, nec bibere nisi hujus sanguinem ayebat, respuit aliis famen aut sitim pellere. Quare ex itinere defecissent scilicet, nisi semper ad vindictam vigilans GOAR feras

Christi imperio advocasset, & earum lacte recreatos hostes animam sibi fecisset debere. Ad tribunal Archiepiscopi ubi ventum, luce clarius meridianâ apparuit innocentem esse GOAREM, quando pallium suum in ipsius solis radiis suspendit. Adhæc ex puero projectitio cum jussu Archiepiscopi nomen parentis quæsiisset, ecce facundissimus infans linguâ digitoque ipsum Arcchiepiscopum prodidit. Erat hoc scilicet absoluere reum & Iudicem damnare. Quare populus ad infulam GOAREM velle vocare, & cum respueret, vim amicam inferre. Sed ab hac iterum illum ægritudo absolvit, quam precibus à cælo extorsit. Præstare credidit morbo quàm ambitione laborare. *Ex Surio.*

Procul contentiones, procul lites, procul maledicta mittantur, & quia laqueus est mortis lingua susurronis & bilinguis, parcat unusquisque animæ suæ, ne in supplicium suum vincula sibi mortis innectat. Ama pacem & tranquilla sunt omnia. S. Pet. Chrysol. serm. 53.

S. GODELEVA MART. 6. *Iulii.*

QUoties fallit Amor, positâque larvâ tyrannum se ostentat? Ecce hic etiàm dies exemplum oculis exhibet. Adverte animum quisquis blanditiis ejus credis neque fallacias caves. De peri-

peribat GODELEVAM nobilem virginem nobilis item juvenis Bertulphus. Verùm cum primùm ex voluntate parentum domum Sponſam deduxit, amor illi omnis in odium degeneravit, & primâ jam nocte aſpectum non ſuſtinuit ejus ferre, cujus abſentiam mortem nuper crediderat. Quare val epecare, vel certè à ſeſe abigere aggreſſus, non niſi unicum panem quot diebus dedit. At illa patientiâ ad omnes injurias obarmata, cùm multa animi grati ſignificatione accepit, & hunc ipſum cum pauperibus ſibi communem eſſe voluit tam diu, dum fugam ad parentes nudis pedibus coacta fuit arripere. Cæterùm cùm ſacri homines ſeſe interpoſuiſſet, iterum domum GODELEVAM duxit Bertulphus, ſed efferendam. Si quidem binis ſervulis ad omne ſcelus exercitatis, ut laqueo, dum ille domo abit, ſuffocarent innocentem, imperavit. Virtuti cælum pluribus portentis parentavit. Nam panes, qui ſub funebrem diem in miſeros erant ſpargendi, in furno numerum ſuum longè ſuperaverunt. Aqua, in quam abjectum funus erat à parricidis, medicinam morbidis propinavit. Ipſa humus in loco ſupplicii egeſta in lucidiſſimas gemmas abiit, ne ampliùs quiſquam dubitaret pretioſam in conſpectu Domini mortem ſanctorum eſſe. *Ex Surio.*

Libidinis vitium expelles, ſi orationi aſſi-

duæ

duæ incumbes & sobrietati; si mentem à malis cogitationibus cohibebis; si nullum proferes vanum verbum si ad templum accedes frequenter; si mortem & diem Iudicii identidem recogitabis. S. Ephrem de vit. Spirit.

S. WILLIBALDUS EP. 7. *Iulii.*

ANimæ cælo natæ eheu! exilium amamus, patriæ obliviscimur. At non ita WILLIBALDUS è regiâ Anglorum stirpe pulcherrimus flosculus. Vix enim mundum seque adeò circumspexit, cùm ilicò peregrinum agnovit, ideoque exire hinc quàm ocyùs, nec solus voluit, sed in laudatissimi facinoris societatem Cunebaldum Fr. & Walpurgam sororem, quin Richardum etiam regem parentem excivit. *Si nescis, Pater, peregrini hîc etiam reges sumus. Quin igitur is quò SS. virorum per omnem orbem vestigia, atque adeò Christi te ducunt. Exi, ah! exi regno! nisi exis, scilicet efferere.* Ergo purpura penulæ, sceptrum baculo, corona galero cedit; atque ita digna Regibus Anglis expeditio Romam, inde Hierosolymam adornatur. Ultimum ut hanc etiam suæ peregrinationem cruces comitarentur, in illo itinere patrem, in hoc oculos amittit. Recepit tamen hos ad urbem sanctam appulsus, viditque deinceps tam bene, ut excæcatis

tum

tum à Gentilitiâ superstitione, Germanis dux à Gregorio Pont. datus fuerit, quem quidem annis XXXVI. egregiè præstitit, & nobilem hodie Episcopatum Eystetensem condidit. Sed inter omnia ejus (quæ multa & immortalia) facinora, illud princeps est, parentem è regno secum ad *Deum* abduxisse. Eant nunc deliri senes, quærantur ultimo ætatis adminiculo orbari sese, ubi è mundo filius abit. Abeundo WILLIBALDUS, an non parenti scipio fuit? *Ex Philippo Eystet.*

Semper tibi displiceat quod es, si vis pervenire ad id, quod nondum es; nam ubi tibi placuisti, ibi remansisti Semper profice; noli in via remanere; noli retro redire; noli deviare. S. August. serm. 5. de verb. Apost.

S. PROCOPIUS M. 8. *Iulii.*

SAulum aut Saulo simillimum Neaniam vides: quippe à Diocletiano Alexandriam missus, quò Christianos illic exscinderet, & ipse Christum obvium habuit, & quidem è cruce sibi loquentum. Multùm igitur se aberrasse animadvertens, aliam viam deinceps ingressus est, & fabrefieri sibi ex auro crucem fecit illi geminam, quam nuper viderat. Hæc signa vix intulit Agarenis, cùm nobilem victoriam abstulit. Sed, quod mirere, victori bellum alterum, bel-

bellum crudele mater movit, quæ pietatem filii, quâ fractos pedibus aureos argenteosque *Deos* pauperum manibus in spolium jussit cedere, sub impietatis nomine ream egit. Sed vincto omnibusque tormentis exercito patronus cum Cælitibus Christus adfuit, & sanguine jam suo pulchrum sacrâ undâ amplius lavit, & abhinc PROCOPIUM dixit. Atque hic ille PROCOPIUS est, qui unus contra omnes carnificum manipulos stetit, quique priùs quàm gladio cervicem ipse, sibi Tyrannum non unum subjecit. Qua in re iterum Paulo similem illum rectè dicemus; in illo etiam superiorem, quòd Christo moriturus filius matrem peperit. *Ex Metaphr.*

Si invenu melius, quàm videre faciem DEI, *illuc te præparis: væ tali amori tuo, si vel suspiraris aliquid pulchrius, quàm est ille, à quo est omne pulchrum, quod te teneat, ne illum cogitare merearis.* S. August. in Psal. 43.

S. KILIANUS CUM SOC. MM. 8. *Iunii.*

UTi Hiberniæ Italia Columbanum, Gallum Suevia, ita Francia Orientalis KILIANUM debet. A Musis mansuetioribus ad omnem humanitatem efformatus Monachum induit, & Sacerdotio initiatus cœnobii præfecturam accepit.

Sed

Sed ingenuus qui in pectore bulliebat ſanguis majores auſus eſt honores ſperare, & generosâ morte Martyrum nobilitatem velle mercari. Igitur in Britanniam, mox inde in Galliam, per hanc in Germaniam ſe penetravit, & Herbipolim Franciæ Orientalis metropolim pervenit, Colomanno & Tornano viæ propoſitique pulchri comitibus. Vix crucis ſigna explicata, cùm debellata ſuperſtitio, & ipſe Dux Francorum Gosbertus ſub jugum Chriſti eſt miſſus. Sed reſtabat cum muliere bellum, ſemper viris etiam periculoſum. Geila hæc fuit fratris olim Gosberti conjunx, tunc pellex hujus, & quia hanc conſilio KILIANI Dux ædibus parabat ejicere, ipſa priùs KILIANUM ſocioſque (abſente Duce) vitâ ejecit, & corporibus Divorum ſtabulum ſuperædificavit. Monitus KILIANUS ab Angelo de morte, obviàm hoſtibus proceſſit, iiſdemque verbis, quibus Chriſtus Judam, ſalutavit. Martyrum porrò ſanguinem linteo excepit matrona Burgunda. Locum ſtabulantes equi nullis ſordibus contaminarunt. Sicarii malè omnes perierunt, fuitque qui ſceleris ſui furiis agitatus clamaret, nunquam non ſibi imminere gladium KILIANI ſanguine calentem. Ipſa Galla pœnas datura carnificem dæmonem habuit. *Ex Surio.*

Beatus, qui ab omni abhorret turpitudine peccatorum; ſeque hoſtiam viventem

& Do-

& Domino acceptam offert. Beatus, qui ſemper in ſeipſo Dei memoriam colit; erit enim totus velut Angelus cæleſtis in terrâ cum reverentiâ & amore ſacrificans Domino. S. Ephrem in Beatitudinibus.

S. LANDRADA V. 8. *Iulii.*

SCitè LANDRADA Virgo genus ſuum, quod è Principum Gallorum ſtemmate ducebat, novit æſtimare, dum deſpectis, qui multi illam deperibant, terræ filiis omnibus, uni Agno intactam ſervavit ſeſe. Doluit id multum parentibus, ut qui generos, qui nepotes ſperabant. Sed maluit illa familiam emori, quàm virginitatem; & ſatis ſe oblectabat numeroſâ, quam domi alebat, pauperum ſobole. His illa ultima ſervitia exhibere, interim pretioſum pudorem ſub vilibus ancillularum pannis tegere, denique, quò tutior hic foret, in ultimas ſolitudines aſportare; ſi tamen ſolitudines rectè dicimus, quas ab adventu ipſius Cælites deinceps cantu ſuo frequentarunt, lumine exhilararunt. Et fuit, cum hi ipſi, feſtiva inter tripudia, Mnemoſynon illi à ſponſo crucem artificioſam è cælo detulerunt. Huic illa mox aram; aræ templum; templo ſe ſuaque dicare ad ultimum vitæ diem uſque. Ab hoc ſpectabilis Lampertò Epiſcopo tumulum eo in loco ſe velle ſignificavit, in

quem delapsa primùm Crux foret: quod ne fieret, cùm homines intercessissent, bonam operam boni Angeli locarunt, suisque manibus castissima membra eò deportata composuerunt. Tam nobiles Virtus Vespillones habet. *Ex Surio.*

Memor esto arrepti propositi, & imaginem tibi propone Crucifixi. Benè verecundari potes, inspectâ vitâ JESU *Christi, quia nec dum magis te illi conformare studuisti, licet diu in viâ* DEI *fuisti.* Tho. à Kemp. l. 1. c. ult.

S. ANATOLIA V. M. 9. *Iulii.*

RECtè lilium dixeris virginitatis, sed spinas easque plurimas inter. Vel ANATOLIA palàm id facit, pulcherrimi candoris & ipsa lilium, quod ubi carpere procus impudens desperavit, ex amatore hostis factus; Fidem apud Judicem accusavit, cujus castimoniam non potuit. Itaque ex veteri, sed pessimo more in exilium virtus mittitur. Sed fallor. patriam putasses, ita in honore etiam ibi fuit. Etenim cùm Diodori Viri Consularis filius (Anianum dixerunt) à malo genio correptus sæpenumerò discruciari ab *Anatolia* se clamitâsset, quin ruptis subinde vinculis ad illius pedes abjectus, missionem tandem accepisset, ilicet ea fama totum Piceni agrum pervasit, ut jam commune omnium morbido-

bidorum aſylon virgo exul eſſet, jamque tam felix exilium invideret Decius, ideoque huic vincula, equuleos & flammas ſuperadderet, quin etiam Audacem nobilem magum evocaret, qui immanem in virginem ſerpentem armaret. Sed pepercit hic virginitati, non item magiſtro ſuo Audaci, utpote in cujus collum ita invaſit, ut niſi manum auxiliarem virgo tuliſſet, pereundum illi ab hoc collari fuiſſet; quam tamen ſic Audax cervicem ſerpenti, Chriſtianus poſteà gladio non ſubduxit; quo *Anatolia* denique etiam trajectu pudorem ſanguine tinxit, hoc eſt liliis roſas miſcuit. *Ex Sur.*

Si nobis ſputa, quæ ſine peccato projiciuntur, horrorem faciunt in veſtibus noſtris; putas cogitationes libidinoſæ, quas deabolus ingerit, qualem horrorem faciunt Deo in animabus noſtris? B. Cæſar. hom. 3.

S. FELICITAS M. 10. *Iulii.*

FELICITATEM in manibus habes, matronam in quâ unâ omnem Spartam Roma extinguit. Stat ecce ad tribunal plena animis, &, qui matrem coronat, globum filiorum in tyrannum agit. *Ne, ne oculos in tyrannum filii, aut quas hic minatur pœnas, ſed cælum, ſed quæ cælum promittet gaudia, defigite. Ite, oſtendite etiam ſuos Romanis Machabæos eſſe, implete nominis mei omen; facite ut ſim, quæ di-*

dicor, Felicitas. Septem estis, si pueri, certè numero tyranno superiores. Sed & mater adero, pugnabo in singulis, in omnibus triumphabo. Votum pugnæ hoc est, ut nostrûm ex acie vivus nemo discedat. Talia mater filiis: at matri tyrannus colaphos ingerebat. Mox *Januarius* virgis cæsus ridet puerile tormentum. Negant *Felix* & cum *Philippo Silanus* sive à fratribus sive à Christo avelli posse. Jam *Alexander* clientelam Imperatoriam offerenti Christi se Libertum respondet. *Vitalis* porrò edicere Iudicem jubet dæmoníne malo an *Deo* Opt. serviéndum. Denique rectissimè *Martialis* cassis minis serias Orci pœnas opponit. Has itaque inter pugnas, plumbatis, fustuario, præcipitio ferroque omnis fraterna acies cadit. Et potuit in septem Germanis trecentos Fabios spectare Roma. Felicitas certè spectavit, & oculis suis tot sibi oculos erui videre sustinuit, dum ultima à ferro est mortua. Si tamen mori jam potuit septies mortua. *Ex Surio.*

Quid tempore judicii facturi sumus, quando contra Crucifixi Domini livores notæ peccatorum nostrorum, & maculæ libidinum proferentur? quo vultu respiciet redemptio nostra perditionem nostram? tantò graviora erunt nostra delicta, quantò majora se ostenderint divina beneficia. S. Cæsar. hom. 23.

S. GOLINDUCHA M. 11. *Iulii.*

PArciùs multi cœnarent, si cum GOLINDUCHA nobili apud Persas matronâ. Epulo assidebat illa, cùm ecce tibi, dum alii gulam, ipsa Superis invitantibus oculos suos pascit. Tollit hos Cælo, & quæ Cælites convivia actitent, spectat; poni ambrosiam, misceri nectar videt invidetque. Inde ad inferos demittit, & esurire micam, sitire guttam epulones, interque hos, prô dolor! etiam parentes suos advertit. Ipsa scilicet ad Christum Christiq; fidem se vertit. Succensuit conjunx, sociamque thori ad Saporem Regem fide minimè maritali defert. Hic octo ipsos annos in carcerem; tum quatuor menses in antrum compingit à dracone infessum. Cùm hoc etiam monstrum virtus domuisset, in infamem cellam abducitur; sed hinc à Tutelari Angelo educitur. Inde ad supplicium rapitur; sed ab hoc iterum eripitur, quòd tamen nimium quantum sanguinem pro Christo gestiret fundere, vulnus in jugulo, sed ab hujus cruore medicinam omnis id loci æger accipit. Hoc porrò monili superba GOLINDUCHA cùm locos à viris sanctis nobilitatos permultos adiisset, cælo tandem se intulit, & inde ad Saliares epulas suas etiam oculos Marianorum invitat. *Ex Menæis & Theophylacto.*

Quid tam pavendum, quid tam plenum anxietatis, & vehementissimæ solicitudinis excogitari potest, quàm judicandum astare illi tam terrifico tribunali, & incertam adhuc expectare sub tam districto judice sententiam? S. Bern. serm. 8. super B. Qui habitant.

S. JOANNES GUALBERTUS. 12. *Iulii.*

En vatum, en pauperum Patrem, en Ascetarum Magistrum, miris multis maximisque illustrem! Nosse vis unde illi hæ artes? semina audi melioris vitæ. Petit Joannes armigero stipatus Florentiam patriam urbem: angusto in calle obvium habet hostem à cognato sanguine calentem. Scilicet in iras animus, in gladium Gualbertus assurgere, & parricidium certè homicidio velle pensare. Quid ageret saxum inter & aram hostis? Ecce bonum in arenâ consilium! ad genua irati descendit, utque ignoscat per orantem è cruce pro hostibus suis Patronum Christum orat. Quid exspectas? vincit brevis, sed fortis eloquentia, iris animum, ferro manum exarmat. verbo, amici discedunt. Sub hæc in ædem sacram Joannes pergit, & ecce Icon suffixi in crucem Christi capite annuens, gratias habet ex suo nomine inimico veniam non neganti. Quid ad ista, ô Pyrrhæ

rhæ genus? vos inquam, quibus pectus immite plusquàm æs triplex asperat, jurati hominum & in homine DEI hostes, & quos hoc unum juvat, non solos perire. Judice precante, reo non ignoscitis ici? tantus è cruce Orator, tot ora vibrans quot vulnera non persuadet? lignea movet se imago, vos duratis? annuit Christus, vos abnuitis? Ite, ite Samsones egregii, & tumulum hosti, sed unà vobis parate. *Ex Surio.*

Dum nos invicem odio habemus, ita muros civitatis Hierusalem contra nos claudimus, ut nobis nullus aditus remaneat, per quem intrare possumus: nam qui charitatem habere noluerit, quâ fronte ad Deum, qui charitas est, præsumit accedere? B. Cæsar. hom. 4.

S. JUSTINA V. M. 13. *Iulii.*

GEmina Dorotheæ JUSTINA est, consimili ferè morte & prodigio à morte consimili illustris. Parentibus orba cùm esset, forma tot hostes illi conciliavit, quot procos. At illa, ut cui in amoribus solus *Iesus* erat, suam etiam Christianis Penelopen ostendit, & mortales procos facilè cæteros elusit; cum Fabiano Præside plusculum fuit luctandum. Devorandæ enim alapæ, ferenda verbera, & uberum carnificina. Atqui hæc inter supplicia talem JUSTINA vultum

præ ſe ferebat, ut inter paradiſi amœnitates, quas unas tunc loquebatur, obambulare ſit viſa. Et opportebat alteri Dorotheæ alterum etiam Theophilum eſſe. Zeno hic fuit è judicii ſubſelliis primus. Is, cùm virgo ad ſupplicii locum ridens contenderet, rogavit fructus peregrinos ſibi è Sponſi hortis tranſmitteret. Annuit capite truncanda JUSTINA. Mox læus Zenonis puſio molliter pulſat, & donum à mortuâ virgine ſtrophium miſſum exhibet. Tunc quoque riſit, cùm ſtrophium acciperet, qui horti munera ſperabat. Sed neſciebat ille ſub ſtrophio fructus latere. Hoc enim dum frontem ridens tergit, ecce omnem animo ſuperſtitionem abſtergit, Chriſtum & ſe Chriſtianum tam diu clamat, dum lingua è faucibus exſecaretur. Caput demum pro Chriſto ponit, &, quod alii tam grave putant, cælum ridendo meretur. *Ex Ferrar.*

Quouſque hîc erimus affixi? adhæſimus terræ tanquam vermes; in cæno volutamur: corpus de terrâ nobis Deus contulit, ut ipſum in cælum retrahamus; non ut animam per ipſum ad terram detrahamus. S. Chryſ. hom. 55. ad pop. Ant.

S. HENRICUS IMP. 14. *Julii.*

GEmmam Romanæ Coronæ unicam hîc exhibeo HENRICUM, genuère Bo-

Bojorum Duces, D. Wolfgangus educavit. Quidni ab his bonum Imperatorem ſperes? Certè Imperium à ſe ipſo auſpicatus Virgo idemque conjux in triumphum Cupidinem duxit. Hoc ſubacto, facilè alios Imperii hoſtes omnes fudit, tum præſertim, cùm Æther illi militavit, & aciem, cui votum ante pugnam fecerat, D. Laurentius, & cujus gladio accinctus erat, Adrianus, tum Georgius Angeluſque præiverunt. Sed ô lepidam fortunæ faciem! Tantus belli Imperator ecce à pueris vincitur. Obſidebat Trojam Apuliæ urbem, juratus nec imbelli ætati parcere. Cives ſive armati, ſive ſupplices in urbem repulſi. Ad triarios nempe res rediit. Erumpit ergo apertâ portâ puerile totius urbis agmen: ſignum Crux præit; barritus unus omnium, idem Kyrie eleiſon auditur, quid multis? primâ pugnâ Henricus capitur, & urbs libertate potitur. Adhuc gravior ille conflictus fuit, quem mortuus cum acie infernâ habuiſſe, dæmonis, qui rem in ſuis oculis geſtam narravit, fide creditur. Is enim viro Religioſo expoſuit, nutaſſe illic cum lance Henrici cauſam, donec iterum ſuppetias ferens Laurentius, calicem ſibi donatum pro clypeo objiciens, rem reſtituit. Id niſi more ſuo dæmon confinxit, præſidentem eſſe oportet, cui cor non palpitat. *Ex DD. Bamberg. Iac. Gretſeri.*

Convertatur amor tuus, ut nihil diligas, nisi Deum *ipsum, aut certè propter ipsum: convertatur etiam ad ipsum timor tuus: quia perversus est timor omnis quo metuis aliquid præter eum, aut non propter eum: sic & gaudium & tristitiæ convertantur ad ipsum: hoc fiet, si nonnisi secundùm eum doleas, aut læteris.* S. Bern. de Jejun.

S. BONAVENTURA EP. 14.*Iulii.*

CONtrà quàm hodie fieri amat, BONAVENTURAM mater ultrò Deo & D. Francisco devovit. Apud hunc pietatem doctrinæ ita junxit, ut dubiam altera alteri palmam faceret. Magnum testimonium Alexander de Ales est, non peccasse Adamum in BONAVENTURA. Ipse D. Thomas miratus raram in viro doctrinam, bibliothecam suam ut monstraret, rogavit: ille digitum in Crucifixum intendit. Tantus ad purpuram tamen plus ipsâ purpurâ erubuit. quin quod aliquoties indignum se putavit, qui sacro Epulo accumberet? Sed dignum esse Angeli monstrarunt, cùm felicem sportulam ad os BONAVENTURÆ ultrò portarunt. Moriturus cùm vomitu laboraret, lateri cibum Divinum jussit admoveri, & ecce inde ad ipsum Cor se *Eucharistia* penetravit. Quid jam miramur hoc (uti & caput) multis annis à morte integrum ab omni tabe

tabe repertum esse? Porrò, dum vixit *Virginis* unicè studiosus fuit. Itaque auctorem eum Sodalitatum inter Laicos, quos vocant, faciunt. Certè in D. Lucam ideò libentiùs lucubrationes scripsit, quòd is de *Virgine* plura suggereret. Pulsum quoque æris campani, quo exciti sub noctem venerabundi ter *Mariam* salutamus, BONAVENTURA instituit, rectè, cùm humanas linguas laudibus *Virginis* succumbere videret, in auxilium vocans ferrea ora & ferreas linguas. *Ex vitâ & Thom. Bozio.*

Non sic timent hostes visibiles castrorum aciem, sicut aëreæ potestates Mariæ *vocabulum, patrocinium & exemplum: pereunt sicut cera à facie ignis ubicumque inveniunt crebram hujus nominis recordationem, devotam invocationem, solicitam imitationem.* S. Bon. in spec. B. V.

S. TUSCANA VIDUA. 14. *Iulii.*

AUdite qui vestrâ jam expugnatâ, alienam oppugnatum itis pudicitiam; pugnæ vestræ aleam ex aliorum fortunâ colligite. In TUSCANAM oculos, sed castos conjicite: cui ad miraculum formosæ nihil è toto mulicbri mundo ita ut virginitas placuit. Ergo ad nuptias nobiles imprimis adduci non potuit; trahi, cogi debuit. Et jam liberaverat longiore metu mors conjugis pavi-

pavidam, cùm amor infeſtus aliâ ex parte bellum intulit. Tres, qui ſub Venere merebant, juvenes, impetum in ædes caſtiſſimæ facere, & diripere pudorem conſtituunt. Addit animos viſa TUSCANÆ forma, imò audaciam pudor proſcriptus. Dum precibus illa pugnat, feneſtra ordine proditores accipit. Sed ecce ut primùm princeps è hoſtibus intrat thalamum, cadit humo afflictus à malo dæmone. Eadem ſecundi, eadem tertii fortuna. adſunt interea parentes, veniamque atque adeò vitam victis à victrice TUSCANA exorant. Nam hæc precibus ſuis lacrymiſque omnibus vitam infundit. Ergo à morte tergemini adoleſcentes ſurgunt, narrantque cum lacrymis, quibus illic ſuppliciis mulctetur Venus. Mox. animos expiant, & jam victuri moriuntur. At TUSCANA tot periculis pudorem expoſitum videns, precibus & aſſiduis jejuniis munivit, dum à præſentibus in morte Cœlitibus ad ſtipendia illis verbis eſt evocata: *Veni Sponſa Christi* TUSCANA, *accipe coronam, quam tibi Dominus præparavit in æternum.* Similem cupis Mariane? vincenti dabitur. *Ex Ferrar.*

Omni ſtudio cave tibi à corpore mortuo in incendio cupiditatis. Objice menti tuæ ignem illum inextinguibilem, & vermem illum, qui non habet finem; & carnis inflammatio confeſtim extinguetur.. S. Ephrem de Exercitatione.

S. JA-

S. JACOBUS NISIB. E. 15. *Julii.*

ILle Jacobus est, qui Pontifex Nisibensis mira oppidò agit. Pauca è multis hæc habe. Contra jus & æquum sententiam nescio quis Iudex tulit. Hic contra Iudicem Jacobus testem produxit saxum verbo in sexcentas partes diffractum. Sub aliud tempus hominem Divo objecerunt fictè mortuum. Ille precibus primò verò mori, tum precibus iterum non fictè fecit in vitam resurgere. Jam Sapori Persarum Regi urbem obsidenti, ita Numine volente, ex muro ipse Imperator esse est visus; mox in ejus exercitum ingens culicum agmen armavit, castrisque tam levi milite exuit. Illud non minùs lepidum est. Lavabant ad fontem non Dianæ, sed Veneres. Et facilè, ne Actæon fieret, Jacobus oculis imperasset, sed aures invitas procax sermo & leno risus pulsabat. Succensuit improbitati & suas fonti aquas ademit, puellis intempestivos canos addidit. Ilicet ad horum aspectum erubescere denique leviculæ, & lacrymis fontem velle reparare. Et hunc quidem restituit civibus Pontifex, at canos (quò cum his saltem saperent) perpetuos esse jussit. *Ex Surio & Virid. Raderi.*

Nullus homo sibi solùm vivit, & quantoscumque exemplo sanctæ vitæ ædificaverit,

verit, cum tantis & pro tantis mercedem retrebutionis beatæ vitæ accipiet & quantiſcumque exemplum malæ converſationis, etiamſi eum non ſequantur, præbuit, pro tantis ſe malis noverit rationem redditurum. S. Aug. ſerm. 1. de temp.

S. VITALIANUS EP. 16. *Iulii.*

CApuæ natus VITALINUS virtutis præmium à patriâ Infulam tulit. Fuerunt tamen qui decus hoc inviderent alieno capiti, ſuo quererent. Et placuit inſuper, cùm vel maximè ſeriò rem agerent, fabulam tamen dare. Dormienti veſtes ſuas auferunt, & in locum muliebres reponunt. Has ad preces matutinas vocatus imprudens induit, & templum petit VITALIANUS. Enimvero ridentibus aliis non riſerunt ſcelerum ſartores. Meretricio habitu contemeratam infulæ majeſtatem clamant. Proditam tandem hiſtrionicam vel ab ipsâ nocte ſanctitatem. Parum fuiſſe cum mulieribus noctes, dies agere, niſi totas denique in mulierem abiret. Viderent nunc cives an non rectiùs colum quàm pedū mulieri committerent. Si viri eſſent, non laturos ſic ſtolatum Epiſcopum. Si expiare urbem vellent, monſtrum (Epiſcopum feminam) aquis ſepulturos. Quid multis? dum patrono caret innocentia, in mare abjicitur, non jam eluente, ſed faciente parricidium culeo. Sed quis innocentiam mergeret?

geret? Emersit more suo; & cælum ingratis civibus aquas & cum his segetem negavit, dum VITALIANUM revocarent. Unà igitur VITALIANUS & imber è cælo missi exceptique. Sed ille non fidens honoribus, *Deiparæ* Templum struxit, vivensque in hoc privatus invidiam sub *Virginis* pallio impune jam risit. *Ex Ferrario.*

Anima, quæ amat, ascendit frequenter & currit familiariter per plateas cælestis Ierusalem, visitando Patriarchas & Prophetas, salutando Apostolos, admirando exercitus Martyrum & Confessorum, chorosque Virginum speculando. S. Aug. Man. c. 24.

S. ALEXIUS CONF. 17. *Iulii.*

THeatrum est Orbis, in quo sæpiùs malè multi divitem, sed bene pauperem egit ALEXIUS. Patrem Romæ habuit Euphemianum senatorii Ordinis, Sponsam Regii sanguinis. Sed quâ nocte Hymenæus pedem thalamo inferebat, sponsum non reperit. Nempe noctis beneficio elapsus Edessam aufugit, ibique inter mendicabula tam diu latuit, dum ab effigie *Deiparæ*, ad cujus templum assiduus excubabat, est proditus. Tunc Romam rediit, & (quis credat?) in patriâ domo feliciùs personam dissimulavit. Hìc cum è tantâ hereditate vix ultimum angulum ædium impetrasset, risit scilicet, cùm domi se agentem quæri in alie-

alieno orbe videret, cùm parentes se orbos, sponsa viduam se lamentaretur, cùm utrique præsentem inclamarent, vivum lugerent. Spectabat interim siccus suorum lacrymas, vivus suas exequias; appellabat patrem matremque, nec filius audiebat; basiabat servorum suorum manus & ab his servilia multa patiebatur, jam pugnis contusus, jam sordibus perfusus. Sed demum mors siparium reduxit. Vox etenim humanâ major Romanum & Pont. & Imp. ad demortuum excivit. Ibi Alexium prodiderunt vultus astro similis & literæ in manibus repertæ, quibus ipse fabulæ totius argumentum descripserat. Et placuisse fabulam Cælum ostendit, cùm miraculis applausit, toties plausus repetiturum, quoties fabulam juventus. *Ex Metaphr.*

Vis obtinere cælum, quod perdidit superbiens angelus, qui confisus est in virtute suâ, & in multitudine divitiarum suarum? Paupertatis vilitatem amplectere; & tuum erit. S. Bern. serm. 1. de Omnib. SS.

S. SYMPHOROSA CUM VII. FF. MM.
18. *Iulii.*

RElinquit Getulius Mart. post se conjugem Symphorosam & VII. filios. Bonum factum! è tantâ familiâ neminem reperias degenerem. Scires illam Martyris uxorem, hos filios esse, qui

qui ſanguine tincta parentis veſtigia fortiter inſiſterent. Ergo Adriano Imp. ſiſtitur animoſa cohors; & ecce mater ducit. Blanditiis, minis, tormentis omnibus pugnatur. Sed vincunt in filiis mater, in matre filii, dum ante oculos patris volat memoria, & Martem ejus, quem fundi viderant, ſanguis accendit. Cumque mater in præterfluentem cum appendice ſaxo abjicienda eſſet, *Præco*, clamabat, *filios ad victoriam mater. Si filii eſtis, ad patris dexteram & matris ſinum etiam per tela & ignes curretis. Ecce morior; pulchro mortis heredes quos niſi filios dicam meos? Iamque valete: ego mulier per undas portum peto. Si viri eſtis, per vulnera viam in cælum animo facietis.* Dixit & undis merſa, quò voluit, enatavit. Poſtridie fortiſſima turba iterum producitur, ſinguliqúe ad palum ligati ſtatuuntur, quaſi verò in hâc pugnâ tyrones & non veterani jam eſſent. Inde *Chreſcentius* ferro guttur, *Iulianus* pectus, *Primitius* umbilicum, *Nemeſius* cor trajicitur, & omnes adverſa vulnera ſibi gratulantur. Iam *Eugenius* in duas partes, at *Iuſtinus*, ut ampliùs augeret fraternam aciem, membratim diſſecatur. Denique *Stacteus* omnium telorum ſtat ſcopus. Neque jam Tyrannus prohibere potuit, quò minùs fratres ſecutus ad aſtra evolaret: pennas tot ſagittæ addiderunt. *Ex Rom. Brev.*

Est bonorum Adolescentulorum, timorem Dei habere, deferre parentibus honorem, castitatem tueri, non aspernari humilitatem, deligere clementiam ac verecundiam; quæ ornamenta sunt minoris ætatis. S. Bern. l. de Ord. Vitæ.

S. ARSENIUS C. 19. *Iulii.*

ARSENIUS bonis artibus & virtutibus juxtà clarus Arcadium & Honorium Theodosii Aug. filios literis imbuendos & pietate accepit: quod muneris tanti pius Imp. fecit, ut eum non filiorum modò, sed suum etiam parentem dici voluerit. Quid? quòd ubi sedentes pro dignitate stans docuit, interveniens Theodosius stare imposterum filios & audire sedentem jussit, timendas imperii secures literatis scholæ fascibus submittens, quos cùm in graviùs delinquentem Arcadium strinxisset ARSENIUS, necem ille Doctori inferre molitus est, penè Nero ex Arcadio factus. Adeò non jam primùm bonorum Magistrorum didactron odia & insidiæ sunt discipulorum. ARSENIO interim vox cælo hæc accidit: *Fuge, tace, quiesce.* Fugit itaque, sed aulæ servitutem: tacuit Eremi discipulus, sed Doctorem Angelum habuit. Hic vana hominum studia illi depinxit primò in Æthiope, qui levando, cui impar erat, oneri, alia atque alia identidem ligna adjiciebat; tum in homine, qui aquas ridiculè cribro hauriebat: demum in duobus, qui cum tigno

gno

gno transverso angustam subire portam contendebant; è quibus primus peccantium, alter ambitiosorum, duo alii invidorum erant typus. Denique beatâ morte ARSENIUS quievit annos natus C. XXI. & tunc etiam talisque mortem horruit. Certè vivus semper cum strophio visus est, quod lacrymas biberit, quas mors exprimebat, expressura etiam nobis, si cum ARSENIO memoriæ impressam altiùs gestaremus. *Ex Metaphr.*

Necesse est, ut illucescat dies patientiæ, per quam omnia dura tacitâ amplectaris conscientiâ, te magis dijudicans, cui displiceant quæ ad salutem sunt, & in cogitatione tuâ semper partem Magistri adversùs temetipsum juvans, teq; accusare, illum excusare laborans. S. Bern. serm. de Circum.

S. MARGARITA V. M. 20. *Iulii.*

MARGARITAM in manus damus, vel cælo judice pretiosam. Adolescentula clam parentibus Sacra nostra edocta est. Eam ob causam ad Olybrium Præsidem raptata fuit, ipso (nefas!) parente filiam accusante. Gravius etiam periculum cudebatur, quando Iudex à formâ MARGARITÆ captus amatorem induit, & mollibus armis, blanditiis pugnam movit. Elusit tamen insidias Virgo prudens, & Præses larvâ amoris positâ tyrannum prodidit. Virgis initio cæsa, tum uncis lacerata & in carcerem date. Ibi quoque fatigatam recens hostis Orcus

cus excepit, Draconis exuviis horrendus. Sed hunc objecto ſcuto Crucis repulit, precumque jaculis confixit. Victrici Superi trophæum poſuerunt Crucem mirè ſplendentem, & è cujus apice columba ſolatia dedit & omnibus vulneribus medicinam. Triumphum hunc primum ornarunt XV. millia hominum in libertatem Chriſtianam è Deorum ſervitute aſſerta. Non multò poſt iterum pugnatum, & in triumphum ducti ignis & aqua. Nam & faces ardentes pectori admotas in ſancti amoris flammas, & aquas, in quas abjecta erat, in baptiſmum vertit *Deus*. Iterum ergo triumphanti columba illa divina palàm coronam impoſuit. Invidit Olybrius, & caput laureatum gladio abſtulit. Sed imprudens alteram coronam adjecit. *Ex Surio & Lippeloo.*

Diabolicæ tentationis tibi proponuntur exempla, ut & ipſe contra hoſtis callidi deceptoris inſidias ſolerter evigiles, & dum te delectat aliorum audire victorias, ipſe te per languidi corporis ignaviam non remittas. S. Pet. Dam. l. 6. Ep. 21.

S. DANIEL PROPH. 21. *Iulii.*

AGite Mariani, ſi virtutis ardua, ſi teſqua piget calcare, ecce ille magnorum regum vates, ille leonum & adeo Deorum domitor per pomaria illuc vos ducet.

cet. vos modò ne oculos otioſos afferte, ſed obambulando ipſum pudicitiæ florem Suſannam ſpectate. Annè videris, uti nec formæ decor, nec locus ſolus, nec blanditiæ minævè hunc poſſint decerpere? nempe ſola non fuit, quæ ſecum in oculis ubique Numen circumtulit. Certè hoc ſuis in oculis Suſannæ tulit. Etenim, agite modò capita ſceleſta, eja populum in veſtram perniciem cogite, accuſate innocentiam damnandi à puero ſenes. Et, quid tu ais? ſcelus, ubi facinus patratum? ſub *ſchino*, euge! & tu Orci ſilicernium; ubi? ſub *prino.* papæ! neque mentiri ſcitè didiciſtis. Io! Innocentia triumpha, nunquam patrono cares. At vos capulares Veneris columbos jam lapidantium manus palpabunt quid ſaxa, quid moras trahitis? obruite eja improbas Cupidini victimas. Epitaphium ego dabo. *Sub ſaxis amor his jacet ſepultus. Ex Dan. ipſo.*

Differunt quidem inter ſe homo pudicus & Angelus, ſed felicitate, non virtute: illius caſtitas felicior, hujus tamen fortior eſſe cognoſcitur; ſola eſt caſtitas, quæ in hoc mortalitatis loco & tempore ſtatum quendam immortalis gloriæ repræſentat. S. Bern. ep. 43.

S. DANIEL ABB. 21. *Julii.*

IMpetraverat à Deo DANIEL hæredem viro, quocum illi hoſpitii familiaritas interceſſerat, Itaque hic eum patronum, at malevoli patrem etiam pueri vocabant, sed pro innocentiâ pronuntiavit Innocentia altera. Infans nuper natus, qui juſſus à DANIELE patrem palàm edicere, digito in verum parentem conjecto, *Hic*, ajebat, *pater meus eſt*, atque ita ſimul patronum ſuum abſolvit, ſimul calumniatores improbos damnavit. Sub hæc cùm DANIEL Eulogium latomum cerneret in egentes præ aliis pium, precari apud Deum inſtitit, plures opes ſubmitteret tam bene prodigo. Et annuere *Deus* eſt viſus ſi pro Eulogio ſponderet, divitias fraudi, morum integritati non futuras. Convenit, ſpopondit DANIEL. Igitur Eulogius cum ſaxis theſaurum eruit, ad aulam abit, honores mercatur, ſtruit palatia, emit mancipia, ſplendidè ac lautè victitat. Adeſt DANIEL officii ſui amicum commonefacturus, ſed ſurdam ad pauperis vocem januam reperit, verberibus pro ſtipe oneratus. Anxius proinde cum à *Chriſto* crucifixo exſolvi vadimonio poſtularet, annuit Filii nomine *Mater Magna*, mox etiam ipſe *Filius*, eâ lege ne ſimile poſthàc vadimonium faceret inpru-

inprudens. Interea Eulogius mortuo Imperatore, honorum faſtigio opibuſque omnibus excidens in latomias ſuas poſtliminiò devolvitur, mox cum paupertate pauperum amor & unà virtutes omnes ab exilio revocantur. Tam malè, ô Divites! vitæ ſanctitati cum divitiis, tam bene cum paupertate convenit. *Ex Pet. de Nat.*

Prorſus beati pauperes Christi, quorum fides ſic eluſit ſapientiam mundi, ut ſoli, quis ſit optimus divitiarum uſus, invenerint, quod videlicet divitiæ pauperem faciant, ſi diliguntur; divitem & beatum ſi pro Christo contemnuntur. Guerr. ſerm. de omn. SS.

S. WANDREGISILUS C. 22. *Iulii.*

EXemplo in paucis memorando WANDREGISILUS nobiliſſimam Sponſam conciliavit Chriſto; ipſe Dagoberti aulam, cujus comes erat, Aſceterio poſthabuit. Inde revocatus regis imperio ad ipſa palatii limina currum ruſticelli everſum magno labore, majore ſui contemptu, è luto ſuſtulit. Risêre ſcilicet aulæ mancipia, cùm principem animum in cœnum abjicere ſe viderunt. At intempeſtivos cachinos caſtigavit *Deus* cenſor, quando, qui veſtes purgaret *Wandregiſili* luto aſperſas, è cælo palàm Ephebus adſtitit, & ſcr-

servitia tam nobilia rex ipse Dagobertus invidit. Cum bonâ igitur hujus veniâ deinceps compluria Cœnobia WANDREGISILUS nobilitavit, unum etiam ipse extruxit Fontinellense dictum, & sub signis monachos CCC. numeravit. Habuit verè ad hæc hortatorem Angelum, qui & testem se rectè factorum & verò apud Superos præconem etiam fore pollicitus est. Interea, qui Divo necem parabat regio saltui. præfectus, à malo genio correptus, sospitatorem WANDREGISILUM sensit. Annonam egenti monita à cælo Regina Blitildis misit. Æger acie tamen dæmonum aciem vicit, & de victoriâ gratulantes Cælites audivit. Demum ne de cælo ipso dubitaret, triduo antè hoc visum est morituro patere. *Ex Surio.*

Multi de Deo sperant pecuniam; multi de Deo sperant caducos honores & perituros, aliud quidlibet à Deo præter ipsum Deum: sed tu ipsum Deum tuum pete. Relinque omnes amores, pulchrior est ille, qui fecit cælum & terram. S. Aug. in Ps. 39.

S. MARIA MAGDALENA.

22. *Iulii.*

MAGDALENA, quæ omnium in spem peccantium animos erigit, utinam etiam in pœnitentiam erigeret. Tantum lacrymatum potuit lavacrum, cùm

cùm aquas amor oculis deplueret à flammis suis calentes, cùm ingeniosus è capillis lintea texeret. Ergo tot dæmonum malorum nuper hospitium, *Christi* fit Hospita, hujus sermonibus frui & amoribus digna est, ab hoc apud Simonem de audaciâ, apud sororem de otio, apud Iudam de prodigalitate accusata defendi semper meretur; apud hunc fratri defuncto vitam exorat, hunc nardi odoribus recreat, ministra par Iudæam sequitur, & in crucem sequitur; hîc pedes lacrymis iterum lotos, iterum osculis siccatos tumulo condit dolore plena, mox redivivos ambit gaudiis ebreia, & lætissimi nuntii ad Apostolos nuntia. Quid? quòd hunc etiam ipsa Apostoli vices functa in ipsas usque Gallias Massiliam portavit, & populos nova amoris magistra amare Crucifixum docuit. Hunc illa inter silvas maximè & loca sola venabatur, & in undo lectulæ Crucis, quam illic loci Angeli defixerant, indagabat. Audires jam saxa edocta & littora barbara *Jesum* suspirare, *Jesum* ingeminare; cùm interim sæpiculè hic ad Dilectam è cælo inviseret, illa sæpè sæpiùs ad Dilectum ab Angelis maëre, tandem in cælos etiam raperetur. *Ex Evang. & Silv. Prierate.*

Si nos esse peccatores novimus & esse nolumus, pedibus Christi demus lacrymas, figamus oscula, pietatis oleum totâ devotione

votione fundamus. Imitemur Magdalenam quam conſpicimus non ſolùm caruiſſe peccatis, ſed ad ſanctitatis verticem perveniſſe. S. Petr. Chryſol. ſerm. 2. de S. Magd.

S. BRIGITTA Vid. 23. *Iulii.*

VIxdum ſeptennis erat BRIGITTA, cùm jam coronâ donari meruit à cæli *Imperatrice.* Hæc eadem acu pingenti in opere adeſſe Magiſtra viſa eſt. quidni ab hac Pallade edocta pulchrè pingeret? Eodem ferè tempore *Christum* velut tunc primùm in crucem ſuffixum vidit, dictitam tem facinus hoc eorem eſſe, qui ſuos amores negligerent, mundi ſectarentur. Inde illa dolenti tam condoluit, ut quoties patientis mentio fieret, teſtes continuò doloris lacrymas daret, feriâ item VI. ſemper plagas animi nudaret, corpuſculum ardenti cerâ perfunderet, herbas ore manderet amatiſſimas guſtui, ſed quas medicus amor condivit. Viro nupta vitã egit tam ſanctam, ut obſtetricantem è cælo manum commodare *Virgo* parienti non dubitarit. Ipſa Matris officio tum ſe functam putavit, cùm *Deo* prolem tranſcripſiſſet. Filium certè, cui lacrymis cælum emollierat. ipſe *Deus* filium lacrymarum vocavit. Iam quoties illam loqui homini contigit graviori labe aſperſo, oberrare ipſam naribus Mephi-

Mephitim credidit, adeò malèolentes animas ſcelerati trahitis! A morte conjugis novas religiosè vivendi leges viris virginibuſque ſcripſit, quas ipſe Legiſlator CHRISTUS illi dictavit, cui etiam præſenti, anno ſupra M. CCC. LXXIII. animam reddidit. Mortem illius orbis ideò minus tunc ægrè tulit, quòd vivere etiam mortuam in filiâ Catharina crederet. *Ex Surio.*

Quæ anima ſemel didicit Dei præſentiam ſuſpirare, & quærere faciem ejus ſemper, neſcio an vel ipſam gehennam experiri ad tempus horribilius ducat, quàm poſt hujus ſtudii guſtatûm ſuavitatem exire denuo ad illecebras, vel potiùs moleſtias carnis. B. Bern. ſerm. 25. in Cant.

S. CHRISTINA VIRG. MART.
24. *Iulii.*

DIcite, quotquot Muſas colitis, quid virgine felicius, ſi Doctorem habere Angelum meretur? Certè Virgo CHRISTINA habuit, & Chriſtianæ doctrinæ rudimenta cùm ediſceret, ab ore Angeli pependit. Nempe ſic ipſis Diis quoque (quos argenteos aureoſque parens habebat) rectè uti didicit, quando fractos in fruſta pauperibus juſſit cedere, docuitque hos ipſos rectè denique mortalibus propitios eſſe: jam parentis furorem

rem ut fortiter excepit? Alapæ, vincula, unci, rotæ, flammæ velitationis ſpeciem præbuere. Et in hâc ipsâ cùm truncas corporis partes in vultum hoſtis dicam an parentis? projiceret, an non invito extorquere verecundiam potuit? Angeli deinde manu perſanata an non iterum provocare hoſtem? Sed totâ ecce acie mors occurrit? in lacum Vulſinum præceps agitur, molari collo appenſo. Vincit videlicet mari etiam virtus, & gaudet CHRISTINA à Chriſto toto lacu nunc baptizari, quæ omni ſanguine nuper. Quid quòd incolumis enatat, parens morte infelici ſtygiis undis mergitur? Quid ages, qui in officio pariter & odiis ſuccedis Dion? quid Iuliane, oleum iterum ardens affundis? cùm opera perdis, picem ingeris? Chriſto adhæret, fornacem paras? iſterùm cantus inter flammas audis, ſerpentes cogis? jam ſtygios vicit. Ubera reſeras? non eget his virgô. Sagittis denique petis? pennas addis in cælum volanti. Si neſcis, illa tibi, illi meta cælum eſt. *Ex Mart. Rom. Adone & Petr. de Matal.*

Elige illum amicum præ omnibus amicis tuis, qui, cùm omnia ſubtracta fuerint, ſolus tibi fidem ſervabit in die ſepulturæ tuæ, cùm omnes amici tui recedent à te, ille te non derelinquet, ſed tuebitur à rugientibus præparatis ad eſcam. S. Aug. Man. c. 24.

S. CHRI-

S. CHRISTINA MIRABILIS.
24. *Iulii.*

REctè Orbis CHRISTINAM mirabilem dicit, quando talis etiam eſt vita ejus. Tu quoque mecum mirare. In Hasbaniâ & nata & denata poſtquam oculis purgantium animarum in piacularibus flammis tormenta arbitrata eſt, patulum cælum habuit, nunquam excludenda, ſi ſemel modò ingredi libuiſſet. Sed commiſeratio, quam in animo viſa ſupplicia reliquerant, tantum potuere, ut elegerit in vitam redire, & alienas noxas in ſuo corpuſculo plectere; probante ipſo Chriſto Iudice pium conſilium. Horreſcit animus narrare, quæ deinceps viva iterum virgo facere non exhorruit. Unum vita tota portentum fuit. Nam, ut alia omittam, volucrem illa pernicitate ſuâ vincere, & jam fornaces ſuccenſas ingredi, jam glacie duratas aquas ſubire, modò è patibulis ſe ſuſpendere, modò facinoroſorum rotis membra illigare, interdum per ſentes & vepreta volutari, canumque dentes in ſe armare. Porrò vaticinia complura edidit. De decretorio illo Judicii die magno animorum motu concionari ſolita, ſcelera omnia, ſed luxuriem po[illegible]iſſimùm, aſſiduo fletu gemituque damnavit. In ſupremo tamen morbo recreata eſt Angelicis modu-

modulis, iterumque e vitâ abiens non unam jam animam cælo intulit. *Ex Surio.*

Si est sub terrâ Tartari carcer, si est combustio ardens, si est Infernus sine fine crucians, quid stupemus quare non omnibus contemptis sola nobis cura sit evadendi à malis talibus, ne viventes mundo ad cantas, tales, tam crudeles subitò rapiamur pœnas? S. Pet. Chrys. serm. 124.

S. JACOBUS APOSTOLUS. 25. Iulii.

LAudes JACOBI scripturo pennam ultrò JACOBI volucres ingerunt. Audi juventus, & patronum tuum mecum lauda. Ibant conjuges pii Compostellam, & trahebant pietatis suæ comitem filium formâ liberali juvenem. O ut periculosè castitas peregrinaris! Hospitis filia oculis capta adolescentis, capere etiam ipsum nititur. Evadit hic muliebris amoris laqueos, sed non odii. Subdola enim inter sarcinulas castissimi aureum craterem condit, & abeuntem de furto accusat. Damnatur, ducitur, & in crucem tollitur; sed non moritur innocentia. Dum enim mœsti parentes iter relegunt, dum ægrè & pedes trahunt & animas senectutis scipione filio amisso, dum frui illos vel pendentis aspectu juvat, ecce ab infelici arbore filius: Quid lacrymis vivo parentas mater? vivo *Dei Matre*

Matre & JACOBO ſuccollantibus ſii, Judici dic, ne damnare pergat, quem mors abſolvit. Vix hæc ille ad matrem, cùm mater hoc ad Judicem menſæ accumbentem. Hic; tam ſcilicet filius tuus vivit, quàm aſſus hic cum gallinâ ſuâ gallus, qui lautus unctuſque ſepulchrum ſtomachum expectat. Jam carpere parabat, cùm gallus & gallina in vitam ſe erigunt, innocentiæ victrici alis applaudunt, gallius etiam Pæana canit. Ergo damnat ſe ipſum Judex, & innocentem miſſum facit, volucrum verò proles poſthuma etiam hodie plumas ſuas cum laudibus JACOBI in omnem orbem ſpargunt, nunquam omnes, licèt tot quotidie vellicent, evellendas. *Ex L. Marinæo l. 5. de reb. Hiſp. c. ult.*

Quid ditius quid in corde dulcius, quid in terrâ quietius eſt, & ſecurius bonâ conſcientiâ? damna rerum non metuit, non verborum contumelias, non corporis cruciatus, quin & ipsâ morte magis erigitur quàm deprimitur. S. Bern. l. de Coſid.

S. CHRISTOPHORUS M. 25. *Iulii.*

CHRISTOPHORUS, ſive corporis ſive animi ſpectes robur, ſemper magnus, nomen hoc ſuum reportaſſe tunc creditur, cùm *Chriſtum* ſub pueri vultu per aquas tranſportavit, non magni laboris maximum naulum. Certè *Chri-*

Christum per Lyciam circumtulit, cùm, ut auctor S. Ambrosius est, hominum millia IV. supra XL. ferre *Christi* jugum docuit. Virgam manui familiarem cùm ad concionem dicturus aliquando humi defixisset, confestim frondere vidit, & miraculo etiamnum pictores favent. Sed & ad tribunalia tulit *Christum* Captus enim & in vincula conjectus, Decio imperante, immissas ad se geminas & perfrictæ frontis mulierculas à Venere ad *Christum* perduxit, cui etiam sanguine suo mox litarunt. Ipse candentem ab igne galeam indutus & in ferreum, cui flammæ suberant, lectum abjectus dormire scilicet suaviter in his tormentis visus est. Inde jaculis militum stetit expositus, ingens meta, sed prorsus innoxia. Quid? quòd ajunt sagittam reversam domini sui oculo perniciem attulisse, & medicinam eidem CHRISTOPHORI sanguinem fuisse, qui tandem cervices gladio fortiter dedit, quod unum restare videbatur, ut hemilem cæli portam tam magnus subire posset. *Ex Sur. & Lippel.*

Beata anima, quæ thalamum suum diligenter ac decenter adornat, ut cum digno ac placito Christum regem honore suscipiat. O anima, considera, quæ sit illa Majestas suscipienda: cogita quâ curâ te illi præparare locum oporteat. Guerricus serm. 3. de Purific.

S. GLO-

S. GLODESINDIS V. 25. *Iulii.*

FRustra eſtis DEI rivales homines. Nemo Chriſto Sponſam ſuam eripiet, quando contra hæc pugnat, & propugnat ille pugnantem. Id quod GLODESINDIS virgo jam olim fecit manifeſtum. Natam in principe familiâ domum ducebat ex parentum, non virginis, voluntate, Obolenus homo non tam ſanguine, quàm ſceleribus nobilis, cum ecce rege jubente nuptialis pompa in funebrem abit, & hujus imperio Obolenus in carcerem, non thalamum ducitur, ſceleris convictus, mortem ſubit, non lectum; leſſum audit, non Hymenæum. Vix hanc pugnam caſtitas pugnavit, cum altera excipit victricem. Deſpondent iterum homini GLODESINDEM, & melioribus jam, ut ipſi putabant, auſpiciis. Quid ageret pudor his proditus? more Parthi fugiendo vincit. ad D. Stephani contendit aſylon, aram prehendit, & quem unum deperibat, Sponſum *Jeſum* complectitur. Hederam viti illigatam dixiſſes. Et jam ſeptimus dies erat, & virgo cæli deliciis plena non ſenſerat famem, cum apparantur palàm & in conſpectu populi nuptiæ placituræ tandem ipſi etiam virgini. Adſunt è cælo nitidiſſimi duo Ephebi Paranymphi, tertius flammeo inde etiam allato non repu-

gnantem obnubit, jamque urbe attonitâ, jam parentibus etiam gaudentibus, Glodesindis in thalamum ſuum (Virginum Collegium) abducitur. *Ex Surio.*

Cura habere lilia penes te, ſi vis habere Deum habitatorem liliorum habitantem in te. Opus tuum, ſtudium tuum, deſiderium tuum lilia eſſe proteſtantur moralis quidam rerum ipſarum candor atque odor. S. Bern. ſerm. 71. in Cant.

S. SIMEON CONF. 26. *Iulii.*

Mundum omnem ſuis beneficiis obambulare voluiſſe Simeon videtur, etiam poſtquàm exivit è mundo, & vel inter Monachos vel Eremicolas vixit. Inter hos agenti cùm fames ultima minaretur, cervus Divo ſponte ſuâ victimam ſeſtitit. Hieroſolymæ hoſpes cùm degeret, malos hoſpites dæmones ſeptem ſibi fecit cedere. Romæ hereſeos accuſatus, accuſatorem, quem malus genius corripuerat, precibus ſuis reus abſolvit. Plúra alia mira cùm celebrem illic facerent, honores fugâ eluſit. Fugientem cùm Monachi ex itinere verberibus malè accepiſſent, conjectique eam ob rem in vincula ab Epiſcopo fuiſſent, Simeon noctu hoſtes ſuos è carcere exemit; & gloriolam iterum fugiendo vicit. Piſas cum ingrederetur, obvium è Styge nuntium habuit illud rogantem:

Qui

Quo tendis Monache? SIMEON hoc tantùm respondit: *Quò me Christus duxerit.* & ecce molestus rogator viam suam ilicò in orcum relegit. Hinc Lucam venit. Ibi cùm Iudæorum Antesignanum bellum Virginitati *Deiparæ* moventem morte subitâ sterneret, reliqui manus dederunt. Placentiæ noctu oraturum suopte motu apertum templum recepit. Padum pedes trajecit tam citò ut velis & remis usum crederes. Iamque quocunque iret, è viâ morbi cedebant. Sed nos sistimus calamum fessum. Tu quoque Lector, ne orbem nobiscum perambulare cogaris, similia illum in Galliis & Hispaniis factitasse puta. *Ex Ferrar.*

Ut evadas hominem Dominum, quicumque servus es, fugis in ea loca, ubi non est Dominus tuus: ut evadas Deum, fuge ad Deum: nam non est, quò effugias Deum; præsto sunt omnia & nuda Omnipotentis oculis. S. Aug. in Psal. 30.

S. PANTALEON M. 27. *Iulii.*

PANTALEON sive PANTELEEMON (namque hoc illi nomen morituro cælum fecit) adolescens medicinæ operam dedit. Sed compendium illi ad hanc artem rectiùs Hermolaus in Christi scholâ ostendit, quando in hujus nomine latere panaceam edocuit. Experimentum à puero sumptum, quem vipera

morſu enecarat. Hunc uno Chriſti nomine vitæ reddidit, & ſuccedaneam victimam morti viperam dedit. Eâdem medicinâ noctem oculis excæcati pepulit, gemino miraculo; nam hoc tenebras etiam parentis animo diſcuſſit, fidemque fecit aſpicere. Verùm his rectè videntibus, oculi ipſis Medicis cœperunt dolere, cùm Æſculapium ſuum ad Chriſtianos tranſiſſe viderent. Quin invidiâ excæcatus etiam Imp. Maximinianus in medicum cœpit furere, cùm paralyſi afflictum in pedes erexiſſet, quem in opem à ſacrificulis vocatus Phœbus deſtituerat. Ferro igitur & ignibus ſævit, liquato oleo perfundit, ex equuleo ſuſpendit, undis mergit, totæ innectit, necquicquam ingenioſus in pœnas; cùm medici vulneribus medicinam Chriſtus ſemper faceret, & diras omnes carnificum turbas averteret. Spiculator quoque ad primum ictum ferrum ſuum ceram eſſe, & collum martyris marmor deprehendit. Reſectum denique caput lactis liquorem, & oleaſter, ad quem vinctus Martyr ſteterat, ſubitas frondes dare viſus eſt. Voluit Herculem ſuum coronare. *Ex Metaphr.*

In hujus vitæ miſeriam intraſti lugens; dies tuos in dolore & ærumnâ pertranſiſti; cum luctu & labore hinc exiturus es. Intelligas ergo in quantum ſit ingreſſus tuus flebilis, progreſſus tuus debilis, & egreſ-

ſus

ſus horribilis. Auctor ſpec. Peccat. tom. 9. S. Auguſt.

SEPTEM DORMIENTES.
27. *Iulii.*

INgens hi Sancti Eccleſiæ negotium etiam DORMIENTES confecerunt. VII. erant omnes germani fratres, quos Decius à patre fide minimè paternâ proditos obſtructo ſpelæo concluſit. Iverant ſæcula jam duo & amplius, quando hæreſis ab orco ſurrexit, quæ ſurrecturos olim à tumulo mortuos negavit. Somnium hoc eſſe, VII. hi, quos DORMIENTES dicimus, monſtrarunt, qui tum in tempore ſive à morte longâ, ſive ſomno prodierunt. Illi noctem ſe unam dormiſſe rati, Decium adhuc ſomniabant. Quare *Malchum* ex ſuo numero adoleſcentem, quem ætas & morum ſuavis elegantia omnibus charum fecerant, exploratorem in urbem mittunt & commeatui præficiunt. Hic dum vigilare pro urbe Crucem videt, dum nullum tonare Iovem, ſed *Chriſtum* audit, mirari unius noctis metamorphoſin, & vel adhuc dormire, vel in alterum orbem, aut certè urbem delatum ſe credere. Mox cùm monetam antiquitate ſuâ incognitam protuliſſet, ſuſpicionem reperti theſauri dedit. Hîc ille apud Procoſ. ad Decium provocare, qui utique noſſet adhuc,

quem heri unà cum fratribus, quòd *Christo* militarent, balteo spoliasset. Obstupuit ad hæc urbis Antistes, & *Malchum* ad montem secutus è ruderibus æneas laminas, cum his rem omnem in lucem profert. Adest ipse Imp. Theodosius, quo spectante beati juvenes eodem loco longiùs jam dormituri oculos morte clauserunt: sed cum sic mortuis etiam hæresis est mortua. *Ex variis apud Raderum in Aulâ S.*

Cùm te torpore, acediâ, vel tædio affici sentis, noli propterea desistere à studio spirituali; sed juvantis require manum, trahi te obsecrans, donec denuo suscitante gratiâ factus promptior alacriorque curras. S. Bern. serm. 22. in Cant.

SS. NAZARIUS & CELSUS MM. 28. *Iulii.*

HOs etiam flosculos barbarus Neronis gladius demessuit. Sed tamen sanguine suo rigati vivunt illi etiamnum in manibus tuis. Utinam & odorem virtutis sentias! Audi saltem. Spinæ rosam esse proximam ajunt, id quod NAZARIUS probat ex Iudæo patre, sed matre Christianâ genitus. Anceps diu in utrius religionem pedibus iret, demonstravit tandem plus matris se bibisse, fontique sacro admotus à Lino Pont. Mediolanum abiit. Ibi non multo tempore

pore patrimonium omne in egenos effudit, cumque vinctis pro Christo animum faceret, mercedem nobilem magnique martyribus æstimatam fustuarium accepit. Sub hæc monitus à defunctá matre in Gallias contendit. Hic à nobili matronâ nobilissimum puerulum CELSUM accipit inter bonas artes educandum. Quantam, Superi! indoles pulchra discit probro Magistro usa. Neronis imperio ad tribunal uterque raptatur. Dubito an Magistrum, an discipulum plus laudem. Ille pedum calcibus affligitur, nec tamen sibi, sed animulo suo CELSO timet. Hic virgis atrocem in modum cæditur, nec tamen sibi, imò oculo suo Magistro NAZARIO ingemiscit. Mox uterque illatam Christo injuriam in Diis ulciscuntur, rectiusque hos humi affligunt. Mari deinde velut prato inambulantes vidisses. Mitto cætera. NAZARIUS cervicem gladio præbuit. Idem CELSUS fecit, tantillus discipulus Magistro tanto non impar. *Ex Lippeloo.*

Quod loquimur, dictamus & scribimus, de vitæ nostræ parte prætervolat: qui dudum infans, subitò puer, repentè juvenis, & usque ad senectutem per spatia mutatur incerta, & antè se senem intelligit, quàm juvenem non esse miretur. S. Hieron. in c. 40. If.

S. OLAUS MART. 29. *Iulii.*

SI ulli magnatum profuit alienas terras lustrare, OLAO profuit Norwegiæ Regi. Fortè Angliæ regnum hospes intravit, cum oculis, non ut hodie fit, ad curiositatem abusus, inter peregrina decora. Fidem nostram aspexit. Placuit; ac proin Rothomagi posteà sacris undis ablutus alius in regnum suum rediit, aulæ comites permultos Episcopos & fidei præcones trahens. Sed & ipse gloriosum duxit dignumque rege munus, Evangelii præconium facere, quæ quidem inter Imperii curas prima jam illi erat. Altera ab hac, cum otium bella dabant, purgare regnum ab ariolis & incantatoribus, quos ille, quia fumos vendunt, dignissimos ignibus judicavit. Leges, quas Ecclesia sanxit, quàm sanctas à suis haberi voluerit, ex eo perspecies, si scias quàm severè neglectas in se ipso vindicarit. Nam fortè festo die cortice bacillum nudabat. Monitus statuit à malè otiosâ manu pœnas continuò expetere. Itaque assulas in ipsâ manu incendi voluit, & peccantem ignibus expiari. Cæterum quia justitiæ amans cumprimis erat, nihil mirum si post hanc terris proscriptam etiam ipse in exilium est pulsus. Rediit tamen postliminiò in regnum. Verum, quod secum reducere etjam

jam justitiam laboraret, concitavit in se Danorum arma. Contra hos dum movet, videt in somnis scalam ad cælos pertingentem, dumque illuc connititur, ecce à legato expergefactus conqueritur nimirum cælo se detractum. Sed eodem mox subiit, cum proditus à suis in pugnâ cecidit. Nostri tamen ævi principibus scalam, hoc est, vitæ exemplum reliquit. *Ex vit. Aquil.*

Dum vocat & licet, virtutes amplectere: in oculis tuis versetur pudor, in auribus veritas, verba vitæ in linguâ tuâ, imago Dei in corde tuo, in membris omnibus continentia, ut ab Angelis & hominibus collauderis. S. Ephrem de Exercitatione.

S. LUPUS EPISCOP. 29. *Iulii.*

Lupum dixi. Tu, si vitam leges, ovem, scio, dices, ita placidis moribus hic Lupus erat. In conjugio annos egit septem omnino. Dehinc inter Cœnobitas cœpit vivere, & conjux in virginum collegio, gratissimo Superis divortio. Verum Trecenses ex cœnobio extraxerunt, & quamvis invitum Lupum pastorem sibi legerunt, felicissimo eventu. Alter enim lupus sed longè crudelissimus gregi imminebat Attila, ille orbis prædo ebrius semper, sed nunquam satur humano sanguine. Et jam infesta signa urbi inferebat, cum obvius irato cum suis fit Pontifex, rogatque quem denique sese

esse putaret Rex, qui mundum sic omnem fulminis instar pervaderet? Attila nihil humile spirans, *flagellum* DEI se esse respondet. Hîc enimverò Antistes portas pandi omnes civitatis jubet & modestissimis verbis avere multum jubet *Dei flagellum.* Quid expectas? verba hæc ferocissimum & ultima minitantem animum demulserunt, & LUPUS tyrannum cicuravit. Cæterùm huic verborum modestiæ victus quoque ratio & vestitus responderunt. Et cibum quidem tertio primùm die sumpsit, Sabbato cibario pane contentus. Vestem quoque unicam gestavit, sed subdititiâ alterâ (cilicio) superbam. *Ex Surio & Nauclero.*

Ad Deum tuum refer flagellum tuum: quia nec Diabolus tibi aliquid faciet, nisi ille permittat, qui desuper habet potestatem, aut ad pœnam: aut ad disciplinam. Ad pœnam impiis, ad disciplinam filiis. Flagellat enim omnem filium quem recepit. S. Aug. in Ps. 31.

SS. ABDON & SENNEN MM.
30. *Iulii.*

CEnsebantur ABDON & SENNEN inter primos Persiæ purpuratos. Et verò nisi cunæ in patriâ, mors Romæ purpuram donasset. Nam quòd Christiano principe non indignum officium arbitrarentur, Martyrum esse vespillones, suf-

ſuiſque manibus terræ mandare horum corpora gauderent, vinctos Decius Romam adduxit. Ibi ad tyranni tribunal ſteterunt auro gemmiſque ſplendidi rei; ſed extinguebant harum lucem catenæ ferreæ, quas nimium quantum glorioſi jactabant. Itaque cùm munera ingentia promitteret tyrannus, ſi ad Deos tranſirent, riſere ſcilicet, & ad omnia tòrmenta provocarunt. Plumbatis igitur tentati, contrà ferreos ſe præbuerunt. Inde in theatro feris objecti; ſed plauſum meruêre & victa Martyribus colla leones ſubmiſère, feræque cicures hominem contra feros homines viſæ defendere. Reperti interim qui necem inferrent gladiatores. Sed & Màrtyres tales ſe probarunt, cùm jugulum fortiter gladio dederunt. Extincti triduum tumulo carnere, dum Cyrinus plombeis loculis clauſum aurum defodit, quod iterum deinde erutum eſt in lucem, cùm Orbi Chriſtiano Sol ſuus Conſtantinus luxit. *Ex actis S. Laurentii.*

Noli caduca & fugacia quæ tanquam cera liqueſcunt, admirari. Vivant alii cum Principibus familiariter; tu per orationem cum Deo verſaris: tu unigeniti Filii Dei corpore veſceris; gaude & lætare te dignum effectum eſſe, qui templum ſit Dei. S. Ephrem de vit. ſpirit.

S. GER-

S. GERMANUS EPISC. 31. *Iulii.*

GERMANUM Musæ ad summos honores evexerunt. In his positus cum animum ad indigna munere suo studia dimitteret, & venandi amore illectus Palladi jam Dianam præponeret, monitor adfuit Amator urbis Pontifex, & arbore, in quâ ferarum capita defixerat, excisâ, insanam etiam venandi studium ex ejus animo extirpavit. Etsi enim iratum fugere aliquandiu Amator est coactus, rediit tamen paulò pòst, & inermem in templo GERMANUM aggressus, captum amicâ vi in sacerdotem attondit, infulæque suæ moriturus heredem fecit. Inde alium jam vidisses GERMANUM. Nemo modestior illo. Nulli digniores infulâ mores. Ille cilicio corpus vestire, ille præter panem hordeaceum & mortis monitorem cinerem nihil in mensam admittere. Ille reditus in pauperes dispensare, cum ex his uni tres reliqui aurei essent, jubere, ut hi etiam illis in prædam cederent. Verum cum ex his unum minister servasset, Numenque pro binis ducentos dono submisisset, notavit scilicet GERMANUS avaritiem illius, qui ingens fœnus (quod trecentorum aureorum futurum erat) imminuisset. Obiit anno CCCC.XXXV. patriæ suæ unicum præsidium. Nam dum vixit,

vixit, contra imminentes urbi hostes ipse exercitum duxit, signa ipse tulit, utque animos civibus faceret, sæpè sæpius cum suis *Alleluia* insonuit, itaque ferè unus rectè Epinicium ante victoriam cecinit. *Ex Surio.*

Diem ex die ne differas; sed quàm celerrimè ad Dominum te converte, antequam severissimi Iudicis sententia pronuncietur, quæ te vocet ad reddendam orationem talentorum, quæ tibi dedit; & vinctis manibus & pedibus in tenebras exteriores extrudaris. S. Ephrem de Pænit. & Conf.

S. IGNATIUS LOYOLA C.
31. *Iulii.*

IGNATIUS è nobili milite Societatis *Iesu* Dux animi sanitatem pedum debet vulneri; hujus curationem. D. Petro, vitæ immutationem piorum librorum lectioni, castitatis verò donum Virgini *Magnæ*, quæ cum Filiolo suo spectandam illi se dedit. Ad hujus aram cum opima spolia (arma sibi detracta) suspendisset, inter miros pœnitentiæ rigores, *Maria* dictante, libellum illum Asceticum scripsit, quem ne libro satis laudes. Cùm horas *Virginis* percurreret, ad arcanum S. Triadis aspectum admissus est. Ejusdem Sabbatho extra se raptus, non nisi altero Sabbatho ad corpus rediit, animarum lucro inhians, vir anno-

rum

rum XXXIII. literas discere est aggressus; mox socios scribere, parvas copias, sed ingens orbi laboranti præsidium, & cui *Jesus* ipse propitium Romæ se fore appromisit. Unicum ei symbolum fuit, *Major Dei Gloria*; perquàm familiaris illa cum lacrymis vox *Heu quàm sordet terra, cùm cælum aspicio!* Hoc obtinuit an. M. D. LVI. vir divinis ostentis, vaticiniis, miraculis clarus & natus Ecclesiæ bono. Nam sanctior juventutis educatio, reductæ ab exilio Musæ, proscriptæ hæreses, assertus DD. & templorum cultus, frequens iterum Sacramentorum usus, demum uterque orbis, ille CHRISTO subactus, hic servatus, & quidquid in utroque filii vel faciunt fortiter vel patiuntur, id omne IGNATII est opus. De Sodalitatibus *Virginis* quid dicam? quisquis ex his *Mariam* Matrem clamas, rectè IGNATIUM patrem dices. *Ex vitâ.*

O ingratissimum! ô duri cordis hominem! qui nondum intelligit, se ad labores perpetiendos, atque ad gloriam Domini Nostri Jesu Christi summo conatu quærendam & amplificandam longè maximè obligatum! Ex Epist. S. P. Ignatii de perfect. Religiosâ.

S. IOAN-

S. JOANNES COLUMBINUS C.
31. *Iulii*.

O Si Lector iis oculis vitam JOANNES legeres, quibus ille Divorum legit! Et leges puto iisdem, si leges. Succensuit hic uxori cœnam serius apparanti. Illa, ut matrona erat præ aliis pia, jubet, dum famem rectius oplonet, oculos pascere legendis Divorum factis. Non erat hoc pro stomacho JOANNES: abjicit librum. Mox tamen curiositate ductus tollit, legitque in quam primò oculis offendit Mariæ Æpyptiacæ vitam. Hic verò aliâ jam fame stimularia nimus, & nauseare omnia terrena, jam templa & preces amare, benè egenis facere, asseri incubare, castitatem cum conjunge colere, ædes in publicum peregrionorum stabulum vertere, denique ille nuper in pietate discipulus vel magistram conjugem superare. Et fort leprâ horridum homuncionem domum portaverat, cujus nec aspectum conjunx ferre poterat. At JOANNES osculis etiam dignatus balneo recreatum in uxoris thalamo deposuite, idemque, dum à sacris rediret, enixè commendavit. Interea dum hæc cubiculum petit, omnes odorum delicias obvias habet. Supervenit JOANNES cum bellariis, sed præter vestigia, nobiles, quos diximus, odores nihil reperit.

Christus

Christus fuerat. JOANNES rebus omnibus abjectis pauperem etiam ipse induit, Societatemque condidit, quam Urbanus V. Pont. probavit, patrocinio infantum inductus, qui matres suas, ut *Iesuatis* (ita is Ordo appellatur) benefacerent, monuerunt, tam magni oratores quàm parvi fuerunt. *Ex Ferrar.*

Habeamus hospitalitatis curam, non ut momentaneam solùm retributionem accipiamus; sed ut reponamus nobis immortalium bonorum fruitionem. Nam si hoc facimus, suscipiemus & nos Christum, & suscipiet etiam ipse nos in mansionibus, quas præparavit diligentibus se. S. Chrys. in Gen.

SS. FIDES, SPES, CHARITAS. VV. MM. I. *Augusti.*

FElix Roma, cui, quas nullus unquam pingere satis bellè pictor potuit, vivas spectare virtutes licuit, FIDEM inquam, SPEM & CHARITATEM *Sophiæ* filias, Charitum Christianarum ipsissimam trigam. Ex his maxima XII. altera X. natu minima IX. omnes paucos annos, sed plurimas palmas numerant. Ecce enim virtuti, ut solet, Tyrannus bellum movet, sed matre duce & junctis copiis omnes vincunt. Igitur duello singulas aggredi Urbi Præfectus statuit, & primò quidem FIDEM. Contra hanc flagris pugnat: at tergum pro scuto objicit FIDES. Sartaginem ad-

admovet ardentem ille hæc ridet arietem. Ubera resecat gladius. Gaudet FIDES ostentare hæc cælo vulnera. Caput rescinditur, coronatur scilicet. Ergo SPEM aggreditur tortor, & nervos in virginem armat: at his ipsis fortior puella est. Jubetur proin ignis sævire, sed ad virginem hic deficit & in hostes ipsius pugnat. pice ardenti & bitumine perfunditur; nempè ad novam luctam inungitur. In hac sororis mortuæ amplexibus inhærens ense vincit etiam ipsa, dum cadit ense. Iamque ad tertiam gradum facit Tyrannus bis victus: suspenditur CHARITAS ab equuleo, laniatur flagris. Sed ne audacter ivisse in hostem credas, noveris in rogum suapte sponte insiliisse terebrâ pòst perfossam & gladio cæsam. Porrò mater magnanima SOPHIA, quæ & filias præsentiâ suâ & sese filiarum virtute hucusque animaverat, triduo pòst inter funera sua funus etiam ipsa deprehenditur. Sed tamen ne tu, ne luctu credas hoc factum Roma. Hanc enim ego, vel nullam aliam Matronam gaudio emori potuisse Livio credam. *Ex Surio.*

Funiculus Fidei, Spei & Charitatis, qui difficile rumpitur, compedita tenet humilium corda, nec patitur illa extolli, aut à virtutum tramite deviare, quin potiùs elevat ad summa & conjungit Deo, facitque gustare gaudia sempiterna. S. Laur. Iustin. de humil.

S. THEODOTE CUM FILIIS MM. 2. *Augusti.*

NUmerabat THEODOTE in viduo thoro filios, quos è conjuge demortuo genuerat, duos, quos verò Christi amore adoptaverat, vinctos ac captivos longè plurimos. Talem Diocletianus Leucadio, cui mirè ejus nuptias ambiebat, tradit, qui dum nullis eam blanditiis capi videt, & domum ducere jam desperat, vinculis certè captam ad Bithyniæ tribunal adducit. Hic matris pectus per filiorum latus oppugnaturus *Evodium* primò, tum minimum natu filium cuniculis verborum subruere annititur. His ubi nihil proficere se videt, in apertam vim, verbera atrocissima prorumpit. Sed plena animis verba, quibus mater ad constantiam suos firmabat, plus poterant apud filios, quàm verbera tyranni. Intereà Hyrtacus homo non jam sceleratus, sed scelus, pudicitiæ matronali manum afferre attentat. Sed qui pro hâc tuendâ excubabat Angelus, irruentem ita pugno excepit, ut quantumvis impudentis vultum largo sanguine erubescere tamen fæceret. Post hæc Preses matri geminam mortem minatur, dum hanc sub oculis ejus filiis geminis intentat. Sed illa Spartanâ voce hoc unicum votum suum esse dicebat, bis antè, quàm semel

mel mori, & filiorum priùs oculos, quàm ſuos claudere; ſcire ſe ad hoc filios genuiſſe, ut eſſent qui pro patriâ, Cælo, occumberent. Ergo in flammantem fornacem, unà omnes injiciuntur. Et ecce continuò Superi probarunt & ad ſeſe rapuerunt aurum. *Ex actis S. Anaſtaſiæ.*

Cùm ſis adoleſcens, ſilentium & diligentiam cole: diligentia enim te gratum conſervat; ſilentium autem animæ lucem tuetur, nec ſplendorem ejus tenebris obrui ſinit; ſemper denique & in omni actione comes tua ſit humilitas. S. Ephrem de vita ſpirit.

S. PETRUS EPISC. 3. *Aug.*

EX principum Salernitanorum ſtirpe ajunt oriendum PETRUM. Sed ut in nobiliorem etiam familiam tranſiret D. Benedicti, non dubitavit purpuram cum cucullo mutare. Attulit tamen hic alteram illi purpuram, cùm Pont. Anagniæ ab Alex. Pont. Max. datus eſt. Sed nos illud multò pluris facimus, Cælitibus tam familiarem *Petrum* fuiſſe. Etenim cùm dubitatio ſuborta eſſet Agnanienſibus, num D. Magni oſſa penes ſe haberent, eam ex omnium animo delevit ipſe Magnus, & teſtis ſuus ipſe veriſſimus feminæ à paralyſi afflicta (excubare eam *Petrus* ad tumbam Divi juſſerat) ſub noctem conſpicuus ſuam præſentiam Epiſcope, ſimul ſanitatem ægræ nuntiavit.

Idem D. Magnus PETRO oranti visus iter illi Constantinopolim indixit & simul itineris rationem edixit, ut quòd valetudinem Imperatori allaturus, & invicem, quidquid postulasset, esset ablaturus. Itur ergo Constantinopolim ad Michaëlim. Sed negat hic se vel Anagniam vel Medicum D. Magnum nosse. Ut igitur nosceret, nocte insequenti cum morte luctanti Imp. spectendum se obtulit ipse, Magnus & cum Magno *Virgo* Maxima, monuitque PETRO crederet, medicinam morbo facturo. Accersitur igitur hic, & valetudini restituitur Michaël Rogas, quâ medicinâ? Saluberrimo *Mariæ* & Magni nomine. Pretium operæ porrò PETRUS suæ Anagniam hoc retulit, ut sumptus Imp. Michaël faceret in ædem maximam ædificandam suffecturos. Sed neque hæc licèt magnifica explere oculos potuit PETRI. Ad cæli igitur templa abiit. Eódem tendis? per nostra in illa itur. *Ex Ferrar.*

Exhibeamus nos sicut Dei ministros in multâ patientiâ, diffundentes odorem illius circumquaque, adversa tolerando: sicut enim aromata odorem suum, cùm incenduntur, expandunt, sic in nobis quod virtutibus redolet, per patientiam innotescit. S. Laur. Iust. lign. vitæ.

S. DO-

S. DOMINICUS CONF. 4. *Augusti.*

ALterum ecce orbis labantis columen Dominicum. Certè innoc. Pont. Max. subjicere humeros ruinam meditanti Lateranensi ædi vidit. Certè flagrantem à tergemino vitio orbem totidem telis castigaturo *Filio Mater* clypeum cum Francisco Dominicum objecit; ut jam minus mirer necdum natum sive ore facem, sive fronte stellam prætulisse. Et verò etiam hodie lucet in Filiis, qui dum sanctioribus rosis lilium (*Virginem*) colunt; dignos se probant, quos (quemadmodum ipse Dominicus habuit videre) velut pullos suos nunc pallii sui alis foveat *Magna Mater*, nunc dormientes invisat benè precabunda. Illud omnium bono ex *Virgine* Divus intellexit toties advocationem pro nobis in cælis ad Filii pedes facere, quoties è terris Advocatam solenni formulâ *clamamus*, ut qui rei non clamant, sibi, non Advocatæ adscribant, si pereant. Porrò Dominicus quatuor omnino Infulas, quas alii tam studiosè capiti quærunt, generoso fastu pedibus ipse subdidit; ter noctu pœnas à tergo suo, pro se primùm, tum pro viventibus in graviori noxâ, demum pro agentibus in igne piaculari manibus expoposcit. Mitto in homines, dæmones,

adeòque Superos imperium; quippe cùm toties jam hos exoraret quos oraret. Illud memorandum, qui *Mariæ* vixerat, non sine *Maria* demortuum esse. Affuit hæc, neque sola, sed inter *Filii* & Cælitum comitatum ad astra abduxit. Viam inquiris? per Rosaria ivit DOMINICUS. *Ex vitâ.*

Nemo gratuletur homini, qui prosperatur in viâ suâ, cujus peccatis deest ultor, & adest laudator. Major hîc ira Domini est: irritavit enim Dominum peccator, ut ista patiatur: id est correctionis flagella non patiatur. August. super Psal. 7.

DEDICATIO S. MARIÆ AD NIVES.
5. *Augusti.*

ANnus agebatur Christianus supra CCC. LXV. quando Romæ civis fuit patricii sanguinis, & huic *Ioannes* vocabulum. MARIAM puto expectas Mariane, cùm *Ioannem* audis? Rem loqueris. Fuit huic conjunx digna conjuge suo, fuere opes ingentes, sed spes natorum nulla, & in his etiam nepotum decollaverat. Tandem, quid ô! quid terris, ait *Ioannes*, ignobiles & mecum morituros hæredes quæro? quin cælo adscisco? & an explere dignioribus nominibus ceras possum? Certè opibus unica MARIA digna omnibus est. Imò *Ioannes* non sum, si hæredem MARIAM non scri-

scribo. Eja igitur Virgo, tu sola jam tabulas imple. Filio si careo, certè tu non cares, qui cum animum æternùm oblectem. Audiit JOANNEM MARIA, & assem omnem in montem Exquilinum conferre jussit templo exædificando eo in loco, quem postero mane nivibus insignem esset factura. Et erat tunc æstus longè maximus & faciliùs utique grandinem quàm nives daturus. Adit tamen JOANNES locum, & reperit undique niveo vellere vestitum. Sed & Liberius Pont. Max. in somno à VIRGINE monitus accedit & fundamenta templi jacit, quod per omnem orbem hodie clarum MARIÆ MAIORIS nomen gerit. Miraris, Sodalis, miraculum? laudas templum? At tu castas ostende sis mihi in animis nives plures; plura ego VIRGINIS templa monstrabo. *Ex Brev.*

Meritò in te ô Maria virgo respiciunt oculi totius creaturæ, quia in te, & per te, & de te benigna manus? Omnipotentis quicquid creaverat, recreavit. S. Bern. serm. 2. in festo Pentecost.

S. OSWALDUS REX C. 5. *Augusti.*

PUrpuram quibis tingunt, etiam OSWALDUM laudabunt, Angliæ Regem, qui suam suo iterum sanguine tinxit. Dubium planè reliquit, an Christi hostes vicerit, an ab his victus deinde sit

gloriosiùs. Pugnaturus cum parvâ manu contra ingentes Britonum copias, trophæum tamen ausus est ante victoriam ponere Crucem, quam adorasse illi cum suis, vicisse fuit. Abhinc regni Christiani proferendi cupidissimus dignum rege munus est arbitratus, dicenti ad populum Aidano Antistiti interpretem assistere. Pium animum illud prodit, quòd sub solemnes paschatis dies non modò qui mensæ illati erant, cibos; sed ipsam etiam argenteam lancem in frusta cædere & absumi à rogatoribus voluerit. Aidanus, quem tum mensæ adhibuerat Oswaldus, tam benignam manum amplexatus atque exosculatus fertur jussisse nunquàm exinde putrescere. Et parere hæc visa est, cum cæso sub annum DC. LII. à Barbaris domino, loco infami unà cum capite suspensa annum integrum integra (uti & deinceps) perduravit. Ipse Oswaldus tunc quoque cùm in acie occumberet, supinis pro more in cælum manibus orare in genibus deprehensus est, eodemque loco ad hominis altitudinem egesta humus omnes morbos vicit, ut vel ideo voluisse illic cadere Oswaldus videatur, quo ægri tot inde urgerent. *Ex Sur. & Graf.*

Vide rationem; facilè judicabis parricidiali crimine contemni pauperes nostro arbitrio, quos nullo videmus à nobis Dei opere discretos. S. Paulin. ad Aletium ep. 31.

S. AFRA

S. AFRA MARTYR. 5. *Augusti.*

QUam neque naso dedit Metamorphosin, nos damus ex Venere Dianam, AFRAM inquam Augustæ Vindelicorum probrum primò, pòst unicum decus. Magdalim diceres alteram, nisi quos hæc lacrymis, illa ignibus etiam ignes plecteret. Diis devota omnem jam pudorem malè prodigalitaverat, cùm Narcissus Præsul fidem Christianam exul circumferens tectis impuris successit. Hic AFRA, dum prædam captat, precabundi primò ad mensam modestiâ, dehinc verborum de Deo, quibus cibos identidem condiebat, suavitate illecta ipsa capitur; simul amoribus nuntium mittit, simul Christo totam se dedit, exemploque suo mox matrem Hilariam & scelerum nuper socias tres ancillulas trahit. Tantum odor castus unius Narcissi potuit! Doluit sanè hoc nequam genio, qui propalam visendus multis questus est animam olim suam AFRAM sibi extorqueri. Hæc interea opes malè partas benè inter paùperes dividens, vitámque veterem castissimis coloribus emendans, jubetur à prætore Cajo, misso Christo, ad Veneris sacra redire, Vulcano, ni pareat, sacrificanda. Maluit hujus quàm illius ignes ferre. Itaque palo alligata cùm è pyrâ ardente fumos dæ-

monis æstuſque Capidinis riſiſſet flammas inter cælo ſe intulit, quò mox mater etiam & ternæ famulæ, quòd Lacrymas rogo & tumulo *Afræ* affudiſſent, alio ex rogo evolarunt. Ipſa Venus puto mirabatur ad tot ignes frigere ſeſe. *Ex Surio.*

Dum carnalis vita corrigitur, & uſque ad abſtinentiæ atque orationis ſtudium pervenitur, quaſi jam in altari caro incenditur, ut inde in omnipotentis Dei *ſacrificium redoleat.* S. Greg. in Moralib.

SS. JUSTUS & PASTOR MM. 6. *Auguſti.*

JUSTUM & PASTOREM germanos fratres: duo ſidera, Caſtorem & Pollucem dicerem, niſi feliciori ſorte unà uterque è cælo adoleſcentiæ præluceret. Involvetat velut turbo omnem Hiſpaniam furor Daciani, & Complutum jam pervenerat; cùm hi pueruli, abjectis ultrò tabellis, è ludo literario in campum prodire properarunt, factis oſtenſuri, quantum in Chriſtianâ Philoſophiâ profeciſſent. Dixiſſes ad gremium matris currere, itu ad carnificum manipulos parili curſu contendebant. Dacianus ubi hæc inaudiit, virgis cædi imperavit. Sed illi ad imbellem ſcholæ metum ridere ſcilicet; ſupplicia hæc timidæ ætatis dicere, quæ ſæpè nec pueris lacrymas excuterent. Alia itaque tormenta

menta promeret, Tyranno digna, & cum iis rem sibi cogitaret, qui prætextam cum superstitione jam posuissent. Et verò victoriam jam tum desperans Dacianus, non admissos educi extra urbem ad supplicium jussit. Illi in amplexus ruere, novo more frater fratri mortem gratulari; hoc demum Christianæ Philosophiæ esse, mortem pro Christo contemnere; hoc germani fratris, germano immori, nec fatis disjungi, quos uterus matris junxisset. Ita animosi, & pleni, que in vultum etiam promicabat, lætitiâ, caput securi subdiderunt. Age nunc, quid ad hos discipulos Complutum, vel ipse Cordubensis Philosophus? Certè Dacianus quamprimùm aliò se contulit, non ausus porrò cum viris congredi, tam turpiter à pueris victus. *Ex Baron. & Lippeloo.*

Si vires tuæ in pugnando sint parvæ, Christum invoca adjutorem. Cùm te perspexerit fideliter invocantem, qui pro te pependit in ligno, & hic victoriam, & coronam victoriæ præparabit in cælo. S. Aug. l. de symb.

S. ALBERTUS C. 7. *Augusti.*

Etiam Alberti splendorem prævia ab utero matris lux indicavit. Et rectiùs *Mariæ* quàm hujus filium dixeris; quippe quem sterili eâ lege illa dedit, ut bonâ fide suo servitio olim hæc red-

deret.

deret. Moram ipsis, quibus jungere se ALBERTUS parabat, Carmelitis quos vocant, interponentibus graviter nihilominùs Deipara parentes objurgavit. Nimirum furtum hoc esse, cælo dicatum terris velle mancipare. quid simiæ catulum amarent? parum interesse veneno, an amplexu partum enecarent. ut dare prolem, ita auferre, cùm luberet, Superos posse. Audite parentes omnes: his monitis illi manum Deo, filium omnibus disciplinis excultum, posthabitis etiam regiæ puellæ nuptiis, religioni dederunt: quoque magis jam Virgini sacrificium placeret, suismet manibus ad ejus aram candidissimam hostiam stiterunt. Hìc ALBERTUS orcum rivalem sponsæ vultum præ se ferentem res sibi scilicet jussit suas habere. Subinde fatigatis obsidione & fame civibus tres cum commeatu triremes cælo remige impetravit. Hebræos complures aquarum vi abreptos in sicco restituit, sicco ipse pede undas percurrens. Jam mortem, quem cælesti voce edoctus obiit anno M.CC.XCII. æs campanum sponte sonans, integritatem corpusculi odor suavissimus, beatitatem animi duo Angeli prodiderunt, qui dubiis an ut Cælitem colerent, an ut mortuum lugerent hominibus, sub initium rei divinæ illa verba *Os justi* præiverunt. Nostras mortes ô quàm rectè lugemus! *Ex Surio.*

Quic-

Quicquid illud est, quod offerre paras, Mariæ commendare memento, ut eodem alveo ad largitorem gratiæ gratia redeat, quò influxit. S. Bern.

S. MYRO EPISC. 8. *Augusti.*

NUllæ ceræ ornarunt MYRONEM, sed virtutes multæ, quas quidem neque numerare in hac pagella possumus, uti nec pauperes, quos pulchro ordine stantes per atria quotidie laudare nobilem ejus manum vidisses. Seminabat ille in hos, quidquid ager, quem colebat, dives dedisset; in fures etiam liberalis. Nam fortè ex his XII. in horreum se penetraverant MYRONIS. Ibi cùm saccos frumento, scelere animum onerassent, injecit Deus furacibus manibus arcana vincula, crevitque in tantum facinoris pondus, ut ne humo jam tollere onus possent. Intervenit interea MYRO, & cùm illi trepidi alia vincula sperarent, illis missionem dedit, & tergo improborum non, quod meruerant, patibulum, sed saccos, de quibus diximus, benè fartos suâ manu imposuit, emisitque gravi supplicio mactatos. Interea nihil decessit de MYRONIS opibus, quas ille scilicet eo loco, ad quem fures non adrepunt, cælo recondebat. Sub hæc virtus sacerdotio, mox Episcopatu & miraculis est honorata. Nam & per medium flu-

fluvium Tritonem viam ſibi fecit, & miſſo pòſt, pro ſuo in illum imperio, ſcipione, coire iterum Moyſes noſter juſſit. Sed & Herculem in illo agnoviſſes, cùm ingens monſtrum draconem clavâ, hoc eſt, oratione dejecit. Exinde reliquam vitam tranſegit tumulis Divorum exornandis, dum centenarius eundem honorem etiam ipſe meruit. *Ex Menæis.*

Non videbit diem malum, qui dies bonos habere pauperem fecit: videbit diem malum, qui diem judicii ſine advocatione paupertatis intrârit: ſine causâ accuſant peccata, quem pauper accuſat. Excuſari non poteſt, quem fames pauperis accuſarit. S. Pet. Chryſol. ſerm. 14.

SS. FIRMUS & RUSTICUS MM. 9. *Auguſti.*

SOciarunt & pugnas & triumphos FIRMUS & RUSTICUS, ipſamque adeò, quod vitio aliis datur, patriam Veronam triumpharunt. Verberibus hæc primò pugnavit, ſed illi glorioſum ducebant patriæ plagas oſtentare acceptas à patriâ. Jam in carcerem cùm deſcenderent, Capitolium videbantur petere. In carcere cùm cibum victoribus Tyrannus victus negaret, triumphales epulas Angeli pararunt. Ad has in teſtarum fragminibus velut in roſis ſuaviter illi accubabant. Fame ſic pulsâ ſanguinem ſa-

tiebant fundere. Et verò gladio cæſi hunc quoque libarunt. Porrò funus utriuſque Cælites curarunt mercatorum os habitumque induti, & nobiles merces (oſſa Divorum) non procul Carthagine depoſuerunt. Horum pretium indicavit genius malus ex alieno ore locutus, præſentiaque horum mirè diſcruciatus. Itaque in Iſtriam tranſlata corpora. Sed & Iſtri tanti hæc æſtimarunt, ut expetenti Veronæ (cui imbrem cælum tam diu negaturum ſe dixerat, dum in urbem Divi exules revocarentur) non aliter vendere voluerint, quàm aureo tanto appenio, quantum corpora penderent. Sed faverunt patriæ potiùs licèt ingratæ Martyres, cumque ad libellam examinarentur, tam leves ſe præſtiterunt, ut ex corrogato auro triens ſufficeret. At verò tunc primùm magni ponderis apud patriam fuerunt. *Ex Mombrit. & Pet. de Natal.*

Homo, quid commune cum terris tibi, qui confiteris tibi genus eſſe de cælis? ergo cæleſtem vitam monſtra in habitatione terrenâ; quia ſi quid in te geſſerit terrena cogitatio, cælo maculam, cæleſti generi injuriam intuliſti. S. Pet. Chryſ. ſerm. 71.

S. LAURENTIUS M. 10.*Augusti.*

DUcebatur ad mortem Sixtus Pont. Max. & ecce LAURENTIUS expoſtulare cum hoc cœpit, non quòd ad præmia iret, ſed quòd ſide filio pater iret. Enimverò qui ad aram ſocius fuerit, ad crucem ſe futurum. Ad hæc Sixtus: Suum eſſe præire, miniſtri ſequi; ſuum, hæredem vitæ relinquere, cujus ſi fuiſſet, propediem etiam mortis futurum; theſauros interim Eccleſiæ tyranni manibus ſubduceret. His lætior LAURENTIUS confeſtim opes omnes ſacras in pauperum ſinus abdit, hi cælo condunt. Valerianum deinde hiantem & inhiantem ad templum ducit, & pauperem longo ordine de ponte gregem mònſtrans, Hi, inquit, theſauri, quos orbis habet, ſunt maximi, quintu hos ambis avarus, hos foves, &, ſi ſapis, his tuum etiam jungis ærarium. Hìc Imperator virgas, flagra, ignes inclamare, & hæc omnia continuo LAURENTIO carnifices admonere, ut jam abeuntem animam Deo martyr commendaret. Sed è Cælitibus adfuit qui ſudorem Athletæ & ſanguinem linteo abſtergeret. Tyrannus interim os LAURENTII ſaxis, hic verò aures tyranni verbis liberrimis pulſavit. Ad extremum craticulæ ſuperinjectus, & lento igne toſtus, non tamen inſultare Vale-

Valeriano destitit, sed subinde arridens illi, *Verte*, exclamavit, *& manduca.* Et ille quidem hoc epulo indignus fuit. At cæli, quos jam dudum odor nobilissimi convivii exciverat, ad se tam nobile ferculum rapuerunt, & convivas, si modò placet, etiam nos habere peroptant. *Ex Lip. & Baron.*

Quis nolit ad horam uri Laurentii igne, ut æternum gehennæ non patiatur incendium? ejus exemplo provocamur ad martyrium, & accendimur ad fidem, incalescimus ad devotionem, & si in nobis persecutoris flamma deest, fidei tamen flamma non deest. S. Aug. serm. de S. Laurent.

S. ALEXANDER EP. 11. *Augusti.*

IN uno vultu & Philosophum, & Carbonarium, & Episcopum, & Christi Martyrem agnosce. Poterat equidem ALEXANDER inter sapientiæ candidatos facilè princeps esse, cùm ipsi jam honores suum clientem ambirent. Sed maluit ille honestiore ambitu sordidatus cælum prensare & inter silvas abditus, quibus stultissima mundi vota notaret damnaretque, carbones facere. Interea advenit Gregorius Pont. (is qui à magnis mirisque factis nomen habet) Comanis Præsulem daturus. Hic cùm omnium voca in opulentos & genere ac clientelis nobiles spectarent, unus Gregorius

virtutem potiùs ait in ſolium extellendam, ubi demum illa etiam ſub lacero pallio latitaret. Quin igitur (cum reſu è turbâ neſcio quis ſubdit) dictatorem ab aratro nobis, aut certè à carbonibus ſuis ALEXANDRUM adduci imperas, ſplendentemque jam antè à rogo ſuo infulâ inſuper exornas? Enimverò Numine ita ſuggerente jubet adduci hominem Pontifex: mox indolem & modeſtiam altius æſtimans pro imperio vitæ ordinem ſibi explicare; eâ intellectâ & ſordibus abſterſis mitrâ indui, indutum ad concionem dicere jubet. Tunc enimverò ALEXANDRUM Præſulem ſuum cives jam non inviti ſalutarunt, finiitque cum plauſu fabula. Ille cùm ſanctè diu munus ſuum adminiſtraſſet, à fidei hoſtibus demum igne exuſtus iterum carbones dedit, ſed quibus Eccleſia hunc diem pulchriùs quàm gemmis ſuos olim antiquitas ſignat. *Ex S. Gregor. Thaum. & Virid. Rader.*

Omnes delectat celſitudo; ſed humilitas gradus eſt. Quid tendis pedem ultra te? cadere vis, non aſcendere; à gradu incipe, & aſcendiſti. S. Aug. epiſt. 18.

S. SUSANNA VIRG. MART.
11. *Auguſti.*

UNam lex vetus nobis SUSANNAM laudat, pudicitiæ motronalis exemplar;

plar; multò rectiùs nos alteram, virginitátis speculum & post sanguinem pro Christo fusum longè pulchriorem illâ alterâ. Quare oculos etiam Maximiani in se, sed longè antè Christi rapuit, cujus thalamo ut servaret sese, illius amores contempsit. Quid, quod eos, qui conciliare SUSANNAM Maximiano ad laborarunt, priùs SUSANNA Christo conciliavit; Eam òb rem cùm grave virgini certamen immineret, ab Imperatrice Serenâ (Christo clàm jam tunc addicta hæc erat) in aulam evocata est. Ibi cùm totos dies precibus se & adhortationibus mutuis armassent, in pugnam denique proditura SUSANNA domum concessit. Nec multò pòst adfuit Maximianus & malis aspiciis amoris ædes castas necquicquam oppugnavit. Nam rectiùs SUSANNA Angeli ductu pugnavit, qui ab ædibus repulit profanum. Successit Maximiano Imp Diocletianus, Macedonio misso, qui ad Deorum sacrificium velut ad fœdus invitaret tam fortiter decertantem. Sed nimirum geminum hostem triumphare etiam hæc SUSANNA debebat. Et verò triumphavit, rectiusque Deo ipsam humi afflictam dæmonis statuam sacrificavit. Mox eidem post multa verbera gladio cæsa sanguinem etiam suum litavit. Istum peplo suo excepit Serena, domumque veluti ingentem thesaurum reportavit.

Et reverà purpuram, qualem nunquam antehac etsi Imperatrix, & in eâ tot gemmas, quot guttas portabat. *Ex Surio.*

O anima, quæ in te Christum habes, attende tibi, tibi ipsi vaca: immortalis est Christus sponsus tuus; cave enim dejeras, ne ab eo derelicta diligas inimicum tuum ab omni justitiæ pulchritudine remotissimum. S. Ephrem de exercitat.

S. CLARA V. 12. *Augusti.*

FRancisci illustris partus vergo CLARA est, mater eadem omnium virginum, quæ Francisci institutum æmulantur, jam antè parenti suæ, quàm nasceretur, à Christo è cruce laudata. Ergo unicum sexûs sui miraculum ea facere molles virgunculas docuit, quæ multi in viris miramur, pauci imitamur. Asperrimam vitæ rationem, atque ultimam, quam in ordinem suum invexit, paupertatem cordi DEO esse vel tunc probavit, quando abundare in vacuo etiam vase oleum fecit, & dimidium panem quinquaginta omnino virginibus sufficere. Neque erravero, puto, si Moysi etiam feminam æquiparavero. Certè obsidione gravi cùm Assisium cingeretur, precibus ante Eucharisticum epulum CLARA depugnans omnes in fugam hostes egit, certiorque de victoria ab ipsomet sponso Christo est facta.

Ab

Ab hoc aliàs nunc ad naſcentis cunas, nunc ad patientis tormenta ſpectanda cùm evocata eſſet, Crucis deinceps ſigno ita uſa eſt, ut contra morbos Alexiteriorum, contra orci minas Panopliæ vicem eſſet. Jam moriens uti è terris cum purpurato ſenatu ſummum Pont. ita cælis cum candido virginum agmine virginum Reginam, & cum hac ſummum Numen ad ſe pertraxit; itaque in cælo fuit, antequàm fuit. *Ex Surio.*

Sanguine Agni ſervatur domus à percuſſione Angeli: & aquâ maris rubri extinguuntur inimici, quæ ſunt myſteria Chriſti. Hieron. ſuper Luc.

S. CASSIANUS EP. ET MART.
13. *Auguſti.*

Pulchriùs longè CASSIANUS poſt Pontificatum, quem apud Brixentas geſſerat, quàm poſt Regnum olim Dionyſius, ludum in foro Cornelii exul aperuit, non ignarus has demùm illas eſſe raſas tabulas, è quibus nec ſenectus mores expungat, quos olim infantia inſcripſit. Sed heu! quoties juventus indignum tuis Doctoribus Minerval ingrata perſolvis? Rapitur ecce ad judices CASSIANUS, & impietatis in Deos damnatus pueris traditur excarnificandus. Nulla mora. Convolant velut ad ferias literarias peſſimè feriati, & ad pœ-

nas magistrum nudem discipuli vocant. Pars tabulas capiti illidunt franguntque, pars graphiis, nunc punctim, nunc verso stylo cæsim invadunt, vulnera identidem convitiis interpolantes. Alii nunc demum sibi literatum videri præceptorem clamare; alii rogare, num rubrico hæc placeret? num amplus satis latusque stylus esset? sátne acutum foret epigramma, quod exararent? Alii denique hortari se mutuò, ne otiosi essent; hoc præceptoris semper unicum preceptum fuisse, nunquam stylum ponere, semper aliquid scriptitare. Et fortè unus è turbâ aliquis: Ingrati non erimus CASSANE magister, multas fateor tibi debemus, sed, hem! quas accepimus omnes reddimus, & cum fœnore, plagas. Quæ rebat interea per mille vulnera exitum ingens anima, nec reperiebat, usque dum omnia in unum confusa victrici in cælum viam fecerunt. *Ex Prudent.*

Spem tuam omni horâ in Deo pone, & quidquid tibi accesserit, sive bonum sive malum, ex toto corde semper dic, Deus in adjutorium meum intende. Si vis salvus esse, versiculus iste de corde tuo non recedat: cum ipso dormi, & cum ipso vigila. S. Aug. serm. 1. de Iejun.

S. RA-

S. RADEGUNDIS REGINA.

13. *Augusti.*

Salve nitidissimum coronæ Gallicæ lilium, Salve RADEGUNDIS! & tu Mariane, eia mecum odoribus pascere, quibus cælum gaudet. Supere! Rigis filia, & Regi nupta ecce mendicabulis famulatur, opobalsama ducit pædorem & nauteam: exesa scabie capita & quas lingua nominare fugit ultimas sordes dignas gemmas putat, quas regiâ manu tractet. Inter delicias esurit, inter falerna sitit: purpuram pulchrè cilicio suffulcit: superbit tergemino torque; sed ferreo, sed carni nudæ jam innato potiùs quàm illigato. quid? annè regnum etiam calcat generosa? ecce aulam Asceterio, Clotarii lectum Christi thalamo permutat. Quid amplius à feminâ sperem? & tamen nescio quid amplius amor ingeniosus meditatur. En flammas hic subdit, manum armat, æneam candentemque plus à suis quàm alienis ignibus Christi effigiem corpori inurit, dum cordit cupit. Falleris ô RADEGUNDIS si animo insculptum nec dum credis. inde prototypon manus sunt mutuatæ. Nimirum hæc cælo vin faciunt. Adest Deus amatus & amantis etiam ipse vultum indutus blanbitiis amantem demulcet, & coronæ suæ pulcherrimam eam

unionem appellat. Sed & paranymphi Angeli sponsæ morienti adsunt, & cantu ah nimiùm suavi animulam evocant. Quid ô Angeli! quid suum terris lilium eripitis? Ah alia saltem cælo semina spargite. despero; imò ex horto Mariano spero. *Ex Surio.*

Christus opprobria, irrisiones, contumelias, alapas sputa, flagella, spineam coronam crucemque sustinuit: & nos miseri ad nostram confusionem uno sermone fatigamur, uno verbo dejicimur? Isidor. de summo bono.

B. STANISLAUS KOSTKA.
14. *Augusti.*

STANISLAUS ex illustri apud Polonos Kostkarum familiâ, cùm Viennæ Rhetoricæ operam daret, Mariam ferè laudandam sibi sumpsit, latum videlicet oratori campum. A fratre majore etiam verbera passus, non tamen ideò minùs aut virtutem coluit, aut sacrum epulum frequentavit, ad quod semper pridiano jejunio famem acuebat. Inde hoc ipsum ægro, cùm ter irruentem in se Stygis Cerberum Crucis ligno fugasset, D. Barbara inter Angelos ministravit; mox ipsa *Mater* languentem recreavit, collocato puero JESU in decumbentis lectulo: abiens deinde monuit, Societati JESU nomen daret. Cui rei cùm obicem

obicem posituri essent frater ac parentes, fugâ elapsus Delingæ in convictorum ædibus tam nobilis hospes mediastinum egit: Romæ in Societatem receptus iis divini amoris facibus arsit, ut recreare frigidâ pectus æstuans fuerit necesse. Itaque cælo jam maturus cùm prælegi sibi patronorum nomina (menstruorum præcipuè) jussisset, nunc in *Jesu* effigie vulnera, nunc in *Mariæ*, ubera deosculans, & utriusque nomina inclamans expitavit, pridie *Virginis Assumptæ*; quam num amaret rogatus. Quid ni, inquiebat, *Maria* amem matrem meam? ita enim eam appellitabat, novos semper de illa titulos & magnifica verba excogitans. Utique igitur *Maria* mater *Stanislai*, sed & filius *Stanislaus Mariæ* fuit. Utinam plures fratres numeraret! *Ex Franc. Sacchino.*

Panem cælestem spiritualiter manducate, innocentiam ad altare portate. Mentiri Deo potes, Deum fallere non potes; novit ille quid agas: intus te videt, intus te examinat, intus inspicit, intus judicat, aut damnat, aut coronat. S. Aug. tract. 26. supêr Joann.

ASSUMPTIO B. MARIÆ VIRG.
15. *Augusti.*

AGe penna, quid humi repis, dum VIRGINEM laudas? altius vola, & su-

& supra cælos laudibus hodie merentem tolle. Sequimini Sodales, si germani MARIÆ pulli estis, Crescebant, & oculos cæli multùm delectabant primi Ecclesiæ flosculi, cùm hos è cælo Filius, in terris *Mater* foveret. Sed denique ille matrem terris, hæc Filium cælis invidebat. Ergo igitur iterum boni nuntii bajulus Gabriel adest, & ad suavissimum mortis somnum invitat. Adsunt interim divino nutu, qui toto orbe divisi erant Apostoli, & lectulum abiturientis ambiunt. Cerneres pro virgine certantem cum cælo terram. Hinc filii lacrymis retinent, & amplexu morantur; illinc suavissimi Cælitum moduli animam beatam policiunt, trahuntque ah! sponte properantem. Suscipit proinde matrem Filius, sinumque pro sinu rependens illuc evehit, unde unum illa Deum suspicit, alia omnia despicit. Solabatur terra luctus suos opimo spolio, corpusculo Virgineo, sed etiam hoc brevi spolianda. Etenim cùm, ita Numine volente, seriùs è XII. proceribus Thomas advenisset, & amissam Matrem etjam in tumulo mœstus quæreret, præter lintea, tam magni thesauri nuper involucra, nihil reperit; quòd cælum etiam Corpus subduxisset. Ah liceat amplexis pedes, & in hederæ morem alligatis dicere: Nunc, si terram nauseas, Virgo, scande Cælum. *Ex Brev. Rom. &c.*

Præ-

Præcessit nos Regina nostra, præcessit, & tam gloriosè suscepta est, ut fiducialiter sequantur Dominam servuli clamantes, Trahe nos post te; in odorem unguentorum tuorum curremus. S. Bern. serm. 1. de. Ass. B. M. V.

S. ARNULPHUS EP. 16. *Augusti.*

SÆpè matres & viva filiorum funera malè rident & malè lugent mortua; id quod ARNULPHI etiam pater primò factitabat, dum quem primum enixa est filium, spem unicam familiæ, sed morte intempestivâ sublatum non posse deflere satis sibi videbatur. Sed monuit bonus Genius æquo animo ferret, quod non posset non ferre; qui maximè oculis arriderent flores, hos primos carpi. Non invideret filio Cæli contubernium, in omnia vitia, si porrò ivisset, atque adeò latronum societatem abripiendo. Potius nascituri alterius filii spe animum erigeret, qui vitæ sanctioris famâ orbem esset impleturus. Atque hic ARNULPHUS noster fuit, aulam primò & militiam, tum monasticen secutus, eo semper vitæ tenore, ut dubium pæne fecerit, sanctiórne miles an monachus fuerit. Ex hoc Abbas, ex Abbate Pontifex Suessone ita gessit, ut extremùm ægro ter concussum cubiculum ter spectaculum objecerit jucundissimum mo-

morituro. Nam primò videre Apoſtolorum Principem habuit, qui noxarum veniam largiſſimam nunciabat: mox cæleſtium agminum Primipilum, qui commeatum in cælum promittebat; demum ipſam cæli Reginam, quæ feſto ſibi, quo cælo recepta fuit, die, recipiendum cælo etiam ipſum indicavit. Tanti, ô Superi! tanti ægrotare etiam mihi foret! *Ex Surio.*

Pretioſa mors Sanctorum, pretioſa planè, tanquam finis laborum, tanquam victoriæ conſummatio, tanquam vitæ janua & perfectæ ſecuritatis ingreſſus. S. Bern. in epiſt.

S. ROCHUS CONF. 16. *Auguſti.*

NAſcitur Rochus loco per illuſtri in Galliâ, portentoſâ Cruce à matre rubens: ætatis anno duodecimo amiſſis parentibus etiam opes in pauperes abjicit; ipſe ditione ſuâ patruo commiſsâ, Italiam Religionis cauſsâ petit. Hic dum laborantibus peſte ſervitium ſuum addicit, magnâ omnium admiratione quàm plurimos ſanitati Crucis ſigno reſtituit. Secundùm hæc divinitus edoctus, quibus malis porrò exercendus eſſet, acutâ primùm febri tentatur, mox ſagittâ coxam trajicitur. Sanus boni Angeli ope, dum in patriam repedat, iterum æger ex itinere ſub arbore decumbit,

bit, annonam in dies singulos panem unum cane subministrante. Redux denique in suam ditionem, eandem domi, quam foris fortunam, hoc est iniquam reperit. Grassantibus enim per ea tempora ubique bellis, pro exploratore habitus captusque ab ipso patruo hospitio publicitus, hoc est, carcere excipitur. Hoc cùm mille modis absolvere seipsum posset, quinque ipsos tamèn annos delitescit. Tandem cùm nomen tabulæ suum inscripsisset, simul amplam sponsionem, quâ cælum omnibus peste correptis medicinam Rochi intercessionem fore edixerat; peste ipse Medicus pestiferorum decedit. Sed tanti fuit, ut liber animus è gemino carcere evolaret. *Ex Lippeloo.*

Quomodo tenebas sacculum, ne tibi extorqueatur à fure, sic custodi innocentiam, ne tibi extorqueatur à diabolo; sit illa certum patrimonium tuum, de qua sunt divites & pauperes. Quid tibi prodest lucrum auri, & damnum innocentiæ? ergo custodi innocentiam? S. Aug. serm. 3. sup. psal 36.

S. MAMMAS M. 17. *Augusti.*

QUi puerum MAMMANTEM Martyrem miraris, noveris lac Martyris bibisse. In carcere quippe natus primas cunas vincula habuit, primum ridere inter utrumque parentem mortuum visus est, cùm pater ante ejus ortum, mater

mater non multò post obiissent. Talem matronæ commendavit Angelus educandum. Mox cùm annum ageret quintum-decimum, virum jam se tyranno & contra verbera Spartanum, contra ignes Romanum præbuit. Undis deinde suffocando iterum Genius Tutelaris adfuit, actisque in fugam tortoribus Martyrem in montem duxit. Hic generosus puer tot jam penè nutrices, quot silva feras numeravit; cùm hæ ultrò Divi mulgentis manum ambirent, iisdemque deliciis & famem nobilem & sitim pellerent. Atque hujus miraculi fama cum aures Præsidis pulsasset, equites misit, qui *Mammantem* sisterent. Excepit *Mammas* ignaros, primumque lacte & caseo, tum ipse feratum spectaculo recreatos in urbem est secutus. Iterum ergo plagis sævitum, sed quas inter rideret *Mammas*; iterum fornax succensa, sed in quâ quartum pueron Babylon agnosceret. Feris quoque cum objectus esset, ursus pardusque sudorem Athletæ abstergebant; leone interim, qui comes Martyri è monte iverat, in carnifices grassante. Denique tridente confossus *Mammas* ilia effusa, extra urbem extulit, & moriturus ipse sepulchrum speluncam subiit. *Ex Metaphr.*

Terram nesciat, amorem carnis ignoret, nihil in se vitiis licere permittat, qui se Dei filium credit; actu, vitâ moribus, tanto

generi

generi respondeat ; ne iterum ad terrena descendens ad tanti genitoris tendat injuriam. S. Pet. Chryſ. ſerm. 68.

SS. PAULUS & JULIANA MM.
17. *Auguſti.*

PTolemaidem urbem Aurelianus Imperator ingrediebatur, Chriſtianos, ſi ita Diis placeret, triumphaturus ; cùm inter effuſos obviàm cives PAULUM conſpexit ſigno Crucis contra minas improbas ſe armantem. Primum igitur impetum Tyrannus in hunc fecit, ſuſpenſumque cædi atrociter imperavit. Interea ſoror PAULI adeſt JULIANA geminâ planè virtute, & iiſdem armis in hoſtem armata. Ea verbis pro innocentiâ germani pugnans acriter in tyrannum inveitur. At hic eodem ſupplicio jubet affligi. Sed aërem verberabant carnifices. Hinc in liquatam flammis picem mittuntur ; ſed ingreſſos Bajas crederes. Mox in ſellas imponuntur ab igne ſubjecto ardentes ; ſed illi inter pœnas has verè otioſi aſſidebant. Ergo in carcerem compinguntur fame longâ expugnandi. Sed ecce noćte intempeſtâ Angelus adeſt & expeditis è vinculis epulum triumphale ſtruit. Ab hoc veteres iterum pugnas pugnant, inter viperas incolumes, inter omnia tormenta ſalvi. Illud JULIANÆ peculiare, è lupanari pudorem ſalvum

ſalvum aſportaſſe, Angeli præſidio, qui luce inſolenti, quotquot vim inferre Virgini meditabantur, omnes excæcavit. Reſtituit tamen illa facinus deteſtantibus oculos, & poſt victos iterum ignes gladio cæſa novo more & ſpectaculo nunquam Romæ viſo cum Fratre ſoror triumphavit. *Ex Metaphr.*

Tale viri Chriſtiani Apoſtolus voluit eſſe convivium, ut magis fides Chriſti, quàm prandii ſagina comedatur; & plus reficiat hominem Dominici nominis frequens invocatio, quàm epularum multiplex & copioſa collatio, meliuſq; paſcat religio, quàm ſagina. S. Max. hom. 2. de Carn. Hoſt.

S. CLARA DE MONTE FALCO V. 17. *Auguſti.*

CORculum videre te Cæli puta, quiſquis Cor hoc CLARÆ vides tantâ verecundiâ Virgunculæ, ut loqui aliter, quàm vultu velato, religionem profeſſo germano erubuerit, vulnus etiam à tali oculo timens, quid imò facinus non niſi lacrymis expiandum rata imprudentem in ſomno pedem lectulo extuliſſe. Huic pudori tuendo noctes pervigilavit; infandis flammis cilicia objecit; Cupidinem flagris, virgis & urticis terruit; hoſtem verò inteſtinum ultimâ fame domuit, linguamque ita frenavit, ut vel ſemel tantum, matris al-

loquen-

loquendæ gratiâ, silentium in vitâ fregerit. Huic virtuti insidias facturus Veterator Joannam sororem (vitæ tam sanctæ Magistrâm) mentitus est, & virginitatem cum velo jussit exuere, ni vitâ velle exuit. Sed rejectâ hâc adulterinâ sorore, vitæ doctor deinceps Christus successit. Hic modò CLARÆ vel è Matris sinu osculum, vel seipsum manibus suis cibum ferre, vel stipem mendicus auferre; modò Agnelli formâ castissimæ colludere, modò denique cum Cruce Sponsi habitu adesse, & locum huic in corde expetere. Atque tunc nobilem illam, & quam in grandi demortuæ corde admirabundus Orbis spectavit, peractam cælaturam credimus, quæ præter ternos ejusdem inter se ponderis globos (nobile Sanctissimæ Triadis symbolum) omnia Sponsi patientis arma exhibuit. In nobis nil tale ideò Cælum sculpit, quia dura heu! nimis saxagerimus. *Ex monum. Eccl. Mont. Falc.*

Infige pectori tuo, cordi tuo signaculum Crucifixi, infige & brachio tuo, ut opera tua peccato mortua sint. Nihil in his criminis reviviscat, nihil erroris resurgat. Ambros. in ps. 118.

S. AGAPITUS M. 18. *Augusti.*

ETiam AGAPITI citius annos, qui XV. tantùm fuere, quàm pugnas numeres. Nervis enim primò derissimè cæsus talem se præbuit, ut Sparta suum diceret, nisi Præneste sibi vindicaret. Mox in carcere quatuor diebus sine omni cibo degens suo succo, hoc est, cæli deliciis vixit. Inde iterum protractus vivas carbones in capite circumtulit, pulchrè ipso supplicio suo coronatus. Sub hæc vestibus spoliatus omnibus, ad luctam se jam expeditiorem credidit. Ab equuleo ex pedibus pendulus gravisus est è terrâ sublatum cælo se propiorem esse. Flagris pessimè acceptus nuditatem tunc domesticâ purpurâ texit, sanguine. Iam ubi fumum pendenti Antiochus præses subjecit, risit etiam hunc, ut cujus consilia omnia denique in fumum abirent. Tum verò geminari verbera, & perfundi pectus bulliente à flammis aquâ, & pugnis frangi malas Athletæ tyrannus jussit. Sed hic, non ille etiam hæc sensit supplicia, vi divinâ è tribunali, mox etjam è vitâ exturbatus. Aurelianus ergo Imp. morte *Agapiti* Antiocho suo parentaturus ad bestias damnavit invictum. Sed hæ cùm pedes victoris lambe- rent, docuerunt humanitatem in feras, feritatem in tyrannum immigrasse. Tan-

dem

dem *Agapitus* decollatus intra geminas columnas dicere ſine mendacio Herculi potuit, *Plus Ultra. Ex Ferrar.*

Si membris integris, & valentibus flores, noli corporis robore & viribus gloriari; ſed conſidera quot & quanta corpori pericula immineant; quamvis enim ad exiguum tempus corpus noſtrum firmum ſit, tamen quid poſterior paritura ſit dies, ignoramus. S. Ephrem de Vit. ſpir.

S. LUDOVICUS EPISC.
19. *Aug.*

LUDOVICUM Caroli Regis Siciliæ primò, pòſt S. Franciſci filium teńes. Puerulus ſomnum ſtatis humi precationibus interpellavit. Caponem, quò pauperum præda eſſet, pio furto è menſâ ablatum, cùm parens id ſubodoraretur, in roſas vertit. Arma ludicra tractantem cùm equus abjeciſſet, viciſſim mundum ludibrio habiturus, arma ipſe & equos abjecit. Quare quo die ſoror in manum hominis convenit, ipſe ſacris initiatus virginitatem Deo deſpondit, dæmonemque ſub ſeſe inſidiantem ſigno Crucis eluſit. Æger voto ad D. Virginem facto è morbo ſurrexit, & in D. Franciſci familiam abiit. Inde ad Pontificatum Toloſanum evectus eſt. *Virginem* uti in omni vita; ita in morte frequentiſſimè ſalutavit. Cauſam ro-

gatus id solùm respondit: *Morientem illa juvabit me.* Neque falsus est. Visus inter Angelorum manus in cælos evolare, auditæque ejuscemodi voces, *Sic fit servienti Deo in munditie & puritate.* A morte multi propitium mortales habuere. Inter hos Dionysium Lusitanorum Regem numerant, quem ursus ex equo in ultimum periculum dejecerat. Sed in tempore LUDOVICUS è cælo adfuit, monstravitque Dionysio, quî pugione mortem à se in ursum averteret. Hoc beneficium *Ludovici* gratumque Dionysii animum Ædes sacra extructa & in Æde Epigraphe hæc (*Ludovico Servatori*) loquitur. *Ex Lippeloo.*

Si vis terrenas bestias non timere, si vis evitare aves rapaces, voraces vultures, hoc est, aves aëreas, quæ sunt nequitiæ spirituales, elevare à terrâ, terrena desere, sume alas columbæ, sume pennas divini solis fulgore radiatas. S. Pet. Chrys. serm. 98.

S. SEBALDUS CONF. 19. *Aug.*

REgius sanguis SEBALDUS Sponsam non impari conditione domum duxerat Virgo Virginem & pietatis amans amantissimam ejusdem. Et sub primam noctem ob oculos *Sebaldus* posuit *Sponsam Virginem Sponsumque Iosephum*, quos utique non nisi Virgo amor junxisset. Hos olim jam ostendisse, posse lilia casta

etiam

etiam è thalamo Virgine ſurgere. Tam gratum cælo odorem niſi ipſa invideret, ſtatuiſſe ſe hæc miracula iterum orbi oſtendere. Nihil poterant gratius audire Virginis aures. Itaque bonum factum! alteræ nuptiæ eâdem nocte fiunt, & virginitas conjugio copulatur. Subinde Romam *Sebaldus* abit, & in viâ ecce caſtitati cibum potumque è cælo Ales miniſtrat. In reditu apud Ratiſponenſes foco, cùm ligna deeſſent, glacies inſervit, & adeò virtuti jam unda flammas præbet. Quid? pallio inſtrato Iſtrum trajicit (Nymphis credo caſtitati plaudentibus) taliſque nauta oculos alteri nautæ immeritò effoſſos reſtituit. Moritur deinde anno D. CC XL. cùm vitam ſolam propter Norimbergam egiſſet. Funus feri tauri duxerunt. Adeò omnia alia domat, quiſquis carnem. *Ex Bav. S. Raderi.*

Ah quando tantum Deo, quantum mundo? quando tantùm cælo, quantum terræ? quando tantum virtuti, quantum vitiis fragilitas humana famulatur? Totus homo ſic carni deditur, ut nihil in ſe, quod divinis bonis deſerviat, derelinquat. S. Pet. Chryſ. ſerm. 114.

S. BERNARDUS ABB. 20. *Aug.*

BERNARDUS est, ille (invidere Mariani) Dei collactaneus, quem mater cùm utero ferret, catellum putavit, sed pro Ecclesiâ latraturum. Puero puer *Christus* nocte Natalitiâ visus est, nobilius omni die spectaculum. Adolescens quòd oculum in feminam defixisset, in rigentes aquas insiliit, incendia aquis præventurus. Aliàs cùm ejus pudori insidias hospita strueret, *Latrones, latrones* iterum iterumque clamavit, ratus dirissimos prædones esse, qui animum castitate exuerent. Hinc ad Cisterciense Monasterium XXX. secum socios traxit. Hos inter cùm fratres omnes *Bernardi* præter Nivardum natu minimum essent, & huic Guido natu maximus inter valedicendum dixisset: *Eia frater, te unum jam hæreditas paterna spectat*; supra omnes senes doctè puerulus respondit: *Pulchrè verò assem dividitis; vobis cælum habetis, mihi terram reliquam facitis: at hoc fide profectò minimè germanâ.* Mox cùm per ætatem licuit, fratres secutus, litem de cælo illis non ingratam fecit. Eruditionem *Bernardi* loquuntur ejus Volumina meros favos spirantia, tum præcipuè cum de melleâ *Virgine* sermo est; ut meritò ex hujus uberibus hausisse hoc nectar credamus. Sed &

no-

nobis iidem fontes essent, si eadem cum *Bernardo* sitis esset. *Ex vitâ ejusdem.*

Mundus transit & concupiscentia ejus; & relinquere hæc magis expedit, quàm relinqui. Sed nec inutilis commutatio, pro eo, qui super omnia est, omnia reliquisse. S. Bernard. sup. illud Eu. Ecce nos.

S. STEPHANUS REX. 20. *Aug.*

STEPHANO nomen necdum nato ipse STEPHANUS Protomartyr indidit. Sponsam duxit Giselam D. Henrici Imp. sororem. Hæc illi Emericum, cæterùm Christo omnes Ungaros peperit. Tutelam sibi regnoque suo æternam *Castrorum Aciem ordinatam Virginem Matrem* legit. Hujus enim auxilio copias Conradi Imp. jam Ungariæ imminentes avertit. Ipse inter omnes milites maximè sanctas Vigilias nocturnas habuit, sed preces inter; visúmque sub his ipsum aliquando tabernaculum regium Angelis bajulis humo sustolli, & tunc per aërem, mox per omnium hominum ora volare. Trophæa pietatis suæ templa ac cœnobia per totum orbem sparsit. Miseros ingenti charitate complexus non dubitavit deademate ornatum caput manusque sceptro armatas ad horum pedes abluendos demittere, sportulamque in clientes ipse dispensare. Quare factum aliquando, ut certantibus his

lis stipem auferre, barba etiam regis spolium manibus appetentium cederet. Et hoc ipsum conquestus familiariter *Virgini Stephanus* fertur, duriùs ab ejus militibus se acceptum, quàm ab hostibus sperare potuisset. Sed pilúmne ille amitteret, qui liberalem manum multis annis à morte integram orbi ostendit? Hanc obiit ipso *Virginis* assumptæ die. Huic moriturus unicè iterum se regnumque commendavit. Felices Ungari, si testamenti *Stephani* meminerunt. *Ex Surio.*

Si est ascendendi ad superna possibilitas, si est facultas vivendi in cælestibus; quare non cælo mutamus terram? quare non caducis emimus æterna? quare non perituris manentia comparamus? S. Pet. Chrysol. serm. 124.

S. BASSA CUM. FF. MM. 21. *Aug.*

BASSA non tam tergemino filiorum partus quàm morte felix vixit sub ea tempora, quibus Maximiani ferro longè plurimi Martyres vixerunt, dæmonum sacrificulo, hoc est, agna lupo juncta. Sed & filii matrem vultu, non patrem retulerunt, utpote omnes Christiani. Eam ob rem unà in jus iniquissimum rapti, accusante ipso filios patre, & uxorem marito damnante. Primum ex equuleo pendere viderunt cæli &

lau-

laudarunt *Theognium* membris lacerum, animo integerrimum. Alterum *Agapium* virgæ non puerum, sed virum probarunt & sine cute jam suâ fortiorem quàm in alienis exuviis Herculem. Alia item tormenta tertium fratrem sanè Germanum probarunt. Omnes igitur eodem gladio cæsi, eâdem palmâ coronati: ad quem nuncium *Bassa* plus aliquanto exsiliit gaudio, quàm si uno die vicisse omnes in Olympicis audiisset. Interea hanc carcere, & fame vexatam Angeli cibo suo recrearunt, ut suum terræ jam minimè invideret *Bassa*. E carceribus ubi prodiit, ignem, aquas, lapidantium manus, & Deos ipsos humi dejectos femina triumphavit. Triumphum splendidiorem feræ immissæ reddiderunt, quas cicurare virtus potuit, non tyrannum, qui toto mari obruere triumphum *Bassæ* voluit. Sed in fluctus abjectam matrem gloriosi è cælo filii naviculâ excepere & ad portum incolumem deduxere. Verùm illa potiùs cæleste litus spectabat. Atque ad hoc octiduo pòst etsi cruribus fractis & sine capite, enatavit tamen per sanguinem suum. *Ex Men.*

Subducti terris speculemur cælum, ut ducatu signorum cælestium, gubernante Christo, flante Spiritu sancto, evictis voluptatum spumis, superatis vitiorum fluctibus, atque omnium delectorum nau-

fragiis evitatis, lucrum vitæ & gaudia Resurrectionis intremus. S. Pet. Chrysol. serm. 8.

S. SYMPHORIANUS M. 22. *Aug.*

ANno post Deum hominem cc. xxiii. Symphorianus juventutis Augustoduni in Galliâ princeps, quòd cultum Diis negasset, jussu Heraclii, qui pro Valeriano illic furebat, in vincula est abreptus, sed quæ ille digna nobilitatę Christianâ monilia putavit. Pugnabat in fortissimum juvenem geminâ acie tyrannus: hinc agmen minæ, verbera, flagra, illinc blanditiæ, munera ac promissa ducebant: perrupit tamen martyr utrumque cornu, & illud constantiâ, hoc etiam risu vicit fuditque. Sed victorem pessimus judex ad gladium damnavit. At Symphorianus præferri sibi secures non in supplicium, sed triumphum putavit, quem augustissimum mater triumphantis fecit, dum his vocibus è tecto & ipsa triumphans, acclamavit: Io! fili, triumpha! Io! tecum mater triumpho! quid enim? Certè victorem filium, præferri secures, & sequi victum tyrannum video. Sed cur sine purpurâ? fallor; an tuus hanc cruor dabit. Et cur sine coronâ? iterum fallor, cælum hanc dabit, nec è mortali lauro dabit. Superi! filio jam supervivere matrem

trem juvat, juvat oculos claudere. Audite votum novum sidera, & tu fili, ii, sanguine subscribe. Hæc aut similia mater: filius interim cæleste jam Capitolium victor tenebat. *Ex Surio.*

Quæris aurum, & si volueris, fortè non habebis; Deum cùm volueris, habebis; quia & antequam velles, venit ad te; & cùm aversâ voluntate esses, vocavit te; cùm conversus esses, terruit te; & cùm territus confitereris, consolatus est te. S. Aug. sup. Psalm. 32.

S. BERNARDUS SENENS. CONF.
22. *Augusti.*

SEnis oriundum sive *Ioannem* sivi BERNARDUM dicas, nunquam nomen mentietur, sempèr Virginis clientem loquetur. *Ioannes* à puero indigetatus, cùm mansuetiorum musarum ductu ad Themidis adyta penetrasset, & quas didicerat modò leges cum plausu jam doceret, quò rectiùs humana perspiceret, in oculorum gravissimam ægritudinem incidit. Placuit à *Maria* veriori Cynthiâ lumen mendicare; huic, si oculos illa reddat, totum hominem vovet. Voti damnato dies interim appetebat quo disputandum pro morte in publico erat. Hîc dum Codicem, dum Digesta frequens corona hiat, ille alia omnia ingressus dicere contra legem homi-

hominumque vanitatem declamat; eam vel cœcutientibus nuper oculis sçait pervidisse; ne mirarentur, si hi redditi à VIRGINE humana omnia despicerent deinceps, è cælo esse: sequerentur illi oculatum nunc Doctorem, qui lippientem nuper. Finem orationi fuga dedit in montem olivis nobilem, quo pluribus jam concurrentibus, JOANNES scalas è cælo, & in his descendere beatos genios vidit, secumque candidatos quàm plurimos ad *Virginem Filiumque Virginis* abducere, quod visum nequaquam somnium esse tunc credidit, cùm Pontificis auctoritate vestem pro suis ex cæli sententiâ candidam, leges à D. Benedicto sancitas, Ordini nomen à *Maria* de Monte Oliveti, ipse *Bernardi* accepit. Obiit dum sociis, à peste infectis oculos pius claudit ipsissimus ocellus cæli, ex quo utinam ô *Mariani* Argum faceretis! *Ex Chron. ejusd. Ord.*

Quantum illi laudandi atque prædicandi, qui dignati non sunt cum mundo florente florere; tantum increpandi & accusandi sunt, quos periri cum percunte delectat. August. Epist. 45.

S. AN-

S. ANTHUSA VIRG. 22. *Augusti.*

ANTHUSAM patria Seleucia, in hac nobiles parentes, apud hos raræ opes, & cum his rarior forma comendabat. Sed illa additura aliquid formositatis etiam animo, Christiani fontis balneas suspirabat, & lavari à Tharsensi Antistite Athanasio exoptabat. Quare veluti ad nutricem invisura currum comite uno alteróve servulo conscendit. Interea monitoribus & comitibus Angelis usus Athanasius obviam venit virgini, & ad primum congressum fontem precibus suis dedit, tum de inde ANTHUSÆ corpus undis, animum gaudiis perfudit. Et ut sciret, quem hîc colorem in tam sanctis thermis induisset, adfuêre gemini cælites, qui veste & ipsâ candidâ candidissimam animulam donarunt. Hac illa superba facilè auream, quam gerebat, contempsit, exutamque Athænasio, ille miseris dedit. Talis denique nutricem adiit, quæ cùm pretium vestis non intelligeret imprudens culpavit scilicet virginis in tantâ nobilitate modestiam. At hæc clàm matre ad Episcopum revertit, & quòd sciret facilè innocentiæ vestem sordis trahere, impetravit alteram & seris horridam, quâ tegeret priorem & indemnem servaret. Quin, ut ne domestici fures hanc raperent amici, in silvas

vas exportavit. Sed & nutrices pro unâ illâ tot illic invenit, quot feras, quæ triginta & duos annos aluêre hospitem. Immortua est rupi (lectus hic illi erat) adversus plurimos insultus dæmonis mali ipsa etiam rupes. *Ex Menæis.*

Caro pretiosis indumentis cooperta quid aliud est, quàm caro fœtida, corruptibilis, necnon ex omni corporis meatu scaturiens insaniem, quam non valet sustinere visus, olfactus percipere, neque ipsa hominis natura perferre? S. Laur. Iust. l. de Humil.

SS. CLAUDIUS, ASTERIUS, NEON MM. 13. *Augusti.*

POtest Ægæa hodie invidiam Romæ facere, & tergeminos fratres & ipsa suos jactare, Horatiis vel ideò fortiores, quòd vivus è pugnâ nullus abierit, omnes ceciderint victores. Illis nomina sunt CLAUDIUS, ASTERIUS & NEON, dissimilia vocabula, cæterum virtus sub pectore eadem planè & constantia. Primò singuli, tum totâ fraternâ acie pugnarunt; nec in tres solum hostes, sed in totas carnificum cohortes. Videlicet ad servilem metum, virgas, cederent Christi milites? Risum hæ, non gemitum expressere. Jam unci ferrei & ungulæ bubulique nervi in lacerato corpore integrum animum prodiderunt. Prunis & cum prunis tyranno insultarunt etiam.

Tædas

Tædas corpori admotas fortior ignis extinxit *Dei* amor. Et equuleo verò velut è cathedrâ, pulcherrima & dignissima Philosophiâ Christianâ oracula ediderunt. Post tot igitur pugnas meritò denique in cruce triumphavit nobilis fratrum ternio. Neque obfuit triumpho huic, quòd corpora feris avibus præda cederent, cum nobilissimam eorum partem animam beatiores jam volucres abstulissent. *Ex Lippeloo.*

Renatus & à Deo adoptatus in filium, imaginem tui porta auctoris, non majestate, qua solus est, sed innocentiâ, simplicitate, mansuetudine, patientiâ, humilitate, misericordiâ qua dignatus est nobis fieri & esse communis. S. Pet. Chrys. serm. 117.

S. PHILIPPUS ORD. SERV. B. M. V. 23. *Augusti.*

Multam multi servitutem serviunt, nulli honestiorem, quàm qui servos se *Virginis* gloriantur. Horum ædem, quæ Florentiæ est & *Mariæ* ab Angelo salutatæ fert nomen, ingressus PHILIPPUS noster, dum illa ad alium Philippum verba leguntur, Philippe accede & adjunge te ad currum istum, videt cæli Dominam aureo in curru à beatis mentibus stipari, ab ove & leone trahi, videt cæleste donum atri coloris vestem sibi porrigere. Prodigium hoc alterum

rum ſub noctem excepit, cùm ab eâdem *Domina* ſervos ejus accedere eſt juſſus. Et verò acceſſit pulcherrima appendix, egitque aliquamdiu in ſpelæo nomine ipſius hodie nobilitato, & fonte, quem ego è lacrymis, quas oppidò multas illic fudit, enatum credo. Inde famâ nominis ſui factorumque tam inclaruit, ut iis permoti purpurati Romæ Patres ad clavum Eccleſiæ vocare cogitarint; ſed ille ſummos honores humili ſugâ eluſit, & Arretii, cùm fame ultimâ ſocii premerentur, ante imaginem *Heræ* ſuæ in naturalia ſportas geminas candidiſſimis panibus onuſtas abſtulit. Ad extremum è Germaniâ (quò magno hujus bono Rudolphus Imp. invitarat) Florentiam redux primò omnium *Virginis* templum ingreſſus, & ante ejus aram in genua abjectús, *Hæc requies mea*, exclamavit. Vatem ſibi fuiſſe, ipſo Aſſumptæ in cælos *Domina* die morbus, tum octavo ab illo mors oſtendit. Vitæ teſtimonium ad tumbam ejus claudi manciique, quin adeò muti mortuique loquuntur. *Ex Archang. Ianio.*

Agnoſcit Virgo, & diligit diligentes ſe, & propè eſt in veritate invocantibus ſe, præſertim iis, quos videt conformes ſibi factos in caſtitate, & humilitate, & totam ſpem ſuam, poſt filium ſuum, in ea poſuerint, & toto corde quæſierint. S. Bern. in ſerm. ſuper Salve Regina.

S. BAR-

S. BARTHOLOMÆUS AP. 24. *Aug.*

SUnt, qui BARTHOLOMÆUM in purpurâ natum velint. Sanè obiiſſe purpuratum nemo negaverit. Ut Deum in vota ſua flecteret, genua centies die, toties noctu fertur flexiſſe. Cùm deinde orbis XII. viris in totidem provincias ceſſiſſet, ſubigendis CHRISTO populis, diu collega Philippo fuit; poſt hujus verò triumphum, in Indiam & Armeniam majorem movit. Hìc loci ad ejus facundiam continuò malorum dæmonum ſimulachra obmutuerent, & torqueri ſe immaniter à BARTHOLOMÆO clamitarunt. Proinde orci larvas è cive, itemque Regis Polymii filiâ facilè abegit. Eam ob rem cùm Rex onuſtos illi auro gemmiſque camelos tranſmiſiſſet, remiſſis omnibus, eidem ſignificari juſſit, minimè harum rerum mercatorem ſe agere, ſed animarum, quas ſi cælo intuliſſet, tum demum lucrum ingens ſe feciſſe exiſtimaturum. His igitur Rex permotus non difficulter manus illi dedit, à quo ipſi Dii victos ſe eſſe faterentur; traxitque ſuo exemplo cum liberis regni benè magnam partem. At Aſtyages Regis frater nimiùm quantum hoc nuntio exacerbatus, pellem vivo detraxit BARTHOLOMÆO, & capite truncavit. Quid adhæc vos, qui pellem laucè ac niti-

dè habetis, qui aqualiculo fulcitis? necdum anguſtam ad cæli atria portam creditis! *Ex Brev. Petro de Natal & Lippeloo.*

Non caret regiâ poteſtate, qui corpori ſuo novit rationabiliter imperare: verè enim dominator eſt terræ, qui carnem ſuam regit legibus diſciplinæ. S. Aug. l. de verâ innocentia.

S. AUDOENUS EP. 24. *Auguſti.*

ANulum Dagoberti Regis AUDOENUS curabat, ipſe anuli pulcherrima gemma. Officio ſuo tunc ſe fungi arbitrabatur, ſi Regem ſui commone feciſſet. Pauperum pater amantiſſimus, ſui judex ſeveriſſimus carnem nudam cilicio tegebat, cilicium aureâ veſte diſſimulabat, hoc ſanctior, quò ſuperbior. As paternus inter illum & fratres ita diſpenſatus, ut omnem pauperes monachique acciperent. Ipſi quoque rebus humanis omnibus vale-dixerunt, & vel inter monachos aulici, vel quod magis mirere, inter aulicos monachi vixerunt. Epiſcopus Rothomagenſis creatus Hiſpanias ſeptem annorum ſiccitate vexatas lacrymis primo, mox imbre beato recreavit. Monumenta pietatis templa ac cœnobia plurima reliquit, prodigiis non raro adjutus. Ita templum meditanti locum crux per aërem viſa rutilare igneaque columna oſtendit. Aliàs commercium, quod illi cum cælo erat; literæ

inde missæ prodiderunt, quibus monebatur, ne D. Marculphi caput à reliquis ossibus (ut quidem cogitabat) separaret. Saxum ingens, quod loco movere multa boum juga non poterant, duabus buculis obsequens habuit. Id cum insideret per contemptum muliercula, discludi è suis orbibus oculos suos vidit. Quid, quod laudes AUDOENI ranæ templo vicinæ locutæ sunt, cum obstrepentes divinis officiis tacere jussæ imperio Divi paruerunt? At nostro ævo ranas garrulas in ipsum templum videas penetrare. *Ex Surio.*

Angusta via, quæ ducit ad regnum, quisquis ergo honoribus inflatus fuerit, & auri thesauris dilatatus, tanquam onustum animal transire non poterit. Tam enim angusta est diviti porta cælestis, quam est camelo acus foramen. S. Max. serm. de S. Mich.

S. GREGORIUS CUM SOCIIS C.
24. *Augusti.*

QUo tempore rerum Constantius potiebatur, multumque Arrianis ipse etiam Arrianus favebat, reperire tergeminos fuit milites (GREGOREUM, *Theodorum* & *Leonem* dixerunt) qui pluris facerent sacramentum quod Deo, quám quod hæretico dixerant. Proin cum pro Fide sanâ aut mori fortiter, aut pulchrè certè vivere apud ani-

mum suum constituissent, in Samum Insulam trajecerunt ibique templi nescio cujus rudera velut castra novæ suæ militiæ insederunt. Hîc nimirum semper illi in acie contra orcum stare, aut egregii certè triarii inter preces in genua subsidere, quin imò inde ad superos excurrere, cælumque jam non invitum lacrymis & gemitibus tam diu expugnare, quoad emeritis uno eodemque die omnibus beatam vacationem mors felix dedit. Fortè in vicino homo agebat nobilitate opibusque potens, sed cujus felicitatem fortuna leprâ horridâ asperserat. Huic pro valetudine pristinâ supplicanti cælites nostri se objecerunt, monueruntque, ut corpora, quæ ferarum injuriis ad id usque temporis exposita jacebant, terris mandaret; ita fore, ut cum his lepram etiam sepeliret. Enimverò cum studiosè medicos suos illequæreret, ducem denique pastorem & odorem (quem mirum corpora spargebant) secutus, invenit tandem; & cùm primùm oscula his cœpit figere, simul lepram cœpit abstergere. Iamque gratus singulis Divis tumulum, æternum deinde omnibus monumentum monasterium extruxit. *Ex Pet de Natal.*

Rex noster Christus non tam nitorem vestium, quam animorum requirit affectum: non inspicit ornamenta corporum, sed considerat merita cordium; nec cinguli operosita-

rositatem miratur, sed castimoniæ libidinem ristringentis pudicitiam miratur. S. Max. in Vig. Nat.

S. GENESIUS MIMUS M.
25. *Augusti.*

CUM Comœdias hucusque & risum dedisset GENESIUS, tandem posuit hodie soccos, & cothurnos indutus tragœdiam & sanguinem dedit. Nempe doctissimus Mimus, cum mores ritusque Christianos ad amussim perdidicisset, fabulamque oculis Diocletiani dare instituisset, æger in theatro procumbit, aquasque lustrales multis gemitibus suspirat. Adsunt ex composito socii & undas petenti simul Imperatori ac populo risum propinant. Intereà seriò rem agit, aliaque spectacula GENESIO cælum facit. ostendit benè longum scelerum, quæ patraverat, catalogum, atque his modò velit, spongiam baptismum promittit. Hîc enimverò Christum GENESIUS conclamat, & Christianum se jactat, nimis benè simulare jam doctus. Igitur risus, plausus muneraque missa Mimi artes laudabant. Imperator quoque ludos post ludos sperans milites mittit, qui GENISIUM (Christianum scilicet) ad tribunal raperent. Sed hic secutus ostendit reipsâ Diocletiano, etiam post positam personam, Chri-

 stianum

ſtianum ſe eſſe. Tum enimverò in furorem abire ille, palàm faſſus ſanguinem ſe geſtire bibere GENESII. Et dedit hic ſanguinem ex equuleo pendens, ferreiſque uncis lacer & tædis uſtulatus. Iamque ultimus actus è fabulâ reſtabat. Hunc more jam apud Martyres recepto mors gladio abſolvit. Et nimirum luxit tunc Roma delicias amiſſas. at Superì tunc primùm Mimo etiam ipſi adridebant. *Ex Surio & Baron.*

Ceſſet vitiorum pruritus peſtifer; diſcutiatur à ſenſibus caligo, tota pompa ſæcularis, abjiciatur à mentibus mundanæ cupiditatis illuſio; appetatur paupertas Chriſti, ſanctitas animæ cuſtodiatur, ut imago Creatoris noſtri portetur & clareſcat in nobis. S. Pet. Chryſ. ſerm. 117.

S. LUDOVICUS REX C.

25. *Auguſti.*

VItam omnem LUDOVICI noveris, ſi leges noveris, quas ſibi primò, tum deinde filio dixit. Harum capita habe. I. Deum præ omnibus amato. II. Peccatum mortiferum ceu anguem fugito. III. Adverſis ne deprimitor. IV. néve proſperis extollitor. V. Animæ plagas ſpirituali medico crebrò nudato, & medicinam quamvis aſpera n nullam reſpuito. VI. In precandi ſtudio aſſiduus eſto.

VII. A-

VII. Animum in miseris pium & liberalem gerito. VIII. Cùm animo malè est, in consilium quàm mox virum bonum adhibeto. IX. Boni tibi nunquàm non absunto, mali semper exsunto. X. Bonum omne amplectitor, malum omne detestator. XI. de Deo loquentibus aures lubenter dato. XII. obtrectationibus verò obserato. XIII. Deum Divosque impunè, te Rege, nulli lacessunto. XIV. Gratus Deo in primis, sed & hominibus esse momento. XV. Pro tribunali æquus esto, & pauperum querimonias ne negligito. XVI. In caussâ tuâ, dum res non liquet, contra te stato. XVII. Aliena ocyùs restituito. Clero & Religiosis pro scuto esto. XVIII. Parentibus amorem deferto. XIX. Bella si contra Principes Christianos gerere necessitas suadet, sacris parcito. XX. Lites pro virili dirimito. XXI. In Magistratus sedulò inquirito. XXII. Pont. Max. ut par est, reveretor. XXIII. Impensæ modestiam ne excedunto. XXIV. Pro me, ubi obiero, sacra fieri curato. *Ex Surio.*

Amat Deus disciplinam; perversa autem & falsa innocentia est, laxare habenas peccatis. Valdè perniciosè sentit filius patris lenitatem, ut justè posteà sentiat Dei severitatem, & hoc non solùs, sed cum dissoluto patre suo. S. Augustinus sup. Ps. 30.

SS. IRENÆUS & ABUNDIUS MM 26. *Augusti.*

QUid auro te vestis homo, si nobiles animas etiam in cœno latentes Numen amat? quid opobalsama spiras, quando etiam inter latrinas (parce, si Superis parcis, & mihi) suavè tamen olet virtus? Age & qui nares sordidis rebus, ne aures nominibus nega: docebunt te hæc alta negligi à cælo, infima eligi. Erat IRENÆUS conditione vitæ homo omnium ultimus Romæ (in cloacas fortunæ munus detruserat) in tantis sordibus tamen candidissimum animum eumque Christianum circumtulit. Fortè D. Concordiæ corpus exanime, heu! non digno sepulchro, cloacâ tumulatur. Quærit hoc pietas Christiana, quærit & impietas Porphyrii militis; illa virtutis odore, hæc avaritiæ illecta, & nummos investibus & gemmas subodorata. Atque hæc sua consilia Porphyrius IRENÆO detegit. Itur, eruitur Concordia nullâ spurcitie aspersa. Sed aurum & gemmam Porphyrius excæcatus ab avaritiâ nullam videt. At hoc abeunte, IRENÆO merum aurum & una gemma totum corpus Martyris visum. Igitur ABUNDIUM in auxillium vocat, & ad Iustinum Presb. thesaurum fert; ille terrâ abscondit. Sed & merces sua IRENÆO &

ABUN-

ABUNDIO conſtitit. Vivi enim in cloacam demerſi à Valeriano animas pulcherrimâ tamen morte poſuerunt. Itaque etiam ſanctior ludit fortuna, quando non jam ab aratro, ſed è cloacâ ad purpuram & ad Martyrum purpuram vocat. *Ex actis D. Laurentii.*

Quantò quis altius ſe per tumorem mentis erigit, tantò magis in imo deſpicabiliùs jacet. E contrario eò honorabiliùs humilis coram Deo provehitur ad ſumma, quò per vilem ſui æſtimationem ſe vilipendendo magis collocat in profundo. S. Laur. Iuſt. de Humil.

SS. AURELIUS & NATALIA MM.
27. *Auguſti.*

O *Quàm pulchra eſt caſta generatio!* quæ tantum ſplendorem etiam thalamo conciliat. Audi orbis, &, ſi vides, hunc juxta mecum vide. Suſtulerat jam AURELIUS è conjuge NATALIA geminam prolem, ab hinc ergo caſtitati placuit, non liberis vacare. Sed & cælo hoc cum primis placuit, cujus oculos nulla alia tam facilè virtus, ut caſtitas rapit. Certè ocellus cæli Chriſtus inter Angelorum comitatus viſus deſcendere, & hic quidem benedicere cubantibus, illi tapete candido etiam pavimentum, quod tam pudici pedes premebant, veſtire. Virginum etiam Regina

ad ſpectaculum Superis tam jucundum delapſa cælo, ſolari in non viduo lecto viduos conjuges voluit. O Superi! quæ ego ſomnia tam caſtè dormientium fuiſſe putem, ubi lectum *Virgo Mater* & *Virgo Filius* ſternerè veluti non dubitavit? quàm molliter credā cubuiſſe, cùm ſuas Angeli plumas cælo afferrent? Et audi quàm ſuavibus ſomniis cælum demulſerit caſtos. Cum aſſem in pauperes & martyres erogaſſent, ex his florā laurâque *Aureliæ* per ſomnum viſæ utrique præmium operæ martyrii palmam ſunt pollicitæ. Non fefellit tam ſanctus Morpheus. Ducti ad ſupplicium cum plurimis aliis (ex quibus uni ſcala in cælum ſe porrigens viam ſcilicet oſtendit) caput truncandum pro fide præbuērent, duplici dehinc titulo beati, cùm & conjuges & martyres audiunt, iidemque & caſti & fortes. *Ex Surio.*

O quàm beata mens, quæ propter ſui innocentiam in conſpectu invictiſſimi æternique Regis aſtare non veretur, & ad quam velut in proprium thalamum cæleſtis feſtivè declinat ſponſus! S. Laur. Iuſt. de caſt. con. c. 14.

S. CÆSARIUS CONF.
27. *Auguſti.*

Quiſquis flores aut fragra legis inter Poëtarum vireta, heu! cave tibi; *latet anguis in herbâ.* Vides indormire Cæ-

SARIUM

SARIUM ſerpentis amplexibus? Non Æſculapius erat hic, ſed Apollo; profanus inquam codex, cui noctem quandoque invigilabat ille, cùm precibus debuiſſet. In ſomnis oſtendit cælum, ſerpentis, non libri volumina eſſe, quibus incumberet. Quare manibus hæc excuſſit. Tu quoque, quæ in ſinu hos angues, imò in oculis geris legendo, cavebis, iterùm moneo, juventus. Cæterum puer CÆSARIUS non ſemel prætextam poſuit, ut pauperes hanc acciperent, domi de inde ſpoliatū ſe à prætereuntibus commentus, cùm interim ultrò in has prædonum manus accurreret. E mundo cùm abiret, inconſultis id parentibus (ne viam obſiderent) fecit. Abhinc mundo mortuum quis negabit, quandoubi Abbas ad Epiſcopatum Arelatenſem quærebatur, tumulo, quo ſe abſconderat, fuit extrahendus? Multis ſæpiùs calumniis appetitus, exilio mulctatus, vinculis oneratus, unis tamen beneficiis ſemper certavit. Certè calumniatorem lapidibus obruendum ſervavit, civicamque ex hoſte meruit. Rex ipſe Theodoricus cùm reum ad tribunal vocaſſet, ubi ad inſtar Angeli ſplendentem intuitus eſt, habere exinde patronum ſuum apud *Deum* maluit. Ejus dona (uti & vaſa ſacra veſteſque) omnia in captivorum ſubſidia dilapidavit, veros Eccleſiæ theſauros animos eſſe reputans. Abiit tandem

dem mortuus è vivis, cùm priùs ipse mortuum ad vivos reduxisset. *Ex Lippeloo.*

Dæmonum cibus est carmina Poëtarum, secularis sapientia, Rhetoricorum pompa verborum. Hæc sua omnes suavitate delectant, & dum aures versibus dulci moderatione currentibus capiunt, animam quoque penetrant, & pectoris interna devinciunt. S. Hieron. in parab. fil. prod.

S. MARGARITA VIDUA. 28. *Aug.*

NObilem hanc MARGARITA fortuna ad gregis, quem paupercula pascebat, pedes abjecit. Et tamen splendor illius ex ipso cælo Christum accivit, ut pauperem & ipse indutus stipem peteret. Nec abnuit illa, sed panem, quem unicum habebat, illi tradidit non parvo lucello, Nam continuò Christus ex oculis abiens suavissimo odore *Margarita* perfudit. Hoc interim probè pasta cùm domum deinde venisset, & mater negaret in penu panem esse, protulit tamen inde *Margarita* talem, qui candore & sapore cælum loqueretur, famenque non familiæ modò, sed totius viciniæ unicus placaret. A morte mariti (nam nubere coëgerant parentes) toto in pietatis studia abiit. Lectum formenta sternebant, cervicem lapis fulciebat molle semper castitati pulvinar. Caput omniaque in mensâ panis, cella fons

fuit

fuit Calcei nulli, veſtis ei unica, præter cilicinam, quâ pectus ita aſtringebat, ut ſanguis expreſſus in ſaniem abiret; ſed hac illa formoſiſſima Superis videbatur. Intereà primo manè ſacris aderat, reliquum diem viſendis ægris, & rogandâ, quam pauper in pauperes erogaret, ſtipe non malè comburebat. Mortis diem à cælo edocta cùm à matre filia mnemoſynon expeteret, calceos ſuos illa promiſit. Et nimirum, ajebat hæc, illos, quos nullos habes? imò, illa, quos mors donabit. Et ecce dum defunctam intuetur filia, videt tentiſſimis membranis calceatam. Detracta ea ſpolia ſalutum morbidis plurimis tulerunt. Et quid jam dubitas virtus ad cælum etiam per medias ſpinas currere, quando contra has te cælum calceabit? *Ex Ferrar.*

Quàm præclara poſſeſſio ſit humilitatis, ii norunt, qui jugum illius ferre non erubeſcunt. Nudus & ſine calceis ingredi potiùs elige; quàm humilitate ſpoliari: nam humilitatis ſtudioſos Deus ipſe protegit atque defendit. S. Ephrem de vit. ſpirit.

S. AUGUTSINUS EP. 28. *Auguſti.*

AUGUTSINUS ubi manus Deo & D. Ambroſio dedit, in Africam redux & ſacerdos primùm, mox Pontifex Hipponenſis factus, patrem ſe Catholicis omnibus, hoſtem hæreticis acerrimum exhi-

exhibuit, quorum manus divino præsidio sæpiùs evasit. Mores improbos suorum liberrimè pro concione carpsit, illorum præsertim, qui sacris vel à principio non adessent, vel ante finem subducerent sese; quique non Deo loqui in templo, sed hominibus confabulari consuessent. Mensa ejus, quæ frugalis erat, & vasis vel ligneis vel testaceis superba, quoslibet hospites admittebat, si illos excipias, quos ascripti hi versiculi proscribebant:

Quisquis amat dictis alienam rodere vitam,
Hanc mensam vetitam noverit esse sibi.

Supremùm æger Davidis carmina, quæ à pœnitentiâ nomen habent, parietibus cubiculi inscribi voluit, interque earum commentationes mortem sanctissimè obivit, & Ecclesiæ hæreditatem amplissimam eloquentiam suam & profundissimam doctrinam reliquit; illud puto juventuti legavit, quòd in libr. XXII. de civit. Dei c. 8. narrat; matrem scilicet filios immorigeros diris devovisse; vota cælum audisse; & illos vagos, & horrendâ omnium membrorum concussione tremebundos orbem pererrasse; ex his denique duos ad aram D. Stephani sibi redditos esse. Superi! si improba mater in improbos filios tantum potuit, eheu! Mariani, quid in immorigeros MARIA MATER poterit! *Ex vitâ & ipsius D. Augustini libris.*

Se terrenos parentes tanto affectu diligimus, qui parvo tempore pro nobis sustinuerunt labores, nónne cælestis pater magis amandus est, qui pro nobis crucifixus est? Nam quidquid parentum nostrorum circa nos fuit obsequium, ejus est beneficium. S. Aug. l. de salut. docum.

DECOLLATIO S. JOANNES BAPT. 29. *Augusti.*

NAtalitias hoc die Herodes epulas dedit, quas rectiùs funebres vocabimus. Aut enim nullas, aut istas sol fugit, quas sanguine humano heu! nimiùm nobili crudelitas condivit. Nam cùm ad reliquas mensæ illecebras filia etiam accessisset, & saltu leviculo terram plausisset, ecce tibi præmium pedes caput maximi vatis JOANNIS abstulerunt. Nec satis erat, per mensam tam delicatum ferculum ambulare, & oculorum gulæ facere satis. Extraxit conjux adultera palato suo linguam (illam gratissimam Suadæ sedem) & mille nunc convitiis, nunc acu mille locis fodit scelesta. Sed profectò pessimè acu rem tetigit. Nunquam enim magis viva etiam crudelitatem Regis, quàm tunc fuit locuta, & meritò deinde divinum *Verbum* loqui tyranno renuit, cujus vocē decollaverat. Ipsa saltatricula pœnas si feras, serias certè luit, quādo astrictas gelu aquas transiens,

ruptâ ſub pedibus impiis glacie, abſcindendum cruſtis caput dedit, etiam tunc portentoſum in modum ſubſiliens, & choreas, quibus viva aſſueverat, mortua etiam continuans, manifeſtum omnibus mortalibus documentum, quàm non multo ſaltu opus ſit, ut in orcum devolvamur. At dicet nonnemo: Ergóne odioſam pede calcare terram non liceat? imò verò calcanda illa eſt, & pede utroque, ſed graviore, & cui cælum, non orcus arrideat. *Ex Bar. & Martyrol.*

Si Ioannes tantus, Ioannes talis, tantâ eremo ſeparatus à feminis, feminarum pericula non evaſit, quis eſt, qui inter feminas vivens evaſurum ſe ſine labore maximo, maximâ ſine cautione confidit, niſi qui ſancto alitur ſpiritu? S. Chryſol. ſerm. 2. de Decoll. S. Ioann.

S. BONONIUS ABB. 30. *Auguſti.*

OPtima Philoſophiæ pars eſt mortis meditatio; hæc BONONIUM puerum mundo mori docuit, quâ quidem morte ad vitam nihil eſt ſalubrius. Hinc Ægypti deſerta petiit tantamque ſanctiorum civium frequentiam invexit, ut in ſolitudinem urbes, in urbes ſolitudinem diceres migraſſe. Ipſe totam Ægyptum concionabundus obibat, Chriſtoque longè plurimos jungebat, mercatores præſertim, quibus tempeſtate aliquan-

do jactatis post preces fusas solem & cum sole fidei lucem ostendit. Ob id cùm Alexandriæ in summo honore jam esset, iterum Ægypti intima petiit. Hic illi tectum cælum, cubile terra, culcitra cilicium, cervical lapis fuit. Huic etiam invigilabat potius quàm indormiebat; quo mollius tamen jaceret, lectulum hunc suum lacrymis quotidie lavabat. Verum è privato hoc pulvere extractus in arenam à Petro Vercellensi Antistite, cui unà cum pluribus aliis capto libertatem apud barbarum Regem exoraverat, Cœnobitis Lacedensibus præesse jussus est, dum vitâ simul & munere est functus. Porro quem adgeniculari ad tumulum Divi cernis, fraternæ cædis reus est. Hunc cùm supplicẽ sacerdos quidem, sed non conscientia absolveret, annos plures à domesticis furiis agitatus malaciam tandem animo apud cineres *Bononii* reperit. Veniam nuntiarunt ruptæ ultro manicæ, quas reus ipse dextro & cædis auctori brachio induxerat. Hæ nunc licet è ferro sint, an non pulchrius tamen suspensæ tumulo *Bononium* ornant, quàm Manliani, quos olim abjecerat, torques facturi fuissent? *Ex Gabr. Palæoto.*

Licet cecideris, licet fueris in scelera devolutus, vide ne desperes; remansit tibi unde piissimo satisfatias creditori. Absolvi vis! ama. Charitas cooperiet multitudinem peccatorum. S. Petr. Chrysol. Serm. 94.

S. AIDANUS EP. 31. *Augusti.*

HIc ille AIDANUS est Lindisfarnensis Pontifex, quem ad Angliæ regnum Christo subjiciendum purpurato interpretere usum (Oswaldo Rege) suprè diximus. Nimirum tot Apostolos ferè olim Anglia, quot Reges habuit. Sed quæ in alia etiam regna dives fuit, hodie externæ culturæ est indiga. Cæterum *Aidanus*, uti multùm Regibus, ita plus aliquantò familiaris mendicabulis fuit. Ex his cùm uni equum donasset phaleris regiis superbum, & Oswini (frater is erat Regis) nobile donum, succensuit nonnihil Oswaldus & objurgavit *Aidanum*. At cùm hic pauca pro se dixisset, atque id tantùm quæsivisset ex Oswaldo, plúsne equum hominis mancipium, quàm in paupere homine Dominum Christum adamaret? continuo in sese primò Rex, mox deinde in genua coram *Aidano* descendit, & à Pontificiâ tiarâ veniam Regiæ coronæ rogavit. Et abstulit non hanc tantùm, sed mortis etiam beatæ nuntium, cùm modestissimo Rege non digna jam esse superba regna dictitaret *Aidanus*. Porrò cum hic in iratum mare oleum immisisset, ole omitius etiam mare vidisses. Flammas quóq;, quas tyrannus Penda urbi injicere parabat, in suas partes traxit, & aversas ab urbe in hostes armavit. Ita victor

victor è viâ abiit non sine triumpho, quem D. Cuthbertus tunc puer ducere illum in cælum vidit multo lumine nobilem. O triumphum tuum *Aidane* sequi etiam nos pileati olim possimus! *Ex ven. Bedæ hist. Eccl. l. 3.*

Per misericordias pauperum misericordiam paremus, ut possimus esse de pœnâ liberi, & de salute securi: gratis misericordiam sperat ibi, qui hîc non fecerit misericordiam: qui facit misericordiam. currit ad præmium; qui non facit, decurrit ad pœnam. S. P. Chrys. serm. 8.

S. ÆGIDIUS CONF. 1. *Septembris.*

STemma in ÆGIDIO regium indoles munifica prodidit. Nam puer prætextam exuit, ut pauperem ægrum indueret. Et hic quidem morbum cum centonibus posuit, at ille nudus cætera, ut virtutem & miraculum saltem tegeret, ablatam sibi vestem à nescio quo non satis noto homine piè commentus est. Eodem scilicet furto assem omnem paternum abstulerunt egeni, quando Gallias ÆGIDIUS petiit, & post multa prodigia easdem cum cervâ latebras habitavit. Atque, ut qui matrem deseritis, alia cælo ubera esse sciatis, hæc famelico eadem cerva præbuit. Exclamare hîc Roma potuisset: Ecce fera hominis hospes: ecce homo feræ asylon. Etenim cùm

nutricem frequens venatorum corona cingeret, tutelam sinum ÆGIDII & preces habuit, quibus ad teli jactum damnati canes allatrare prædam potuerunt, non prehendere. Ipse Rex Clodoveos libertatem cervæ, ÆGIDIO fortuitâ sagittâ tunc vulnerato cœnobium, cænobio dotem regiam donavit, sibi unam erroris veniam oravit. Et vero non hujusmodo, sed gravioris etiam sceleris impetravit, quod quidem studiosè ille occultavit, sed ÆGIDIUS sub devinis scheda annotatum è cælo accepit, nunquàm delendum, nisi stylum Rex vertisset. Divus porro noster satis jam à terrâ lactatus ad perennes beatitatis fontes contendit, quos adeo appetivisse quid mirum est? à nutrice suâ cervâ sitim hanc bibit. *Ex Lippeloo & Pet. de Natal.*

Vendere patrimonia & dare pruperibus stultitia huic saculo, sed sapientia DEO *est. Ut contrà divitiis incubare, pecuniam fœnore augere, terminos dilatare violentiâ, industria & quæstus apud seculum, sed apud* DEUM *crimen & pœna est.* S. Paulin. epist. 2.

S. ANTONINUS M.
2. *Septembris.*

POterat ANTONINUS è Galliis oriundus sorte suâ contentus nobilem & in digitis anulum & in pedibus lunulam

lam jactare, ſed nimiùm quantum ambitioſus purpuram inſuper auſus eſt ſperare, quam ut cælum illi lubentius pingeret, non dubitavit, oſtro deficiente, ſanguinem promittere. Incredibile enim dictu eſt, quàm inde à puero pro Chriſto hunc fundere geſtierit. Et verò non paſſus repulſam eſt, æternâ præſertim virginitate candidatus: ſed ſacerdotio initiatus cùm baculi ictu populis ad Chriſtiana ſacra adductis undas dediſſet, ipſe altero, ſed gladii, ictu promiſſum diu cruorem dedit, utque hic copioſior flueret, corpus in partes ſectum, partes in aquas ſparſæ. Sed præclarum oſtrum, martyris inquam ſanguis omnis in undis officioſus coivit, ipſæ undæ ut ne tumulo ANTONINUM prohiberent, penitus abſceſſere. Iam caput nobile volucres cæli mentes aquilas indutæ, naviculâ ad Principis Feſti, quem Chriſto martyr pepererat, regiam uſque, ſecundo flumine, deduxerunt. At Feſtus Divi ædes templum & capitis ſacri monumentum eſſe juſſit. Nos etiam pro meritis ANTONINUM laudaremus, ſi vel unam illæ, de quibus diximus, volucres pennam dediſſent. *Ex Mombritio & Petro de Natalibus.*

Noli contemnere plebejum, quia nobilis es, noli deſpicere ſervum, quia potens es, noli pauperem faſtidire, quia dives es: nunquid nobilior, nunquid potentior, nun-

quid ditior es Christo? ille pro te illa, quæ tu despicis, elegit. S. Ambros. super Psalm. Beati.

S. AIGULPHUS MART.
3. Septembris.

HUmiles cunas AIGULPHUS magnis virtutibus nobilitavit, monachus primò Floriacensis, tum Abbas Lirinensis factus. Unus certè dignus à Deo habitus est, qui, somno monitore, opima illa spolia (ossa D. Benedicti) Cassino in Gallias asportaret. Cæterùm invidia Arcadium quendam, & suo minimè dignum nomine Columbum, (Pseudomonachum utrumque) excivit, qui virum & monasterio & vitâ ejicerent. Excepit AIGULPHUS amico convivio hostes, & cæsus atque in vincula datus, licet ab ipso custode ad fugiendum animaretur, turpi fugæ gloriosum carcerem prætulit. Inde captivus cum suis abductus, cum tempestate diebus XL. jactarentur, solus portum sibi petere visus est. Et petebat, sed beatitatis; quam quia jam unam & animo spirabant & ore loquebantur, linguam Columbus primo jussit præscindi, tum omnibus laudes DEO, quin AIGULPHO ad concionem mirâ facundiâ dicenti erui etiam oculos mandavit, gratulaturos puto sibi, quòd abhinc monstrum hoc, tyrannum monachum visuri non essent.

eſſent. Ad extremum in inſulam ejecti gladioque ſunt cæſi. Ne tamen improbitas ob ſucceſſus ſibi plauderet, adfuit in ſomnis Columbo ipſe AIGULPHUS, & ſanguinis ſui guttâ in ſcelerati pectore ac tergo geminos circulos deſcripſit. Ex his ſupplici unum duntaxat reliquit, certiſſimum mortis omen, quâ Rex Clodoveus meritiſſimum affecit. Nam ut omnes ſcriptores taceant, facinoris immanitatē exectæ linguæ loquuntur. *Ex Graſ.*

Vidit Deus opera tua, recurſus & excurſus flagitiorum tuorum, & continuit iram ſuam. Cælum non fulminavit, aqua non ſubmerſit, non obſorpſit tellus, & cùm omnis terra ſit plena gloriâ Domini, non reveritus es præſentem Dominum & coram tantâ munditiâ immunditias tuas exercere. S. Pet. Dam. ſerm. de Char.

S. ALBERTUS C. 3. *Septembris.*

ABſque ventis adverſis fuiſſet, nunquam animum ALBERTUS ad cælum appuliſſet, uſque adeo malè Favonios ſæpè vocamus. Natus in magnas opes, majores has artibus non bonis effecerat, ſtultuſque cælum dudum auro vendiderat. Ut tamen divitiis divitias, hoc eſt lutum luto adderet, velis remiſque per lacum Verbanum contendit. Verùm exorta repentè ingens procella alias ſcilicet oculis undas Cocyti objecit,

alium nautam Charontem. Ergò cùm omnia jam unicum naulum crederet, & orco debitum, vota cum velis vertit, & ut viveret, cælo vovit deinceps vivere. Arrisit continuò votis cælum, ut audisse hæc scires. Sed ecce in ipso portu naufragium. Opes omnes (ne time lector) in miseros abjicit, inde conjuge inter velatas virgines abditâ, montem non sine ingenti labore conscendit, qui in eum, de quo mentionem fecimus, lacum excurrit. Hic cælo propior cum Deo jam commercia habuit, & commeatum à prætet navigantibus demissâ sportâ lagenulaque accepit tam diu, dum Angeli denique victum è cælo ministrarent. Itaque cùm Superûm hospes necquicquam ab hominibus jam mendicaret, mortuum rati sunt accolæ. Sed vivere splendor casæ imminens ostendit, & pestis à vicinis populis Alberti & D. Chatharinæ, cui templum ponere Angelus jusserat, precibus propulsata. Eidem templo illatus Albertus, ambrosiam, quâ, cùm viveret, pastus erat, mortuus etiam spiravit. *Ex vitâ B. Alberti.*

Dilige totâ animâ Dominum Deum tuum, sponsum tuum, vitam tuam, solatium tuum, consilium tuum, & refugium tuum. Dilige illum qui tibi est quidquid amabile aut optabile esse potest: dilige eum castè, devotè & sanctè; non verbo, non linguâ, sed opere, & veritate. S. Bern. op. de char. c. 31.

B. RO-

B. ROSA VIRGO. 4. Septembris.

ROSAM etiam in autumno donamus, unam eandemque & castis nivibus & verecundâ purpurâ formosam. Protulit Viterbium Italiæ urbs, fovit D. Francisci hortus, &, ne malè alii, bene cælum carpsit. Hæc inquam ROSA, ut contra procaces manus se armaret, à primis annis omnibus corporis afflictationibus se dedit. E gravissimo morbo decumbens & jam jam moritura cùm ea de alterâ vitâ disseruisset, quæ oculis tunc coram intuebatur, testesque dictorum sorores jam olim defunctas nomine quamque compellasset, VIRGO MATER intervenit, & porrò vivere, sed inter eas jussit, quæ Magnum Franciscum sub Minorum veste sequuntur. Quod cùm è morbo recreata ROSA egregiè præstitisset, denuò ad eam Magna MATER invisit. Et sufficere poterat id spectaculum, sed illa alterum objecit, FILIUM tormentis olim omnibus exercitum, qui nimirum tot plagis saucius cor amantis etiam ipsum tam sauciavit, ut tum denique verè inter spinas ROSAM dixisses. Sub idem tempus cùm Friderici II. Imperat. Factionem castigassent, cum omni familiâ urbe ejecta Sorianum venit. sed exilium leve Angeli & non multò pòst morte Friderici libera patria fece-

runt. Placuit tamen etiam præ hâc cælum, quod quò facilius videret, circa annum M. CCLIV. oculos clausit. *Ex vitâ apud Moniales D. Rosæ.*

Nulla vel brevis hora subrepat, in quâ non habeas memoriam Filii Dei pro tuâ miseriâ, & suâ misericordiâ crucifixi. Quid faciet Dominus majestatis, si nos, qui cinis & pulvis sumus, tantæ misericordiæ viderit ingratos? S. Bern. op. de char. cap. 32.

S. EUDOXIUS M. 5. *Septembris.*

CLamat EUDOXIUS illud hodie nobis: *Exeat aulâ, qui pius esse cupit.* Certè quod pietatem Christianam coleret, licèt aulæ Imperatoriæ comes, aulâ tamen ejectus est. Sed neque extra hanc ferre in EUDOXIO Diocletianus potuit probitatem, sed in vincula jussit abripi, quasi verò vinciri virtus posset. EUDOXIUS ubi adesse exploratores intellexit, necdum notus mensæ admovit suæ, lauteque & perquàm liberaliter habuit. Inde suus ipse jam proditor, lubens volens ad Imperatorem abiit, pugnasque edidit, quas sperare à voluntario Christi milite posset. Sed neque solus in aciem prodiit. Prodière cum Duce tam forti mille centum & quatuor, qui omnes ad tyranni pedes cum superstitione primo balteum, mox vitam etiam pro-

projecerunt. Atque hi quidem prævere triumphantem EUDOXIUM, qui ex equuleo veluti è triumphali curru accepta pro cæli patriâ vulnera jactabat. Secuti deinde sunt amici integerrimi *Macarius* & *Zeno*, hic in ipso loco supplicii ab EUDOXIO, ille à BASILISSA EUDOXII conjuge ad triumphi pompam invitatus. Itaque non sæpè cælum tot armatos unà recepit. Agite tamen, ô Sodales Mariani! non ideo subire cæli mœnia minùs contendite; liberalior DEUS Romulo est; coronam auferet, etiam qui ultimus transcenderit. *Ex Metaphr.*

Si fidem & fiduciam tuam jactes in livores & vulnera Crucifixi & in tuæ salutis usum convertas memoriam Dominicæ passionis, erit sanguis ipsius pretium redemptionis tuæ, mors ejus convertetur ad vitam, dolor ejus in gaudium tuum, in tuum honorem ejus opprobria. S. Bern. de char. c. 34.

S. ELEUTHERIUS ABB. 6. *Septembris.*

MInimam laudem à nostro calamo ELEUTHERIUS accipiet, qui maximam jam olim à Magno Gregorio accepit. Summa est, D. Gregorium sub ultimum verni jejunii diem, mediæ, ob imbecilliorem stomachum, succubiturum fuisse, nisi pulpam latranti ELEUTHERIUS preces suas objecisset. Id bene-

beneficium Gregorius non modò ſtylo, ſed facundâ etiam picturâ in templo locutus eſt. Quin & mortuum ajunt ab ELEUTHERIO precibus denuò animatum; ſed nos dæmoni ereptam prædam laudamus. Fortè ex itinere Divus ad ſacrum Virginum Aſceterium diverterat, in quo puer agebat atri genii obſes. Non auſus eſt eâ nocte malus hoſpes puerum torquere, ſanctiorem hoſpitem veritus. Itaque illi domum patronum ſuum ſequitur. Hîc etiam pacem crederes: ſed induciæ tantùm erant. Dum enim ELEUTHERIUS alieni cœnobii vires elevat, ſuas laudat, redux velut ex inſidiis hoſtis ſolo adoleſcentulum affligit miſeriſque modis diſcruciat. Sed obfuit provocaſſe ELEUTHERIUM. Neque enim hic priùs cum ſuis pugnare precibus deſiit, quàm penitùs ſtatione non ſuâ orcum pepuliſſet. Nunc ſimiles pugnas cur non ſpectamus? anne quos dæmon timeat, ELEUTHERII, an quos agitet, pueri deſunt? *Ex Graſio.*

Quoties honor nobis nolentibus ingeritur, neceſſarium eſt ut in pavimento cordis ſub diſtricto diſciplinæ pede calcetur, & velut venenatus ſerpens in ipſo ſuggeſtionis capite ictum ſentiat, ne in extremo bonæ operationis calcaneum movere præſumat. S. Petr. Damian.

S. STEPHANUS EPISC. 7. *Sept.*

ASpera & inculta terrarum habitare D. Brunonem ajunt. Viridaria rectiùs dicerent, quæ tam nobiles nobis floſculos ſubmittunt. Atque hem tibi ex his STEPHANUM Lugduni Galliarum nobili familiâ ſatum! Hic vitæ reliquæ in ipſis cunis bullaque præludens, quem diem patienti Chriſto dicamus, materni lactis abſtinentiâ ſanctum habuit. Amorem ſuum Chriſtum ſub pane latentem quoties contemplatus fuit, putaſſes æſtu abſumendum, niſi lacrimis, quibus diffluebat, hunc temperaſſet; dixiſſes Crucifixo immortuum, niſi vitam ſuſpiria prodidiſſent; denique exiſtimaſſes cælo precabundum intereſſe, niſi hoc deſcendere ad STEPHANUM vidiſſes, Angelo miſſo. Jam tempeſtates fugatas, deſperabundos cælo, ægros ſanitati, mortuos vitæ redditos taceo. Unum idque utile juventæ, quod Pontifex jam Dienſis edidit, facinus narrabo. Dixerat graviter in omnia vitia, illud præſertim, quo feſtos Divorum dies aleis, choreis & id genus ludicris vulgus amat profanare. Cùm aures necquicquam diu pulſaſſet, dæmoni denique malo, qui ad eas nugas impellere animas adſolet, pro concione imperavit, poſitâ larvâ palàm ſeſe oſtenderet. Enimverò paruit tam horri-

bilis,

bilis, ut jam magiſtri ſui puderet in ludo diſcipulos, facileque cum illo etiam hunc damnarent. Sed, ô Superi, invenit hodie iterùm diſcipulos peſſimus Doctor. Iuvat chartas minimè doctâ pictas manu crepare. Iuvat aleam (vel ſalutis) jacere; juvat terram plaudere, & ne ſerò pereamus, ad orcum non jam imus; currimus, ſaltamus. *Ex Surio.*

Quod Sirenes fuiſſe finguntur, id verè ſunt illecebræ cupiditatum & blandimenta vitiorum: habent enim in ſpecie lenocinium, in guſtu venenum, quorum uſus in crimine, pretium in morte numeratur. S. Paulin. cap. 35.

NATIU B. M. V. 8. *Septembris.*

POtuit denique poſt longiſſimæ noctis tenebras ſolem hoc die tellus ſperare, quando tot votis jam olim exoptatam naſci *Auroram* vidit, *Mariam* inquam, quæ Joachimo atque Annâ prognata lucem primò vidit dicam? an videndam orbi propinavit hodie. Certè feſtum agere hunc diem multis jam retrò ſeculis Chriſtianus orbis inſtituit, idque cælo auctore. Nam ferum Anachoreten hâc ipsâ luce quotannis audire cæleſtes illos Amphiones ſolitaſſe, qui lætiſſimis modulis omnem latè aërem exhilararent; ſed & Paulum quendam annis permultis ſub eam noctem, quæ diem

diem *Virginis* natalem præit, vidisse sidus ingens cælo se demittere, & festivis ignibus ædem Lauretanam exornare: utrumque porrò Angelis doctoribus didicisse, id ob *Cunarum Virginearum* memoriam Superos factitare. Echo itaque solùm est omnis hodie mortalium plausus, quam cælum suis concentibus provocat; utinam vel ad ultima hujus vota responsura! scintilla est, ab æthere in animos hominum illapsa, utinam in incendia abitura! Bene profectò Innoc. IV. quòd à morte Cælestini IV. Pontif. Max. creatio, quam Frideric. II. Imperat. turbare nitebatur, *Virginis* ope feliciter successit, patronæ cunas omnibus annis dies VIII. celebrari jussit. Sed hoc etiam parum esse, audacter dico. Felices illæ Cunæ, illæ linguæ, in quibus quotidie *Maria* cum aurora nascitur, cum sole vivit, & neque cum die emoritur. *Ex Duran. Beleth. Vincent. Tursell.*

Studeamus seculi hujus blandimenta despicere, carnis incentiva reprimere, Crucem Christi assiduè in mente portare, quatenus dum nunc gladio Mariæ transfigimur, cum ipsa de æternæ felicitatis dulcedine satiemur. P. Damian. serm. 2. de Nativ. B. M. V.

S. A-

S. ADRIANUS MART. 8. *Sept.*

MAppam dixisset martyrum sanguinem, qui hunc mitti vidisset, tam ad pugnam Christianos olim passim excivit. Ita ADRIANUM ex equestri ordine virum, ut Christo militaret, eadem prælia, martyrum gloriosa & invicta in tormentis constantia, accenderunt. Et vicisse etiam se ratus est, cum manus tyranno dedit vinculis ligandas, ex quibus cùm aliquot post dies cùm bonâ veniâ egressus ædes suas repeteret, conjunx ejus Natalia fortissima matrona transfugam è sanctis castris adventare rata, tecto exclusit, nec priùs admisit, quàm fidem se DEO servasse ostenderet. Quin ipsa in vincula reduxit maritum, ipsa cùm cæsus alia effunderet, dictis firmavit. Et quia feminis aditus ad ergastula martyrum jam negabatur, positis capillis, ut viro femina animos adderet, virum induit, cumque membris truncandi jam Christi milites essent, id scilicet à carnifice multis precibus blanditiisque exoravit, ut primas conjux teneret; ab hoc verò, ut sponte manus securi subjiceret. Ipsa dexteram ADRIANI legens thesauri loco (& erat) asservavit. Nec multo post cum *Adrianus* ad cælitũ gaudia Nataliam etiam invitasset, conjugi suo conjunx iterũ & æternum juncta est.

Quam-

Quamvis quid conjuges dico, quando in utroque virum agnovimus? *Ex Surio.*

Quæ collatio tui est ad ineffabilem, ad incomparabilem, ad incomprehensibilem Deum? nihil ei ad mensuram meriti retribuere potes, si in retributionem eorum, quæ pro te sustinuit, te millies mille annis gehennali incendio cruciares. S. Bern. op. de char. c. 27.

S. CORBINIANUS EP. 8. *Sept.*

CORBINIANUM fugientem è Galliâ honor Romæ assecutus in totius orbis oculis infulâ mactatum in patriam remisit. Iterum Romam dum fugit, ursum, qui clitellarium equum interceptum absumpserat, vicariam sibi operam jubet addicere, & cum equo equi etiam sarcinas ferre. Reduci per Bavariam Grimoaldus Dux hospitium offert. At negat ille impudicitiæ stabulum & hospitium sibi fore, pelleret, quam uxoris loco haberet, Pilitrudem, fratris nuper conjugem. Advolant, ecce, uterque, & infames nuptias ejurant. Subinde CORBINIANUS ad epulum vocatur. Adest, benè precatur, assidet. Sed dum Grimoaldus bucceam cani objectat (audite qui canes plures quàm pauperes alitis) eversâ mensâ è diætâ se proripit, detestatus epulas, quibus quidem Præsul dixisset benè, sed canes accubuissent: se deinceps

cum hominibus cœnaturum. Non multò pòst in Strigem offendit, audit in cantationibus Philitrudis filio salutem attulisse, invicem ingentia munera abstulisse. Enimverò jubet omnia in prædam egenis cedere, debitaque superstitioni stipendia probra & plagas numerat; mox paratas capiti à Pilitrude insidias effugit, sed non perinde etiam hæc cæli iras. Nam primò filium, mox etiam maritum vitâ videt exturbari. Ipsam longum funus vivumque, captivam; Galli abducunt; exulem dein in Italiam asellus asportat. At CORBINIANI tumulum suis cælum funalibus ornavit, Frisinga pro Asylo habet. *Ex tom. 1. Annal. Bojo.*

Debemus animo præmeditari, quod aliquando futuri sumus, quod, velimus nolimus, abesse longiùs non potest: nam si nongentos vitæ excederemus annos, tamen nihil esset præterita longitudo, quæ esse desisset. S. Hieron. ep. 3.

S. BONFILIUS ORD. SERV. B. M. V. 8. *Septembris.*

QUid Roma pileum, quid secundum libertatem vindicias crepas? ego iterum illos laudo, qui pulchram servitutem sub Mariæ nomine circumferunt. Tu felicissima servitutis cunabula audi. Fuit jam olim nobilis inter cives Florentinos Societas *Virgini* sacra. Hi dum ex

more

more feſtum cælo tranſlatæ diem agunt, BONFILIUS pars magna & ipſe horum, quiniq́ue alii faces ſubdi pectori ſenſerunt, quibus, ut ſe totos *Virgini* manciparent, inflammabantur. Nec mora, vitam opeſq́ue veteres cum veſte ponunt, & novus ipſo Natæ *Virginis* die, peculiaris eidem cœtus enaſcitur, Artingi primò is loci antiſtitis, tum Innocent. IV. Pont. Max auctoritate probatus: cumq́ue ſtipem colligentes infantes facundo miraculo *Servos Virginis* clamitarent, id hodieq́ue ſcilicet nomen ferunt. Jam incrementa ordinis promiſit vitis, quæ ſub vernum tempus ſata, mox *Dominæ* luce (quâ ſalutatam ab Angelo colimus) & florem & gemmam adeoq́ue uvam exhibuit. Sed & veſtes ſervis ſuis Deipara obtulit pullas, quibus & *Filium* patientem & viduam *Matrem* lugerent. BONFILIO deinde & pileum voce cæleſti evocato teſtimonium ſanctitatis in vultu ſplendor, in toto corpore odor dixerunt, & juſta hominibus permixti Cælites illis verbis cecinerunt; *Subvenite Sancti Dei, & exaudite.* Tales exequias *servi Virginis* merentur, alias ſperate qui liberti, qui libertini amatis audire. *Ex Ordin ipſius monum.*

Conſidera quanta ſit dignitas noſtra, quantaque nobis proportio ſit cum Mariâ: Concepit Maria Chriſtum in carne, deferimus & nos illum in mente. Reficiebat Ma-

ria Christum, cùm teneris labris lac exprimeret uberum, reficimus & nos variis bonorum deliciis operum. S. Pet. Dam. serm. 2. de Nativ. B. V.

S. AUDOMARUS EP.
9. Septembris.

Cœpit Audomarus tunc vivere, cùm desiit mater; quando nimirum à morte hujus cum patre mori mundo inter Ascetas occepit. Jucundum credo videre cælo erat, patrem unà & filium in eâdem virtutis scholâ discere, miraculo eò majori, quod ad hanc filius patrem duxerat. Quid jam mirum, si mira alia quàm plurima patravit Audomarus, si radiare è ligno crucem, si exsurgere è lectulis ægros, è vinculis captivos jussit? Nos duo tantum scribemus, quorum pueri unum, alterum bis pueri senes legant. Episcopus jam Morinensis adolescenti interdixerat, ne cymbâ in aquis luderet. Risit ille, & lusit. Sed inobsequentem venti fluctusque in altum, inde è Galliâ in Saxoniam usque ejecerunt, & ut contra immorigerum conjurasse cum aquis terram agnosceret, latrones in littore venientem præstolabantur. Quid ageret sine velis, sine remis puer nauta? Nempe remi preces, vela divi apud *Deum* Audomari merita fuerunt. His ille in patrium portum invectus, nau-

naulum Navarcho suo obsequium dehinc persolvit. Hic cum amissos senio oculos ad D. Vedasti tumulum recepisset, mox facti pœnitens cum non videret, an ex re animi esset videre, precatus est *Deum*, iterum eriperet, si noceret, lumen, Eripuit, & in cælum abituro duces Angelos misit. Ibi ille cæcus nunc *Deum* videt. *Ex Surio.*

Induc te, quæso, veste innocentiæ, orna te quasi veste polymitâ varietate virtutum, & qui te fidei annulo subarrhavit, in te odorare lætetur aromata gratiarum. S. Bern. de char. cap. 31.

S. SALVIUS EPISC.
10. *Septembris.*

MErito hodie plaudimus SALVIO, qui bellè omnes personas egit in eâdem vitæ fabulâ, Iudex, Monachus, Abbas, Episcopus. Et ne eventus sive Comicos, sive Tragicos desideres, bis vivus, bis mortuus. Unicam scenam specta. Concluserat, cum Abbatem exuisset, angustâ cellâ sese. Sed natus cælo animus libertatem morte quæsivit reperitque. Jam extulerant mortuum, jam tumulo inferebant, cum è ferali capulo se tollens simul vivere iterum, simul vitæ illacrymari cœpit. Heu! eheu! ubi? hominum & Cælitum fidem ubi sum? imo eheu! ubi fui? unde, ah! excidi? felix mors,

quæ vivere me feceras? infelix nimium vita, quæ mori iterum me cogis! Iuvat, ô juvat iterum mori! Narrat deinde à morte ad beatas delicias abductum se inter Angelorum & Divorum comitatum, jam ambrosiam gustasse, jam nectar illud libasse; sed quod opera ejus porrò terris necessaria dicerentur, ad vitam iterum damnatum esse. Et nimirum ex ergastulo suo ad Pontificatum Albigensem extractus pauperibus patrem, captivis vindicem se libertatis præbuit. Vaticiniis insuper clarus, Regiis ædibus quandoque nudum gladium imminere conspexit, qui geminos Regios filios intra vicesimum diem sustulit. Quòd tamen mortuum se crederet, quamdiu vivebat, sui funeris ipse vates & vespillo tumulo se composuit, & bis victor cælo subiit, viæ utique, quam nuper iterat, minimè jam ignarus. *Ex Greg. Turon.*

Hunc sequamur, huic imilitibus, cui conjunctus nunquam disjungitur miles, qui militantibus sibi gloriam vitæ ternæ, honorem regni cælestis & divitias hæreditatis suæ & divinæ cognitionis consortium perenne largitur. S. Paul. in Epist. 36.

S. NICOLAUS TOLENTIN. CONF.
10. *Septembris.*

SEptennis NICOLAUS solenne deinceps habuit tres in hebdomade dies, inter-

interque eos illum etiam, quem *Virgini* dicamus, pane cibario & fontanâ victitare. In Canonicorum deinde Collegium ascitus, cum illa pro concione D. Joannis audisset (*Nolite diligere mundum, neque ea quæ in mundo sunt*) quasi uni illi dictum esset, extemplo ad eos Anachoretas abiit, qui D. Augustinum æmulantur. Ibi facile ostendit, quàm mundum mundique omnia odisset. Sacerdos ubi primum litare cœpit, è piacularibus flammis umbra adfuit, abduxitque ad immania tormentorum ergastula. Ibi simul hæc, simul sociæ umbræ omnes patronum sibi NICOLAUM legerunt; pro quibus cum ille ad aram aliquoties dixisset, pàrtem longè maximam à suppliciis absolvit. Sub hæc cum eum è cognatis unus aliquis à Religionis amore abducere & mundo iterum conciliare pessimè conciliatus adniteretur, surdum scilicet reperit. At faciles aures invenerunt è cælo vates, qui obiturum feliciter NICOLAUM Tolentini cecinerunt. Eo enim ocyus abiit, stellâ duce, quæ ibi demum constitit, ubi tumulatus posteà fuit. Morituro jam jam Christus cum Matre & D. Augustino obvius venit, cum sex ante mortem mensibus quotidie sub noctem Angelorum concentus audisset, manifesto indicio, quàm non longè à cælo abesset. *Ex Surio.*

Vis scire quales Dominus quærat ornatus?

Habeto Prudentiam, Iustitiam, Temperantiam, Fortitudinem; his cæli plagis includere; hæc te quadriga velut aurigam Christi ad metam concita ferat: nihil hoc monili pretiosius. S. Hieron. ep. 2.

SS. MENODORA, METRODORA, NYMPHODORA. VV. MM.
10. *Septembris.*

ITerum Virginis Martyres aſpicis, hoc eſt, roſas & candore & purpurâ ſuâ nobiles, pulcherrima virtutis mixturâ. MENODORA eſt, METRODORA & NYMPHODORA ſorores & è Bithyniâ oriundæ. Hæ quò ſecurior ſive ab apertâ vi, ſive proditione pudor foret, collem omnes deſertum inſederunt, munimentum virtutis ingens & propugnaculum. Solæ tamen, etſi maximè volebant, minimè potuerunt eſſe: virtus enim, ut ferè fit hoſpites, ex omni loco excivit, & fuere crebra miracula ad convocandam multitudinem turbæ inſtar. Sed uti inter ſpectatores alios admiratores caſtitas, ita alios hoſtes habet. Inter hos infeſtiſſimum Frotonem vidiſſes omnibus machinis oppugnare virginitatis caſtrum. At huic animus etiam crevit in pugnâ, auditaque inter omnia tormenta una eademque omnium vox velut teſſera pugnantium: *Agnoſces Chriſte ſponſas tuas coram Patre, quem coram hominibus ne-*

que

que sanguine fatere erubescimus. Intereà MENODORA inter virgas moriendo vincit, & salvum virginitatis scutum patriæ cælo ostentat. Sororibus ad demortuæ conspectum etiam animus accedit. Quare post faces ardentes & equuleum METRODORA, post uncos ferreos NYMPHODORA vectibus cæsæ geminarunt triumphum, in quo dum corpora in flammas projiciuntur, alia flamma cælo delapsa judicem omnemque tortorum manipulum momento in cineres vertit. At ex illis aliis flammis tergeminus cælo Phœnix prodiit & vanitatis accusavit, scilicet poëtas, unicum tantùm esse jurantes. *Ex Surio.*

Sicut peccati cogitatio decolorat, affectio vulnerat, sit consensus omnino animam necat: caveamus ergo cogitationes inutiles, ut animarum nostrarum facies decora permaneat; quòd si noxia cogitatio subierit, laboremus ociùs abluere sordes, quibus nos maculari conspicimus. S. Bern. serm. de car. Cut. & Off.

S. EUPHROSYNUS C. 11. *Sept.*

MAla cape sis ex Elysiis hortis, quid horres? securus cape. Non illa sunt, à quibus primi parentis dentes obstupuerunt. Nec Eva mater, sed EUPHROSYNUS porrigat; ille quidem terræ filius & inter monachos ad culinæ ni-

 dorem

dorem damnatus; sed cujus labores cælo impendio sapiebant. Ostendit hoc sacerdoti & ipsi integerrimæ vitæ, quanti eos faciat, quos imprudens nihili facit tellus. Sordebant huic jam diu humana, & nauseabat mortalia immortalis animus; illas gustare delicias avebat, quas alieno gustu misselli perdidimus. Neque negavit *Deus*, sed votis tam piis satisfacturus, extasi abreptum in felicissimos hortos transtulit. Ibi dum ille gaudiis inundatur, EUPHROSYNUM nostrum videt non jam ignobilis terræ colonum. Atque ut ne somnum crederet somniúmve, accipit ab eo laudata à nobis poma, quæ vel odore suavissimo patriam suam loquerentur. Intereà ære campano ad preces matutinas vocante sibi redditur Sacerdos, & dum ad templum properat, involuta pallio poma reperit: mox ubi eadem omnia ex EUPHROSYNO intelligit, Ascetis munera portentosa & in his virtutem EUPHROSYNI prædicat. Et nobiles quidem illi fructus fructus alios quotidie miracula proferebant, at EUPHROSYNUS proditus fugâ se subduxit Et quò, ais, fugit ille? Nempe cui sic illi Paradisus patebat, gratis jam quæris. *Ex Men. Græcis.*

Nihil est, benedicte fili, quod possit aut debeat præferri ei, qui est verus Dominus, & verus Pater & Imperator æternus.

Cui

Cui enim rectiùs vitam nostram impendimus, quàm illi à quo accipimus? cui si in hoc sæculo militaverimus, tunc ad ipsum transire merebimur. S. Paulin. ep. 39.

S. THEODORA POENITENS.

11. *Septembris.*

VIrum an feminam spectâsse te, lector autumas? utrumque, si mihi credis. Nam femina puto, fuit THEODORA, cùm lapsa est, vir, cùm surrexit. Id te vita docebit. Tenebat illa matronas inter Alexandriæ principem locum. Sed ex hoc lena eademque venefica turpiter dejecit, cùm quæ Sol occidens non spectat scelera impunè perpetrari suasit, itaque adulterium persuasit: ac si unum solummodo cælum oculum haberet & mediâ etiam in nocte Argus non esset. Vidit ipsa THEODORA crimen, cùm primùm lux animo óborta est, & quò ruborem absconderet, cœnobio se abdidit, utque viros effugeret, inter viros virum se venditavit. Et jam lacrymas quibus, facinus piabat, vel Crocodilus probaverat, dum dorso innoxiam per fluctus tulit; jam silvæ, per quas invidi monachi intempestâ nocte miserant à feris devorandam, virum & ipsæ crediderant; cùm loco pellere dæmon malus aggressus, non quidem virum ne-

negavit THEODORAM, ſed tamen infamis mulierculæ operâ patrem mentitus eſt. Poterat ſe ipſam abſolvere *Theodora* ſexum fatendo, ſed maluit ſuum ſub alieno ſcelere ſcelus luere. Itaque pulſa cum infante ſeptem ipſos annos propter Monaſterii fores jacuit cæli hominumque injuriis expoſita. Denique cætera miracula, & morientis apud cælites gloria Cœnobiarchæ oſtenſa, adductuſque eodem temporis articulo maritus, mors ipſa denique palàm orbi fecerunt feminam fuiſſe *Theodoram*, ſed quam viri imitarentur. *Ex Metaphraſt.*

Meliora mihi amici vulnera, quæ Chriſtus accepit ut ſanaret me, quàm voluntaria inimici oſcula, quibus mihi per illecebras delectationum caro maleſuada blanditur, ut quaſi parricidiali Judæ oſculo paratis in captivitatem meam prodat inimicis. S. Paulin. ep. 2.

S. GUIDO CONF. 12. *Septembris.*

ETiam GUIDONEM humili genere natum ad aſtra virtus evexit, tutiſſima eorum ſcala, qui generoſi humi obrepere detrectant. Natalem terram Brabantia dedit. Puer non priùs animo hilari eſſe unquàm potuit, quam aut preces Deo, aut egeno ſtipem dediſſet, quàm ubi non habuit, ipſe ſcilicet coëgit, mendicorum mendicabulum. Adoleſcens

lescens *Virginis* templo operam suam æditimus addixit, gnarus cæli portam esse, quam curaret. A tam sancto munere cùm à mercatore persuasus mare conscendisset, & ventos & Superos adversos sensit, quin remo manum tamdiu eximere non potuit, quousque hanc redux *Virginis* aræ supplicem tedendit, manifesto in hujus transfugas exemplo. Sanctius postmodùm iter instituit, cùm Romam & Hierosolymas aliosque Christianis vestigiis nobiles locos petiit, septemque ipsos annos talem se, quales omnes sumus, peregrinum vendidit. Hinc cùm fesso *Deus* quietem donare vellet, in lectulum dejecit. Hoc cùm æger Andarlaci decumberet, columba è cælo multo lumine corusca advolavit, simul vox audita est, quæ *ad coronam dilectum* invitavit. Enimverò lubens paruit. Orbe scilicet pererrato, restabat ut astra viseret; quam viam an illi juvenes insistant, qui Gallias nunc & Italias petunt, tibi, qui hæc legi judicium esto. *Ex Surio.*

Quâ præsumptione non diliges illum, qui te non diligentem dilexit, qui te peccantem non despexit? Vide quæ so quâ compensatione quo merito summæ & æternæ respondeas Trinitati. S. Bern. op. de char. c. 27.

S. MAU-

S. MAURILIUS EP. 13. *Septembris.*

MAURILIO patria Mediolanum, parentes illinc nobiles, vitæ Magister D. Martinus fuere. Ab hoc & sacerdotio & infulâ Andegavensi condecoratus est, factumque calculo suó candidissima columba probavit capiti MAURILII obvolitans. Mitto plurima prodigia. Vos qui animas, qui juventam curatis, ad unicum animum advertite. Parvulus, iisque moriturus sacro chrismate firmandus erat. Dum sacris MAURILIUS plusculum immoratur, emoritur ille. Nimirum hoc suum facinus Pontifex credere, non expiandum, nisi munere abdicato. Proinde se judice exul clam navim conscendit; lapsisque in mare, quas secum ferebat, templi clavibus, vovet non priùs patriam visurum, quàm claves amissas. Mox trajecto mari servum se viro principi addicit, hortumque colit illi nuper Italiæ unicus flosculus. Jam annis omnino septem totâ Europâ à suis quæsitus, Angeli demum indicio inventus est. Tot preces precibusque mistæ lacrymæ, redditæque à pisce, qui navim insilierat, claves, & promissa puero à Deo vita, reditum tandem persuaserunt. Nempe primò omnium ad tumulum est itum, ubi unâ Divus à precibus & puer morte surrexit.

rexit, infulæ etiam hæres MAURILII, cujus ultima moribundi ad astantes illa vox perhibetur *cogitarent, quas generent animas, pretioso, ah! nimium lytro, Christi sanguine emptas esse.* O juventus Parthenia, etiam tu animo hæc volveres! Tantillo animas non venderes. *Ex Surio.*

Quomodo redamabis, anima, vitæ tuæ gratuitum largitorem, largissimum administratorem, pium consolatorem, solicitum gubernatorem, copiosum redemptorem, æternum conservatorem, ditatorem, glorificatorem? S. Bern. op. de Char. c. 5.

EXALTATIO S. CRUCIS.
14. *Septembris.*

SI minùs bellare feliciter, certè prædari novit *Cosrhoas*, qui cùm captam toties Hierosolymam ipse etiam cepisset, prædam nimiùm quantum magnam Crucem Servatoris in Persidem asportavit. Doluit Christianus Imp. Heraclius spolia hæc Christianis detracta esse, & cælo auctore armis commune omnibus Christianis dedecus aggressus abolere, ternas copias *Cosrhoæ* totidemque Duces felici Marte devicit, fortissimè Christianis utpote pro signis suis dimicantibus. *Cosrhoas* dum fugâ Tigrum trajicit, socium regni filium minorem Mardesam sibi adsciscit. Id maximus natu Syroës impatienter ferens,

ferens, gemino parricidio & fratrem & parentem ſuſtulit, pactuſque regnum cum Heraclio pro cruce eſt ſtultiſſimus mercator. Hanc porrò Heraclius cùm imperatorio habitu fulgens eò ferre vellet, quò primò Servator tulerat, nec tamen, occultâ vi gradum morante, progredi jam poſſet, monuit Præſul Zacharias faſtum ponere & aurum nimis animo oneroſum; neſcire crucem purpuram, niſi quæ de Chriſti ſanguine ruberet, ſed neque coronam noſſe, quam ſpinæ non ornarent. Aliter ergo triumphandum ſibi eſſe intelligens Heraclius, nudus pedes & plebejam togam indutus facile jam pedem promovit, & ſublimem crucem loco ſuo & honori reſtituit. Hæc *Exaltatæ Crucis* feſta initia ajunt. Nego ego, cum bona pace Heraclii, ea Chriſto primitus adſcribo. *Ex Brev. & Baron.*

Intuere ne mortiferam crucem efficias, in quâ facies Filium Dei amaris doloribus interire: ſuperbia ſuperiùs, inferiùs luxuria; à dextris proſperatio iniquitatis, à ſiniſtris adverſitatis deſperatio, ſpinas, clavos & lanceam Filio Virginis repræſentant. S. Petr. Dam. ſer. 1. de Exaltat. S. Crucis.

S. AI-

S. AICHARDUS ABBAS.
15. Septembris.

INgens duellum matrem inter & patrem feliciſſimè AICHARDUS ſuſtulit. Dum enim hic militiæ, illa Deo devotum vellet filium, hic pulchræ litis arbiter, ut ex æquo rem componerat, utrumque præſtitit, & ad militiam abiit, ſed religioſam & DEO ſacram. In hâc cùm egregiè diu adverſus Orcum depugnaſſet, & in fundo paterno victrici *Virgini* ædem, hoc eſt, & propugnaculum ſibi exædificaſſet, Dux demum nongentis monachis datus eſt. Inter fortia ejus facta memorant in fugam actum non ſemel hominum hoſtem, ſive crucis telo, cùm arbore dejectâ obruere Chriſti milites vellet; ſive aquâ luſtrali, cum hâc omnibus ſuorum cubiculis exegit. Poſt multas maximaſque pugnas beatam vocationem tandem pro ſuis à DEO petiit. Annuit hic & Angelum bonum, miſit, qui poſt longam cum malo luctam bacillo mediam partem tam ſancti exercitus ſignavit. Erat hoc rude emeritos donaſſe. Nam de morte & ipſi moniti, cùm quatuor dierum jejunio corpus curaſſent, & ſacris omnibus ſe armaſſent, ultimum pugnarunt, eodemque die, vultu (ut victores ſcires) læto & præfulgido omnes cælum triumphantes

ingressi sunt. Sed & *Aichardus* tunc secutus est. Cur enim à triumpho Dux excluderetur? *Ex Grasio.*

Deputat Deus Virtutes Angelicas humanæ custodiæ, & infelix homo relictâ puritate virtutum, squaloribus se polluit vitiorum: & Angelus fœtorem, ac inhonestam purulentiæ nauseam invitus tolerat, etsi cælestis imperii lege constrictus obedientiam non omittat. S. Pet. Dam. l. 1. ep. 15.

S. EDITHA V. 16. *Septembris.*

FErax olim Divorum tellus Anglia, quàm cheu! degenerasti. sponte tuâ ferebat fructus olim, quos jam non nisi gladiis sulcata, & sanguine rigata donas. Illos inter EDITHA numeratur Edgari Regis filia & Christi sponsa, cui amores suos primis annis devovit, paranymphos novo more leprosos diligens, quos, quò deformiores aspectu erant, hoc formosiores & digniores se putabat; ut jam cælo id muneris ambiente, non dubitaret Angelus pauperem præ se ferre. Porrò in deliciis EDITHÆ Crux fuit, quam cùm pingere toties manu Dunstanus Antistes vidisset, pollicem prehendens nunquàm tabo obnoxium esse jussit. Id quod posteà factum vidit Anglia, cum à morte (quæ ut suavis esset, cantu suo Angeli fecerunt) trigesimo die

die matri, tum anno tertio decimò Dunstano spectandam se dedit, monuitque corpusculum tolleret integrum tunc etjam, si membra, quibus in molli ætate ad levitatem abusa esset, exciperet. Itum & inspectum monumentum est, fidemque fecerunt præter oculos, pedes & manus, omnia reliqua à tabo immunia membra. Sed & in dextrâ pollex à putredine fuit eximius. Quid? quòd cum miraculum Canutus Rex rideret, reserato iterum loco media sepulchro se extulit, manumque injicere improbo paravit? Supplicem tamen & in gratiam recepit, & inter undas posteà servavit. Magni hæc olim Anglia miracula faciebat, pluris ego Angliam, si in vitam nobis EDITHAS revocaret. *Ex Gras.*

A tuâ dignitate nimis enormiter & ignominiosè te dejicis, si transitorias & inanes pulchritudines appetis. Mundus propter te factus est; ideo mundum non ames, quia Mundus non est te dignus, cùm sis eo longè dignior. S. Bern. opusc. de Char. 29.

S. LAMBERTUS EP. M. 17. Sept.

LAMBERTUM Trajectensi mitrâ ornatum Theodoricus Rex in exilium expulit. Ille cum in Monasterium Stabulense se recepisset, tum denique in patriâ sibi visus est vivere, exilium

omnium miserrimum maximumque mundum ratus. Obsequio sancto fasces suos ita submisit, ut Abbatis imperio, suavissimâ hieme, sub cruce precando noctem transegerit, unico contra fligoris asperitatem cilicio armatus: sed hoc scilicet divini in pectore ignes propulsarunt, quos in reducis vultu splendor insolens prodidit. Septimo abhinc anno cùm Pipinus Rex Trajectensibus Pontificem suum, Pontifici solium suum reddidisset, his tum gratum se fore existimans, si regiæ famæ & saluti consuleret, liberrimis verbis ob pellicem Alpaida castigavit, hanc neque poculo, neque alloquio, licèt multùm ambiret, dignatus ostendit etiam hæc, quid mulier irata & pellex posset; & germano adnitente Dodone, Lambertum cum sociis obtruncavit. Sed & cælum iratum ostendit, quid contra impios posset. Et Dodoni quidem putrescenti humum etiam negatam scribunt: eum verò, qui Divo lethale vulnus inflixit, duello & fratrem peremisse, & peremptum ab eodem fuisse; omnes denique scelerum socios aut mortuos ilicò esse, aut diu, hoc est miserè, vixisse. Illud omnino memorabile, odium, quo infandos amores persequebatur Lambertus, ab animo etiam in corpus demortui transisse, & cùm passim exanimi oscula ferret vulgus, arcanâ vi solas ab his pellices exclusas esse. Atque hujus

jus odii tam ſancti hæredem te hodie LAMBERTUS vult, Mariane. *Ex Surio & Graff.*

Quid ſuavius homini, quid jucundius, quàm mundum contemnere, & ſe reputare ſeculo celſiorem atque in bonæ conſcientiæ vertice conſiſtentem mundum habere ſub pedibus, & nihil in eo videre quod appetat, cui invideat, quem metuat? S. Bern. op de Char. c. 18.

S. SATYRUS C. 17. *Septembris.*

AMbroſium in SATYRO vides. Nam frater hic illius fuit, non virtute modò, ſed vultu quoque & habitu corporis tam germanus, ut familiarium etiam oculos falleret. Et neſciſſent hi ſæpiùs, quamnam ex duobus alloquerenter, niſi amor & vitæ morumque ſimilitudo, adeoque animorum conſenſus unum jam pridem ex geminis feciſſent. Erat porrò in SATYRO ea animi ſimplicitas, ut columbam; ea prudentia, ut ſerpentem; virtutum fragrantia tanta & copia, ut hortum jure dixiſſes. His ille præſidiis inſtructus rem fratris domeſticam ita adminiſtrabat, ut pietas familiam duceret. Eripi ſibi oculos credebat Ambroſius, cum ex oculis SATYRUS abiret. Abibat tamen, cum negotia id exigebant. Et ecce navim conſcendit SATYRUS, ſed non ſine armamentis. E collo

Angelorum panem ſuſpendit. Mox venti inſurgent & fluctus navim expugnant. At SATYRO naufrago non commeatus, non vela, remi, malus, non anchora deeſt; omnia hæc adſunt in SS. Euchariſtiâ. Illo ſuccollante, quem collo ipſe ferebat, emergit; &, Anathema templo. ipſum Servatorem ſuum gratus donat. Credidit in portu ſe eſſe, & fuit, non tunc quidem, ſed paulò pòſt, cum beatâ morte defunctus eſt. Verum tunc naufragum Ambroſium lacrymis vidiſſes. *Ex ipſo D. Ambroſ.*

Beatus qui ſanctæ Communioni atque orationi tanquam cæleſtis Angelus incumbit, & mundis quotidie cogitationibus vacat, neque aditum præbet improbo dæmoni, ut animum ſuum expugnet & abducat à Deo Servatore. S. Ephrem in Beatitud.

S. HILDEGARDIS V. 17. *Sept.*

NEſcio quid de HILDEGARDE ſentiendum, mundúmne deſerverit, an potius nunquàm fuerit in mundò; quippe XII. annorum virguncula inter virgines ſacras adlecta. Cæleſtia ab ipſis cunis videre habuit, numque hæc prodidit, quando ſermone non potuit. Litteras, quas nunquam didicit, ſcripſit tamen, eaſque non ſuâ linguâ: atque ut cantaturam ſcires olim, quod canere alii deſperabunt, carmen, jam tunc abſque docto-

coctore ſcitiſſimè modulabatur. Vatum etiam ſacrorum oracula fideique noſtræ volumina legebat & explicabat puella, ut ipſiſſimam ſeculi illius Sibyllam Bernardus laudaret, & in concilio Rhemenſi Eugenius PP. probaret. Cæterùm viſa cæleſtia morbus comitabatur ferè continuus, qui caſtigabat ſcilicet timidam, quoties prodere hominibus monita cælo data negligeret; fuitque, cum lecto affixam ita undique oppugnarunt dolores, ut cedere anima & velle deditionem facere jam jam videretur. Sed præſidio Angeli venerunt è Primipili Michaëlis cohorte, qui atros Genios unaque morbos omnes in fugam egerunt. Dum porrò vixit, mira egit innumera, lynceoque vultu ipſas cordis latebras inſpexit, ſenſaque animi obtutu ſuo deprehendit. Funus illuſtravit iris gemina in cælo viſa, hanc lux coronabat lunæ circulum referens, quem itidem crux ornabat, multiplici mox incremento innumera. Id miraculum ſuper defunctæ domum deſcendit. Et aſcendere nos dubitamus tam familiariter invitati? *Ex Surio.*

Beatus qui puris cordis oculis Deum ſemper intuetur, quique bonis ac honeſtis colloquiis delectatur, & à pravis ac turpibus quæ bonos mores corrumpunt, abhorret; quoniam minimè fiet diaboli mancipium. S. Ephrem in Beatitud.

S. FERREOLUS M. 18. *Septembris.*

Annum à Christi ortu tertium supra trecentesimum victoriis suis nobilem fecit. FERREOLUS, non tam militum quàm Martyrum antesignanus. Hostis, qui cum ei bellandum erat, atrox & versipellis Crispinis Procos. fuit, ut qui modò insidias (blanditias) admovit, modò aperto Marte (tormentis) pugnavit. Utraque vel elusit prudenter vel vicit fortiter FERREOLUS. Et poterat facilè pacem cum hoste componere, si vel semel sacrificasset. Sed maluit suum sanguinem Christo, quàm vel alienum Diis improbis litare. Et jam tota agmina carnificum vicerat, cum ferro oneratus in carceres triumphans abiit. Inde ruptis cælesti ope vinculis, per sopitas custodias & portas patentes ad Rhodanum evasit, quem cum Angelis succollantibus transnatasset, retractus à fugâ ultimam nobilissimamque pugnam edidit. Nam capite D. Iuliani Commilitis objecto, jussus est aut suam mutare, aut similem expectare sententiam. Ille charum, caput amplexatus multumque dissuaviatus, sanguinem sanguini, caput capiti, tumulumque tumulo sociavit. Hunc ajunt multis pòst annis D. Mamerti operâ adapertum, FERREOLI, & in manibus FERREOLI, Juliani caput

caput utrumque integrum ostendisse. Exemplo vel Græciâ Judice supra omnes Pylades & Orestes amico. *Ex Surio & Pet. de Natal.*

Beata esset nostra conditio, si æque DEO *& hominibus vel displicere timeremus, vel curaremus placere: si tantum præcepta Christi, quantum populi sibila vereremur; & si tanti laus quæ ex* DEO *est, quanti isti de vulgo plausus, emeretur.* S. Paulin. ep. 31.

S. JANUARIUS CUM SOC. MM.
19. *Septembris.*

VIdit JANUARIUS Beneventanus Pont. flammam cælo lapsam caput Sosii Diaconi lambere. Eo prodigio excitatus accurrit, Sosiumque osculis & amplexu impeditum Martyrem salutavit, Martyr etiam ipse futurus. Etenim ad annum Christi CCC. XLV. à Timotheo in furnum tertio jam die succensum conjectus est. Nimirum qui puerorum olim inter flammas modulos mirati sunt, magis nunc inter easdem senem Cygnum JANUARIUM obstupuissent, cui, ut omnibus numeris suis constaret musica, voces suas Angeli junxerunt. Innoxium itaque ex equuleo suspendi tyrannus imperat. Sed vel omnibus laceratis nervis fortis tamen paruit. Iam cum victorem victus ante currum

ferens, gemino parricidio & fratrem & parentem sustulit, pactusque regnum cum Heraclio pro cruce est stultissimus mercator. Hanc porrò Heraclius cùm imperatorio habitu fulgens eò ferre vellet, quò primò Servator tulerat, nec tamen, occultâ vi gradum morante, progredi jam posset, monuit Præsul Zacharias fastum ponere & aurum nimis animo onerosum; nescire crucem purpuram, nisi quæ de Christi sanguine ruberet, sed neque coronam nosse, quam spinæ non ornarent. Aliter ergo triumphandum sibi esse intelligens Heraclius, nudus pedes & plebejam togam indutus facile jam pedem promovit, & sublimem crucem loco suo & honori restituit. Hæc *Exaltatæ Crucis* festa initia ajunt. Nego ego, cum bona pace Heraclii, ea Christo primitus adscribo. *Ex Brev. & Baron.*

Intuere ne mortiferam crucem efficias, in quâ facies Filium Dei amaris doloribus interire: superbia superiùs, inferiùs luxuria; à dextris prosperatio iniquitatis, à sinistris adversitatis desperatio, spinas, clavos & lanceam Filio Virginis repræsentant. S. Petr. Dam. ser. 1. de Exaltat. S. Crucis.

S. AI-

S. AICHARDUS ABBAS.
15. *Septembris.*

INgens duellum matrem inter & patrem feliciſſimè AICHARDUS ſuſtulit. Dum enim hic militiæ, illa Deo devotum vellet filium, hic pulchræ litis arbiter, ut ex æquo rem componerat, utrumque præſtitit, & ad militiam abiit, ſed religioſam & DEO ſacram. In hâc cùm egregiè diu adverſus Orcum depugnaſſet, & in fundo paterno victrici *Virgini* ædem, hoc eſt, & propugnaculum ſibi exædificâſſet, Dux demum nongentis monachis datus eſt. Inter fortia ejus facta memorant in fugam actum non ſemel hominum hoſtem, ſive crucis telo, cùm arbore dejectâ obruere Chriſti milites vellet; ſive aquâ luſtrali, cum hâc omnibus ſuorum cubiculis exegit. Poſt multas maximaſque pugnas beatam vocationem tandem pro ſuis à DEO petiit. Annuit hic & Angelum bonum, miſit, qui poſt longam cum malo luctam bacillo mediam partem tam ſancti exercitus ſignavit. Erat hoc rude emeritos donaſſe. Nam de morte & ipſi moniti, cùm quatuor dierum jejunio corpus curaſſent, & ſacris omnibus ſe armaſſent, ultimum pugnarunt, eodemque die, vultu (ut victores ſcires) læto & præfulgido omnes cælum triumphantes

ingressi sunt. Sed & *Aichardus* tunc secutus est. Cur enim à triumpho Dux excluderetur? *Ex Grasio.*

Deputat Deus Virtutes Angelicas humanæ custodiæ, & infelix homo relictâ puritate virtutum, squaloribus se polluit vitiorum: & Angelus fœtorem, ac inhonestam purulentiæ nauseam invitùs tolerat, etsi cælestis imperii lege constrictus obedientiam non omittat. S. Pet. Dam. l. 1. ep. 15.

S. EDITHA V. 16. *Septembris.*

FErax olim Divorum tellus Anglia, quàm cheu! degenerasti. sponte tuâ ferebat fructus olim, quos jam non nisi gladiis sulcata, & sanguine rigata donas. Illos inter EDITHA numeratur Edgari Regis filia & Christi sponsa, cui amores suos primis annis devovit, paranymphos novo more leprosos diligens, quos, quò deformiores aspectu erant, hoc formosiores & digniores se putabat; ut jam cælo id muneris ambiente, non dubitaret Angelus pauperem præ se ferre. Porrò in deliciis EDITHÆ Crux fuit, quam cùm pingere toties manu Dunstanus Antistes vidisset, pollicem prehendens nunquàm tabo obnoxium esse jussit. Id quod posteà factum vidit Anglia, cum à morte (quæ ut suavis esset, cantu suo Angeli fecerunt) trigesimo die.

die matri, tum anno tertio decimò Dunstano spectandam se dedit, monuitque corpusculum tolleret integrum tunc etjam, si membra, quibus in molli ætate ad levitatem abusa esset, exciperet. Itum & inspectum monumentum est, fidemque fecerunt præter oculos, pedes & manus, omnia reliqua à tabo immunia membra. Sed & in dextrâ pollex à putredine fuit eximius. Quid? quòd cum miraculum Canutus Rex rideret, reserato iterum loco media sepulchro se extulit, manumque injicere improbo paravit? Supplicem tamen & in gratiam recepit, & inter undas posteà servavit. Magni hæc ôlim Anglia miracula faciebat, pluris ego Angliam, si in vitam nobis EDITHAS revocaret. *Ex Grass.*

A tuâ dignitate nimis enormiter & ignominiosè te dejicis, si transitorias & inanes pulchritudines appetis. Mundus propter te factus est; ideo mundum non ames, quia Mundus non est te dignus, cùm sis eo longè dignior. S. Bern. opusc. de Char. 29.

S. LAMBERTUS EP. M. 17. Sept.

LAMBERTUM Trajectensi mitrâ ornatum Theodoricus Rex in exilium expulit. Ille cum in Monasterium Stabulense se recepisset, tum deníque in patriâ sibi visus est vivere, exilium

omnium miserrimum maximumque mundum ratus. Obsequio sancto fasces suos ita submisit, ut Abbatis imperio, suavissimâ hieme, sub cruce precando noctem transegerit, unico contra fligoris asperitatem cilicio armatus: sed hoc scilicet divini in pectore ignes propulsarunt, quos in reducis vultu splendor insolens prodidit. Septimo abhinc anno cùm Pipinus Rex Trajectensibus Pontificem suum, Pontifici solium suum reddidisset, his tum gratum se fore existimans, si regiæ famæ & saluti consuleret, liberrimis verbis ob pellicem Alpaida castigavit, hanc neque poculo, neque alloquio, lìcèt multùm ambiret, dignatus ostendit etiam hæc, quid mulier irata & pellex posset; & germano adnitente Dodone, LAMBERTUM cum sociis obtruncavit. Sed & cælum iratum ostendit, quid contra impios posset. Et Dodoni quidem putrescenti humum etiam negatam scribunt: eum verò, qui Divo lethale vulnus inflixit, duello & fratrem peremisse, & peremptum ab eodem fuisse; omnes denique scelerum socios aut mortuos ilicò esse, aut diu, hoc est miserè, vixisse. Illud omnino memorabile, odium, quo infandos amores persequebatur LAMBERTUS, ab animo etiam in corpus demortui transisse, & cùm passim exanimi oscula ferret vulgus, arcanâ vi solas ab his pellices exclusas esse. Atque hu-

jus

jus odii tam sancti hæredem te hodie LAMBERTUS vult, Mariane. *Ex Surio & Graff.*

Quid suavius homini, quid jucundius, quàm mundum contemnere, & se reputare seculo celsiorem atque in bonæ conscientiæ vertice consistentem mundum habere sub pedibus, & nihil in eo videre quod appetat, cui invideat, quem metuat? S. Bern. op de Char. c. 18.

S. SATYRUS C. 17. *Septembris.*

AMbrosium in SATYRO vides. Nam frater hic illius fuit, non virtute modò, sed vultu quoque & habitu corporis tam germanus, ut familiarium etiam oculos falleret. Et nescissent hi sæpiùs, quamnam ex duobus alloquerentur, nisi amor & vitæ morumque similitudo, adeoque animorum consensus unum jam pridem ex geminis fecissent. Erat porrò in SATYRO ea animi simplicitas, ut columbam; ea prudentia, ut serpentem; virtutum fragrantia tanta & copia, ut hortum jure dixisses. His ille præsidiis instructus rem fratris domesticam ita administrabat, ut pietas familiam duceret. Eripi sibi oculos credebat Ambrosius, cum ex oculis SATYRUS abiret. Abibat tamen, cum negotia id exigebant. Et ecce navim conscendit SATYRUS, sed non sine armamentis. E collo

Angelorum panem ſuſpendit. Mox venti inſurgent & fluctus navim expugnant. At SATYRO naufrago non commeatus, non vela, remi, malus, non anchora deeſt; omnia hæc adſunt in SS. Euchariſtiâ. Illo ſuccollante, quem collo ipſe ferebat, emergit; &, Anathema templo ipſum Servatorem ſuum gratus donat. Credidit in portu ſe eſſe, & fuit, non tunc quidem, ſed paulò pòſt, cum beatâ morte defunctus eſt. Verum tunc naufragum Ambroſium lacrymis vidiſſes. *Ex ipſo D. Ambroſ.*

Beatus qui ſanctæ Communioni atque orationi tanquam cæleſtis Angelus incumbit, & mundis quotidie cogitationibus vacat, neque aditum præbet improbo dæmoni, ut animum ſuum expugnet & abducat à Deo Servatore. S. Ephrem in Beatitud.

S. HILDEGARDIS V. 17. *Sept.*

NEſcio quid de HILDEGARDE ſentiendum, mundúmne deſerverit, an potius nunquàm fuerit in mundò; quippe XII. annorum virguncula inter virgines ſacras adlecta. Cæleſtia ab ipſis cunis videre habuit, numque hæc prodidit, quando ſermone non potuit. Litteras, quas nunquam didicit, ſcripſit tamen, eaſque non ſuâ linguâ: atque ut cantaturam ſcires olim, quod canere alii deſperabunt, carmen, jam tunc abſque docto-

doctore scitissimè modulabatur. Vatum etiam sacrorum oracula fideique nostræ volumina legebat & explicabat puella, ut ipsissimam seculi illius Sibyllam Bernardus laudaret, & in concilio Rhemensi Eugenius PP. probaret. Cæterùm visa cælestia morbus comitabatur ferè continuus, qui castigabat scilicet timidam, quoties prodere hominibus monita cælo data negligeret; fuitque, cum lecto affixam ita undique oppugnarunt dolores, ut cedere anima & velle deditionem facere jam jam videretur. Sed præsidio Angeli venerunt è Primipili Michaëlis cohorte, qui atros Genios unaque morbos omnes in fugam egerunt. Dum porrò vixit, mira egit innumera, lynceoque vultu ipsas cordis latebras inspexit, sensaque animi obtutu suo deprehendit. Funus illustravit iris gemina in cælo visa, hanc lux coronabat lunæ circulum referens, quem itidem crux ornabat, multiplici mox incremento innumera. Id miraculum super defunctæ domum descendit. Et ascendere nos dubitamus tam familiariter invitati? *Ex Surio.*

Beatus qui puris cordis oculis Deum semper intuetur, quique bonis ac honestis colloquiis delectatur, & à pravis ac turpibus quæ bonos mores corrumpunt, abhorret; quoniam minimè fiet diaboli mancipium. S. Ephrem in Beatitud.

S. FERREOLUS M. 18. *Septembris.*

ANnum à Christi ortu tertium supra trecentesimum victoriis suis nobilem fecit. FERREOLUS, non tam militum quàm Martyrum antesignanus. Hostis, qui cum ei bellandum erat, atrox & versipellis Crispinis Procos. fuit, ut qui modò insidias (blanditias) admovit, modò aperto Marte (tormentis) pugnavit. Utraque vel elusit prudenter vel vicit fortiter FERREOLUS. Et poterat facilè pacem cum hoste componere, si vel semel sacrificasset. Sed maluit suum sanguinem Christo, quàm vel alienum Diis improbis litare. Et jam tota agmina carnificum vicerat, cum ferro oneratus in carceres triumphans abiit. Inde ruptis cælesti ope vinculis, per sopitas custodias & portas patentes ad Rhodanum evasit, quem cum Angelis succollantibus transnatasset, retractus à fugâ ultimam nobilissimamque pugnam edidit. Nam capite D. Iuliani Commilitis objecto, jussus est aut suam mutare, aut similem expectare sententiam. Ille charum, caput amplexatus multumque dissuaviatus, sanguinem sanguini, caput capiti, tumulumque tumulo sociavit. Hunc ajunt multis pòst annis D. Mamerti operâ adapertum, FERREOLI, & in manibus FERREOLI, Juliani caput

caput utrumque integrum ostendisse. Exemplo vel Græciâ Judice supra omnes Pylades & Orestes amico. *Ex Surio & Pet. de Natal.*

Beata esset nostra conditio, si æque DEO *& hominibus vel displicere timeremus, vel curaremus placere: si tantum præcepta Christi, quantum populi sibi la vereremur; & si tanti laus quæ ex* DEO *est, quanti isti de vulgo plausus, emeretur.* S. Paulin. ep. 31.

S. JANUARIUS CUM SOC. MM.
19. *Septembris.*

VIdit JANUARIUS Beneventanus Pont. flammam cælo lapsam caput Sosii Diaconi lambere. Eo prodigio excitatus accurrit, Sosiumque osculis & amplexu impeditum Martyrem salutavit, Martyr etiam ipse futurus. Etenim ad annum Christi CCC. XLV. à Timotheo in furnum tertio jam die succensum conjectus est. Nimirum qui puerorum olim inter flammas modulos mirati sunt, magis nunc inter easdem senem Cygnum JANUARIUM obstupuissent, cui, ut omnibus numeris suis constaret musica, voces suas Angeli junxerunt. Innoxium itaque ex equuleo suspendi tyrannus imperat. Sed vel omnibus laceratis nervis fortis tamen paruit. Iam cum victorem victus ante currum

Puteolos egiſſet, bravium ſcilicet ſperavit *Ianuarius*. A curſu ad carceres reductus familiarem ſuum illic Soſium reperit. Mox ad beſtias damnatus virtute ſuâ omnes cicuravit, præter Proconſ. qui cùm capitis ſententiam in Divum pronuntiaſſet, oculis repentè orbatus, tunc demum errorem ſuum vidit, jamque propitium Numen ſibi à *Ianuario* oravit. Sed diceres omnem, quam beſtiæ poſuerant feritatem, in unum judicem coïſſe. Vix enim *Ianuarius* lumen ingrato reddidit, cùm hic gladio illi abſtulit. Aſpexere tamen fidei lucem, quam videns videre reſpuit Timotheus, quinque millia hominum. *Ex Baron.*

Vacat tibi ut Philoſophus ſis; non vacat tibi ut Chriſtianus ſis? verte potiùs ſententiam, verte facundiam: ſis Dei Philoſophus, & Dei vates, non quærendo, ſed imitando Deum: ſapiens, ut non tam lingua quàm vita eruditus, tam diſſeras magna quàm facias. S. Paulin. ep. 35.

S. EUSTACHIUS M. 20. *Septembris.*

EUSTACHIUS, olim Placidus (cujus vel nomen Romani Imperii hoſtes debellabat) dum feras ſectatur, Chriſtum inter cervi cornua conſpicuum habet, domumque nobile venationis ſpolium *Fidem* portat. Ab eo tempore etiam

etiam Christiani lobum suum habuerunt. Nam opes & familiam eversam mitto. Ab exilio exordior. In hoc conjugem impurus nauta sub oculis avehit, mox ipsos oculos (filios geminos) illum quidem leo, hunc lupus rapit. Iam ille tantorum nuper exercituum Imp. pecoris fit Dictator, classicum bubus canit, dux oves præit, baculo in lupos pugnat. Sed proditus demum à cicatrice, ad Trajanum iterum, ad exercitus ab aratro abducitur. Et vide mihi sis fortunæ ludum. Merent sub illo Agapius & Theopistus, quas dentibus ferarum opiliones olim excusserant, ipsissimi filii EUSTACHII; hi dum alter alteri pueritiam suam narrant, & repentè fratres se mutuò salutant, audit hæc è vicino mater (cujus pudicitiæ Deus consoluit, impio naturâ extincto) & utrumque ad ducem rapit, Petitque, filios sibi vindicet. Hîc insperato EUSTACHIUS pro se pronunciat, agnitusque & uxorem & filios sibi addicit. Victor deinde Romam ingressus, ipsos in triumphum Deos ducit. Dum enim his sacrificare renuit, ad bestias cum suis damnatur, innoxius denique tauro Phalaridis includitur. In hoc mugire ipsum alii credebant, sed ille fortunam ridebat. *Ex Surio.*

Iudicaturo Domino lugubre mundus immugiet. adducetur cum suis stultus Plato discipulis, Aristotelis argumenta non pro-

de-

derunt. Tunc turusticanus & pauper exultabis & ridebis, & dices: Ecce crucifixus Deus meus; ecce judex qui obvolutus pannis in præsepio vagiit. S. Hier. ep. 1.

S. MATTHÆUS AP. & EU.
21. *Septembris.*

VIdit Iudæa hodie clarum inter pauca miraculum: Camelum scilicet per angustias acus se penetrantem. MATTHÆUS fuit, è prædivite Publicano impiger *Christi* sectator, cujus etiam vitam literis descriptam reliquit, maximam posteris hæreditatem. In Æthiopia multa illi lucta cum Magis fuit, qui geminos aliquando in Divum dracones emiserunt, sed quos ille quàm mox cicures in loca sola amandavit. Cum his monstris etiam perfidia exulavit. Nam cùm insuper filium regis demortuum ad vitam revocasset, permota hujuscemodi miris regni longè maxima pars CHRISTUM amplexa est. Sed cum regnum adiisset, qui Iphigeniam jam olim Deo desponsam copulare sibi sacrilegus pertentaret, MATTHÆUS, quòd palàm impium procum damnaret, dum ad aram facit, securi cæsus ipse victima sacerdos cadit. Continuò Iphigenia virginitatis Patrono templum ponit. Hîc Rex non amore jam modò, sed irâ etiam ardens, ignes Virginis ædibus subjicit.

Sed

Sed iterum pro pudore Angelo è cælis & D. MATTHÆO pugnantibus, flamma ad tyranni tecta evolans vix locum dedit, ut cum filio se subduceret. Nimirum mors illi minimè sicca debebatur. Sui ipsius carnifex suum denique hausit sanguinem, qui alienum semper sitiverat, regnumque Iphigeniæ germano reliquit, sub quo (utpote Christiano) liberè jam colere Æthiopia MATTHEUM cœpit, cui quidem nos illud palmarium dicimus, quòd purioribus undis primus non frustra Æthiopes laverit. *Ex Lippeloo.*

Agnosce te peccatorem, ut tecum prandeat Christus, intra cum peccatoribus convivium Domini tui ut possis non esse peccator. Agnosce Christum, audi Dominum tuum, audi cælestem medicum: si vis curam, agnosce languorem; si cupis misericordiam, confitere peccatum. P. Chrysol. serm. 2. de S. Matth.

S. MAURITIUS CUM SOC. MM.
22. *Septembris.*

VOcaverat ex Thebæâ legione jam semel iterumque ad supplicium decimum quemque Maximianus, cum ita ad reliquos dux MAURITIUS: Libavimus milites hodie sanguinem nostrum, nondum litavimus. Sed bonum factum! litabimus, ubi nostrum cum so-

sociorum cruore miscebimus. Illos è cælo jam spectare vos, è cælo audire credite. Quid enim? erubescite. primus è nobis cælum subiit, quisquis decimus cecidit. Proinde si viri estis, uni semper novem invidetis. Me non ducem putate, nisi ad mortem moriendo vos duxero; vos modò mortem triumphalem pertam credite. Nimirum uno jam ore omnes Maximianum incusare; quid tam parcè biberet, quem tam sitiret sanguinem? Indulgeret improbæ siti, quando sibi tantumdem sanguinis in divite venâ ac sociis bulliret. Si crimen esset DIIS non sacrificare, crimen hoc omnium esse, cur pauci luerent, quod omnes peccassent? Itaque cingit omnis exercitus fortissimam phalangem, mactatque omnem; cùm ecce veteranus supervenit, clamat, frustra veteranum se dici, si præmia juvenes præripiant; frustra tot stipendia numerare, si nullam martyrii palmam, per emeritam denique senectam orat, sequi saltem triumphantes in cælum Thebæos liceret, quos præire tarda ætas prohibuisset. Et annuit etiam huic Maximianus, in hoc uno adversus Christi cultores liberalis. Et profectò in nullis puto canis tam pulchrè vel sanguis rubuit, vel laurus viruit. *Ex Surio.*

Solerter animus ante actionis suæ primordia cunctà debet adversa meditari; ut semper hæc cogitans, semper contra hæc thora-

ce patientiâ munitus, & quidquid acciderit, providus superet; & quidquid non accesserit, lucrum putet. S. Greg. 5. Mor.

S. PHOCAS M. 22. *Septembris.*

HOrrum PHOCAS dum vixit, coluit. Horti pulcherrimam rosam ipsum non malè horti cultorem dixero, tunc præcipuè, ubi suo se sanguine rigavit. Cæterùm patria illi Sinope fuit, ferax olim philosophorum urbs: quibus quidem omnibus vel opum vel mortis contemptu certavit olitor noster. Etenim quidquid hortus ferebat, prudentiùs PHOCAS in miseros hospitesque, quàm ille olim in mare abjecit. Jam verò pro Christo moriens haud paulò elegantiùs Christianæ philosophiæ sanguine, quàm nostrates philosophi atramento, subscripsit. Sed audite vos qui fortiter declamatis, molliter morimini, in lectulis & mensis sapientes. Adsunt spiculatores, qui PHOCAM ad gladium quærunt. Tecto, mensâ hic ipse excipit, & hospitalitatis tesseram securus cum hostibus communicat. Intereà quærunt hi quis PHOCAS? ubi agat? quibus consiliis capi, necari possit? Nimirum ait PHOCAS, hunc nulli æquè ac sibi notum, nec longè abesse, & verò postero die traditurum se PHOCAM sine turbis in manus ipsorũ. Interim tumulum sibi

parat

parat ſuus predie veſpillo, poſtridie proditor. Cohorruere ſatellites, & Iovem hoſpitalem reveriti, manus hoſpetis ſui ſanguine lavare reformidarunt. Sed ille nullam aliam ſymbolam quàm cædem ſuam oravit. Accepit ergo hanc, & tumulo ſuo eſt conditus. Noverat jam, noverat reſurgere flores terrâ obrutos. *Ex Surio.*

Stude cognoſcere te; quia multò melior & laudabilior es, ſi te cognoſtis, quàm ſi, te neglecto, cognoſceres curſum ſiderum, vires herbarum, complexiones hominum, naturas animalium, & haberes omnium cæleſtium & terreſtium ſapientiam. S. Bern. l. Med. c. 5.

S. EMMERANUS M. & P.
22. *Septembris.*

ORtum hoc ſidus in Aquitaniâ eſt: luxit diu Bojariæ, ſed numquam clariùs, quàm cùm occidit. Res in hunc modum geſta. Uta Theodonis IV. Bojorum Ducis filia, dum ſtupri conſuetudinem cum Sigebaldo juvene cætera nobili habet, ecce uterus intumeſcens ſcelus prodit; ipſa EMMERANO, dum patrem eum dicit, mortem parit. Landbertus enim Utæ germanus ſcalarum radiis illigato manuum pedumque digitos, aures item nareſque & quæ natura velavit, articulatim omnia præſecat, eruit oculos, linguam denique ſtirpitus avellit. Sed

etiam

etiam ſine hac cùm loqueretur EMMERANUS, quid aliud loquebatur, quàm innocentem ſe mori? Quid? terra & illa quæ ſanguinis imbris biberat, illa quæ tumulum prima dederat, nunquam non virenti ceſpite læta; aër, qui ipſos XL. dies nefas flevit, quod homo fecerat; undæ Danubii & ipſæ cæli lacrymis exundantes, lampadum ignes, qui in eâ pompâ, quâ Ratiſponam ſacra lipſana advecta ſunt, inter omnes ventos pluviaſque pertinaciter emicabant; mira denique alia innumera, an non totidem integritatis teſtes ſunt ab omni naturâ ſubmiſſi? Nec pro *Emmerano* ſolum, etiam contra *Emmerani* hoſtes Numen pronunciavit. Correpti inſaniâ carnifices. Uta Landbertuſque exules, illa inter Italos, hic inter Hunnos Perierunt, vindictâ in ſeros etiam poſteros graſſante, quórum omnium vel cita vel longa mors, hoc eſt miſera vita fuit, ut ita non minus diu, quàm ſapè moriens innocenti tyrannus parentaret. *Ex tom.* 1. *Bavar.* 8. *& tom.* 1. *Annal. Boic.*

Tu, ô Chriſtiane, quæris vindicari de adverſario tuo, qui tibi forſan injuriam fecit? attende Chriſtum medicum ægritudinis tuæ: propter te pependit in ligno, & nondum eſt vindicatus; & tu vis vindicari, & non vis tantum & talem Magiſtrum imitari. S. Aug. ſerm. 2. de SS.

S. PROIECTUS EP. 23. *Septembris.*

NIhil jam novi, ſi laudes ſuas infantia in utero loquitur. Ita PROIECTUS noſter gravidæ parenti viſus eſt in ſomnis per latus naſci, & dextrâ lilium præ ſe ferre triumphans. Senſit certè patria (Forum Cornelii fuit) virtutis odorem, & laudavit animum etiam lilio candidiorem. Ipſe literis bonis imbutus Epiſcopo Cornelio adfuit, & cùm in ſtipem pauperum non niſi duo denarii ſupereſſent, loculos vacuos tanto miraculo infarſit, ut in totius paupertinæ cohortis ſtipendia ſuppeterent. Aliàs cùm tres hoſpites alii hoſpites riderent à carnium eſu ſibi temperantes, nec moniti ipſi à riſu temperarent; collapſum repentè cœnaculum eſt, riſu omnibus, præter tres, quos diximus, & PROIECTUM, emortuis. Subinde mortuus etiam Cornelius viduam infulam reliquit. Et tuliſſet hanc jam tunc ad PROIECTUM populus, niſi alterius ambitio præripuiſſet. Huic ipſi tamen optatam prædam mors intra XXV. dies eripuit, ut alter ſibi delatam, cùm fatalem eſſe capiti non merenti videret, ultrò ad PROIECTUM remitterent. Tunc demum infula locum ſe dignum credidit nactam eſſe, quando non tam ipſa lilium, quàm lilium ipſam coronavit. *Ex Ferrar.*

Si

Si pro temporali curâ ægri medicis obediunt, servant arduam parcitatem; quare pro sempiternâ salute sit durum Christo moderatis obedire jejuniis, corpus gubernare mensurâ mentem regere parcitate, sensum sobrietate frenare? S. Pet. Chrysf. serm. 41.

S. THECLA V. & M. 23.*Septembris.*

PRinceps earum virginum THECLA memoratur, quæ candidum animi pudorem martyrii purpurâ exornarunt. Hæc à Magno Paulo fidem Iconii edocta, cùm ab ejus ore dies noctésque è fenestrâ penderet, facilè misso, qui ei è primâ nobilitate fuit, sponso, Christo amores suos addixit. Quam ipsam ob caussam cùm castitatis magister Paulus in vincula esset datus, gemmis omnique mundo muliebri distractis, aditum sibi ad eum mercata est, eas demum gemmas æstimans, quas è Pauli ore legeret. Et vide in virgine Herculem. Capta cicuravit, quibus objecta fuit, leones? domuit, quibus alligata fuit, tauros? vicit undarum, quibus immissa est, monstra? triumphavit, quos conscenderat, ignes; & flammæ, quæ nec Herculi pepercerant, virgini pepercere: ut sciant, qui castitatem eunt occisum, omnibus monstris insaniores se esse. Cæterum tot victoriis inclita Seleuciam venit, ubi cum ægris compluribus salutiferam

manum porrigeret, medici, quibus, quòd nullam jam lucelli ſpem viderent, oculi ſcilicet dolebant, in virginem infames adoleſcentulos armarunt. Hos lenones cum fugeret, quæ nec leones fugerat, jam jam comprehendendæ ſinum rupes diſcedens præbuit, clauſæque caſtitati & aſylon & tumulus fuit. Itaque qui pudori periclitanti non conſulit, hunc ego etiam rupe duriorem dicam. *Ex D. Baſil. & Metaphr.*

Inter omnia certamina Chriſtianorum ſola ſunt dura prælia caſtitatis; ubi quotidiana eſt pugna, & rara victoria: gravem namque ſortita eſt caſtitas inimicum, cui quotidie reſiſtitur, & ſemper timetur. S. Aug. l. de Hon. mul.

S. GERARDUS EP. M. 24 *Septembris.*

GEnuêre Venetiæ GERARDUM magno ſuo honori, majori Ungariæ bono. Nam per hanc illi dum iter eſt ad ſacras Solymæ terras, hoſpitem intercepit Rex D. Stephanus, & detentum amicâ vigenti Epiſcopum dedit. Nihil illi poſt Chriſti honorem prius, quàm Matris hujus cultus, quem toto regno magnâ animi ſui voluptate, fructu hominum quàm maximo, diſſeminavit. Pietatis in *Mariam* illud argumentum eſto, quòd ante ejus aram numquam non binos miniſtros excubare voluit, qui thuris odore eam ho-

honorarent, & fumo tam pio prodeerent, quibus Virginem castissimè ardebat, ignes sanctissimos. Adhæc nemo unus fuit, qui ab offenso veniam non exorasset, simul interposito Patronæ *Mariæ* nomine orasset: ut jam nominis hujus characteres totidem calculos candidos dixisses, quibus omnes apud illum rei absolverentur. Jam ut corpus in virtutis palæstrâ exerceret, noctu silvas & ex silvis ligna petebat, leprosis interim in lectulo Episcopi vicem dormientibus. Hostibus, qui regi Petro regnum, quod Stephanus suâ morte illi in manus tradiderat, vi eripuerant, malam mortem, sibi optimam vaticinatus est & sanguine comparandam. Et verò anno M. XLII. à globo impriorum cinctus, lapidibus primò est appetitus: sed, quia innoxius hox scuto Crucis excipiebat, post currum eversum hastâ transfixus est, cum pro parrisidis suis, Christi & Stephani exemplo, è genibus perorasset. *Ex Surio.*

Beatus qui ab omni abhorret turpitudine peccatorum, seque hostiam viventem & Domino acceptam offert. Beatus qui semper in seipso Dei memoriam colit: erit enim totus velut Angelus cælestis in terra cum reverentia & amore sacrificans Domino. S. Ephrem in Beatitud.

B. PUER CONSTANTINOPOLITANUS. 25. *Septembris.*

QUid hodie primùm miramur desipere hæreticos ? jam olim barbaros horum Magistros & ferulâ dignissimos ad rudem pueritiam erudiendos cælum ablegavit. Ita porrò Fulloni, qui Eutychetis œstro afflatus unicam tantùm in Christo naturam, adeoque mortalem DEUM somniabat, doctorem puerum multò antè providit. Nam cùm sub Theodosii Junioris tempora terræ motu totus orbis, sed Constantinopolis potissimùm, VI. ipsos menses laboraret, præter nobilissima urbis ædificia tectaque & sacra & profana dejecta, animi insuper omnium ita sunt consternati, ut cùm ipso Imp. suo urbs urbem desereret, camposque habitaret. Illud tamen civium bono factum, quòd tellus sic mota mentes hominum non tam ad metum quàm pietatem movit. Ipse Theodosius Imp. in togâ privatâ sordidus & pede nudus dies noctesque Superos veniam sibi ac suis orabat. Inter hæc PUER innocentulus turbine raptus sublimis sub omnium & ex omnium oculis abiit, comesque huic unà vulgi vox Kyrie eleison ivit. Hora non ampliùs abiit, cùm eâdem viâ puer redit, narratque quod à cæli Choraulis cantari audierat Tri-

Thrisagion. *Sanctus Deus, Sanctus fortis. Sanctus immortalis, miserere nobis*, aitque vetitum esse cæli consulto quidquam his addi. Simul legatione suâ perfunctus ad musicam suam moriens abit. Intereà Patriarcha voluit, ut voces auditas repeteret terra, cantuque etiam ipsa cælo, quod provocaverat, responderet. Factum, & Trisagion cantatum terram firmavit trepidam; ut homines non jam certasse tantùm Superis voce, sed tunc superasse videantur. *Ex Men.*

Si accipientis munera taciti & immemores fuerimus, tanquam ingrati & indigni eorum subministratione fraudabimur; ut Deum, quem beneficiis non cognovimus, malis ingruentibus requiramus, & adversis stimulemur ad rogandum, qui prosperis gratiam non egimus ad fruendum. S. Max. de non tim. car host.

S. JUSTINA V. & M. 26. *Septembris.*

AN hodie suum parentes faciant, nescio, olim parentum officium liberi etiam fecerunt. Ita JUSTINA à teneris annis Christianus leges elàm edocta, docere easdem parentes cœpit Et jam per matris ad pectus patris aditum sibi fecerat; cùm hunc nutantem jam in partes Christianas visus per somnum ipse CHRISTUS impulit. Itaque brevi pòst mortus pater viam in acceptis filiæ tulit.

tulit. Cæterum fuit è pernasso nescio quis Aglaidus, qui oblitus virgines esse, quas colebat, Musas, impuris amoribus extremùm IUSTINAM deperibat. Sed Palladem scilicet castitatis ægide contra omnes preces & minas armatam reperit. Itur ergo ad *Cyprianum* nobilem tunc cum primis magum, & orco omnes amores contra *Justinam* evocatur. Sed omnes faces incestæ, omnia tela unico crucis clypeo repelluntur, & totus Cupidinum exercitus ab unicâ fugatur Dianâ. Enimverò irasci hic arti suæ, sed multò magis artis magistro cacodæmoni *Cyprianus*: & quia hic victum palàm se fatebatur, nuntium illi mittere, jamque libros & in libris Venerem Vulcano dare, ipse Christo & *Justinæ* adhærere. Cum hac in exilium, in carcerem, in equuleum, in bullientes à flammis sartagines, ad palum denique & secures ivit. Itaque quando hodie virgini *Justinæ* virum magnum *Cyprianum*, hoc est oviculæ lupum, junximus, an non aurea secula reduximus? *Ex Lippeloo.*

Illum amemus, quem amare debitum est, illum osculemur, quem osculari castitas est: illi copulemur, cui nupsisse virginitas est: illi subjiciamur, sub quo jacere supra mundum stare est: illi commoriamur, in quo vita est. S. Paulin. ep. 4.

S. NI-

S. NILUS ABBAS. 26. *Septembris.*

O Primè omnium poſt conjugis mortem viduam vitam NILUS egit, quando ſolus jam in locis ſolis egit. Sed quid dico ſolus, quando exempli ſocios complures, & Cryptæ Ferratæ Abbas imperium in Magnates, & adeò Imperatores & Pontifices habuit? Nam, ut alios taceam, Eupraxium Imperatoriâ præfectura ſuperbum morbo curavit, & interum monachos adſcriptum morte paulò pòſt felici beavit. Alios viros Principes, quòd inventum monachi cucullum riderent, graviter objurgavit, edixitque id fore, quod factum mox eſt, ut ſeriò hunc, ſed ſerò ante mortem eſſent petituri. Ipſum Ioannem XVI. Pont. & Othonem Imp. cenſoriâ virgâ notavit. Et ille quidem cùm videre errorem ſuum nollet, oculos amiſit; hic pœnitentiâ ductus patrem ſenſit B. NILUM, & manus hujus, in quas ille coronam unaque ſe & ſua tradiderat, benè precantes habuit. Quidvis etiam Otho promittens, ſi peteret modò NILUS, illud audivit, nihil niſi animum Imperatoris ex toto imperio ſe petere, memor eſſet, quos orbis nunc adoraret faſces. Dictatori olim ſupremo ſubmittendos. Hoc Principibus, illud omnibus omnino proderit. Inviſêre ad NILUM viri è primâ nobili-

tate iidemque literati. Sed illi inanes disputantium argutias exosus, thesin legi jussit inexpectatam, Simeonis Eremicolæ inquam visum, quo vix decimum quemque mortalium cælo asserendum affirmabatur. Cohorruêre ad hæc omnium animi tunc. At nostri philosopi Heracliti omnes sunt, rident, nescio an tam feliciter decimandi. *Ex Baron. tom.* 10.

Si quem videris superbiâ tumidum, habitu splendidum & comitantium catervâ reliquos prementem illi ne invideas, neque perturberis, sed fortis ac temperans esto, & eum paulò pòst extinctum aspicies: soli enim illi perpetuò florent, qui Dei obtemperant voluntati. S. Ephr. in Vir. rect. rat.

S. CALLISTRATUS M. 27. *Septembris.*

SPectavit CALLISTRATUS Carthaginensis miles in avo suo patientem Christum. Inde est, quòd magna pati Christianum & ipse duxerit. Christianum verò se esse commilitonibus tunc prodidit, cum inter preces assiduus pernoctavit. Debebat tam sanctas vigilias in milite laudare Dux Persentinus & militaribus donis ornare; sed ille pium vigilem equuleo, verberibus & testarum fragminibus laceravit; ita tamen, ut interea omnia tormenta canere etiam CALLISTRATO adlubesceret. Atque ut ne infacetè cecinisse putes, capti modu-

modulis delphini gemini, cum culeo inſutis & undis merſus eſſet, tergo Ariona ſuum exceperunt, & littori plaudentes reddiderunt. Eo miraculo permoti milites alii XLIX. cum Chriſto nomen dediſſent, vincti in mare præcipites acti ſunt. Cum enataſſent rectius inſtruendi in novâ militiâ, denuò unà cum CALLISTRATO piſcibus præda abjecti ſunt. Sed vicere iterum undas, & victoriam cælum gratulatum eſt, quando coronam miſit, quæ caput CALLISTRATI cingeret. Quid expectas? in carceres abrepti, cæſi omnes infruſta ſunt. Et hoc nimirum fuit, quòd plebejâ morte defungi noluerunt. Juvabat non integros, ſed artuatim Chriſtô perire. Nec poterant minutas exire ampla oſtia, magna vulnera ingentes & militares animæ quærebant. *Ex Metaphr.*

Chriſtus, omnibus vita, omnibus via, omnibus janua eſt. Perge quò curris, ut apprehendas, in quo apprehenſus es; enitere per anguſtam viam, ut pervenias in amplam poſſeßionem hereditatis æternæ. S. Paulin. epiſt. 31.

S. ELZEARIUS CONF. 27. *Septembris.*

DUxit ELZEARIUS Gallus Comes Dalphinam. Dos rari pretii fuit, virginitas; quam ſacroſanctam uterque per

per omnem vitam habuit. Vidit hanc matrona à Superis laudari ſub gemmæ figurâ, quâ utique nulla etiam *Virginis* dextra clarior eſt. Aliâ, omnium ordinum turmas legere Agni veſtigia, & his ſigniferum præire ELZEARIUM. Iterum aliâ decumbentibus in thalamo medium aſſiſtere & renidentem Chriſtum conſpexit. Talia nimirum virgo animus ſomnia alit. Iam familiæ ſuæ leges ELZEARIUS has fixit: *Sacris quotidie intereſſent: vitam caſtam agerent: poſt octavum diem animum expiarent: poſt menſem Epulo ſacro reficerent: ante meridianum tempus pietati, pomeridianum labori darent: verbum vel impium vel obſcœnum atro pane & aquâ luerent: vetito ludi genere omni ſe abſtinerent: pacem non frangerent, fractam illico reſarcirent: horam denique quotidie piis colloquiis donarent.* Ipſe quòd iraſci numquam vellet, jam non poſſe credebatur; ſed veriùs lædi non poterat, ut qui habitare in Crucifixi vulnere ſe dictitabat. Cæterum quòd neſcio cujus noxæ periculum adiſſet, Chriſtus eum per totum carminis Davidici, quod quinquageſimum numeramus, decurſum, flagellis cecîdit. Quid hîc illi, qui ad peccandi pericula non eunt, ſed currunt? Obiit demum mortem ſub annum M.CCC.XX.III. cùm vitæ magiſtram, ut ipſe Chriſtus edixerat, *Mariam* habuiſſet. Veſtra vita, Sodales, qui eâdem magiſtrâ

strâ gloriamini, dicite, cur est dissimilis? *Ex Surio.*

Non solùm à gravibus peccatis tempora, sed etiam ab illis, quæ levia apparent, quæ ferè negligi spernique solent quasi nulla de similibus reddenda foret ratio, cùm per ejusmodi etiam nos perdere soleat diabolus. S. Ephrem c. de Temperant.

S. THIEMO EP. MART.
28. *Septembris.*

NAtus in illustri Bojorum familiâ THIEMO, & in sinu sociorum D. Benedicti educatus, literas omnes à primis annis imbibit. Addidit deinde pingendi fingendique & cælandi artes. Tam doctum ille artifex dæmon penè fefellit, cùm fugam è cœnobio persuasit. Sed acceptam ignominiam reversus mox novâ victoriâ obruit, &, ut hanc probari à Superis scires, insequente nocte per somnum victori sibi deferri infulam Salisburgensem & Martyrum palmam vidit. Nec multò pòst moriens Gebhardus Pont. heredem THIMEONEM dixit. Sed involavit in hanc Pseudoepiscopus Berchtoldus, qui pro Imp. Henrico contra Pont. Greg. stabat. Hic captivo THIEMONI spem infulæ auferre cum capite voluit. Sed aut exerravit gladius, aut duriorem se cervicem deprehendit. THIEMO modò palmam pre-

prehenderet, facilè infulam miſſam facturus, elapſus è carcere Hieroſolymam unà cum Guelfone petiit. Sed à Turcis captus, cum ſtatuariam artem profeſſus ſet, juſſus eſt truncum & deformatum Mahometis ſimulacrum ſplendori priſtino reddere. Hîc THIEMO malleum aliaque artis inſtrumenta petere; mox, ubi hæc ad manus fuêre, celebre & oraculis illuſtre idolum in mille alias partes deformare, numquam doctiùs arte ſuâ uſus. Nec prœmium artifici ſuo defuit, ſcuticis toxicatis cæſo, omnibuſque membris trunco venter diſciſſus, baculoque implexa iyla ſede ſuâ cum corde evulſa. Reliquit tamen opus immortale poſt ſe, & quale nullum Praxiteles. *Ex Bavar. Sanctâ.*

Beatus qui ſanctitatem ut lucem diligit, & tenebroſis diaboli operibus non inquinat corpus ſuum in conſpectu ſanctiſſimi Dei noſtri. Beatus qui corpus ſuum ſervatori cuſtodit, & malis operibus non contaminat animam ſuam, ſed gratus manet in Domino Deo ſuo. S. Ephrem. in Beatitud.

S. WENCESLAUS M. 28. *Septembris.*

DIſparis educationis diſpares exitus vide. Erant WENCESLAUS & Boleſſaus germani fratres, Bohemiæ uterque Dux: ſed illum avia Ludmilla ſanctiſſima matrona, hunc monſtrum mulie-

mulieris Drahomira mater eduxit. Nempe uterque mores nutricis imbibit. Fratres negaret: tam iste pietatem oderat, tam ille amaverat. Ille divina humanaque omnia susque deque habere; hic verò nudis pedibus summâ hieme templa obire, & facienti Sacerdoti minister adesse. Ostendit cælum, gratum sibi esse, hominum iis muniis assuescere, quibus cives sui Angeli delectarentur. Cùm enim in Radislaum moveret, WENCESLAUS parcus sanguinis suorum, se prodigus sui, hosti duellum obtulit, ensiculo brevi succinctus, sed benè loricâ è cilicio & cruce armatus. Adest ille totus ferreus, hastâque ingenti & machæra timendus; verùm pugnam sibi non cum homine esse, sed Angelo videt, qui perterritum ad genua WENCESLAI cogit descendere. Quin Otho etiam Imperator cùm comitia haberet, inter Angelorum manus ingredi aulam *Wenceslaum* videt, comitatu profectò ipsi etiam Imperatori in videndo. Tandem Drahomira blandis verbis ad se invitatum per Boleslaum in mensâ obtruncat. Sed parricidium novercæ matris, neque ipsa quidem Styx tulit: curru quippe vectam cum omni comitatu (si modò aurigam excipias, qui ære campano excitus ad aram accurrerat) vivam absorpsit, utique non levem terram habituram, cui viva tam gravis fuerat. *Ex Surio.*

Nemo speret in patronis, nemo in amicis aut parentibus, cùm etiam frater fratrem tradat in mortem, pater filium & filius patrem. S. Ioann. Chrysost. hom. 24. in Matthæum.

S. CHARITON CONF. 28. *Sept.*

SIc persuasum habeo, uti dedecus plenum ignominiâ civi Romano fuit, ita plenum gloriâ facinus Christiano fuisse, ad tribunal cæli. Cur enim CHARITON nobilis Iconii civis obtorto collo in jus iniquissimum raptatus exultavit etiam gaudio, cùm in crucis formam extensus flagris cæderetur barbarùm, & facibus ustularetur miserandùm, nisi quòd uni Scevolæ Romano invidiam facere omnes Christiani vellent, docereque nullas honestiores cicatrices esse, quàm pro Christo à tyranno acceptas? His plenus miles noster in carcerem detrusus est. Aperuit tamen hunc, quæ vitam clausit impiam Aureliano mors impia. Ergo liber CHARITON, ut Christi vestigiis insisteret, instituit Hierosolymam petere; sed interceptum ex itinere prædones in antrum suum abducunt, ignari à captivo se spoliandos. Etenim cum palantibus illis serpens haustum libasset, mortem omnes sub adventum biberunt, & è vinculis CHARITON Angeli operâ exemptus, spolia omnia

præ-

prædonum prædam pauperum fecit. Inde jam animis insidias struere CHARITON, & ex urbe socios vitæ plurimos in silvas pellicere, jamque asceteria terna condere, verbis, exemplo tenere. Post hæc denique placuit rupem conscendere (per solas scalas aditus erat) indeque velut ex arce suis advigilare. Fons quoque cùm deesset, lacrymis hunc mercatus est. Denique cùm ad suos undique convocatos pro virtute verba faceret, dixit & vixit. *Ex Metaphr.*

Si mortem assiduè meditaberis, non peccabis: si ab omnibus terrenis negotiis liber ac nudus fueris latronis impetum non timebis: si hæc caduca & fugacia despexeris, victoriæ palmam obtinebis. S. Ephrem in Beatitud.

S. LIOBA ABBATISSA. 28. Sept.

LIOBA est, nobilis cùm primis & Deo dicata virgo, eademque virginum multarum mater. Et hanc, cùm Germaniam percoleret D. Bonifacius, ex Angliâ in auxilium evocavit, ut novo Parthenoni Bischofsheimensi Antistes præesset. Vitam vixit, quam rebellis cælo Angelus invideret homini. Inde cùm labe nullâ posset, sinistris rumoribus famam vitiare virginis aggressus est in hunc modum. Muliercula stipe victitabat, quàm in dies singulos virginum asce-

terium porrigebat. Hæc cùm prolem extra thori leges enixa esset, crimen mergere cum partu in rivo voluit, qui cœnobium proximus alluebat. Sed non eluerunt aquæ facinus; prodiderunt, & in suspicionem cædis ad populum totum virginum Collegium vocarunt. Hîc Lioba in auxilium Superos passis manibus tam diu vocare, dum Davidis omnia carmina percurreret. Inde cœnobii muros circumlatâ cruce lustrare. Neque refugit patrocinari cœlum. Sceleris conscia mulier à dæmone correpta ultrò se stitit, & crimen fassa innocentes omnes absolvit. Porrò Liobæ de Deo illi fuêre sermones, ut hos Imperatoriæ Caroli M. & conjugis augustissimæ aures sitirent. Miris etiam post mortem plurimis, multis etiam in vitâ claruit. Inter hæc illud memorandum, quòd tempestatem ultima minitantem urbi crucis signo fugavit, *Christique* & *Mariæ* nomine omne cælum terenavit. Et verò ad gemines soles cur non nubes fugerent? *Ex Surio.*

Si propriam gloriam quæris, florenti invides, absenti detrahis, reponis lædenti te. Hoc Christus non fecit. Confiteris te nosse Deum, factis autem negas; non rectè, non planè, sed impiè; linguam Christo animam dedisti diabolo. S. Bern. serm. 24. sup. Cant.

S. MI-

S. MICHAEL ARCHANG. 29. Sept.

MICHAELEM vides Angelorum bonorum omnium Principem, malorum omnium domitorem, Numinis ad mortales principem legatum, horum ad cælos ductorem fidissimum, operumque æquissimum libripendem. Tam benè itaque de se merito Christiana Respub. jam olim trophæa, aras & templa statuit. Nam ut montem Garganum, cujus alibi mentionem fecimus, hîc taceam, D. Ioannis Apostoli ætate *Michælis* nomen, quòd salutiferas in hominum usum aquas eduxisset, apud complures populos celeberrimum fuit. D. etiam Autbertus sub annum Christianum D. CC. IX. ita jubenti *Michæli* ædem in rupe, quam mare undique alluit, ædificavit. Imp. deinde Constantinus, cum ejus auspiciis hostes suos omnes devicisset, gratitudinis monumentum splendidissimum templum posuit, cujus exempli sui heredes viros deinceps principes permultos, sed nostrâ potissimùm tempestate habuit. Vidit certè Bavaria in eam magnificentiam sacra *D. Michæli* tecta exsurgere, ut aut has ædes terra dignas aut nullas habeat, quas cæli Princeps post cælum incolat. Quamvis, si verum loqui velimus, non tam Angeli nobiscum, quàm nos secum habitare percupiant.

Quant à solitudine nobis opus est, ut dignos nos exhibeamus Angelorum frequentiâ, & eo modo conversemur in conspectu eorum, ne fortè sanctos offendamus obtutus? Væ enim nobis, si provocati peccatis nostris indignos nos judicaverint suâ visitatione. S. Bern. serm. 1. de S. Michaele.

S. HIERONYMUS D. ECCL.
30. *Septembris.*

FUit HIERONYMUS natione Dalmatá. Mundum pænè omnem cùm lustrasset, neque usquam hic arrideret, pedem extra mundum tandem posuit, hoc est, ad Anachoretas transtulit. Hic dum identidem profanos adhuc scriptores lectitat, evocatus ad divinum tribunal, quis sit? rogatur. Respondet Christianum se esse: at negat judex, Ciceronianum esse dictitans, non Christianum; simul mendacii convictum cædi tamdiu imperat, dum vitæ emendationem HIERONYMUS, cælites vadimonium spondent. Et certè amplius quid fuisse quàm somnium sparsæ passim per omne corpus plagæ loquebantur. Quid jam mirum, si exinde, quidquid demum ageret HIERONYMUS, auribus tuba illa fatalis obmurmurabat, oculisque vindex ille judex oberrabat? Porrò in more positum habuit, cùm orcus incursaret, ad Jesu pedes confugere, hos longis jejuniis

niis multisque lacrymis mollire, investa interim cogitationum agmina assiduis saxorum ictibus è pectore propulsare; tam dulci victoriæ fructu, ut quandoque sublatum in cælum se putaret, qui mersum modò imis se inferis credebat. Interim etiam dum vixit, Doctorem suum in *Hieronymo* orbis Christianus coluit, hostem verò hæresis extimuit. Ipse vitam denique ibi clausit, ubi ordiri Deus infans voluit, magnus heros, ut cui in tumulum Christi cunæ cesserunt. *Ex vitâ & ejusd. ep.*

Ecce de cælo tubo canit; ecce cum nubibus debellaturus orbem Imperator armatus egreditur; ecce bis acutus gladius ex Regis ore procedens obvia quæque metit; & tu mihi de cubiculo ad aciem, tu de umbrâ progrederis ad solem? S. Hier. Ep. I.

S. GREGORIUS ARMENIUS EPISC. 30. *Septembris.*

GREGORIO huic nostro patria cognomen Armeno fecit. A Tiridate rege suppliciis, quantis vix ullus alius Martyr, exercitus duravit tamen, inter mille mortes nunquam mortuus. Darem Catalogum cruciatuum, sed non capit hos scheda hæc: totum illi librum vitæ implent. Tibi hoc sufficiat, Lector: non ferenda tulit, non dicenda nobis fecit. Itaque victor in omnibus pugnis,

demum in cisternâ altitudine suâ & fœtore horridâ ipsos annos x. & IV. triumphavit, cum annonam diurnam panem unum matrona vidua subministraret. Inter hæc Agni auspiciis in Armeniam advenit totum virginum agmen. Ducebat Gainna antistita: formâ verò inter omnes eminebat Ripsimis, cujus cum castitatem oppugnatum iret Diocletianus, fugit scilicet illa, vincere docta Parthorum more. Sed Tiridates rex non minus Diocletiano in virgine dictâ periit: Offendit tamen in Amazones: vitam eripere potuit omnibus, Christum sponsum ne uni quidem, quamvis nec illud impunè. Audi enim quisquis cum Ulysse Circæam non fugis Venerem. Tiridates, Deo sic volente, cum animum humanum jam nuper exuisset, nunc corpore etiam in porcum abiit, mundoque non fictum Elpenora spectandum dedit. Sed neque setas prius posuit, quàm e cisternâ extractus Gregorius cruces templaque Christo, & quod caput est, populum sacrasset. Tum enim & rex sordes posuit, & sacro lavacro lotus cum hominis schemate mores etiam humanos recepit. Mirabantur tunc hominem in porcum migrasse. Magis ego miror familiare hoc nobis miraculum & quotidianum admirationi non esse. *Ex Surio.*

Non potest in iis, qui fluido æstu volupta-

luptatum huc atque illuc feruntur incerti, nullius spiritus esse vitale commercium. Homo igitur ipse sibi auctor est ærumnæ nam nisi quis porci more vixisset, numquam in eum accepisset, diabolus potestatem. S. Ambros. l. 6. in S. Luc. cap. 8.

S. NICETIUS EPISC. 1. Octobris.

NICETIUM prius cælum ad Sacerdotium, quam Pont. destinavit, quando natus jam tunc Sacerdotale capitis decus coronam gestare visus est. Hanc amplius deinde infula Trevirensis exornavit, quam ubi illi Theodoricus rex decrevit, nescio quid grave cervici suæ tertium incumbere sensit. credo ut cum illo scirent omnes Pontifices, infulam non tam ornamentum capitis quàm onus esse. Sed onus hoc pares humeros in *Nicetio* invenit, & contra reges etiam fortes. Et evenit, ut cum aulæ asseclas à sacris prohibitos templo Theodobertus rex nollet excedere; homo à dæmone infessus uti virtutum NICETII, ita scelerum regis longum catalogum palam recitaret, ut jam rex non illos modò, sed omnes omnino exesse templo perciperet. Cesserunt igitur illi ex æde sacrâ, mox dæmon ex homine etiam. Sed & in ipsos reges non semel fulmen sacrum vibravit, neque exilio; neque adeò morte intentâ absterritus.

At urbis servatorem & civium esse tunc patuit, quando grassante gravi lue malii genii illas voces auditi sunt loqui: Facessite hinc socii, quando pro urbis alterâ portâ D. Eucharius, pro alterâ D Maximinus, pro totâ urbe medius *Nicetius* excubat. Quid? quòd Christus è turri conspicuus spectacula fecit *Nicetio*, & in scenam omnes ordine Gallorum reges produxit. Quid spectatorem tunc fecisse *Nicetium* credis? ego, uti in Tragicomœdia fieri assolet, nunc risum, nunc lacrymas credo dedisse. *Ex Surio.*

Nemo quasi concretis sibi vitiis obsequatur, &, quod est criminis, esse putet naturæ; sed sumat cum Christo arma jejunii, criminum propellat impetus, prosternat castra vitiorum, ut de ipso auctore mali, sumat, Christo dimicante, victoriam. Diabolo victo, vitia nihil valebunt. S. Pet. Chrys. serm. 11.

S. BAVO CONF. 1. *Octobris.*

ALiam aulam BAVO cum conjuge, aliam hâc demortuâ habitavit. Illa talis erat, qualem vetus nobilitas & è principe Francorum sanguine origo commendabat; hæc qualem cælum laudat, quercus primò cava, mox cella hoc augustior quò angustior. Sed si illam priorem plures homines, hanc ultimam plures Angeli frequentarunt. Auriga verò, qui

qui ad hujus ædificium lapides convehebat, quas diras BAVONI imprecatus est, ipse sensit, cum à dæmone ex equo, à rotis equorumque calcibus vitâ ejectus est. Sed BAVO ut sanctè se vindicaret, vitam reddidit. Intereà evenit ut in servulum offenderet, quem olim in alienam servitutem vendiderat. Veniam igitur oraturus supplex dominus mancipii pedes prehendit. Nec prius expiatam hanc noxam credidit, quàm domini tergum serviles manus virgis immaniter lacerassent. Addidit alterum ipse supplicium compedes, quibus lubens volens libertatem sibi ademit. Ita ligatus vicit tamen quoties cum dæmone fuit (& sæpè fuit) pugnandum. Victorem coronavit crux cælo delapsa, & caput multo splendore ambiens, quam ille ita salutavit: *Agnosco gloriosæ militiæ meæ signa.* Morienti Angeli, imò Christus præstò fuit. Certè suprema verba BAVONIS illa feruntur: *Christo adventanti quid ni o' viàm exis anima? Ex Surio.*

Si in nobis venenum avaritiæ se diffundit, Christum crucifixum consideremus, & sanat; si scorpio nos libidinis compungit, ipsum rogemus, & curat; si terrenarum cogitationum nos morsus lacerant eundem precemur, & vivimus: hi enim sunt spirituales serpentes, propter quos conculcandos Dominus crucifixus est. S. Max. de Paff. serm. 1.

B. FRANCISCUS BORGIA CONF.
1. *Octobris.*

NOn priùs FRANCISCUS patrem aut matrem quàm *Iesum* & *Mariam* balbutiens salutavit. Puer vel facientem vel dicentem Sacerdotem æmulatus est. Iuvenis gynæceum non nisi cilicio armatus adiit, reputans se toties hosti loqui, quoties feminæ. Iam Gandiæ Dux & Gothalaniæ Prorex, pervetustum familiæ morem annuum patronum sortiendi in menstruum vertit, eumque in Societatem posteà, & Marianos cœtus invexit; ipse tunc patroni die pauperes mensæ suæ minister adhibuit. At verò cùm illud formæ miraculum (Isabellam Augustam) in sandapilâ attentiùs considerasset, honorum titulos ut certissima mortis spolia ultrò abjecit, & in Societatem *Jesu* (cui universæ deinde præfuit) se abdidit, dicere abhinc solutus, tum vivere se cœpisse, cùm desiisset Isabella. Corpus tam durè habuit, ut duplicari jam & indumenta & cutis possent. Ad Purpuram non semel oblatam tam erubuit, ut alii ad hujus repulsam solent. MARIÆ, quam D. Lucas depinxit, effigiem primus æri incisam spargi per omnem orbem curavit. Hanc cùm aspiciebat. *Mihi*, ajebat, *Virgo hoc onus gestat, mihi!* ac MATRIS, *mihi* FILII *bullit.*

lit sanguis. In vitam suam inquisivit horis singulis, reum ad Sacerdotis pedes bis quotidie se egit, quin neque voce neque literis alium se quàm *Franciscum peccatorem* prætulit. Sed talem peccatorem anno. M. DC. XXIV. Urbanus VIII. Pont. Beatum dixit. *Ex vitâ.*

Quis jam calcari recusabit, cùm videat in torculari Christum premi? sane nisi fumum vani honoris atque existimationis propriæ proculcaverimus, facilè ab hostibus nostris conculcabimur, & Christi discipuli esse desinemus. B. Franc. Borg. in Epist.

S. LEODEGARIUS EP. M.
2. *Octobris.*

NEmo pulchriùs in hostem suum, quàm Pont. Augustodunensis LEODEGARIUS movit, ut qui huic cum sacris è templo signis obvius ivit, victoriam ratus sub his vinci. Captus itaque, tunc demum Christianâ se libertate potitum credidit. Carcerem tenebris abditus, igne è cælo misso resplenduit. Oculis orbatus, primùm Martyrem se esse vidit. Nudipes per testas & aspera saxorum fragmina jussus ambulare, currere etiam ad tam optatam metam gestiit. Labiis & linguâ multatus, sine labiis tamen & linguâ facundus ad concionem dixit. Cæsus denique securi, in novos animos

mos surrexit, horamque totam victor post mortem stetit, nec nisi à spiculatore impulsus cecidit. At non tam felici morte cædis auctores defuncti sunt. Nam & carnifex, de quo dixeramus, à malo genio correptus in vindices flammas se ipsum immisit, mox in majores alias mittendus; &, qui cædem imperaverat, Ebroinus Regiæ aulæ præfectus, gladio, quem in innocentem strinxerat, ipse nocens occubuit; & demum, qui tumulum Martyris impiè calcavit, Divumque sine miraculis injuriosè compellavit, in ipso vestigio, moriendo mendacem se fassus est, & jam miracula patrare LEODIGARIUM si non aliis, certè sibi credit. *Ex Surio.*

Adsunt defensores nostri sancti Martyres; rogari volunt, & quærunt ut quærantur. Hos adjutores nostris orationibus quæramus; hos protectores nostri reatus inveniamus; quia ne punire peccatores debeat, rogari vult & ipse qui judicat. S. Greg. hom. 32.

S. JOANNES CHUZUBITA CONF. 3. *Octobris.*

NOn aliud altiùs in hostem infernum vulnus descendit, quàm quod à demissi animi dextrâ venit. Miserat ad JOANNEM CHUZUBITAM Anachoreten alter Anachoretes Ananias nescio quem

quem à malo genio insessum. Hunc vix ita noster compellavit: (Eia cedere, impure, te hospitio non tuo, non ego sed Ananias jubet) cùm verba hæc plena animi demissioris jam dudum exosus fugit ocyùs hostis superbus. Et pepererat fama miraculi hujus JOANNI Pontificatum Cæsariensem. Ille tamen mox iterum urbem cum silvis suis mutavit, ingens onus infulam se abjecisse existimans. Secutus Divum rusticellus filium itidem ab orco agitatum in sportâ è tecto suspendit, & ecce arrogans iterum pulsus est inquilinus. Ergo igitur, ut ultum hic iret dolorem suum, JOANNEM præcipitem è monte egit. Sed qui caderet humi semper repens animus? risit scilicet veteratorem altiùs longè olim cadentem. Porrò sub ultimos vitæ annos, cum JOANNEM cupido cepisset, Martiani viri integerrimi visendi, nec tamen ob catenam, quâ se ipse ad carcerem suum beatum damnaverat, egredi antro posset; eodem tempore Martianus ipse inter famulas Cælitum manus delatus adfuit; quo abeunte, cum animo suspicio præstigiarum suboriretur, altero miraculo ruptæ compedes facultatem dedêre specu prodeundi, iterumque Martiano loquendi. Ad extremum carnis etiam vincula exuit anno supra quingentesimum vigesimo secundo. *Ex Menæis.*

Antiquus hostis terrarum locis à tentatione

tione non excluditur: quia si in Paradiso hominem stravit, quis locus extra Paradisum esse potest, in quo mentes hominum penetrare non valeat? In sola ergo Creatoris nostri protectione fidendum est. S. Greg. l. 8. Regist. c. 45.

S. FRANCISCUS CONF. 4. *Octobris.*

HIc vir, hic, FRANCISCUS est, sanctioris spes altera Romæ, & qui unà cum altero Atlante Dominico lapsurum orbem firmavit. Mercator adhuc fœnus facere etiam apud pauperes scivit, neque umquam pluris vendidit sua, quàm cùm gratis dedit. Evocatus in somno ad arma cruce insignita, cùm novam militiæ tesseram non agnosceret, ab ipso Crucifixo est edoctus. Ducem itaque nudum Christum secutus, primam pugnam (uti ferè amat fieri in hoc sacro bello) cum patre habuit. Et vicit avaritiam paternam, cùm non tantùm omnibus bonis, sed etiam vestibus se coram Antistite exuit, illis verbis hostem prosternens: *Patrem hactenus te dixeram: nunc denique nihil intercedit, quin veriùs dicam, Pater noster qui es in cælis.* Quis credat? Sic nudus tam denique armatum se probè credidit, & scriptis sociis orbem expugnavit: expugnatum, si agnoscimus, paupertate suâ ditavit. Porrò animi candorem in viro, scis Lector, nives proba-

barunt, in quas se abjecit, & miratæ puritatem sunt undæ, quibus calorem improbum mersit. De animi ejus submissione quid dicam, & quo DEUM ardebat amore? Seraphinis à cælo sociatus, & in sede Angeli, quem superbia inde exturbârat, locandus, ultimum se mortalium, sed inter sceleratos principem dixit. Mariæ addictum fuisse ille non dubitabit, qui noverit, quæ gaudia in ejus æde (de Portiunculâ dixerunt) abstulit. Sed frustrà sum. Herculem ego in hâc digitali tabellâ non pingo. Vin' compendium lector viri? Totum Christum in Francisco videbis, si vulnera ejus inspicies. *Ex D. Bonav.*

O quàm gloriosum & magnum, habere in cælis patrem! ô quàm sanctum, Paraclitum pulchrum & amabilem habere sponsum! ô quàm sanctum & quantum delectabile, bene placitum, humile, pacificum, dulce & amabile habere talem Fratrem, qui posuit animam suam pro ovibus suis? Ex Epist. S. Francisci.

S. THERESA V. 5. *Octobris.*

QUid, heu! quid cum prætextatis verbis tibi prætextata malè turba? disce, eia infantia rectè vel ab infante THERESA fari. *In æternum! in æternum! in æternum!* ah quoties balbutiens clamitavit! Nos scilicet puerilem senectam,

non

non ſenem æternitatem in animo & linguâ gerimus, diſertiſſimi infantes. At THERESA parvula cum parvulo fratre domo paternâ aufugit, ad Mauros abitura & brevi morte longam æternitatem auſpicatura. Vivere tamen Deus illam, & ut viveret, quæ ferè mors eſt liberorum, mori matrem voluit. Illa Matrem vicariam cælo *Mariam* advocavit, nunquàm abhinc orba futura. *Maria* porrò filiæ ſuæ ſponſum Filium conciliavit, quando ex ſanctioribus amoribus Seraphinus ales cor THERESÆ terebravit. Ipſe amor hominum Chriſtus, quò certiùs illam ſauciaret, ſua vulnera dilectæ impreſſit, occulta tamen, ut ferè ſolet amor. Adfuit deinde ſæpè ſponſæ, nunc cruce pro amore chlamydatus, nunc ſpineâ, quæ illum maximè decet, corollâ ornatus, nunc qualis mortem triumphavit, conſpicuus. Arrhæ ab eodem datæ gemmæ quaternæ & pendulæ è Roſario Cruci additæ, Dos verò omne cælum: cujus opes cùm quandoque THERESÆ *Chriſtus* oſtentaſſet, *Viden'* ajebat, (tute tibi lector dictum puta) *quantis ſe bonis peccatores ſpolient?* Sed & veſte nuptiali cùm Ordinem, quem Carmelitarum dicimus, reſtauraret, Virgo MATER & *Virginis Sponſus Joſephus* cælo allatâ exornarunt, ut nihil jam ad nuptias deeſſet, niſi quæ facem præferret, anno M. D. LXXXII. mors beata. *Ex vitâ.*

Fru-

Prudenter sagittari, & impugnari salubriter postulat sanctus, cùm dicit in oratione, Confige timore tuo carnes meas. *Optima timor iste sagitta, qui conficit & interficit carnis desideria, ut spiritus salvus sit.* S. Bernard. serm. 29 in Cant.

S. MEINULPHUS C. *5. Octobris.*

VIx MEINULPHUS illa Christi verba audierat: *Vulpes foveas habent, & volucres cæli nidos, Filius autem hominis non habet ubi caput reclinet*, cum apud se constituit non solum Christo locum in animo suo facere (ubi enim ille libentiùs nidularetur?) sed & templum ponere. Circumspicienti arcam, delapsa cælo in silvas lux & cervas inter crucem cornu præferens cervus signavit. Eo igitur in loco Deo & virginibus sacris domicilium, sibi tumulum struxit: cui cùm mortuus inferendus esset, ecce magnâ *Virgine* volente, tam diu vitæ restitutus est, dum res templi & cœnobii componeret. Multò pòst apertus suâ sponte tumulus cymbalum ostendit, quo divus in sacris Minister uti solitus erat. Hoc deinceps, quoties virgo ex asceterio moritura erat, sonitu suo mortis insidias detexit. Ipse Divus bis visus in somnis, bis è vitiorum veterno excitare clientem, qui à cubiculis illi fuerat, laboravit. Sed ille in utramque aurem dormivit.

Ergo tertiùm adest, & multis objurgans, quòd mortis æternæ reus dormiret tam altùm, visionis non vanæ argumenta vaticinatur. Hîc demum experectus alter, & barbam sibi evulsam sentiens, credere monenti, resipiscere, ad templum *Meinulphi* properare: & cùm illic rudis antè, & nec primis literis tinctus, subitò Latinæ linguæ peritiam accepisset, aræ ministris vel ideò se faciliùs sociare, quòd attonsus jam à somno esset. *Ex Surio.*

Cur non consideras, quia mundus in fine est? omnia urgentur; quotidie ad reddendas rationes æterno & tremendo Iudici ducimur; quid ergo aliud nisi de adventu illius cogitare debemus? qui sive nolentes, Sive volentes, per momenta, quotidie ad finem tendimus. S. Gregor. in Regist. l. 6.

S. BRUNO CONF. 6. Octobris.

Illo tempore D. BRUNO Lutetiæ Parisiorum ingenium bonis artibus excoluit, vir è vitâ excessit princeps inter literatos, quique virtutis existimationem longè maximam post se reliquit. Sed eheu! quantam aberratis mali judices hominum oculi! Dum justa persolvuntur, ad illam canentis vocem: *Responde mihi*, ecce tibi è capulo se defunctus tollit, & cum gemitu, *Iusto*, inquit, *Dei judicio accusatis sum*; mox postridie, *Iusto*, exclamat, *Dei judicio judicatus sum*; demum

mum tertio die tertium è feretro fulmen auditur, *Iusto Dei judicio condemnatus sum.* Enimverò plus quàm tragica hæc catastrophe omnes movit; at BRUNONEM eò permovit, ut non modò umbram hanc hominis, sed ipsos etiam homines fugeret. Atque hinc illa sanctissimi viri & omnium, qui ducem hunc sequuntur, frequens in silvas fuga, hinc illud in omnibus lugubre silentium, ille pallidus in vultu color, ut interfuisse tristi spectaculo in BRUNONE omnes posteros credas. Sed benè morum candidissimorum cygni homines fugiunt cum Superis acturi: benè nunc tacent, cantaturi tunc, cùm flebunt alii morituri. Iam ipsa *Dei mater* æternam illis tutelam adpromisit, si illi, quod diurnum *Virginis* officium dicimus, quotidiè persolvant. Pulchra profectò conditio, & quam meritò ambiant tam pulchrè candidati. Quid illud, quòd Numen fugam è mundo BRUNONIS sociorumque sex, totidem S. Hugoni stellis significavit? Nempe, numerum stellarum augent, quotquot ad BRUNONIS partes accedunt. *Ex Surio.*

In omnibus rebus respice finem, & qualiter ante districtum stabis Iudicem; cui nihil est occultum, qui muneribus non placatur, nec excusationes recipit, sed quod justum est judicabit. Thom. de Kemp. lib. 1. de Imitat. Christi.

S. MARIA DE VICTORIA.
7. Octobris.

JO ! hodie, jo ! clama, triumphè quisquis *Virgini* faves *Victrici*. Agebatus annus post *Virginem* patientem supera millesimum & quingentesimum septuagesimus primus, quando Pius V. Pont. Max. contra Turcarum vim metumque belli societatem cum Hispaniarum Rege & Venetorum Republicâ feliciter iniit. Adornata itaque classis est, & Joanne Austrio duce hosti plenis velis ac animis obviàm est itum. Mox nostris triduano jejunio & Sacramentis Ecclesiæ probè munitis, clasicum *Dei* & *Mariæ* nomen cecinere. tunc verò omnibus viribus certatum est, eo ipso tempore, quo, quas Rosarii vocant Sodalitates, de more supplicationes ad castissima *Virginis* pulvinaria per totum orbem instituunt. Nec frustrà. Stetit nostrâ ex part *Acies Ordinata*, & cum hâc nobis etiam venti militarunt. Proinde horarum quatuor nec ampliùs spatio parta memorabilis ad posteros victoria est. Cæsa etenim cum ipso duce suo barbarorum millia triginta, in libertatem Christiani asserti ter mille, quadringenti octoginta & sex. Naves captæ nonaginta supra centum. Octoginta vel flammis vel nudis haustæ, fugâ non nisi XX. elapsis. Tormenta in præ-

prædam cessere majora sedecim supra centum minora verò ducenta, quinquaginta & sex. Atque hoc est, quod Opt. Pont. de victoriâ divinitus edoctus triumphum *Virgini* decrevit, quotannis iterandum, quodque non pauci è victore exercitu hostilia spolia ex voto ad Aram Lauretanam suspenderint. Fatalo nimirum *Lunæ* est ad *Virginis* pedes abjici. *Ex Io. Gab. in vitâ Pii. V. & Pet. Spin.*

Oportet inter fluctus sæculi confugere ad Mariam, & respectu exempli ejus cursum vitæ dirigere: quod qui fecerit, non jactabitur vanæ gloriæ vento, nec frangitur scopulis adversorum, nec absorbebitur voragine voluptatum, sed prosperè ad æternæ quietis portum veniet. S. Epiph. in Panar.

S. GEROLDUS M. 7. *Octobris.*

GEROLDUS à puero pietatem ducem secutus facilè ad ipsa adyta virtutis penetravit, multas tamen identidem pro castitate pugnas pugnavit, vincendus, nisi aliis armis, quàm nunc amat adolescentia, usus fuisset. Nimirum hodie nativâ in galeâ suâ tam molliter cristata frons ictus Cupidinis eludet? in thorace tam vulnerato non minùs lacer animus tela improba repellet? tot vincula etsi serica, vincula tamen, fugam in hâc luctâ tam laudatam promove-

bunt ſcilicet? Aliter GEROLDUS noſter pugnavit. Ille fame hoſtem obſidere, ille animum precibus, pectus cilicio, manum flagello obarmare, toties victor, quoties cæſus, & averſis vulneribus nobilior, quam adverſus Romanus: quæ ille tunc potiſſimum non horruit, cum inter pias commentationes cæſum Ducem ob oculos Chriſtum poſuit. Has victorias cum per Hiſpanias & Italias circumtuliſſet, jamque Paleſtinam etiam meditaretur, militem ſuum ſuperi ad triumphum evocarunt. Etenim cum pagum Cremonæ vicinum tranſiret, latrones duo, quò in inſidias pertraherent *Geroldum*, litem ex compoſito adſimularunt. Hic nempe, quò digladiantes dirimeret, illico accurrit. At illi jam dudum in mortem innocentis amici caduceatorem ſuum multis plagis confecerunt, interque ſilvas abdiderunt. Sed excivit urbem urbiſque Pontificem æs campanum ſuâ ſponte ſonans, & ut Martyr facilius reperiretur, prodigioſa lumina cælum accendit. *Ex Ferrar.*

Mentem tuam ſupernæ patriæ amor accendat, præmia manſura ſolicitent; & ad venturi Iudicis promiſſiones ſemper aſpiret, atque ex temporalibus æterna mercetur. S. Gregor. Regiſt. l. 7. c. 14.

S. OSI-

S. OSITHA VIRGO. 7. Octobris.

QUantum, ô parentes, educatio præstat! quantum, ô liberi, quibus cum vitam à teneris societis, interest! OSITHA regii sanguinis in Angliâ puella in Parthenone non profano, sed sacro educta, quantum splendoris coronæ Anglicæ conciliavit! Et vero jam tunc prodidit cælum, quàm curæ illi sit juventus probè instituta, & majoribus suis morigera. Missa OSITHA cum libro trans pontem, & turbine ab hoc dejecta, undis hausta credebatur. Sed Angelorum præsidio, tertio die prodiit numquam mergenda innocentia. Sub hæc in thori societatem à rege Sigero invitatur. Sed dum rex venatur feras, virgo ut Cupidinis retia effugeret, binos Episcopos advocat, & ab his velata in Christi nuptarum numerum transit. Indoluit rex; sed quod Deo nollet rivalis esse, potestatem fecit suo thalamo, in Christi, hoc est cœnobium, transeundi. In hoc ne regiæ sponsæ purpura deesset, ferro à Danis pro fide cæditur. Memoratur verò funus suis non alienis pedibus ambulasse, & caput abscissum ad usque templum extulisse, atque ibi demum, cum manibus templi januam pulsasset, placidè procubuisse. Fuit etiam qui morbo ad extrema deductus OSITHAM in vota

vocavit, vovitque ne moreretur, in Religioso cætu se vincturum. Convaluit: sed soteria solvere oblitus vindicem morbum secundum sensit, nec priùs manum iterum OSITHÆ medicam, quàm objurgatus ab hâc fidem liberaturum se spopondit. Itaque bis voti damnatus templo & cœnobio anathema, se, dedit. *Ex Surio.*

Vide ne promissum tuum irritum facias, neque fidie tuâ vota disrumpas. Habebis profectò accusatores prævaricationis tuæ; habebis veridicos testes testificantes adversum te; habebis judicem, qui nullius personam accipit in suæ executione sententiæ. S. Laur. Iust. de Cont. mundi c. 19.

S. PELAGIA POENITENS. 8. *Octobris.*

VIxit PELAGIA Antiochiæ sub Theodosii Minoris tempora, ob formæ venustatem corporisque cultum non jam Veneris serva, sed ipsa Venus habita, pudor urbis, & castitatis ipsissima pernicies. Quis credat? quæ oculis captivam post se urbem trahebat, in hanc obtutum defixisse D. Nonno Antistiti etiam profuit. Quid enim? (exclamabat post visum hoc elegantiæ idolum ille) quo demùm studio, quo sive temporis dispendio, sive impendio sumptuum, hæc faciem comit pingitque? & hoc cur?

cur ? quò nempe oculis amantium arrideat, cælo lacrymante. Animæ interim meæ, quam, auſim dicere, *Deus* depetit, quia ſplendor ? nempe ad hanc infamiam collata, Æthiopiſſa es anima. Ite & ſordes meas, eheu! lacrimæ lavate. Hæc Nonnus. At PELAGIA, ſpectante & mirante urbe, ad pedes ejus deſcendit, & vitæ licentiam ſancto fletu gemituque ferè ejurat. Mox jejuniis & Vigiliis corpus defluere, vultum non jam gratie, ſed pallor, ſqualor, macieſque inſidere, nihil jam in totâ fronte rubere, præter præteritorum memoriam. Nempe obſtrepere hic Veneris puer, deſertum ſe fide non bonâ queri, formam ſe, opes, amores dediſſe: ipſam probra, contemptum, odiumque ingratam rependere. Sed virum ſcilicet invenit. Nam ſparſo omni in egenos auro, laqueos amantium, capillos reſcidit, feminam cum veſte exuit, Pelagium ſe dixit, vitæque reliquum Hieroſolymis inter ſummas vitæ aſperitates egit, in illo monte, qui ab olivetis nomen habet, ab ipſo Chriſto dudum edocta, ad cælum illinc aſcendit. *Ex Surio.*

Quidquid animo ex præſenti ſæculo arridet, ex conſideratione æterni ignis amareſcat; quidquid in mente pueriliter hilareſcit, diſciplinæ cenſura coërceat; ut, dum ſponte temporalia fugimus, æterna gaudia ſine labore capiamus. S. Greg.

S. DIONYSIUS AREOPAGITA.
9. Octobris.

ISest DIONYSIUS, cui nomen Areopagus fecit, vir inter Athenienſes eximiè doctus, & ſiderum contemplationi addictus. Quare eo tempore quo omnis natura morientem Chriſtum lugebat, exclamaſſe fertur, *aut Deum laborare, aut mundum ruinam meditari.* A Paulo deinde *Chriſto* additus, præeſſe novitio Chriſtianorum gregi Athenis juſſus eſt. Ajunt cum Apoſtolis abeunti in cælos *Virgini* adfuiſſe. Certè eam vidiſſe, aſpectuque tam auguſto attonitus, ingenuè ſcribitur affirmaſſe, pro Deo hanc habiturum ſe fuiſſe, nî fides DEI matrem eſſe ſuggeſſiſſet. Paulo etiam commori cupidus Roman advolavit. Sed prævertit Neronis crudelitas, qui ſpem tantam in Paulo priùs decollavit. Galliam ergo cùm juſſu Clementis Pont. adiiſſet, annos numerans X. ſupra centum, vincula primò tulit, tum verbera; utraque Chriſtianâ fortitudine. Exinde ferreo, cui flammæ ſubjectæ erant, lectulo incubuit; ſed ſuaviora numquam ſomnia de cælo, quam tunc vidit. Ita ſemiuſtulatus feris objectus eſt, ſed has etiam virtus demulſit. Iterum in flammas miſſus, aurum exivit. Pòſt in crucem actus, cruce ſcilicet gravius habuit deponi è cruce. Ad extremum

mum cùm ſacrificantem in carcere CHRISTUS ſpectabilis animaſſet, non minùs mortis D. Pauli, quàm vitæ æmulus, gladio occubuit. Illud memoratu dignum, quod abſciſſum caput inter Angelorum accinentium comitatus, ſuis ipſe manibus paſſus bis mille ad deſtinatum tumulum portaverit, novo miraculo & funus idem & funeris ductor. *Ex Hilduino & opere Marian. Caniſ.*

Crucifixum intueamur, ut à peccato ſanemur: quomodo qui intuebantur ſerpentem æneum in deſerto, non peribant morſibus ſerpentum: ſic qui intuentur fide Chriſti mortem, ſanantur à morſibus peccatorum. S. Auguſt. in Ioan.

S. THEOPHILUS CONF. 10. *Octobris.*

HUc oculos & filii & parentes! Speculum commune utriſque hodie THEOPHILUS eſto. Trimulum & ſacris undis ablutum parentes pii ad Stephanum Eremi incolam abduxerunt, precibus Deo jam-tum initiandum. Nimirum adhuc Pueritiam immaturam cælo credemus? Tertiò decimo ætatis anno necdum exacto, ſub Stephani vultu feliciter THEOPHILUM Angelus bonus fallens ad mundi contemptum illis verbis pellexit: *Tolle crucem tuam, & ſequere me.* Et hodie ad eundem invitare hominem homini non licebit? non licebit

An-

Angelum æmulari? Jam non ignavus THEOPHILUS, etiam inconsultus parentibus, ad Stephanum, inde ad monachos abiit. Atqui nostro ævo (ô tempora!) facinus est culo dignum, parentes tam piè fallere, & facere quod laudata toties olim antiquitas, quod ipse puer *Christus* fecit. Huc itaque, eia! iterùm oculos, hoc in speculo (THEOPHILO nostro) maculas vestras & filii & parentes corrigite. Correxêre certè THEOPHILI parentes, & rectiùs sapere edocti, quo mundum fugienti alas adderent, ipse cœnobium filio struxerunt; factumque hoc cælum probavit, cùm suâ voce filium illuc evocavit. Indevi extractus, multaque sub sacrarum imaginum hoste Leone passus, sed ad extremum dimissus, nil magis doluit, quàm ereptam sibi, quam manu jam jam prehenderat, martyrii palman: quamquam neque hanc illi negasse Superos existimo. Magnum enim longumque oppidò martyrium est, mundo mori *Ex Menæis.*

Reduc ad animum prosperitates temporum, multitudinem hominum, dignitatum pompas, divitiarum abundantiam. Attende hæc omnia, ubi vel quid facta sunt: & ex hoc pensa, quòd nulla sint, & quia qui ista deligit, somnium vigilans videt. S. Greg. l. 7. Regist.

S. IOANNES CONF. 10. *Octobris.*

IOANNIS inter literas etiamnum in Academiâ Oxonienſi agentis animum ſi inſpexiſſes, templum muſarum, ſed multò magis virtutum dixiſſes: ita utraſque pulcherrimo connubio in pectore ſuo ſociavit. Ne verò cum ſcientiis ſuis in carne & ſanguine volutaretur, anno ætatis vigeſimo D. Auguſtini inſtitutum amplexatus eſt in Bridlingtonienſi cœnobio, in quo cùm omnibus ſe poſtponeret, omnibus denique præpoſitus eſt, factumque hoc tam lubentibus aliis, quàm uno ipſo invito. Tam modeſtè tamen imperium uſurpavit, uti aperta unius è ſuis convitia non niſi ſilentio refelleret, monituſque ut læſam auctoritatem vindicaret, præſtare diceret, iratis flammis demere quàm addere oleum. Triclinium illi cum aliis idem, eadem menſa; in menſâ tamen major abſtinentia fuit. Amoris divini æſtu tam ardebat, ut, cùm ſacrificaret, veſtes, quibus hieme alii ſe contra frigus armabant, ille tunc poneret, & flammas pectoris loqueretur frequens multuſque vapor è capite palàm aſſurgens. Ipſe corpore præſens ad aram, animo intereà cælum obambulabat, incendio ita paulatim creſcente, ut oculi lacrymis non jam fluere, ſed toti liqueſcere viderentur. Denique

nique ne dubites *Joannem* in cælum evolasse, noveris ante mortem hunc virgini è Vestalibus uni formâ aquilæ visum esse, quæ nubes transcendens illa è schedâ, quam rostro ferebat, verbo loquebatur: *Amor meus Jesus.* Evolare ad cælos etiam tu cupis? ab hoc amore alas mutuare, non illo qui humi repit. *Ex Surio.*

Quid tibi cum carne & sanguine, qui divinam in te gestas imaginem? quid tibi cum mundo & vitiis, qui ad hoc conditus esse probaris, ut cælum conscendas, atque cum angelicis spiritibus beatâ Dei visione fruaris? S. Laur. Justin. de Cont. mundi. c. 21.

S. BRUNO EP. C. 11. *Octobris.*

FUit hic BRUNO Henrici Aucupis German. Regis fil. Othonis. Imp. frater. Scientias divinas juxtà & humanas calluit, sed eloquentiam imprimis, quam pro miseris potissimum exeruit, ut quorum semper bona causa est. Temporis avarus nullum nisi literarum otium amavit, ut quocumque demum cum Imper. Fr. iret; famuli libri sequerentur, suavissimè iter inter comites Musas facientem. Comitate uti ipse singulari erat, ita morum levitatem in aliis summè oderat. Quare cum Henricum Fr. & affinem Cunonem sub divinis con-

fabu-

ſabulantes vidiſſet, palàm edixit, intempeſtivam illam familiaritatem ſeminarium fore maximarum inimicitiarum; id quod poſteà orbis vidit. Cenſorem debitum noſtro ævo, quo templa paſſim aut fora fieri aut curias videmus, & ex his exire ſæpè, qui plurima hominibus, nihil DEO, nihil Divis ſunt locuti! Sed mitto linguaces. Silentium potiùs in BRUNONE laudo & frugalitatem, quam Archiepiſcopus jam Colonienſis (uti & in veſtibus modeſtiam) in Canonicorum Collegium poſtliminiò reduxit, utinam non iterum nunc ubique ferè terrarum exulem! Ipſe poſt maxima obita munia; poſt extructa aut reparata templa & cœnobia plurima, ut pacis amans & pacis conciliandæ inter viros principes mirus artifex, exceſſit è vitâ, anno poſt DEUM hominem D.CCCC. LXV. cælum moriens multis lacrymis mollivit, & crebro gemitu, velut ariete, perrupit. *Ex Lippeloo.*

Eſto Angelus, hoc eſt, divini miniſter imperii: obſequere mandatis Domini: cùm fueris Angelus, videbis faciem Domini. Ipſe Dominus IESUS *ait.* Beati mundo corde: ipſi enim Deum videbunt. *Advertis, quid à te exigatur ut videas Deum? Emunda igitur cor tuum.* S. Ambroſ. in Pſ. 118.

B. IACOBUS ALEMANNUS CONF.
11. *Octobris.*

FElix, (si quidem norit hodie bona sua) Ulma Suevorum JACOBUM nostrum peperit, & probè educatum Romam ad DD. Apostolorum limina supplicem misit. Româ Neapolim hic abiit, ab Alphonso rege militiæ adscriptus, nullam hostem quàm prædam fugit. Quare illa demum castra placuêre, quæ non aliena raperent, sed suis se spoliarent: id quod ipse etiam fecit, cùm Bononiæ ad D. Dominici signa transiit. Hic ille boni militis partes omnes implere, primus semper ad ducis nutum, portarum animi, oculorum inquam, vigilantissimus custos, flammas hostiles casto animo injectas suffocare illicò doctus, sanguinis recordatione à Christo fusi. Iam arma (preces) numquam posuit, primo mane omnes Divorum aras veluti stationes militares obiens & semper à castrorum acie Virgine auspicium sumens. Quid jam mirum, si miles noster dæmones fustibus pugnantes risit, præsertim quando cum pugnante, Angeli visi pugnare? si Cyclopem infernum sibi infestum cruce prostravit, & eâdem corvorum Stygiorum agmen fugavit? Quid? quòd & insidias structas Reipublicæ ab orco detexit. Ad D. enim Antonii tumulum cùm lætantes dæmones spectasset, & triumphum

phum adornantes ob futuram altero die inter cives cædem, medius preces suas interposuit, & civibus pacem, orco pro triumpho luctum peperit. Fuit cum ad hortos Elysios avolans ea oculorum spectacula habuit auriumque illecebras, ut irasceretur illis, qui eum avocarunt. Ne igitur quisquam molestiam revocando faceret, morte illuc non rediturus abiit. *Ex Surio.*

Quisquis es; qui divini luminis illustraris splendore, sentisque ad contemptum mundi provehi, à Domino præstitum noli tibi spernere donum, noli obsurdescere aperire pulsanti. Surge ocyùs, & te volenti erigere manum porrige. S. Laur. Iust. de Cont. mund. cap. 19.

S. MAXIMILIANUS EP. M.
12. *Octobris.*

MAXIMILIANUM, quo cive Pannonia, Austria patrono gloriatur, parentes nobiles Celeiæ genuerunt, lactarunt Gratiæ, Musæ eduxerunt. Talis, inquam, MAXIMILIANUS dignus cælo visus est, quem in suas partes pertraheret; & verò facilè ille obsecundans meliora suadenti, hereditate suâ (quæ opulenta ei erat) ultrò egenis cessit, divitem se ratus, si centuplo amplius liceret sperare. Jam honoris etiam umbram cum fugeret, insecuta tamen hæc virtutem,

Laureaci mitrâ ſibi devinxit, & in ſolium renuentem extulit. Hoc deinde cùm furiæ Decianæ deturbaſſent. Romam abiit; mox tamen Xyſto II. Pont. Max. auctore rediit, & viginti ipſos annos munere ſuo cum ſummâ laude eſt functus. Sub hæc in mentem venit, patriis etiam terris operam ſuam locare. Et fortè Evilaſius illic Prætor Chriſtianam pietatem oppugnatum ibat. Tanto ampliùs feſtinandum ſibi ratus illicò advolavit, & ſuppetias laborantibus in tempore tulit. Sed dum in primâ fronte acriùs pugnat, inter primos gladio cadit. Poſt hanc tamen tam nobilem Hoſtiam propitia victoria ſemper poſteà cum Chriſtianis ſtetit. Diceres ſuum etiam Pannoniæ Decium obtigiſſe. *Ex Bruſchio.*

Quid prodeſt quemlibet hodie auro, gemmis & purpurâ contegi, ſi cras contingat eum nudum & reum ad inferni ſupplicia pertrahi? Quid juvat, ſi quis hodie terram faciat ſub pedibus ſuis tremere, & cras mendicus & pauper de hoc mundo compellatur exire? S. P. Dam l. 7. ep. 15.

S. COLMANNUS MART. 13. *Octob.*

COLMANNUM Regii ſanguinis juvenem & juventæ ævo ſuo facilè principem genuit & educavit Scotia, hoſpitem Bojaria vidit & Auſtria. Habuit tamen hæc hoſtiliter potiùs quàm hoſ-

hoſpitaliter. Etenim quòd genus & virtutem, ſub peregrino diſſimulaſſet, juſſiſque valere & patriâ & opibus patriæ, ſacram Hieroſolymæ urbem in votis haberet, diu jam dæmoni malo ægrè faciebat. Hic igitur contrà ægrè COLMANNO facturus id machinatur, ut innocentia ſub proditoris nomine accuſetur. Capitur, carceri datur, torquetur, uritur, laceratur, damnatur, & ex aridâ arbore ipſe flos juventutis ſuſpenditur. Hìc demùm pro innocente crebra miracula perorant. Et integritatem animi ſeſquiannum ſub dio pendens integrum corpuſculum loquitur. Meruiſſe canos creſcentes capili & ungues teſtantur; clamat ſanguis è vulnere numquam non recens. Ipſa, quam emortuam diximus, arbor in frondes ſuas reviviſcens non debuiſſe mori *Colmannum* ait. Tot teſtibus tandem convicta Auſtria vertit ſententiam, abſolvit *Colmannum*, & ſe damnavit. Sed & hic tot honoribus pòſt, quot ſuppliciis antè mactatus Auſtriam jam abſolvit. *Ex Ditmaro, Stabio, & VV. Lazio.*

Quid prodeſt, ſi homines laudent, & conſcientia accuſet? aut quæ debet eſſe triſtitia, ſi omnes accuſent, & ſola conſcientia nos liberos demonſtret! ſi nobis eſt teſtis in cœlo, teſtis in corde, dimitte ſtultos foris loqui quod volunt. S. Greg. l. 8. Regiſtr. c. 45.

S. FORTUNATUS EP. 14. Octobris.

FAcilè orco imperat, quiſquis peccato non ſervit. Inter teſtes longè plurimos etiam FORTUNATUM numero Tudertinum Epiſcopum, qui totas legiones dæmonum ex hominibus non ſemel unus fugavit. Sed nocuit pænè fugiendo orci ſatelles. Nempe pulſus ſub noctem urbem obambulat hominis vultum mentitus, rem indignam clamat factam ab Epiſcopo FORTUNATO; peregrinum ſe hoſpitio ab eo ejectum, cujus munus eſſet etiam invitare verecundantem, quam nunc virtutem habitare ſub tecto Pontificis cives crederent, unde hoſpitalitas exularet? Audiit hæc neſcio quis, & non tam miſericordiâ motus quàm invidiâ, quam facere FORTUNATO volebat, domo excipit, cæli ſcilicet exulem. Sed malus hoſpes non minus malam ſymbolam reliquit, abienſque hoſpitis filio in ignes conjecto animam eliſit. Tum denique inſidam hoſpitalitatis teſſeram pater damnavit. Sed quàm cordi *Fortunato* juventus fuerit, audi. Gothus prædam agebat nobilem, adoleſcentes geminos. Pontifex cum nec precibus hos nec pretio redimere poſſet, malum vaticinatus eſt militi, quod illi equus dedit, cum lapſus coxam ſeſſoris fregit. Hoc malo multatus Gothus ultrò

ultrò jam *Fortunato* pueros remiſit; ſed non gratis. Nam remiſit Pont. ſanitatem, ingens ægro pretium. *Ex D. Gregorii Dialogis.*

Adverte, quæſo, ſi mundum diligis, ſi in illo converſaris, in quanto diſcrimine vivas. quocunque te vertes, concupiſcentiæ ignem accenſum invenies: quem ſi copulari permiſeris tuo, uret te, & in favillam rediget. Fuge igitur ad montana cum Loth, & ſalvaberis. S. Laur. Iuſt. de Cont. mund. c. 19.

S. DOMINICUS LORICATUS C. 14. *Octobris.*

AUdite, qui aras, calices, infulas vel venditis, vel emitis. DOMINICUS à primis annis aris & ipſe admotus, tandem ſacerdotio initiatus eſt. Verùm quòd eos honores neſcio quo dono (pellis credo caprina erat) parens filio mercatus eſſet, deteſtatus hic impia munera, adeoque jam ſe etiam, longè fugere ſtatuit partas malè dignitates, & paternum facinus in ſe vindicare. Ad hoc commodiſſima viſa eſt ſolitudo, & in hac virorum ſocietas, qui auſteram cumprimis rationem vivendi ſequebantur. Nempe his unum totâ ferè vitâ jejunium, deliciæ die Solis Iovíſque pultes, cibus per reliquam hebdomadem ſolus panis erat. Nam de potu quid dicam? aquam lacry-

S. FORTUNATUS EP. 14. Octobris.

FAcilè orco imperat, quiſquis peccato non ſervit. Inter teſtes longè plurimos etiam FORTUNATUM numero Tudertinum Epiſcopum, qui totas legiones dæmonum ex hominibus non ſemel unus fugavit. Sed nocuit pænè fugiendo orci ſatelles. Nempe pulſus ſub noctem urbem obambulat hominis vultum mentitus, rem indignam clamat factam ab Epiſcopo FORTUNATO; peregrinum ſe hoſpitio ab eo ejectum, cujus munus eſſet etiam invitare verecundantem, quam nunc virtutem habitare ſub tecto Pontificis cives crederent, unde hoſpitalitas exularet? Audiit hæc neſcio quis, & non tam miſericordiâ motus quàm invidiâ, quam facere FORTUNATO volebat, domo excipit, cæli ſcilicet exulem. Sed malus hoſpes non minus malam ſymbolam reliquit, abienſque hoſpitis filio in ignes conjecto animam eliſit. Tum denique infidam hoſpitalitatis teſſeram pater damnavit. Sed quàm cordi *Fortunato* juventus fuerit, audi. Gothus prædam agebat nobilem, adoleſcentes geminos. Pontifex cum nec precibus hos nec pretio redimere poſſet, malum vaticinatus eſt militi, quod illi equus dedit, cum lapſus coxam ſeſſoris fregit. Hoc malo multatus Gothus ultrò

ultrò jam *Fortunato* pueros remisit; sed non gratis. Nam remisit Pont. sanitatem, ingens ægro pretium. *Ex D. Gregorii Dialogis.*

Adverte, quæso, si mundum diligis, si in illo conversaris, in quanto discrimine vivas. quocunque te vertes, concupiscentiæ ignem accensum invenies: quem si copulari permiseris tuo, uret te, & in favillam rediget. Fuge igitur ad montana cum Loth, & salvaberis. S. Laur. Iust. de Cont. mund. c. 19.

S. DOMINICUS LORICATUS C.
14. *Octobris.*

AUdite, qui aras, calices, infulas vel venditis, vel emitis. DOMINICUS à primis annis aris & ipse admotus, tandem sacerdotio initiatus est. Verùm quòd eos honores nescio quo dono (pellis credo caprina erat) parens filio mercatus esset, detestatus hic impia munera, adeoque jam se etiam, longè fugere statuit partas malè dignitates, & paternum facinus in se vindicare. Ad hoc commodissima visa est solitudo, & in hac virorum societas, qui austeram cumprimis rationem vivendi sequebantur. Nempe his unum totâ ferè vitâ jejunium, deliciæ die Solis Iovisque pultes, cibus per reliquam hebdomadem solus panis erat. Nam de potu quid dicam? aquam la-

crymis miſcebant. Iam loqui ſemel in ſeptimanâ, dabatur, cædere verò flagris ſæpiùs in die ſe, ſæpius cædi ab aliis mos receptus jam fuerat. Hæc omnibus tunc communia, at *Dominico* noſtro peculiaria illa ajunt: nudam carnem lorica ferrea onerare, itaque in vigiliis ſanctis noctes dies perſtare; tum bis quotidie Regii Vatis carmina cantando decurrere, manu interim utraque virgis armata menſuram imperante. Durum, ais, eſt nimis ſic vivere. At ſic vivendo virgo vixit *Dominicus*, & ut tales vos vivatis, Sodales Parthenii, teſtamento arma vobis ſua legavit. *Ex Lippeloo.*

Optimè pœnitet, qui dum carnem verberibus mactat, lucrum, quod delectatione carnis amiſerat, afflictionibus recompenſat, & ſalubrem ibi nunc amaritudinem ingerit, cujus olim noxiâ delectatione peccavit. S. P. Dam. l. 5. epiſt. 8.

S. HEDWIGIS DUCISSA. 15. Octob.

IN regium te gynæceum introducimus, tamen terreare, ſi ad limina pauperes excubent: HEDWIGIS intus habitat, quæ ex illuſtri Andecenſium Comitum & Tyrolenſium ſtirpe Henrico Polonorum Duci nupta, primos annos liberis procreandis, reliquum deinde vitæ tempus, non invito conjuge, caſtitati dedit, maluitque à pauperum jam turba, quâm

quàm Regum mater dici. Ex illis tredecim quotdiebus mensæ adhibuit, flexo poplite in iis Christum ac duodenos Apostolos adorans. Ajunt multos ex iis, imposita capiti *Virginis Magnæ* icuncula, valetudini restitutos ab HEDWIGE. Certè inventam *Virginis* effigiem multis ab obitu annis inter digitos tres primores eosque integros asseverant, magno sive HEDWIGIS in *Virginem*, sive *Virginis* in HEDWIGEM voluntatis testimonio. Porrò tam dura sibi, quàm benigna aliis, pedes ferè nudos etiam hyberno tempore circumferebat, indormiebat asseribus, corpusculum & ipsa verberabat, &, quod pauci volunt, verberari ab aliis volebat. Sacerdotibus, quotquot denique faciebant, quotidiè omnibus assistebat, nullas alias voluptates unquam sectata, quàm quæ preces inter animum demulcebant quarum quidem ingens argumentum fuére nunc prodigiosus in vultu splendor, nunc cum animo suo in aërem etiam corpus abreptem. Et fuit, cùm sic precanti è cruce benè ultro Christus precaretur, & rata omnia vota ejus haberet. Horum scilicet compendium cælum erat, quod ingressa est HEDWIGIS inter Thecla & Catharinæ aliarumque Virginum comitatum, ut & tunc Principem crederes. *Ex Surio.*

Qui ad cælestes nuptias firmæ spei gradibus

bus festinas, non parvam partem substantiæ in tuto loco repone: marsupium autem sinus est pauperum, sustentatio miserorum. Hoc est fidele depositarium sine ullo prorsus detrimento, quod susceperat redditurum. S Pet. Dam. l. 8. epist. 14.

S. GALLUS ABB. 16. *Octobris.*

GALLUS ad Laci Brigantini incolas Columbano duce venit, quem in literis & pietate magistrum habuit. Hic permultis auctor fuit, damnatâ superstitione, ad Christi partes transeundi: ipse antra silvasque à colubris & lemuribus purgatas melior hospes cœpit incolere, commeatum sæpius cælo suppeditante. Et fortè preces Numini faciebat, cùm ursus adfuit pauperis cœnæ reliquias populaturus. Sed jubet GALLUS lignum potiùs fur comportet, eoque focum foveat. Facit ille imperata, & in laboris stipendium panem capit. Tum Divus cum eodem ita paciscitur, communem uterque montem haberent, cæterùm nemini deinceps mortalium ursus noceret. Has inquam leges homo tulit, & sacro sanctas fera habuit. Vidit hoc & invidit orcus, omnique vi pellere GALLUM est aggressus. Sed facilè hic iterum in fugam versipellem hostem egit, victor trophæum Crucis erexit, & præsidium sacra Divorum lipsana impo-

posuit. Quin longiùs etiam hostem persecutus, pepulit è filiâ Ducis Gunzonis, quam insederat, Galliarum tum regis, sed Christi posteâ sponsâ. Et poterat in præmium accipere infulam Constantiensem, nisi hanc, quam tanti alii faciunt, nihili ille fecisset. Itaque ad majora præmia, & GALLO digna, cælum evocavit. Ejus funus equi ferocissimi sponte ad sepulturæ locum duxerunt. usque adeò nihil ferum in orbe est, quod virtus non domet. *Ex Walfrido Strabone apud Sur.*

Utinam sapiamus ad præsentis vitæ moderationem! utinam intelligamus ad præterita correptionem! utinam devotâ in Deum fide provideamus, ut felicem habeamus, ipso miserante, consummationem! S. Bern. serm. 2. de SS. Pet. & Paul.

S. ANDREAS M. 17. *Octobris.*

BEllo, quod sacris DEI Divorumque imaginibus barbarus Copronymi furor indixerat, multùm virtus ANDREÆ enituit: quippe qui sub ejus statim initia è Cretâ Constantinopolim advolavit linguâ & pectore propugnaturus pietatem. Et nimirum (clamabat ille in publico virtutis theatro) majores nostros, qui pulchram pro patriâ mortem oppetierunt, stantes in saxo, in ære, in auro suspicimus; at verò qui pulchriùs pro cælo sunt mortui, nullo honore

dignabimur? Tibi homini, Copronyme, aureas poni ſtatuas, & ſurgere cælo coloſſos ſpectabimus, neque impunè hos quiſquam noſtrûm jam violabit; tu verò cæli Imperatoris imagines, tu Imperatoris Matris magnæ, tu amicorum hujus gratis everſum ibis? quin etiam improbe illam ex animo tuo imaginem deles, quam ſuâ manu, cum te finxit, Numen depinxit? Sed quid ajo? dudum hanc orcus deformavit, & ſuis te coloribus pinxit. Hoc unum audi. Aut fallor egò (imò non fallor) aut, ſi terræ filius bellum porrò cælis movere pergis, ſi ſedibus ſuis Superos deturbare laboras, fulmen etiam tu ſenties. Erat hoc furioſum laceſſere. Itaque flagra, taureas inclamat tyrannus: his lacerum in vincula, inde inter lapidum imbres ad infamem mortem raptari jubet. Sed ecce adeſt, qui ex itinere, amputato altero pede, Divum cælo tranſmittit; profuitque ad compendium viæ, pedem abjeciſſe. *Ex Surio & Menæis.*

Inſipiens eſt, qui ſe à Paradiſi gaudiis peregrinum eſſe non conſiderat, & ſe exulem in hoc exilio non attendit. Stultus eſt, qui licet iſta cognoverit, liberari tamen à mundi miſeriâ per vitæ meritum non intendit. Auctor Spec. peccat. tom. 9. S. Aug.

S. LU-

S. LUCAS EVANGELISTA.
18. *Octobris.*

LUCAM nobis Antiochia Syriæ peperit, educasse vero ipsæ in sinu suo Musæ videntur. Nam literis & Ægyptiis & Græcis omnibus excultus, arte insuper medicâ clarissimus habitus est. Sed nihil hæc omnia ad illa, quæ in Christi scholâ grandis discipulus dedicit, sui Deique agnitionem. Fertur etiam socius Cleophæ fuisse in Emaus eunti, tunc cum ambobus à morte *Christus* se comitem junxit, hospesque non asymbolus mensæ accubuit. Post hujus vero, quem in celos duxit, triumphum, ubi in orbis partitionem cum cæteris Apostolis venit, fidus magno Paulo in omni itinere, quin adeo in vinculis Achates, Christi primo vitam mortemque, tum, quæ Apostoli alii fortiter fecerunt, perscripsit. Abiit è vivis tum annum ageret quartum supra centesimum, & tunc etiam memor medicum se esse, ægris vel è tumulo medicinam, oleum salutiferum propinavit. Illud pænè memoriam fugisset. Primus fuit *Lucas*, qui *Mariam* felici manu depingeret, in ea tabella, quæ etiam hodie miraculis lucet, dignus profecto, cujus penicillum Mariani omnes imitentur, idem in animis faciendo, quod *Lucas* in tabella fecit. *Ex tom. I. Baron.*

Re-

Recurramus ad innocentiam primitivæ Ecclesiæ, ut discamus & possessa relinquere, & in regiæ paupertatis simplicitate gaudere. Non nos à cælesti itinere carnalis illecebræ retrahat lenocinium, quibus per præcedentis Redemptoris introitum patet aulæ cælorum. S. Pet. Dam. serm. de S. Luca.

S. JUSTUS M. 18. *Octobris.*

DOmi cum parentibus JUSTUS puer, at in servitute frater Iustinianus agebat. Igitur nec sinus jam matris, nec oscula patris arridebant JUSTO, quæ dividere cum germano non licebat. Multis proin in lacrymis persuadet tandem patri, secum ereptum è servitute fratrem eat. Itur. Ambianum venitur Hîc etsi JUSTUS fratrem numquam vidisset, inter multa tamen mancipia continuò agnoscit; indicium cognato intùs sanguine faciente. Sic dimidio sui jam auctior dum domum redit, à Ricciovaro equites adsunt. JUSTUS postquàm spelæo patrem fratremque abdidit, obvius it exploratoribus. Scilicet hi mortem intentant, nî comites prodat. Sed negat ille didicisse se parentes prodere; id vel tum ostendisse, cùm caput pro libertate fratris objecisset. Dicenti hæc crudelior cæteris caput aufert. Sed ecce truncus Martyris suis ipse manibus hoc amplexatus humo attollit. Diffugiunt monstro

monstro perculsi equites; & ad tristem aspectum exclamat pater fraterque. Verùm solatur utrumque JUSTUS: nempe officium se filii fecisse, vitam, quam à patre accepisset, reddidisse. Demùm caput suum offert, mandatque, matri ferant tumulandum. Id cùm factum est, tanto lumine ædes maternas complevit, ut sua etiam oculis cæcæ puellæ lux rediret, puto, ut qui in JUSTO illustre sive in fratrem sive patrem pietatis exemplum non videt, etiam cæcis minùs sevidere videat. *Ex Surio.*

Si propter proximum Christus sanguinem effudit, quid magnum facis, si per exhortationem jacentum erigas? Quinimò, si periclitandum etiam fuerit pro salute alterius, non subterfugiamus. Nam id nobis salutis erit occasio, multamque conciliabit fiduciam. S. Chrysost.

S. VARUS MART. 19 *Octobris.*

VIdit & persæpè laudavit Ægyptus VARI militis virtutem, sed numquam magis, quàm cùm in ipsum Imperatorem suum Maximianum pugnavit, sine perfidiâ, quia pro fide. Pugnæ verò occasio hæc fuit, Septemgemini Martyres è vinculis libertatem Christianam propugnabant. His dum VARIS inservit, ecce uni ex eorum numere cælum beatâ morte vacationem à militiâ donat,

nat. Sed ne numero suo fortissima cohors destitueretur, ultrò VARUS noster in demortui stationem succedit. Mox Christianæ fortitudinis ingentia documenta contra equuleum, scorpiones & plumbatas edit, nec prius è pugnâ quam mortuus & victor abit, viâ ingenti & fortissimæ animæ per novaculâ dicissum ventrem factâ. Corpus Martyris sepultum in canibus volebat tyrannus; sed Cleopatra nobilis matrona secum hoc in Palæstinam avexit, toto templo (quod illi posteà extruxit) tumulandum. Finem ubi ædificandi fecit, ausa mercedem à Martyre sperare, induxit in templum filium, petiitque, optima quæque illi *Varus* à *Deo* impetraret. Mox alia omnia, quàm orasset fieri putavit, cum mori filium sub oculis suis vidit. Tunc verò lacrymis mater & singultibus cælum accusare, *Varum* ingratitudinis notare. Sed hic unà cum filio multâ gloriâ vestito, & coronato, visus Cleopatræ, docuit nihil petere filiis matres, nihil dare cælum posse beatius quàm mortem beatam. *Ex Surio.*

Certamen tuum non est leve, nec risu dignum, Angelos & Angelorum Dominum in luctâ, quæ tibi cum diabolo est, habes spectatores. Vincente te & adversarium prosternente plaudunt Angeli, & Deum laudant, qui tibi hostem vincendi dedit facultatem. S. Ephrem. de pœnit.

S. ETH-

S. ETHBINUS CONF. 19. Octob.

AXioma est à magistro *Christo* dictatum, & receptum jam olim in Christianâ philosophiâ: *Qui non renuntiat omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus.* Indocti discipuli quàm pauci hoc intelligimus, quàm multi intelligere nos altum dissimulamus! At vix hoc dici audierat ETHBINUS Scotus nobilis adolescens, cum dicto etiam audiens opes egenis, se monasterio devovit. Ex hoc cum vitæ melioris magistro Winvaloco in agrum fortè egressus, in hominem offendit leprâ horridum. Quod avertere oculos potuisset delicatos, ETHBINI sociique invitavit etiam. Oritur pulchrum magistrum inter & tironem certamen. Hic brachiis stringere, & sinu miserum fovere, illi sordes & saniem velle officiosus à vultu abstergere, quin (quod æger aliter nollet fieri) generosâ siti purulentam scabiem ebibere. Scio, horres hæc legere. Sed tunc facere hæc virtus non horruit. Et ecce, (ô Superi! ô amor, qui colludere homini *Deum* facis!) dum saniem sperat Winvalocus, gemmam unicè pretiosam ore excipit, & mutatâ repentè rerum facie videt ETHBINUS in miseri fronte crucem rutilare, videt ab alto famulos Cælites advenire, & è manibus non

jam

jam leprosum, sed Christum abire, amicissimis verbis sua utrique præmia pollicentem. Et finierat fabula pulcherrima, cùm iterum lis sancta exorta est, utrius virtuti hanc *Deus* dedisset. Post multa ita conventum est: ut silentio omnia involverentur. At frustrà agitis, ô Divi. Gemma vos prodidit, & verò olim Christus prodet. *Ex Surio.*

Christus tibi contubernalis sit & conviva, imò Christus ipse tuæ sit deliciæ, ipse quotidianæ refectionis epulum, ipse tibi intimæ dulcedinis sit alimentum. Cum illo simul lege, cum illo jugiter psalle: cum illo lectulus te dormiturum capiat, cum eodem sopor inveniat. S. Pet. Dam. l. 7. epist. 6.

SS. CAPRASIUS & FIDES, MM. 20. *Octobris.*

UT fidem sanguine suo firmaret CAPRASIUS, FIDES virgo suggessit. Nam cùm hæc anno post natum Servatorem trecentesimo tertio pro *Christo* captiva in lassitudinem omnes jam carnifices dedisset, & denique in craticulam abjecta esset lento igne crucianda; vidit è specu suâ, quâ delitescebat, CAPRASIUS, manifestâ in luce columbam cælo adventare, quæ & rore asperso ardores temperaret, & serto longè pulcherrimo caput victricis coronaret.
Puduit

Puduit vinci à virgine, & latére jam noluit, si talem se femina proderet. Abjectus proinde in preces oravit; si cælo placeret etiam virum in pugnam prodire, vellet, juberet, eo in loco fontem enasci. sanguinem se daturum, si aquam spelunca. Et d dit hæc aquam, sed quæ CAPRASIO cruentam sitim accendit. Hanc ut poneret, in urbem & in theatrum ad tyrannum properare, & jam palàm ostendere, non frustrà tamdiu in pulvere privato exercuisse sese; denique non modò inter omnia tormenta sibi constare, sed & longè plurimos alios in eamdem senténtiam pertrahere, quibuscum omnibus capite ultimò truncatus effecit, ut exiguus aquæ fons in flumina sanguinis excresceret. *Ex Surio.*

Ad evitandas diabolicæ pugnæ molestias audenter assurgimus, si necessitatis ultimæ periculum providè pertractemus, Nam si repentinus ille atque terribiles adventus Christi perpenditur, quid erit in mundo, ubi mens humana vel desipiens delectetur? S. Pet. Dam. l. 7. ep. 19.

S. HILARION ABBAS. 21. *Octobris.*

MUltum puer HILARION in ludo literario, plus apud D. Antonium in religiosâ scholâ profecit. Itaque anno ætatis XV. cælesti philosophiâ jam plenus, jamque vates, pectora hominum

inspexit, absentia & longè pòst futura multò antè vidit. Mox magister etiam ipse sanctioris sapientiæ, fidei dogmàta multos, multos mundi contemptum edocuit. Asellum suum (ita corpus familiari convitio appellitabat) calcitrantem non hordeo (ut ipse dicere solebat) sed paleis sustentabat, hoc est, fame, siti, labore edomabat. Latrones vim meditantes inferre viro, cælum errore viarum abductos, totâ nocte delusit. Ipse quoque dæmonum ludibria non semel impunè risit; quin Plutonem quandoque cum curru suo per terræ hiatum ad inferos redire compulit, irridendum etiam suis tunc puto, utpote sine Proserpinâ, quam speraverat, reducem. Iam sæpiùs ex humano domicilio eumdem proscripsit, non ita tamen, quin virginem gravibus verbis castigaret obsidione jam liberam, quòd pro pudore non excubans aditum dæmoni Amori fecisset. Porrò terram triennio sitientem pluviâ beatâ recreavit. Cruce serpentum morsus exarmavit. Draconem coëgit structum rogum conscendere, & suâpte sponte victimam igni se dare. Talis tamen ac tantus mori timuit, & moriturus animam suam ita alloqui est auditus, *Quid egredi anima, quid times? septuaginta ipsos annos Christo mæres, & mori times?* Audi hæc orbis: Hilarionis timent mori. Nos, ah! quali morbo? risu emorimur. *Ex D. Hieron.*

Va

Væ hominibus injuſtis, væ impudentibus, væ delicias & voluptates ſectantibus, væ ſuperbis. In ipſo enim mortis articulo & anguſtiis inferni ſuo periculo diſcent Dei timore nihil eſſe præſtantius. S. Ephrem de Vita ſpirituali.

S. MALCHUS CONF. 21.*Octob.*

NOn latuit MALCHUM theſaurum eſſe virginitatem, tot prædonibus quot oculis expoſitum. Quare ut in tuto hunc collocaret, ſecum in ſilvas exportavit. Sed, eheu! non ſola in ſilvis Diana, etiam Venus venatur. Et vide ſis rectiſſima hujus retia. Emoritur *Malchi* pater, & ficta pietas orbam ſolari matrem ſuadet. Clamat vitæ ſanctioris Doctor, impietatem eſſe ipſiſſimam, alienam mortem ſuâ delugere, & ut funus comitaretur, funus velle fieri. Si mundo mortuus eſſet, quid illi cum vivâ matre? ſi *Deo* viveret, quid cum mortuo patre foret? Sed ſurdo fabulam. Abit è latibulis ſuis virginitas, peritura, niſi in latrones incidiſſet. Hi in ſervitutem abducunt, &, ne fugere poſſit, moleſtiſſimâ compede, uxore onerant. Conclamabunt hic alii. Sed noverint ſic vexatam revixiſſe virtutem. Secura etiam in thalamo jacuit, & per conjugii larvam diu Venerem riſit illibata virginitas. Quòd tamen rectiùs fugiendo quàm pugnan-

pugnando pugnat pudor, fugêre ultimò pudici conjuges. Et jam per undas enataverat castitas, cùm jugulo herus, & cum hoc servulus uterque camelo vectus hæsit. Defendit tamen antrum trepidos, & antrum suum leæna, utroque hoste lacerato. Sed & domicilium fortioribus hæc cedens, alio cum catulis emigravit. At *Malchus* non jam leones, sed nuptam suam fugiens, hanc inter virgines deposuit; ipse monachum rursus induit, mortuusque meruit, ut tumulo ejus rarum miraculum (*Virgo conjunx*) inscriberetur. *Ex D. Hieron.*

Nunc dum tibi mundus arridet, dum carnis sanitas fervet, dum prosperitas terrena demulcet, quæ post illa sequantur, cogita: & quæcumque transitoria sunt, ultiori consilio jam transiisse decerne, & velut ludificatoriæ illusionis somnium deputa. S. Pet. Dam. l. 8. ep. 8.

S. URSULA cum Sodalibus VV. & MM. 21. *Octobris.*

Classem & vela spectas: omnia à castis nivibus candida, omnia à casto sanguine rubentia; virum in his nullum nisi hostem; sed omnes virilis animi; Amazones rectè dixeris, sed quas zonâ virgine nec victor Attila possit spoliare. Harum omnium ecce dux URSULA est, Dianethi Britonum regis filia, ob for-

mæ florem Connano Armoricæ Dynastæ desponsa. Et verò jam ecce vela facit classis castissima, & pudori suo timens, non tam in undis, quàm lacrymis suis natat: jam Armoricam versus contra vota etiam sua feliciter fertur, jam obvius Hymenæus ingratum verecundis auribus obstrepit; cum esse tempestas suboritur, & arreptas naves in Rhenum aufert, Agrippinam Coloniam ejicit. Nimirum adversum hunc alii ventum dicent, at secundum URSULA vocat & castitati velificantem. Longum igitur exilium citis nuptiis præferens, Romam cum comitatu abit, inde iterum Coloniam. Sed longè gravior redeuntes procella excipit. Naufragium iterum minitatur virginitati Hunorum & Alanorum vis. Quid agis pudicitia? obluctaberis tot barbarorum insultibus virginum agmen? Enimvero pulchrum, Superi, facinus! ne pudor mergatur, omnes in Rhenum animas projiciunt, & ne telo Cupidinis violentur casta pectora, ad barbarorum intentos arcus ultro jugulum offerunt. *Ex D. Ursulæ vitâ apud Lippeloüm.*

Navis tempestate jactata portum quærit, & viri pudici anima expetit solitudinem: ut enim illa fluctus maris naufragium minitantes fugit, ita hæc mulierum aspectus perniciem afferentes vitat. Nilus Orat. 2. adversf. vitia.

S. IOANNES BONUS. 22. *Octobris.*

GEnuit Mantua IOANNEM BONUM. sed, ô malum! bonum divitiæ non siverunt esse. Nempe dubites, an, cùm demortuo parente hereditatem adiit, plures nummos an vitia numeraret. Unica jam mater suis apud DEUM precibus sustinebat in præceps ruentem: frustrà etiam ipsa futura, ni morbus quoque manum injecisset, lectuloque affixisset. Hic, uti ferè amat, gustum illi voluptatum abstulit, quæ nuper tam sapiebant: jamque ut valeret IOANNES, valere mundum jussit, & vitam Religiosam vovit. Hâc salutari medicinâ in pedes erectus, morbi sui fomenta (divitias) non invitus abjecit, & post vitam prope Cæsenam in summâ austeritate aliquandiu actam, in eremum ad D. Augustini partes transiit, Ordinemque eum magnis incrementis & miraculis amplificavit: quin adeò subinde ad castissima vulnerum oscula ab ipsomet Christo in cruce êst invitatus. Sed nondum etiam hîc extra teli jactum castitas stetit. Huc etiam sagittas suas misit Amor improbus. Et jam corpus à flammis impuris æstuabat, jam pudor vicinus incendia metuebat; cum contra tela infanda, tela alia, arundines strinxit *Ioannes*, & sub primores digitos tam valide adegit, ut

tri-

triduum exanimis jacuerit. Triumphavit tamen hostem è cælo recreatus, & eximius dehinc ab hostilibus ejuscemodi incursibus vixit, Cupidine plus jam arundinum aculeos, quàm apum olim fugiente. *Ex Ferr.*

Reverà hæc est vera cordis requies, cùm totum in amorem Dei per desiderium figitur, nec quidquam aliud appetit, sed in eo, quod tenet, felici quâdam dulcedine delectatur, delectãdo jucundatur. S. Aug. Manual. c. 25.

S. SEVERINUS BOETIUS.
23. *Octobris.*

IPsum oculi tui Musarum ocellum BOETIUM vident, cui vel hostis Theodoricus rex testimonium hoc dedit, omnes omnino scientias unum complexum fuisse, ut jam Græciæ Roma nec Ptolemæos, Nicomachos, Euclides, aut Archimedes, nec Pythagoras, Platones aut Aristoteles invideret. Tot tamen ætatum miracula unico ingenio clausa extinxit idem Theodoricus, furiis Arianorum (quos stylo BOETIUS confoderat) agitatus. Cæterùm clientem suum in ipsum carcerem usque musæ sunt secutæ. Nam & in hoc librum *de Consolatione Philosophiæ*, & alterum *de Trinitate* ad socerum Symmachum scripsit, virum itidem eruditum & Consularem, quin in eâdem causâ piè post-

mortuum. Et BOETIUS quidem reſectum caput utrâque manu memoratur humo ſuſtuliſſe, interrogantique per inurbanum jocum, à quo percuſſum ſe exiſtimaret, ſerio, *ab impiis*, reſpendiſſe; inde progreſſus in templum demiſiſſe in genua ſeſe, ac preces inter caput arâ, animum cælo depoſuiſſe. At Symachus gladio & ipſe cæſus ſuum ſociique caput abundè fertur vindicaſſe. Siquidem cœnanti Theodorico portentoſi piſcis caput appoſitum Symmachi ajunt imaginem induiſſe, hiantique ore & dente minitabundo ita perterruiſſe, ut metu morteque rigens infelicem animam in ollas (quemadmodum S. Gregorius refert) Vulcani exſpiraverit, tunc etiam multis deflens innocentum Martyrum necem. Sed & hodie Muſæ *Boëtium Symmachumque* flerent, niſi in his oculos ſuos amiſiſſent. *Ex vitâ B. ët. & Bar.*

Quanta eſt mentis occupatio in appetitu terrenæ gratiæ? & quantus eſt timor, ne hæc eadem gratia perdatur? Perpende ergo quæ pœna ſit aut proſperitatis deſiderio fatigari, aut adverſitatis timore paveſcere? S. Greg. l. 6. Regiſt.

S. MACARIUS ROMANUS CONF. 23. *Octobris.*

BEllè Veneri illuſit MACARIUS, cum nuptiali in thalamo ſponſam reliquit, & Ra-

& Raphaële comite in ultimas solitudines castitatem asportavit. Ibi dum antrum subit, in geminos catulos & ponè accubantem exanimem leænam offendit. Hanc igitur tumulo infert, catulos de suâ mensâ alit educatque. Crescunt illi, & à nutritii sui collo innoxii pendent, blandientem lambunt, arridenti adrugiunt blandum. O semper tutior inter feras, quàm non dicam inter mulieres, sed mulierum etiam umbras virginitas! prodit foras MACARIUS, strophium reperit è sindone, è serico calceolos. Quid agis, MACARI? Viscum mitte. Audit allacrimantem malis suis vocem. Ah aures obtura! Sirenem audis. Videt mulieris formam omni simulachro emendatiorem. Etheu oculos claude? Scorpionem vides. Ecce tecto recipit. Superos testor, MACARI! vivam leænam introducis, qui mortuam extulisti. Quid multis? triumphato hospite in fumos abit dæmonium, in lacrymas MACARIUS, in fugam leones. Quin ipse quoque se fugit; sed obsistit bonus ductor Raphaël. Ergo in genua & preces se abjecit XL. ipsos dies jejunus. Tum vero conciliatos Superos, primum leones reduces, deinde multa lux cælo allapsa, tum gratantium Angelorum voces, demum Christus ipse conspicuus indicarunt. Atque hæc MACARIUS ipse tribus aliis eremi incolis, nos vero Ma-

rianis ideò hodie narramus, ut sciant securiùs castitatem binis leonibus cohabitare, quàm uni fæminæ. *Ex Menæis.*

Contra reliqua vitia Deo auxiliante debemus in præsenti resistere? libidinem verò fugiendo superare: contra hujus impetum apprehende fugam, si vis obtinere victoriam; neque tibi sit verecundia fugere, si castitatis palmam desideras obtinere. Augustin. serm. 250.

SS. MARTYRES NAGRANI.
24. *Octobris.*

NOn jam singulos Martyres producere in arenam, & cum tyrannis componere, sed producere in campum plenam aciem juvat, & totam pro Christo pugnaturam urbem Nagranam armare. Cave tamen cùm in exercitu nostro sacros homines, senes, matronas, pueros, & adeò puellas vides, apparatum nostrum riseris. Videbis majores corporibus suis animos, & viros sub stolâ, ipsamque in senibus juventam, in sacerdotibus fortitudinem. Ecce enim Arethas (urbi præfectus fuit) xcv. annorum senex canos pulchros sanguine pingit, lauro ornat: potuitne quidquam gloriosius ab hâc ætate fieri? Ruunt cum hoc in mortem eamdem socii ccc. xI. an præeuntem ducem non rectè secuti milites? Sacerdotes sacrorumque mini-

ſtri omnes uno igne cremantur; an pulchriùs poterant ſacrificare? Puella XII. annorum in facium Dunaani tyranni ſputó pugnat, eadem cum ſorore ferro jugulum dare non abhorret; an non fortiter utraque? Utriuſque ſanguinem mater ore ſuo libat, mox ſuum miſcet; an non viriliter fecit mulier? Sed hem in quinquenni puero Herculem Oetæum. Supplicat hic pro matre ad ignes damnatâ; ſed ubi ad perfidiam invitari ſe videt, à rege non jam matris ſolùm, ſed ſuam etiam mortem orat, & lacrymis perorat, & blanditiis ſævientem morſu próvocat tyrannum. Nihilominus ſervandus cuſtodiam fallit, & ad matris ſinum per ignes, cum illâ ex ignibus ad cælum volat. Ecce Romavetus, quæ ab omnibus ſæculis exempla fortitudinis in omni ſexu non mendicabis, omnia ſpectanda uno die dedit virtus Chriſtiana. *Ex Metaphr.*

Quid Dei benignitati pro omnibus ejus muneribus rependemus! Nam ſi mille annos in terrâ viveremus, ne pro uno quidem colapho, nedum pro morte, quâ pro nobis fœdiſſimâ fuit affectus, illi umquam ullo modo poſſet à nobis ſatisfieri. S. Ephrem in Confeſſ. peccat.

S. MARCIUS CONF. 24. Octobris.

ORbi Romano Iuſtino juniore imperante, rectiùs ſibi MARCIUS imperapera-

peravit. Aula illi ſpelunca non procul Caleno in Campaniâ, quantò anguſtior tantò auguſtior fuit; pincerna verò petra, quæ aquæ tantum, quantum ſat erat, quot diebus fida miniſtravit. Doluit dæmon malus, & veterem ſerpentis larvam indutus, ſive oranti, ſive cœnanti, ſive quidquid demùm aliud agenti accubare perſtitit. Ille orcum viciſſim ludos faciens, nunc pedem, nunc manum ultrò ori ita ingeſſit, ut tamen dentem malum figere hìc minimè auderet; ſed poſt triennium victum ſe faſſus per alterum montis latus in præceps abiret, ambuſtis circumcirca omnibus, quâ volvebatur, arbuſtis. Sed ecce tibi pugnam, quâ dæmon ceciderat, proſtitutæ frontis femina parat reſtituere. Quis credat? periculóſius longè certamen hoc *Marcius* credere; non jam ludere, ſed fugere, ſed in faciem abjectus nec oculo hoſtem audere aſpicere. Ceſſit tamen etiam hæc, atque ne victam dubitares, mortua corruit. & ſubinde alii ſanctiore conſilio ad *Marcium* inviſerunt; quos inter puerum memorant, fallente veſtigio, in ſubjectam vallem innoxiè lapſum. Quid? quòd ſaxum ingens ſpelæo imminens, & à rupe ſuâ avulſum, ſaltu *Marcium* tranſiit: qui jam à principio catenæ, quæmodum ambulationi præſcriberet, pedem alterum alligavit; monitus tamen à D. Benedicto amoris potiùs fu-

funiculis teneri vellet, catenam quidem poſuit; cæterùm longitudinem ejus numquam exceſſit, niſi cùm excedere denique mors felix juſſit. *Ex S. Greg. P.*

Cùm finis noſtri dies advenerit, ubi nobis erit quod modò cum tantâ curâ, quæritur, & cum ſolicitudine congregatur? Non ergo honor, non divitiæ quærendæ ſunt, quæ dimittuntur. illa diligamus, quæ ſine fine habebimus; illa timeamus, quæ à reprobis ſine fine tolerantur. S. Greg. l. 6. Regiſt.

B. IOANNES ANGELUS CONF.
24. *Octobris.*

JOANNEM ANGELUM exhibeo, vel nomine ſuo debitum *Virgini*; cui nempe ſi immortales illi Angeli ſervire gaudent, quîdni noſter etiam? Atque hoc eſt, quòd Mediolani liberâ nobiliq́ue familiâ natus, annumerari tamen Florentinæ Servis *Mariæ* præoptârit. Ibi illum, ut ſcias quò vota ſua miſerit, abiiſſe inter preces in aëra ajunt, multaq́ue alia feciſſe, quæ poſteri miramur. Sola caſtiſſimi interula innumeris parentibus auxilio velut obſtetrix ſalutaris adfuit. Racemum cùm è vite aliò tuliſſet, & ægrè alii hoc ferrent, viti ſuæ quàm mox ita reſtituit, ut ne cicatricem è vulnere ſuperſtitem cerneres. Illud omnino & ſcriptu & lectu jucundum, *Virginis*

ſer-

servo, ANGELO inquam nostro, feliciores illos Angelos inserviisse. Nam fuit, cùm è morbo decumbenti incidere venam medicus constituit. Hìc, absentibus omnibus aliis, adfuêre è cælo ephebi gemini, cælo ipso suo formosiores, qui lumen aliàve ministrarunt, & sanguinem ægri obsequiosi exceperunt. Tanti sanè erat omnem omnino sanguinem prodigere. Certè tam duriter vixit *Ioannes*, ut præter cutem & ossa vix quidquam hominis jam haberet eò rectiùs *Angelus* dicendus, quò minus jam carnis illi erat. Hanc denique omnem posuit anno præter salutis MD. VI. Laudes ejus funebres (quòd puto impar his lingua esset) campanæ sponte impulsæ cecinerunt. *Ex Ferrar.*

De dilectione Conditoris lingua, mens & vita requiratur. Numquam est Dei amor otiosus: operatur etenim magna; si verò operari renuit, amor non est. S. Greg. Hom. 30.

SS. CHRYSANTHUS & DARIA MM. 25. Octobris.

CHRYSANTHUS patre natus Polemio senatorii ordinis viro, dum fortuitò in manus sumit, quem Evangelii librum dicimus legitque, manus dare Christo discit, brevi lectione longè pluriùm edoctus. At Polemius, ut filium

filium à Christianâ disciplinâ dimoveret, nihil non movere, carcerique demùm mancipare. Sed hic gymnasii instar virtutis erat. Ergo ad insidias amicorum consilio versus cubiculum adornat, & omnibus deliciis instruit; addit mulierculas omni mundo muliebri præter verecundiam superbas. Inter has collocatus CHRYSANTHUS tunc demùm in carcere esse se credidit & ingemuit. Quid faceret? clypeum nempe (oculum clausum) objecit. Sed & cælum somno lenarum oculos obruit tam profundo, ut castitati facilè esset dormientium manus evadere. At ecce novum duellum: *Dariæ* virgini & formâ & literis cultissimæ committitur. Pergit tamen ille victoriis victorias accumulare, & sponsum expetenti promittit hunc, sed Christum. In has leges & pax & nuptiæ promittuntur: quæ ut festiviore apparatu fierent, plurimos ille virgines ad castitatis amorem traxit. Enimverò hîc demùm furere Venus, & vinci toties tela sua indignata, tyrannum armare, jamque CHRYSANTHUM in carceres, *Dariam* in lustrum trahere. Sed illum contra tormenta lux cælo allapsa, istam contra leones leo defendit. Ultimò vivi terrâ obruti castissimi conjuges, primum thalamum, tumulum habuerunt. At olim degener Roma non castitatem, sed impudicitiam sic tumulabas. *Ex Metaphr.*

Flu-

Fluxa & seductoria immundi hujus mundi blandimenta despice: minas ejus animi fortitudine supera: surgentia carnis incendia reprime: mentem virtutibus dilata: torporis frigus de corde depelle, & ad supernæ beatitudinis gaudium flammato desiderio suspira. S. Pet. Dam. serm. 5.

S. DEMETRIUS MART. 26. Octob.

NAtale solum DEMETRIO dedit Thessalonica, parentes nobilitatem, literarum studia laudem, at militia denique totius Græciæ imperium Christus illi semper in ore, hujus præco ipse Proconsul non dubitavit esse; quo factum, ut passim ubique superstitionem in provinciâ suâ expugnarit. Debebatur illi ob res tam benè gestas triumphus. Sed hunc ille scilicet in carcere duxit. Corona ut non deesset sic triumphanti, hanc è cælo Angelus attulit. At ille non unâ contentus, sed plures sperare ausus, certamini suo alios præmisit. Et fortè ludos dabat Maximianus more suo cruentos. Lyæus staturâ & robore monstrum solus in quosvis pugnabat, numquam, numquam non victor. In hunc DEMETRIUS immittit Nestorem adolescentulum viribus longè inferiorem, cætera cruce frontem & pectus probè armatum. Hic portentosum gladiatorem in arenâ porrexit. Sed per hujus latus Imperator se

saucium sensit. Itaque in Nestorem gladio, in *Demetrium* lanceis sævit; sed non ita, quin post mortem in ore omnium viveret. Nam chlamys Martyris sanguine tincta ægros contra omnes morbos armavit, & Lupus *Demetrii* servulus cùm anulum suum cruore domini, hoc est, gemmâ ornasset, compluribus deinde sanitatem eo impertiit, dum vitam pulchrâ pro Christo morte etiam ipse obsignavit. *Ex Surio.*

Habes arma, ô homo quibus adversus hostes tuos utaris, quæ si ad salutem tibi data spreveris, victus in die Iudicii quomodo te excuses, non habebis. si adversus te corporis cupiditatem dæmon incitârit, temperantiæ thoracem induito; si te lasciviæ sagittis petierit, sume galeam castitatis. S. Ephrem de Ling. morb.

S. FULCO EPISC. 26. *Octobris.*

QUi pauperes esse Musas indignantur, exemplum patientiæ licet à FULCONE mendicent. Hic extremâ rerum omnium inopiâ pressus, non tamen ideò minùs literas coluit, dudum ab his ipsis edoctus somnia doctiora non post merum, sed aquas in Helicone potas obrepere. Quare non invitus à magistro doctrinam, ab aliis victum vestitumque precariò accepit. Et fortè fortuna ditiores ædes pulsavit, cùm ancillula stipem

per jocum ea lege porrexit, ut ne infulam umquam acceptaret. Enimverò jam jam prehensurus panem, FULCO manum illicò retraxit, indignum reputans tam parvo lucello tam magnas spes vendere. Et placuit generosus hic animus usque adeò ædium domino, ut victum deinceps ceteraque vitæ præsidia omnia FULCONI liberaliter suppeditaret. Itaque positâ molestâ paupertatis sarcinâ, cùm liberiùs jam studiorum studia decurreret, inter Canonicos, quos vocant Regulares, adnumeratus, missusque Lutetiam Parisiorum, Doctoris primò titulis ornatur, mox Placentiæ ad Euphemiæ reliquis præponitur, inde Archipresbyter, inde Episcopus Placentinus, denique Papiensis etiam denuntiatur: & jam illa olim omnibus supplex manus anulo vestitur, caput omnibus apertum mitra regitur, doctaque egestas purpurâ involvitur. Sed tamen memor fortunæ veteris, dum vixit, quinos semper mensæ pauperes adhibuit, totidemque cum magistro suo Musarum clientes, & septem egentes viros nobiles aluit. Atque hi fecere, ut licèt virgo FULCO, pater tamen obiret. *Ex Ferrar.*

Erige animum: Tribulatio vires non opprimat, adversa seculi patientia superet: pompam mundi secura mens despiciat: actio tua ad ea, quæ Dei sunt, se occupet: considera quàm nihil sit, quidquid fine concluditur. S. Greg. Registr. l. 11. c. 23.

S. ELE-

S. ELESBAAN CONF. 27. Octob.

NOn erubescant reges in regem ELESBAANUM intueri, & ex ejus vultu, Æthiopis licèt, mores tamen suos componere. Bellum illi grave erat cum rege altero Dunaano Iudaicæ superstitione addicto. Causæ & *Deo* fidens, purpuram quidem pugnaturus exuit, cæterùm ingentes animos induit: quos majores etiam Anachoretes nescio quis illi fecit, cùm, ut sibi DD. Martyrum præsidia (optimas utique auxiliares copias) accerseret, persuasit. His fretus cum in aciem descendisset, etsi initio laborare hæc videretur, pugnâ tamen ad extremum vicit, auspicatissimo D. Gabrielis nomine velut militari tesserâ tertiùm in aëre conclamato. Adhæc Superi Dunaanum hostem ita delusere, ut veluti fascinatus catenâ aureâ, & se & amicos illigatos venienti *Elésbaano* objiceret: quos quidem victoriæ hic sacrificaturus eodem ferro omnes immolavit. Sed nunc triumphum specta Lector. Hunc ecce, triumphali coronâ Hierosolymam missâ, *Elesbaanus* saccum non togam palmatam indutus, & solus obscurâ nocte in montem proximum ducit; casam, non Capitolium subit; vota victor vovet numquam inde egrediendi; jamque triumphales epulas pane rudo, herbis ac fontanâ continuat, nulli hominũ visus, uni sibi & Superis notus.

Nihil hæc ad meos triumphos, ait Romulus. Sed sic triumphanti cælum applausit. *Ex Metaphr.*

Laqueus est in auro, viscus in argento, nexus in prædio, clavus est in amore. Dum aurum petimus, strangulamur; dum argentum quærimus, in visco ejus hæremus; dum prædium invadimus, alligamur; quin etiam mulieris decus dum tentat, astringit. Ambros. de Bono mortis cap. 5.

SS. SIMON, & JUDAS APOSTOLI.

28. *Octobris.*

Ubi primùm debellandum sibi orbem Apostoli sumpserunt, aliis aliò moventibus, Simon in Ægyptum, Judas verò *Thaddæus* frater Simonis in Mesopotamiam expeditionem adornavit. Subactis iis provinciis, in Perside copias junxerunt, missâque iterum sub jugum *Christi* innumerâ multitudine, demùm uno eodemque tempore de morte ambo fratres triumpharunt. quod spectaculum ne Romæ quidem toties triumphanti obtigit: Porro Judas dudum antè regem Edessæ adiit Abagarum (is est qui olim Christum, cùm in vivis adhuc ageret, per amicas literos in regni societatem evocavit) telam ferens, in quâ vultum sui quàm simillimum Servator expresserat: munus profecto etsi ipsum artificem suum non referret, ab artificis certè manu quàm maximè commendandum. Hoc ubi cubiculô decumbentis regis fuit illatum, locum

cum ilicò omnem inusitatâ luce complevit, mox aspectu suo Abagarum à morbo recreavit, tactu verò persanavit etiam. In sacris undis cum omni aulâ suâ ablutus imaginem conspicuo loco venerandam proposuit, ipse epigraphen, literis auro liventibus, in hunc sensum adjecit: *Spes nulli umquam imponit, quam qui in te Christe ponit.* Rectè, ais, Dei effigiem in honore Abagarus habuit. Tecum sentio. Sed nego illos hodie rectè facere, qui vivos Dei vultus, animos inquam, perturbare per summam injuriam non verentur. *Ex Constant. Porphyr. Hieron.*

Quia præsentia gaudia sequuntur æterna lamenta; hîc vanam lætitiam fugite, si illic flere formidatis: nemo enim potest & hic gaudere cum sæculo, & illis regnare cum Christo. S. Greg. 11. homil. in. Evang.

S. NARCISSUS EPISC. 29. *Octobris.*

FLorere sibi videbatur Hierosolyma, cùm NARCISSUM habere Pontificem odore virtutis charissimum patriæ & acceptissimum. Sed ex tam pulchro flore pessima aranea invidia venenum sibi suxit. Terni & ex mendaciis compositi cives innocentiam conspirarunt, & sanctissimam viri famam fœdissimi criminis delatione contaminare sunt aggressi; utque ruitura mendacia perjurio fulcirent, si fallerent, pœnas ipsi sibi judices rel dictarunt, & primus ignes, alter mor-

bum fœdum, ultimus oculorum orbitatem imprecatus est, omnes à Cælitibus non surdis audiendi. Etenim etsi perfidiæ etiam juratæ nemo crederet, testisque maximus & unus omnium instar *Narcissi* ipse esset *Narcissus*; execratus tamen hic vel suspicionem facinoris subduxit se, & silvarum exilio innocentem se damnavit. Mox tamen aliam in adversarios sententiam cælum pronuntiavit. Primus enim ille cum omni familiâ igne tectis nescio unde illapso exustus facem, ut innocentia pateret urbi, accendit. Alter horrido morbo obsessus, uti à capite ad calcem usque sancti nihil, ita nihil sani habuit. Interea dum vindicem *Deum* tuentur, timuere sibi aculi tertii testis, & sceleris pœnitudine hic ductus, publicâ confessione perfidiam & lacrimis damnavit, sed tot ac tantis, quibus oculi effluerent, mitissimâ vindictâ, quod simul noxam eluerent. Ita cæli patrocinio defensus muneri suo ac loco est restitutus, vixitque *Narcissus*, quàm diu nullus flos alius vivit, c. & VI. annos. *Ex Euseb. l. 6.*

Tu quis es, qui tam improbè, tam manifestè, tam procaciter servo detrahis alieno? noli fratris tui reprehensibilia acta detegere, sed potiùs edicito tua. Redi ad te, & discute te: judeca te & in statena humilitatis appende. S. Laur. Iustin. de Vit. solit. c. 4.

S. ER-

S. ERMELINDIS V. 29. Octobris.

EOdem tempore thalamum ERMELINDIS & *Deus* & *Dei* numquam non rivalis mundus ambivere. Sed exhorruit rectè infamem procum virgo, & duodennis sponsum sibi pulcherrimum è filiis hominum *Christum* legit, candidum eumdem & rubicundum. At stultissima parentum vota generum mundum malebant; eamque ob rem, pro potestate, cogere filiam ad nuptias parabant. Hîc verò illa generoso ausu virginem professa capillos suos ipsa rescidit, hisque veluti vinculis jam expedita, mundo ne nuberet, excessit mundo. Insecuti tamen castissima vestigia sunt gemini fratres, iidemque Veneris mancipia. Horum alter cùm suam *Deo* sponsam etiam è templo raptum iret, monita ERMELINDIS à tutelari Angelo suo, pudori fugâ iterum consuluit, solaque deinceps vixit. Sed quid dico sola? quando cælo Paranymphi adfuêre, castissimosque inter Hymenæos ad sponsum suum abduxere. Neque verò mortuum etiam latêre sponsam suam hîc voluit. Cælestes iterum cantus splendorque, sed præcipuè odor suavissimus mortalibus immortalem *Ermelindem* prodidêre. Cur, nisi ut in odorem castitatis etiam tu curreres Mariane? *Ex Molano & Surio.*

Hæc recordatio magna tibi debet esse instructio: quoniam pro magno diligi non debet, quidquid fine concluditur. Illa petenda, illa summoperè diligenda sunt, quæ nec inventa transeunt, nec adepta deficiunt. S. Greg. l. 7. Regist. c. 54.

SS. ZENOBIUS ET ZENOBIA. 30. *Octobris.*

ADeste heredipetæ filii, & delapidare (neque enim hoc jam vetabimus) patrimonia vestra à ZENOBIO nostro discite. Iste ubi hereditatem paternam adiit, totam hanc in pauperes & ægros intra non multos dies effudit. Quid frontem contrahitis tam subito avari? an rectiùs poterat sua locare quàm cælo, quo, quidquid accipiunt, fidæ pauperum manus ferunt? Sed & viventis etiamnum manum munificam remunerare *Deo* placuit, quando arte medicandi tantâ imbuit, ut vel ad tactum ejus omnes passim morbi fugerent, ac deinde in patriâ urbe Ægis pontificali pedo, palmâ denique gloriosâ ornavit. Hanc ille scilicet Lysiæ Proconsuli inter omnia tormenta victor extorsit. Et fortè ab equuleo pendens cassas tyranni minas despiciebat, cùm ZENOBII etiam soror ZENOBIA accurrit, & vero ex eodem tam forti sanguine se prognatam jactitans sociam germano se junxit. Lysias utrumque in ferreum

reum lectum injici & subjici ignem jussit. Sed hunc cælum mitiore rore facilè temperavit. In fornacem succensam post hæc abjecti iterum flammas triumpharunt, Superis acclamantibus, & certos esse beatitatis jubentibus. Meruêre ergo laurum, quâ ut coronarentur, capita securi submiserunt. *Ex Metaphr.*

Ante nos est Christus, ante nos bravium ejus: ad hunc dirige oculos tuos, averte à spectaculis, averte ab omni sæculari pompa: serva eos, ut erigas melioribus: erige ad cælum; specta mare, terram circumspice, ut opere facta divino omnis creatura te pascat. S. Ambros. in Psal. 118.

S. WOLFGANGUS EPISC.
31. *Octobris.*

STellam parturire sibi mater WOLFGANGI videbatur. Non fefellit WOLFGANGUM peperit, sidus, à quo omnis Bojaria illustrem se fatetur. Natalium splendori jam inde à puero majorem lucem à bonis artibus, maximam deinde à virtute accendit. Hæc cùm inter Herciniæ silvæ Ascetas aliquamdiu latuisset, suis tandem se radiis prodidit, & prælucere Bojis Ratisponæ jussa est. Agnovere in Præsule suo vitæ magistrum omnium ordinum homines. Virgines præcipuè Deo dicatæ, quas ille à vitæ, ad quam nunc etiam pronum est defi-

cere, licentiâ, ad sanctiorem disciplinam facilè omnes revocavit. Posteà in desertos montes aufûgit, struxitque sacellum miraculis etiamnum inclytum. Sed non potuit oculos effugere stella tam nobilis. Retractus *Wolfgangus* post longam absentiam pulchrius jam Ratisponentibus velut post tenebras luxit. Illud minimè tacendum. Henricum Bavarum posteà Augustum educasse, illique Imperium tum in vitâ, tum à morte suâ prædixisse: nam ferunt Henrico dormienti *Wolfgangum* adstitisse, & parieti gemina hæc verba (*Post sex*) inscripsisse: experrectum illum mortem primò in sextum diem, pôst in sextum mensem, tum in annum sextum expectasse, sed tunc pro morte Imperium scilicet adiisse. At *Wolfgangum*, cum assem omnem suum in fratres (ut ipse vocabat) pauperes partitus esset, cælum ex ipso templo D. Othmari, qui & Episcopatus illi & mortis vates fuit, ad se rapuit. Nec injuriam terræ fecit, suum abstulit, stellam tulit. *Ex Surio.*

Hora exitus nostri semper est intuenda; ista Redemptoris nostri admonitio ante mentis oculos semper ponenda, quâ ait, Vigilate, quia nescitis diem neque horam. S. Greg. Hom. de x. Virg.

F. OM-

F. OMNIUM SANCTORUM.
1. *Novembris.*

IN nuce Iliadem, in pagellâ, inquam, omnes Sanctos tenes. Cæterum quæ feſto huic die origo fuerit, lubet denarrare. Et principio id conſtat, cum Deos jam Romani plures ferè quàm homines numerarent, fanum exædificaſſe, in quo totus Deorum Dearumque grex ſtabularetur, & hoc ipſum ex re Pantheon dixiſſe. At anno, poſtquàm Dii omnes uni ceſſere *Deo*, anno ſupra ſexcenteſimum, Bonifacius IV. PP. vacuum à dæmonibus locum luſtrare aggreſſus, rectius hanc *Virginis Mater* & Divis Martyribus ſacrum voluit eſſe. In eam rem XXVIII. Divorum oſſibus onuſtos currus cum triumpho, quàm potuit ſplendidiſſimo, induxit, ſimul ut ille ipſe dies feſtus Romæ ſanctuſque eſſet, imperavit. Idem poſteà ſub annum Chriſtianum octingenteſimum trigeſimum quintum Greg. IV. per Occidentem ſanxit, eam potiſſimum ob cauſſam, ut quando, tum ob numerum innumerum, tum quòd virorum ſanctorum pars longè maxima cælo, non item terris nota eſt, non poteſt Eccleſia ſingulis diem donare, certè omnes uno die veneretur. Atque hæc ſunt diei hujus feſta exordia. Tu, ſi ſapis, numerum au-

auge Beatorum. Nam ex omnibus Divis nisi tu etiam aliquando unus es, heu! nullus es. *Ex Baron. & Mart. Rom.*

Veneremur Sanctos, quibus traditum est triumphale regnum, judiciaria sedes, Angelorum consortium, corporum immortalitas, beata visio, Christi conformitas, stellarum claritas, secura mansio grata societas, jucunda fruitio, & divini luminis sempiterna comprehensio. S. Laurent. Iustin. serm. de Omn. SS.

S. CÆSARIUS MART. I. Nov.

PRæferebat jam penè ipsi Romæ sese urbs Anxur, quòd quem semel illa omni ævo Curtium ostentarat, ipsa quotannis exhiberet Italiæ. Nimirum vidisses Kalendis Ianuariis lectissimum quemque è juventute equo & armis conspicuum pro salute Reipubl. è sublimi monte in undas ire præcipitem, eoque facto nomen apud cives patris patriæ promereri. Et verò sceleris hujus irritamenta scelera erant alia, quæ sex aut octo totos menses inter omnem luxum & petulantiam impunè piaculares ejuscemodi hostiæ perpetrabant. Enimverò cum ei spectaculo interesset CÆSARIUS ex Africâ redux, palàm facti atrocitatem verbis castigavit. *Insaniam esse, urbem, ne olim pereat, in flore suo facere perire, & ut serventur cives mali, optimum quemque ex*

his

his occidere. quid hoc aliud esse, nisi orco victimas sceleribus saginare, & sceleribus velle Superos demereri? At non ita sentire dux superstitionis Firminus, cujus impulsu Leontius vir, consularis triduanâ fame vexatum *Cæsarium* ante currum ad Apollinis templum egit, nudum illum, sed paratissimum sic ad luctam. Et victum se fassus est Apollo precibus Divi, cum templo & sacrificulo Firmino in terram dejectus sepultusque. Sed & Leontius post annuum carcerem & inediam athleta Christi succubuit, priorque *Cæsario* pro fide mortuus est, qui demum culeo insutus cum Sacerdote Juliano in mare demersus est (ut ipse piè jactabat) & natus cælo & denatus. Certè haud paulò rectiùs pro patriâ mori Juventam docuit. *Ex Lippeloo.*

Quid tibi cum carne & sanguine, qui divinam in te gestas imaginem? quid tibi cum mundo & vitiis. qui ad hoc conditus es, ut cælum conscendas, atque cum Angelicis spiritibus beatâ Dei visione fruaris? S. Laur. Iustin. de Cont. mundi. c. 21.

COMMEMORATIO FIDELIUM DEFUNCTORUM. 2. *Novembris*

PIctas lacrymas, Mariane, oculis tuis objicimus, ut his oratoribus tibi exprimamus veras, & quibus opem non fictæ calamitati feras, nec jam pictos extin-

extinguas ignes. Id porrò quam meritò facias, ex annalibus D. Dominici disce. Numeravit hic inter alumnos suos duos præ cæteris pietati deditos, Bertrandum alterum, alterum Benedictum. Ille pro peccantibus, hic pro luentibus in flammâ piaculari peccata multùm solicitus; preces ac sacrificia quisque in suos congerenda credebat. Et pugnabat Benedictus magnis rationum momentis, & ajebat, illos, si modò velint, rebus suis abundè posse consulere, ore suo orare, manu suâ avertere iram Numinis posse; hos verò, ut qui manu carerent, utique auxiliari alterius egere. Contrà contendebat Bertrandus tam hos suæ salutis, quàm alteros illos, nî à præcipitio abducerentur, interitus certos esse, itaque gravius periclitantibus succurrendum. Et perstitisset in hâc sententiâ, nisi ex purganti igne anima una omnium legatione functa, terrore suo sub noctem insequentem, patrocinium suum & sociarum ita persuasisset, ut jam nemo alius pro his ad aram frequentius Bertrando oraret. Et profectò si sapimus, vicina incendia, & nobis quoque jam jam impendentia, communi operâ sopimus, hoc est, cilicio apprimimus, precibus avertemus, flagris fugamus, gemitibus difflamus, oculorumque imbre extinguimus vindices ignes. Quin quisquis fila manu tenes, & globos *Virgini* sacros,

tenere te funem puta, quo ex inferno carcere ascendere hodie ad cælum animas facias.

O fratres mei, qui modo medicam februm, vel modicum quemcumque dolorem non potestis pati, quid, facietis, quantum dolebitis, quantum plorabitis illo incendio inflammati, & totaliter à pœnis absorpti? S. Bonav. ferm. 1. de S. Laur.

S. EUSTOCHIUM V. 2. *Novembris.*

Fuit Eustochium nobilissimæ & D. Hieronymo laudatissimæ matronæ filia, ejusdemque virtutis ex asse heres. Degebat illa sub patrui Hymetii tutelâ, certa nulli nisi Agno nubere, eamque ob rem animi potius mundo, quàm corporis studens, & hoc pulchrior, quò negligentior sui. At Hymetius alta omnia animo volvens, ut quàm pulcherrimè posset ornatam virginem ad nuptias nobilissimis juvenibus venditaret, eam curam conjugi Prætextatæ demandat Hæc igitur Eustochio vestes induere, ad elegantiam sæculi factas, faciem fuco tingere, frontem & aures gemmis pingere, crines ferrò & igne fingere, denique totam ad lascivam venustatem componere. Sed in tam pulchrâ Eustochio nihil jam cælo placuit, præter lacrymas, quibus naufragium timens virginitas quotidie innatabat.

Peri-

Periclitanti tamen ſuccurrit Angelus bonus, & in ſomnis ad Prætextatam, *Nimirum*, ait, *egregia cognati ſanguinis lena, mundo conciliabis* DEO *deſponſam?* DEUM *nauſeas generum habere, terræ filium quæris? ex fronte virginis paleſtram Veneris facis! ex oculis Cupidini muſcipulas ſtruis? ex capellis laqueos nectis amantibus? At non impunè hæc facies. Jam enim, ut abſtinere à lenociniis manus diſcant, areſcet manus: jam domum Chriſtus* EUSTOCHIUM, *te orcus ducet: ſi porrò neptem* DEO *invides, certè morti conjugem liberoſque non eripies.* Atque hæc omnia eveniſſe ordine Hieron. affirmat. ô Superi! quid ad noſtræ elegantiam ætatis dicetis; quando puellæ viros induunt, & (quod turpius longè eſt) calamiſtrati viri (phui) in puellas degenerant? *S. Hier.*

Conditor Angelorum dum in præſepio vagiens reclinatur, non oſtro, ſed vilibus legitur panniculis involutus. Erubeſcat ergo terrena ſuperbia & arrogantia redempti hominis, ubi erumpentibus radiis exorti coruſcat humilitas Redemptoris. S. Pet. Dam. l. 6. Epiſt. 14.

S. WENEFRIDA V. M. 3. *Novembris.*

WENEFRIDAM nobilem è Britanniâ Nympham *Chriſto* Benvocus vir famâ ſanctimoniæ id ætatis longè maximâ deſpondit. Nec abnuebant pa-

parentes in tam amplas ſpes filiam dare; ſed obſtabat Cadocus regis Alani filius, auſus caſtiſſimam & cælo datam fidem tentare, cùm ſola virgo domi ageret. Illa verecundata aliquamdiu tam inornatam ſe deprehenſam, in cubiculum abiit velut mundum inde muliebrem petitura, reverâ ad aſylon (templum) properatura. At Amor tam magnus tyrannus quàm parvus puer pingitur, alas Cadoco inſequenti ſuas præbuit. Hic prehenſam virginem & reluctantem enſe obtruncat. Et ecce & virtutis & ſceleris præmia. Ad ſanguinis fontem fons alteraquæ limpidiſſimus exſiliit, ſuaſque undas ita etiam hodie ſociat, ut tamen ripam ſanguine caſtiſſimo pictam numquam abluat, muſcuſque odorem virtutis ſemper ſpiret. Porrò Benvocus Martyris caput ad latronem aſportavit, ut in eo velut ſpeculo facinus ſuum & videret & fleret. Cæcum morti in eo loco devovit, & WENEFRIDAM, juncto cum corpuſculo capite, vitæ reddidit. Et Cadoci quidem ajunt etiam corpus diſparuiſſe, (Orco nimirum cum animâ tumulandum) WENEFRIDAM verò in virtute tam doctam virginibus cæteris Witheriaci magiſtram datam fuiſſe; illic miris multis illuſtrem ultimò concubiâ nocte ab ipſo Chriſto ſponſo ad nuptias evocatam abiiſſe. Ad has quid ni Mariani etiam vos itis? ite, & ſi vox virgo-

vobis est, Hymenæum (licet) canite. *Ex Surio.*

Quid sit mundana dignitas & honor, apparet in pulvere; potestas & gloria cognoscitur in cinere; lascivia autem incontinentium & petulantia demergentur in barathri carcere. S. Laur. Iust. ligni vitæ. c. 5.

S. MILUS EP. MART. 4. *Novembris.*

MILUS Persa cogitabat stipendia sub rege facere. Sed cælum sibi auctoratum ad sua signa compulit, postquàm horrido viso objecto, ostendit quàm malè ad tyrannum mundum fugitivi homines à DEO transsiremus, etsi tot stigmatibus, quot beneficiis ab hoc notati. Nec diu Christo militavit, cùm Pont. inauguratus ordines inter Christianos cœpit ducere. Sed non tam multæ graves que illi cum hoste, quàm cum domesticis pugnæ fuerunt: quamvis quæ pastorem noluerunt, perierunt deinde oves, urbe & vitâ amissâ; quod ipsum bonâ fide illis, sed non sine lacrymis MILUS vaticinatus est. Alteri etiam Episcopo impendentem è cælo vindictam prædixit; cumque ille non audiret, verborum tonitrua fulmen excepit, & surdis aures correxit. Virum principem gravi ægritudine decumbentem, admotis non manibus, sed precibus absens curavit.

vit His atque aliis adduxit longè plurimos, in Christi leges ut jurarent? sed non regem etiam, qui multis suppliciis excruciatam MILUM ferro devovit, & carnificis munus cum fratre divisit. Hos quoque semianimis Divus appropera ntem Nemesin jussit cavere. Nec nisi diem hæc abfuit. Postridie enim, dum ambo cervum fugientem jaculo insequuntur, ambo exerrant, sed mutuis se vulneribus fratres conficiunt. I, feram cæli vindictam memora, quando cervo & jaculo ocyor venit. *Ex Menæis.*

Quidquid aliis accidit, tibi accidere potest: quia homo es: homo de humo, limus de limo; terra es, & de terrâ vivis, & in terram reverteris, quando veniet dies ultima, quæ subitò veniet, & forsitan hodie erit. S. Bern. in Medit.

S. CAROLUS BORROMÆUS. 4. *Nov.*

ERubescent, puto, ad CAROLI purpuram omnes purpurati. Reditus Ecclesiasticos, nec ab illustrissimo parente aliter quàm in pauperum usus verti patiebatur. Galero & infulâ insignis Parochorum vitam ipse inspicere, ipse morbidas oviculas curare, ipse pro suggestu his acclamare, ipse Sacramentis pascere. Quid hîc illi animarum pastores, qui suum numquam numerant, qui neq; noverunt gregem? Atqui ille, quæ diximus,

tunc fecit, cùm provinciam dira lues famesque popularetur; quando, ut Christum operiret, parietes aulæis, se lectulo etiam nudavit. Pestem supplicationibus avertit ad DD. pulvinaria institutis, in quibus ipse nudus pedes, funeque in collum injecto, crucem prætulit, & in hâc clavum ex illis unum, è quo nobilissimum olim anathema Servator pependit. Porrò authoritati Ecclesiæ vitam posthabuit; & suam purpuram suo iterum sanguine pinxisset, nisi globus Divum jussus ferire à tergo ad pedes delapsus esset. Puer, cùm alii ludos, ipse VIRGINI templa obibat. Præter Horas Canonicas, etiam Marianas quotidie dixit, & dici à domesticis voluit. Sub MARIæ nomine collegium adolescentulis nobilibus extruxit. MARIæ statuam ante omnium templorum portas posuit. Hujus icone armari omnes milites suos voluit, forti utique clypeo. Mitto cætera, hoc addo: alios purpura, CAROLUS purpuram ornavit. *Ex vitâ.*

O si consideraremus, quis sit Deus iste, qui nos dignatur aspicere, cui tam gratum est, quidquid pro salute animarum fit, quàm avidè & promptè curreremus omnes, dicentes, Domine. Ecce ego, mitto me! S. Car. Borrom. Concion. 4. in Syn. XI. habita.

. IOANNICIUS C. 4. *Novembris.*

QUid aula confers, si sanctiùs in caulâ viximus? Dum gregem pascit, o-is est IOANNICIUS; dum evectus à fortunâ latus jam Isaurici Leonis stipat, in lupum abit, & rabiosâ hæresi correptus tristè terris & cælo ululat. Exi, ah! aulâ exi, IOANNICI, si exire errore gestis. Audit talia monentem Anachoretam: sequitur vocem, ab aulæ frequentiâ ad silvæ solitudinem invitantem, jamque inter aulicas larvas etiam hæresin abjicit. Agnoverunt itaque iterum & amarunt IOANNICIUM suum Superi, cumque invidia illi venenum misceret, fraudem detexerunt. Ille preces veteres frequentavit: *Spes mea Deus Pater, asylon Christus, scutum Spiritus est.* Certè unica crux & panoplia & panchrestum IOANNICIO fuit. Hâc ille cum gregem suum circumscripsit ad preces abiturus, nihil umquam ex illo desiderabat; hâc morbos pellebat, serpentes exarmabat, rumpebat vincula, medios hostium cuneos penetrabat, ipsos malos dæmones fugabat. Ipse tamen fugere non erubuit, cùm in impuras cogitationes pugnandum fuit. Quin, cùm è virgine sacrâ has proscripsisset, sed iisdem se obsessum animadverteret, ita ab his abhorruit; ut non dubitaret rectâ ad draconem

tendere, prædamque se illi (si Numini placuisset) devorandam objicere. Et profectò, si sapit juventus, non ita ad flammantes draconis oculos, non sibilos iratos, & dentatos rictus, uti ad aspectus Veneris molles, ad verba mellea, & arridentia oscula exhorrescet. *Ex Metaphr.*

Luxuriam mortem animæ ille evadere poterit, qui ipsius occasiones fugit, principiis tentationis resistit, carnis desideria frangit, corporis abhorret otium, corporis resolutionem recogitat, & præcipuè cordis humilitatem possidere conatur. S. Laurent. Iustin. lib. 1. de Spirit. interitu animæ.

S. EMERICUS CONF. 4. *Nov.*

PAter EMERICO D. Stephanus fuit Ungariæ rex. Matrem in terris Giselam, D. Henrici Imperatoris sororem, in cœlis *Mariam* salutavit, cui natum unicè semper pater commendaverat. A tantis parentibus minimè degener EMERICUS, non dies modò, sed quas juventus somno aut voluptatibus, hoc est, somniis, dare amat noctes, precibus pius vigil transcripsit, non priùs ab aurorâ deprehensus, quàm omnia Vatis Iessæi carmina decurrisset, & post singula intercalare osculum terræ fixisset. Oculos hàbuit tam puros, ut ipse animorum occulta sensa perspiceret. Nam jussus à parente salutem ferre viris *Deo* devo-

votis, oſcula quidem in omnes amiciſſima diſpenſavit, aliis tamen plura atque aliis tulit, non neminem etiam ſepties diſſuaviatus. Cauſſam deinde rogatus, oſcula ſua meritis ſingulorum reſpondere affirmavit; qui plurima tuliſſet, eum virginem ad id ætatis animum geſtare, mille etiam oſculis dignum. Ipſe cùm vocem audiſſet cælo allapſam, nihil præ virginitate Superis arridere, quàm mox *Deo Deique Matri* florem ſuum dicavit. Nec ſponſam priùs admiſit, quàm ſuum & ipſa cælo deſpondiſſet. Et placuere ita hi Numini, ut abſtinere jam non potuerit manum, ſed ex his *Emericum* beatâ morte decerptum in ſua roſaria tranſtulerit. Eò enim ferri Euſebius Epiſcopus vidit. Inde tu quiſquis adhuc cum vento, cum æſtu, cum hieme luctaris flos virgo. Marceſcis, ſi te cælum non carpit, & marceſcentem manu ſcilicet *Virgo* abjicit. *Ex Surio.*

Duo ſunt amores; mundi, & Dei: ſi mundi amor in te habitet, non eſt, quà intret amor Dei, recedat amor Mundi, & habitet Dei; melior accipiat locum. amabas mundum? noli amare mundum; cùm exhauſeris cor amore terreno, hauries divinum. S. Auguſt. Tract. 2. in Ep. S. Ioan.

SS. GALATION ET EPISTEME MM.
5. Novembris.

NUlli æquè flores cælo arrident, ut animi virginis lilia, maximè quæ ex thalamo ſurgunt, hoc utique pulchriora, quo rariora. Vides hodie tamen hæc in GALATIONE & EPISTEME, quibus caſtiſſimum thalamum virginitas ſtravit, verecundia ornavit, mors defendit. Et GALATIONEM quidem matri ſterili, ſi Chriſto adhæreret, ſpopondit Anachoreta, firmavitque pactum in ſomnis viſus in cruce Chriſtus. Liberata utrimque fides, & filio hereditatem parens uterque Fidem, ſponſam verò EPISTEMEN reliquit formâ ſingulari & omnibus virturibus dotatam. Hæc cæleſti oſtento, nec uno, inſtructa cum virginum beatos choros eſſet intuita, facilè virginitatem etiam in conjugio coluit. *Galatione* exinde inter monachos abdito, ipſa inter virgines velatas vixit, abductaque per viſum cum marito in cæleſtia palatia, juſſaque coronam ſperare, etiam ad ſanguinem *Deo* litandum animum exerit. Etenim eunte ad tribunal impium *Galatione*, pari paſſu virum mulier ſecuta, negavit rectè facere conjugem, ſi ſine conjuge ad coronam aſpiraret, quam nuper utrique cælum promiſiſſet. Et vero hanc non minùs ſponſæ

ſæ quàm ſponſo deberi. Itaque cùm, ut in lecto caſto, ita etiam tormentis omnibus ſocia eſſet, poſt corpus virgis conciſum, poſt infixas ſub unguas ſpinas, linguâ primo & pedibus manibuſque, poſt capite etiam ſunt truncati, feliciſſimi conjuges & ſine filiis morituri, niſi hoc, in quos omnia bona ſparſerant, pauperes negarent. *Ex Metaphr.*

Beatus, qui ſacræ Virginitatis hortum concluſum, fontemque ſignatum Chriſto Domino inviolabiliter conſecravit. Ipſe procul dubio in æterno ſponſi convivio, unà cum B. Mariâ Virgine Virginis Matre, Reginâque Virginum Agnum ſequetur, quocumque ierit. S. Laurent. Iuſtin. de Regim. Prælat. c. 8.

S. MALACHIAS EP. 5. *Nov.*

ADes turba literaria, &, ſi placet, euntem ad ludum puerulum MALACHIAM comitare. Vides ex viâ ſubſiſtentem, & paſſis brachiis identidem non Apollini ſed Numini ſupplicem? O plures ſic ad ſcholas itarent, ut plures inde Malachiæ redirent! Nunc unicum laudamus, qui Sacerdotio à Muſis donatus ſororem è piacularibus flammis facto ſacrificio exemit, mox patriæ (Hiberniæ) Epiſcopatum tulit. Verùm uti honor artes alit, ita invidiam provocat.

Capiti *Malachiæ* plures insidias posuerunt, ut ipsius infulâ suum tegerent caput. Sed cælum pro virtute pugnavit. Nam dum *Malachias* ad asylon templum confugit, tempestas omnes ejus hostes fulminavit, lacerosque eorum artus hinc inde stipitibus arborum ad cogitati parricidii infamiam suspendit. Sed & mulier, quæ linguam in Divum armaverat, putrescere hanc sensit, ut oris virulentam infamiam graveolentia proderet. Alios oculorum orbitas, ferrum alios ignesque & dæmon malus sunt ulti. Ita omnibus periculis subductum caput in tutas latebras Claram Vallem tulit; & ut securum jam esset, cuculo abdidit. Morienti oculos clausit D. Bernardus, quem quia præconem laudum etiam suarum habere meruit, non jam Achilli Homerum puto invidebit. *Ex S. Bern.*

Beatus, qui se ab omni maculâ purum atque integrum servat, ut cum fiducia in domum suam recipiat Regem gloriæ; qui cum reverentiâ ac timore ad sacrosancta mysteria Servatoris accedit, seque vitam æternam suscipere non ignorat. S. Ephrem. in Beatitud.

S. ANDREAS FUNDANUS EP.
6. *Novembris.*

RECtè dixit, qui dixit primum ad lapsum gradum esse, occasionem non fuge-

fugere. Id si homines inficias ire velint, ecce mali dæmones ultrò fatebuntur. ANDREAS omnibus virtutibus, sed castitatis laude inprimis clarus feminam domi suæ, privatus primùm, pòst Fundanus etiam Episcopus, habebat ipsam quoque *Deo* devotam. O, ut fumo semper ignis est proximus! Ibat Romam ex Campaniá Hebræus nescio quis: deprehensus à tenebris ad Apollinis fanum divertit, & intempestâ nocte in senatum cum regulo suo frequentes coire orci principes videt. Hîc dum rem benè gestam singuli gloriantur, & alii alia facinora sibi quisque palmaria clamant; insolentior cæteris unus aliquis, & multùm nequitiâ suâ superbus, jactat id tandem magno molimine se effecisse, ut ANDREAS Præsul mulierculæ tergum molliter distringeret. Enimverò acclamatum ob omnibus est; & factum id multis Pluto laudavit, velutique jam de victo ANDREA triumphus decretus est tenebrioni, Sub ea in discedentium oculos Iudæus incurrit; sed quòd aliena arma, Crucem, more Christiano objecisset, tantùm risère hominem, testam probè signatam, cæterà inanem dictitantes. Nempe hic rectâ ad *Andream*, qui Hebræo Christianis & fano *D. Andreæ* Apost. transcriptis, domo abhinc omnes omnino mulieres proscripsit. Audite hæc aris devota pectora. Feminæ

apud vos ſi exulaverint, ab exilio caſtitas redibit. *Ex D. Gregor.*

Ne ſub eodem cum mulieribus tecto manſites, nec in præteritâ caſtitate confidas, Nec ſanctior Davide, nec Samſone fortior, nec Salomone potes eſſe ſapientior; memento ſemper, quòd Paradiſi colonum depoſſeſſione ſuâ mulier ejecerit. S. Hieron. Epiſt. 2.

S. ENGELBERTUS EPISC. M.
7. *Novembris.*

CUnas, vitam, Mortem, omnia in ENGELBERTO præclara reperio, & digna infulâ Colonienſi, quam ille, uti & libertatem Eccleſiæ, etiam contra cognatum ſanguinem (audiant utinam hæc illi, qui Chriſti patrimonia ſua putant, & in ſuos effundunt!) toto pectore propugnavit, ipſique adeò vitæ ante habuit. Neque enim alia ulla fuit cauſa Friderico Iſenburgenſi Comiti, & patrono ENGELBERTI, cur ſub annum milleſimum, ducenteſimum & vigeſimum quintum, immiſſis ſicariis ex itinere nepotem obtruncaret, parricidio tot ſceleribus, quot vulneribus pleno, quæ quadraginta & ſeptem erant. Nec verò minus piè, quàm fortiter eſt mortuus ENGELBERTUS. Nam, ut taceam *Virginem* ſolemni omnibus diebus Mercurii jejunio cultam, monitus per literas de inſidiis, animum quidem con-

confessione purgavit & lacrymis expiavit, cæterùm ut ne hostem proderet, igni literas damnavit. Fridericum deinde, cùm jam parturiret ultimum scelus, hospitio non semel cum suis excepit, neque comitem haberæ viæ abhorruit, utque malus Genius ex ore alieno palàm fassus est, moriens Christo Christi verbis pro hostibus suis supplicavit, facultatem ob id nactus mira (quæ innumera sunt) patrandi. Sub idem ferè tempus lunæ geminam alteram lunam cœnobita vidit gladio insignem, ne dubitaret orbis, sideribus novum sidus *Engelbertum* additum. *Ex Surio.*

Optimum vindictæ genus est, culpam ignoscere, & humanitatis beneficia non negare; mala pati, & stilicidia gratiæ communicare. Hoc supernæ Deitatis opus est quæ quotidie innumerabiliter injuriis lacessitur, & sustinet; blasphematur, & non irascitur. S. Laur. Iustin. de Casto connub. c 18.

S. GODEFRIDUS EP. 8. Nov.

COepit GODEFRIDUS in tempore (quinquennis utpotè) ad sanctitatem inter cœnobitas conniti, Musis juxtà & pietate succollantibus. Anno ætatis XXVI. Abbas, inde Pont. Ambianensis, mirum est quàm benignum se miseris exhibuerit, tredecim quotidie de his epulo soli-

apud vos si exulaverint, ab exilio castitas redibit. *Ex D. Gregor.*

Ne sub eodem cum mulieribus tecto mansites, nec in præteritâ castitate confidas, Nec sanctior Davide, nec Samsone fortior, nec Salomone potes esse sapientior; memento semper, quòd Paradisi colonum depossessione suâ mulier ejecerit. S. Hieron. Epist. 2.

S. ENGELBERTUS EPISC. M. 7. *Novembris.*

CUnas, vitam, Mortem, omnia in ENGELBERTO præclara reperio, & digna infulâ Coloniensi, quam ille, uti & libertatem Ecclesiæ, etiam contra cognatum sanguinem (audiant utinam hæc illi, qui Christi patrimonia sua putant, & in suos effundunt!) toto pectore propugnavit, ipsique adeò vitæ ante habuit. Neque enim alia ulla fuit caussa Friderico Isenburgensi Comiti, & patrono ENGELBERTI, cur sub annum millesimum, ducentesimum & vigesimum quintum, immissis sicariis ex itinere nepotem obtruncaret, parricidio tot sceleribus, quot vulneribus pleno, quæ quadraginta & septem erant. Nec verò minus piè, quàm fortiter est mortuus ENGELBERTUS. Nam, ut taceam *Virginem* solemni omnibus diebus Mercurii jejunio cultam, monitus per literas de insidiis, animum quidem con-

confessione purgavit & lacrymis expiavit, cæterùm ut ne hostem proderet, igni literas damnavit. Fridericum deinde, cùm jam parturiret ultimum scelus, hospitio non semel cum suis excepit, neque comitem haberæ viæ abhorruit, utque malus Genius ex ore alieno palàm fassus est, moriens Christo Christi verbis pro hostibus suis supplicavit, facultatem ob id nactus mira (quæ innumera sunt) patrandi. Sub idem ferè tempus lunæ geminam alteram lunam cœnobita vidit gladio insignem, ne dubitaret orbis, sideribus novum sidus *Engelbertum* additum. *Ex Surio.*

Optimum vindictæ genus est, culpam ignoscere, & humanitatis beneficia non negare; mala pati, & stilicidia gratiæ communicare. Hoc supernæ Deitatis opus est quæ quotidie innumerabiliter injuriis lacessitur, & sustinet; blasphematur, & non irascitur. S. Laur. Iustin. de Casto connub. c 18.

S. GODEFRIDUS EP. 8. Nov.

Coepit GODEFRIDUS in tempore (quinquennis utpotè) ad sanctitatem inter cœnobitas conniti, Musis juxtà & pietate succollantibus. Anno ætatis XXVI. Abbas, inde Pont. Ambianensis, mirum est quàm benignum se miseris exhibuerit, tredecim quotidie de his epulo soli-

ſolitus excipere, ablutis ſuâ manu eorum pedibus; nihil utique alienum à ſummâ dignitate exiſtimans, facere, quod prior Pont. Max. Chriſtus feciſſet. Et fortè benè magnum, & qui culinæ unicus ſuperabat, piſcem inde ipſe aſportaverat, donum leproſis ſtipem rogantibus. Ei rei cùm abſens tunc ſuccenſeret poſteà œconomus, illud modò reſpondit GODEFRIDUS: *Etiam atque etiam videret, illéne abundaret, an pauper Chriſtus eſuriret, rectiùs?* Et verò ut hunc regeret, non dubitavit ſuis laciniis ſummâ hieme ſe ſpoliare, & mendicabulum his ditare, ipſe contra frigora hâc unâ charitate ſatis armatus. Jam clementiæ in ſubditos illud ſit argumentum, quòd ad tyrannum, quem ob ſcelera templo proſcripſerat, per maxima itinera excalceatus contendit, & ad facinorum deteſtationem reum ſupplex in genua Iudex invitavit: quin tunc etiam contumacem nihilominùs captivum poſteà in libertatem aſſeruit. Quòd tamen cives Ambianenſes monita ejus vel negligerent, vel contemnerent etiam, igneos urbi exercitus imminere vidit, interitum hujus, ut D. Firminus GODEFRIDO, vaticinatus eſt, portendentes, qui non multo poſt reapſe delapſis cælo flammis eſt inſecutus. Nos, ne cælo *Deus* ignes, oculis lacrymas rectè pluemus. *Ex Surio.*

Si

Si tam solicitè corporalis fugitur mors, ut nemo mori velit, quantum fugi debet æterna? Si momentanea rationabiliter sunt evitanda tormenta, quæ finem habent, quo animo fugienda sunt omni fine carentia. S. Laur. Iustin. c. 17. de Contemptu mundi.

MEMORIA CRUCIFIXI BERYTENS. 9. *Novembris.*

NImirum facilè *Christo* cum Carpo hodie credemus, velle illum iteratò pro nobis mori, si modò vivere nos velimus. Berytus civitas est Tyro & Sidoni contermina. In hâc sub annum DCCLXV. habitare inter spinas lilia, hoc est inter Hebræos Christianos, vidisses. Et forte Christianus ædibus suis Iudæo cessit, alioque migravit, oblitus secum ferre nobilissimam & ab omnibus retro majoribus acceptam hereditatem *Christi* imaginem cruci suffixam, opus ab artifice manu ipsius Nicodemi commendandum. Spectasses in nepotibus suis antiquos Servatoris hostes, & non jàm odii simulachrum, sed ipsissimum veteris impietatis bellum. Iterum Christus vincula fert, & captivus triumphatur, agitur, raptatur. Iterum sputa volant, alapæ insonant, flagra crepant, spinæ se armant, clavi malleique intonant. Iterum fel, & felle suo acerbior

bior lingua sævit. Denique (ô cæli patientiam!) iterum pectus ferro impio petitur; atque, ut ne aberrasse existimes, iterum fons geminus sanguinis & undæ fluit. Hic omnium morborum medicus febres pellere, lepram abstergere, claudos in pedes erigere, ipsis denique sceleris auctoribus oculos ita aperire, ut tam cæci nuper fidei tunc lumen aspicerent, miraculo hoc gratiore, quòd urbs tot jam Longinos, quot paulò antè Iudæos numeraret. *Ex actis Nicenæ Syn. II.*

Cum ponis oculos tuos, ut non respicias cælum: & voluptiosis carnis tuæ motibus moveris, durioribus clavis pedes Omnipotentis transverberans illi infers supplicium, dum momentaneâ voluptate voluntatem dominantis excludis. S. Pet. Dam. serm. 38.

S. THEOCTISTA V. 10. *Nov.*

RECtiùs hoc die Lesbos THEOCTISTAM, quàm olim Sappho suam laudat. Apage decimam Musam, quæ virgo non est. At quam scribimus, THEOCTISTA, inter virgines sacras à primis annis educata virginitatem etiam ipsa spirat, gratissimum odorem illi, cui oderatum mundus non abstulit. Et potuere THEOCTISTÆ libertatem eripere Arabes prædones, sed non pudorem proin-

de, ut qui numquam expugnatur, nisi ubi à proditore animo habitatur. Itaque cùm vivere inter latrones animorum se videret, in silvas aufugit horridas & métuendas, sed fidas semper virgini latebras. Hic ad templi rudera castissima Sacerdos preces cælo facere, corpusculum herbis, animum cæli deliciis pascere. Tandem cùm annos vixisset v. supra x x x. & veste jam defluente foliis pudorem tegeret, venatori visa est, pro monstro utique habenda, si vox & virtus non prodidissent. Texit tunc suis vestibus hic, & anno vertente cibo divino recreavit. Sed cùm à venatione denuò ad illam viseret, exanimem reperit, & de tam nobilibus exuviis manum sibi dexteram abstulit. Verùm cùm non nisi restitutâ hâc solvere è portu potuisset, narrassetque miraculum sociis, accurrerunt hi venerabundi, sed nihil quidquam præter virtutis vestigia invenerunt. Dubitarem à quibus ablatum corpus foret castissimum, nisi tumulari virginitatem ab Angelis Catharina doceret. *Ex Metaph.*

Per humilitatis custodiam servanda est munditia castitatis: si enim spiritus piè sub Deo premitur, caro illicitè super spiritum non levatur: nam si auctorem suum superbiendo contemnit, jure à subjecta carne prælium suscipit. S. Greg. l. 26. Mor. c. 13.

S. MARTINUS EP, 11.*Novembris*.

Existimaverat MARTINUS Neophytus etiamnum, mediâ chlamyde suâ medium pauperem utcumque se texisse; sed insequenti nocte totum eâ se vestisse Christum vidit. Pont. Turonensis Divorum aspectu atque adeò familiaritate, cæli præsertim Reginæ, inter Theclæ & Agnetis comitatum, jucundissimè perfruebatur. Bonorum Angelorum manu palàm adjutus, malorum fana & simulacra subruit. Quanti Sacerdotii majestatem faceret, tunc ostendit, cum eam Imperatoriæ antehabuit, primumque in epulo poculum præbibens non Imp. Maximo, sed Sacerdoti suo porrexit. Quin ipsam Imperatricem famulam ad mensam habuit, & tum hæc se basilicè vixisse putavit, cùm micis, quas reliquas fecit MARTINUS, vesci potuit. Otci præstigiatorem, qui Christum ementitus, cætera habitu regio illi se obtulit, ita delusum dimisit, ut diceret, alium nullum Christum se nosse, præter crucifixum. Venienti ad se cum Imp. Valentinianus assurgere negligeret, facere hoc assurgens è sede flamma coëgit. Extremum æger in fugam iterum dæmonem malum egit, uti lubens moriturus, ita ad majores labores, si Numini placeret, porrò victurus. Sed placuit huic

huic MARTINUM inter beatarum mentium plausus cantusque ad se evocare. Conditionis tamen suæ memor, non nisi cineri incubans mori voluit. At ex hoc cinere suus cælo Phœnix prodiit. *Ex Sulp.*

Ecce Redemptori minimè sufficit, quod in extremo judicio dicturum se perhibuit. Quod fecistis uni de fratribus his meis minimis, mihi fecistis; nisi & ante judicium demonstraret, quæ quisque nunc bona opera indigentibus exhibet, ei hæc specialiter impendi, cujus hæc amore exhibuerit. S. Greg. hom. 39.

S. CUNIBERTUS EP. 12. *Novembris.*

UTrumque CUNIBERTUS, & qui adolescens rapere in se oculos possit, & quid amare oculi in adolescente debeant, docebit. Nam si è pulchro corpore gratior venit virtus, gratissima è CUNIBERTO venerit necesse est, adolescentulo, in quo & forma rara, & indoles elegans, & mores suavissimi certamen de palmâ videntur suscepisse. Mequidem judice his omnibus imperavit ultima in generoso adolescente animi demissio, quâ nobilissimus æqualium suorum flosculus ad infima etiam obsequia descendere non erubuit, neque jam aut calceos purgare, aut purgatos inducere aliis abhorruit. Talis facilè regis

Dagoberti (cujus inter ephebos agebat) oculos cepit, tunc præsertim, cùm dormienti cælum inusitatâ luce advigilare perspexit. Nam post hoc ipsorum Superûm testimonium non potuit quin castissimè amplexatus dulcissimeque deosculatus CUNIBERTUM in filium rex adoptaret. Sed ambivit nobiliorem hereditatem cæli capax animulus, mundoque valere jusso, DEO & aris se addixit. Ab his ad Pontificatum Coloniensem evectus est, bonis utique avibus, quando sacrificantis caput ambire candidissima è cælo columba visa est. Obiit cæli delicium, & amor civium, anno DCLXIII. & amare se vicissim hos mortuus ostendit, cùm grassantem urbe ignem, & jam D. Petri basilicam expugnantem, pressit domuitque. Neque mirum hoc nobis videtur; majores & Veneris flammas puer jam vicit. *Ex Surio.*

His qui ex Deo sunt, omni te obedientiâ & humilitate substerne, ut, qui in te Christum quærunt, Christum inveniant, & in mansuetudine, quam exteriùs viderint, auctorem mansuetudinis in tuo meotis solio præsidere deprehendant. S. Pet. Dam. l. 6. Epist. 30.

S. MAXELLENDIS V. M.
13. *Novembris.*

SUpra & sexum & ætatem MAXELLENDIS Cameracensis virguncula sapuit,

ſapuit, crepundia rata, quidquid magnum orbis oculis oſtentat, & generoſo faſtidio omnia terræ nauſeans, uni cælo arridens. Quid, quòd necdum viro, ſed cælo tamen matura ſe lubens volens huic deſpondit? Itaque ſerò nimis poſteà filiam in manus dare Hartuino juveni nobili & prædiviti parentes conſtituerunt. Noctem enim illa pro conſultatione cùm petiiſſet, eique qui optima ſuaderet, Tutelaris Angelus interveniſſet, in eam denique ſententiam virgo animus ivit, ne detrimenti quidquam virginitas caperet, omnia & agere & pati, quin vitam potius ipſam quàm pactam Chriſto fidem prodigere. Nec multò pòſt, duce peſſimo amore, bellum movit virginitati Hartuinus, & cùm abſentibus parentibus ædes caſtiſſimas expugnaſſet, proditæ ab ancillulâ MAXELLENDI, & è latebris protractæ, ubi florem non potuit, vitam abſtulit. Verùm, ut videret ſub quo ſtipendio mereret, oculos eo ipſo in loco amiſit, nec niſi poſt tertium annum, quando ad tumbam virginis veniam ſceleris rogavit, recepit, reapſe id edoctus, quod nequaquam Poëtæ mentiantur, tyrannum eſſe Amorem & cæcum.
Ex Surio.

Hæc noſtræ Chriſtianitatis ſumma eſt, ut amantibus viciſſitudinem, lædentibus patientiam rependamus: qui ergo fuerit patientior ad injuriam, potentior conſtituetur

in regno. Non enim ad imperium cælorum pervenitur superbiâ & divitiis, sed humilitate, paupertate, lenitate. S. Maxim. serm. de S. Mich.

S. HOMOBONUS CONF.

13. Novembris.

FEcit HOMOBONUS nomini vitam respondere. Neque adeò huic rei conjugium, quo implicatus fuit, neque mercatura, quam exercuit, obstitit. Quin tum demum non sterilem se putavit, cum patrem illum miseri appellarent tum; lucrum se fecisse, cum iis, qui neque unde persolvant, habent, pauperibus rem credidisset. Multum illi eam ob rem uxor negotii facessivit. Sed huic identidem ille occinebat: neminem umquam quantumvis prodigum in egenos ad incitas redactum esse: plus dando accipi, quàm dari: tutissimum ærarium esse, pauperum sinum: quod his detur, non donum sed mutuum esse: quantum dissolvere Superi differant, tantum fœnoris adcrescere: & quæ demum mercatura lucrosior possit esse, quàm nummo cælum emere? Probavit hoc studium Numen, cum canistrum non magnum portentosam panum copiam, fons etiam merum dispensatori ministravit. Adhæc politum in more habuit, concubiâ nocte templum precandi causâ petere, quod

quod clausum aliquoties cum reperisset, nobiles illi Atrienses Cælites aperuerunt. Ille nunquam non vel ad magnæ MATRIS vel FILII effigiem cernuus jacuit, pulchrâ vicissitudine, nunc ab ubere, nunc à vulnere ebrius. Certè ad CHRISTI in crucem suffixi pedes in templo vitam posuit; cum illa Angelorum verba (*Gloria in excelsis* DEO) homines canerent. Sed ille hæc suavius cani ab ipsis Angelis scivit. *Ex Surio.*

Nihil est dignius, quàm ut homo sit sui auctoris imitator, & secundùm modum propriæ facultatis, divini sit operis executor: nam cùm aluntur esurientes, & vestiuntur nudi, nónne auxilium Dei manus explet ministri, & benignitas servi manus est Domini? S. Leó serm. de Quadrag.

S. LAURENTIUS EP.
14. *Novembris.*

PArentem LAURENTII nostri fuisse ajunt Mauritium inter Hyberniæ proceres lætissimè imperantem. Ob id cùm oculi Regi Dermicio dolerent, Mauritius fidei suæ obsidem in filio, quem natu minimum & charissimum habuit, animum dedit. Et poterat suavissima pueruli indoles barbatum licet cujusvis pectus expugnare. Unus Dermicius rex gratulatus sibi est, quòd ægrè denique patri in filio posset facere. Quare innocē-

tissimam animulam vinciri jubet, & in insulam desertam asportari, squalore & sordibus reo utique quàm obsidi similiorem. Subjecit ea res justas iræ faces Mauritio, ut è satellitio regio duodenos etiam ipse vinctos abduceret morituro filio, nisi in tempore hic redderetur, omnes uni parentaturos. Mitiùs proin habitus, & in sacrorum hominum sinu eductus Abbas Glindalacensibus, tū Dublinensibus Archiepisc. datus, deniq; à Pont. ad omnem Hyberniam legatus est. Ergo omnium primo mores Canonicorum in pejus prolapsos ad Majorum regulam correxit, sui etiam severissimus censor. Nam corpus cilicio vestivit, & ter quotidie flagellari à familiari servulo voluit, carneque sibi, quoad vixit, interdixit. Interim ex egentibus numquam pauciores triginta quotidie convivas habuit, satis ipse jucundissimo hoc oculorum epulo pastus. Ultimò dum pacem pacisci inter Henricum Anglorum & Deriogum Hybernorum reges laborat, ab hoc Hyberniâ proscribitur, & in Nortmaniâ moritur. Reperit in exilio patriam. *Ex Lippeloo.*

Multi simplices & humiles cælos penetrant; nullus verò arrogans, quam vis artium liberalium polleat scientiâ, ad cæleste admittetur convivium, tantoque gravioribus cruciabitur pœnis, quanto nequiùs donum Dei tractaverit. S. Laur. Iustin. de Casto connub. c. 14.

SSS. SA-

SSS. SAMONAS, GURIAS ET ABIBUS MM. 15. *Novembris.*

TRiumpharunt tergemini Heroës isti Edessæ. Alii multa eorum miracula, nos unum narrabimus. Erat Edessæ matrona vidua Sophia, & huic filia Euphemia; illam virtus, hanc etiam formæ gratia commendabat. Sed & miles præsidiarius Gothus erat, qui oculis puellæ captus eò demum matrem perpulit, ut barbarum socerum quàm hostem mallet. Priùs tamen jurare sibi hunc ad Martyrum nostrorum tumbam conceptis verbis voluit, eo loco habiturum se novam nuptam, quo socii thori fides juberet. Facilè jurare militi fuit. Ergo in Italiam abducit Euphemiam, non dominam, ut ipsa rebatur sed servam planè, ut qui domi conjugem pridem habebat. Huic insuper forma tam liberalis in ancillâ minimè placebat. Multò maximè libertus ex eâ natus displicebat. Itaque dolorem vultu & imperiis vindicat, partum veneno tollit. At Euphemia reliquias hujus ab ore filioli legit, meroque miscens novercam infantis Manibus inferias mittit. Ipsa utrique parentatura, tumulo hujus à cognatis includitur. Sed adfuere tandem fide jussores GURIAS, SAMONAS & ABIBUS, & Euphemiam somni beneficio

transvectam patriæ & parenti reddiderunt. Subinde & Gothus adest; rogatus à Sophiâ de filiâ & nepote, salvum utrumque & ab utroque salutem nuntiat, venturis utique, si gradum militarem gradi vel mulier vel infans potuisset. Verùm perfidiæ à productâ ex adytis Euphemiâ convictus capite pœnas dedit, & occidit ecce puer Amor, cui ingens Mars pepercit. *Ex Metaphr.*

Quid potest tibi mundus conferre sine IESU? *Esse sine* IESU *gravis est infernus; & esse cum* IESU *dulcis paradisus. Qui invenit* IESUM, *invenit thesaurum bonum, imò bonum super omne bonum; & qui perdit* IESUM, *perdit nimis multum, & plus quàm totum mundum.* Thom. de Kemp. l. 2.

B. ALBERTUS MAGNUS.
16. *Novembris.*

ALBERTUM, quem nobis Lawingæ Suevorum dedit, MAGNUM fecit *Virgo Magna*, in cujus clientelam parvulus se dedit. Atque hæc adspectabilis ALBERTO, monuit ad D. Dominici castra transiret. Ivit ALBERTUS; verùm quòd indolem ad studia tardiorem attulisset, penè stationem suam tyro deseruit. Iam fugam paranti & scalas admoventi cæli scala VIRGO iterum se objecit, utque animos ALBERTO faceret, jussit

sit inter omnes & sacras & humanas scientias ejus optionem facere, quæ maximè animo arrideret. Ille continuò Philosophiam expetiit. Ne tamen sibi hanc ascriberet, repetituram se dona sua olim VIRGO edixit. Itaque ALBERTUS ille nuper omnium risus, per omnium ora nunc volare, Doctorque primùm Hildeshemii, tum Ratisponæ, Lutetiæ deinde Parisiorum, Coloniæ Agrippinæ, famâ nominis orbem implere. Sed omnia dixero, si D. Thomam unicum sanctioris doctrinæ magistrum, fuisse discipulum ALBERTI dixero, qui infulam Ratisponensem cùm primùm potuit cum libris suis mutavit. Sed ecce tibi dum in ultimâ senectâ orbis hoc oraculum responsa fundit, subitò deficiente rerum omnium memoriâ, obticuit, vivumque è scholâ funus discipulorum corona domum cum lacrymis deduxit, quas ille etiam toties fudit, quoties aures *Mariæ* nomen pulsaret. Porrò quotidie abhinc tumulum suum contemplari solitus, inscendit denique hunc anno M.CCXC. Vivit tamen hodie etiam in libris suis, & eruditionis suæ fontes ubera *Virginis* laudat. *Ex Bavar. S. Raderi.*

Omnes actus nostri Christo socio debent vel teste compleri; ut bona ipso auctore faciamus, mala propter ipsius contubernium declinemus. Erubescit enim mala facere,

qui ſcit Chriſtum ſe habere participum: Chriſtus enim in bonis eſt, in malis noſter eſt conſervator. S. Max. in Hom.

S. EDMUNDUS EPISC. 16.*Nov.*

ANglos Gregorius Angelos dixit. Certè EDMUNDUS fuit. Hic nihil antiquius habuit, quàm eos fugere, qui animorum ipſiſſimi latrones, Pyladen tamen mentiuntur. Et fortè prato ſolus inambulabat, cùm videt formâ ſcitiſſimâ puſionem; capit ſalutem, redditque. Audit eum eſſe, qui latus ſuum in claſſe; & ubi ubi eſſet aſſiduus ſtiparet. Mox exaratum in fronte *Jeſu* nomen legit, & hoc tunc juſſus eſt contra mortem inopinam memoriæ ſemper infixum ferre. Tam *Jeſu* igitur amicus auſus eſt ſponſam *Mariam* ambire; quod ut amor facilius impetraret, annulos ſibi geminos fabricavit, è quorum gemmâ gemma altera *Maria* ab Angelo ſalutata emicabat; horum altero *Virginis* digitum, altero ſuum coronavit. Atque ita quidem ille pulchrè virginitatem ſuam obſignavit. Ceterùm cùm ſtatas ſponſæ ſuæ, & D. Ioanni preces percurrere omiſiſſet literis abſorptus, ferulam Ioannes in tentavit dormienti. Itaque à mediâ ſemper nocte *Auroram Mariam* veneratus, tum demum ſacra volumina ante eburneam illius

lius imaginem lectitavit, non nescius ex hujus potissimum uberibus divinæ sapientiæ rivos scaturire. Archiepisc. Cantuariensis factus affirmavit, malle se in ignem, quàm in noxam labi. Exul moriturus. Mi *Jesu*, exclamavit, te testem habeo, te preter nihil umquam expetisse. Hujus vulnera tunc milies est exosculatus, pectus præsertim saucium, in quod etiam vitam expiravit, nobilem ad invidiam tumulum. *Ex vitâ.*

Si publica fama te non damnat, propria te conscientiæ condemnat; quoniam nemo potest seipsum fugere. Vis nunquam esse tristis, BINE VIVE. *Bona vita semper gaudium habet; conscientia reorum semper in pœnam est.* S. Bern. de Int. dom.

S. GREGORIUS THAUMATURGUS EP. 17. *Novembris.*

MIracula, quæ GREGORIUS patravit, pagellâ hac circumscribere, novum foret miraculum. Famam castissimi juvenis traduxerat muliercula; obsessa tamen à dæmone palinodiam cecinit, obsidione non nisi à GREGORIO liberata. Sub initia Pontificatûs magistram *Virginem Matrem*, *Virginemque Ioannem* habuit, dignus his discupulus, utpote & ipse Virgo. Cacodæmoni oracula loquenti silentium indixit, & sanè proscripsit; pòst eidem ab exilio

redeundi

redeundi poteſtatem per literas fecit. Ut fratres duo, quos lis de paterno lacu disjunxerat, in amicitiam rurſum coirent, cedere omnem inde aquam; ut fidem teſtatam faceret, temploque exædificando locum, montem aliò ambulare juſſit. Iterùm Lyco flumini exundanti moram poſuit ſcipionem ſuum, qui illicò frondeſcens ripam umbrâ ſuâ veſtivit. Inſequentis ſe ſociumque hoſtis oculos ita precando fefellit, ut quos impius quærebat, arbores crederet. Moriturus è ſuis ſeptemdecim dumtaxat reliquit ſuperſtitioni deditos, cùm ſub adventum ſuum non plures Chriſti addictos reperiſſet. Tumulum cum aliis ſibi communem eſſe voluit, ne, quod vivus numquam fecerat, mortuus proprii quid haberet. Suſpiciant alii hæc miri, ego de GREGORIO, quod de Malachia Bernardus, dico: inter multa magnaque miracula, maximum miraculum, quod fecit, ipſe fuit. *Ex Gregor. Nyſſ.*

Si vis utiliter aliquid ſcire & diſcere, ama neſciri, & pro nihilo reputari. Hæc eſt altiſſima & utiliſſima lectio, ſui ipſius vera cognitio & deſpectio. De ſe ipſo nihil tenere; & de aliis ſemper bene & altè ſentire magna ſapientia eſt. Thom. de Kemp. lib. 1.

S. GREGORIUS TURON. EPISC.
17. Novembris.

ILle eſt GREGORIUS, cui nomen infula Turonenſis fecit. Parentes illi è primâ nobilitate, nutrices a teneris annis Muſæ fuerunt, quibus vicem ille tam poſteà rependit, ut neſciam plúſne ille Muſis, an Muſæ illi debeant. Puer vitam, quam à patre acceperat, bis eidem reddidit, nec ſine miraculo, cùm medicinam morituro nunc nome IESU ligno inſcriptum, nunc alter Tobias piſces exta adhibuit. Ipſe quoties ægrotavit (& ægrotavit ſæpiuſculè) è cælo medicos, vel D. Eligium vel Martinum habuit, cujus vitam rectè in templorum parietibus, ſed multò rectiùs in animo ſuo depinxit. Sub noctem *Virgini* ſacram, ædem hujuſ frequentari ab Angelis cum multo lumine vidit, & portâ ſponte ſuâ reſeratâ ipſe etiam admiſſus eſt. Tam charus cælo, caſtigatus ſcilicet ab hoc non ſemel eſt. Etenim ſomnum dormientis in natalitiâ Chriſti noctè Angelus alapâ diſcuſſit. Tam non poſſunt ferre Superi Epiſcopum dormientem. Jàm ſimul ac lapſus eſt in neſcio quam gloriolæ vanæ cogitationem, equus etiam ipſe lapſus ſub GREGORIO reprehendit GREGORIUM. Itaque impoſterùm miracula, quæ plurima patrabat, non

non ſibi ſed Divorum lipſanis, quæ ferebat, adſcripſit. Congreſſus Romæ cum Gregorio Pontif. cùm hic viri ſtaturam (multùm animo minor erat) tacitè miraretur, non neſcius arcanarum cogitationum noſter, *Dominus, dixit, fecit nos; non ipſi nos.* Itaque maximi deinceps GREGORIUM ipſe etiam magnus Gregorius fecit. *Ex Surio.*

Tres virtutes ſunt, quæ pueris adoleſcentibus magis congruunt, Verecundia, Taciturnitas & Obedientia. Non eſt autem dubium, ſi has ſtuduerint habere, quin poſſint, Chriſto duce, ad culmen perfectionemque virtutum aſcendere. S. Bern. l. de Ord. vitæ.

SS. ROMANUS ET BARULA MM.
18. *Novembris.*

PArabat anno Servatoris CCCI. Aſclepiades Procoſ. exſcindere templum Chriſtianorum Antiochiæ. Huic nimirum ROMANUS ſeſe oppoſuit, & dictis ſuis animos ſociis unicus addidit. *Nunc demum pugnandum pro Aris cogitarent. Hoſtem utique eſſe Aſclepiadem patriæ, qui huic DEUM eripere tum iret. Pulchrum fore, ut aras defenderent, caderead aras litaturos. In quamcumque demum partem alea caderet pugnæ, victores Chriſtianos futuros.* Captus igitur velut ſeditioſus ROMANUS, & ex equuleo ſuſpenſus,

cùm

cum plumbatis, cæderetur, ferreum se præbuit. Quin causæ optimæ fidens, ausus est ad teneræ ætatis testimonium provocare. Audiret vel ex hâc judex, Deúmne unum an dæmones tot colere præstaret? Et ecce evocatus BARULA infans penè non minùs fortiter quàm facundè pro *Deo* & *Romano* dixit, dictaque sua flagris & ipse concisus sanguine firmavit. Sic enim verò peroranti filiolo acclamavit è turbâ mater fortissima, quin inter tormenta sitibundum objurgavit etiam, quòd aquam rogaret, quando Superi sanguinem ipsius sitirent. Inde ad supplicii locum & dux & bajula filii caput abscissum & sanguinem, dulci urnâ, sinu excepit. At ROMANUM ad ignes damnatum patrocinante cælo imber absolvit. Quin linguâ orbatus innocentiam suam tamen priùs loqui non desiit, quàm strangulatis faucibus vox intercepta est. Sed & hujus Echo cum plausu cælo excepta. *Ex Prud. & Chrysost.*

Quid illi grave videri poterit, qui semper mente tractat quàm non sint condignæ passiones hujus temporis ad futuram gloriam? quid concupiscere poterit in sæculo nequam, cujus oculus semper videt bona Domini in terra viventium? S. Bern. serm. 4. de Ascens.

S. ODO ABBAS. 18 Novembris.

Officio suo fungi patres à patre ODONIS discant. Unicum & vix natum filiolum à cunis inter brachia in cælum sustulit. Divoque Martino & sacris devovit. Dixisses assensum infantem, ita non tam lac maternum, quàm erga Martinum amorem suxit, qui scilicet cum puero deinde crevit, dum literis excultis inter Canonicos Turonenses est cooptatus. Sed cùm tunc etiam vanis poëtarum (& Virgilii præcipuè) commentis plus quàm piis commentationibus vacaret, per somnum vas vivit cumprimis elegans, sed serpentibus plenum. Monuit scilicet iterum cælum, quod ipse Maro, anguem ut juventus caveat in herbâ latentem, dum fraga legit: Noster deinceps precibus ad D. Martini noctes invigilavit: quò sæpius euntem cùm ex itinere vulpes infestarent, mirum dictu suppetias contra has lupus tulit, idem deinde ODONIS hospes, ædiumque non ridiculus jam custos. Sub hæc dum Lutetiæ Parisiorum ampliùs literis operam navat, ab ipso Greg. Pont. noctu calamum dono accipere visus est, quo magni Doctoris Moralia, ut ajunt, sparsa omnibus libris in unum corpus colligeret. Jàm monachus laboravit tam diu, quoad monachum etiam pater, mater velum

velum indueret inter virgines. Abbas Gigniacensis, mox Cluniacensis miranda & fecit & passus est, dum collapsam monasteriorum disciplinam erexit. Ad extremum æger Romæ impetravit, ut redire in patriam liceret. Ibi denique vitam posuit ubi accepit, ad D. Martini tumulum. *Ex Surio.*

Vis scire, homo, quid Deo debeas? quòd factus es, Dei creditum est; quòd es rationis capax, Dei fœnus est; quòd discretionem mali bonive possides, accepisti; & quòd vivendi normam acceperis, per chirographum legis stipulanti Deo spopondisti. S. Pet. Chrys. s. 94.

S. PATROCLUS CONF.
19. *Novembris.*

GEnus & origo PATROCLO humilis fuit, sed indoles næ generosa, quæ tum se prodidit, cùm rus ad oves est ablegata, fratre Antonio ad ludum literarium amandato. Etenim cùm hic oblitus eodem ovo se prognatum, fratrem-opilionem aversaretur Musarum pullus, tam ille succensuit silvis, ut relicto in his pane ad Apollinis castra etiam ipse transfugerit, nec multò pòst ostenderit, non ingenio, non studio se fratri, solo fastu cedere. Ita hodie etiam videas convitiis (veluti ventis incendia) non extingui, sed ali artes.

Cæterùm ab Apolline transiit ad sacra, ab his ad solitarium locum: & operam in erudiendâ juventute posuit, fuitque omne Minerval *una* DEI *gloria*. Inde quoque, ubi solum esse non permiserunt prodigia, in silvas aufugit, cùm loci ac sacelli heredes sacras virgines instituisset. Sed & silvæ miraculis coruscarunt viri, & dæmon pulsus ex hominibus passim per urbes famam PATROCLI ferebat. Pulsurus tamen vicissim statione suâ hostem veterator, cogitationem de reditu ad urbes ingessit. Hic Tutelaris Angelus conscendere secum columnam jussit, indeque totam mundi tragœdiam, hoc est, furta, rapinas adulteria, ac denique horum omnium epilogum interitum jussit spectare. Dedit lacrymas arbiter ludi PATROCLUS, nec placuit jam spectare, minùs agere fabulam tam funestam; quin totus mundo ut exiret, ad cælum abiit. A morte pluribus cæcis oculos aperuit: utinam nobis etiam, quò nempe mundum iis, quibus ille, oculis aspiceremus! *Ex Surio.*

Prævaricatores revertimini ad cor, intelligite non intelligentes, quia omnes mundi promissiones seductoriæ sunt, omnes blanditiæ venena, cunctæ delectationes pocula mortalia, viaque illius sempiterna mors. S. Laur. Iustin. Lign. vit. de Fide. c. 1.

S. ELI-

S. ELISABETHA VIDUA.

19. *Novembris.*

AGe ſuperbe, qui deficiente animo ELISABETHAM ad Servatoris Chriſti effigiem vides, audi etiam quæ dolor intus loquitur. *Nimirum me terræ pulviſculum purpura involvit, tu, mi Chriſte, heu! nudus meam erubeſcis vicem. Mihi corona auro & gemmis, tibi ſpinis & ſentibus riget. Ego pulvinaria calco, tu locum capiti circumſpicis, nec, eheu? invenis. Me aulæ ſervitia vallant, te ſoli hoſtes ſtipant. I, purpura; rectiùs ſanguis me Sponſi pinget. Ite gemmæ; nobiliores ſub cruce legam. Abi gravis auro corona; roſas è ſpinis. Tollite pulvillulos; crux, Sponſæ erit lectulus. Secedito amicorum cohors; dolores me rectiùs ambient.* Hæc inquam tantum apud ELISABETHAM potuēre, ut jam ſe ipſa ſuperbior omnem pedibus mundum ſubderet, totamque miſerorum ſe ſervitiis addiceret. Ergò igitur extructo quàm ampliſſimo xenodochio, ingentis familiæ mater nongentis quotidie victum ipſa miniſtrare, aquam capiti pedibuſque affundere, ſordes abſtergere, ipſa adeò fœdiſſima ulcera nobiliſſimis oſculis honorare. quid? quòd conjuge è vivis erepto, arce pulſa omnes injurias ipſamque famem forti animo concoxit, damnatiſque regiis fuſis pul-

chriora sibi ipsa è cælo nevit. Intereà apud Deum omnia potuit, & matrem exemit è piacularibus flammis, juvenem verò nuper ab impuris ignibus ardentem sanctioribus cæli amoribus tantùm non emori fuit. Morienti ut aliàs sæpè Christus adstitit, & accinuêre Cælites aviculam induti. Bonis igitur avibus è vitâ abiit. *Ex Iacobo Montano.*

Si desideras Deum videre sublimem, humilem priùs IESUM *videre curato: intuere priùs exaltatum serpentem in deserto, si videre desideras Regem in solio residentem. Ista te humiliet visio, ut illa exaltet humiliatum: reprimat ista tumorem tuum, ut illa repleat desiderium tuum.* S. Bern. serm. 1. de verb. Isaiæ.

S. DASIUS MART.
20. *Novembris.*

ID quod palàm hodie, & sine larvâ dæmon facit, hoc jam olim fecit Saturnum mentitus. Voraverat hic plùs quàm inhumanâ ingluvie filios suos, & viscera sua in viscera crudeli dente congesserat. Scilicet divinitatem hæc impietas meruit, cui deinceps orbis puerorum sanguine ac morte litaret. Et tenuit hic mos non unam ætatem, atque Christiana sæcula etiam infamiâ suâ aspersit. Ita Dorostorum urbs scelere, quod nec, qui alluit illam, Ister satis eluet, annis

annis singulis ipsum juventæ florem principemque infando sacrificio immolabat. Ut verò eò pulchriùs hoc adornaret, xxx. omninò dies omnibus deliciis victimam infelicem saginavit, utque splendidiùs periret, purpura autoque induit, sic inter risus potiùs quàm gemitus morituram. Atque hæc sors cum DASIUM formæ omnis compendium nominasset, invitatus scilicet ad patria sacra, palàm detrectavit non mortem, sed causam mortis. Nam qui Saturno noluit, rectè Christo victima procubuit. Exhorrescitis, scio, parentes infanda hæc sacra: at quid aliud paratis, quàm orco victimam, cum filios voluptatibus frangitis, vestium luxu corrumpitis, & in patriæ conspectu indulgenti amplexu perimitis, ipsissimi & heu! inter medios Christianos, Saturni? Quàm rectius, filios Christo, cum hic parvulos ad se vocat, non negaretis? *Ex Menæis & Menolog.*

Homo redi ad Deum sic amatus à Deo, & ad illius gloriam da totum te, qui se totum propter te ad suam deduxit injuriam: & voca patrem fidens, quem tanto amore tuum probas, sentis, intelligis esse genitorem. S. Pet. Chrys. serm. 70.

S. EDMUNDUS MART.

20. *Novembris.*

ALter EDMUNDUS rex est; altera Angliæ gloria. Hic anno DCCC. LXX. cùm Iugar Daniæ rex, vastitate Angliæ ingenti illatâ, misisset, qui regias gazas veluti suæ jam victoriæ præmia, ni totas mallet amittere, dividere secum juberet, fortiter respondit. *Nullà se latronibus stipendia numerare solitum liberum se & regem meminisse, neque aliter, cùm vires starent, partiturum divitias suas, quàm ferro fuisse. Nunc post lacerum regni corpus quid capiti parceret? plebeio sanguine huc usque ebrium rectiùs regium haustiurum. Tum deníque se extincto totam hæreditatem adiret. Inter spolia Numinis iram, & vindictam reperturum.* His in majores jam iras versus Iugar captum non regiis catenis oneravit; flagris deinde servilem in modum acceptum, scopum esse militum sagittis jussit; demum caput auferri, aliter & cælo jam coronandum. Porrò hoc feris in pabulum inter dumeta abjectum præclarus jam denique custos lupus tutatus est, & cùm caput suâ voce se quærentibus prodidisset, etiam funus mœsto ululatu prosecutus scribitur. Tyranno in lupum abeunte, lupum in hominem rediisse dixisses. Sed & caput corpori suo redditum integrumque

à tabo

à tabo longe pòst repertum ajunt; quin barbæ capitisque pilos succrescentes quotannis detonsos esse. Et dubitabimus porrò virtutem etiam post mortem vivere? *Ex Surio.*

Sicut Christi milites, deposito corporis animique torpore, virtutum procedamus ad campum: dedimus corpori annum, demus animæ dies: impendimus nobis tempora, tempus deputemus auctori, vivamus DEO *paululum, qui sæculo viximus totum.* S. Pet. Chrys. s. 12.

PRÆSENTATIO B. MARIÆ V.

21. *Novembris.*

HEus! ad spectaculum hodiernum omnes vos in orbe parentes voco, liberos omnes. Ne dubitate oculos adferre, cùm, ut hos pascant, effundere se cælo, & convolare Superos videam, videam arridere, acclamare audiam. Ecce *Trimula Virguncula*, Iudææ delicium, patris & matris amor, spes familiæ unica, unica fessæ ætatis virga, hæc inquam talis ac tanta, è parentum sinu & brachiis, non ad Veneris alicujus gynæceum, non ad nuptias, quas cunis promittere amant patres; sed ad castissima vota, ad templi adyta deproperat, evolatque ad aram, ipsa mox templum, ipsa Numinis ara futura. Assentiuntur intereà Ioachimus & Anna, & filiæ

ſibique plaudunt. Quid hic noſtras ætas! Nimirum pereat flos virgineus, ne ſtirps avita: intereat pudor, ne familia. Lacrimentur Angeli, modò nepotes rideant. Si vacuum incolis cælum, modò domus non heredibus. Si quid pulchrum in liberis, ſi quid ingenuum & liberale, aulæ hoc debetur genio, mundi ſervitio mancipatur & carnis amplexibus. At ſi quid monſtri naſcitur illud demum, ajunt, in clauſtra Religioſa (deſertas inſulas cogita) exportetur. Si quid bardum, blæſum luſcum, claudum, hoc hoc cellâ occultetur, ſilentio monaſtico corrigatur, cucullo abſcondatur, togâ involvatur. Deus ſibi habeat, quod nemo hominum velit: Chriſtus domum ducat, quas thalamo omnes terræ filii excludunt. Erubeſcite parentes, & ruborem veſtrum in ſpeculo, in vultu Ioachimi & Annæ, hodie corrigite.

MARIAM ô *fidelis anima imitare. Cœlis Deo inhære amplexibus, devotionis gemitus emitte, amoris prome carmina; & ignitæ laudis ſacrificium exolve: eris procul-dubio pudiciſſima turtur eò ſpecioſior, quò frequentiùs his amoris præludiis inhærebis.* B. Laur. Iuſtin. in F. Pur. B. M. V.

S. COLUMBANUS CONF.

21. *Novembris.*

ECce ſub pedibus filii triumphatam matrem. Quid oculos avertitis filii molles, ſi Deus arridet? Nimirum ſic pugnandum eſt, cùm mater in filium movet, non jam mater, ſed hoſtis; cùm lacrimæ claſſicum canunt, tela volant verba melle illita, trabales è pectore ſagittæ gemitus veniunt, ferreum pectus penetraturi; cùm inſidias ubera detegunt, & uni tota acies (mater) ſe opponit. Perrupit tamen COLUMBANUS, & quod Chriſti militi Hieronymus ſuaſit, per calcatam matrem ad victoriam ſibi iter ſtravit, Religionique opima ſpolia ex parente tulit. Domito cognato hoſte, quid mirum ſi virtuti lupi ceſſerunt; quos inter duodenos obambulantem COLUMBANUM ovem aurei ſæculi putaſſes: ſed & urſus antrum ſuum ceſſit fortiori. Unus Theodoricus Galliæ rex monitis piis auſus eſt reſiſtere, ſed ſuo & poſteritatis ſuæ interitu. Hoc igitur etiam triumphato, dux COLUMBANUS eorum factus eſt, qui in parentes cælo auctore pugnant. His caſtra ille ſtruxit cœnobia, & ne commeatu deſtituerentur, precando nunc creſcere in horreis, nunc in manu annonam fecit. Ut verò in obſequio

Tiro-

Tirones exerceret, ægros e lectulo surgere & flagellare frumentum jussit. Et verò laboris fructum sanitatem tulerunt. Mitto alia mira, sed non illud; ut subjicere Christo plures animas allaboraret *Columbanus*, Angelum illi Tutelarem in membranâ orbem (magnum virtutis stadium) ostendisse. Quid, ah! quid nos igitur agimus, quibus non jam unum, sed geminum stadium, geminum inquam orbem, Superi explicant? *Ex Ionâ.*

Navem corporis nostri solvamus à littore mundano, sæcularis patriæ renunciemus curis, in Crucis arbore tota mentis vela tendamus, virtutum funibus, sapientiæ remis, gubernaculis disciplinæ navigii nostri muniamus incessum. S. Pet. Chrys. serm. 8.

S. CÆCILIA. V. & M.
22. *Novembris.*

SI quæris, quod intercinentibus organis CÆCILIA carmen dederit, illud respondeo, quod unæ, quæ Agnum sequuntur, virgines sciunt modulari. Itaque quo die homini in manus danda erat, nuptialem vestem cilicio astrinxit, quo nobiliorem virginitas non habet zonam. Noctu sponsum Valerianum monuit, caveret pudori suo manus inferre, cujus longè fortissimum custodem è cælo Angelum haberet. Hunc coràm intueri cùm ille peteret, suasit impuros

ros à superstitione oculos sanctiori priùs baptismatis undâ elueret. Eluit, & voti mox compos formosissimum multâque luce vestitum Ephebum vidit: qui serto nobili utrumque coronavit, & precantes miro odore perfudit. Et fecit hic odor post Christum currere etiam Tiburtium Valeriani germanum, amboque ita in stadio Christiano cucurrerunt, ut bravium Martyres obtinerent. CÆCILIA è balnearum, quas tyrannus succenderat, flammis pulchrior, tribusque in collo vulneribus velut totidem monilibus ornatior, cùm triduum supervixisset, ædesque suos in templum vertisset. Martyrum vestigia velut paranymphorum insistens, cælum & ipsa petiit, & Agno denique nupsit minimè sterilis virgo, ut quæ moriens uno partu Christo cccc. peperit. *Ex Metaphr.*

Sunt plurima, quæ Angelis placent, & eos in nobis invenire delectat; ut est sobrietas, castitas, paupertas voluntaria, crebri in cælum gemitus, & orationes cum lacrimis & cordis intentione. Super omnia unitatem & pacem à nobis exigunt Angeli pacis. S. Bern. s. 1. de S. Mich.

S. CLEMENS PAP. M. 23. *Novemb.*

PRodiit CLEMENS è D. Petri scholâ: virtutis primò magistri, tum infulæ etiam heres inter Pont. Max. ter-

Ecce beatus Clemens homo erat similis nobis, & carni suæ eodem vinculo naturalis affectionis inhærens; si ergo ille calicem salutaris accepit, quid nos retribuimus Domino pro omnibus, quæ retribuit nobis? eâdem certè insignivit imagine, eodem sanguine nos redemit. S. Bern. serm. de Clem.

S. TRUDO CONF. 23. *Novemb.*

IN Hasbaniensi agro spinas inter, hoc est, divitias patrias, educatus flosculus TRUDO suffocari tamen minimè potuit, quin caput supra nubes puer tulit, eoque altius, quò profundius in se descendit. Itaque servulis suis inservire dominum TRUDONEM vidisses. Quam virtutem ut tegeret, vilissimos corpori vestiendo pannos injecit. Porrò omnia etiam quæ per ludum egit, egit seriò. Quare cum tumultuario opere & congestis temere saxis sacellum extruxisset, futuri operis sui hoc typum & votum voluit esse, quod reapse posteà in provectâ ætate persolvit. Placuisse & operam & artificem puerum, cælum ostendit, cum mulieri improbæ ædificium ludicrum disturbanti oculos eripuit: quos tamen, ubi primum facinus animo vidit & agnovit, reddidit *Trudo.* Egenis tã favebat, ut suas cum illis vestes communes haberet, &, ut illos indue-

ret, se his exueret. Talis Angelo bono adhortante patriam fugit, & cælesti disciplinâ amplius erudiendus concessit ad Tungrensem Episcopum Remaclum. Profectum cælestes in vitâ radii, à morte odor & prodigia alia complura prodierunt, ex quibus illud memorabile imprimis est, quòd cognatum, qui contra vota cælo facta in thalamum sponsam induxit, virgâ castigavit per somnum, claudúmque reddidit adulterum Amorem patri suo deinceps Vulcano in hoc similem. *Ex Surio.*

Beatus qui puris cordis oculis Deum semper intuetur, quique bonis ac honestis colloquiis delectatur, & à pravis ac turpibus, quæ bonos mores corrumpunt, abhorret; quoniam minimè fiet diaboli mancipium. S. Ephrem de Vita spirit.

S. FIRMINA V. & M. 24.*Novembris.*

ITerum ecce terra astris nubit: iterum dos sanguis virgo, & arrha cælum est: iterum Cælites sunt paranymphi. Nomen si nosse sponsæ cupis, FIRMINA est, Calphurnii Urbi Præfecti filia, & digna tam magnâ fortunâ; quæ ut amoribus tam castis liberiùs vacaret, deseruit Urbem, & Ameriam habitavit. Sed ubique castitas insidias incurris; una tibi tota vita lucta est. Invidet Christo sponsam suam homo Olympius, cui Ame-

Ameriæ præfectura tunc erat demandata, ad cœnam & nuptias invitat, renuentem thalamo includit adulter procus. Quid ageret captiva Christi nupta? precibus pugnat; cælum miraculis. Etenim cùm Olympius jam in exosa amoris vincula manus stringeret, obriguere eousque hæ, dum castitati victas daret, & Christianam fidem cum totâ familiâ (centum erant & quinquaginta) amplecteretur, cujus pulchritudinem ingens, quod è cælo affulsit, lumen attonitis ostendit. Et jam ecce primus pro castitate & fide Olympius occumbit, ex Christi rivali paranymphus factus, habuitque socium tortorem non absimili miraculo sociatum. Sic præeuntem non invita jam secuta est FIRMINA. Viam flagra stravere verberaque, & , quas inter expiravit, faces lateri admotæ. Itaque has etiam rectè nuptiales fuisse dicemus. *Ex Ferrar.*

Melius est habere malorum divortium, quàm consortium; quia sicut bona multa habet laudabilis vita & conversatio sanctorum, sic plurima mala societas affert malorum, quam quicunque tenuerit, continentiam numquam tenere valebit. S. Laur. Iust. Lign. vit. c. 5.

S. MERCURIUS MART. 24. Nov.

Audete milites: non excludit vos cælum, si quam aliis vim etiam huic facitis. Fecit MERCURIUS, qui malè Decio primùm, sed benè pòst Christo militavit. Cùm enim in ipsâ acie de Angeli sui Tutelaris manu gladium accepisset, quo hostium benè magnam partem trucidaverat; non moratus est sub illo deinceps mereri, qui optimum stipendium certam victoriam numeraret, quam ille etiam contra Decium reportavit. Quid enim? Superi! quatuor palis alligatus, distractusque abstrahi tamen ad tyranni partes non potuit. Suspensum è capite saxum ipse pedes suspensus, velut fascem suum generosus miles portavit. Sed neque ignes horruit, & plagas pro Christo etiam aversas adversas putavit. Exilium velut missionem accepit. Caput spiculatori velut Imperatori coronandum porrexit. Illud inprimis memorabile, quòd MERCURII operâ, etiam cùm in cælo jam ageret, *Virgo Mater* sit usa. Nam ajunt D. Basilium ante *Virginis* effigiem Juliani impietatem accusasse, hanc capitis in tyrannum sententiam dixisse, & ad id ablegasse MERCURIUM; à quo ille confossus haustum è vulnere cruorem cum hâc impiâ voce in cælum ejaculatus sit: *Vicisti Galilæe*: rem omnem ab absente tunc Mar-

Martyris hastâ & prostridie cruentâ proditam esse. Atque hoc puto etiam Sodalibus aurem vellicabit, quæ semper MATREM audit, etiam nonnumquam eam judicem esse. *Ex Baron. & Metaphr.*

Audes aperire os tuum, & in cælum juramenta atque blasphemias emittere? & non times ne fortè falx ignea, quam Propheta vidit, demoretur in domo tua, teque excidat, qui sic audes aperire os adversus Deum, in quem Angeli non audent oculos conjicere? S. Ephrem paræn. 43.

S. CATHARINA VIRG. & MART.

25. Novembris.

PAlladem Christianam damus, CATHARINAM inquam, fortissimam virginem & sanctiorum Musarum dignissimam Præsidem, non ægide aut hastâ mendaci, sed rotâ fractâ & lacteo gladio formosam. Ausa est hæc una ex omni Alexandriâ Diis sacrificantem Maximinum interpellare, stultitiæque propalàm arguere, quin captiva cum quinquagenis Philosophis pro Christo in arenam descendere. Et fassi sunt tot viri à virgine se victos, & in flammas abjecti, manus Deo, & palmam CATHARINæ dederunt. Illuc CATHARINA etjam Imperatricem, quæ ad vinctam inviserat, carcerique præfectum Porphyrium cum suis præmisit. Ipsa ultima cum ty-

tyranno commissa primas tamen abstulit. Nam carceris tenebras cur non suspexisset, in quibus præsentem illi licuit Christum aspicere? Iam verbera ac plagas facilè tulit, cùm idem, ut promiserat, rubor suppeditaret. Negatum verò undecim ipsos dies cibum potumque etjam contempsit, cum commeatus è cælo suppeteret. Quid? ingeniosam in tormenta rotam, velut melior fortuna calcavit. Denique virum (ut nobilis ævi nostri Poëta ait) credidisses, nisi cum caput ensis abstulit, virginem lac, quod pro sanguine fluxit, prodidisset. Meruit tanta virtus ab Angelis in monte Sinâ tumulari, & è tumulo hodie etiam CATHARINA oleum terris dividit; ut quod de suâ Pallade finxit antiquitas, de nostrâ sine mendacio possimus affirmare. *Ex Metaphr.*

Virgo Christus est, & Virginis filius, & virginem conjugem vult habere. Tu si habes Angelicam (plus dico vobis) Christi Matrisque suæ gratiam, hilaresce, tripudia, & in amplexus Christi gestiens, illud amatorium clama suspirans; Osculetur me osculo oris sui. S. Bern. in Evang. de 10. virg.

S. CON-

S. CONRADUS EP. 26. *Novembris.*

CONRADUS infulam Conſtantienſem accepit à D. Udalrico Auguſtanorum Præſule. Fuit cùm uterque cœnam frugalem ſanctis de Deo ſermocinationibus aſpergerent. Et erat is dies Iovi dicatus. Jamque protracto ultra mediam noctem colloquio is expiraverat, Venerique ceſſerat; cùm fores nuntius pulſat, admittitur, auditur, & pernæ fruſto ab inadvertente donatus dimittitur. Nimirum, ajebat ille ad alios, hoc eſt, in veneris odium carnem edomare; ſimul carnem è ſinu parabat producere, cùm ecce piſcem oſtentat, jamque piſce ſuo magis mutus ſe ipſum damnat. Inambulabant aliàs animi causâ, & cadentes ex alto Rheni aquas arbitrabantur; cùm geminas inibi animas volucrem indutas torqueri cognoverunt. Vix pro his ad aram fecerunt, & ad cælos viſæ ſunt evolare. Ceterùm CONRADUS priuſquàm obiret, GEBHARDO nobili adoleſcenti ſedem ſuam inſidenti vates fuit, feriò id poſt ſe facturum, quod nunc per ludum faceret. Dum ad aram ſacrificat, delapſus araneus in calicem ſe infert. quid faceret; eodem poculo & vita & mors propinabantur. Bibit tamen, & imperterritus à ſacris menſæ accumbit. Ibi omnibus admirantibus ex ore ara-

neus innoxius exit, meritò pedem efferre jussus à mensâ, quem invocatus intulerat. *Ex Membran. Eccl. Const.*

Opera misericordia, affectus charitatis, sanctitas pietatis, incorruptio castitatis, modestia sobrietatis semper tenenda sunt; sive cum in publico sumus, sive cùm in domo, sive ante homines, sive in cubiculo, sive loquentes, sive tacentes; sive aliquid agentes, sive vocantes. S. August.

B. SILVESTER CONF. 26. *Novembris.*

OCulos & aures advertite omnes Veneris columbi, & quam vox in aliis, in vobis alii depereunt faciem, in alienâ cum SILVESTRO contemplamini. Auximi natus in Piceno vivebat, imò moriebatur SILVESTER, formarum elegantium idem amor atque amator. Fortè sepulchrum vespillones aperuerunt, adolescentis nobilitate & divitiis inclyti, & formâ dum viveret ad miraculum exculti. Hujus spectaculi arbiter SILVESTER, cùm occidisse oculorum tam lucidas stellas, defluxisse turpiter aureos illos capillos, turbatam pudore illam frontis serenitatem, expirasse illam oris ambrosiam, illum genarum dulcissimum risum, illum denique, quo tota urbs ardebat, ignem omnem in pauculos subsedisse cineres videret; *Heu mihi!*

mihi! exclamavit, nisi cum mente sanâ oculos etiam abstulit Venus, in hoc speculo meum video vultum. Video planissime. Sum, quod hic fuit: & verò ero non multo post, quod hic est. Verba hæc gemitus interruperunt, lacrimis deinceps loquentibus. Jamque patriâ relictâ solus deflere incepit, quòd cum multis peccaverat. Mox hujus etiam instituti socios invenit, quos undique miraculis accivit tenuitque. Namque, quos flendo ipse corrumpebat oculos, reddidit aliis amissos: quamque bibebat aquam, vinum aliis non semel voluit esse. Denique quid multis? rectè vivere à mortuo didicit. *Ex Ferrar.*

Inclinemus nos, & oculos in sepulchra dejiciamus, & naturæ nostræ mysteria cognoscemus. Confusos ac permixtos ossium acervos & calvarias carnibus exutas intuebimur; hæc intuentes nos ipsos in illis, tamquam in speculo, contemplabimur. S. Ephrem. de Vita spir.

S. IACOBUS INTERCISUS M.
27. *Novembris.*

IACOBUS inter proceres Persarum facilè princeps, regique Isdegerdi unicè charus, ut huic fidem suam probaret, Christo datam abjuravit, communi aulicorum vitio abreptus, qui hodie etiam quosvis mores in rege DEOS putant,

tant, & *Deos* adorant. At mater conjunxque JACOBI, nobilis utraque & Christiana matrona, non ferendum facinus ratæ, literas dignas se ad eumdem scripserunt. In his & sinu mater & thalamo conjunx proscribebant. Neque enim mater agnoscere ajebat se filium præter eum, qui suo in vultu patris matrisque vultum, hoc est, Christianum, ostenderet. Ubera sua si bibisset, spiraturum, quam cum lacte instillasset pietatem. Scire cælo se filium genuisse, non terræ, qui Superis bellum indiceret. Abortum proinde esse, quem nunc Jacobum dicerent, ideoque abjicere hunc sese. At conjunx desperare sede thori socio scribebat, qui ipsam fidem adulterasset; nimirum qui hanc frangere immortali DEO non dubitasset, mortali servaturum; sanctamque castitatem habiturum, qui Numina Venerem adulteram, qui vagum Amorem coleret? Qui igitur & filium & conjugem exuisset, nomina quoque tam splendida poneret, nec alius dici quàm esse vellet. Habuere momentum literæ, amore dictante & lacrymis suggerentibus atramentum scriptæ, recepit meliorem mentem JACOBUS, palamque Christianum iterum se confessus, novem horarum carnificina, manuum primò pedumque articulis, tum brachiis surisque, ultimò capite truncatus atrum factum nuperum omni sangui-

guine obliteravit. *Ex Niceph.*

Dignus planè est morte, qui tibi Domine Iesu recusat vivere, & mortuus est: & qui tibi non sapit, desipit & qui curat esse nisi propter te, pro nihilo est, & nihil est: denique quid est homo, nisi quia tu innotuisti ei. S. Bern. serm. 20. in Cant.

SS. BARLAAM & IOSAPHAT CC.
27. Novembris.

ETiam Indis pulchra jam olim fuit juventus. Princeps hujus memoratur JOSAPHATUS regis Abenneris filius, voluptatibus ab ipsis cunabulis innutritus, & ne, quid miseria humana esset, vel nosse posset, procula ab oculis aliorum, inter omnes illecebras educatas. In tam blando carcere agentem adiit BARLAAMUS Eremi incola gemmarum mangonem præseferens. Certè nobilissimam illi gemmam fidem vendidit. Mox cùm deambulatum produxisset cupidum, in homine primùm mendico, tum leproso, in decrepito denique sene ad eum diem numquam visis, mundi vultum & ementitum colorem, velut in minimè mendaci speculo ostendit. Laborabat itaque necquidquam parens, vel ad Deos filium, vel ad voluptates iterum abducere. Frustra absente BARLAAMO nescio quis inposter, qui vultum hujus quàm simillimè referebat,

alia velle docere aggressus est; cùm ita Numine volente palàm pro Christo loqui lingua subdola cogeretur. Frustra & Theodas magus ab orco auxilia evocavit, & regia puella blanditias admovit, cùm IOSAPHATUS, ostensis ab Angelo cælitum & inferorum sedibus, pluris orci pœnas, quàm minas, pluris cæli gaudia, quàm carnis fallacias faceret: tandem in meliorem sententiam cùm patrem etiam abduxisset, hoc mortuo, regnum alteri cessit, & quam inter homines minùs poterat, inter feras angelicam vitam, annos v. supra xxx. vixit. Accepit tamen tumulum cum magistro suo in regiâ urbe, cui tunc primum mortuus videbatur, cùm ille jam olim fuisset. *Ex Ioan. Damasceno.*

Salutem tuàm medicus quærit, qui erratem ovem convertit, qui ad malos & bonos vocandos ad bivia misit. Ecce & nunc tibi vendit regnum cælorum: si non habes obulum unde emas, eme gemitu: fragmento panis cælorum regnum tibi retribuitur. S. Chrys. hom. 22. ad pop. Antioch.

S. STEPHANUS MART.
28. *Novembris.*

STEPHANO huic tempora cognomen Iunioris fecerunt. Natus est post votum *Virginis* imagini, quæ Blachernis colebatur, à matre factum. Monachus

nom

non tamen Reipublicæ non profuit. Pugnavit è latebris suis fortissimè in communem Divorum hostem Copronymum; tum præcipuè cùm in templum Blachernense (cunas STEPHANI) debacchatus barbarus furor est. Tunc, inquam STEPHANUS pro Matre & DEI & suâ pugnaturus prodiit, & producto in conspectu tyranni nummo, qui imaginem ejus præ se ferebat, ostendit facilè augustissimas etiam DEI Divorumque imagines honore debito colendas esse. Igitur insidiis appetitus, & impuritatis à mulierculâ mendaci accusatus, è speluncâ suâ ad tribunal, inde in exilium abducitur. Ibì quoque cùm imaginum cultum multis miraculis tueretur, vinctis à tergo manibus in publicos carceres reducitur, sex panis uncias & tres scyphos in hebdomades singulas matronâ Christianâ subministrante. Quòd tamen cæli Saturnalia instare sibi certus esset, hæc etiam vitæ fomenta XL. ante mortem diebus respuit, & cùm icones Divorum (tota illi hereditas erant) matronæ illi, de quâ diximus, donasset, obvius hostibus ivit, & post multa ludibria raptatus per urbem, calcibusque passim insultantium pulsatus, tigno denique cæsus oppetiit. Parricidæ carnifex dæmon fuit. Mulierculam lactentes gemini infantes in lecto lacerarunt, ipsi etiam sceleri immortui. Nec verò
aliter

aliter decebat aut parere aut mori viperam. *Ex Sur. tom. 7.*

Immensus est Deus & infinitus in justitiâ, sicut & in misericordiâ; multus ad ignoscendum, multus ad ulciscendum. Sed misericordia sibi priora vendicat, ut, si voluerimus, districtio non inveniat in quem sæviat. S. Bern. serm. 1. de Epiph.

S. RADBODUS EP. 29. *Novemb.*

Vitas Divorum Radbodus speculum suum dicere est solitus. In hoc dum oculos suos defixit, alterum nobis speculum vitam ecce suam dedit. Pietatem in Caroli & Ludovici Imperatorum aulâ edoctus est, ipsissimâ virtutis tunc scholâ. Hæc clienti suo infulam Trajectensem peperit, dignissimo omnium calculis, præterquam suo. Submittere tamen eamdem ad pauperum pedes, quos quotidie abluebat, non dubitavit, utque oculos & suos & aliorum falleret, ex auro quidem bibit, sed aquam; quam cùm libare vellet non nemo, in merum vertit Radbodus: itaque cavit ne pessimus pocillator gloriola venenum suum virtuti affunderet. Iam Danos, cùm dicenti ad concionem obstreperent, diris devovit, quas illico senserunt peste abrepti. Demum mortem sibi, alteri infulam suam vaticinatus, inter preces, quibus ferè vitam duxit, absolvit vi-

vitam, in opem præcipuè D. Martinum vocans, qui morienti adfuisse non vanis argumentis creditur. Illud indubium, ad decumbentem virginum Reginam SS. hinc Theclâ, illinc Agnete stipatam venisse, eam ob causam, uti ipsa ajebat, quòd in precibus suis *Radbodus* numquam non memor *Virginis* fuisset. Et verò quî matris oblivisci filius posset? certè oblivisci filiorũm mater hæc non potest. *Ex Surio.*

Iustitia per se sibi abundat ad gloriam: spectaculum populi, vulgi laudes, favores hominum, mundi gloriam non requirit: à Deo genita cœlum spectat, in oculis agit divinis, supernis virtutibus mixta, semper à Deo solo, ut glorificetur, expectat. S. Petr. Chrys. serm. 9.

S. ANDREAS AP. 30. *Novembris.*

ANDREAM, quo D. Petrus germano gaudebat, tradunt omnium primum Christi scholæ nomen dedisse; arcanorum magistri inter pauces omnium conscium, quàm hauserat doctrinam, ab ejus morte Scythiæ primò, mox Epiro & Thraciæ, tum Achaiæ etiam intulisse; hîc contra Procos. Ægeam, crucis acerrimum inimicum, fortiter rem gessisse; ab hoc ad impia sacrificia invitatum id respondisse: nobilius sibi sacrificium, idque quotidianum esse & incruentum;

tum; Agnum illum omnis maculæ expertem, & qui, postquàm ejus carne sanguineque omnes Christiani vixissent, non minùs tamen etiam ipse integer viveret; sub hæc in vincula conjectum esse, eximendum facilè, nisi manus ipse Christianis, precibus suis, vinxisset; Protractum inde, ne supra magistrum primus etiam discipulus esset, virgis cæsum, ad crucem raptatum esse: hanc procul conspectam amicissimè salutasse, ad hanc velut ad exoptatam vitæ metam properasse, hanc velut expetitum senio suo scipionem amplexatum esse, velut nobilissimum suggestum cupidissimè conscendisse, ab eâ duos dies totidemque noctes ab ejus ore hominum millia xx. pependisse; quorum accursu cum territus Procos. detrahere eum de cruce cogitaret, ANDREAM, id ne fieret, magnopere Deum esse precatum, ac proinde inter multum, qui precantem cinxerat, splendorem, è cruce ad cælum, Ægeam verò à malo dæmone, obtorto collo, ad pessimam crucem in orcum abiisse: ex tumulo denique ejus oleum stillasse, & hoc uno dolorem suum Christianos leniisse. *Ex Baron.*

Felix anima, quæ in cruce gloriatur & triumphat: tantum ut perseveret in eâ, & nullis valeat tentationibus dejici. Oret igitur quisquis in cruce est, cum B. Andreâ Dominum & magistrum suum, ne pa-

patiatur eum de cruce deponi. S. Bern. ſerm. 2. de S. Andr.

S. IOSCIO CONF.
30. Novembris.

UT nullo non tempore ſuam VIRGINI nectere corollam poſſis, Mariane, ecce tibi roſas in hieme etiam ſuggerimus. Cape ſis, & hortum ex quo illæ veniunt, nobiſcum mirare. Vixit anno poſt partum virgineum M. C. LXIII. apud Audomarenſes IOSCIUS monachus, & MARIÆ unicus amator. Amoris alia argumenta taceo, unum prodo, quod priùs cælum prodidit. Igitur, ut numquam animo dulce illud nomen MARIA excideret, quinque quotidie ſibi dicendos Pſalmos delegit, quibus initium optimi ominis literæ ex eodem ſacro ſancto nomine dederunt, *Magnificat. Ad Dominum cùm tribularer. Retribue ſervo tuo. In convertendo. Ad te levavi.* Quoties igitur hos decurrebat, MARIAM oculi legebant, aures bibebant, lingua ſonabat, cor ſuſpirabat. Et vide ſis quàm hoc ſtudiùm *Maria* probaverit. Moritur IOSCIUS in pervigilio S. Andreæ, & ecce geminæ & purpurâ tinctæ roſæ ex oculis, totidem ex auribus, ex ore denique una pullulat, ſingulæque literas ſuas, omnes MARIÆ nomen lo-

loquuntur. Et quaternæ quidem ad primum tactum & ipsæ mortuæ cum corpore sunt tumulatæ. At illa, quam ex ore prodiisse diximus, quamque decerptam Episcopus crystallo inclusit, vivit hodie etiam, credo ut germen esset, ex quo similes rosas daret Mariana posteritas. *Ex Molano.*

Filium honoremus in matre, & matrem veneremur in filio; utrique vota nostra fideliter exolvamus: quatenus genitrite filium pro nobis interpellante, vincamus mundum, diabolum superemus, tentationibus renitamur, consequamur gratiam, adipiscamur coronam. S. Laur. Iustin. serm. de Nat. B. V.

S. ELI-

S. ELIGIUS EPISC.
1. Decembris.

Quàm altùm Eligius virtute suâ evolaturus in cælum esset, aquila monstravit parturienti matri per somnum visa. Puer aurifici instituendus traditus, artem eam non multo tempore ita perdidicit, ut nemo alius hâc tam gratus regi Clotario esset; tunc præcipuè ubi fidem suam ita probavit, ut ex auro, ex quo sellam unam tantùm facere jussus erat, geminas concinnaret. Intereà tertiam sedem cælo aggressus parare, animum suum, hic demum artificem se ostendit: quando lacrimis hunc perpolivit, asperis pœnitentiæ studiis scalpsit, omnibusque virtutibus ita exornavit, ut ad spectaculum Cælites traheret. Etenim ex his unum aliquem, cum de more noctem ante hierothecam sacrarum reliquiarum in somnis inter preces traduceret, ipse vidit, ratasque preces suas apud *Deum* esse intellexit: mox caput rore tam copioso perfusus & tam suavi est, ut jam minimè lacrimarum pœniteret, quibus hunc deliciarum imbrem provocaverat. Iam quidquid arte suâ corradebat Eligius, id omne non jam *Eligii*, sed pauperum & captivorum lucrum erat. Ad hos juvandos, nec aliò Regum benevolentiâ utebatur: à

quibus, cùm jam miraculis etiam clarus esset, Episcopus Noviomensis dictus, cùm eo in munere Apostolus Flandriæ dici meruisset, cœnobia plura fundasset, corpus etiam S. Quintini Mart. repertum terrâ eruit, vicemque ipsius suum huic mandavit. *Ex Lipp.*

Noveris licet omnia mysteria, noveris alta terræ, alta cæli, profunda maris; si te nescieris, eris similis ædificanti sine fundamento; ruinam non structuram faciens quidquid extruxeris extra te erit instar congesti pulveris ventis obnoxium. Non ergo sapiens, qui sibi non est. S. Bern. l. 2. de Consid.

S. PHILARETUS C. 1. *Decembris.*

Paphlagonia PHILARETUM genuit rusticæ sortis hominem, sed qui sementem egregiè facere novit. Cum enim optimos agros non malè existimaret pauperes esse, in hos liberali manu disseminare sua non priùs abstinuit, quàm ipse denique egeret. Non tamen fidem fefellere optimi coloni tam bene culta arva. Etenim cùm Irene Imp. filio Constantino sponsam diu circumspiceret, Maria demum, formæ id temporis unicum miraculum, eademque PHILARETI neptis, placuit. Igitur Maria ad regium thalamum, PHILARETUS ad summos honores, Consulatum evocatur.

catur. Hic verò noster ab aratro Consul in id potissimùm incubuit, ut pauperum necessitati consuleret. Nimirum vidisses proletarios, & uno capite priùs censos censum jam Consulis numerare. Jam pontem Consulis Curiam dixisses, pontisque incolas conscriptos PP. qui utique frequentes coibant in eum senatum, in quo de ipsorum salute consultabatur. Porrò *Philaretus* supremùm ægrotans, cùm agnati sanguinis omnes convocasset, multa præclara moriens oracula dedit, ultimò eos omnes suæ in miseros pietatis heredes scripsit, & testamentum pulcherrimo dicto (*estote misericordes*) obsignavit. *Ex Menæis.*

Transferamus, absecro, quæ in hâc aliena regione habemus: etenim licet multùm inter se distent, facilis tamen est transvectio per manus pauperum: eorum enim manus in cælestia promptuaria sibi data reponunt. S. Chrys. in cap. 13. Gen.

S. FRANCISCUS XAV. SOC. IESU.

2. *Decembris.*

FRANCISCUM XAVERIUM, damus, virum, cujus animo alter etiam orbis angustus fuit. Dum vixit, virgo vixit. Testimonium animo integerrimo corpus dixit, longè post mortem etiam in vivâ calce integrum. Sui semper egregius victor non semel è morbidi ulcere

ipsum pus hausit. Sed tam sitibundum *Deus* deinde tot deliciis per omnem vitam perfudit, ut ebrius sæpè exclamare, deducto à pectore vestimento, coactus sit: *Satis est Domine, satis est.* Apostoli per novum orbem non tam nomen, quàm vitam tulit, ad id muneris ab ipso Numine dilectus. Siquidem multò antè in somnis tetri coloris hominem, & qualem Indum effingimus, portare humeris sibi per quietem visus est. Et quid aliud vigilans posteà egit, cum ejusmodi hominum decies centena millia ad Ecclesiæ gremium suis humeris tulit, & tot non tam vultus, quàm animos fuscos sacrâ undâ solus lavit, & cœli candidatos esse jussit. Vaticinia insuper edidit innumera, precibus mare exarmavit, exercitus vicit, idem eodem tempore geminis in locis & longissimè dissitis, periclitantibus adfuit, demortuos in vitam revocavit quinque supra viginti. Omnibus omnia factus, in conviviis etjam atque ludis animorum lucrum quæsivit, invenitque. Ad extremum dum amplissimum Sinarum regnum laborat ingredi, in ipso ejus portu ad cœlum animam appulit. *Ex vitâ.*

Quid nobis in extremo spiritu futurum est, cum debilitatis corporis animique viribus, graviore quàm unquam tentatione vexabimur, nisi per otium priùs spem totam in Deo reponere, atque ad eum tempestivè con-

confugere didicerimus? Ex Epist. S. Franc. Xaverii ad socios Goanos.

S. LUCIUS REX M. 3. *Decembris.*

IGnosce iterum Anglia, quantum, heu! quantum mutata ab illâ es, cum præcones veræ fidei aliena regna Reges habuerunt tuos! Sed age in memoriam juxtâ mecum revoca avita decora. LUCIUS ille tuus (è stirpe regiâ germen) puer jam Catholicæ fidei, & verò hæc illi etjam arrisit. Nimirum quin hanc amplecteretur, unum illud moram injiciebat, quòd nulli ferè tunc nisi sanguine suo purpurati eam ambirent. Ubi verò primum transire ad Christianorum partes etiam palmatas Romæ togas inaudiit, quàm mox statuit etiam coronam suam Christo submittere. Igitur sanæ fidei Doctores Româ ab Eleutherio Pont. accivit: mox è discipulo ipse etiam Doctor, & calcato regni fastu è rege Apostolus Augustam Vindeliciam venit. Constitit hic operæ suæ fructus, ad fidem præter alios nobilissimâ familiâ adductâ. Sed & merces sua LUCIO constitit, utpote qui verbera & lapidationem in lucro posuit, præcepsque actus in puteum maximam scilicet inde voluptatem hausit. Nec verò hanc solum Augustam Coloniam, etiam alteram Reginoburgam adiit, neque prius quàm Christum per

omnem Vindeliciam Noricumque circumferret, morte beatâ Curiæ quievit. Gratias igitur Anglia tibi habemus exteræ nationes, &, si modò vis, vicem rependimus, nostrosque tibi Doctores ecce submittimus. *Ex Brev. Cur. & Bav. S.*

Pretiosior mens ejus est, quæ aurum despicit, quàm quæ aurum requirit: majores planè sunt divitiæ, non habere aurum, sed aurum habentibus eminere. Qui enim propriis abumdat bonis, sæculi thesauros non requirit. S. Maxim. de SS. Thaurin.

S. THEODULUS C. 3. *Decembris.*

AScenderat in id fastigium honorum THEODULUS, ut aula illum Theodosiana Præfectum salutaret. Verum his etiam altiora virtus ambiit. Etenim quòd aulæ thechnas & insidias probè perspectas haberet, ludos facere hanc vicissim voluit. Quare assem omnem (Philippeorum millia quinque supra quinquaginta) liberali sponsione in miseros abjecit, ipse columnam Edessæ ascendit, inde aulæ fastus, minas, pericula, omnia despecturus. Ita mundo & sese altior respuit jam cum homunculis prandere, cœpitque cum Cælitibus solâ ambrosiâ, hoc est, Angelorum pane, deinceps vesci. Post annos sic traductos xxx. cupido subiit scire eccuinam ex Dei

amicis vitæ meritis æquiparandus foret. Responsum è cælo, Cornelio Mimo æquandum. Ruborem expressit hoc THEODULO. Adiit tamen virum, & hæc denique sibi fateri coëgit : inimicam artem à primis annis tractasse, nunc cùm in mentem ultima illa nec ficta mundi scena venisset, serium se & frugi esse, nuperque adeò, ut pudori nescio cujus matronæ, unaque decoctoris ejusdem viri, qui à creditoribus in vinculis tenebatur, libertati consuleret, vestem & supellectilem vendidisse, & corrogatum inde quadringentorum aureorum assem alienæ miseriæ donasse. Laudavit tam bene clausam à Mimo fabulam THEODULUS, & lætus iterum conscendit columnam suam paulò pòst ex hâc in vicinum cælum transcendit. *Ex Menæis.*

Initium omnis peccati & causa totius perditionis superbia : propterea quisquis es, qui salutem tuam operari studes, adversus hanc signum crucis super caput tuum habere memento, ut non eleveris in superbiam, ut non exaltetur cor tuum. S. Bern. serm. 2. de S. Andr.

S GALGANUS C. 3. *Decembris.*

VOluptatibus primò GALGANUS militavit, tum Christo, D. Michaëlis ductu, qui tertiò dormientem monuit, è veterno ut surgeret, & cum som-

no vitia excuteret. At ut porrò male dormiret, mater & amici thalamum obtrudere laborabant virginis formâ & divitiis inclytæ. Ad hanc cum visum iret, equiti suo frenum equus injecit, contraque omnia calcaria contumax pedem proferre medio in itinere negavit, disertè tandem cum asinâ Balaami locutus, quò minus progrederetur, ab Angelo se prohiberi. Contra tot stimulos calcitrare cum equus non posset, neque homo jam voluit; sed damnatis nuptiis, eo ipso in monte (in quo & equi & miraculi vestigia hodieque visuntur) castra sua novus miles, hoc est cellam posuit, primumque trophæum de se, crucem inquam ex ense suo inibi defixit. Pugnatum deinde sæpius, & sæpius orcus fugatus. Illud plenum periculis prælium fuit, cum proditum à venatore (ei vestes suas GALGANUS & equum dederat) inopinantem mater & sponsa oppresserunt. Constitit tamen sibi, & tunc etiam victor matrem Deo se dedere, sponsam etiam castitati, potentissimis verbis coëgit. Exinde cum Romam profectus fuisset, qui casam Divi exusserunt hostes, malè omnes perierunt, & id ipsum Pontifici, cum fieret, Romæ *Galganus* narravit. Redux deinde ad beatam missionem illis verbis à Deo vocatus est: *Satis est quod laboraſti; metes nunc quod ſeminaſti.* Quin igitur & tu laboras, nec parca manu

nu recte facta seminas? Ibi certe falcem suam in alienam messem nemini licebit mittere. *Ex Ferrar.*

Laqueus est mundus, qui voluptatibus & opibus, velut escis, objectis, allicit atque capit incautos, & secum trahit in nassam interitûs. Unde vix possibile videtur, ut, qui mundi legibus vivit, immaculatus hinc emigret. Hugo Philonius de Scient. bene mor.

S. ANNO EPISC. 4. *Decembris.*

ANNONEM à puero pater suis, hoc est militaribus, studiis imbuit. Abhinc avunculo auctore à Marte ad Musas honestissimâ defectione transivit. Jam Musæ commendarunt Henrico III. Imp. qui cum inter Palatinos suos adlectum mox infulâ Coloniensi donavit. Hâc ornatus ad concionem numquam sine lacrymis auditus est; quod suis ille signum veluti omnium singultibus daret. Divitiis cùm afflueret, sæpe tamen nec obulum ipse, omnia pauperes habebant, quos ille velut thesauros suos (& erant) secum circumducebat, pater idem horum, & mater pupillorum. Ædes xenodochii unas, monasteriorum condidit & amplissimè dotavit quinque, non morituras filias. Libertatis Ecclesiasticæ egregius propugnator infulam nulli, neque adeò, à quo eam acceperat,

Cæsari submittebat, juris quàm vitæ appetentior. Sed nec urbe pulsus à civibus suis animum despondit. Quòd tamen redux alieniorem ab his animum ferret, visus est sibi noctu, cùm inter Divorum Episcoporum comitia locum vellet capessere, aditu prohiberi, quòd in veste cetera candidissimâ unicam maculam præ pectore gestaret, quam tamen ipsam mox unà cum injuriæ memoriâ ex animo delevit. Mortuus est an. M. LXXV. cùm se *Mariæ* unicè ac sæpiùs commendasset. Cælum nempe subiturus januam hujus pulsabat. *Ex Surio.*

Tandiu quisque peccata sua ignorat, quamdiu curiosè aliena considerat: qui semetipsum aspicit, non quærit in quo alios frequenter reprehendat, sed in semetipso, quod lugeat. S. Bern. l. de Inter. Domo.

S. BARBARA V. &c. M. 4. *Decembris.*

Nullius tam a vitâ nomen ablusit, quam BARBARÆ Dioscorum habuit parentem Deorum mancipium, ipsa DEO addicta. Matura, ob formam, turri inclusa, libertate Christianâ, si unquam, est usa. Ter sanctæ enim Triadi devota, ut fidei radii splendidiùs animis illucerent, binis fenestris tertiam superaddidit, balneum verò multâ cruce insignivit, gnara qui mentibus lavandis ex hâc fontes scaturirent. Intereà cum

stoma-

ſtomacho Dioſcorus intelligit, filiam Chriſtianam eſſe, & ferro inſequitur. Sed ſinum, quo parens expulerat, mons præbuit diſcluſus. Et lubens theſaurum hic occultaſſet, nî, qui miraculum viderat, innocentem oviculam paſtor nequam prodidiſſet. Captam itaque filiam inaudito exemplo ad tribunal pater rapit, cædi virgis viſcera ſua videt, ſanam à Chriſti manu iterum affligi, quin ubera etiam caſtiſſimæ abſcindi, non facturus, ſi bibiſſet ubera. Hic novus filiæ ſuæ leno per urbem ludibrio circumduci ſuſtinet unâ verecundia tectam. Demum è tyranno carnifex ſuâ manu non barbâram filiam barbariſſimus parens demetit. Sed carnificis carnifex fulmen fuit, quod in eodem loco ſcelus extinxit. Nunc BARBARA illis è cælo opitulatur, qui, ne ſine ſacro epulo diem ultimum obeant; orant. Teſtis ejus rei locuples Staniſlaus eſt ſanctiſſimus è Societate IESU adoleſcens; quem ſi æmulabitur, rectè faciet adoleſcentia. *Ex Baron.*

Si quando ſenſeris te ad aliquod citi peccatum, in mentem revoca nulli mortalium revocabile Chriſti judicium, omnium duriſſimam pœnam, confuſionem ſempiternam: hoc timore, quaſi freno animam tuam, ad vitioſam concupiſcentiam proclivem cohibe. Ex Baſil. in pſal. 33.

S. SABAS ABBAS. 5. *Decembris.*

SAbam si spectasses, Imperatorem dixisses; ut qui monachorum exercitum non unum ducebat, viros omnes, quales vultu etiam se ferebant, cùm ille imberbem in castra sua neminem admitteret. Sævientis fornacis flammas scribitur crucis signo extinxisse; feras & feris magè feros homines domuisse: Agarenum, qui fallaci animo accesserat, terræ hiatui devovisse: templum cælo monstrante, in rupe alicubi reperisse: ingenium malum ab ipso Christo armatus depugnasse, ab eodem nunc cibariis, nunc pecuniis donatus. Iam leonem, qui medicam S ABÆ manum expertus erat, ajunt asino custodem ducemque ad pascua fuisse tamdiu, quoad agaso luxurie fœdâ se contaminavit, tunc enim devorasse asinum. Ipsum SABAM, cùm ad Anastasium Imp. hæreticum iret, anteambulonem habuisse Angelum, verbis impium liberis castigasse, mortemque ei imminentem multò antè prævidisse. Sed & Justinianum itidem Imperatorem palàm coronam cœlo vidisse descendere, & caput SABÆ ambire, qui tamen exorari non potuit, ut heredem Imperatori apud *Deum* impetraret, quòd hunc hæreticorum partibus accessurum sciret. Denique in cælum

lum abiisse anno D. XXXI. inter DD. Martyrum comitatus. *Ex Metaphr.*

Verè dives est, qui in conspectu Dei potest dives videri, in cujus conspectu terra exigua. mundus ipse angustus est. Solum illum Deus divitem novit, qui sit dives æternitate, qui non opum sed virtutum fructus recondat. S. Ambr. l. 3. ep. 1.

S. NICOLAUS EP. 6. *Decemb.*

MOres cum lacte ab infantiâ imbibi NICOLAUS probat, qui cùm à primis cunabulis diebus Mercurii & Veneris semel in die, idque noctu tantùm, maternum lac admisisset, eam consuetudinem jejunii per omnem deinde vitam sacrosanctam habuit. Adolescens divitias omnes in pauperes dilapidavit, ad hoc ingenio etiam, ne gloriolum mercaretur, usus; uti tum fecit, cùm tribus puellis, quas noverca paupertas prostituere parabat, dotem trinis noctibus furtim per fenestras immisit. Subinde cùm pietatis causâ terram *Christi* vestigiis nobilem peteret, iratum mare quieti, nautam extinctum vitæ reddidit. Pòst ex eremo ad homines divinâ voce evocatus, & divino item indicio Pontifex creatus Myræ, pro libertate Catholicâ fortiter carcerem & vincula tulit Pro salute suorum solicitus, etiam cùm longissime abesset, adfuit tamen.

Ita

Ita Imperatori quandoque Constantino conspectus jussit sententiam revocare, quam in tergeminos Tribunos innocentes tulerat. Ita institorem in somnis monuit, frumentum, quod haberet, in urbem suam quam fames vexabat, conveheret. Alias vocatus à navigantibus, sæpiùs opem tulisse visus est. Quid? quòd animum NICOLAI tumulus ejus est imitatus, oleum miseris propinans. Tumulatus verò memoretur circa annum CCC. XXVI. cùm moriturus Angelos obvios habuisset, etiam nobis occursuros, si rectam viam insistamus. *Ex Iustinia. & Brev. Rom.*

Post memoriam Virginis singularis tam dulcis pietas, vel pia dulcedo in cordibus fidelium obversatur ut in die tribulationis nomen NICOLAI *teneatur in ore, requiescat in corde. Si pulsamur incommodis, statim S. Confessoris nomen prosilit in os nostrum,* NICOLAUS *ingeminatur.* S. Bern. serm. de S. Nic.

S. PAULUS CONF. 7. *Decemb.*

PAULUM parentes dixere, addidit deinde virtus *Obsequentis* cognomen, quod ille nec cum Alexandris aut Scipionibus nunc commutabit. Quid? quòd cœnobio ipsi, quod habitabat, nomen miraculis ingens peperit; Nam illud quantum obedientiæ sive exemplum sive

ſive præmium fuit, cùm picem in aheno bullientem à flammâ, jam jamque exundantem nudo brachio, quoad ſubſideret, impunè verſavit? Quod factum cùm alii, ut par erat, laudibus extollerent, conviciis alii deprimerent; perſtitit tamen ille in ſtatione ſuâ, ſuopte judicio terræ purgamentum & canis pigeilus, cælo intereà omnia alia de ipſo ſentiente. Cùm enim ſocii ſcire percuperent, quo loco apud Superos PAULUS eſſet, abrepti animo in feliciſſimos primi parentis hortos, PAULUM illic invenerunt, qui munera (fructus miros) in ſingulos diſpertiret, ſimul vale omnibus diceret. Siquidem altero manè ad montem è cœnobio contendit non procul Conſtantinopoli ſitum. Ad hujus pedem cùm annos aliquot habitaſſet, evocatus denique à DEO, veluti alter Moyſes, in culmen, inde facili tranſitu in cælum eſt. *Ex Menæis.*

Felix, quem in omni confabulatione duplex timor ſolicitat, primum quidem divinæ Majeſtatis, in cujus manus incidere prorſus horrendum; deinde fraternæ infirmitatis, cui nihilominus perfacile eſt offendiculum ponere. S. Bernard. ſerm. de tripl. cuſtod.

S. ASEL-

S. ASELLA VIRGO. 7. Decembris.

Felix Asellæ pater, cui Superi filiam, priùs quàm nasceretur, lympidâ crystallo clausam spectandam obtulere, ut jam tum animi castissimi sive candorem sive splendorem miraretur! Sed felicior ipsa Asella, quæ in primâ ætate Agno jam nupta thalamum in parentis domo cellam angustam, lectum terram, delicias cum sale panem & fontanam habuit. Atque ad has nuptias post annum ætatis duodecimum, ut mundum muliebrem non inconvenientem sibi pararet, torquem aureum, quem pro more familiæ (nobilissima erat) è collo pendulum gestabat, clàm vendidit, emitque qualem à matre exorare numquam poterat, vilem & pulli coloris vestem, omnibus hâc testata jam mundo se mortuam esse. Ita deinceps unius Christi amoribus vacare, hunc lacrimis poscere, anhelare gemitibus, precibus orare, jejuniis cogere; domo intereà nisi ad templa, numquam pedem efferre; verbo ut genibus ita vitæ consuetudini callum obducere, jamque raro miraculo inter medias mundi turbas sola agere, & patrias ædes sibi in monasterium vertere. Constitit intereà corpusculo etsi tam male habito suus nihilominus vigor & integra semper valetu-

do,

do, ut videres non tam aſperitatem vitæ, quàm delicias obeſſe. Obiit anno partæ ſalutis CCCC. L. Vitæ laudatorem habuit Hieronymum; imitatorem quem nunc. *Ex D. Hier.*

Beati qui in Domino vigilant cum ſobrietate & caſtitate: protegentur enim ab eo in judicii die, & ut ſponſi comites atque amici cum gaudio & lætitiâ eum ſequentur & aſpicient. S. Ephrem in Beatitud.

S. AMBROSIUS EP. *7. Decembris.*

AMBROSII infantis oſculum apes ajunt inſediſſe, veriſſimos ejus eloquentiæ vates. Deprompſit ſanè, cùm libuit, ore ſuo melos, & hoc adeò ipſum Auguſtinum ineſcavit, ut qui à Manichæis venenum hucuſque hauſerat, ex ore deinceps AMBROSII mel legeret. Epiſcopum Mediolani prodigioſus præco infans proclamavit. Dicenti ad populum aſtare bonum Angelum ipſi hæretici viderunt & inviderunt. Inter hos multum illi negotii Arriani, plus Imperatrix Iuſtina, latrones, magique, plurimum dæmon malus fecit, ſed incaſſum omnes. Majeſtatis Pontificiæ memor, neque majeſtatem Imperatoriam exhorruit. Itaque Theodoſium ob cædem Theſſalonicenſem publicè reum non niſi poſt publica pœnitentis animi

signa templo pedem permisit inferre, illud Davidis exemplo se tuenti inclamans, Secutus es errantem, sequere pœnitentem. Vidit igitur tunc orbis caput suum ante pedes Episcopi jacêre, numquam ita extollendum, nisi ita demisisset sese. Porrò AMBROSIUS obsessos ab orco libertati, infantem demortuum vitæ reddidit, Divorum multorum ossa è tenebris in lucem gloriosâ pompâ transtulit, ipsius verò calumniatores morte subita vindex Deus abstulit. Moriturum cælesti voce excitus Honoratus Epis. sacro pane refecit, morienti verò blandùm arridere Christus visus est, arrisurus etiam nobis in morte, si flentes in vitâ viderit. *Ex Paulino.*

Cùm dilucùlo surgimus, debemus, priusquam procedamus ex cubiculo, gratias agere Salvatori, & ante omnes actus sæculi, actus habere pietatis, qui nos quiescentes & dormientes in lectulis custodivit. Ut enim ego securus dormiam, ille vigilat. S. Ambr. serm. 43.

CONCEPTIO B. M. V.
8. *Decembris.*

SPeculum sine maculâ ostendimus; VIRGINEM Conceptam. Festi hujus dici originem, quæ sub annum cœpit millesimum ac septuagesimum, sic habe. Wilhel-

Wilhelmo Nortmannorum Duce Angliâ potiente, miſſus ab hoc Helſinus Præſul eſt, qui hoſtium numerum ac robur exploraret. Dum facit hic imperata, fortè per eos dies gravi tempeſtate jactatur. Nullâ aliunde ope affulgente, Stellam maris *Mariam* vocat. Adeſt pro hâc è cælo Nicolaus, ſpondet manum naufrago, ſi *Virginis* Conceptæ diem habiturum ſe feſtum ſpondeat. Illico convenitur. Subſidit mare, enatat & vota Helſinus Soſpitatrici exſolvit. Atque hæc initia ampliora D. Anſelmus fecit: ampliſſimis deinde Indulgentiis ornavit Sixtus IV. Pont. Max. in VIII. continuos dies, quos etiam ipſos luculento miraculo Numen probavit. Etenim Nicolaum Pratenſem memorant, ad icona immaculatæ *Virginis* roſam cum his precibus depoſuiſſe, vellet juberet, ſi gratum ei eſſet, octo dies memoriam Conceptionis ſuæ agi, numquam eo anno roſa illa marceſceret. Floruit ſemper, & cum roſâ multorum etiamnum in hanc diem pietas floret, quam ipſa ædium limina in Hiſpaniâ his verbis loquuntur: *Benedictum ſit S. myſterium immaculatæ Conceptionis* MARIÆ. Quid? quòd aliter ſentientes Doctores rectiùs nuper ab Hiſpanis infantibus erudiri vidimus. Se certè accuſet, qui maculam hodie videt; ſuam dicat. Non habet purum,

ſed oſtendit maculas, ſpeculum. *Ex Baron. & Spinello.*

Opem interceſſionis MARIÆ *poſcamus ſinguli, poſcamus omnes: oremus ut ſit protectrix in proſperis, ſubmoveat noxia, ſuggerat profutura, admittat preces ſupplicantium intra ſacraria divinitatis, nobiſque impetret conſortium ſuæ beatitudinis.* S. Hildephon. ſ. 6. de Aſſumpt. B. M. V.

S. SYRUS EPISC. 9. *Decembris.*

SAcra noſtra SYRUS à D. Hermagorâ eſt edoctus, ipſe Papienſes docuit, multum eâ in re S. Iuventi operâ uſus, quem ſocium expeditiones Hermagoras addiderat, cuique à morte SYRUS noſter medius Martyres inter triumphare eſt viſus. Veronâ tranſeunti, ut de fide noſtrâ dicenti fidem haberent incolæ, teſtem è tumulo mortuum excivit, & cum primum Papiam eſt ingreſſus, ſenis civibus graviſſimè decumbentibus ſalutem corporis, multò pluribus deinde animorum tulit, qui verbis miriſque ejuſmodi inducti facilè Chriſtianis acceſſerunt; tunc præſertim, cum novo hoſpiti cedere hoſpitem Orcinum viderunt, qui è puero Syri imperio illicò ad ergaſtula ſua migravit. Addo è plurimis aliis illud, quod unum Papienſibus admirationem parare poterat; nobis juſtiſ-

justissimum metum potest, si impiati sacram mensam frequentemus. Ausus est Hebræus inter Christianos profanus accumbere, divinum cibum ore exceptum non stomacho, sed cœno post sacra daturus. Prohibuit Numen, & vindices ignes se ore servare scelus advertit, qui tamdiu miserabili incendio impurum exusserunt, dum quæ palato impio pendebat, Hostiam sacram SYRI manibus reddidit. Quid hîc Christiani? porrò mensam cum Iudæo impuri acceditis? Non sentitis ultores hos ignes? graviores sentietis. *Ex Surio.*

Si qui regiam purpuram coinquinant, haud secùs quàm in eam scindunt, puniuntur? quid mirum si qui immundâ conscientiâ Christi corpus accipiunt, idem supplicium subeant, quod qui eum clavis cruci affixerunt? S. Chrysost. hom. 45. in Ioan.

S. MENNAS MART. 10. *Decembris.*

MENNAM Maximinus Antiochiæ præfecit suis, ut quidem putabat, sacris, reverà Christianis addictum. Erravit feliciter tamen Imperator, neque Respublica umquam melius illîc stetit, quàm cum Christianis jus Christianus Proconsul diceret, & alios verbis, alios miraculis, omnes vitæ exemplo ad Chistum traheret. Id ubi aliquantò

ſeriùs reſcivit Maximinus, qui rem Deorum reſtitueret, Hermogenem miſit. Hic de loco ac munere MENNAM, ſed non perinde de conſtantiâ dejecit: ut qui reſectâ fœdè à pedibus carne in ſententiâ tamen perſtitit, neque poſt erutos oculos linguamque vel à viâ virtutis exceſſit, vel clamare animo Chriſtum deſtitit; quin cùm ſub noctem medicinam membris omnibus ipſe Chriſtus feciſſet, & Angeli palàm ſe Martyri junxiſſent, aſſociare etiam ſe Hermogenes non dubitavit, pulchrâ metamorphoſi ex tyranno Epiſcopus urbis factus. Tot damnis mactatus Imperator ipſe adfuit, Deosque & ſe ulturus, Hermogeni manus pedeſque auferri cremarique, ipſum ventre diſciſſo aquis mergi; *Mennam* verò ex arbore, ex *Mennæ* pede ſaxum ſuſpendi juſſit, nobile anathema. Sed ecce mortem tunc uterque, ſed poſtridie Maximinum iterum triumpharunt capite truncati. Oſſa quoque tumbâ ferreâ condita & in mare abjecta nautæ Angeli Byzantium deportarunt, à loci Antiſtite tumulanda. Ibi molliter nunc quieſcunt, qui duriter olim vixerunt. *Ex Surio.*

Si tantâ curâ agitur, ut aliquanto plus vivatur, quomodo agendum eſt, ut ſemper vivatur? Et ſi prudentes dicuntur, qui omnibus modis agunt, ne perdant paucos dies, quam ſtulti ſunt qui ſic vivunt, ut per-

perdant æternum diem? S. Aug. serm. 64. de verb. Dom.

S. EULALIA V. & M.
10. *Decembris.*

EMerita Lusitaniæ oppidum, oppidi longè maximum decus EULALIA est virgo, quæ plures palmas quàm annos, dum vixit, numeravit. Certè annum cùm vix duodecimum ageret, sæviretque in Christianos impietas, vigilem licèt parentum custodiam noctis beneficio fefellit, interque Angelorum comitatum in jus ultrò ambulavit. Ibi sic rea ipsum judicem accusare ausa est, & ejus in pios tyrannidem populo spectante & audiente multis objurgare. Quid? quòd, cum hic dictis mellitis suadere insisteret, ut ad Deos transiret, quò dicta illa despueret, in vultum tyranni exspuit; Deosque & thus Deorum, cumque; his minas omnes heroo pede calcavit: flagris deinde lacera risit etiam, sanguineque suo picta velut superbè circumspexit sese: demum cum faces ardentes admoverentur, flammas ore patulo excepit, Deoque cum animâ lætabunda transmisit. Et verò ecce testes castissimi & animi & corpusculi! Ille, uti ipse carnifex spectavit, argenteas columbæ pennas indutus cælo se abdidit. Hoc, ut tumulus mani-

bus responderet, prodigiosæ nives texerunt. Et erubuerunt, puto, hæ, cum candidius aliquid se, virginitatem viderunt. *Ex Prud.*

Nihil est in omnium virtutum dignitate præstantius, quàm pietas misericordiæ, & puritas castitatis. His nos præsidiis specialiter instruamus, ut tamquam duabus alis elevati de terrenis mereamur esse cælestes. S. Leo serm. 4. de Pass.

S. DANIEL STYLITA.
11. *Decembris.*

CÆlo vicinus incola DANIEL est, qui annos XXIX. columnam habitavit, indeque tempestates, & cum his mortalia omnia generoso supercilio despexit, orci ingens terror, Superis gratissimum spectaculum. Nempe terris adeoque se altior, clientes sibique obnoxios reges habuit. Ita Leonem filio beavit, & mortis periculo exemptum Imperatorem sibi vitam debere fecit. At Zenoni regni jacturam longè antè vaticinatus est. Contra Basiliscum verò Ecclesiæ hostem ut pugnaret, è columnâ descendit, & impendentes Numinis iras sævienti objecit non vanus augur. Iam & in dæmonas malos regnum tenuit, eque corporibus humanis, cum libuit proscripsit, fuitque eum mulier, quæ Divi in-

innocentiam infami rumore aspferserat, à vindice genio obsessa; non potuit obsidione nisi ab ipsa *Daniele* liberari. Cæterum cum cælo uti propinquum, ita frequens illi fuit commercium, sub ultimos præsertim tres vitæ dies, quibus Cælites plurimi ad ægrum viserunt. Horum nomina prodidit hominis item incola & dæmon, uti & horam, quâ moriturus *Daniel*, & ipse fugandus erat. Obiit verò anno CCCC. LXXXIX. In corpore, quod diu tergemina crux illustravit, tumulando reges laborarunt. Animus fecit, quod in vitâ jam fecerat; cælum habitavit. *Ex Metaphr.*

Nemo sibi vivat, sed ei, qui pro se mortuus est. Cui enim justiùs vivam, quàm ei, qui si non moreretur, ego non viverem? cui commodiùs, quàm promittenti vitam æternam? cui magis ex necessitate, quàm flammas perpetuas minitanti? S. Bern. ep. 143.

B. JUVENIS ÆGYPTIUS ANONYMUS. 11. *Decembris.*

UT exciderit antiquitati nomen adolescentis hujus, aliud certè sibi & immortale apud posteros peperit. Et videtur etiam hic minus facturus fuisse, si minus peccasset. Et enim Amirani Saracenorum regis favorem ut accuparetur, Christum cum Mahomete muta-

vit, & calcatâ cruce, more barbaro impioque sacramentum acinaci dixit. Ingemuere ad impium facinus parentes pii, & pœnitebat hostem Deo & cruci genuisse, nec jam heredem volebant, qui ex asse optimam partem avitam pietatem nollet. Quod tamen unum poterant, precibus pro perituro apud Deum agebant, scelusque non suum suis lacrimis plectebant. Et profectò plus lacrimis parentum filius, quàm lacti olim debebat. Instillarunt enim hæ denuò bonam mentem. Rediit prodigus, & pulchrum parentum consilium secutus, signa, quæ turpiter abjecerat, crucem inquam, manu venerabundâ sustulit, & intrepidus palàm iterum ad Amiranum tulit, lacrimis interim & gemitibus perorantibus, quos sæpius intercalaris illa Ecclesiæ vox *Kyrie eleisôn* interpellabat. Illum ergo cum neque fames aut verbera, neque carcer aut vincula avellere à cruce possent, naviculæ Amiranus imposuit capite minuendum. Ergo animus cæli, caput abscissum urbis portum petiit, redemptumque à Christianis centum aureis, & argento inclusum diu oleum sudare visum est, ut vel ex hoc Christi Athletam agnosceres. *Ex Menæis.*

Crucem domini semper in mente, in ore, ut signo tenete, Crux Domini armatura vestra contra satanam, galea custodiens caput,

put, lorica protegens pectus, clypeus tela maligni, repellens, gladius iniquitatem sibi propinquare non sinens. Martial. epist. ad Burdeg.

S. SPIRIDION EP. 12. *Decembris.*

SPIRIDION ex opilione Cypri Episcopus, non vitæ conditionem sed gregem mutavit, omnes pascere solicitus, pauperes præsertim. Itaque serpentem mutasse in aurum fertur, quò egenti esset, unde frumentum coëmeret. Alio item tempore cum avari animum nullis precibus expugnare civis indigens posset; SPIRIDION huic disertis verbis in crastinum annonâm spopondit. Neque aliter factum quàm dictum. Aquarum alluvio avectum ex Euclionis granario frumentum ad ipsas inopis ædes detulit, nullo nec rei nec vecturæ pretio. In fures etiam non minus beneficus quàm comis fuit. Nempe cum gregem hi direpturi advenissent, arcana Numinis vis ligatos omnes SPIRIDIONI tradidisset, exsolvit hic officiosus, & vix comitem abeuntibus ultro ambulare arietem jussit. Porro filiam, quam, dum olim in matrimonio ageret, sustulit, ut defuncta depositum aurum indicaret, tantisper è tumulo evocavit. Sed & alium morte sublatum vitæ & matri reddidit, mox matrem

trem filio etiam, cum hæc gaudio emortua esset. Ultimum cum in messe occupatum æstus gravior affligeret, ros cælo illapsus recreavit, simul alii capilli albescere, nigrescere alii, alii denique canescere visi sunt. Hos ille ut mortis prodromos accepit, post quam illum laudibus omnis ætatis homines mactaturi essent. Tu etiam disce hîc non senes modò, sed & juvenes, quin vix natos capillos emori. *Ex Surio.*

Totum quod es, illi debes, à quo totum habes; illi præcipuè Domino, qui & te fecit, & benefecit tibi. Huic totis medullis, totis viribus serviendum: ne fortè indignationis oculo te respiciat & despiciat, & conterat in æternum. S. Bern. de Quadrupl. debito.

S. LUCIA V. & M. 13. *Decembris.*

SI virgo è cælo sidus lucet, LUCIAM esse credidero virginitatis laude præ aliis illustrem. Hæc dum cum matre ægrâ ad tumbam D. Agathæ precatur, adest ecce hæc ipsa sanitatis primò nuntium mâtri ferens, tum *Luciæ* mortis optatissimæ & pro Christo subeundæ. Sic igitur moritura *Lucia* omnium primò testamentum cogitat, & pauperes non jam scribit, sed facit heredes. Id enimverò non ferendum ratus *Luciæ* sponsus,

que-

queritur apud judicem, & ſponſæ dotem ſibi clamat deberi; hîc demum agnoſcit in amoribus non ſe, ſed Chriſtum eſſe. Mox igitur, amori ira ſucceſſit. Dei nupta leonibus traditur, mancipiis amoris proſtituenda. Sed nequeunt mille manus unam virgunculam, nequeunt funes & plura boum juga de loco, minùs de propoſito caſto dimovere. Ergo ſarmenta congeruntur, rogus accenditur. Sed lucet pulchrius ignibus ſuis *Lucia.* Gladio trajicitur; ſed vivit virgo & viros animat, & è flammis Imperatoribus mortem, Syracuſanis præſentem opem, Eccleſiæ pacem vaticinatur. Denique dum judex in vinculis Romam abducitur capitis damnandus, divino cibo recreata; cælo ſidus, ut dixit, inſeritur. Sed & tibi illîc adhuc locus eſt Mariane. Stella & tu es, ſi virgo es. Fuiſti? Ah! ſtellam cælo credas deciſſe. *Ex Surio.*

Deus ſemper pater eſt; amavit nos fœdis, ut ex fœdis faceret pulchros. Erimus pulchri eum amando, qui pulcher eſt. Quantum in te creſcit amor, tantum creſcit pulchritudo; quia ipſa charitas animæ eſt, pulchritudo. S. Aug. Tract. 9. in Epiſt. S. Ioan.

S. IODOCUS CONF.
13. *Decembris.*

NOvam litem audite Mariani, quam Iodocus Angliæ regis filius germano fratri de regno movit, non uter hoc eriperet, ſed uter cederet alteri. Fugiebant novo more non opes dominos ſuos, ſed domini opes ſuas, & quam aliis invitis mors aufert coronam, ultrò ab his abjiciebatur. Denique rex ſibi videbatur, non qui regnum coactus adiit germanus, ſed Iodocus, qui regno ſubduxit ſeſe, & in Galliam aufugit. Hic ille ſibi ſcilicet imperavit, ſed & feris non multò pòſt, quas obſequentes illi cælum voluit eſſe. Illud perjucundum accidit, cùm fame placandæ ultimum ſubſidium panis unicus in penu fuit, & hunc in IV. partes à Iodoco ſectum *Chriſtus* alium identidem atque alium pauperem præferens unus omnes piiſſimâ fraude aſportavit. Negabant id rectè factum eſſe diſcipuli. Sed rectiùs illos edocuit magiſter, cùm pro IV. è pane fruſtulis, ſecundo flumine deſcendere ſubmiſſas à cælo totidem naviculas frumentarias oſtendit. Demum ſacris operanti manus è cælo bene viſa eſt dicere, quæ quòd terrena regna deſpexiſſet, cæleſtia promiſit. Hæc demum placuere

cuere IODOCO, potitusque his est anno DCLIII. LX. omnino annos in tumulo integer, virtute in IODOCO faciente, quod in viris principibus aliis balsama faciunt. *Ex Flor. Abb.*

Amemus vitam æternam, & ex eo noverimus, quantum pro illâ laborare debeamus, cùm videmus homines amatores præsentis vitæ sic pro illâ laborare, ut, cum venerit metus mortis, quidquid possunt, faciant, non ut auferant, sed ut differant mortem. S. August. serm. 64. de verb. Dom.

SS. NICASIUS EP. & EUTROPIA V. MM. 13. *Decembris.*

QUid ni animos etiam tu Lector ad pugnam sumis, toties qui sanguinem Martyrum vides? Hic NICASII Rhemensis Pont. & sororis ejusdem germanæ *Eutropiæ* est. Fudit Attila, ebrius jam dudum ab alio. Rem breviter sic habe. Flagellabat Gallias dux barbarus, jamque Rhemensibus etiam malum minabatur, cùm cives ad asylon suum NICASIUM confugerunt. Ille exitium urbi vaticinatus edixit peccata esse, quæ Attilam armassent; hæc si ponerent, illum quoque exarmandum. Interim brevi morte æternam ut redimerent, suasit, neque jam pro se hosti, sed pro hoste Deo supplicarent. Se vitæ hucusque ducem, non

non abnuere, quin mortis etiam esset. Ita latus *Eutropia* stipante, obviàm hosti ad D. *Virginis* progreditur, & humi nixus dum versum Davidis canere incipit, caput gladio amitit, carmen tamen etjam mortuus absolvit. Satis spectatum esse soror putavit. Quare cùm formæ miles parceret, execrata crudelem misericordiam in oculos carnificis involat, mortemque invitam in se armat. Intereà contra barbaros cælum movit, cujus copiæ visæ, simul iratæ è templo voces in fugam illos conjecerunt. Ad Martyrum verò corpora tam diu lucere faces suas sidera voluerunt, dum terrâ tegerentur, splendore olim his ipsis certatura. *Ex Sur.*

Carnem afflixisse, libidinem superasse, avaritiæ restitisse, de mundo triumphasse, pars magna martyrii est. Ergo si tormenta Martyrum perferre non possumus, vel contra malas concupiscentias repugnemus. S. Aug. serm. 4. de Mart.

S. DACHATIUS M. 15. Decembris.

DACHATIUS Palæstinus sex fratres germanos fertur numerasse, ipse septimus, imò inter omnes primus meritò laudatur. Nam cùm pater exigui lucelli spe, quam Rex Saracenus ostentabat, inductus, à Christo ad Mahometis partes malum pedem tulisset, repressit suum

Da-

Dachatius, rectè sic à parente degener. Pòst ubi mortem infelicem sed debitam sceleri tanto pater oppetiit, *Dei* ductu & matris optimæ, Ierosolymas abiit, tinctusque Christianis undis in D. Sabæ cœnobio, ingentibus, quæ posteà edidit, præliis egregius sui victor prælusit. Tum denique & cæli ope & suâ virtute satis armatus in patriam excurrit, &, cùm matri copias junxisset, post multas pugnas fratres omnes dare manus victas Christo coëgit. Unum tantum excipe, qui fide non germanâ, sed Punicâ sanè, *Dachatii* nomen ad Prætorem detulit. Hic vinctum ad Tribunum misit. Sed neque fratris perfidia, neque carnificum tormenta tantum potuerunt, ut non vinceret *Dachatius*. Victor igitur caput gladio submisit tot civicis coronis condecorandum, quot patriæ cælesti cives fratres servavit. *Ex Menæis.*

Nihil est quod animæ possit æquiparari, ne universus quidem mundus. Itaque si immensas pecunias pauperibus eroges, plus tamen effeceris, si unam converteris animam. S. Ioan. Chrysost. super Psalm. 48.

S. CHRISTIANA ANCILLA IBERA.
15. *Decembris.*

Hujus quoque nomen nescimus. credo, quia virtus supra cælos hoc evexit. Illud satis constat, vixisse, cùm rerum Constantinus potiretur, & Iberis servitutem serviisse; ceterùm præter conditionem servile nihil habuisse, quin ab hâc SERVA Iberos pileum libertatis Christianæ accepisse. Res sic gesta memoratur. Filium Ibericæ matronæ gravi morbo àfflictum precibus ad *Deum* fusis valetudini restituerat, cùm ejus facti rumor ad aures reginæ gentis perlatus est, tunc itidem graviter fortè è morbo decumbentis. Ergo, cum in spem valetudinis & ipsa venisset, deportari servulorum manibus ad Divam nostram voluit. Ibi in lectulo servili collocata sanitatem extemplò & vires recepit, quas frustra in regiis stragulis suspiraverat. Ut verò grata Numini foret, autor esse conjugi regi cœpit, ut Christo se dederet, cui morbi & mors ipsa jam parerent. Ille moris moras nectebat, dum inter venandum iratos & cælos, & ventos expertus, & in ultimum vitæ periculum devolutus, opem Christi præsentem ipse etiam sensit. Tum vero templum Deo posuit, in quo Diva hæc columnam,

nam, cùm viribus nullis posset, precibus erexit, suspensamque in aëre tam diu servavit, dum spectantibus omnibus suopte motu in locum suum desidêret. Atque in hoc templo primas Christo Iberi aras, pectora sua devoverunt. Gere castum cor, & templum Salomonæo præstantiùs erexisti. *Ex Socrate & Theod.*

Quemadmodum febricitantes appetitum & robur amittunt: sic qui principum aulas frequentant, mentem & bonos mores perdere solent, nisi frequenter animo repetant hoc dictum, Nosce teipsum. Anton. Monach. serm. 59. sententiarum.

SSS. ANANIAS. AZARIAS. MISAEL. 16. *Decembris.*

APage vetus Roma cum foculo suo Scævolam tuum! In fornacem hanc oculos mitte, & superari à pueris Hebræis viros tuos specta. Tres erant (ANANIAM, AZARIAM, MISAELEM dixerunt) principes juventutis, interque ephebos regis Nabuchodonosoris accensi. Hic in eâ ætate formæ gratiam & senem in pueris sapientiam amabat; at *Deus* amplius quid, virginem animum & à regiæ mensæ deliciis abstinentem. Ita de adolescentum amore rex magnus & Max. *Deus* certarunt. Quid ni hic vinceret? Fortè statuam posuit Na-

buchodonosor, auream illam, sed superstitione infamem. Facile erat aliis persuadere, ut aurum adorarent, in quo omnis ætas delirat. Uni ex omnibus hi pueri sapuerent, disertis verbis dictitantes regem se, ut par est, veneraturos, ceterùm DEUM solum adoraturos, & antè morti animam quàm statuæ genua submissuros. Stabat fornax valdè flammans. In hanc abjiciuntur nobiles animæ. Inhorruit ad facinus ignis, & vim à virtute venerabundus repressit; quin impetu potiùs in hostes facto longè plurimos corripuit, & succidaneas victimas cremavit. Angelus etiam è cælo submissus flammas beato rore temperabat, lenique aura demulcebat juvenes magnanimos. Ergo inter hæc supplicia cantare etiam placuit, & quò plenior foret musica, cælum terrasque animare. Iamque Nabuchodonosor ipse innocentiam patrono igne sanctam absolvit, miraculique toto regno per literas præco, divinum honorem rectè homo Numini transcripsit. *Ex Daniele.*

Habentes cor ardens in viâ Domini, & inter ignes sæculi divino igne muniti, sicut illi in camino pueri inter sibilantes impetu flammas rorabimur & hymnum Domino inter incendia refrigerantia, Deo filio continente, cantabimus. S. Paulin. ep. 29.

S. LA-

S. LAZARUS CONF.
17. Decembris.

ILle LAZARUS est, quo fratre germano nobiles sorores, Martha & Magdalis gaudebant, Christo dilectus, & ab hoc amici etiam nomine donatus. Plus dico. Ille est, qui mortuus lacrimas Deo & gemitus potuit excutere, eoque adigere amantem, ut contra ferreas mortis leges sepultum jam & tabescentem vitæ, &, quod caput est, amicitiæ suæ redderet; quæ unica puto causa fuit, cur è sinu Abrahæ non invitus rediret LAZARUS. Ceterùm sic vivus invidiâ tantùm non emori Iudæos fecit, nimis contra improbos magnus certusque Servatori testis. Itaque alteras illi mortis insidias struxerunt, stultissimo consilio, cùm fatis jura dicere Christum viderent notum jam nuper LAZARI patronum. Hoc tamen in cælos, & Apostolis in divisum à se orbem abeuntibus, revixere odia in LAZARUM nobilemque familiam. Itaque cum Maximino (è schola Christi & LXXXII. discipulis fuit) Marthâque & Magdalenâ sororibus, virgine item Marcellâ, exul in navim compingitur, velis remisque sed non cælesti etiam aurâ destitutam. Nam LAZARUM sociosque in Gallias tulit, & innoxios

Massiliæ exposuit. Miraculo & hæc & aliæ vicinæ urbes permultæ Christo crediderunt. Tum demum amoribus suis in silvis Magdalena vacavit, Martha sanctis virginibus, *Lazarus* civibus Antistites præfuerunt. Dubium ergo est *Lazarus* ne invenerit illic portum, an ostenderit Gallis? certè absque *Lazaro* fuisset, naufragium in portu Massilienses fecissent. *Ex histor. Evang. & Brev. Rom.*

Iusti mors ut præsentis est exitus vitæ ita introitus melioris. Bona mors, si peccato moriaris, ut justitiæ vivas. Hæc mors necesse est ut præcurrat; ut sequatur illa secura. Dum vivis in carne, morere mundo, ut post mortem carnis Deo vivere incipias. S. Bern. ep. 105.

S. MODESTUS EPISC.
18. *Decembris.*

NObiliores nemo MODESTO habuit cunas. Rogas quales? carceres fuere, in quos ad captivum patrem vix natum mater asportavit, docuitque à teneris Martyrem esse. Quinto à partu mense inter preces uterque parens inibi animam Deo reddidit, opulentam filio hereditatem vincula post se relinquens. At hanc invidens Maximianus Imp. educendum viro Senatori ordinis tra-

tradidit. Sperabat hic patris nomen; sed cùm primum MODESTUS per ætatem intelligere cunabula sua potuit, doluit scilicet vel inscium se à parentum vestigiis deflexisse: & degenerem tam diu se putavit, quousque fugâ Athenas delatus Christianis se junxit. Hic dum sacro lustratur fonte radiantem ignibus columnam in caput pueri descendere Episcopus vidit. Cùm deinde è cive genium malum, è sorore verò heri sui morbum depulisset, heredem hic *Modestum* cum cæteris liberis suis scripsit. At isti, quò potiùs accederet aliquid ad hereditatem, quam decederet, Ægyptio homini & à sacris nostris alieno adolescentem vendiderunt. Septem annos cùm servisset, è servitute Deorum tandem etiam dominum eripuit, & libertus Solymas abiit. Ibi demum ad Patriarchatus dignitatem evectus, cùm veneno infectum fontem purgasset, fontisque incolam serpentem neci, cacodæmonem sub cane latrantem fugæ dedisset, hospitioque, quin in servitutem illum dederant, coheredes illos suos peramanter excepisset, dignatum natalibus suis mortem obiit. Sed amisit Ecclesia, vel cælo teste tunc columnam suam. Imò non amisit; transtulit eò, ubi ipsa sese ædificat. *Ex Menæis.*

An non meritò coronabitur, qui sic cer-

certaverit, mundum abjiciens promittentem, irridens inimicum tentantem, &, quod gloriosius est, de seipso triumphans & crucifigens concupiscentiam prurientem? S. Bern. serm. 1. de Omn. SS.

S. MEGENGAUDIUS C.
19. *Decembris.*

ILla demum vera nobilitas est, non pauciores virtutes, quàm ceras quæ potest numerare. Potuit MEGENGOR Geldriæ Comes, idemque fortissimus militum dux, & hoc nomine Imperatori Ottoni III. cumprimis charus. E conjuge Gerbirge Zutphaniensi item Comite cùm filias IV. filium sustulisset unicum, hunc ipsum in primo ætatis flore, bello Bohemico amisit. Quid expectas? scilicet lacrimas vel armato Marti exprimendas, & dignos patre gemitus? viduos matris capillos, & lacerum planctu pectus? omnia alia audies. In funere filii mortuique vultu suum agnovere parentes, hoc est mortalem. Utique mortem lecturam maturos ætate fructos suos, quæ immaturos carperet: satis oppidò jam vixisse parentes, qui vixisse filium aspicerent. Convasare igitur MEGENGOR & in tuto locare impedimenta, opes, hoc est, in cœnobio, cui Adelhaidem filiam præfecit deponere;

re; ipſe quoque animo à mundo abeſſe, cùm non poſſet corpore; caſtiſtatem deinceps cum conjuge colere; lectioni ſacrarum literarum ſe dedere; denique in oculis nihil præter mortem & æternitatem habere. Ita non imparatum hæc offendit anno ab obitu conjugis tertio. Mortuus filiæ primò viſus eſt, illa verba Vatis blandiſſimè effari, *Ecce moritur juſtus, & nemo recogitat*; tum alteri deinde è virginibus regio habitu fulgens nuntianſque *Megengoris* nomen in *Megengaudii* ſibi mutatum eſſe. *Ex vitâ S. Adelhaidis & Molano.*

Chriſti humilitas nulli aſpernanda divitum, nulli eſt erubeſcenda nobilium. Nec enim in tantum provehi poteſt qualibet felicitas humana faſtigium, ut aſtimet ſibi pudendum, quod Deus in formâ ſervi non eſt arbitratus indignum. S. Leo ſerm. 1. de. Reſurr.

SS. AMMON ET SOC. MM.

20. *Decembris.*

Sub annum partæ ſalutis CC. L I I I. Alexandriæ eodem tempore in Chriſtianos ſævitum eſt, & in latrunculos animadverſum; ſimili in longè diſſimillimos ſupplicio. Fortè inter nomina horum nomen delatum eſt Geneſii. Hic quòd extra culpam eſſet, facilè ſe purga-

vit. Sed dum à latrocinii suſpicione absolvitur, ut Christianus accuſatur. Hic nihil negare jam Geneſius, gloriari hoc facinori. Latronibus igitur ſociatus, pejuſque his ipſis habitus igne crematus eſt. Hoc verò ſupplicii genere territus alius quiſpiam è Chriſtianis, cùm nutare non dubiis ſignis ad tribunal impium videretur, ecce AMMON, ZENO & PTOLEMEUS (fortiſſimi milites) per medium agmen penetrare, & cùm verbis non poſſent, nutu labantem ad conſtantiam hortari. Itaque jam oculis annuere, jam manibus loqui, jam lacrymis & gemitibus clamare, jam toto corpore ſupplicare, ne indignum quidquam Chriſtiano admitteret. Hoc ipſum verò cùm oculos non poſſet fugere ſpectatorum, vulgum ſcilicet in ſe armarunt. Tum verò nihil diſſimulandum amplius rati, in medium omnes prodierunt, & Chriſtum jam pleno etiam ore confeſſi populum omnem in ſtuporem rapuerunt, ſocios contra tyrannum mirum quantum animarunt, ipſi verò gaudio exilierunt, quod cæli civem, hoc eſt Martyrem, ſervaſſent. *Ex Epiſt. Dion. Alex. apud Euſeb.*

Quo, quæſo, dignum te judicabis, qui factus ad imaginem factoris tantæ in te majeſtatis non defendis dignitatem, & tu homo, cum in honore eſſes, honorem tuum non in-

intelligens, compararis jumentis insipientibus; dum nil spirituale aut æternum elaboras? S. Bern. epist. 104.

S. THOMAS APOST.
21. *Decembris.*

DIvus THOMAS, cui etiam palpare fidem licuit; & profuit, dubitasse THOMAM, ut Indus crederet. Nam fidem in Indiam Meliaporem usque tulit, firmavitque miraculo, cùm ingenti mole arborem, & quam multi & homines & elephanti movere loco frustra loborarant, obsequentem ipse cingulo suo per milliaria x. tractam templi structuræ devovit, simulque vaticinium edidit, cùm mare pertingeret illuc, affuturos, qui quam ipse nunc fidem præluceret, extinctam iterum populis accenderent; quod fieri nuper sub cœptas Hispanorum navigationes vidimus. Cæterùm fuit è sacrificulis tum temporis, qui suâ manu filium mactavit, scelusque THOMÆ affinxit. Hic alium nullum pro se causam dicere THOMAS voluit, præter infantem mortuum quis credat. Absolvit disertis verbis infans THOMAM, & patrem suum damnavit. Enimverò his miris uti nuper arborem, ita nunc in sententiam Regem ac populum omnem traxit, si unos sacrificulos demas,

mas, qui aliò ab invidiâ abstracti precantem ante sacram crucem THOMAM sagittis primò, tum hastâ trajecerunt, strenuum utique fidei propugnatorem, qui, ut signo defenderet, cecidit ante signa. *Ex Maffeio & Osorio.*

Sicut Thomæ, ita etiam inimicis suis demonstraturus est Christus vulnera, ut convincens eos veritas dicat. Videtis vulnera, quæ inflixistis; agnoscitis latus, quod pupugistis; quoniam per vos & propter vos apertum est, nec tamen intrare voluistis. S. Aug. de Symbol.

S. ANASTASIA MART.
22. *Decembris.*

ANASTASIA è Romano & patricio sanguine patrem in fide agnovit S. Chrysogonum. Nupta viro (Publio nomen erat) à Christianâ religione alieno, matrimonii usu semper abstinuit, sive castitatis amore, sive superstitionis odio. Intereà tamen mater pro Christo vinctorum audiebat, quos illa summis studiis ultimisque servitiis colebat, tunc præsertim, cum conjunx malus malam mortem obiit, qui carcere omnibusque malis, dum vixit, *Anastasiam* exercuit. Publio Ulpianus in impietate successit, sed quòd vim in ferre castissimæ tentasset, oculis primò orbatus, mox

mox vitâ ejectus, Publium ad orcum quoque subsecutus est. Sub hæc cum bene magnus numerus Christianorum in navim perforatam imponeretur, certo naufragio perituris dux *Anastasia* data est. Sed neque sic navigantibus sidera defuerunt. Visa est in velis D. Theodora nuper è flammis cum tribus filiis astris inserta. Hæc Helenâ magis propitia navim ad littus appulit. Sed hem in portu alia tempestas insurgit! *Anastasia* tribus palis alligata igne exuritur; socia turba omnis per diversa supplicia fortes animos expirat, eâ in vultu & oculis lætitiâ, ut ad nuptias ire omnes dixisses. Et ibant, sed Agni; ituri porrò, quocumque hic iverit. quid? quod vestigia sua, quò nos etiam sequi sciremus, sanguine signarunt. *Ex Metabr.*

Contra mortifera blandimenta luctemur, scientes in eo quotidiana martyria Christianis deesse non posse. Sicenim castitas & veritas & justitia Christus est; sic & ille, qui eis insidiatur, persecutor est; & qui ea in aliis defendere, & in seipso custodire voluerit, Martyr est. S. August. serm. 250. de Temp.

S. VIC-

S. VICTORIA V. & M.
23. *Decembris.*

NEmpe nuptias VICTORIA parabat, nihil magis ſollicita, quàm ut ad eaſdem abhorrentem Anatoliam impelleret. Ajebat itaque nuptias primos homines celebraſſe, DEO ipſo paranympho. Eaſdem ſacroſanctas ab omnibus gentibus, etiam Chriſtianis, habitas eſſe. Chriſtum nuptias adiiſſe & miraculo probaſſe; ipſum adeò deſpondere ſibi Eccleſiam voluiſſe. denique quid liberis & nepotibus dubitatet orbem implere, quando, ut hic creſceret, DEUS imperaſſet? Contrà pugnabat Anatolia, in primâ mundi ætate hæc locum habuiſſe, cùm juvenem hunc creſcere & impleri inquilinis opus erat. At nunc incolas non tam orbi quàm cælo deeſſe. Chriſtum non niſi è Virgine voluiſſe naſci, vivere morique virginem voluiſſe, ſponſum Eccleſiæ non niſi Virginis eſſe. Neque verò ſe nuptias reſpuere, modò ſponſus Deus eſſet. Videret ipſa, an hic terræ filio poſtponendus eſſet? Nuper adeò ſe ex Angelis didiciſſe (& didicerat) dotem huic unicè virginitatem placere. Eois lapillis omnibus chariorem. Itaque in hunc amores ſuos ſe tranſtuliſſe. Quòd ſi invideret VICTORIA, par-

tam

tam se esse etiam illi hunc conciliare. His & similibus dictis jam dudum parili amore Victoria in Christum ferebatur. Quò ergo cum sibi devinciret, misso homine dotem in paranymphos pauperes profundit, & in exilium acta ad alteras jam nuptias se parat. Jamque unica purpura nuptialis deerat. Bonum factum: dedit hanc sanguis pro sponso fusus. *Ex Adone & Aldelmo.*

Amor rerum terrenarum viscum est spiritualium pennarum. Ecce concupisti, hæsisti. Quis dabit tibi pennas ut columbæ? quando volabis? ubi verè requiescas, quando hîc, ubi malè hæsisti, perversè requiescere voluisti? S. August. serm. 33. de verb. Dom.

S. NICOLAUS MILES.
24. *Decembris.*

HAnc militum ego periculosissimam pugnam, puto, quam cum castitatis hoste Amore pugnant. Nam huic succumbere, quid aliud est quàm triumphos suos vendere? NICOLAO nostro crede, qui cùm in Bulgaros movit Nicephori Imp. auspiciis, ecce priusquàm bellum hostis faceret, militi mulier fecit hospitis filia. Ter impetum in castissimum fecit; sed ter NICOLAUS repulit verecundiæ umbone tutus. Poterat ergo ante

ante pugnam victoriam canere, solus ex omni exercitu Nicephori victor. Etenim sub noctem somnus NICOLAUM in campum producit; vidit stantes utrimque acies, signa signis inferri, viros viris concurrere, scuta scutis, pede pedem hærere. Intereà aspicit ex cælestibus ducibus unum, qui decussatis in crucem pedibus, aleam belli regebat, & victoriam ex suo arbitrio dispensabat. Nam cùm sinistrum pedem dexter premebat, Romani; cùm sinister dextro incumbebat, Bulgari vincebant. Sed & inter cæsorum corpora locum vacuum videt, auditque fatalem eum sibi & commilitonibus suis futurum fuisse, si Veneri heri palmam cessisset. Somnii veritatem cum sole dies ostendit, & strages Romanorum, quibus vincentibus primò, Bulgari ultimò victoriam extorsciunt. Tum enimverò NICOLAUS rectiùs dehinc bellaturus, nomen militiæ religiosæ dedit. In hâc tot trophæa posuit, quot pugnas pugnavit. Illud nobilissimum omnium est, quod *Nicolaus* de *Nicolao* statuit. *Ex Menæis.*

Vide quid tibi ante tribunal illud terrificum respondendum sit de eo, quòd in vano animam tuam, & animam talem; si inveniaris nihil egisse amplius de immortali & rationali spiritu, quàm quodvis pecus de suo? S. Bern. epist. 104.

NA-

NATIVITAS CHRISTI.
25. *Decembris.*

Euge nox omni die candidior! Vides, quæ nullus dies vidit. Surgite, ecce, non ab undis sed ſtipulis Sol meus. Superi! tam propè junctam ſoli quis umquam lunam conſpexit? videntur è filii vultu lætiores radios mutuetur maternus oculus? Cæcus ſum, niſi in hâc nocte amorem DEI mei video: video, video in hoc ſpeculo ruborem meum. Stabulum, ſtipulæ, panni arguunt: Boreas frigus pectoris accuſat: bos aſinuſque ingratum clamant: loquaces pueli lacrimæ, & è parvo pectore magni gemitus damnant. An ſiſto igitur me reum? at iratum metuo. At infans eſt: riſu placatur. Negant manus tam paruæ fulmen ferre: ſi ferre velint, faſciæ vetabunt; mater non feret. Et numquid non pacem Angeli nunciant? Quid? quod blando inſuper riſu puer dulciſſimus invitat, obvius etiam iturus, ſi pedes inferrent, Certè in amplexus brachiola offert. In tam amica vincula non curram? Imò pedibus plumbum denique demo. Ite, omnia puero vos membra ſubſternite. Fœnum etiam vos eſtis. I, culcitra lingua eſto: aptior VERBO non poteſt eſſe. Et tu cor pulvillum præbe: tactu mol-

 lel-

lesces. Vos quoque ite suspiria, & algentem fovete. Eia brachia in fascias; in balnea oculi abite. Denique ignoscite, qui aëra & rusticos mulcetis, silete Angeli. Præ omnibus modulis vestris vox optima, vox vagientis placet.

Ecce offertur tibi IESUS; *curre obviis manibus, extende manus, expande sinus; devotionem tuam probet tam actus, quàm affectus. Filium qui tibi offertur, suscipe fide, amplexare affectu, semperque inter ubera commoretur.* Guerric. serm. 2. de Nativ. Dom.

S. STEPHANUS M. 26. *Decembris.*

PRimus pro fide Christianâ sanguine suo STEPHANUS subscripsit, ut purpurati in cælo agminis antesignanus non immeritò habeatur. Sapientiâ Deoque plenus, eoque ab Apostolis inter VII. principes Diaconus adlectus, mirum est, quàm multis magnisque prodigiis sive Christianorum animos erexerit, sive fregerit dejeceritque Iudæorum. Et movit ea res bilem indurato ad omnem malitiam populo, ut, veluti legem profanasset, in jus raperent. Sed ille pro DEO, & se ita dixit, ut ad oculorum verborumque fulmina attoniti omnes hærerent, jamque non in hominem pugnare se, sed Angelum crederent.

STE-

STEPHANUS hoc acrius victis instare, tunc præsertim, cum ad spectaculum cælo se effundente, virtutis arbitrum ponè dextram Patris stantem *Christum* habere se vidit. Itaque cum urbe exturbatus saxis obrueretur, in genua subsidens egregius triarius fortissimè omnia excepit; DEO identidem nunc se, nunc hostes suos commendans. Et licet horum caussa pessima esset, tam bono tamen patrono perorante, veniam impetravit Saulus, non ita multo post *Christo* conciliandus, & in Paulum mutandus. Tam verum jam tunc fuit, Martyrum sanguinem Christianorum semen esse. *Ex Act. Ap.*

Etiam nos exemplo S. Stephani pro Domino pugnare non pigeat. Indicta nobis est pugnandi necessitas. Implacabiles sunt adversarii nostri, contra quos spiritualia arma sumenda. Corde certandum est, & corde vincendum. Laur. Iust. serm. de S. Steph.

S. MARINUS M. 26. *Decembris.*

AGe Sparta, & vel omne juventæ tuæ robur cum unius adolescentis MARINI fortitudine compone. Hic Romanus, & patricius, flagra tamen ecce concoquit. Catenas ut torques induit. Carceri ut palatio arridet. Suspensus

ab equuleo despicit tyrannum. In lacero uncis corpusculo animum jactat non saucium. Serrâ ligneâ secandus gaudet geminus pugnare. In crate velut thoro accumbit. Ignis ubi subjicitur, flammas Hercules invitat. Dum plumbum superfunditur liquatum, blanditias probat. Dum in sartaginem immittitur flammantem, laudat delitias. Arboris ramis distrahendus evadit Milone fortior puer. Iam ad feras damnatus, ecce colludit his, & pardus pedes veneratur linguâ blandâ; manus tigris exosculatur; collum leo blandus amplectitur. Sed à feris in succensam fornacem ducitur inter Angelorum comitatum. Scilicet post binos dies aurum exit. Denique ad gladium vocatur. Sed trecrederes ad præmia invitari. Quid? quòd mortuus pertexit tyrannum fatigare. Custodes enim corpori additos fulmine fugavit, dum terræ hoc Theophilus quidem mandaret; & Martianus judex à partu suo (vermibus) periit corrosus, inhonestum, sed vivum tamen nactus sepulchrum. *Ex Mart. Rom. Pet. de Natal. & Ferrar.*

Gravis est nobis inimici tentatio, sed longè gravior illi nostra oratio: lædit nos iniquitas ejus & versutia, sed multò magis nostra eum simplicitas & misericordia torquet. Humilitatem nostram non sustinet,

net, uritur charitate nostrâ, obedientiâ cruciatur. S. Bern. serm. 3. de Dedit.

SS. INDES & DOMNA MM.
26. *Decembris.*

DOMNA superstitionis in aulâ Maximiani Imp. summa Antistita, dum quæ fortiter egerunt Apostoli, legit, & aures Christianæ dat Virgini, sacrificare rectiùs Christo discit, & jam semet parat immolare. Tam sancti propositi socius, qui illi à cubiculis erat, INDES est factus. Cum hoc primò omnium aurum & argentum in manibus miserorum occultat. Tum cibos, quos quotidie Imperator lautissimos submittebat, ad eosdem transmittit, ipsa cibario pane & aquâ famem sitimque martyrii accendit. Ea res cùm aulam omnem in admirationem raperet, curiosus Eunuchus in cubiculum se penetrat DOMNÆ, & cum libro, de quo diximus, & cruce, itemque thuribulo & cistellâ, quâ delicias suas panem Angelorum asservabant, rem omnem in lucem protrahit. Cæsi igitur fame ultimâ excruciandi in carcerem concluduntur. Sed numquam aliàs tam opiparè vixerunt, quando mensam Angeli posuerunt omnibus lautitiis instructam. Inter hæc DOMNA unicâ zonâ, quam gestabat, auro & gem-

gemmis gravem, per fenestram demissâ, totam pauperum cohortem vestivit. Mox, ut cum cœnobio aulam liceret mutare, prudenter desipere se adsimulavit. Iterum deinde insidiantem Maximianum virili veste elusit, cumque jam non hanc modò, sed animum etiam virilem induisset, & INDEN mari mersum extractumque tumulasset, cæsa pro Christo, & in ignes conjecta, ex Sacerdote rectè victima est facta. *Ex Metaphr.*

Audiant Christiani qui quotidie corpus Christi attingunt, quantam de ipso corpore sumere possint medicinam; quando mulier totam rapuit de solâ Christi fimbriâ sanitatem. Sed quod nobis flendum est, nobis medicina ipsa retorquetur ad vulnus. S. Pet. Chrys. serm. 34.

S. CONSTANTINUS CONF.
26. *Decembris.*

NAtus est hic CONSTANTINUS Hebræus, vixit verò Christianus, cùm Christianum alium, qui in fossam lapsus signo crucis se munierat, surgere incolumem vidisset. Ab eo tempore ita CHRISTI crucisque amore arsit, ut flammas pectoris prodigiosus in vultu splendor proderet. Impudam è gente suâ puellam ad illicita se pellicientem

cientem cruce neci dedit, cruce vitæ reddidit. In cænobium deinde, divino ductu, cùm venisset, dum Servatoris è cruce pendentis pedibus osculum tulit, Servator ipse amplexum ille rependit, simul suâ manu ductam crucem fronti ejus impressit. Ipse quoque locum eum, quo sacris undis est tinctus, pedum suorum vestigiis insignem; eum verò, quo preces solitus est facere, cælestibus odoribus nobilem fecit. Jam templorum portæ spontè illi pandebantur. Totus oculeus illa etiam, quæ in animis hominum gerebantur, pervidit: undas sicco, cum libuit, pede perambulavit, terrâ obrutus umbilico tenus XI. dies sine cibo duravit. Obiit verò anno, postquàm sacris est initiatus, VIIII. verissimus Abrahæ filius. *Ex Menæis.*

Cùm cruce signaris, in mentem tibi veniat omnis vis, quam crux continet, ac tum iram omnesque à ratione adversos impetus extinxeris. Cùm frons consignabutur, aut reliqua membra, facut ut ipse hostiam Deo gratum offeras. S. Chrysost. de Ven. crucis.

S. IOANNES APOST.
27. *Decembris.*

ECce, MATER magna, filius tuus! Ecce quisquis filius MARIæ es, germanus VIRGINIS Sodalis IOANNES, cui ultimum cœnas Christus in pulvillum pectus suum, moriens in matrem, matrem dedit suam, nostram etjam deinceps, si Ioannes sumus. Asiam administravit. Exul patriam tamen cælestem, aliaque quæ scriptis mandavit, arcana vidit. Venenum, quòd cruce temperasset, innoxium libit, nec ab hoc tantum abhorruit, quantum ab hæreticis, Cerintho præcipuè, quicum ne lavare quidem eisdem in balneis voluit. Amorem ejus aquæ multæ non potuerunt extinguere. Magis etiam arsit, cum oleo Romæ ab igne bullienti immissus fuit. Ajebat summam legis *Amorem* esse. Illud unum in ore habuit: *Filioli diligite alterutrum.* Certè quantùm animos dilexerit, argumentum ingens juventæ nescio quis juvenis est. Hunc Ephesum abiturus *Ioannes* Episcopo unicè commendaverat, sed pessimo custodi. Ecce adolescens is capitur ab animorum prædonibus (socios hodie malè dicimus) mox ipse corporum etiam latro, mox dux latronum evadit. Subinde *Ioannes* adest, & pretiosam

tioſam ab amico depoſitum expoſcit. Amiſſum ubi audit, graviter fidem malam objurgat, in ſilvas deinde excurrit (ſenio alas amore miniſtrante) viſamque prædam tamdiu inſequitur, dum lacrymis ſuis ſiſtit, caniſque, amplexibus impeditam in viam reducit. Ceſſit itaque feliciter hæc venatio. Hodie multæ ejuſcemodi feræ pereunt, quia retia fugiunt, maluntque ab orco rapi, quàm à cælo capi. *Ex Bar.*

Per B. Ioannes veſtigia ad Redemptorem noſtrum, pleno cordis amore tendamus: hujus doctrinam velut coruſcam lampadem noſtris ſemper greſſibus præferamus; pudeat jam terrenis incumbere, qui per ſpei deſiderium ad cæleſtem cæpimas gloriam feſtinare. P. Dam. ſerm. 2. de S. Ioan.

SS. INNOCENTES MM.
28. *Decembris.*

Mala omnia nunciabat Herodi nuncius à Magis allatus. Quid? mea domum corona erit, quæ duos Reges ferat? aut regni mei alienum heredem vivi ſpectabunt liberi? vivus ego? quin caput illi nunc aufero, ne ille diadema mihi? purpuram ſi ambit, domi habet; ſuo pingat de ſanguine. At ne novi quidem hoſtem meum. Hoc plus etiam

metuo. Certè infans eſt. Pereat hic omnis in regno, ut unus ille pereat. Etiam innocens? jam nocens eſt, qui hoſtis eſt. Sed qui hoſtis? quia ego hunc timeo. Sed tyrannum dicent. Nimirum vetus hoc Regis nomen eſt. I, miles, omnes bimulorum cunas everte; balneum his para cruentum, ſed dignum hoſte. Hæc ille; cùm intereà Angelus parvulum Regem, magnumque exulem in Ægyptum, glorioſâ fugâ, deducit. Sæviit nihilominus barbarus mucro. Ubique clades, & funera. Vidiſſes majora vulnera quàm corpora, plus lactis fundi quàm ſanguinis; hunc ſaxo, illum capulo frangi; hunc è gladio, illum ab haſtâ pendere, multis teli vicem militis vultum eſſe. Dedit tamen pœnas tyrannus: morborum enim omnium theatrum factus, eodem anno, cùm tot homicidia parricidio inſuper maximi natu filii cumulaſſet, vitâ regnoque excidit, periitque. At prætextata illa turba cælo ſcilicet vivit, ridetque etiamnum tyrannum, quòd talis infantes timuerit. *Ex Baron. & Saliano.*

Si temporalis & ſpecioſa nos delectat domus, quantò magis ſpiritualis manſio decora & cæleſtis noſtrum ſibi debet vendicare affectum? non minùs in ſpiritualibus quàm in temporalibus inveniamur cupidi, potiſſimum cùm iſtæ momentaneæ ſint, illæ æternæ. S. Laur. Iuſt. de SS. Innocent.

S. THO-

S. THOMAS EP. M. 29. *Decembris.*

NOn jam primùm ſanguine piorum rigatis Anglia. Iam olim fuſo THOMÆ cruori fructum debebas, niſi eheu! ſterilitatem hæreſis induxiſſet. Sed ego ad THOMAM me verto. Adoleſcens cùm eripere aquis accipitrem laboraret, ipſe iiſdem pænè abreptus eſt. Sed molæ rota exitium aliàs adnatantibus, tunc ſponte ſuâ conſiſtens, THOMÆ ſcala fuit. Debebatur ſcilicet diutiùs Angliæ regno, cujus Cancellarius poſteà creatus à rege eſt. Paulò pòſt hic infulam Cantuarienſem addidit: quam tanti THOMAS fecit, ut hanc poſteà regi edictis impiis contra Eccleſiam pugnanti non dubitarit opponere; quin ſolâ cruce armatus cum irato congredi. In illâ pugnâ, ut amat fieri ad tribunalia, damnatur innocentia ad vincula. Sed libertas Chriſtiana exilium elegit, in quod ipſum rex omnes amicos THOMÆ egit, ut ſi non ſuæ ſuorum certè miſeriæ ſuccumberet. Sed his calamitatibus ille ad martyrium, velut tyro ad palûm, ſe exercebat. Nec multò pòſt ipſe conſpicuus Chriſtus ad palmam invitavit. Ergo redux in Angliam in templo invaditur. Prodit THOMAS in amplexus hoſtium, vetat primò cuiquam alteri

alteri è suis manum injici, jugulum deinde præbet, cadit, & muneris sui neque post mortem oblitus, bene omnibus è feretro dicit. O nunc iterum aliquando THOMA, bene Angliæ tuæ precare. *Ex Eduardo.*

Nihil in homine, cui curiositas profit, invenies. Frivola prorsus & inanis ac nugatoria consolatio: & nescio quid illi durius imprecer, quàm ut semper habeat quod requirit, qui jucundæ quietis fugitans curiosâ inquietudine delectatur. S. Bern. in sent.

S. MARCELLUS CONF.
29. *Decembris.*

APameæ natus MARCELLUS patram morte puer amisit. In puero tamen hoc miseri patrem suum invenerunt, cùm hereditatem omnem his cederet. Ephesi quoque quod scribendo lucellum sibi parabat, habebat cum egenis commune. Pòst verò Abbas certavit etiam cum Deo liberalitata. Sed cur hic ab homine vinceretur? Itaque cùm x. nummos, qui uni reliqui erant, omnes erogari in captivos nuper Episcopos jussisset, mox dono xc. talenta recepit. Sucensuit nihilominùs dispensatori, quòd uno retento nummo, fœnus x. talentis imminuisset. Taceo horreum vacuum

cuum mox frumento plenum, quod unis scilicet precibus suis MARCELLUS conuexit: quas quidem quàm acceptas haberet Deus, ille vidit, qui supplicem humo ab Angelis vidit attolli, & solis instar nitere. Porro corpora ægrorum ita curabat, ut simul medicinam animis faceret. Quare Iudæus in morbum toties, quoties in perfidiam est relapsus, dum ludentem cum DEO & Divo mors castigavit. Jam cùm Byzantium rubs tota flammis delenda esset, mediam servavit *Marcellus*, igne lacrimis extincto. Cœnobium ipsius cùm spoliare pararent milites, lux ingens hoc tegere visa, in luce crux, è cruce verò tot fulmina, quot tela, quæ non jam manus in prædam, sed pedes in fugam docuit prædones conjicere. Addo illud, cùm Reipublicæ causâ Leonem Imp. adiret, honnoris causâ ab Angelis deductum esset, uti tam nobiles stipatores corporis monacho ipse puto Imp. invideret. *Ex Metaphr.*

Homo qui naturæ donum, munus animæ, rationis beneficium, excellentiam sensus, artis industriam, culturæ bonum per steriles actus evertit, mergit auctori fructum, cultori gratiam negat; sicut arbor è terra, sic iste è vitâ meretur excidi. S. Petr. Chrys. serm. 106.

S. EB-

S. EBRULPHUS CONF.
29. *Decembris.*

EBRULPHUS è regis Galliæ ad Christi aulam tranſiit, haud paulò honeſtiori loco futurus. Permovere ad tranſitionem illa Chriſti verba, quibus non modò EBRULPHUM, ſed te etiam, Lector, hodie invitat: *Si quis vult venire poſt me abneget ſemet ipſum, & tollat crucem ſuam, & ſequatur me.* Hæc, inquam, cùm attentiùs apud animum ſuum conſideraſſet EBRULPHUS, quàm vulgo ſolemus, nōn inſuper habendam ratus eſt conditionem, quam non homo rex, ſed Deus offerret: mox igitur conjugi, liberis, aulæ opibus, & clientelis valeultimum dixit. Acceſſere comites *Ebrulpho* tres alii, quibus omnibus in ſolitudines dux bonus Angelus bonus fuit. Ibi, ut quod initio dixeramus, non aulam, ſed dominum ſcires deſeruiſſe, cellas exædificavit centum & quinquaginta, totidemque clientes numeravit, aluitque, commeatum ſubinde cælo ſuppeditante. Nam cùm dimidius fortè panis, qui unus reliquus, imperio Divi, pauperi ceſſiſſet, adſuit continuò mulus cibariis onuſtus. Plus etiam ſollicitus fuit viaticum divinum abeuntibus è vitâ ut daret: quare cùm ſine hoc è Sodali-

dalibus quidam decessisset, in vitam revocavit tantisper; tum demum cum hoc ire feliciter jussit. Ipse quoque ultimùm æger præter hunc cibum alium nullum multò tempore admisit, stomacho (vel animo potiùs) omnia humana respuente. Mortuus deinde inter preces suorum revixit, dum assem in miseros ipse dispensaret. Funeri dum illacrimatur in sacris Diaconus, moriqúe etiam ipse exoptat, voti damnatus unà tumulatur, anno D. xc. *Ex Surio.*

Felicitas magna Christianorum, quibus datum est, ut paupertatem faciant pretium cælorum. Non tibi displiceat paupertas tua; nihil eâ potest ditius inveniri. Vis nosse quàm locuples sit? cælum emit. Quibus thesauris conferri potest, quod videmus paupertati indultum? S. August. serm. 28. de verb. Apost.

S. PHILETÆRUS CONF.
30. *Decembris.*

MIrentur alii in PHILETÆRO Procos. Nicomediæ filio illustre formæ decus, quo illum ævo suo Diis parem homines fecerunt; ego in pulcherrimo corpore pulchriorem animum demiror exosculorque; & hoc amplius, quòd animi æstimator ipse egregius, nihili membrorum decorem fecit, omnibúsque

busque tormentis præbuit lacerandum. Primùm Diocletianum vicit, qui cùm blasphemus Christum incesseret, vindex divini honoris PHILETÆRUS, terram cælosque ad iras movit. In fornacem deinde succensam injectus, se ipso pulchrior egressus est. Iam sub Maximiano virgis uncisque fœdum in modum acceptus, omnium tamen in se oculos Superum rapuit, & tum denique his formosus est visus. Feræ sive formâ & ipsæ, sive fortitudine adolescentis captæ, ad pedes se abjecerunt victoris; feras verò cùm duo homines induissent, gladioque Martyri imminerent, in loco obriguere. Ultimò cùm virtus hæc oculos jam tyranni etiam perstringeret, exulare jussa est. Et ecce de viâ morbi dæmonesque mali cedere, pedibus Dii se & templa sua substernere: quibus permotus Comes cum VI. militibus fidem nostram est amplexus. PHILETRÆUS cùm Eubiotum virum sanctitatis famâ celeberrimum adiret, monitus hic ab Angelo bono obviàm Martyri progressus est. In ejus antro Divum septimo die, socios verò duodecimo, ab exilio mors absolvit. *Ex Menæis.*

Quare tuum bonum. Nemo bonus nisi unus Deus: summum bonum hoc est bonum tuum. Pecori quid bonum est, nisi implere ventrem, dormire, gestire? Tale

in

tu bonum quæris? Coheres Christi quid gaudes, quia socius es pecorum? S. August. in Psal. 102.

S. SYLVESTER PAPA. 31. *Decemb.*

PAtria SYLVESTRO Roma, Romæ, hoc est, patriæ, pater ipse SYLVESTER fuit. Hoc tamen orbare Romam Urbis probrum Tarquinius voluit. Sed SYLVESTER ad tribunal citatus, novo more mortem judici reus indixit. Dictum, factum. Piscem dum cœnat, os fortè ex hoc gutture receptum Tarquinius hamum mortis esse sentit. Post hæc dum Constantinus remissius rem Christianam curat, & sopitæ nuper iterum in pios persecutiones recrudescunt, exul SYLVESTER montem Soracten insidet; impietatis fœditatem, ut videret Imperator, leprâ inficitur. Sacrificuli, lepram ut abluat, balneas è parvulorum sanguine suadent. Ingemunere ad consilium impium omnes Romanæ matres, cùm audirent sanguini, quo vel manum aspergere scelus semper non expiandum habitum est, totum velle Imperatorem innatare; certè innatare rectiùs tot matrum lacrimis jam poterat. Et verò ejulatus, & comploratio totâ urbe facta aures Imperatoris exoravit, factique pœnitens, censuit ipse hoc quoque ingens scelus esse, facere scelus voluisse.

Intereà principium Apoſtolorum ſpecies dormienti oblata vocare *Sylveſtrum* juſſit, qui ſanctiores illi thermas oſtenderet. Vocavit, & Chriſtianis undis lotus, lepram corporis animique exuit. Triumphum *Sylveſtro* mortuo anno ccc. xxxv. cælum decrevit. *Ex Baronio.*

Mittitur Virginis Filius, Filius Dei altiſſimi, & jubetur occidi, ut vulneribus meis pretioſo ſanguinis ſui balſamo medeatur. Agnoſce homo, quàm gravia ſint vulnera, pro quibus neceſſe eſt Dominum Chriſtum vulnerari. S. Bern. ſerm. 3. de Nat.

S. BARBATIANUS CONF.
31. *Decembris.*

BARBATIANUS Sacerdos Antiochiâ Romam venit, credo ut virtus viri, & prodigia faciliùs inde in orbem ſe defunderent. Etenim cùm ſub adventum ſuum cæcum, alteramque oculis laborantem puellam curaſſet, oculos omnium in ſe vertit: & cùm ſervulum Imp. Valentiniani per ſcalas precipitem in pedes erexit, ipſum ſibi Imperatorem devinxit. Igitur à Placidiâ Auguſtâ Ravennam deductus, auctor huic cœpit eſſe, ut D. Ioannis, quem Evangeliſtam dicimus, honori templum auguſtum moliretur. Perſuaſit, & ubi ad faſtigium fabrica fuit deducta, ecce ipſe Divus Ioannes Pontificali habitu inſignis

ædem sacrare visus est, & miraculi vestigium sandalium dextri pedis Augustæ relinquere. Atque hoc templum, cùm oculi totum se BARBATIANUS addixisset, miraculis pluribus decoravit. Nam cruce (familiari jam medecinâ) & strumam à collo nobilissimi adolescentis, & à matronâ sanguinis fluxum pepulit; atque hæc cùm grata sæpius ad templum inviseret, sinistrâ suscipione ductus maritus, BARBATIANUM in templo stricto ferro aggreditur. Sed manus, pes, lingua hominis tam diu in loco obriguerunt, dum facilis etiam in hostes medicus BARBATIANUS precibus suis emolliit. *Ex Ferrar.*

Multum meruit de nobis Deus, qui & immeritis seipsum dedit nobis. Quid enim melius se ipso dare poterat vel ipse? Ergo si Dei meritum quæritur, illud est præcipuum, quia prior dilexit nos dignus planè qui redametur præsertim si advertatur; Quis, Quos, Quantumque amaverit. S. Bern. de Dil. Deo.

S. COLUMBA VIRG. MART.
31. *Decembris.*

INnocentis COLUMBÆ sanguinem qui fundere hodie potuit, an non rectè hunc accipitrem dixero? Fuit hic Aurelianus Imp. qui ubi Senonas (patriam COLUMBÆ) venit, illico in virginem

castissimam involavit, prædamque filii amoribus servaturus, precibus, promissis, minis à Christi amplexibus virginem studuit avocare. Sed qui potuisset avelli, quæ his se tam arctè illigaverat, hedera? Ergo aut sacrificia, ait tyrannus, aut tute igne sacrificabere nec priùs quam quem maximè amas pudorem Veneri litaveris. Risit ad illa virgo, ad hæc cohorruit. Nec mora, ad lupas abducitur; & ecce, Barucha juvenis princeps audaciæ & impudentiæ irrumpit. Quid faceret inter ungues milvi COLUMBA? Gemuit, & gemitus surdis hominibus audit in theatro ursa, accurrit afflictumque humi DEI rivalem tam diu terret, dum ille DEO manus, virgo veniam dat. Intereà ædibus Aurelianus irâ flagrans, ignes subjicit. At cælum hos imbre, mox gladio cæsa COLUMBA sanguine extinguit. *Ex Ferrario.*

Si diligenter attenderis, ubique laqueos inimici deprehendes voluptatum illecebris tamquam melle circumlitos; ut si quis voluptatis suavitatem gustare velit, laque capiatur. Noli mel hoc concupiscere; dulcedinis enim illius extremum felle replet amatores suos. S. Ephrem in recta vitæ ratione.

INDEX
NOMINUM SANCTORUM.

A.

B.

C.

D.

Daria

Emme-

F.

Fer-

G.

Gu-

Ianua-

L.

Lu-

M.

N.

O.

Q.

R.

Sabas

S.

V.

Wale-

W.

Z.

FINIS.

